

© ሚጋ አሳታሚ ድርጅት 1990
Mega Publishing Enterprise 1998

ስልክ 113190
Tel - 111825
- 128641

ፖ.ሳ.ቁ 12684
P.O.Box 22284

አዲስ አበባ
ኢትዮጵያ

Addis Ababa
Ethiopia

የመጀመሪያ እትም 1988
ሁለተኛ እትም 1990

መብቱ በህግ የተጠበቀ ነው
All Rights Reserved

የሽፋኑ ስዕል በኤሌክትሮኒክስ ፅሁፍ

በሚጋ ግትሚያ ሊንተርፕራይዝ ታተመ

ድህረ - ታሪክ

1988 ዓ.ም.። ከአንቅልፏ እንደነቃች መብራቱን አብርታ ሰዓቷን ተመለከተች። ከሌሊቱ ዘጠኝ ሰዓት። ጀሮዋን አንቅታ አዳመጠች፤ ከሩቅ ከሚሰማ የውሾች ድምጽ በቀር ሌላው ረጭ ብሏል። የሌሊት ልብስ ላይ ጋቢ ደረበችና ወደ መፀዳቻው ክፍል አመራች። ልጅ መኝታ ቤት በትቃረብ ግን ድምጽ የሰማች መሰላትና ቆም አለች። እጅታውን ጠምዝዞ በሩን በጥንቃቄ ከፈተችና ራሷን አስቀደመች።

በመኝታ ክፍል ውስጥ ካዘጋጀችው የጽህፈት ጠረጴዛ ጀርባ ተቀምጣ የፃፈችውን ታኅብ የነበረችው ልጃገረድ በአንቅልፍ አጠት የደፈረሱ ትላልቅ ዐይኖቿን አፍጥጣ እናቷን ጥያቄ ባዘለ አስተያየት ተመለከተች።

“የአንቅልፍ ሰዓትሽ እኮ ነው ሂላን” አለችት ሀዘቷ ባዘለ ድምፅት።

“አውቃለሁ እማ...” ሂላን አንቅልፍ የተማላችውን ዐይኖቿን እያሸች አዛጋች።

“እና መተኛት አልነበረብሽም?”

“ነበረብኝ፤ ግን... ይሄን ተውኔት ደግሞ ጽፌ መጨረስ አለብኝ። አራተኛው ክፍል የሬዲዮ ድራማ ነው... ሦስቱ ለህዝብ መተላለፋቸውን ታውቂያለሽ...”

“አውቃለሁ፤ በሆንም አሁን...” ሰዓቷን ተመለከተች።

“አሁንም ጨረስኩ...” ሂላን ጠረጴዛው ላይ የተበታተኑትን ወረቀቶች ሰብስባ በማቀፊያው ውስጥ ከተተኛችው።

“ደግሞ ሌላ ነገር እትዘንጊኝ ከረምቱ ሲያበቃ ከሌጅ ትዝያለሽ። ለዚያ ብትዘጋጁ አይኛልም?”

“ከሌጅ ላለመግባት ወስኛለሁ!”

“ምን?”

“አልዝም!” የልጅቷ ድምጽ በእርግጠኝነት ሲገላ እናቷ ደግሞ በመገረም ፈዛ ቀረች።

“ለምን?”

“ከኮሌጅ ዲግሪዬ በፊት ራሴን ማግኘት አለብኝ!”

“አልዝኝም!” እናቷቱ ፍጹም ግራ ተጋባች።

“ይሄን አልደብቅሽም እማ... ነፍሴ በትልቅ ጥያቄ ተወጥራ ልትፈነዳ የደረሰች ይመስለኛል” በርግጥም ጭንቀቷ በገጽታዋ ላይ ፈጠላ።

“ምን አይነት ጥያቄ ሂለን?” እናት ግምባርን ቅጭም አድርጋ በጥርጣሬ ዐይን ታስተውላት ገባች።
“እኔ ማን ነኝ?”

እናቷ አንድ ነገር ልትናገር አስባ አፏን ከፈተችና በዚያው ቀረች። ዐይኖቿ እንደተገረጠረጡ የግምባር ላይ የደም ሥርች እንደፈጠጡ አብነት መንገሻ ዛሬ እንዲህ ፊት ለፊት ልትጋፈጠው የህን ጥያቄ ስንቱን ዘመን ስትሸሸው ኖራለች።

ክፍል አንድ ምዕራፍ አንድ

“ሮጌዎና ዝፋዬት፤ አቴሎና ዴዝዴሞና በመቶዎች ከሚቆጠሩ ዓመታት በፊት የኖሩ ሃሳብ ወለድ የፍቅር አርበኞች ናቸው። ህይወት ግን ልቦለድ አይደለችም” ትላት ነበር ሣራ። በርግጥ አይደለች ይሆን? እንጂ።

ልቦለድና ህይወት፤ ህይወትና ልቦለድ የተሳሳረበት ዓደኛዋ አብነትን ግን፤ በአቴሎ ተውኔት ውስጥ ቃሊዮን ወክሎ የሚጫወተው ተዋናይ አነሁልሷት መዋሉ እውነት ነው።

ተዋናዩ የጦር ልብሉን አጥልቆና ሻምባውን ታጥቆ ብቅ ሲል መቄነጥነጧ እንዲሁም አንገቷን ማስገን ራሷንም አስገርሟል። በወንዳወንድ ቁመናውና በውብ ገፅታው መረታቷንም ቢሆን ፈጥና ልትገነዘበው ባይችላትም ተውኔቱ አብቅቶ መጋረጃው ከተዘጋ በኋላ አዳራሹን ለቃ የወጣችው የመጨረሻው ሰው ግን እርሷ ነበረች።

ፍዝዝ እንዳለች ከአዳራሹ ወጥታ፤ የዴዝዴሞናን ገፁ ባህርይ ተላብሳ ትጫወት የነበረችውን ሣራን መጠበቅ ጀመረች። ሣራ አብሮአደግ ዓደኛዋ ነች። የሁለተኛ ደረጃ ትምህርታቸውን በዓግማዊ ሚኒልክ ትምህርት ቤት እንዳጠናቀቁ፤ አብነት በአባቷ አስመጪና ላኪ ድርጅት ውስጥ የሂሣብ ሠራተኛ ሆና ስትመደብ ሣራ ቲያትር ቤት ተቀጠረች።

ዓደኛነታቸው ግን በዚህ የተነሣ አልተቋረጠም። ሣራ የምትሣተፍባቸውን ተውኔቶች ሁሉ እንድትመለከትላት አብነትን ትጋብዛታለች። አብነትና ሣራ በእስተሳሰብና በዓላማ የማይጣጣሙ ቢሆንም ተለያይተው ግን አያውቁም። ዛሬም እንዲሁ።

አብነት ከቲያትር ቤቱ በር ላይ የተለጠፉትን የፊልም ማስታወቂያዎች እየቃኘች ስትንጎራደድ ሣራ ከወደ ጓላዋ ጠራቻት። መካከለኛ ቁመትና ቀጠን ያለ ሰውነት ያላት ሣራ ባጭሩ የተቆረጠ ፀጉሯን መሃል ለመሃል በወርቃማ ቀለም አትልማዋለች። ረዘም ያለው ጠይም ፊቷ ስትንገራት ብልጣብልጥ ዐይኖቿን ጎረድ ያለው አፍንጫዋ ቀይ ቀለም የተቀባው ከጎፈሯም ውቦች ናቸው።

ከጉልበቷ ትንሽ ወረድ ያለ ቢጫ ሱሪና ነጭ ሸሚዝ ለብሳ፤ ከነትልቅ ቦርሳዋ ለተመለከታት ከጥቂት ደቂቃዎች ቀደም ሲል

የአንዲት ምስኪን ነጭ ሴት ገፅ ባህርይን ተላብሳት የተውኔት ታዳሚውን በዴዝዴሞኖነቷ አሳምና በሀዘን ስታስለቅስ በቁጭት ስታገግጠረዋር የነበረች አርቲስት ለመሆኗ ይጠራጠራል።

“አቢ ዘገየሁ እንዴ?” ብላ የአብነትን ወገቧን አቀፈችት።
“እንዴያውም።”

ሴቶቹ እንደ አስተሳሰባቸው ሁሉ በቁመናቸው በእጅጉ ይለያያሉ። ነገ የመሰለ የአብነት ዘማ ፀጉር ቁልቁል ዳሊዋ ላይ ወርዷል። ቀጥ ብሎ የቆመው አፍንጫዋና የባር ኳሶች የሚመስሉት ዐይኖቿ ከረገገኙም ሽፋኑቿና ነዶ ሙሉ ጥቁር ቅንድቦቿ ተደምረው ቀይ ፊቷን ግርማ ዋገሽን አላብሰውታል። ውብ ቅርጽ ያላቸው ከንፈርቿ ሲፈለቁቁም ፀሐዳ ጥርሶቿ ፍንትው ይላሉ። ዘለግና ፈርጠም ባለው ሰውነቷ ላይ የበቀሉት ጡቶቿም ገና ያልፈነዳች እንበጥ ጽጌረዳነቷን ያረጋግጣሉ።

“ሣራ የአብነትን ወገብ እንዳቀፈች ወደ አስፋልቱ እየመራችት “ቡና ልጋብዝሽ አቢጊ ላየን ባር ሳይሻለን አይቀርም ሰው ቢበዛበትም ቀለል ይለኛል” አለችት። አብነት አልመለሰችላትም። በፀጥታ ተከትላት ሄደች።

በሩ ላይ እንደደረሱት የቃሊዮን ገፅ-ባህርይ ይጫወት የነበረው ተዋናይ ቡና ጠጥቶ ሲወጣ አገኙት። ሣራ ተወርውራ ተጠመጠመችበትና ግምባሩ ላይ ሳመችው። ተዋናዩም ጉንጫን ሳማት።

“ጋሽ ቻርሊ ዛሬ እንዴት ነበርኩ?” አለችው ሣራ እየተጣደፈች።

“ኅፍስ ነበርሽ” አላት በአዎ “። በዓይኖቼ ግን አብነትን ከላይ ወደታች ከታች ወደላይ ላይ ታል። “ኅፍስህ ትለምልም!” ሣራ ወገቡን አቅፋ ግምባሩ ላይ ደግ ፀችው።

አብነት ግራ ተጋብታ ዓይኖቿ በአርቲስቱ ላይ በመትከል በአድናቆት ትመለከተዋለች። የልቧ ምት እየፈጠነ ውስጧ መሸበር ሲጀምር ግን ዐይኖቿን ነቅላ አቀረቀረች።

“ቀና በይ እንጂ የኔ እህት ይህን ውብ ፊትኮ ዓለው ሁሉ ሊያየው የሚገባ ነው።” አላት በጣቱ ከአገጫ ቀና እያደረጋት። አብነት ፈገግ አለች። ሣራ እግሯን አንስታ እሸካካች።

“ትሣሣትኩ?” ጥያቄው ለሣራ ነበር።

“አልተሣሣትክም ቢሆንም... ግን ቢሆንም” ሣራ አንገቷን በፈዝ ሳይና ታች ወዘመዘችው።

“ቢሆንም ምን?” ተዋናዩ ዐይኖቹን በአብነት ዐይኖች ላይ እንደተከለ ጠየቀ።

“ዐይንህን ንቀል ጋሽ ቻርሊ!”

“ባልነቅልሽ?”

“በሀግ ቢያለሁ ንቀል!”

“እኮ ባልነቅልሽ?”

“አ አ ሣራ በሀግ!”

“ባንቺው መጀን ነቅያለሁ” አለ ቻርሊ በሣራ ሁኔታ ከልቡ እየሣቀ።

ሣራ ዶር ጫጫቶቿን ከነጣቂ ለመከላከል በከንፍቿ እንደምትጋርዳቸው አይነት በአብነት ላይ እጇቿን ዘረጋችና አንገቷን ወደ ተዋናዩ መለሰ አድርጋ “የማይበሉት እህል ከአፈር አንድ ነው” አለችው።

“ምነዋ?” የቻርሊ ዐይኖች በመገረም ተበለጠጡ።

“ኩርርርርርር ...” ሣራ አብነትን እየገፋች ወደ ውስጥ ይዛት ገባች። ተዋናዩ ለጥቂት ደቂቃዎች ቆም ብሎ ሲመለከታቸው ቆየና እያፈጪ መንገዱን ቀጠለ።

ነጭ ሽርጥ ያገለጸመው አስተናጋጅ በቁራጭ ጨርቅ ጠረጴዛውን ካፀዳ በኋላ ሁለት ፍንጃል ቡና ሊያመጣ እንደሄደ ሣራ አካባቢውን በዐይኗ መፈታተሽ ጀመረች። አብነት የማትወድላት አንዱ ጠባይዋ ይህ ነው። ዐይኗም ቀልቧም አንድ ቦታ ረግቶ አያውቅም። ዘወትር እንደተረብ አውራ ትቅበዘበዛለች።

“ዛሬ እንዴት ነበርኩ አቢ? ቂቂቂቂ ...” ለምች በተሰበሰቡበት ሁሉ ያለ ምክንያት መሳቅ ትወዳለች። “ኅፍስ ነበርኩ! አይደል? ቂቂቂቂቂ...” የምትሳተፍባቸውን ተውኔቶች ከጋበዘች በኋላ እንደም ቀን እንኳን ስለ ተውኔቱ ይዘት ወይም ስለ ዝግጅቱ መዋጣት አሊያም ስለሌሎች ተዋንያን ጠይቃት አታውቅም። ትንሽ ከፍል ብትጫወትም እንኳን ስለ ራሷ አብዝታ ትወተውታለች።

“ኅፍስ ነበርሽ!” አለችት አብነት እንደሰለቸች። ዛሬ ስለ ሣራ የተውኔት ችሎታ ለመስማትም ይሁን እያደነቀች ለማወደስ

አልተዘጋጀችም። ጉጉቴ ቃሲዮን ተመሰሰች ስለተጠየቀው ታዋቂ አርቲስት የግል ሕይወት መስማት ብቻ ነው።

“ሣራ ግን ፋታ አልሰጠችም። “ወደ ተወኔቱ ፍጻሜ ላይ... ልክ እቴጌ አንቆ እንደገደለች ከመጀመሪያዎቹ ረድፎች መካከል ስትሰቅ ብላ የምታለቅሰ ሴት ድምፅ ስሰማ ሳቄን ልለቀው ነበር... ቂቂቂቂ... ሻይ ቅጠል ሕዝብ... እኔ ግን ነፍስ ነበርኩ፤ አይደል አቢ?”

“አዎን፤ ነፍስ ነበርሽ” አለችት አብነት በሣራ የድምጽ ቅላጼ። “ሣራ ተፍክክክች። አብነት ግን “ቃሲዮን ሆኖ የተጠየቀው አርቲስትም ነፍስ ነበር” አለችት ደፈር ብላ።

“ሣራ ፊት ላይ የፈካው ደስታ በእፍታ እንደ ጉም በነ። መስማት የምትፈለገው ስለራሷ ብቻ ነበር። እናም “የርሱ ደግሞ ምኑ ነው ያስደሰተሽ?” ስትል ግንባሯን ቋጥራ ጠየቀች።

አብነት የቡናውን ፍንጃል በእጆቿ መሃል እያሸከረከረች ፍዝዝ ብላ ስታሰብ ቆየችና “ሁሉ ነገሩ ያስደስታል። ልብሱና አስተጣጠቁት ወንዳ ወንድ አቋሙ ይማርካል። ውብ ገጽታው ይጥላል። ድምጹ ራሱ የምትሃት ያህል የሚያደነዝዝ አንዳች ሃይል አለው” አለችት ዐይኖቿን ከዐይኗ እያሸሸች።

ይኼኔ ሣራ በተለመደው የሽሙጥ ዘይቤዋ ከንፈሯን አንሻፈፈችና “...ጋብቻ ቁጠር ቢሉት ሸኸና አንድ” አለ አሉ ማንትሰ... ቀድሞ ነገር እንቺ ከመቼ ወዲህ ነው የወንድን ልጅ ውበት አድናቂ የሆነሽው?” ስትል ጠየቀችት። እውነት ነበራት ። አብነትም ከዚያ ቀደም ተናገራው የግታውቀው አድናቆት ከአንደበቷ በመውጣቱ ሀፍረት ተሰምቷት ተሸማቀቀች።

ደግሞ ከአጭር ጊዜ ዝምታ በኋላ ሣራ ከርፈፊያን ሁሉ ረስታ መቀበጣጠሯን ቀጠለች። “በዚህ ተወኔት ውስጥ በጣም የሚያናድደኝ ነገር ቢኖር ኢያንን ሳልበቀለው እንደ በግ በፀጥታ መሞቱ ነው...” አብላ በታሪኩ ሂደት ላይ ሊያስከትል የሚችለውን መፋለስ ግን አላሰበችውም። ኢያንን ስትበቀለው ሊፈጠር ይችል የነበረው የተመልካች አድናቆትና ጭብጨባ መቅረቱ ብቻ ነበረ የሚቆረቁራት።

“እኔን ደግሞ ያስደሰተኝ ነገር የቃሲዮ ከእቴጌ ጥርጣሬ ያመጣና እነሱ ታሪኩ ፍጻሜ ድረስ በሕይወት መቆየት መቻሉ ነው” አለች አብነት በበኩሏ።

“ሣራ ብላጭት ብላ ቅንድቦቿን ቋጠረችና “ምኑው ቃሲዮን ቃሲዮ ግልት አበዛሽላ ?! እሁን ከዚያ ሁሉ ተዋናይ የሚደነቅ ጠፍቶ ነው?!” ግድነት ከፈለገች ለምን መሪ ተዋናዩን እቴጌን አታደንቂም?!” ብላ ጠረኳላውን በቡጢ እየደበደበች አፈጠጠችላት።

“ማንን ግድነት ወይም አለማድነት እንዳለብኝ የምትወስኛልኝ እንቺ አይደለሽም የኔ እህት። እውነቱን መስማት ከፈለግሽ ቃሲዮን አድንቁባሁ!” አለችት ። አብነትም በበኩሏ አራሱ ነብር ሆና።

“ከቃሲዮሽ ጋር ገደል ግቢ ቀድሞውኑ ጥፋተኛዋ እኮ እኔ ነኝ። ስለተወኔት ምን ታውቂና እነታረክሻለሁ” አለች ሣራ በአጻጻፍ ዐይኖቿ ዙሪያዋን እያማተረች። ለዐይኗ የሚሞላ ሰው በአካባቢዋ አላየችም። ልጃቸውን ቤክ በወተት እያራሱ የሚመግቡ ባልፍ ሚስት፤ ቡና እያማለሉ የሚተክዙ ጠረተኞች፤ ጀጋቱ እየላሱ የሚያሸክቡ ልጃገረዶች፤ ሣንቲም የሚቃርሙ ለማጥች ብቻ ናቸው የታዩዋት።

ዐይኖቿ ቢባዝኑም አፅምሮዋ ግን በጥልቀት ማሰብ ጀምሮ ነበር። “ግን አንድ የሚያስደንቀኝ ነገር ልንገርሽ?” አለች ቡዝዝ ያሉ ዐይኖቿን አብነት ዐይን ላይ እንደተከለች... “ይሄ ቃሲዮን ሆኖ የተጠየቀው ተዋናይ በተመልካቹ ላይ የሚደግመው አንዳች ምትሃት ሳይኖረው አይቀርም። ሁሉ የርሱ አድናቂት ሁሉ የርሱ አጫብጫቢ ነው። እኮይ ገፁ ብህርይን ወክሎ ሲጫወት እንኳን ከተወኔቱ ፍጻሜ በኋላ የሚሸገደገድለት ጭብጨባና አድናቆት ልዩ ነው። ቲያትር ቤቱን ምሶሶ ሆኖ የደገፈው እርሱ የሚመሰላቸውም ብዙዎች አሉ። ይህን ሳስብ ሁልጊዜ ይደንቀኛል። ሌላው በመድረክ ላይ ሰንት ሰዓት ሙሉ እየተንከባለለ አባራ ሲቅም፤ ገርሮው አስከተረተር ሲመሀፍ በላቡ ሲታጠብ ያልተደነቀና ያልተወደለ፤ የታዋቂው እንግሊዛዊ ተዋናይ ቻርለ ቻፕሊን ስም በቅጽልነት የተሰጠው ቻርለ ገና መድረኩን ሲረገጥ ተመልካቹ ከመቀመጫው መቆየት የተነሱ ከአንገቱ ማስገገ ይጀምራል። ገና ቃለ-ተወኔቱን እንኳን ሳያወጣው ታዳሚው መሳቅ ወይም ከንፈር መምጠጥ ይጀምራል። ምን አይነት ምትሃት ነው?” በመገረም ራሷን ነቅቶች። “በዚህ ላይ ቲአትር ቤት ውስጥ የማይፈራው ሰው የለም። የሰላ ምላሱ የሰንቱን ቅስም ሰብርታል መሰለሽ። በሙያውም ቢሆን ራሱ ተስፋ ቆርጦ የብዙዎቹን ተስፋ እምክኗል፤ ‘ወታደራዊውን መንግሥት የሚቃወም ኮሚኒስት ነው’

እያሉ ውስጥ ውስጡን ቢያውቅም እንደ ራስ ጠገር ከበዙ ጠላቶች አንዱ እንኳን ማሰረሻ አቅርቦ አላስፈረደበትም። እንደ ጥጃ እንደታሰረና እንደተፈታ ይኖራል። በዝግብ ያሉት ዐይኖቿ ወደ ውስጥ እንድ ወደ ውጭ አይመለከቱም። ድምጿም ልክ የቃለተውኔት ጥናቷን እንደምታነባንበው አይነት ነበር።

አብነት ግን ስለ ቻርሊ መስማት የፈለገችው ይህን ብቻ አልነበረም። ስለዚህም ሣራ ትረካዋን ትቀጥላለች ብላ በጉጉት ትጠባበቃት ጀመር። ያሰበችው አልተሳካም። ሣራ ከትልቁ ቦርሳዋ ውስጥ ሣንቲሞች እውጥታ ጠረጴዛው ላይ ከዘረገፈች በኋላ ለመሄድ ተነሳች። አብነትም ስለ ቻርሊ ከዚያ በላይ ለመጠየቅ አልደፈረችም።

ለገሀር ላይ አብነት ወደ በሌ መስመር፣ ሣራ ደግሞ ወደ ልደታ የሚወስዷቸውን ታክሲዎች በመጠበቅ ላይ ሳሉ፣ ሣራ የዘነጋችውን ጉዳይ አስታውሳ “እውአቢ! ሳልረሳው... ማክሰኞ ሆም ፓርቲ አለብኝ፤... ዘናጭ የዳንስ ምሽት። እና ያን ወይን ጠጁን ቀሚሰሽን እንድታውሽን ነገ ቢሮ እመጣለሁ እንዳትረሽ” አለችት።

አብነት፣ ሣራ ተውሳ ያልመለሰችቸውን ቀሚሶች፣ ሸሚዞችና ጫማዎች ብዛት አሰበችና ፈገግ አለች።

“ማሚን ደግሞ ሰላም በይልኝ ... ጉድ ናይት!” አምስቱን ጣቶቿን እውለብልባ የተከፈተ ታክሲ ውስጥ ጥልቅ አለች። ለአነጋገሯ ለአሰባሰቧ ለአካሄዷ ለሞሩ ለምንም ነገር ግድ የሌላት በመሆኗ ነው የሥራ ጓደኞቿ “ጋዴም” የሚል ስም ያከናወኑት። ሣራ ግን ስለተለጠፈባት ቅጽልም ሆነ ስለ ሰዎች ግድ አልነበራትም።

አብነት ቤቷ ስትገባም ይረብሻት የነበረው ስሜት አልለቀቃትም። ሰውነቷን ከብድ፣ ነፍሷን ጭንቅ እንዳላት እንቅልፍ አጥታ ስትወራጭ አደረች። በተከታታይ ባሉ ቀናትም እንደዚሁ።

በማምንቱ ለሣራ ጋዴም ሳትነግር ተውኔቱን በድጋሚ ተመለከተችው። የሌላውን ባታውቅም ለርሷ የተውኔቱ መሪ ከክብ ቃሲቶ ነው። መድረኩ ላይ በወጣና በወረደ ቁጥር ነፍሰና ስጋዋ እንደተቆጠቀ ተውኔቱ ተጠናቀቀ። ምን እይነት ምትሃት ነው?

ሰኞ አለት ሣራ ጋዴም እቢሮዋ ደወለችላት። ለሌላ የዳንስ ምሽት ሌላ ልብስ ልትጠይቃት እንደደወለች አብነት አልተጠራጠረችም ነበር። ሣራ ግን ለዚያች አለት ብቻ ቁም ነገረኛ እንደሆነች ሁሉ “አንቺ አብነት፣ ያች እዜብ እኮ ታማ ሆስፒታል

ገብታለች አሉ። ለምን ነገ አንጠይቃትም? አለች። እዜብ የተገኘች ቤት ጓደኛቸው ናት።

አብነት በሣራ ቁም ነገረኝነት እየተደነቀች “ምን ነነት ልጄ! ከሣምንት በፊት ደውየላት ነበር እኮ” አለች ከወጪሆኛው የስልክ ጫፍ።

“እኔ እንጃ! የዘንድሮ በሽታ ደግሞ ምኑ ቅጡ... ለማንኛውም ነገ ይመችሻል?”

አብነት ጠረጴዛዋ ላይ ያለውን ካላንደር ተመለከተች። ሚያዚያ 23 ቀን 1969፣ ሜይዴይ የወዛደሮች ቀን ይላል። “ነገ ሥራ እንደሌለ ግን አውቀሻል?” ስትል ጠየቀችት። ሣራ የእረፍት ቀኖችን በመዝናናት የምታሳልፍ በመሆኑ እንደማይሞላላት በመገመት።

“አውቃለሁ ... የተኛችሁ ዘውዲቱ ነው። ጠዋት ሶስት ሰዓት ለገሀር እንገናኝ። ቻው” አለችና መልስ ሣትጠብቅ ስልኩን ዘጋች።

“አብነት ስልኩን አስቀምጣ ማሰብ ጀመረች። ዐይኖቿ ግን ከጠረጴዛዋ ላይ ባለው ካላንደር ላይ በደማቅ ቀይ ቀለም ከተጻፈው “ሚይደይ” ከሚለው ጽሑፍ ላይ ሲነቀልላት አልቻለም። ሁሉ ጊዜም ይገርማታል። በወታደሩ መሪነት የላብ አደሩ አምባገነንነት ከየት ተነስቶ ማረፊያው የት እንደሚሆን እያሰበች ይደንቃታል።

ያ ዓመት አብነት በአፍላ ጉልበቱ ፊውዳሊዝምን በፈርጣማ ከንዱ የደቆሰበት፣ የቢሮክራሲውን ጆሮ በቁንጥጫ እያሸ ሊምፔሪያሊዝም ላይ የሚዘትበትና፣ በምድር ላይ ማንኛውም ኃይል አይቋቋመኝም እያለ የሚርክርበት ነበር። እውነትም የተቋቋመው ኃይል አልነበረም። በሃያል ክርን የተደቀሰው ፊውዳሊዝም ከትቢያ ላይ ተኝቶ አከርካሪውን ያሻል። በቁንጢጥ የታሸው ቢሮክራሲ ዐይኖቹ በስጋት እንደፈጠጡ ጭራውን ወሽቆ መጭውን በትዕግሥት ይጠባበቃል። ዛቻ የተሠነዘረበት ሊምፔሪያሊዝም አብነትን እያሸጋጠጠ እጆቹን አጣምሮ ከሩቅ ይመለከታል።

በማግሥቱ በቀጠሯቸው መሠረት ለገሃር ላይ ተገናኙ። ከያትጣጫው ወደ አብነት እደባይ የሚገርፈው ሠራተኛ ቁጥር ስፍር ሰላክበረው የተገናኙት ከብዙ ችግር በኋላ ነበር። በሠልፉ መሀል እየተሸላከሉ ሊትዮጽያ ሆቲል አካባቢ እንደደረሱም ከቸርቸር ጎዳና እየተመመ የሚመጣው የስልፈኛ ማዕበል መንገዱን ዘጋባቸው። ስልፈኛው ከሌሎች አትጣጫዎች ከመጡት ለየት ይላል።

ጎዳናውን በሰፊው ጥልቀት የሚተመው ሰልፈኛው መፈክሩን ቸቦ አስመሰሰው እየዘመረና እየፈከረ ይገኛል። የማርክስዝም የኢንግላንድና የሌንን ፎቶግራፎች በበርካታ ቀይ ባንዲራዎች አጅቦ ይዘምራል። “የዲሞክራሲያ” ቅጅዎች ታች ታችን ይበተናሉ፤ “ጊዜያዊ ሀዝባዊ መንግሥት አሁን!” የሚለው መፈክር ከሁሉም ደምቆና ልቆ በሰልፈኛው እንደተያዘ ይታያል።

ሱቅ በደረቴዎች የታቀፉትን ካርቶን አንቀው ሲሸጉ፤ ባለመኪኖች መንገድ እየሳበሩ ይበራሉ፤ ነፍስ የያዘው መንገደኞች ባጥኙት ቀዳዳ ሁሉ እግራ አውጭኝ ይሸመጥጣሉ። ከአመጸኞቹ ለመራቅ ቢቻላቸው በአየር ላይም ቢሆን ተንሳፈው ከምጽአቱ በተሰወሩ።

ለበሙሉዎቹ ሰልፈኞች ግን እጅጌያቸውን እንደጠቀሰሉ፤ ደረታቸውን እንደነፋሩ ግንባራቸውን እንደጻጠሩ እየዘመሩ ያልፋሉ። “ለአምባገነን መንግሥት ሕዝቡን ላልወከለ፤

አይገዛም! ሕዝቡ ሣለ እየታገለ...

አይገዛም! አይገዛም! አይገዛም!...”

አብነት ዐይኖቿ በድንጋጤ ፈጠው ሰውነቷ በፍርሃት እየተገዘፈዘፈ የሣራን እጅ ጭምቅ አድርጋ ይዛ “ሣርዬ ዛሬ አለቅን! ወዴት እንሸሽገን!” አለችት ማምለጫዋን ግራና ቀኝ እየቃኘች።

ሣራ ግን ግንባሯ እንኳን ቅጭም አላለም። መዝሙራቸው ግርኳታል፤ በመፈክራቸውም አንጀቷ ርሷል፤ ልብ ሙሉነታቸውም ቢሆን ወኔዋን አጀግነውታል። እናም ሰልፋን ተቀላቅላ መዝሙሮቹን ለመዘመር፤ መፈክሮቹን ለመፈክር፤ ባንዲራዎቹን ለማውለብለብ አቆብቆበች። ዘወትር “ጀብድ የማትሠራ ነፍስ እንቅልፋም ናት” የምትለው አባባልም ትወሳ አለችት። በለዚህ ይህንንም ጀብዱ ልታሳልፈው አልፈቀደችም። ለሚቀጥሉት ተከታታይ ቀናት ብዙ የምታወራበት ጉዳይ ነው።

“የምን መሸሸ!” ትናንሽ ዐይኖቿን እያርዝዝጠች ከንፈሯን እንዳጣመመች በአብነት አፈዘችባት።

“ይልቅ አቢ እንቀላቀል!” አለችት በቁርጠኝነት።

አብነት ግራ ተጋብታ “አብደሻል እንዴ?” ብላት የጀመረችውን ሳትጨርስ ሣራ እጇን ጎትታ አጠገባቸው ከነበረው የሰልፈኛ ሠራዊት መሃል ጨመረችት።

በመጀመሪያዎቹ ጥቂት ደቂቃዎች ውስጥ ትርምጃ፤ ጫታውና ጨዋታ ራሷን ለሰለዞራት የሣራን ከጎድ አጥብቃ ይዛ፤ የወይን ጠጅ ጠግቦ እንደሚወላገድ ሰካራም እዚህና እዚያ እየረገጠች ትናገመንም ጀመር። ዘግይታ ግን ከጨዋታና ከትርምሱ ጋር በመላመድ በአካባቢዋ የሚሆነውን ሁሉ መገንዘብ ቻለች። ሰልፋ የዘውዲቱ ሆስፒታልን አቅጣጫ ይዞ እየነሳደ ነበር።

ወደ ኢየሲልዮ ቤትመንግሥት የሚያወጣውን ዳገታማ መንገድ እንደተያያዙም አብነት መዝሙሮቹን መዘመርና መፈክሮቹን መፈክር ጀምራለች። የመዝሙሮቹን ዜማ ስትሰማና የሰልፈኞቹን ከሞት ጋር ሳይቀር የመፋለም ቁርጠኛ ወኔ ስትመለከት፤ እንዳት ሰሜት ልሷን እየፈነቀለ አልቅሽ አልቅሽ አላት። ሣራ እንዳት የሚያክል መፈክር ተሸክሞ ትዘምራለች። አብነት ቀና ብላ እየችው “ላብ አደሩ ያችንፋል!” ይላል።

በእልህና በወኔ እየዘመረና እየፈከረ የሚተመው ሰልፋ አቀበቱን ጨርሶ ከቤተ መንግስት መግቢያ በር ትይዩ ባለው መንታ መንገድ ላይ ሲዳረስ ወታደሮች የጫኑ በርካታ ካሚሮች ደረሱ። ወታደሮቹም መሣሪያዎቻቸውን እያቀበቡ ከካሚሮቹ ላይ በዝላይ ወርደው ሰልፈኛውን ከበቡት።

“ፋሽስቶቹ ደርሰዋል!” ከአብዛኛው ሰልፈኛ አንደበት የሚሰማው ቃል ነበር። የሰልፋ ጉዞ ተገትቶ ሠልፈኛው እጅ ለእጅ እንደተያያዘ ለከበባው ሳይሸበር ባንድነት ቆመ። እንዳንዶቹ በሰልፈኛው መሃል እየተዘዋወሩ ሠልፈኛው በወታደሮች ከበባ እንዳይሸበርና እንዳይደናገጥ ያበረታቱ ጀመር።

ቀይ ጥብጣብ ግንባሩ ላይ ያሠረ ረዘም ያለ ቀጭን ሰው እነ አብነት ወደነበሩበት አካባቢ ተጠግቶ “ጓዶች! የኛ መሸበርና መደናገጥ ለጠላቶቻችን ድል መሆኑን አትዘንጉ። ጨዋታን የምንመሳለት ላብ አደር በጠላቶቹ ፊት እንዲያፍር በር አትከፈቱ!” ሲል ድምፁን ከቆ አድርጎ ተናገረ።

“የፈጣሪ ያለህ!” ሣራ በከንድ አብነትን ጎሽም አድርጋ ወደ ጆሮዋ ጠጋ አለችና “ቻርሊኮ ነው” አለችት። ዐይኖቿ ፈጠዋል፤ ለኋም እንደተከፈተ ነው። “ለካስ ቻርሊ በርግጥ ወታደራዊ ኮምንደሮችን የሚዋጋ ኮምንደር ናራልና” አለች ሣራ በሽኩሽኩክታ። አብነት “ኮምንደር” የሚለውን ቃል ስትሰማ ልሷ ቢደነገገም ዐይኖቿ ግን ቻርሊን ተከትለውት ሄደዋል።

መፈከር ያገቡ ሰልፈኞችና መሣሪያ የታጠቁት ወታደሮች እንደተፋጠኑ ለአጭር ጊዜ ቆዩ። አብነትን ፍርሃት ያንዘፈዝታል። ሣራ ግን ትልቁን መፈከር እንደያዘች በዐይኖቿ ዙሪያዋን ታማትራለች። “በዚህ የሞት ጥላ ባንጃዘበበት ቅጽበት ሳይቀር አደን ላይ ትሆን?”

የመጀመሪያዋ ጥይት ተተኮሰች! ብም! ብም! የሚያስለቅስ ጋዝ በምብ እንደ ኳስ በሰልፈኛው ጀርባ ላይ መንጠር ጀመረ። ተኮሰና ፍንጃታው ያለማቋረጥ ቀጠለ። እጅ ለእጅ የተቆላለፉት ሰልፈኞች ተላቀቁ።

ከፊሉ ሠልፈኛ በደረቱ ተኝቷል፤ ቀሪው ባለገኘው አቅጣጫ እግራ አውጭኝ ይሸመጥጣል፤ ጥቂት ደፋሮች ግን ድንጋይ እየለቁሙ በወታደሮች ላይ ይወረውራሉ። “ሣራ ... ዛሬ አለቅን ... በቃ የመጨረሻችን ነው” አለች አብነት የሣራን ከንድ ለመያዝ አየሩን እየቆጠሰች ። ሣራ አጠገቧ አልነበረችም፤ ይዛው የነበረው መፈከር ብቻ በጀርባው ተንጋሎ አጠገቧ ወድቋል “ላብ አደሩ ያቸንፋል!”

በአፍታ ሰማይ ምድሩ ዘረባት። የምታየው ሁሉ እውነት የሚመስል አልነበረም። በርቀት ስታይ ወታደሩ የአንዱን ጥርስ ያራግፋል፤ በሌላ ማእዘን የጭስ ጋዝ በምብ ፊቱ ላይ የፈነዳበት ወጣት በባሩድ የተሰበሰበ ፊቱን በእጁ ሸፍኖ ይጮሃል፤ በጥይት የተመታ ሌላ ሰው በጀርባው ተንጋሎ ደሙ ወደ አስፋልቱ ይንቆረቆራል፤ ሌሎች እየረገጡት ይሸሻሉ። ሣራ ይዛው የነበረው መፈከር ብቻ በጀርባው እንደተንጋለለ ቀርቷል “ላብ አደሩ ያቸንፋል!”

አብነት ካለችበት አልተነቃነቃችም። ከደምና ከሥጋ የተሸባች ሀውልት መሰላ ቆማለች። ማምለጫ መንገድም የለም በየማእዘኑ ወታደር፤ በየማእዘኑ የጭስ ጋዝ በንብ! በየማእዘኑ እንደ ተልባ የሚንጣጣ አፈሙዝ ወታደሮቹ በእጃቸው የገባውን ሰው ሁሉ በሰደፍ እያጋጨ ከሚያኖን ላይ ይጭናሉ። ከጥይቱና ከሰደፍ ውርድብኝ ብትተርፍ እንኳን በካሚየኖቹ ላይ ከመጫን እንደማታመልጥ እርግጠኛ ነበረች ።

ጭሉ ጉሮሮዋን ለሰከረከረው ያለ ማቋረጥ ትሰላለች፤ እንባዋ ያለማቋረጥ ይፈላል ። ዐይኖቿ ፍጹም ተጨናብሰዋል። በዚህ ሁኔታ ሳለች ነበር እንግዳ እጅ የግራ እጇን ጭምድድ አድርጎ ወደ ፊት እየሳተተ የወሰዳት። “በቃ... ተያዝኩ ማለት ነው” አለች በሃሰቧ። በቀኝ

እጇ እንደምንም ዐይኖቿን ጠራርጋ የያዛትን ሰው ለመመልከት ሞክረች። ወታደር አልነበረም።

ነጭ ለባሽ አለመሆኑን ያወቀችውም በትርምሱ መሃል የወታደሮችን ከበባ ሲጥሱ ክለላ ሆኖ ከፊት ከፊቷ እየሮጠ የሚወርድበትን የሰደፍ ቅጥቀጣ ሲቀበል በተጨናበሱት ዐይኖቿ ጭላንጭል ከተመለከተች በኋላ ነበር። ወደትና ለምን ያህል ጊዜ ይዞት እንደሮጠ አታውቅም። ከብዙ ሩጫ በኋላ ጨኸቱና ትርምሱ ጋብ እያለ በመሄዱ ከአደጋ ለመትረፏ ተሰፋ አደረገች።

“አይዘለም! በመጠኑም ቢሆን ለመሮጥ ሞክረ... ወታደሮች እየተከተሉን ስለሆነ ወደ መንደሩ እንታጠፍ” አላት እጇን ይዞ የሚሮጠው ሰውዬ ። መላወስ ያቃታትና ትንፋሽ ያጠራት ቢሆንም ይህን ድምጽ መቼና የት እንደሰማችው ከማሰላሰል አልባክችም።

በውጭ ጉዳይ ሚኒስቴርና በካርታ ሥራ ድርጅት ህገዓዎች መካከል ያለችን ቀጭን የአስፋልት መንገድ አቋርጠው፤ ጠጠራማ በሆነው መንገድ እየተሸለሰሰው ብዙ ከሮጡ በኋላ መንደሩ ዳር የነበረች ደሳለኝ ጎጆ ውስጥ እጇን እንደያዘ ዘሎ ገባ። ቤቱ ውስጥ ተቀምጠው ቡና ያፈሉ የነበሩት ባልቲት በድንጋጤ የፈጠሙ ዐይኖቻቸውን እያቆለጨለጨ ባሉበት ደርቀው ቀሩ።

“የመልአኩ ያለህ! ምንድነው እሱ ጉዳዩ... ማንን ፈለጋችሁ ወዳጆቹ?” እያሉ ሲንተባተቡ “እባክዎ እናቱ ለአጭር ጊዜ ያሳርፉን ... ወታደሮች እየተከተሉን ነው” አላቸው ሰውየው በላይ በላይ እየተነፈሰ። ባልቲቷ ከመደንገጣቸው የተነሣ ለአጭር ጊዜ የሚሠሩት ሁሉ ጠፍቷቸው ይርቡበቱ ጀመር። አብነት መልሳቸውን ለመጠበቅ አቅሙም፤ ትዕግሱቱም ሰላልነበራት የቤቱን ግድግዳ ተንተርሳ ወደምትታየው አግዳሚ ወንበር ሄዳ ዘጭ አለችባት።

ምን እንደተባባሉ ባትሰማም ሰውየውና ባልቲቷ ጥቂት ከተነጋገሩ በኋላ በሩ ተዘግቶ መብራት ብራ። ሰውየው ክፍሉ ውስጥ ጥቂት ከተነገራደደ በኋላም ከአብነት ፊት ለፊት ብርጫማ ላይ ተቀምጦ ጣቶቹን እያፍተለተለና እያንቋቋ ያስተውላት ጀመር።

ከብዙ መፋጠጥ በኋላ “ተርፈኛል ጓድ?” ሲል ጠየቃት። አልመለሰችለትም። ላደረገላት ውለታም አላመሰገንችውም። ከተጠየቀችው ጥያቄ ይልቅ ያን ለሰለሰ ብሎ በመግባት ህሊና ውስጥ እንደ አሌክሳንደርያ የሚነዘረውን ጠንካራ ድምፅ የት እንደሰማች ለመቶኛ ጊዜ ለማስታወስ እየጣረች ነበር።

“ከር ጋዜ ዐይነቱን ሳይነፃው የቀረ...” ገና ገማገሜን ሳይጨርስ ግንኙነቱን ለየችው “ከምኒሰት” ቻርሊ ነው። “አምላኬ እባክህ እርሳችን!” ስትል አምላኬን በልቧ ተግግሮች። ስለከምኒነገረውና ስለ ኮሚኒስቶች ግንኙነት በምዕራባውያን የተጻፉ ጥቂት መጽሀፍት አንብባ ስለነበር በውስጧ የሰረጸው ጥላቻ ፍርሃት ሆኖ ሰውነቷን ያንቀጠቅጠው ጀመር።

የተጨናበሱትን ዐይኖቿን አፍጥጣ ስትመለከት በግንባሩ ላይ እስርት የነበረው ቀይ ጥብጣብ የለም። ግንባሩ ተፈንክቶ የደረቀ ደም በፊቱ ላይ ተረጭቷል። የለበሰው ጃኬት ከእጅጌው ተተርትሮ ቀኝ ከንዱ ራቂት ነው። በሩን ከፍተሽ ... ብረሪ ብረሪ የሚል ስሜት ከውስጥ ይተናነቃት ያዘ።

ከዚህ ነጭ መሀረብ በማውጣት ባልቲቷ ቡና ሲያፈሉ ካቀረቡት የጣሳ ውሃ አፍሰሶ ካረጠበው በኋላ “ዐይኖችሽ በጣም አብጠዋል... በውሃ ብናጥባቸው ምናልባት እብጠቱን ይቀንሰዋል” ወደእርሷ በመቅረብ ከእገጧ ቀኝ አድርጎ ዐይኖቿን ያቸቸው ጀመር።

ልቧ ደረቷን ቀዳ ልትወጣ እየታገለች ድም! ድም! ድም! አለች። ሰውነቷ በላብ ሲዘፈቅ ታወቃት። ፍርሃቷን እንዳያውቅባት ማድረግ የምትችልበትን ዘዴ ስታስሳለችም ባልቲቷ ከወደ ጓላቸው “... ሳይቸግራችሁ እኮ ነው! ሰው እንበለ ብልሃት ያልቃል!” ሲሉ ተሰማት።

“እየሞቱ ነው ትግል እናቲ እየወደቁ ነው ድል!” አለና እጆቿን ከዐይኗ ላይ ሣያንሳ መለሰላቸው።

“አምላክ የተከለውን እርሱ እንጂ ሌላ ሳይነቅለው... እንዲያው አለቁ ብሏችሁ እንጂ አውነትን መግጥሙትን ያህል ነገር በናንተ እጅ ይፈርሳል? መጥፈያችሁ በእጃችሁ ይሁን ቢላችሁ ነው!” ሲሉ ሞገቱት።

“ሰጪዎች እንንበረከክም እናቲ”

ከንግግሩ ይዘት እኩል ድምጽ አንዳች የማሸበር ኃይል አለው። “እስኪ አሁን ዐይኖችሽን ግለጫቸው” አላት የልመና ቃና ባለው ድምፅ-ገለጠኛቸው። እናም ለመጀመሪያ ጊዜ በአጭር ርቀት ዓይን ውሃውን እየች። በዚያች ቅጽበት ልቧን እኩል ለእኩል ሰንጥቆ እርግጥጧቷ ድረስ የዘለቀ አንዳች ስሜት ነገሯት አለፈ። የፍርሃት

የጅንጋሌ ወይንም የጥላቻ እንግልጋሪ ግን እርግጠኛ ነች። ምናልባት የፍቅር አምላክ በቻርሊ ተመሳሳይ ለግርካት ይሆን? በጊዜው ተንፍሳ ዐይኗን ሰበረች። ይኼ በውስጧ ሲወራጭ የነበረው ፍሬቻ ተነቅሎ ሲወጣና ቀለል ሲላትም ታወቃት። ሰለደረገለት ውለታ ልታመሰግኩ ብትፈልግም አንዳችም ቃል ከአንደበቷ ሊወጣ አልቻለችም ቆይታ “የተፈነከትከውን በውሀ ባጥብልህና ደሙን ብጠራርግልህ አይሻልም?” ስትል እየተንተባተበች ጠየቀችው። ያች ሰዓት በሕይወቷ ውስጥ እስካሁን ረስታ ከባህሪዋ ውጭ የሆነችበት ሰዓት ነበረች።

በጣቶቹ ግንባሩን ከደባበሰ በኋላ የያዘውን መሃረብ ሰጥቷት በርጨማው ላይ ተመቻችቶ በመቀመጥ ከጭንቅላቱ ቀኝ አለላት። የሰማትን መሀረብ ውሃ ለመንከር ዞር ስትል ባልቲቷ በሩ ላይ በደረታቸው ተለጥፈው በጭላንጭል ውጭውን ያስተውላሉ። ሁኔታቸው አስገርሟት ፈጣጣ አለች።

እገጨን በግራ እጅ ደገፍ አደርጋ ከግንባሩ በስተግራ ያለውን ፍንክት ስትጠራርግለት በዘመን ፀጉሩ መሃል የተበተነ ሽቦቶች ታይዋት። ከግንባሩ ላይ የነበረው ደረቅ ደም ሲፀጸም ገጹ አንዳች ፀዳል መርጨት ጀመረ። ረዘም ብሎ ቀጥ ያለው አፍንጫው በልዩ ትእዛዝ ተቀርጾ የተተከለለት ይመስላል። የተጨፈነት ዓይኖቹን ቁልቁል ስትመለከታቸው ሽፋላቸውን ቀደው ለመውጣት የሚወራጨ መሰላት። ስለ ከንፈሮቹ ቢደርቁም ማራኪ ቅርጾቸውን አላጡም።

አብነት ይህ ውብ ገጽታ የኮሚኒስት መሆኑ እውን ነው? ይህ ሰውስ አሸባሪ ነፍስ ገዳይ፣ እምነት የለሽ አረመኔ ሊሆን ይችላል? ስትል ራሷን ጠየቀች። ፈጥኖ መርዛማ እሾህ ካለው ከዚህ ውብ አበባ እንድትጠነቀቅ አዕምሮዋ ውስጥ አንዳች የአደጋ ማስጠንቀቂያ ደወለ ደጋግሞ በመርጭ እያሳለባት መሰላት። ሽሚዙ ላይ የተንጠባጠበውን ደም ስትጠራርግለት በተገለጠው ሽሚዙ መሀል ደረቱ ላይ የክብብ ቅርጽ ያለው የብር ጌጥ ተንጠልጥሎ ተመለከተች።

ባልቲቷ ካፈሉት ቡና አንዳንድ ሰኢ ጠጥተውና አመሰግንዋቸው ሲወጡ ነበር አብነት የአንድ እግር ጫማ ተረከዘ መገመዱን ያስተዋለችው። የደረበችውም ሹራብ የለም። ነጩ ጉርድ ቀሚሷ የፊት ለፊት ከፊፍ ተተርትሮና አዲራ ጠጥቶ ተኸገርጉሯል።

በጠጠራማው መንገድ ሲጓዙ ሚዛኗን ጠብቃ መራመድ ባለመቻሏ የግራ ከንዱን ጥብቅ አደርጋ በመያዝ ስርቃ ተመለከተችው። የደከመ የሰለቸና ተሰፋ የቆረጠ ይመስላል። በመድረክ

ላይ ደጋግማ ያየቸውና ዛሬም በሰልፍ ላይ የተመለከተው ጥልቅ የሀዘንተኝነት ስሜት በገዱ ላይ እንዳጠላ ነው።

“ደከመሽ ጓድ!” አላት ብዙ ከተጓዙ በኋላ።

ግንባርን ቅጭም አድርጋ ቀና ብላ አየችው። አይመለከታትም። ድክም ያሉት ዐይኖቿ ከፊት ለፊታቸው በተዘረጋው ጠጠራማ መንገድ ላይ ተተክለዋል። “እኔ እኮ... ከምኒስት አይደለሁም... ለምን ጓድ እያልክ ትጠራኛለህ?”

“ቢሆንም የትግላችን አንድ ለካል ነሽ!”

“ተሳስተሃል ... ባይገርምህ ኮምኒስቶችን ከሚጠሉት አንዱ ነኝ!”

“ለምን?”

“አሸባሪዎች! ነፍስ ገዳዮችና እምነት የለሾች ስለሆኑ!” ለቅጽበት ያህል መለስ ብሎ አስተዋላት። ቀዝቃዛና መርዛማ አስተያየቱ ልቡን ምን ያህል እንዳቆሰለችው አሳዩዋት። “ለኮሚኒስቶች ጥላቻ ቢኖርሽ እይደንቀኝም ግን ስለኮሚኒዝም ያለሽ እውቀት ምን ያህል ነው?” ድምጹ ግን በንግግሯ ቅር የተሰኘ አያስመስለውም።

ስለ ኮምኒዝም ያነበበቻቸውን መፃህፍት በመጠቃቀስ የኮምኒስቶችን ማንነት በሚገባ እንደምታውቅ ስትገልፅለት ግን በቅሬታ ፈገግታ “የምትጠቅሻቸው መፃህፍት የተጻፉት የኮሚኒዝም ደመኞች በሆኑ ምዕራባውያን ነው! ለዚያውም ደግሞ ልብወለዶች ናቸው። ታዲያ እነዚያን ፀረ-ኮምኒዝም መፃህፍት በማንበብሽ ብቻ ኮሚኒስቶችን መጥላት ያለብሽ ይመስልሃል?” ሲል ጠየቃት።

ሳትሟገት ተረታች።

በዚያ ሰዓት ከጠጠራማው መንገድ ወጥተው አሰፋፋቱን በመሸገር በሰልፈኞቹና በወታደሮቹ መካከል ጭንቀት የተካሄደበትን አደባባይ አልፈው ነበር። መንገዶቹ ጭር ብለዋል። በዚያ ቀን የልጇን በድን የታቀፈች እናት! ባሉቻቸው እንደወጡ የቀሩባቸው ሚስቶች “አባታችን?” እያሉ የሚጮሁ ያለ አሳዳጊ የቀሩ ህፃናት ቁጥራቸው ምን ያህል ይሆን?

አብነት የቻርሊን ከንድ ይዛ በዱልዱም ጫማዋ የተተረተረ ቀሚሷን እንደለበሰች መንገደኛው ሁሉ ፊቱን እያዞረ አልያም እየቆመ ያስተውላታል። የአብዩት አደባባይን አቋርጠው ፍላሚንጎ ባር አካባቢ ሲደርሱ ከኋላቸው የመኪና ጥሩምባ ሰማችና ዞር አለች። አሮጌዋ የሰዓሊው አጎቷ ሽልሰዋንን ቆማለች።

ሰውነቷ በህፍረት ተሸማቀቀ። አለባባሪና ጠግን ጫማ ሲታሰቧት ደግሞ መሬት ተቀፃ ብትውጣት ወደደች። ቻርሊን ተና ብላ አየችው። ዐይኖቿ በመገረም ፈጠዋል! ገጽታውም ጥርጣሬ ይከብጠታል። ለመስካባትና አድራሻ ለመለዋወጥ እንኳን ጊዜ ስላልነበራት ከቆመበት ጥላው የመኪናውን በር ከፍታ ገባች።

አጎቷም በመገረም ሲመለከታት ቆይቶ “ዐይኖቼን ማመን አልቻልኩም አብነት። ሠራተኞች በጫሩት አመፅ ውስጥ ተካፋይ ነበርሽ? ይህን ብቻ መልሽልኝ?” አላት በሰጋት የሚቆለጠው ዐይኖቿን በዐይኖቿ ላይ እንደተከለ።

“አምን ነበርኩ!” አለችው ከስተር ብላ።

ከወትር ሲናደድና መንፈሱ ሲሸበር እንደሚያደርገው፣ እየተጣደፈ ኪሶቹን በመበርበር ሲጋራና ኩብሬት አውጥቶ ከለከሰ በኋላ የመኪናዋን ሞተር ቀስቅሶ የቦሌን አቅጣጫ በመያዝ ወደ አብነት ሰፈር አመራ።

“መላው ቤተሰብ እንኛን ፍለጋ በከተማው ውስጥ ተበትኗል። እኔ እንኳን ያልደረሰኩበት ፖሊስ ጣቢያ፣ ያልነጠኘው ሆስፒታል የለም። በሠራተኞቹ አመጽ ሰልፍ ላይ ነበርኩ ነው ያልሸኝን? ይህን ማመን አልቻልኩም። አለዚያም አብደሽ ጨርቅሽን ጥለሻል ማለት ነው!” አላት የመኪናውን መሪ እየቀጠቀጠ አልመለሰችለትም።

“ማን ነበር አብሮሽ ያየሁት ሰው?” አንገቱን መለስ አድርጎ ሲጠይቀው ዐይኖቹ ላይ ያየችው ስጋት ፈጥና መለስ ከመስጠት እንድትቆጠብ አደረጋት።

“ንገሪኝ እንጂ!” ሙሽባት።

ልትዋሸው አልፈለገችም። እውነትን ይዞ በተቃውሞና በአደጋ ፊት በፅናት መቆምን ገና ከልጅነቷ ጀምሮ የቀረፀባት እርሱ እራሱ ነውና። “ኮሚኒስት ነው!” አለችው ሳትጠራጠር።

“በትክክል ነው ያዳመጥኩሽ?” ዐይኖቹ ፈጠጡ።

“አምን ጋሼ፣ ቻርሊ የሚሰኘው ተዋናይ እርሱ ነው። ኮምኒስት ነው” እያለች እውነቱን አፍረጠረጠችለት። ሰዓሊው ያቀጣጠለውን ሲጋራ በመስኮት ወርውሮ በዝምታ ማሸከርከሩን ቀጠለ።

“ኮምኒስቶችን ትጠላለህ እንዴ?” ስትል እየተጠራጠረች ጠየቀችው። አልመለሰችም። የመኪናዋን ፍጥነት እያበረደ የመንገዱን ጠርዝ አስይዞ ካቆማት በኋላ ሌላ ሲጋራ ለከሰና በረዥሙ ተነፈሰ።

“ከምኒህምን እንጂ ከምኒህቶችን የምጠብቅ የጠቆረ ልብ የለኝም በሥነጥበብ ሰብሳቢ ለመላው የሰው ዘር ፍቅርና ርህራሄ እንጂ ጥላቻ ረዕዮ የለኝም” የምጠብቀው አንድ ሃገር ቢኖር በአንድ ላይ እያገኘብክ ያለውን አደጋ ብቻ ነው አብነት፤ በዚህ ዓለም ላይ እንኖር ውጫዊውን ዓለም የምታገኝው የመጨረሻዋ ድልድይ እንኛ ብቻ እንደሆንን ታውቂያለን... ይሄ ድልድይ እንዲለበር ደግሞ አልፈልገም” አላት። እውነት አለው። የህይወት አዚመን በሞያው ያጠረፈ ብቸኛ ፍጡር ነው። የእናቷ ወንድም እንደመሆኑ ከቤታቸው አዘውትሮ ሲሄድም፤ ከአባትና ከእናቷ ይልቅ የሚግባባው እርሷ ጋር ነው። ለእርሷ ልዩ ፍቅር አለው እርሷም ለእርሱ። አንገቷን ደፍታ ድምፂን ውጣለች። አይቷት እንደገና ቀጠለ። “የእውነተኛ ከምኒህት ሥነ ምግባር ምን እንደሆነ ታውቂያለሽ? ራሱን አቀባትና ቁልቁለት ለማይለየው ዓላማ ለከሚኒህም በመስጠትነት ማቅረብ ነው። ከሞትጋራ እየተጋቱ መኖር። በተለይ ሃሬ፤ በ፲ የሚቀጠሩ ዜጎች በሚረግፉበት ክፉ ጊዜ በሠራተኞች አመጽ ላይ ተሳትፈው ነበር አልሸኝ?” እንደመተከዝ ብሎ በረጅሙ ተነፈሰ። አልመለሰለችለትም።

“አብነት፤ ይሄን አድምጭኝ። እንደ አርቲስትነቱ ተፈጥሮ አብዝታ ውበትን የገለጸችብሽ ድንቅ ሥራዋ በመሆንሽ መኖር፤ መኖር፤ ገና ብዙ መኖር አለብሽ... እሳሁ። በሲጋ ደግሞ የአንድ እህቴ ልጅ በመሆንሽ የሥጋና የመንፈስ ስቃይሽ የኔም ስቃይ ነው” ሊቀበቅሳት ትከሻዋን መታመታ አደረገ።

“በመጨረሻ ልግርሽ የምፈልገው፤ የመንገሻ የኔህ ልጅ መሆንሽንም ምንጊዜም እንዳትከራው ነው። የአብራኩ ክፉይ አንኛ ብቻ እንደመሆንሽ የዚያ ሁሉ ሀብቱ ብቸኛ ወራሽም አንኛው መሆንሽን ላሰታውሰሽ እወዳለሁ። እና ዐይንሽ እያየ በሚንቀለቀል እቶን ውስጥ የእሣት ራት ሆነሽ የምትመሰገቡትን ቢያንስ አንድ ምክንያት ንገራኝ?” አላት በቁጭት እየተንጨረጨረ።

“ጋሽ፤ እኔ እኮ ከምኒህት አይደለሁም። እንዲያውም ከምኒህቶችን ከሚጠሉት አንዱ ነበርኩ” አለች ቀና ብላ እያየችው።

“ነበርኩ ስትይ አሁንስ ምንድነኝ ግለትሽ ነው?”
ጥቂት ነበሰች በኋላ “ግለቱ ... አሁንምኮ ከምኒህቶችን አጠላለሁ” አለችው። አንደበቷ የሚናገረውን ግን እየተጠራጠረች ነበር።

“እንግዲያውስ ሾርሊ ከምትይው ሰው ልትርቂ ቃል ግቢልኝ!” ሲል ተማፀናት ሰዓሊው። ሆኖም ምክንያት ልትሰጥ በማትችልበት ምክንያት አንደበቷ ተሳሰረ በዝምታ ተዋጠች።

“አብነት፤ አብረን ባላለፍናቸው ዓመታት እግፀንሻለሁ ቃል ግቢልኝ!” አላት ዐይን ዐይኗን እያየ። ከልጅነቷ ጀምሮ ያባትና የልጅ ያህል፤ ያስተማሪና የተማሪ ያህል ሆነው ያላለፉቸውን ድንቅ ዓመታት እየጠራ ሲማፀናት መንፈሷ ተሸበረ።

በመጨረሻም “ጋሽ፤ በፈጣሪ ይሁንብህ አታስጨንቅኝ! አሁን ቃል ልገባለህ አልችልም” ስትል መልሳ ተማፀነችው።

ሰዓሊው ተስፋ በቆረጠ ስሜት ለረሽም ጊዜ በዝምታ ሲመለከታት ቆይቶ በቅሬታ ራሱን ወዘወዘና “አብነት፤ ወደ ህይወትና ወደ ሞት በሚያመራ መንታ መንገድ ላይ እንደቆምሽ ይሰማኛል። እርግጠኛ ነኝ አሁን ልጅ አይደለሽም፤ የሃያ አምስት ዓመት እድሜ የሚፋጀውን እሳትና የሚቀዘቅዘውን ውሃ ለመለየት ትንሽ እድሜ አይደለም። የእፈር መፍጫዎቹ ዓመታት አልፈዋል። ከንግዲህ ለራሽ እወቂበት፤ ምርጫሽ የህይወትን ጎዳና መከተል እንደሚሆን ግን አምናለሁ” አላት ትንፋሹን ሳግ እያነቀው።

መኪናዋ አብነት መኖሪያ ቤት በር ላይ እስከትደርስ ድረስ አንዲትም ቃል ከአንዳቸውም አንደበት አልወጣችም። በሩን ለማስከፈት የመኪናዋን ጥሩምባ እያስመሽ “በዚህ ሁኔታ አባትሽ ቢያዩሽ ምን እንደሚፈጥሩ ለመገመት ትችላለሽ?” ሲል ጭንቀቱን ሳይደብቅ ጠየቃት። አልመለሰለችለትም።

“ገላሽን ለመታጠቢያና ለብስሽን ለመቀየሪያ ጊዜ እንድታገኝ አባትሽ እቤት እንዳይኖሩ ፀልይ” አላት ግንባሩን እንደዳጠረ።

“አምላኬ፤ እባክህ እርዳኝ?” ስትል አጉተመተመች።
አባቷ አለመኖራቸውን ያረጋገጠችው ጥቁር ማርቶኒስ በግቢው ውስጥ አለመኖሯን ከተመለከተች በኋላ ነበር። የሰዓሊው መኪና ገና የግቢውን የብረት በር አልፋ እንደገባች የቤቱ ሠራተኞች ከበፀጉት። እናቷ አጭር ደልዓላ ሰውነታቸውን እያንከባለሉና ነጠላቸውን እየጎተቱ በላሎን በር በኩል ወጡ።

አብነት ከመኪናው እንደወጣች ሁኔታዋን ሲመለከቱም ነጠላቸውን ወርውረው ቀሚላቸውን ለመቅደድ እየታገሉ “አብነት፤ ...

ትገድይኝ? ትገድይኝ? በበሽታዬ ላይ በሽታ ሆኜ ትጨርሽኝ?" እያለ መሮህ ጀመሩ።

ልቧ በሀዘን ተከማተረ። እንደዚያ ሲሆኑ ቆማ መመልከት ባለመቻላም በሁለት እጆቿ ጆሮዎቿን ደፍሶ በዋናው በር በኩል ወደ መኝታ ቤቷ ሮጣ ዝገባ።

ገላዋን ተለቃልቃና ፒጃማዋን ለብሣ በረንዳ ላይ እንደቆመች ነበር አባቷ ከፍለጋ የተመለሱት። የውጭው በር ተከፍቶ በሾፈር የምትሸከረከረው ማርቸዲስ ወደ ቅጥር ግቢው ስትገባ አብነት በቆመችበት መንቀጥቀጥ ጀመረች።

ከመከፍው ወርደው ወደ ቤት ሲያመሩ በረንዳው ላይ ለአፋታ ዐይን ለዐይን ገጠሙ። ጎሳጎሳ ባሉት ዐይኖቻቸው ውስጥ እልህ ይንቀሳቀሳል፤ ከንፈሮቻቸው በንዴት ይንቀጠቀጣሉ። ከእግር እስከ ራሷ በግልምጫ ከገረፏት በኋላ ጥለዋት ወደ ቤት ገቡ። የዘወትር ጠባያቸው ነው። የተቀየሙትን ሰው ፊት ለፊት እይታፈጡትም። ያርቁታል፤ ይንቁታል፤ ይበድሉታል። እያንዳንዱ የቤት ሰው፤ እናቷንም ጨምሮ እርሳቸውን ባዩ ጊዜ በደንጋጤ የሚርደው፣ በፍርሃት የሚሸማቀቀውም በዚህ ጋግርት ጠባያቸው የተነሣ ነው። ከሁሉም በላይ ባዩቻቸው ቁጥር በስጋት ነፍስና ስጋዋ የሚበጨቀው ደግሞ የአብነት ነው።

እናም አባቷ ጥርሷ ውስጥ በመግባቷ ሊደርስ ስለሚችለው ችግር እያለበች ከቆመችበት ሆና ትተከዝ ጀመር።

*** **

አብነት የሥራ ልብሷን እውልቃ ፒጃማዋን ካጠለቀች በኋላ በረንዳው ላይ ነፋስ በመቀበል ላይ ነበረች። ሠልፋ ከተካሄደ ካንድ ሣምንት በኋላ።

መሠረቱ ከፍ ብሎ ከተሠራው ቪላ በረንዳ ላይ ቁልቁል ሲመለከቱት የግቢያቸው ልምላሚ እይታን ገዝቶ መንፈስን ይሰርቃል። የአጥሩን ግንብ ተንተርሰው የተተከሉት ረሃዥም የጥድ ዛፎች መደብ ላሊ የተተከሉት ባለ ልዩ ልዩ ቀለማት አበቦች፤ በግንቡ ላይ በደረታቸው የሚሣቡ ሰፋፊ ቅጠል ያላቸው የሀረግ ተክሎች፤ ለመናፈሻ በተተወው ክልል ላይ በየጊዜው እየተከረከመ አረንጓዴ ምንጣፍ መሰሎ የተዘረጋው ሣር ግቢውን ምድራዊ ጉት እስመስለውታል።

ግራና ቀኝ መደዳውን ረጃጅም የግንብ አጥሮችን ተገን አድርገው የተሠሩ ትላልቅ ቤቶች የብረት በሮቻቸው እንደተከረኩሩ ናቸው። በግንቦቻቸው እናት ላይ የተሰኩትን ስለታም የጦርሙስ ሰባሪዎችንና በሮቻቸው ላይ የተተከሉትን የጦር ቅርጽ ያላቸው ሹል የብረት ዘንጎች ስትመለከት ውስጡ የሚኖሩት ነዋሪዎች ውጫዊውን ግልም እንደሚፈሩ ገመተች።

የቢያ መንደር ጠባይ ይገርማታል። ጎረቤት ከጎረቤት አባል በሩ አይቃሙም። የሰፈሩ ሀፃናት ግቢያቸው ውስጥ ተገልጾው እንጂ በጋራ ሆነው እይባርቁም። እድር፤ እቁብ፤ ሰንበቱ፤ ዝክር የሚባሉት የማሳበራዊ ግንኙነቶች አይታወቁም። መንደሩ አብዛኛውን ጊዜ ጭር እንዳለ ነው። የሰው ዘር ባካባቢው ለመኖሩ የሚታወቀው ከቪላቡቶቹ ጀርባ ከተሠሩት የጭስ ቤቶች ሽቅብ የሚትጎለጎል ጥቁር ጭስና ጣፋጭ መለዛ ያለው የምግብ ሽታ በመኖሩ ብቻ ነው። ፀጥታው የመቃብር ያህል ይከብዳል። እንደ አባቷ አገላለጽ ግን ያ መንደር ከምድራዊው ሲካል ያመለጡ ብልሆች የራሳቸውን ምድራዊ ጉት ፈጥረው የተሸሸጉበት አምባ ነው። በምድር ሲካል የሚጠባሉ ጎበዳሎች የሚቀጠል ገላ እንዳይሸታቸው፣ ዋይታቸው እንዳያደንቁራቸው፤ እንደ ከሩቤል ሰይፍ የሚቆጥሩትን ረገዥም የግንብ አጥር ከለላ አድርገውታል።

ከመኖሪያ ቤቷ ትይዩ ባለው ሰፊ ሜዳ ላይ ደግሞ ብቻውን የቆመ ግዙፍ ባህር ዛፍ ከእናቱ ወደ ግራ አዘንብሏል። የግንቦት ፀሐይ ሳያደክመው እንዳልቀረ ገመተች።

ይህን ትልቅ ባህር ዛፍ ባዩት ቁጥር ደመ - ነፍስ እንዳች እውነት የነገራት ያህል ዘወትር ልቧ በዘዘን ይወጋል። ዛፋ ቅርንጫፎች ላይ አሞሮች ማማ ሠርተውበታል፤ አእዋፍ ጎጂቸውን አንጠልጥለውበታል። አሞሮቹ ትላልቅ ከንፎቻቸውን እያራገቡ ሲነሱና ሲያርፉ መንፈሷን በሃሳትና በደስታ ለሚቶች እንደሚያመጥቁባት ሁሉ ጭንቅላታቸውን ከንፎቻቸው ውስጥ ሽጉጠው በዝናብ ሲቀጠቀጡ ማስተዋሉም በመንፈሷ ውስጥ እንዳች የዘዘን ድባብን ይጭሩባታል።

የዛለው ሰውነቷና የደከመው መንፈሷ አረፍት ቢፈልግም፤ ጀንበር አስከትጠልቅ ግን ካላችበት ለልተንቀሳቀሰችም። ከዚያኖ ለማሸሽ የምትፈልገው የቻርሊ ምስል ከፈኩት አበቦች መሀል ብቅ እያለ፤ ግዙፉ ባህር ዛፍ ቅርንጫፎች ላይ እየተንጠለጠለ እንዲሠጥ የበረንዳውን ጌጠኝ የብረት ግእዝኞች እየተደገፈ "... ቢሆንም የትግላችን አንድ አካል ነሽ..." እያለ በዐይኖቹ ሲያባብሉት

በፈገገታው ሲያሳምን ይታያል። ጭንቀትና ፍርሃት ያጠቅረው የሰዓሊው ገጽታ ደግሞ የቻርሊን ምስል እየሻረ “አቢ፣ ወደ ሀይወትና ወደ ሞት በሚያመራ መንታ መንገድ ላይ እንደቆምሽ ይሰማኛል” እያለ ሲማገግናትና ሲያስጠነቅቃት “ሃራ ጋዴም ዐይኖቿን አያርገዝዝኝ፣ ከንፈሯን አያንሻፈረች በምጽት ስትሰቅባት መላ ቅጡ የጠፋ የሃሳብ ማዕበል ሲደፍቃትና ሲያንሳፍፋት አመሸች።

በውስጧ የተፈጠረውን ቅሬታ ማስታረቅ አለመቻሏና ገና ከልጅነቷ ዓመታት ጀምሮ እንደ አባት፣ እንደ ወንድምና እንደ አስተማሪ ሆኖ ያሳደጋትን የእሳቷን ማስጠንቀቂያ ከቁብ ሳትቆጥር ለቻርሊ ፈገገታ መረታቷ ራሷንም አስገርጧታል። ወንዶችን መረቅና ከፍቅር ጣጣ ነፃ ሆኖ መኖር የሀይወቷ መሠረታዊ መርህ ከሆኑ ቁም ነገሮች አንዱ ነበር።

እናቷ ገና ትንሽ ልጅ ሃለች ከምትተኛበት ክፍል እየመጣ ከእንቅልፏ ይቀሰቅሷት ነበር። ያጌ ፀጉሯ የሸፈነውን ከብና ድንቡሼ ፊት በትናንሽ ጣቶቿ እየገላለጠች፣ እንቅልፍ ያልጠገሱ ዐይኖቿን በመጻፍ እያሻሸች አንድ ዐይኗን አጨናቁራ ሽቅብ ትመለከታቸዋለች። እናቷም ከአልጋው ውስጥ ታቅፈው ካወጧት በኋላ በውስጥ ልብሷ ላይ የራሳቸውን ጋቢ ደርበውና ነጠላ ሚማዋን አጫምተው እጆቿን እየጎተቱ ወደ መኝታ ቤታቸው ይወስዷታል።

አልጋቸው ላይ አስቀምጠው ግራ እጃቸውን ትከሻዋ ላይ ጣል ያደርጉና በቀኝ እጃቸው እምቡጥ ባቂላ የመሳሰሉትን ጣቶቿን እያፍተለተሉ “አብነቲ፣ ዛሬ ብቻዬን ነኝና ከኔ ጋር ነው የምታድራው። ብቻዬን ስሆን አፈራሰህ” ይሏታል ሀዘን በሰበረው ድምጽ።

“አባባሰ?” ብላ ትጠይቃለች፤ ዘወትር መልስ የማታገኝለትን ጥያቄ። እናቷ በወፍራሙና ለሰላሳ ከንዳቸው እቅፍ አድርገዋት ሲተኙም ቢሆን እንቅልፍ አይወስዳትም። ትንሹ አይምርዋ በሀሳብ ባህር ውስጥ እየዋሃ ዐይኖቿን እንዳፈጠጠች ለብዙ ጊዜ ትቆያለች።

ማንቀሳቀሷን ለማረጋገጥ ቀና ሲሉ ዐይን ለዐይን ይጋጩና ተፋጠው ይቀራሉ። በጉንጫቸው ላይ መንታ መንታ ሆኖ ኩልል እያለ የሚወርደውን አንገባቸውንና የደረሰሉ ዐይኖቻቸውን ስትመለከት ደግሞ ምክንያቱ ባይገባትም፣ የእርሷም እንባ አብሮ ይወርዳል። ዐይኗም አብሮ ይቀላል።

የዘወትሩ የእናቷ እንባ እንቅልፍ በትንሹም ቢሆን የተፈታላት ትንሽ ካደገች በኋላ ነበር። አንድ ጠዋት ከናቷ ጋር አድራ

በኋላኛው በር ላይ የማለፍ ፀሐይ በመጥቅ ላይ ሃለች፤ በሠራተኞች ቤት ውስጥ የሰማችው ግቅና ሹከቹከታ ይሰባትና እንደዋሃ ጅርዎቿን ጣል ታደርጋለች።

“ጌቶችኮ ዛሬም እንደ ልማዳቸው ቤት አላደሩም” አለች አልጋ አንጣፊዋ።

“የታደሉ ሰውዬ፤ በሚሰት ላይ ሚሰት፣ በቅምጥ ላይ ቅምጥ አሰለፈው ለቤታቸው አልጋ መቼ ጊዜ ይኖራቸዋል?” አለ ወጥቤታቸው በሽሙጥ።

“እረ እኔስ የበሽታ ነው የሚመስለኝ... ሆሆሆይ! ሰውየውኮ በቁማቸው ማለቃቸው ነው!” አለች አልጋ አንጣፊዋ መልሷ።

ሳቃቸው ከጣራ በላይ ሲዘልቅ በብሽቀት ወደ መኝታ ክፍሏ ሮጣ ገባች።

“በቅምጥ ላይ ቅምጥ” የሚለው አማርኛ ባይገባትም “በሚሰት ላይ ሚሰት” የሚለት ቃላት ግን ለእናቷ እንባ ምክንያቱ ምን እንደሆነ ገለጽላት። በሀዘን ተውጣ በመስኮት በኩል ወደ ውጭ ስትመለከት፣ አባቷ ከመኪና ወርደው በድካም ዝሎ የጎበጠ ረዥም፣ ቀጭን ሰውነታቸውን እየጎተቱ ዐይኖቻቸው አብጠና ቀልቶ ሲንጠራወዙ ስታይ ሰይጣን መሰሏት። ሳታሰበው አንዳች የጥላቻ ስሜት ወረራት። ከዚያን ጊዜ ወዲህም አባቷን ትፈራቸው፣ ትሸሻቸውና በሆዱ ታንቋሽሻቸው ጀመር።

እያደገች ስትመጣም በየቤቱ ጣራ ሥራ በትዳር ስም የተቀመጡ ሴቶች ሁሉ ባሎቻቸው በባርነት የገዟቸው ምስኪኖች መሰለው ይታዩዋት ነበር። ሁሉም እንደናቷ በቅናት እየተንገባገቡ የሚቃጠሉ፣ ወንዶቻቸውም እንደአባቷ ባሮቻቸውን ዘወትር የሚያስለቅሱና ርህራሄ የሌላቸው ሀሊና ቢላ አውሬዎች እንደሆኑ አመነች።

በመሆኑም ትምህርት ቤት ለምታያቸው ወንዶች ሁሉ የነበራት አስተያየት ለአባቷ ከነበራት ግምት ያልተሻለና ፍራቻዋም የከፋ ሆነ። እናም አሁን እምነቱን በውል የማትረዳውና ማገዙን በውል የማታውቀው ሰው ይህን አብሯት ያደገና ከደሟ የተዋሃደ ፍራቻ አስወግዶ እንደምን ሊፈታተናት እንደቻለ ይገርማታል። ምናልባት ለውባት ጣኦት ተንበረከካ መስገድ መጀመሯ ይሆን?!

የደረበችውን ጋቢ አስተካክላ የሃለ ሰውነቷን እየጎተተች ወደ መኝታ ክፍሏ ገባታ በእበባ ምንጣፍ ባሸበረቀው የአልጋዋ ጠርዝ ላይ

አረፍ አላችሁ እነሆተኛ ጠረፋሳ ላይ ራቷ በካቢና ተከድኖ ተቀምጧል፤ በሰለቆ ዐይኖቿ ገረመመችው። የምግብ ፍላጎት ጠፍቷል። ከሰዓሊው የተዋሰኛቸው ሁለት የእንግሊዝኛ ልብ ወለድ መጽሀፍትም በመጽሀፍ መደርደሪያ ላይ እንደተቀመጡ ናቸው። በዚህ ሰዓት በልብ ወለድ ገፅ ባህሪያት ተመሰግኖ ራሷን መርሳት አልፈለገችም። ምናልባትም የገዢዋን ዓለም እውነት ለመጋፈጥ ገና ዐይኖቿን እየገለጠች ይሆናል።

የለበሰችውን ጋቢ ጥላ መኝታ ከፍሏ ማእዘን ላይ ወደቆመው የቁም ሣጥን መስተዋት በማምራት ፊት ለፊት ቁማ የምታየውን ምስል ከቻርሊ ቁመና ጋር ማወዳደር ጀመረች።

አልረካችም። ከርሷ ይልቅ የቻርሊ ውበት ጎላባት፤ ከርሷ ቁመና ይልቅ የርሱ አካል ገዘፈባት። “ሰዓሊው... ተፈጥሮ አብዝታ ውበትን የገለጸችብኸ ልዩ የኪነጥበብ ሥራዋ ነኝ የሚለኝ ለየትኛው ውበቷ ነው?” ስትልም ራሷን አጣጥላ ጠየቀች።

ተከድኖ የተቀመጠው ሣህን የበግ ወጥ አልጫ ፍትፍት እንደያዘ ተከድኖአል። አብነት በጣቷ ቆንጦር አድርጋ ቀመሰችው። አላምጣ መዋጥ ግን አልቻለችም። ያነሣችውን የሣህን ከዳን ከአበረበት መልሳ የጎረበችውን እንደ ምንም ታግላ ዋጠች።

ጥቅልል ብላ ለመተኛት ሞክረች። አልሆነችም። ሀሊናዋ ግድግዳ ላይ ከተለጠፈው የቻርሊ ምስል ጋር እንደ ተፋጠጠች የንጋት ወፍ በዝማሬዋ የምሽቱን ማብቃት አበሰረችት።

በመጨዎቹ ተከታታይ ቀናትም ቢሆን የቆሰለ ልቧን ስታስታምምና ስታባብል ሰነበተች። የቻርሊ ምስል በሄደችበት ይከተላታል። ስትበላጥ ስትጠጣጥ ስትተኛጥ ከቤተሰቦቿ ጋር ስትጫወት፤ በሥራ ቦታዋ የድርጅቱን የሂሳብ መዝገብ ስትገልጥ ሳይቀር ብቅ እያለ ይታያታል። ቤትም ውስጥ ሳለች ከንቋ እንደተሰበረ የርግብ ጫጫት አንዱን ጥግ ተገን እድርጋ የምታሰላስለው ቻርሊን ነው። የምታየው፤ የምታሳምጠው በሰመመን የምትሳሰለው ሁሉ ቻርሊን ነው። ለውጭውም ዓለም ፍጹም ባእድ እየሆነች መጣች። ከሰው እየራቀችና በብቸኝነት እየተኮራመተች በራሷ ዓለም ውስጥ ስትሰጥም ብቻ ነው ትንሽ እርይታ የምታገኘው።

በዚያን ሰዋን ለምታደርገውም ሁሉ ምክንያት አልነበራትም። ሌላው ቀርቶ ለማፍቀሯም ይሁን ለመፈቀሯ እርግጠኛ አልነበረችም። ለረዥም ዓመታት ለወንድ ልጅ ያልተበገሩት የልቧ በሮች እንዲህ

ተበርግደው እርሱን በመናፈቃቸው ተደንቃም “ምንኛ ምትባተኛ ነው?” ስትል በገረግረታ ራስዋን ጠየቀች።

መንጋትና መምሽታቸውን በውል በማታስታውሳቸው በነዚያ ቀናት፤ እነኞ ሽፋላቸውን ቀደው ሊወጡ የሚወራጩ ይመስሉ የነበሩት የቻርሊ ዐይኖች ለረዥም ዓመታት የምታውቃቸውን ያህል ይናፍቃት ጀመር።

ራሷን መቆጣጠር አልተቻላትም። በውስጧ የታመቀውን ሃይል አፍና መያዝ አቃታት። የልቧን ስቃይ ማስታመም እየተሰናትም ሳታስበው እንባዋ ኩልል ብሎ የሚወርድበት ጊዜ መጣ። “ማፍቀር ወይስ?” “ማዘድ መጀመሪያ ይሆን?” እያለች ትጨነቃለች።

አንድ ቀን ቢሮዋ ተቀምጣ በተገለጠው የሂሳብ መዝገብ ላይ አቀርቅራ ስትተከዝ ሣራ ጋደም በሩን አንኳኬታ ገባች። በፈገግታ ተቀበለችት። የሣራ ዐይኖች ያረፉት ግን በአብነት ፈገግታ ላይ ሳይሆን በለበሰችው አዲስ ባለ ፈር ጃኬት ላይ ነበር።

“ጉድ አፍተር ኮን አቢ በዚህ መዝገብ ላይ እንዳቀረቀርሽ አንድ ቀን ዌንቅላትሽ ተቀንጥሶ ሳይንከባለል አይቀርም ... ቂቂቂቂ ...” እያለች ዐይኗን ከአዲሱ ባለ ፈር ጃኬት ላይ ሳትነቅል እጇን ለሰላምታ ዘረጋችላት።

“ሥራ ሀይወት ነው ያለው ማን ነበር?” አለችት አብነት እጇን እየጨበጠች።

“ሀይወትስ ዳንብ ቂቂቂቂ ... ይሄ ሥራ የሚለት ነገር ባይኖር ኖሮ የሰው ልጆች ስንትና ስንት የዳንስ አይነት መፍጠር በቻሉ ነበር ... ቂቂቂቂ ...” አብነትም ከልቧ ሣቀች።

“ውው አብነት! ነፍስ ጃኬት ገዝተዋል፤ የየት ሀገር ነው?” ስትል ገና መቀመጫዋ ወንበር ከመንካቱ ጠየቀችት።

“የጣሊያን ነው” አለች አብነት ጃኬቱ ገበር ላይ የተለጠፈውን ምልክት እያሳየችት።

“ፖ! ነፍስ ነው። ምን ነበረበት አምላክ ጣሊያኖችን ብቻ ፈጥሮ እኛን ቢረሣን ኖሮ ... ቂቂቂቂ።”

አብነት አሁንም ሣቀች።

“እኔም አንድ ሣምንት እዘንጥበታለሁ፤ አይደል አቢ?”
“አንድታ!” አለች አብነት ያለ ቅሬታ።

ሁለቱም በዝምታ ለአጭር ጊዜ ከተቀመጡ በኋላ አብነት ያላሰበችውን ጥያቄ ሣራ ድንገት ጠየቀችት። “አቢ? እስኪ ሳትደብቂ ንገሪኝ፤ ሰሞኑን ምን ሆነሻል?”

አብነት ደነገጠች “ይሄን ያህል ሰው እስኪያውቅብኝ ድረስ የባህርይ ለውጥ አላይቻለሁ ማለት ነው?” ራሷን ጠየቀች።

“ንገሪኝ እንጂ አብነት?”

“ምን ሆኛለሁ? ምንም!” አለች አብነት ከንፈሯን እንደጣለች። ቀና ብላ የሣራን ዐይኖች ለማየት ግን አልደፈረችም።

“እርግጠኛ ነሽ አቢ?”

አብነት አልመለሰችላትም። እንዳቀረቀረች ቀረች።

“አቢ፣ አብረን ማደጋችን ተረሳሽ? ባላጠፍናቸው ዓመታት ውስጥ እንዲህ ተለውጠሽ አታውቂም። ገጽሽም እየረገጣ እኮ ነው። አትደብቂኝ አንድ ነገር ሆነሻል” አለችት በርህራሄ ዐይን እያየችት።

ከረጅም ዝምታ በኋላ አብነት ካቀረቀረችበት ቀና ብላ “ሣራ፣ እስኪ ስለቻርላ የምታውቂውን ያህል ንገሪኝ?” አለችት እየፈራች።

ሣራም በትብብርነቷ ዐይኖቿ ትክ ብላ ስትመለከታት ቆይታ “ቻርላ?” ስትል ሰሙን ደግሞ ጠራችው።
አብነት በአምንታ ራሷን ነቀነቀች።

የሣራ አይኖች ፈጠሙ። “ስለ ቻርላ ማወቅ የፈለግሽው ምንድን ነው?” ግራ ከመጋባቷ የተነሳ አንደበቷ መተሣሰፍ ጀምሯል።

“ስለ እሱ የምታውቂውን ሁሉ!”

“ግን ለምን አብነቱ? ለምን?”

“ማወቅ ስለምፈልግ!”

“የጠየኩሽ እኮ ስለርሱ ማወቅ የፈለግሽበትን ምክንያት ነው” አለች ሣራ ግንቧን ቅጭም አድርጋ።

አብነት በዝምታ ማሰብ ጀመረች። “ለምን ንግሪን ሁሉ ዘርዝራ አልነግራትም?” ስትል አሰበች። “ጭንቀትን ለሁለተኛ ሰው ሲያካፍሉት ይቀላል፤ ተራራ ያክለው ችግር ይናዳል” ሲሉ ለምታለች። እናም በሚይ ዴይ አለት የሆነውን ሁሉ በዝርዝር አጫወተችት።

ሣራ በርጋታ ካዳመጠችት በኋላ በመጀመሪያ የዝጋ ጆሮዋን ቀጥሎ ደግሞ የጓደኛዋን ጤንነት ተጠራጠረች። ግንቧን ቅጭም ዐይኖቿን ፍጥጥ ሽፋሎቿን እርግብግብ አደረገችና “አብነቱ፣ የምትናገሪው ሁሉ የምር ነው ወይንስ ትቀልጃለሽ?” አለችት።

አብነት ሁሉም ነገር የቀልድ መሆኑን ተመኝታ የቅሬታ ፈገግታ ፈነጠቀችላት። ይኸ “ለሆነ አይችልም አብነት! ይሄ ፈፅሞ ሲሆን አይችልም!” እያለች ሣራ ሣታሰበው ጮሽች።

አብነት የወንድ ጓደኛ እንድትይዝ ሣራ ያላደረገችው ጥረት አልነበረም። ከትምህርት ቤት ጀምሮ። ሁለቱም ሥራ ከያዙ በኋላ እንዲን ከብዙ ሰዎች ጋር አስተዋውቃታለች። አብነት ግን የወንድ ጥላቻ ጋግርት ሁሉ እያገረሸባት ቀልቧ እንዳቸውንም አልመረጠም።

አሁን ታዲ ልቅልቁ የሚተው ሰው ነበረ? የጠራ ብርጭቆ የሚመስል ዐይኑ ስንቷን እንዳልጣለ፣ የተሸለመ ዘንግ የመሰለ ቁመናው ስንቷን ፀጉር ለፀጉር እንዳላናጨ፤ ከአብነት ጋር ብታስተዋውቃት “ይሄ አሻንጉሊት የመሰለ ሰው፣ እንደ ሰው በደም ሥሩ ውስጥ ሞቃት ደም ይመላለሳል ብለሽ ነው? አይመስለኝም። ሞዳ ኖሻ ሱቅ ውስጥ ከቆሙት አሻንጉሊቶች በምን ይለያል?” ብላ የሣራን ወሽመጥ ቆርጣለች።

ጌራንስ ቢሆን “የዚህ ሉጫ ፀጉር ትንሽ ረዘም ብሎ ከዳለው ለቀቅ ቢል ኖሮ እኔን ይመስል ነበር። የተቀባው ሽቶኮ ልክ እማዬ የምትቀባውን አይነት ነው” ስትል አፈዛበታለች።

ታየን ብታስተዋውቃት፤ የፈረጠመ ጡንቻውንና እንደ ኳስ ያበጠ ደረቱን አይታ “ይሄ ጥሩ ቦቅሰኛ እንጂ ጥሩ አፍቃሪ ሲሆን አይችልም” ስትል አጣጣለችው። ታየ የሚያሽከረከራት አንደ ውሃ የምትፈሰውና ለከተማው አዲስ የሆነችው መኪና እየቆጨችት ሣራ አብነትን በሆዱ ረገመች።

ተስፋ ሳትቆርጥ የዐይን እሸትን ደግሞ አስተዋወቀችት። “ይሄ ቅንዝረኛ ይመስላል” ስትላት ግን ሣራ ብሽቅ ብላ “ላንች የሚሆን ቦይ ፍሬንድ በልዩ ትእዛዝ በጃፓን ፋብሪካዎች ባንዱ ተሠርቶ እስኪመጣልሽ አፍሽን ከፍተሽ ተቀመጭ። በሃያ አምስት ዓመት እድሜሽ ልጃገረድ ነኝ ብለሽ ማውራት የሚያሳፍር እንጂ የሚያስከብር እንዳይመስልሽ። ያለሽበት ዘመንኮ ሃያ አንደኛው ክፍለ

ዘመን ነው። ግንብ። ብላት አዘርፋ ሂሳቦች። አብነት ሣቀች እንጂ በዚህ ንግግር አልተቀየመችም።

“ሣራ ይህን ሁሉ በለምታውቅ አሁን አብነት የምትነግራትን አምና መቀበል አልተቻላትም።

“ሣራ፣ እውነትን ንገሪኝ አላልሽም? እንግዲያውስ የነገርኩሽ ሁሉ እውነት ነው” አለች አብነት የሚተናነቃትን እንባ ለማቆም እየታገለች። አልሆነላትም። እንባዋ እየተንከባለለ ጎንጮቿን በማቋረጥ ወደ ደረጃ መውረድ ጀመረ።

“ሣራ በሁኔታዋ ግራ ስለተጋባች ከትልቁ ቦርሳዋ ውስጥ መሀረብ አወጣችና እንባዋን ትጠራርግላት ጀመር። የአብነት እንባ ግን ግድቡን እንደጣበ ውሀ ፍጥነቱን ጨምሮ መንዝቅዝቁን ቀጠለ።

“እከ ምንድነው የሚያስለቅስሽ?” አለች ሣራ ትፅግሥቷ አልቆ እየተቆጣች። “እኔ እንጃ!” ከንፈሮቿ ተፈልቅቀው ፈገግ አለች። ሣራ፣ እያለቀሰ የሚሰቅ ፊት በማየቷ ይበልጥ ደንግግ ተርበተበተች። “ግን ጤነኛ ነሽ እንዴ አብዬ?” አለችት የሚቀረጠረጠው ዐይኖቿን እንዳፈጠጠችባት።

“እዎን ጤነኛ ነኝ ሣርየ፣ ያለ ርሱም በሽታ የለኝ” አለች አብነት እንባዋን ከሣራ በወሰደችው መሀረብ እየጠራረገች።

“እንግዲያውስ ልንገርሽ አብነት፣ እንዲህ መሆንሽ ልክ አይደለም። ይሄ ሁሉ ችግር የደረሰብሽ የሕይወት ልምድ በማጣትሽ ነው፣ በዚህም አልወቅስሽም። ምናልባት አስተዳደግሽ ያመጣው ችግር ሊሆን ይችላል። ሁል ጊዜም እንደ ሃያ እንደኛው ክፍለ ዘመን ሴት ለመኖር ሞክሮ የምልሽ ያለ ምክንያት አልነበረም። ረዥም የግንብ አጥር ካለው እስር ቤት በጠዋት ትወጫለሽ። እዚህ መጥተሽ ደግሞ በዚህ ሰማይ በሚያክል መዝገብ ውስጥ ለፍንጫሽን ትቀብራለሽ። ሲመሽ እዚያው እስር ቤትሽ ትገቢና ትተኛለሽ። በቃ! ላንቺ ሕይወት ማለት ይሄ ነው። እርግጠኛ ነኝ አውራ ዶሮ በዚህ ምድር ላይ ካንቺ የተሻለ ነፃነት አለው። ምን ተረፈሽ? ይሄው በመጨረሻው ከማይሆን ሰው ላይ ወደቅሽ! አንድ ነገር ልንገርሽ አሁን ማድረግ ያለብሽ ሁሉን ረባተሽ እርፈሽ ሥራሽን መሥራት ብቻ ነው” ሣራ ዛር የተነሳበት ያህል ተንቀጠቀጠች።

“አብነት ደክም ሳለ ደምጽ “የሚሠራ ሰው የሚያፈቅር ልብ የለውም ማለት ነው?” ስትል ጠየቀችት።

“እንደሱ ማለቱ ሳይሆን... እ... አየሽ አንቺ እርሱን ማፍቀር አትችይም”

አብነት ቅስጺ ተሰብሮ ሆዱ በፍርሃት ሲሸበር ታወቃት። “ሣራም ይህንኑ ስሜቷን ማንበብ ስለቻለች በሀዘኔታ ትመለከታት ጀመር።

“ለምን ሣራ? ለምን?”

“እንዴት ብዬ ሳስረዳሽ አብነት? አየሽ - አንቺና እርሱን ብዙ የሚለያዩባቸው ነገሮች አሉ”

“ግን ሁለታችንም ሰዎች ነን!”

“አዎን ሁለታችሁም ሰዎች ናችሁ። ግን ሰዎች ሁሉ ደግሞ እኩል አይደሉም”

“በምን ይለያያሉ?”

“እንዴት! መልሱን የምታውቁውን ጥያቄ ለምን ትጠይቁኛለሽ አብነት? ሰዎች ከሰዎች የሚለዩበትን ሰንቱን ልንገርሽ?”

“ንገሪኝ፣ በምን ይለያያሉ?”

“በእድሜ፣ በአስተሳሰብ፣ በሀብት፣ በእውቀት፣ በእምነት... እንዴ በብዙ በብዙ ነገር እንደሚለያዩ ጠፍቶሽ ነው?”

“እኔና እሱን የሚለያየን ግን ምንድነው?”

“አብነት! በእርግጥ ግን ጤነኛ ነሽ?”

“ሣርየ- አልሞሽሽም፤ ተሸንፈያለሁ!”

“ቀድሞ ነገር አንቺ ስለፍቅር ምን ታውቂያለሽ?” አለችት “ሣራ ግላጼም ቁጣም በተቀላቀለበት አንደበት። እውነት ነበር። ከአብነት መሟገቱ ዋጋ እንደሌለው አውቃ ሣራ ወደ መስኮቱ በመሄድ ቁልቁል አስፋልቱን መመልከት ጀመረች። ከጥቂት ቆይታ በኋላም ፊቷን ወደ አብነት መልሳ “እሽ፣ አሁን ምን እንዳደርግልሽ ነው የምትፈልገው” ስትል ጠየቀችት።

“ስለ ቻርሊ የምታውቁውን ያህል ንገሪኝ!”

“ሣራ ፈጥና አልመለሰችላትም። ጭንቀቷ ፊቷ ላይ እየተነበበባት ብዙ ከቆየች በኋላ “ስለ ፈጣሪ ይሁንብሽ አብነት፣ ስለ ቻርሊ አትጠይቁኝ። ቅስምሽ እንዳይሰበር፣ የማፍቀር ተስፋሽ ለዘለዓለሙ እንዳይጨልም፤ አፈቀርኩት ስለምትይኝ ሰው ማንነት አትጠይቁኝ!” ስትል ተማጮችት። “አንድ ነገር ልምክርሽ በውብትሽ

አትቀላጅበት። ሮሚምና ሆልደት፣ አቴሉና ዴዝዴምና በመቶዎች ከሚቆጠሩ አመታት በፊት የኖሩ ሀሳብ ወለድ የፍቅር አርበኞች ናቸው። ሕይወት ደግሞ ልብ ወለድ አይደለችም። አለችት እጃደን እያወናጨፈች።

አብነት ከዚያ በላይ አልጠየቀችትም። የእጇን ጥፍሮች በጥርቧ ለየከረከመች አገገቷን እንጥረቀረች ቀረች።

ግራ በቻርሊና በአብነት መካከል ያለው የሰማይና የመሬት ያህል ርቀት ሲታሰባት ከልቧ አዘነች። በህሊናዋ የመጣው የመጀመሪያው ጥያቄም “ህይወት ደጋጎችን ስለምን አብዝታ ታሰቃያለች?” የሚል ነበር።

ምዕራፍ ሁለት

የገንቦት ልደታ ዕለት ቻርሊ ሞቅ ብሎት ነበር ወደ ለፈሩ የተመለሰው። ሚክኒኮ አደባባይ የተሣረረባት ታክሲ በቆራ መንገድ ላይ ከሚገኘው በግ ተራ ስትደርስ አስቁሞ ወረደ። ዛሬም ኮሌታው ላይ ሁሉ ጊዜ የምትጠይም ነጭ ሽሚዝና ከአፍንጫዋ ቀና የምትል ጥቁር ሚግውን አድርጓል።

“ሰይጣን ሰፈር” ተብሎ ወደሚጠራው መንደሩ ሲታጠፍ ቀን መጨለም ጀምሯል። ሴቱ ከመግባቱ በፊት ወደ ትንሿ የሽቀጣሽቀጥ መሸጫ ሱቅ ሳራ ብሎ፣ ወሩን ሙሉ ሲወስድ የሰነብተውን የሲጋራ፣ የቪና፣ የሰርዲንና የአምቦ ውሃ ዱቤ መክፈል ነበረበት።

የመንደሩ ጎረምቶች እን አለባባ ሮሌው፣ እን ታሪኩ ከራራው ከሱቅ አጠገብ የተተከለውን የሰልክ ምሰሶ ከበው ያወራሉ። ሰላምታ ስጥቷቸው አለፈና የሱቁን ባንኮኒ እየደበደበ “አሳም አሊኩም ጀማል” ሲል ተጣራ። ጀማል ከጫት መቃሚያው ካርቶን ላይ ፍንጥር ብሎ ተነሳና “ዋ እሊኩም ሰላም... ጋሽ ቻርሊ” አለው። በልደታ ቀን ቻርሊን በማየቱ ፊቱ በደስታ በርቷል።

“ታዲያስ፤ ሂሳብን ደማመርከው? አብዛሃኸው?” ሲል ጠየቀው ቻርሊ በፊቱ ላይ ስጋት እየተነበበበት።

“በሚገባ እንጂ ጋሽ ቻርሊ... በሚገባ” የነጋዴው ጉንጭ በጫት ተወጥሯል፤ ዐይኖቹ በምርቃና ፈጠዋል። ወደ ግራ ዘመም ያለችውን ነጭ ከብ ኮፍያውን ካስተካከለ በኋላ አንድ አርጌ ደብተር በማገለበጥ ድምሩን አየ። “የዚህ ወር ሰማንያ አምስት ብር ብቻ ነው!”

ቻርሊ በመገረም አፏ። “ሰማንያ አምስት ብር?!”
“ይኼው ነው ጋሽ ቻርሊ!”

ቻርሊ ሁሉ ጊዜም ደሞዝ በመጣ ቁጥር ገንዘቡን ሳይቀበል ይናደዳል። ምኑን ከምኑ እንደሚያደርገው፣ የትኛውን ቀዳዳ በምን ያህል ብር እንደሚደፍኘው ሲያሰላስል፣ ሁሉም ነገር ዝብርቅርቅ ይልበትና ይበላጫል። ሲጋራው በዱቤ፣ መጠጡ በዱቤ፣ ቀለብ በዱቤ፣ ሁሉም በዱቤ። “ከምሞቃት ፀሐይና ከምተነፍሰው አየር በስተቀር ያለ ዱቤ የማገኘው የህይወት መኖ ይኖር ይሆን?” እያለም ራሱን ይጠይቃል።

የኑሮን ውድነትና የርሱን አባዛኝነት ሲያስበው ደግሞ “የዱቤ ከልል ባርኔጣ በዱቤ ገዝቼ አለመድፋቴም ሰውዬው እኔ ሆኜ ነው” በማለት በራሱ ላይ በምጸት ይስቃል።

“ይሁና መቼስ ምን ይደረጋል? ግማሹን አሁን ልክፈለህና ቀሪው ደግሞ በሞዴል ይጨመርላል” እለው ቻርሊ እጁን ወደ ጉያው እየሰደደ። ነጋዴው ፋታ አልሰጠውም “እረ አይሆንም ጋሽ ቻርሊ፣ እስኪ ሱቄን ይመልከቱት? ባዶውን እኮ ነው!” በጣቱ ወደ መደርደሪያው አመለከተው።

የጎደለ ዕቃ አልታየውም። መደርደሪያው እንደወትሮው በቅባት ጠርሙሶች በጫማ ቀለም ቆርቆሮዎች በሰንደል፣ በተንጠለጠሉ ማበጠሪያዎች በሲጋራ ካርቶኖች በቶኖ፣ በሳልሳና በሰርዲን ቆርቆሮዎች እንደተሞላ ነው። ዐይኖቹን መለስ ሲያደርግ የሰፈሩ ጎረምሶች ካርቶን ላይ ጽፈው በሰጡትና ሱቁ መደርደሪያ ላይ በተለጠፈው ማስታወቂያ ላይ አረፈ።

“ሳታጎብ አትፈርም፣
በጨለማ አትሳም፣
ሳታይ አትጠግ፣
ለዱቤም አትምጣ!”

ቻርሊ ፈገግ ብሎ “አንተ ዕቃ ማውረጃ የምታጣው እኔ ገንዘብ ልክፍልህ ስመጣ ብቻ ነው?” አለው። ነጋዴው ቀልብ በሚሰርቅ ፈገግታ “ወላሂ አልኩም ጋሽ ቻርሊ፣ በጀ ላይ ሣንቲም የለም” ሲል በማግባባት መለሰለት? ቻርሊ ገንዘቡን አውጥቶ ቆጥሮ ከሰጠው በኋላ “አንድ ጠርሙስ አምቦውሃና አንድ ፓኮ ኒያላ ስጠኝ” ሲል አዘዘው ። ጀግል የተጠየቀውን ሁሉ አቅርቦ “ሂግቡስ ጋሽ ቻርሊ?” ሲል ጠየቀው።

“ጻፈው!”

“ገና በልደታ ጋሼ?” ነጋዴው አፋን በእጁ ያዘ።

“ጻፈው አልኩህ ጻፈው! ልደታም ሆነ ባዕታ ለኔ ሰውጥ የለውም” አለ ቻርሊ በቁጭት ጥርሶቹን ነክሶ እያፋጨ።

ጀግል በዚያቹ ላብ ባጠቆራት ደብተር ላይ አዲስ ገጽ ገልጦ ውልግድግድ ባለ የእጅ ፅሁፍ ያረጁ ጻክዬዎች የሚመስሉ ሶስት ፊደላት አሠፈረ ቻ ... C... ሊ የዱቤው ሕይወት እንደገና ጀመረ።

ሰይጣን ሰፈር ውስጥ ቻርሊ “ጌይት ሃውስ” የሚላት ሶስት ጠባብ ክፍሎች ያሏት ቤት አላችው። ውጭዋንና ውስጧን፣ ክርኒስ የሌለው የቆርቆሮ ጣራዋን ሳይቀር ነጭ ናራ የተቀባችና መንገድ ላይ የምትገኝ አጥር የለሽ ቤት ናት።

ቻርሊ ከመሰል ልጁ “ሊትል ቻርሊ”ና ከሴት ልጁ ሃረገወይን ጋር የሚኖረው በዚች ቤት ውስጥ ነው። ቻርሊና ሃረገወይን ግን ለሰሙ እንጂ ብዙ ጊዜ ዋይት ሀውስ ውስጥ አይኖሩም።

በውስጥ የሚረባ ዕቃም የለም። የአፈር ወለል ባላት የመጀመሪያዋ ክፍል ውስጥ፣ አንድ ባህላዊ በርጫማ በአናቱ ተደፍቶ እሳት ያልነካው የሸክላ ምጣድ ተቀምጦታል። ጠርጴዛ መሆኑ ነው። በስተቀኝ የሊትል ቻርሊ ታጣፊ አልጋና ክርሱ ትይዩ ደግሞ አንድ ያረጀ የሶፋ ወንበር ተቀምጧል። በሁለተኛው ክፍል ውስጥ የቻርሊ አልጋና የልብስ ማስቀመጫ ሳጥን፣ በሶስተኛው ደግሞ የሃረገወይን አልጋ፣ የምግብ ማብሰያና የመመገቢያ ቁሳቁሶች ይገኛሉ።

የመጀመሪያዋ ክፍል ግድግዳ ላይ ቻርሊ ለሃያ ዓመት በተዋናይነት በማገልገሉ የተሸለማት የምስክር ወረቀት ሌጣዋን በምስግር ተመትታ የቤቱ ብቸኛ የዐይን ማረፊያ ሆናለች።

ቻርሊ የጌይት ሀውስን በር ከፍቶ ሲገባ ጨለማው የጠው። ከሙያው ቀጥሎ ተስፋ የሚያስቆርጠው ከሞለበት ውሎ ሲመለስ ባዶና ጨለማ ቤቱን ከፍቶ መግባቱ ነው። “ሰው ከጨለማ ወጥቶ እንዴት ወደ ጨለማ ይገባል?” እያለ ይባላል። ልክ ጨለማን እንደሚፈራ ብላቴና እርሱም የጌይት ሀውስን በር ሲከፍት ይስቀቃል፤ ይቀፈዋል። ይህ ጨለማ ቤቱ ደግሞ ሁሉ ጊዜ የሚያስታውሰው ሚስቱን ውብትን ነው። ባንድ ወቅት የነበረውን የሞቀ ጎጆ፣ ጣፋጭ ትዳርና የማይጠገብ ሕይወት።

አሁንም የጌይት ሀውስ ጨለማ ስለቀፈፈው “ከቤቱ ጨለማ የውጭው ጨለማ ይሻላል” ብሎ የአምቦውሃውን ጠርሙስ መረት አስቀምጦና የዱቤ ሲጋራውን ለኩሶ በሩ ደፍ ላይ ተቀመጠ።

ቻርሊ ገና ተግሪ ባለ በቀልደኛነቱና በአስቀኝነቱ የታወቀ ወጣት ነበር። ዛሬ ድረስ የሚደንቀውም ነገር በህፃንነቱ ያሳለፈውን ጎምዛሃ ህይወት ከውስጡ አስወግዶ በቀልድ መተካት መቻሉ ነው። አውጥቶና አውርዶ ለዚህ የህይወት ጉራማይሌው የሰጠው

መደምደቢያ ምናልባት ትንሹ ነጭ ከተዘረቀችበት ሲለል ውስጥ ዘላለማዊ የምታደርገው መወራወራት ይሆን ይሆናል። የሚል ነው።

ዓለምአዊ ገና ትምህርት ቤት ሳለ ነበር ቻርሊ የሚለውን ቅፅል ያተረፈው። አስተማሪዎቹ ማስተማር ሲሰለጁት ቀልድ እንዲያወራ ያዙታል፤ ይቀልጻል። “ቻርሊ ሳንድ ዐይንህ አልትስ?” ይሉታል፤ ያለቅሳል። “ጆሮዎችህን እነቃንቃቸው!” ያነቃንቃቸዋል። “ቻርሊ እስኪ ፀገርህን አቁመው!” ያቆመዋል። ምትሃት ይሁን ልዩ ተስጥሶ ያልገባቸው ተማሪዎች በአድናቆት ያጨበጡበት ይሰቃሉ።

የትምህርት ቤቱ የበጎ አድራጎት ከበብ በሚያዘጋጀው ቲያትርም ላይ ቻርሊ ምንጊዜም መሪ ተዋናይ ነው። በወላጆች ቀንማ ቻርሊ የማይላተፍበት የኪነት እንቅስቃሴ አልነበረም።

አበረኛ ከፍል እንደደረሰም መሴ የሚባል ጓደኛ አገኘ። እርሱም እንደቻርሊ እናትና አባት አልነበሩትም። ችግረኛ አክሱኮ ዘንድ ተጠግቶ ነበር የሚናገረው። ቢሆንም ከቻርሊ ይሻላል። ቻርሊ ቃርሞ ፈሪ በአገኘበት አዳሪ ነበር።

እንደ ቋንጣ ደርቆ ይታይ የነበረው መሴ ሁሉ የአክሱኮን የዕለት ጉርስ ከአፋቸው በመካፈሉ ይሰቀቅ ነበር። ይህን ሃዘኑንም ዘወትር ለቻርሊ ያጫውተዋል። ቻርሊም በበኩሉ ኑሮውን ከርሱ ጋር በማስተያየት ሀይወቱ የተሻለ መሆኑን በማሳየት ያጽናናዋል።

መሴ አንድ ቀን ቻርሊን ጠርቶ “ለምን ትምህርቱን ትተን ሥራ አንገባም? ቀለም እኮ ዳቦ አይደለም! አንድ ቀን ጤ እንደሚገድለን አታውቅም?” አለው። ቻርሊ አስቦበት የማያውቀው ሃገር በመሆኑ አፋን ከፍቶ ያጻምጠው ጀመር።

“ሥራ ስንገባ ገንዘብ እናገኛለን። ገንዘብ ካገኘን ደግሞ ቢያንስ አንራብም። ግድ የለህም ቻርሊ፤ ሥራ እንግባ! እየህ ፤ እኔን ጭንቀት ሊገድለኝ ነው። በየቀኑ ይርበኛል። ከአሮጊቷ ነጥቁ የምባለው እህል ደግሞ አፈር አፈር ነው የሚለኝ። ተመልከተኝ፤ በቆሚ ልሞት አይደለም? አለና ያደፈ ሸሚዜን ከፍቶ ደረቱን አሳየው። አጥንቶቹ ፈጠዋል፤ ቆዳው መሸብሸብ ጀምሯል። ቻርሊም በቅሬታ ፈገግ ብሎ የራሱን ደረት ገልጦ ተመለከተ። የጎድን አጥንቶቹ ፈጠዋል፤ ቆዳው ወዝ የለውም። ጭንቅላቱን በሀዘኔታ እየነቀነቀ መሴን ቀና ብሎ ተመለከተው። ዐይኖቹ እንባ አርገዘዋል።

“ለመሆኑ ሥራ የት ነው የምናገኘው? በፈለግከው ጊዜ ከሰቅ እንደምትገባው ዳቦ በቀላሉ የሚገኝ መሰለህ!” ሲል ጠየቀ ቻርሊ።

“ቲያትር ቤት ማስታወቂያ ተለጥፎ አይቻለሁ። እንዲያውም ብዙ ተማሪዎች ተመዝግበዋል። ቲያትረኛ መሆን አትመኝም ቻርሊ?”

“እውነትህን ነው መሴ?”
“ቻርሊ መትክ እውነቱን ነው!” እጁን ስቦ መታው። አብረው ተመዝገቡ አብረው ተፈተኑ። ቻርሊ አለፈ፤ መሴ ግን ወደቀ።

በቲያትር ቤቱ በር ላይ የተለጠፈውን ውጤት እንዳይ መሴ የቻርሊን ቀኝ እጅ ይዞ “አንተ እድለኛ ነህ ቻርሊ፤ እኔ ግን መድረሻ የሌለኝ ከርታታ ፍጡር ነኝ። ምናልባት ነገ ተሃገ ወዲያ ጤ አስፋልት ላይ ጥሎኝ ተደፍቼ የምቀር ምስኪን... ይህና ሁን ቻርሊ ይቅናህ!” አለው የጨበጠውን እጅ አጥብቆ እንደያዘ።

ቻርሊ ከልቡ አዘነ። “አይሆንም መሴ! ይህን ያህል ተስፋ አትቀረጥ። እየህ አሁን እኔ ሥራ ከያዝኩ አንተም አትቸገርም። ያገኘኋትን አብረን እንበላለን” እያለም ሊያጽናናው ሞከረ።

መሴ ግን የተቋጠረ እንባውን እየጠራረገ “ቻርሊ! ዳግመኛ ወደዚያ ቤት ተመልሼ የአሮጊቷን ዐይን አላይም!” ብሎት ፊቱን አዙሮ ሄደ። ብዙም ሳይቆይ አንድ የከባድ መኪና ጋራሹ ውስጥ መፍቻ፤ እስትራችና ግራሲ አቀባይ ሆኖ ተቀጠረ። ቻርሊም አርቲስት ተብሎ ተዋናይ ሆነ።

ይህ ከሆነ ሃያ ሁለት አመት ሆነው። የዛሬው መሴ ግን የድሮው መሴ አይደለም። የሁለት ከባድ መኪና ማደሻ ጋራሹን ባለቤት ነው። ልጆቹ ወደ ትምህርት ቤት የሚመላለሱበት ማርቸዲስ እንኳን ታይታ አትጠገብም።

ቻርሊ ሥራ በጀመረበት ዓመት “አርቲስት” የሚለው የፈረንጅኛ ቃል ተቀጥሎለት በወጣትነቱ የተከበረ ሰው ሆነ። ደስተኛ ሕይወት ይመራ ጀመረ። ያኔ ቻርሊ ላይ ዐይኗን ያልጣለች ኮረዳ አልነበረችም። በመልክ መልካም ቁመናው ላይ የደረበው የ“አርቲስትነት” ካባ ሴቱን ሁሉ ወደ ቻርሊ ላበው።

ሥራ በያዘ በዓመቱም ውብትን ከቤተቦቿ አስከብሎ አገባት። የናጠጠ የህንጻ ተቋራጭ ልጅ ነበረች። ባገባት በመጀመሪያው ዓመት

ሀረገወይንን፤ ባመቷ ደግሞ ዛሬ ሰው ሁሉ “ሊትል ቻርሊ” እያለ የሚጠራውን ሳምሶንን ወለደችለት።

ያን ጊዜ የኖረው ሀይወት አሁን ድረስ ያጽናናል። “ተጨናብሰው ከሚኖሩት የመቶ ዓመት ሀይወት የዚያ ዓይነት አጭርና ጣፋጭ ሀይወት ይመረጣል” እያለም ዛሬ ድረስ ይድከርበታል። ትዝታው አሁንም በዐይኑ ላይ እንደተንገዋለለ ነው። ከሥራው ሲመለስ የመኖሪያ ቤቱ ጸድቶ፤ ቂጠማ ተገዝተዘና ቡና ተፈልቶ፤ ምግቡ በወጣ ተዘጋጅቶለት፤ ልብሰቱ ታጥበውና ተተክሰው... የውብትን ሕሊና የገንዘብ ፍቅር ሞራ ሆኖ ሳይጋርደው በፊት የቀኝ እጇ ነበረች። ወፈር ያለ ጥራዝ ያለውን ቃለ ተውኔቱን ገልጾ በቤቱ ውስጥ እየተንጎራደደ ሲያነበንበ፤ ሊትል ቻርሊን አስተኝታ ሀረገወይንን አቅፋ፤ ቡና የምታፈላበትን የክለል ምድጃ እያርገገገገች ከትከት ብላ ትስቃለች። እንደ ቃጭል የሚንከለከለው ባቋም የቻርሊን ጆሮ እየከረከረ ልቡን ሞቅ ያደርገዋል።

“ምን ያስቅሻል ውብዬ?” ይላታል ጥራዝን ገልጾ እንደያዘ።

“አንተ ነሃ...” ትለዋለች እየተሸከረመመች።

“እንዴት?” ሲል ይጠይቃል የደስ ደስ ያላቸውን ሣቂታ ዐይኖቿን እየተመለከተ።

“እኔ እንጂ አንተን አይታወቅህም እንጂ ሁሉ ነገርህ ያስቃል። ልብ ብዬ የኑሯችንን ነገር ሳስበውማ፤ እኛ ራሳችን በመድረክ ላይ ተውኔት እየተጫወትን ያለን ነው የሚመስለኝ። ሕይወት ካንተ ጋር አትጠገብም። ሁሌ ራሴን እንደ አዲስ መሽራ ነው የምቆጥረው” ትለዋለች።

ቻርሊም “ሀይወት እንዴት የማትጠገብና ጣፋጭ ነች? በዚህ ምድር ላይ እንደ እኔ ደስተኛ ሆኖ የሚኖር ሰው የለም” ይላል በሀሳቡ።

ዓመት በዓመት በተተካ ቁጥር ግን ውብት “አርቲስት” የሚለው መጠሪያ ዝናና ክብርን እንጂ ገንዘብን እንደማያፈራ ተሸጋግረች። ኑሮዋን ስትመለከተው አድሮ ቃሪያ የሚባለው ዓይነት ሆነች። ዘንድሮ ከአምና ለውጥ የገውም። ከርሞም አዲስ ነገር እንደማይፈጠር አወቀች። ጓደኛቿ መኪናና ሺላ ያሏቸውን አግብተዋል። አንጥንዶቹም ትምርታቸውን ጨርሰው ሥራ ይዘዋል። ስለዚህም ውብት ተጎላቄላና ከሰባ መታየቱን ስላልወደደችው ከልጆቿ ጋር እቤት መዋልን አዘወተረች። ቻርሊንም ዘወትር በጭቅጭቅ ሸንታው፤ ግንባሯን እንደቋጠረች ትቀበለው ጀመረች። እንደ ወትሮው ቤት ውስጥ እየተንጎራደደ ቃለ ተውኔቱን ሲያነበንብ አልጋዋ ላይ

እንደተጋደመች “እባክህ ልተኛበት ቻርሊ፤ ልጆቼንም ከእንትልፋቸው አትቀስቅሳቸው... አፍ ዘወትር እንደ ቁራ መጮህ አይሰለቸውም?” ትለዋለች። ይሽኔ የቻርሊ ቆሽት እርሮ ትልና ጥራዙን ወርውሮ ይተኛል።

ሌላ ጊዜ ደግሞ “ኤግ፤ እኔስ እንዲያው ላንተ ስል የት ልድረስ? የኛ ቤት እንደ ሰው ቤት የሚመስለው መቼ ይሆን? ነጋ ጠባ እንደ ልክፍተኛ መጮህ፤ እንደ ታንቀ ዶሮ ማንቋረር፤ እንደ እብድ መቀባጠር። እንዲያውስ ሳለማበደህ ምን ማስረጃ አለህ? እንዲያውም የለየህ እብድ ነህ!” ትለዋለች። ቻርሊም ጥራዙን ወርውሮ ይወጣና አፍንጫው ድረስ በአልኮል ተሞልቶ ይመለሳል። እንደ እርግብ የሆነ ትመስለው የነበረችው ሴት፤ እንደ እባብ መርዝ ስትተፋ ጆሮውን ማመን ያዳግተዋል። እናም በመገረም እየተመለከታት “ውብት የምትናገረውን አስተውይ!” ይላታል። ሆኖም ሰከሮ በመምጣቱ ጭርሱ አራስ ነበር ትሆንበታለች።

“ይልቅ አንተው ራሳህ ምን እየሠራህ እንደሆነ አስተውል! ለምን ሌላ ሥራ ፈልገህ አትቀጠርም? ገንዘብ የምታገኝበትን፤ ኑሯችን የሚቃናበትን መንገድ ለምን አትፈልግም?” ትለዋለች ከዐይኗ በሚወነጨፍ የጥላቻ ፍላግ እየወጋችው።

“መታዩን እወደዋለሁ፤ አከብረዋለሁ። ውብት ስለፈጣሪ ይሁንብሽ በመታዩ አትምጭብኝ!” እያለ ይማገጃል።

“አዬ መታዩ እቴ! ነጋ ጠባ እንደ እንቁራረት እየጮሁ ጉንጭ ማልፋትም ከመታዩ ተቆጠረና ‘እወደዋለሁ! አፈቅረዋለሁ!’ ይባልልኛል፤ እፍ እቴ...! ሆኖ የማይሞላ መታዩ በአፍንጫዬ ይውጣ!” ትለዋለች አፍንጫዋን በሁለት ጣቶቿ እንደሰነገች። ሲጋራውን ለኩሉ አቀርቅሮ ይወጣል።

የሚሰቱ ዘለፋና ሽሙጥ እየበረታበት በመምጣቱም የቃለ ተውኔት ጥናቱን ሌሊት ላይ ማካሄድ ጀመረ። ውብት ግን አለለቀቀችውም። በውድቅት ለሊትም እንደ ብራት ጮሃ ቆላውን ትገፈዋለች። “መብራት! መብራት! ለምን በከንቁ መብራት ታቃጥላለህ? እስኪ ሰዓትህን ተመልከት? እኩሉ ሌሊት አልፏል... ያለፈው ወር የመብራት ከፍያችን ሰንት እንደሆነ ዘጋህ? የምትሰጠኝ ገንዘብ ስለጆችህም ወተት መግዣ አልበቃ! ደግሞ መብራት እያቃጠልክ በረሃብ ልትፈጃቸው ነው?”

“ግፍብ ሲጋሽን የገዛው እግት ያቃጥላት” ይላል በህዱ ከገፈሩት በቁጭት እየነከሰህ ከዚያም ቃለ-ተውኔቱን ያጥፍና መብራቱን አጥፍቶ ይተኛል። ይህችን በሙያው የመጣች ሴት አጋንንትም በምን እንደሚቋቋማት ሴት ተቀን ያስባል፤ ያስባል። መፍትሔ ግን አላገኘም።

ብዙውን ጊዜ እርሷ የምትናገረው ትክክል መሆኑን ያውቃል። ከዚያ ከሞቀ ቤቷ ወጥታ እርሱ ዘንድ ስትሳሳቅል፤ የሚፈርጡ ብርቱካኖች ይመስሉ የነበሩት ጉንጮቿ መሟሸሽ መጀመራቸውን ሲመለከት፤ በአለባበሷ ከትምህርት ቤት ጓደኞቿ ማንሷን ሲያስተውል “የፈለገችውን ብትል እውነት አላት። በእኔ ሀጢያት ስትጠብቅ ለምን እንዲህ አትንጨረጨር?” እያለ በራሱ ላይ ይፈርዳል።

ሊትል ቻርሊ እግር ተክሎ ወዲያ ወዲህ መውተርተር ሲጀምር ውብት ጭርሱት አውራ ሆነች። ዱሮ የሚያውቃትና ፍቅርን ሰጥቶ ፍቅር የተጋራትን የኑሮን ጣእም ያየባትን ሴት አልመስልህ አለችው። ቆየት ብላም መብለጭለጭ፤ መቁለጭለጭ አዘውተረች። ለነዚያ ሁሉ ጌጦች መግዣ የሚውለውን ገንዘብ ከየት እንደምታመጣ መገመትም አልቻለም። ልጇቿን ጎረቤት እየተወች ውጭ መዋል፤ አመሻሽታ ቤት መግባቷ ግን ግራ አጋብቶታል።

አንድ ሰንበት ቻርሊ በጊዜ ቤቱ ገብቶ ሀረገውይንን ፈደል ሲያስቆጥር ሊትል ቻርሊ ደግሞ ከጓዳው ክፍል ተኝቶ ነበር። ውብት ቀትር ላይ ተኳኩላ እንደወጣች አልተመለሰችም። ሀረገውይንን እንቅልፍ ስለተሟሟናት አባቷ አስተኝቷት አዲስ የተሰጠውን ቃለ ተውኔት ማንበብ ጀመረ።

ይሁንና የሚያስፀው ስለ ውብት ስለነበረ አዕምሮውም ሊሰበሰብለት አልቻለም። በዚያች ሰዓት ምን ልትሠራ እንደምትችል በሃሳብ እያሰላሰለ ልቡ በቅናት ይኮማተራል። ቃለ - ተውኔቱን አሥር ጊዜ እየጣለ አሥር ጊዜ ያነሳል። በላይ በላይ የሚለኩሰው ሲጋራ ጢስም ጠባቢን ክፍል አፍኗታል። ሠዓቱን ሲመለከት ከምሽቱ ሶስት ሰዓት ይላል። የትዳሩ ሞት መቃረቡን አወቀ።

ብዙም ሳይቆይ የቤቱ በር በሃይል ሲደበደብ ሰማና በርጋታ ሄዶ ከፈተው ውብት ገፍተር አድርጋው ስትገባ የጠጣችው አልኮል ሽታ ጭምር ወደ ጓዳው ገፈተረው። ፀጉሯ ተበታትኗል፤ ቀዩ ፊቷ ሣንባ መስሏል። አልፋው ወደ መኝታ ክፍሏ ገባች። በሩን ዘጋና የእንጨት ወንበሩ ላይ ኩርምት ብሎ ተቀመጠ።

“ወዲያው እየተረገረች መጥታ ከፊት ለፊት ባለው ወንበር ላይ ተቀምጣ በፀጥታ ታስተውለው ጀመር። ምን ትነበው? ምን ይበላት? ያስተሳሰራቸው ፍቅር ውሉ ከተፈታ ውሉ እድሯል፤ የአንድነታቸው ማማ ተንዶ በመካከላቸው ሰፊ ገደል ተዘርግቷል፤ በአንድ ግራ ሥር አብረው ይደሩ እንጂ አንዳቸው ለአንዳቸው ባለድ ናቸው።

“ወዴት ነበርሽ?” አላላትም። የት እንደነበረች ከሁኔታዋ ይገምታል። “ምን ስትሠራ አመሸሽ” አላላትም። ምን ስትሠራ እንዳመሸች ይገምታል። ሊቋቋመው የማይችል የንዋይ ጎርፍ ፍቅረኛውን ከቤቱ ጠርጎ ወስዷታል። አባሮ ሊደዘው በማይችል ፍጥነት የውብት ልብ አፈትልኮ ሮጦ ወጥቷል።

“ትሰማኛለህ አርቲስት?” ምላሷ ይኮላተፋል።

“አዎን ፤ እሰማኛለሁ ውዴ”

“ለማንኛውም ነገር መጀመሪያ እንዳለው ሁሉ መጨረሻ አለው? የለውም?”

ቻርሊ ትኩር ብሎ ይመለከታት ጀመር። ከጠየቀችው ጥያቄ ይልቅ ያሰላሰለ የነበረው ስለ ሰው ልጅ ባህርይ መለዋወጥ ነበር።

“አሃ ፤ ንቀት ነው? ተጀነን። ቀድሞም የአርቲስት ኪሱ ባዶ ቢሆንም ከወኔውና ከልቡ ጅንን ነው፤ ይሁንና ለጠየቅኩህ ጥያቄ መልስ አፈልጋለሁ። አሁኑኑ” በሌባ ጣቷ መሬቱን እየጠነቀለች አሳየችው። በእርሷ አንደበት የርሱን ጨሽት ስትመሰሰት ብሸቅ አለ።

“ምንድነው የምትይው?” ጥርሶቹ በቁጭት መፋጨት ጀመሩ።

“ቀላል ጥያቄ ነው የጠየኩህ ለማንኛውም ነገር መነሻና መድረሻ አለው? የለው?” ወፊፍ አደረጋት።

ቻርሊ ጥቂት እንደማሰብ አለና “መቼም...” ንግግሩን ላይጀምር አቋረጠችው። “መቼም ብለህ ነገር አትጀምር። የድለላ፤ የሽንገላ ነው የሚመስለኝ። የጠየኩህ ቀጥተኛ ጥያቄ ነው ቀጥተኛ መልሱን ስጠኝ!”

“ቢ ... ሎጂካል፤ ውብት!”

“ከሎጂክህ ጋር እንጦርጦስ መውረድ ትችላለህ። አሁን ስለሎጂክ እንድታወራልኝ አልፈልግም። ለጥያቄዬ ብቻ መልስ ስጠኝ!”

“አንግዲያውስ፤ እውነቱን ግወቅ ከፈለግሽ መጀመሪያና መጨረሻ ያላቸው ነገሮችና ከሰብተቶች እንዲሁም የሌላቸው ደግሞ አሉ ለምሳሌ...”

“ለምሳሌ የኔና የአንተ እርባና የለሽ ትዳር መጨረሻው አሁን አይመስልህም?”

ቻርሊ ሁለት ጆሮዎቹን በሁለት እጆቹ ድፍን አድርጎ ያዘ። “ውቢት! እውነት አንቺ ነሽ ይህንን የምትናገረው?”

“አዎን እኔ ነኝ ቻርሊ!” ራሷን በአዎንታ ነቀነች። ቻርሊ በልቡ ቆራጥቷን አደነቀው። ውቢት ቀጠለች። “ፍቅር የጊዜ ጉዳይ ነው። ተራሮች እንጂ ፍቅር ለዘላለም አይኖርም። እኛም በጊዜያችን ብዙ ሞከርን፤ ህይወትን ታገልን። አልሆነልንም። በግድ በእግረ ሙቅ አሰሮ ያቆራኘን የለም። አዎን ግንም የለም።”

አሁን ደግሞ ቀዝቅዷል። ድምጿም ረጋ ያለ ነው። ድፍረት አጥታ የሰነበተችበትን ጉዳይ አፍረጥርግ በመንገሯ በውስጧ ይታገላት የነበረው እልህ ቀዝቅዷል። የጥላቻ ጦር ሲያዘንብበት የነበረው ዐይኗም ረግቧል።

“የበደልኩሽ ነገር አለ?” አላት ቻርሊ በተቆራረጠ ድምጽ። የውቢት መልስ አጭር ነበር። “የለም!”

“ታዲያ?”

“በቃኝ! በይሉኝታ ተተብትቤ ከዚህ በላይ በችግር ወህኒ ለመግቀቅ አልፈልግም።”

“ውቢት!”

“አዎን ቻርሊ! ዓለምን በጥፍሯ አቁሞ ሲያሸከረከራት የሚኖር፤ እያንዳንዱ ህያው ፍጡር በደም ሰሩ የተከተበው የንዋይ ፍቅር መሆኑን ለማስተዋል በኪነት ምትሃት የተጨፈኑት ዐይኖችህ ገና አሁንም አልተከፈቱም። ይህን አርቲስት የሚል ስም ይዘህ እርባን የለሽ ትዳር ከዚህ በላይ መኖር አልችልም!”

ቻርሊ የእልህ ሲቃ ተናነቀው። “ሙያዬን አከብረዋለሁ፤ እፈቅረዋለሁ” አላት ሳያሰበው እየራሽ።

“ይሄ እንኳን ሙሉ መብትህ ነው” ትከሻዋን ሰበቀች።

“እኮ አሁን ምን ይሁን ነው የምትይው” መልሱን ቢያውቀውም ትጨክናለች ብሎ በላልገመተ ለመጨረሻ ጊዜ ጠየቃት።

“ፈትቼንለሁ!” አለችው በቁርጠኝነት። ከዚያ በላይ አጠገቡ ተቀምጦ ዐይኖቹን ግየት አልደረረችም። ፈጥኖ ተነሳችና ወደ መጃታ ከፍሏ ሄደች። ቻርሊ ሌሊቱን ሙሉ ሲጋራውን እያጨለ በጠባቢ ክፍል ውስጥ ሲንጎራደድ፤ ሲቆም፤ ሲቀመጥ ነጋላት። ንጋትም ላይ ቢሆን የቀኝ እጁን እንደሚቆረጥ እያወቀ ዐይኖቹ ሊያንቀላቀላት አልቻሉም።

ጠዋት ላይ ሻይ አፍልታ፤ ቁርሱን አቀረበችለት። ሁለት የልብስ ሻንጣዎቿን አውጥታ በሩ ሥር አስቀምጣለች። ከቀረበለት ቁርስ በጣቱ ቆንጥሮ የነረሰውን መዋጥ አቅጥቶ ከአንድ ጉንጨ ወደ ሌላው እያመላለሰ ሲያገላገል ቆይቶ፤ አጥንት የዋጠ ያህል ፊቱን አከፋትሮ እንደ ምንም ብሎ አስገባው።

ውቢት የክት ልብሷን ለብሃና ተጊያጊጣ ፀሐይ እንደመሰለች ከመጃታ ከፍሏ ወጥታ ልጆቿን ሳመች። ሻንጣዎቿን እንስታም በረቅ አድርጋ ተመለከተችውና ወደ በሩ አመራች።

ቻርሊ አላሰችል ብሎት ተፈናጥሮ ተነሣና ከንዱን ያዝ አድርጎ አስቆማት። ሁሉም ነገር እውነት አልመስላህ ቢለው “እውነት አንቺ የኔዋ ውቢት ነሽ?” ሲል ጠየቃት። ዐይኑ ኩሬ መሰሏል።

ውቢት ፈገግ አለች። ፈገግታዋ ከፀሐይ ድምቀት አሥር እጅ የደመቀ፤ ውበቷ ከጨረቃ ውበት አሥር እጅ የላቀ ነበር። “ቻርሊ! ፀሐይ በወጣችበት እንደማትጠልቅ አታውቅም? ሰውንም አስቀመጥከው ቦታ ፈልገህ አታገኘውም!” አለችው በደስታ የሚያበሩ ዐይኖቿን እያርገበገበች።

“ይህን መልክ ቀናነትህንና ሙያህን አፍቅራ ትዳር በምትለው ወህኒ ውስጥ የምትማቅቅ ሌላ ምስኪን ፈልግ። እኔስ ከአዚም ከትብትብህ ተፈታሁ በቃኝ!” በርግጥም ቅር ያላት አትመስልም።

ቻርሊ እክ። ድሮ ድሮ ደስታው፤ ደስታዋ፤ ሀዘኑ ሀዘኗ ነበር። ዛሬ ግን ሁሉም ነገር ተገለባብጦ ሀዘኑ ደስታዋ፤ ደስታዋ ሀዘኑ ሆኖ ሲያገኘው ቀስ ብሎ የያዘውን እጅ ለቀቀ። እየራቀች በትሄድ ግን እንባው መውረድ ጀመረ፤ ሀረገወይን ሰራውን ጨምድዳ ይላለች። ሊትል ቻርሊን ታቅፎ ከእይታው አስከትሰውር ድረስ በዐይኑ የኮረኮንቹን መንገድ አሻገራት። አንድ ቀን ትመለሳለች የሚል እምነት ነበረው። አልተመለሰችም። ከዚያች ቀን ወዲህ ትዳርም፤ ህይወቱም ሙያው ብቻ ሆነ፤ ለሃያ ሁለት ዓመታት። ታዲያ አሁን በቅርብ የዛሬ ሁለት ዓመት ገደማ ገነት ሆቴል አጠገብ ከሚገኘው የአውቶብስ

ፈርግታ ላይ ቆሞ የአውቶበሷን መምጣት እየተጠበቀባቸው ያጠናውን ቃል ተወኒት በሀሊናው በማንጠብቅ ላይ ሳለ እንደ እንደ ውሃ የምትፈላገጥ ፔጃ የአበፋልቱን ጠርዝ ይዛ ቆመችና ጥሩንባዋን ፒፕ ፒፕ አደረገችለት።

ቻርሊ ጎንበስ ብሎ በመኪናው የበር መስተዋት በኩል ሾፈሩን ተመለከተ። ከዚህ ቀደም የማያውቃት የፀሐይ መነጽር ያደረገች ሴት ናት። በእጇ እየጠቀሰች ጠራችውና ተንጠራርታ የመኪናውን በር ከፈተችለት። ቻርሊ ሳያቅማማ ዘው ብሎ ገባ። መኪናዋ ጉዞዋን ጀመረች። የመቀመጫዋ ምሽት ሰውነቱን ዘና አደረገው። ሴትዬዋ የተቀባችው ሽቶ መጓዛም ወደ ልቡ ሲሰርግ ታወቀው።

“ወዴት ነህ?” አለችው ሰረቅ አድርጋ እየተመለከተችው። የድምጿ ቄንጥ ቻርሊን ሳበው። እናም እየተከራራ የቲያትር ቤቱን ስም ጠራ።

“አፈር በበላሁ፤ ዛሬም እዚያው መድረክ በምትለው የዶሮ መሰፈሪያ ቆጥ ላይ ነህ?” አለችው በአንድ እጇ መራውን፤ በሌላው እጇ ደግሞ አፋን እንደያዘች።

ቻርሊ ሽምቅቅ አለ። “ምን ለማለት ፈልገሽ ነው?” ድምጹ መንቀጥቀጥ፤ የዐይኑ ቆቦች መርገብገብ ጀመሩ።

“ተወው፤ ተወው፤ ለካስ ዛሬም ሙያህን ትወደዋለህ፤ ታከብረዋለህ” አለች ሴትየዋ ሽሙጧን በፈገግታ እያጀበች።

ገልመጥ ብሎ አስተዋለት “እንቺ ሴት ጤነኛ ነሽ?!” ማነው በቀትር ሽቶ የተርከፈከፈበት አጋንንት ፈትቶ የለቀቀብኛ? በቃኝ እዚህ አውርጃኝ!” አላት የቆሰለ አንበሳ ሆኖ።

“አሄሄ ... አሄሄሄሄ ... አዩ ቻርሊ!”
“ሴትዬ እዚህ አውርጃኝ አልኩሽ እኮ! ምን በጠራራ ፀሐይ ትለክፈኛለች፤ ልክፍታም! እንዴ! ባገር አማን የሰው ሰው ጠርቶ መሳደብ ምን የሚሉት ፈሊጥ ነው? በቃኝ! እዚህ አውርጃኝ!”

“አሄሄ ... ሂሂሂሂሂሂ ...”
“ግዴ አበሽቀው፤ ራሱን መቆጣጠር አቅቶት ያን የወተት አረፋ የመሰለ ጥርሷን ሲያራግፍላት እጇን ለቡጢ ሲያመቻች “አዩ ቻርሊ! ዛሬም ድሮ የማውቅህ ያው የጥንቱ ቻርሊ ነህ። ሳትነጠልኝ

ሳትነጠልኝ፤ ሳትዛባኝ፤ ሳትዛባኝ ያው እንደ ነበርከው አለህ። እውነትም ፀሐይ በወጣችበት አትጠልቅም የሚለው አባባል ለአንተ አይሠራም። አየህ ቻርሊ፤ አንተ ብቻ ነህ ካስቀመጡበት ቦታ የማይንቀሳቀስ ተራራ ሆነህ የኖርክ፤ የዓለማችን ድንቅ ፍጥረት” በምፀት ትስቅበት ጀመረች።

“ውቢት!” ዐይኖቹ በመገረምና በድንጋጤ ፈጠጡ። መነጽሯን አውልቃ “ሃሎጋይ!” ስትል በቄንጥ ሰላም አለችው። አፍጥፅ ከመመልከት በቀር አንዳች ቃል አልተነፈሰም።

ከቲያትር ቤቱ በር ላይ አውርዳው መኪናዋን እያፈለሰች ስትበር፤ ቆሞ ለዐይኑ እስክትሰወር ድረስ ለሁለተኛው ጊዜ ሸኛት። ለረዥም ጊዜ እጁ ከአፋ ላይ አልወረደም፤ በመገረም የፈጠጡ ዐይኖቹ አልረገቡም። ካዘንቺስ ትልቅ ቡና ቤት መክፈቷን ሰማ እንጂ እንዲህ ትለዋወጣለች ብሎ በውኑ ቀርቶ በሀልሙም እንኳን አላሰበም።

የበሩ ደፍ ላይ ሆኖ ይህን ሁሉ ሲያሰላስል ቆየና ከሰመመት ሲነቃ ለምን ውብትን እንዳስታወሳት ያስብ ጀመረ። “አምን! አምን! የኋይት ሃፊስ ጫለማ” አለ እየተጣደፈ። የኋይት ሃፊስ ጫለማ ውብትን እንዳስታወሰው ሁሉ ውብት ደግሞ በተራዋ በሚይደይ ሰልፍ ውሎው የተዋወቀትን ወጣት አስታወሰችውና በትራታ ረገግ አለ።

ልክ ውብትን ሲያገኛት እንደነበረችው ወጣትና አዲስ ነች። “ደስ የምትል የውብት ቀንጮ” ሲል አሰበ። የተወኒት ጥብብን አፍቅሮ ለሴት ልጅ ፍቅር ለዘለዓለሙ የተቀረቀረው ልቡ አሁንም እንደተዘጋ ነው። ሙያውን እየጠላውና ተስፋ እየቆረጠ በሂደም፤ ቀልቡ ለሴት ልጅ ውበት አይሰረትም ነበረ። የቤት የዛሬዋ ወጣት ልጅ ፈገግታና የሚንከባለሉ ዐይኖች ግን ምን ዐይኖቿ ብቻ፤ መሳ ሁኔታዋም የሆነ መስህብ አለው።

ቻርሊ አብነትን ከሀሳቡ ለማባረር እግሩ ሥር ያስቀመጠውን የአምቦ ውሃ አንስቶ ብብቱ ሥር ወሸቀና ፈጥኖ በመሃላት የቤቱን መብራት አበራው። እና፤ እና ይሸታል። በወለሉ ላይ የሲጋራ ቁርጥራጮች ተበታትነዋል።

የአምቦ ውሃውን ጠርመሰ በምጣድ ከተሠራው ጠረጴዛ ላይ አስቀመጦ በአሮጌው ሶፋ ላይ እግሮቹን በማጣመር ተቀመጠ። ግድግዳ ብቻ የሚለያያቸው ጎረቤቱ ሂትለር በጊዜ ገብቶ ልጁ ቡቾን ማስቃየት ጀምሯል።

ሂትላር የእንደኛ ደረጃ ትምህርት ቤት መምህር ነው። ሰይጣን ሰፈር መስጥ የማይጠቅም የማይሰክር ሰው በመብራት ልላት ግጥሟት ባይቻልም ሂትላር ግን ወደር የማይገኝለት ጠጥቶ ንትንት የማይልገ ጠጥቶ በቃኝ የማያውቅ ሽንቁር የገባ በመሆኑ ነው። ሚስቱ አንድ ልጁን ቡቶን አስታትቶው ከሄደች ወዲህ ደግሞ ብዙ ይጠጣል። እቤት ሲገባ ጥሻ ተግባርም ቡቶን ግሰቃየት ነው። በቀበቶ ይተሰትለዋል፤ ቁልቁል አንጠልጥሎ በበርበሬ ያጥነዋል፤ እጅና እግሩን አስር ያሳድረዋል። ይሄን ሁሉ የሚያደርገው ሚስቱን ለመበቀል ነው።

“እንተ ተከላ፤ እናትህም በልታ የማትጠግብ የሰው አሳማ ክረች። በቀን ሁለት ጳቦ በልተህ ራሳችሁ ብለህ ታለቅሃለህ!” ሂትላር ይጮሃል።

“አላለቅሰም አባይ፤ ሁለተኛ አላለቅሰም!” ቡቶ ያላዘናል።
“አባቴ - አትበለኝ - አባት ይንግህና! የናትህን ጉድ ያልሰማሁልህ መሰለህ? አንተ የኔ ልጅ ሣትሆን የጣልያኑ የሲኞር ፖውሎ ዘበኛ ልጅ ነህ። ይሄን የጥንቸል ጆር የመሰለ ሸጣጣ ጆርህን ስመለከት ሁል ጊዜም ይደንቀኝ ነበር - ገና ልጅ ሣለህ ጀምሮ። የዚያ የመንደሩ አውደልዳይ ኮርማ፤ የሲኞር ፖውሎ ዘበኛም ጆርው እንዳንተ ሸጣጣ ነበር። ቀበር፤ የሰው ቀበር! ...” ግርፊያው ቀጥሏል፤ የልጁ ጆርባ ይጮሃል፤ እፋ ይለማመጣል።

“እናትህ የት እንባለች ታውቃለህ?”
“አላውቅም፤ አባይ።”

“አንድ ሸማኔ አግብታ ጥበብ ለብላለች አሉ። ጣቷ ላይ ያጠለቀችው ጌጥ ቢሸጥ እኔና አንተን ይገዛል አሉ። አንተም እንደ እናትህ ብልጥ ነህ?”

“አይደለሁም አባይ።”

“እንግዲያው ባሳትህ ወጥተህ ይሆናል። የሲኞር ፖውሎ ዘበኛም እንዳንተው ነጉላ ነበር። ለመሆኑ ከትምህርት ዓይነቶች የትኛውን ትመርጣለህ?”

“ሣይንስን ነው አባይ።”

“ውሽታም ልጅ ውሽታም ትምህርት ቢመርጥ አይደንቀኝም። ሣይንስ ውሽት ነው። ዝንብ የጤና ጠንቅ ነች ይላል። የዚህ የሰይጣን ሰፈር ሕዝብ በሚሊዮን ከሚቆጠሩ የዝንብ አብሮ አደግ ወዳጆቹ ጋር በመከባበርና በመተባበር ሲኖር እንጂ፤ ተቅማጥና ሞት ቀርቶ ቁርጠት ይዞት አይተሃል?”

“አላየሁም አባይ!”

“ታዲያስ? እንዳንተ ያለው ውሽታም ሣይንስ ግን ብርድ የኒዋኒያ መንስኤ ነው። ይላል። እስኪ በዚህ መንደር

እርቃናቸውን ከሚንጠለጠሉ ሀገሮች አንድ እንኳን ታዋ የተኛ አይተሃል?”

“አላየሁም አባይ።”

“ሣይንስ ለዚህ ምን መልስ ይሰጥሃል? የሀገሪቱ ቆዳ ከአያ የተሠራ ነው። ለልህ ነው? የሣይንስ ውሽት በዚህ ብቻ አያቆምም። ጉንፋን ከቆሻሻና ከመጥር ሽታ ይመጣል። ይላል። ለመሆኑ እዚህ ሰይጣን ሰፈር ጠላ ቤቱ አጠገብ የተከመረው ቆሻሻና የሽንት ፍሳሽ ይታይሃል? ጠላ ነጋዴዋ አርጊት እንኳን ጉንፋን ሊይዛቸው ሲያስጥሳቸው ሰምተሃል?”

“አልሰማሁም አባይ!” ይላል ቡቶ እየተንቀጠቀጠ

“ሣይንስ ውሽት ነው! አንተም ውሽታም ነህ! የፖውሎ ዘበኛም ውሽታም ነበር።”

“ልክ ነህ አባይ።”

“ሌላ የምትወደው ትምህርት ምንድን ነው?” ግርፋቱን ቀጥሏል።

“ሀብረት! አባይ ሀብረት!”

ሂትላር ከትከት ብሎ ይስቃል። “ከድጡ ወደ ማጡ አሉ። ሀብረት? ይሄም ለኛ ሀገር አይሠራም። በወፈረ በቀጠነው ለሚጠጠሩ አጥንት ላይ እንደ ሰፈረ የውሻ መንጋ እርስ በእርሱ በሚናጭ ሀዝብ መሃል ሀብረት ብሎ ትምህርት ውሽት ነው! አንተም ውሽታም ነህ! ልክ እንደ ዘበኛው! ሌላ አምጣ!”

“እሽ - ታሪክ አባይ።”

ሂትላር ድምጹን ከፍ አድርጎ ከጣራ በላይ ይስቃል። “ታሪክም ውሽት ነው! እንደኔ፤ እንዳንተ፤ እንደ ሰይጣን ሰፈር ላሉ ነዋሪዎች አይሠራም። ቀድሞ ነገር ደሃ ምን ታሪክ አለው? የድሃ ታሪክ ቀን ከሌት የማይተኛ ሆዱን ለማሸነፍ የሚያደርገው ተጋድሎ ነው። ታሪክን ለባለ ታሪኮች ተውላቸው። የሰው አሳማ! ሠርተህ ሆድህን የምትሞላበት ትምህርት አትመርጥም?”

“ሂሳብ!” ለሌላ ቡቶ ሲፈራ ሲቸር። ሂትላር ይስቃል። “አሁን ገና ልክ እንደ እናትህ ጠጣ ሆንከህ ሂሳብ ምን ጊዜም ትክክል ነው። አንድ ብርና አንድ ብር ዘለግለሙን ያው ሁለት ብር ነው። እንደ ሣይንስ አይሆንም። እንደ ሀብረት አያራዝም፤ እንደታሪክ ጀንበር ስትጠልቅ አይለዋወጥም።”

“ልክ ነህ አባይ።”

“ብራሽ ቡቶ! አራቱን የሂሳብ መደቦች አጣርተህ ካወቅህ ይበቃሃል። እውነቱን ይዘሃል ማለት ነው። አራቱን የሂሳብ መደቦች አውቀህ ስትጨርስ ንገረኝ። ከዚያ በኋላ ወደ ትምህርት ቤት

አትሄድም። ተምረህ ከምታበድ፤ ደንቁረህ ብትራብ ይሻላል፤ እሺ ቡቺግ።

“እሺ አባዬ”

ሂትለር ይኸኔ ልጁን አቅፎ ይሰማል። ራሱንም እያሻሸና ከጉያው እያሰጠው “ይሄ ሸጣጣ (ጆሮህ ባይኖር እወደህ ነበር ቡቺ) ይለዋል።”

“ታዲያ ለምን ሁልጊዜ እሱን እያየህ ከምትደበድበኝ በምላጭ ከርከሙህ አታስተካክልላችኛም? ያንተን ሊመሰሉ ይችሉ የለም ን።” የሚል ምላሽ ሲሰጠው ሂትለር ደረቱን ደግፎ ትንፋሽ እስኪያጥረው ይስቃል።

ከዚያ በኋላ ፀጥታ ይሰፍናል። ጥቂት ቆይቶ ሂትለር ማንከራፋት ይጀምራል። ያን ሁሉ ጉድ ሲያጓምጥ ቻርሊንም እግሮቿን እንዳጣመረ በአሮጌው ሶፋ ላይ እንቅልፍ ይዞት ጭልጥ አለ። ሊትል ቻርሊና ሀረገወይን ቤታቸው አልገቡም ነበር።

ምዕራፍ ሶስት

አብነት በአባቷ መኪና ወደ ሥራ ስትሄድ ልዩ እንደሰጋ ነበረች። ትላንት ምሽት አባቷ መገኝታ ቤት ድረስ መጥተው “ግ የምንገግረው ብርቱ ጉዳይ ልሰ።” ብለዋታል።

መሀል ፒያሣ ከሚገኘው ትልቅ ሕንፃ ሥር ደርሰው መኪናዩቱ ስትቆም አባቷ ፈጥነው በመውረድ ወደ መግቢያው በሮ እየተጣደፉ አመሩ። አብነትም ቦርሳዋን አንግታ አጅጌ ጉርድ ሸሚዟን እያስተካከለች ተከተለቻቸው።

ዘወትር እንደምታደርገው ሁሉ ቀና ብላ አንደኛው ፎቅ ላይ በጥቁር መስተዋት ላይ በወርቃማ ቀለም የተፃፈውን ማስታወቂያ ተመለከተች፤ “አብነት አስመጭና ላኪ ድርጅት” ይላል። እንደወትሮው የኮራት ስሜት አልተሰማትም። ሃሳቧ ሁሉ ዛሬ ከአባቷ ጋር በሚፈጠረው ውዝግብ ላይ ያትኮረ ነበር።

ቢሮዋ በሮ ላይ ፀሐፊዋ ቅድስት በፈገግታ ተቀብላ አስገባቻት። ጠቡብ ያለችው ቢሮዋ በቆዳ የተለበጠ መጠነኛ ጠረጴዛና ወንበሮች፤ የፋይል ካቢኔትና የመፃህፍት መደርደሪያ ይዛለች። ስትገባ ቀዝቃዛ አየርና እና እና የሚል ሽታ ተቀበላት። በመስኮቱ ዘልቃ የምትገባው የጠዋት ፀሐይ ገና ሙቀቷን በመርጨት ለቢሮዋ ድምቀትንና ሙቀትን አልቸረቻትም። አብነት ቦርሳዋን ከጠረጴዛዋ ላይ አስቀምጣ የማዋቂያውን ሶኬት ተክለችና ሻይ አገዛ ተቀመጠች።

የአብነት መደበኛ ተግባር የድርጅቱን ሂሳብ መከወን ነው። ትልቁን መዝገብ ጠረጴዛው ላይ ዘርግታ በማቀፊያ ካከማቸቻቸው ሰነዶች ላይ የወጪና የገቢውን ሂሳብ መመዝገብ ጀመረች። የምትሠራው ሂሳብ የተጭበረበረ መሆኑን ስለምታውቅ በዚያ ቢሮ ውስጥ የምታሳልፈው ጊዜ ሁሌም ይቆጫታል። እርሷ የምትሠራው ሂሳብ ብዙውን ጊዜ የሚያሳየው መጠነኛ ትርፍ፤ አንዳንድ ጊዜም ከሣራ ሲሆን፤ የድርጅቱ ገቢ ግን ቁጥር ሥፍር እንደሌለው ታውቃለች። አባቷን ስለዚህ ጉዳይ ጠይቃ የተሰጣት መልስ “አንድ ቀን ትረጅዋለሽ” የሚል ነበር። ያ “ቀን” ግን እጅግ ስለራቀባት የተጭበረበረ ሂሳብ ስታገላብጥ የምታቃጥለው ጊዜ ያንዝግባታል።

የዘረጋችውን መዝገብ በንዴት አጥፋ እጇቿን አጣምራ ተቀመጠች። ጠረጴዛዋ ላይ ያለው ካላንደር ሜዴዴይን አስታወሳት። ሜዴዴይም ቻርሊን፤ ቻርሊም ዛሬ ከአባቷ ጋር የምታደርገውን

ውዝግብ በሚደደደ ሰልፍ ላይ ከተካፈለች ወዲህ አባቷ እንጋግረዋት
አያውቁም። ፊታቸውን በጥላቻ እንዳጠቁሩላት አሰሩ።

ሰለ አባቷ ጭካኔ እንድታሰብ የሚያደርጋት አንድ ድርጊት
ምን ጊዜም ከህሊናዋ አይጠፋም።

ከሁለት ዓመታት በፊት ፣ በድርጅቱ ውስጥ ሥራዋን
የጀመረች ሰዎን ነው። አባቷ ቢሮ ውስጥ ተቀምጣ ስለ ሂሳብ መዝገብ
አያያዝ ስትወያይ፣ የቢሮው በር ተንኳክቶ አንድ ጎስቋላ ሰው ይገባል።
የለበሰው ሰሚያዊ ቱታ እላዩ ላይ ነትቧል፤ ጫማዎቹ ተበጣጥሰዋል፤
በተገለጠው ደረቱ ላይ አጥንቶቹ ፈጥጠዋል። ረዘም ያለ ከሲታ ፊቱ
ላይ ዐይኖቹ በሰጋትና በጥርጣሬ ይቆለጫለ። በራ ጭንቅላቱ ላይ
ደግሞ የደም ሥሮቹ ትር ትር ትር ሲሉ ይታያሉ።

አብነት ደንግር ብሏት አንዴ አባቷን፤ መልሃ ጎስቋላውን
ሰው ስትመለከት ቆየች። አባቷ ሰውየውን በዝምታ ከተመለከቱት በኋላ
“ከዚህ በፊት ውሃኔየን አሳውቄሃለሁ? አሳውቅኩህም?” ሲሉ
ተቆጥተው ጠየቁት።

ሰውየው እያጎነበሰ “ጌታዬ...” ከማለቱ የጀመረውን
ሳያስጨርሱት “የጠየኩህ አጭር ጥያቄ ነው። አጭር መልስ ብቻ
ስጠኝ!” ሲሉ አፈጠጡበት ።

“አሳውቀውኛል ጌታዬ...” አለ በመርበትበት ።

“ታዲያስ? አሥራ አምስት ዓመት ሙሉ ድርጅቱ ውስጥ
ስትሠራ፤ አንድ ቀን እንኳን ለቃሌ ሳልታመን፤ የተናገርኩትን
ሳልፈጽም የቀረሁበት ጊዜ አለ?” ሲሉ ግንባራቸውን ቋጥረው ጠየቁት።

“የለም ጌታዬ”

“እንግዲያ፤ ከሥራ ካሰናበትኩህ በኋላ ምን ልትፈጥር መጣህ?
ማሰብና መጨነቅ የነበረብህክ የድርጅቱን አሥር ብር እንኳን
የግያወጣ ዕቃ ለመስረት እጆችህን ስትዘረጋ ነበር። በታታሪና በቅን
ሠራተኝነትህ ያላደረኩልህ ነገር አልነበረም። አሥረኛ ከፍል ድረስ ልዩ
ወጪ እየሰጠሁ አስተምሬሃለሁ። ቤተሰቦችህን እንደ ቤተሰቤ ቆጥራ
ረድቻቸዋለሁ። አንተ ግን አሥር ብር ለማያወጣ ንብረት ታማኝነትህን
አጎደልክ። አሁን ልወቅህህ አልፈልግም፤ ሁሉን ነገር ጨርሰናል”
አሉና ተሸከርካሪ ወንበራቸውን አኩረው ጀርባቸውን ሰጡት።

ሰውየው እንዳቀረቀረ “ጌታዬ ጥፋተኛ ነኝ” አለ።
“ጥፋተኛነትህን ያወቅኸው ዛሬ በመሆኑ በራሱ ልታገኝ ይገባል።
ጥፋት ከፈፀሙ በኋላ በጥፋታቸው የሚያዝኑ የዋሆች ናቸው። የሰው

ልጅ ለፅዕኖ የተሰጠው ከፋውን ከደጉ ለመተዘዥ እንዲለይበት
አይደለም? ወዳጄ፤ በኔ ህይወትና በድርጅቱ ውስጥ ለየዋሆች የሚሆን
በታ የለም!” አሉት ፊታቸውን እንዳዘሩ።

“ጌታዬ ምህረት ያድርጉልኝ?” አለ ሰውየው እንባ
እየተናነቀው። አልመለሱለትም ። “ሚስቴ ወልዳ አራስ ቤት ነች፤
ሶስቱ ልጆቹ የሚልሱት የሚቀምሱት ርጋፊ ዱቄት እንኳን የላቸውም።
ዐይኑ ሥውር እኖቱ ዛሬ ጠዋት ጠኔ ይዟት ከተኛችበት የቦንዳ አልጋ
ላይ አልተነሳችም። እኔም ራሴ እህል ከቀመስኩ ዛሬ ሶስተኛ ቀኔ ነው...
ስድስት ወር ሙሉ ያለ ሥራ” ንግግሩን ሣይጨርስ እንባ ቀደመው።

አብነት እንባዋን እየታገለች አቀረቀረች ። አባቷ ግን
ጀርባቸውን ሲያዘሩ “እኔ መንገሻ ከደሙ ጉፁህ ነኝ። መሣሣት
አልነበረብህም፤ ከተሣሣትክ ደግሞ የሰህተትህን ዋጋ በፀጋ መቀበል
አለብህ። አሁን ሥራ ስለያዝኩ ቢሮዬን ለቀህ ወጣልኝ!” አሉት
በቁጣ።

ሰውየው ፈዛ ባዶ ስሜት ባዘለ ዐይኖቹ ጀርባቸውን ሲመለከት
ከቆየ በኋላ እንባውን እያባበሰ የቢሮውን በር ከፍቶ ወጣ።

አብነት ራሷን መቆጣጠር አልቻለችም። “አባባ! ይህን ምስኪን
ይቅርታ አድርገህለት የነዚያን ሁሉ ምስኪን ፍጥረታት ህይወት
ብታድንክ?” እያለች ማልቀስ ጀመረች።

አባቷም ፊታቸውን ወደርሷ መልሰው፤ “ይቅርታን ማድረግ
የሚችል ርህራሄ ልብ ቢኖረኝ ኖሮ ዛሬ ከደረሰኩበት መድረስ
ባልቻልኩም ነበር። ምናልባትም ዕጣ ፋንታዬ ለቀን እንጀራቸው
ከሚማስኩት ውስጥ በተራ ቁጥር አንድ መመዝገብ ነበረ” አሏት ሃዘን፤
ቅሬትና ድል አድራጊነት በተመላበት ትንሽ ፈገግታ።

አብነት በፍጥነት ወጥታ ደረጃውን እየተንደረደረች በመውረድ
ሰውየውን ህንፃው መውጫ በር ላይ አስቆመችው። ተስፋና ጥርጣሬ
በተደባለቀባቸው ዐይኖቹ እየተመለከታት ከሶቿን ሁሉ እያገባበጠች
መፈተሽ ጀመረች። ከሷ ውስጥ ያገኘችው ግን አንዲት የተጣጠፈች
ብርና ሃያ ሳንቲሞች ብቻ ነበር። ቦርሣዋን ቢሮዋ ትታቀለች።

ምን እንደምትሰጠው ጨንቋት ስታስብ፤ የሃያ አንደኛውን
አመት ልደቷን ስታከብር ከቤተሰቦቿ የተበረከተላትን የወርቅ አምባር
አጀ ላይ ተመለከተችው። አስበች። ምርጫ አልነበራትም። ሳታመነታ

አምባሪን እውልቃ ሰጠችው። “ይህን ሽጠህ ቤተሰቦችህን መግባቸው ሥራ እስከታችን ድረስ ምናልባት አትራቡም ይሆናል።”

ሰውየው እውነት አልመሰለውም። እየተንቀጠቀጠ የተቀበላትን የወርቅ አምባሪ እንደያዘ ፈቃድ ቀረ። ሰባራ ሰልጻ ኪሉ ባልነበረበትና ቤተሰቦቹም በረሃብ ሊያልቁ ስጋታትን በሚቆጥሩበት በዚያች ጊዜ የወርቅ አምባሪን የሰጠችው የጊያ የጨካኝ ሰው ልጅ መሆኗን ተጠራጥሮ ዐይኖቹን እየጨመቀ አጣርቶ ያያት ጀመር።

“ደህና ሁን!” ብላው ፎቁን መውጣት ስትጀምር ተከትሎ አስቆማትና “እመቤት! አንቺን የማመስግንበት እንደበት የለኝም። ምን እንደምናገር እንኳን አላውቅም... እግዚአብሔርን የምለምነው ሰው ሆኜ ውለታሽን የምመልሰበትን ቀን እዲሰጠኝ ብቻ ነው” አላት ሣግ ከሚያፍነው ልሣት ጋር እየታገለ።

“እግዚአብሔር ይርዳህ!” ብላው ደረጃውን መውጣት ስትጀምር ሰውየው ካለበት ሳይነቃነቅ ይመለከታት ነበር።

ንጽህና ቤት ገብታ ፊቷን ከታጠባችና ፀጉሯን ካስተካከለች በኋላ ወደ አባቷ ቢሮ ተመልሳ ገባች። ፊታቸውን ወደ መስኮቱ መልሰው ፒፓቸውን ለኩሰው ያጨሳሉ።

የበሩን መከፈት ሲሰሙ ፊታቸውን መልሰው አጠገባቸው በነበረው ወንበር ላይ እንድትቀመጥ በእግራቸው አመለከቷት። በርጋታ እየተራመደች ሄዳ ተቀመጠች።

በእጇ ላይ የነበረውን የወርቅ አምባሪ አለመኖሩን ሲያዩ በቅሬታ ፈገግ ብለው “በድርጊትሽ ልታፍሪ ይገባል። ተግባርሽ ያረጋገጠልኝ ብኩን ቤት መሆንሽን ነው። ይህ ድርጅት ያለ ጠንካራ ወራሽ እንደሚቀርና ከህልፈቴ በኋላም በደምና በላብ ተጨማልቁ ያረራሁት ሀብት በብሃቢ እንደሌለው አረዳለሁ። የዚህ ምክንያት ደግሞ ምናልባት እኔ እዚህ ቦታ ለመድረስ ከየት እንደተነሣሁ የማታውቁ ሥር ለቀቅ በመሆንሽ ይሆናል።” አሏት እንደ በረዶ በቀዝቀዙ ዐይኖች እያዩዋትና እንደ እሳት በሚለበልብ ምላሳቸው እያንገበገሏት ወዲያው ዓይኖቻቸውን በገዝ አርገው በሀሳባቸው ውስጥ ጠፉ።

*** *** ***

መንገሻ የኔህ የእናትና የአባት ፍትር እይቱ ያደገ ልጅ አልነበረም። አባትና እናቱ ጣልያን ኢትዮጵያን በወረረች ጊዜ ቤታቸው ውስጥ እንዳሉ ከአየር በተወነጨ ፈንጂ መሞታቸውንና እርሱም የሰድስት ዓመት ልጅ እንዳለ በአላት ክልባል ከጋወ ሳጂ ውስጥ ከሬሳ መሀል ተፈልፍሎ መውጣቱን የአገሬው ሰዎች ጉድ እያሉ እድሜ ከጨመረ በኋላ አሜውተውታል።

ከዚያ ለነፍሱ ያለ አንድ የነጋዴ ቤተሰብ ተጠግቶ በአሥር ዓመቱ በጎንደር ከተማ ውስጥ ለጣልያኖች እንቁላል እየገዛ የሚሸጥ የሚላክና መጠነኛ ሥራዎችን የሚሠራ ሸቃይ ሆኖ ጦርነቱ ከተፈፀመ ከአራት ዓመት በኋላ መንገሻ አንድ እርጌ ካሚየን ላይ ሲኖር ፖሊስ ለሚባል ሽማግሌ ጣልያኖዊ በአውታንቲነት ለሠራ ተቀጠረ። ካሚየኑ ከጎንደር ወረዳዎችና አውራጃዎች የሚሰበሰብ የከብት ቆዳ ወደ አዲስ አበባ የምታመላልስ ነበረች። በዚያች የወላለቀች ካሚየን ላይ የቆዳውን ቅርናት እንደ ወድ የፈረንሳይ ሸቶ ቆጥሮ የሽማግሌውን ጭቅጭቅና ካልች እንደ ገርሻና ምርታት ተቀብሎ ለአሥር ዓመታት ያህል በትጋት በቅንነትና በታማኝነት ሠራ። ጣልያኖዊውም መቼም አንድ ጊዜ ሲፈጠር በዚህ ጥፋ ብሎታልና በኢትዮጵያ ውስጥ ቀረኝ የሚለው የሥጋ ዘመድ ስላልነበረው የወጣቱን ትጋት በማየት ሲሞት ካሚየኑን አውርሶት እንደሚሞት ቃል ገባለት።

በአባትና በእናቱ ሞት በኢጣልያኖች ላይ ያቋመው መንገሻም የሽማግሌውን በማግባት “ሰውና እንጨት ድንገት ተሰባሪ ነውና መኪናዋን ለኔ ለማውረስህ በሕግ ሳታረጋግጥ ብትሞት ልፋቴ ሁሉ ከንቱ ይቀራል። መቼም በቃል ከተነገረ ነገር በጽሑፍና በውል የተቀመጠ ይሻላልና ውል ግባልኝ” በማለት ሌት ከቀን ይነተርከዋል።

ሽማግሌውም ንዝንዙ ሲለለቸው ውርሱን በፍቤት ያጸድቅለትና ሰዱን በእጁ ይዞ “እንግዲህ እስከሞት ታዝ” ይለዋል። መንገሻ በትእግስት መጠባበቅ ጀመረ። አንድ አመት አለፈ። ሽማግሌው እንኳን ሊሞት አልታመመም። ሁለተኛው ዓመት ሄደ፤ ወይ ፍንክቱ! በእርጅና በገረጀፈው አካሉ ውስጥ ሲር፤ ሲር የምትል ነፍሱ እንደ ጅማት ከር ቀጥናና ጠንክራ አልጠጠስ አለች። ሶስተኛው አመት ላይ ሽማግሌው ጭራሽ ቆዳውን እንደሚገለፍፍ እባብ እየታደሰና እያሚረበት ሄደ። መንገሻ በገዛ እድሉ አሸነ።

በአምስተኛው ዓመት የሽማግሌው እድሜ እንደ ማቀሣላህ የተራዘመችለት ስለመሰለው ፍጹም ተስፋ ቆረጠ። መኪናዋ ከዓመት ዓመት እየወላለቀች ትሄዳለች። የጣልያኑ እድሜም እንደ መኪናዋ እየተንከራከለች ታዘማለች፤ የመንገሻ እድሜም ያለ ፋይዳ

ትባክናሰች። በመጨረሻ አብረው በተኛበት አልቤርት በገዛ ፎጣው አፍኖ ገደለው፤ ለአንዱ መካከት፤ ሌላው መውደቅ አለበት፤ ይህ በአዋጅ ያልተደሃገገ ማገበራዊ ሕግ ነው።

ምህረትን የሚለምኑና ይቅርታን የሚማሉት የሽማግሌው ዐይኖች እስከ ዛሬ ከሀሊናው ሠሌዳ አልተፋቁም። ... ከተኛበት አልጋ ላይ አፍና አፍንጫውን አፍና ሲይዘው በሚቁለጨለጨት ዐይኖቹ ምህረትን ይለምኑው ነበር፤ አልግረውም።

የሽማግሌው ሞት በልብ ድካም ተመካኝቶ መንገሻ የወላለቀችዋ ካሚየን ብቸኛ ወራሽ ሆነ። ከዚያች ዕለት ጀምሮ በወጣትነት ጉልበቱ የህይወትን ውጣ ውረድ በመጋፈጥ ከኑሮ ጋር ብቻውን ትግል ገጠመ። አሁን አሁን ከዚያች መኪና ጋር ያደረገውን ትግል ሲያሰበው በመለኮት፤ አለበለዚያም በሰይጣን ድጋፍ እንጂ ያን ሁሉ ፈተና ብቻውን እንዳልተወጣው ይገምታል።

የእድሜ ኮንትራቷን ያገባደደችው ካሚየን ጥቂት ኪሎሜትሮች ብቻ ሂዳ ካልሆነ በታ ትቆምና አልነቃነቅ ትላለች። መንገሻ ከጋቢናው ወርዶ ሞተሯ ሥር ይገባና አቧራና ጭቃ ላይ እየተገነባለለ አንዱን ብልሽት ይጠግናል። መኪናዋ ጥቂት ኪሎሜትሮች ብቻ በኤሊ ፍጥነት ትሄድና ደግሞ አሻፈረኝ ትላለች። ፀጉሩን እየነጩ፤ በግምባሩ ላይ እንደ ውሃ የሚወርደውን ላብ እየረጨ ይወርድና እንደገና ሞተሯ ሥር ይወተፋል። በመኪናዋ ብልሽት ሣቢያ ከአውራ ጋር እየተፋጠጠ፤ እንደ እሳት የሚፋጀውን የቀን ሀሩርና እንደ በረዶ የቀዝቀዘውን የሌሊት ቁር “ተመሰገን” ብሎ እየቻለ ሣምንት ያህል በረሃ ያድራል።

እንደ ሰው ከደም፤ ከሥጋና ከአጥንት ሣይሆን ከብረት የተገነባ “አቻዬ ዳፈሮ” ሆኖ ለመፈጠሩ ከራሱ ጋር የተማመነው ስድስት ቀን ያለበቂ ምግብና ውሃ በረሃ ውስጥ የተሰበረውን የመኪናዋን ሞተር ጠግኖ ካንቀሳቀሳት በኋላ ነበር።

በሰባተኛው ዓመት ላይ የኤሊዋን ሞተሮች አወላልቆ በመሸጥ፤ እንደቱን አስሮ ካጠራቀመው ገንዘብ ጋር በማጣመር ትንሽ ፈጠን ያለች ሌላ ኤሊ ሲገዛ ሥጋው ከገላው ላይ ተፍቆ ነጭ አጥንቱ ፊውሎወጣ ምንም አልቀረው ነበር። መኪናዋ ሥጋውን አላምጣ በልታ ደሙን ጠጥታዋለች። ያችን የቆርቆሮ ደመኛ ሳትቀድመው ግን ቀደማት።

በአሥራ ሰባተኛው ዓመት ላይ ፈጣኛን ኤሊ ሽጦ አንድ የነዳጅ መጫኛ ቦቴ ገዛ። ከአምስት ዓመት በኋላ ደግሞ ሌላ፤ ደግሞ ሌላ፤ አሁንም ሌላ... በስቃይ ያስጨነቀችው፤ ቀና ቢል እንደጦር

እኛት ስንጥቆ የሚገባ ፀሐይ፤ ዞሮ ቢል ሞተሯ የተሰበረ አርጌ ካሚየን አይቶ እንደ ህፃን ልጅ ስቅለቅ ብሎ ሲያለቅስ ፊቷን ያጠቀረችበት ዓለም፤ እምስተኛውን የነዳጅ መጫኛ ቦቴ፤ የተገነባለለ የእንግዳ መቀበያና ሶስት መታጠቢያ ክፍሎች ያሉት ትልቅ ቪላ ቤት ከነ ሙሉ ድርጅቱ ሲገዛ፤ እያጨበጨበች አብራው ሳቸች።

ከወደቀበት ትቢያ ላይ በጁና በእግሩ ተንፏቆ በትግሉ የቆመው መንገሻዋ፤ ዓለም ዳግመኛ ፊቷን እንዳታዞርበት ቀን ተሌት ጠንክሮ መሥራት ጀመረ። ማታ ማታ እየተማረም ዘጠነኛ ከፍል ድረስ ዘለቀ።

“በአንድ ሙያና በአንድ የህይወት መስመር ላይ ሙጭጭ ማለት ትርፋ እንደበሰበሰ እንቁላል ከውስጥ መሽተት ነው” የሚለው መንገሻ የነዳጅ መጫኛ ቦቴዎቹን ሁሉ ሽጦም መሬት በመግዛት በትራክተር የሚያርስ የናጠጠ ገበሬ ሆነ። ከአመታት በኋላ ደግሞ መሬቱንና ትራክተሩን ሽጦ የመለስተኛ ህንፃዎች ሥራ ተቋራጭ ሆነ።

ህይወት እንደሳቀችለት የወሎዋን ሽጋ አርያምን እግብቶ አንድ የአስመጭና ላኪ ድርጅት ከፈተ። በስተርጅና በወለዳት በአንድዬ ልጁ ስም ስይሞም “አብነት አስመጭና ላኪ ድርጅት” አሰኘው።

*** *** ***

መንገሻ ይህን ሁሉ ታሪክ በተመስጦ ሲያሰቡ አብነት በዝግታ ከፍሉን ለቃ ወጣች።

ይህ የሆነው ከሁለት ዓመት በፊት ነበር።

እጆቿን አጣምራ ከተቀመጠችበት ወንበር ሳትነሣ ሻይ የሚያመላልሰው ልጅ ሰርቪሱን እንዳንጠላጠለ በሩን አንኳኩቶ ገባ። ሻዩን ሳትጠጣው ቀዝቅዟል። ልጁ ብርጭቆውን ይዞ ሲወጣ ፀሐፊዋ ገርብብ ባለው በር ጭንቅላቷን ብቅ አድርጋ “አቢ፤ አባትሽ ቢሮ ትፈለገያለሽ” ብላት ሄደች።

አብነት በበሽቀት ጠረጴዛውን በቡጢ መታችው። እስከመቼ እንደ ህፃን እንቆሻብለው እንደሚይዟትና እስከመቼ ወድቆ እንደሚሰበር እንቁላል እንደሚጠነቀቁላት አይገባትም።

ስልኮች እንዳላት ወደ አባቷ ቢሮ በመሄድ በሩን አንኳኩታ ገባች። ሰፊው ቢሮ ከግርማ ምግባቸው ጋር ተደምሮ ያስፈራል። አጠገባቸው ካለው ወንበር ላይ ለመቀመጥ ስትጠጋ ልብ ከሚያቀልጥ ፈገግታ ጋር ከመቀመጫቸው ተነስተው ጨበጧት። አብነት ደንገጠች።

በታ በታቸውን ይዘው ከተቀመጡ በኋላ እንኳን ፈጣሪታቸው ከገዛቸው አልጠፋም። ከወደትከሻቸው መገባት ጀምረዋል። ጠይቀው የፈታቸው ቆዳ ዐይኖቻቸው ጠርዝና ጉንጫቸው አካባቢ መሸብሸብ ጀምሯል። ዐይኖቻቸው አልበገር ባይነትን ግንባራቸው ላይ የታረሱት የሀይወት መስመሮች ደግሞ ጭካኔና አስፈሪ ሞገስን አላብሰዋቸዋል።

“በሠራተኞች አመጽ ላይ መሳተፍሽን ካወቅሁ በኋላ ያለ እንቅልፍ ነበር የሰነባትኩት። እንደ ነገር መወሰን ነበረብኝ” አሏት ፒፓቸውን ትምባሆ እየጠቀጠቁ። የአብነት ልብ በፍጥነት መምታት ጀመረ።

“ጠቁ ካወጣሁና ካወረደሁ በኋላ በዚያን ዕለት ተግባርሽ ላዝን እንደማይገባኝ የወሰንኩት ገና ትላንትና ነበር። ድርጊቶች ሁሉት ነገሮችን አረጋግጠልኛል። እንደኛ ከእንግዲህ ህፃን ልጅ ያለመሆንሽን፤ ሁለተኛም ልብ ሙሉና ደፋር ሴት የወጣሽ መሆኑን ነው። የምንጊዜም ስጋቴና ጭንቀቴ በሠጢያት እድፍ ጨቅይኛ፤ በላብ ተጨማልቄ ያፈራሁት ሀብትና ከምንም በላይ ደግሞ ይህ በስምሽ የሰየምኩት ድርጅት ያለ ጠንካራ ወራሽ ይቀራል የሚል ነበር።”

“መቼስ ለወንድ ልጅ ፍሬ አላደለኝም። እያንዳንዳችን ገና ከእናታችን ማህጸን ሰንወጣ የእድላችንን አሻራ በእጃችን መጻፍ ውስጥ ጨብጠናት እንወጣለን” የሚሉት የሰንበት መምህራችን እውነት አላቸው። የኔውም እድል በማታ እድሜዬ ባገድ እጄ ብዝቀው የማያልቅ ሀብት፤ በሌላው ደግሞ የወንድ ልጅ ፍሬ ማጣትን እርግጥን ማፈሴን ከተገነዘብኩ ቆይቻለሁ።

“ከህልፈቴ በኋላ፤ በሰንበት ጥረት ያከማቸሁት የደለበ ሀብት እንደሞሃ ሲናድና ሲባክን፤ በደም ተጨማልቄ ያቋቋምኩት ድርጅት ሲዘጋ ይታሰባኝና ልፋቴ ሁሉ ከንቁ እንደነበረ በመገመት እላቀቃለሁ። እንዳንዴም አምላክ በኋጢያቴ እየቀጣኝ ነው ስል እጨነቃለሁ።”

ፒፓቸውን ደጋግመው ከላቡ በኋላ ገለፃቸውን ቀጠሉ። “ገና ከልጅነትሽ ድሆች የሚማሩበት ትምህርት ቤት ገብተሽ እንድትግራ ያደረኩት ያለ ምክንያት አልነበረም። ድሆትን እንድታይና እንድታወቁ ነበር። ሰው ድሆትን ከፈራ ስንፍናንም ይጨልል የሚል እምነት ነበረኝ። ያሰብኩት የተሳካልኝ አልመሰለኝም። ከዚያ የፈረንሳዮች ጅምር እብድ ከሆነ ሰንሰ አጎትሽ ጋር ያሳለፍሻቸውን ጊዜያዊ ሁሉ እንደባከኑ ነው የምቆጥራቸው። እየሸ፤ የሰው ልጅ

እያንዳንዱን የሳንቲም ሽራ ከሱ ለማስቀረት የማያውቀው ጊዜ ሁሉ የባከኑ ነው። እንዳንድ ጊዜ ሳሰበው ነጮቹ በአልግኤና በእድገት ገዝገበው እኛን ተቀጣይ የሰጡ ፍርት ያደረጉን በጊዜ አጠቃቀም ብልሃታቸው እንጂ ለአዕምሯቸው በተሰጠ ልዩ ዐጋ አይደለም” የሚሉት ሰዎች እውነት አላቸው እላለሁ።

“ያም ሆነ ይህ ከእንግዲህ እኔን ተክተሽ ስለምታስተዳድረው ድርጅት ተግባርና ምስጢር ማወቅ እንዳለብሽ ወስኛለሁ። ቆሜያለሁ ማለት ዘበት ነውና ጊዜ ሳይቀድመኝ እንደቀደምኩት እገምታለሁ” አሏት በተሽከርካሪው ወንበር ላይ እየተቆነጠነው።

የአብነት ዐይኖች እንደፈጠጡ ነበሩ። የመጨረሻውን ሀረግ ሲናገሩ የምትመለከተው የአባቷ ገጽታ ደስተኛ አልነበረም። በድምፃቸው ውስጥ ቅሬታ ይፃላል። አማራጭ በማጣት ብቻ ያደረጉት ነገር ስለነበር ከልብ አዘኝላቸው።

“የድርጅቱ ሂሳብ በየዓመቱ ለምን ከሣራ እንደሚየላይ ደጋግመሽ እንደጠየቅሽን አስታውሳለሁ። ገቢያችንን የምንደብቅበት በቂ ምክንያት አለን። ምናልባት የመንግሥት ግብር ለማስቀነስ ወይም ለማስቀረት መስሎሽ ከነበር ተሳስተሻል” አሏት። በገዛቸው ላይ እየጎላ የሚሄደውን ጭንቀት እየችና ሀዘኔታዋ ወደ ፍርሃት አጋደለ “ያች ቀን ደረሰች!” ስትል አሰበች።

ከረጅም ገምታ በኋላም “አቢይ ምክንያታችን የድርጅቱ ዋነኛ ገቢ ከኮንትሮባንድ ንግድ የሚገኝ በመሆኑ ነው!” አሏት ግንባራቸውን ቁጥር አድርገው። ንግግራቸው ያሳደረባትን ስሜት ለመረዳት ዐይኖቻቸው ለቅጽበት እንኳን ከዐይኗ ላይ አልተነቀሉም። አብነት በደንጋጤ ተሸማቀቀች።

“በሶሻሊስት የኢኮኖሚ ፖሊሲ በተተበተበ የንግድ ዓለም ውስጥ በሀቀኝነት ነፃጂ አተርፋለሁ የሚል ነጋዴ ቢኖር፤ እንደም ደንቆሮ አለያም ገንዘቡን መጣያ ያጣ ምስኪን ነው። እሱት ተለት የማይገና የመግዘፍ ፍላጎቱ እግር ከወርች የታሠረ ካፒታል፤ ሀጋዊ በሆነ መንገድ መፈናፈኛ ካጣ፤ የሆነን እግረ መቅ ሰብሮ ለመጻበርና ለመግዘፍ ቀዳሳ መፈለጉ የራሱ የካፒታል ጠባይ በመሆኑ በድርጅቱ የኮንትሮባንድ ንግድ ሥራ አላፍርበትም” አሏት ፍርጥም ብለው።

ፒፓው ውስጥ ጨሶ ያለቀውን የትምባሆ አመድ በሲጋራ መተርከሻው ላይ እያራገፉ ከቆዩ በኋላም “ድርጅቱ በኮንትሮባንድ

ነጋዴነት ወደ ሀገር በደብቅ ከሚያስገባቸው እቃዎች ውስጥ ልዩ ልዩ መሣሪያዎች መለዋወጫዎች የህትመትና የማባባሻ መዝናኛዎች ካሚራዎች የፊልም ፐርጀክተሮች የፍሰ ወክፍ የጦር መሣሪያዎችና ፈንጂዎች ዋና ዋናዎቹ ሲሆኑ ከሀገር ውስጥ እያሸለከን ከምንልካቸው ውስጥ ደግሞ አትራፊዎቹ ወርቅና የዱር አራዊት ቆዳ ናቸው” አሉ።

ሳታስበው ከንፈርቿ መንቀጥቀጥ የእጅና የእግር መተግጠሪያዎቿ መዛል ጀመሩ። አባቷ ፍርሃቷን እንዳያወቁባት ከራሷ ጋር መታገል ብትጀምርም አልቻለችም።

አባቷ ቀጠሉ ። “በንግድ ዓለም ውስጥ ዋነኛው ጥያቄ ትርፍ እንዴት ተገኝ የሚለው ሳይሆን ትርፉ ራሱ ነው። ጎበዝ ነጋዴ ቀን ተሌት የሚያልመው እንደተራራ ከቆለለው የካፒታል ክምር ላይ አንዲት የሳንቲም ሽራፊ እንዴት እንደሚያክልባት እንጂ ያቺ ሣንቲም ስትገኝ የተሠራው ኃጢአትና በዚያ ሳጢያ ሊደርስ የሚችለው የገንዘብ እሳት ቅጣት አይደለም።” ድንገት መሣቅ ሲጀመሩ አብነት የልቧ ምት ፈጠነ።

“ለገሀኔመ እሳት ቅጣት ሲሆን ደህንም ሀብታሙም እኩል ነው የሚሰለፉት ። ምክንያቱም ድሃ ሆኖ መፈጠርም በራሱ ኃጢአት ነው። የድሀ መነሻና መድረሻው ያው የሰጋና የፍሰ ሲኦል ነው። ምድራዊውን ሲኦል ገነት ለማድረግ የሚውተረተር ድሃ ግን ብልህ ነው። ቢያንስ ቢያንስ ከጋሉ ብረት ድስት ወደ ጋሉ ብረት ድስት እየተገለበጠ እንደሚጠበቅ ሥጋ ከመሆን ያመልጣልና።

“እና አትደንግጥም ይኼ የህይወት ጥያቄ ነው። የመኖር ወይም ያለመኖር ትግል። አንድ ሰው በህይወት ለመኖር ከወሰነ ደግሞ ከሰውነት ማለረገና ከቡሩ ጋር መኖር አለበት። አለያ የሚተነፍስ ራሳ እንጂ ሰው አይደለም። እንደ ሰው ከሰው ተፈጥረው በሁለት እግራቸው መቆም አቅጥቶው ዘላለም እንደ እባት ልጅ በደረታቸው ሲንቋቋቁ የሚኖሩ ሰዎች ምን ጥሟቸው በዚህ ምድር ላይ እንደሚኖሩ አይዝናም? የህይወት ትርጉም መኖር ብቻ መስፈርቱ ከሆነ ተሳክተዋል!”

አባቷ ለምን በዚህ ዝርዝር የህይወት ጉዳይ ውስጥ ገብተው እንደሚነገሩት ያልገባት አብነት በመገረም የፈጠሙ ዐይኖቿን እያርዘገዘች ከማዳመጥ በቀር አንዲትም ቃል አልተነፈሰችም።

“ይህን የምንግርሽ ... በህይወት ካከበትኩት የእውቀት መዝገብ ላይ እየለቀምኩ ነው። በዚህ ምድር ላይ እውነትንና እውነተኛችን አንኛለሁ ብለሽ አንድ ሺ ዘመን ምድሪቱን በሰንጥር፤ ሰማዩን በጭራሮ እያሰሽ ፊልጌ - አታገረዋቸውም። አሥር እንጀራ ለአንድ ሺ የምታሻማው ህይወት ራሷ፤ ሰብአዊውን ፍጡር ሰብአዊነቱን ገፍ የጣለ፤ ከራሱ በላይ የማያሰብ አሳማ አድርጋዋለች። በአሳሞቹ ገበታ ላይ ከአሳሞች ጋር ለምግብ ቀርበሽ እንደወፍ ብትቆጥረ፤ ጠኔ አዙሮ ይደፋሽ እንደሆን እንጂ ድርሻሽን የሚተውልሽ የለም። ይህ የህይወት ፈተና ነው። አሥር እንጀራ ለአንድ ሺ ሰው ታሻማለች፤ ጠንካሮችና ብልሆች ጠግበው ያድራሉ፤ ደካሞችና የዋሆች ይራባሉ። በኔ ህይወት ውስጥ ይሉኝታ፤ ሥነ - ምግባርና ይቅርታ ቦታ የላቸውም። እንቺም እኔን መሰለሽ እንድትበቅይ እፈልጋለሁ!” አሷት ፒፓቸውን አዲስ ትምባሆ ለመጠቀሞት የጥላሱቲክ ፓኬት ከኪሳቸው እያወጡ።

አብነት ስለ አባቷ ይህን ያክል አለማወቁ ገርሟት አፏን እንደከፈተች ቀረች። ትምባሆውን በርጋታ ከጠቀመቁና ከብረት ጭረው ከለከሱ በኋላ “ይህን የምንግርሽ ያለምክንያት አይደለም። ድርጅታችን የኮንትራክታዊ እቃዎችን የሚያስገባበትንና የሚያስወጣበትን ዘዴዎች ስነግርሽ እንዳትደነግጩ ብዬ ነው። በዚህ ረገድ የምንጠቀምባቸው ሶስት መመሪያዎች አሉን። አንደኛው በተቻለ መጠን እቃዎቹ በምስጢር እንዲወጡና እንዲገቡ ማድረግ ነው። ይህ ሁልጊዜ የሚሳካ ነገር አይደለም። በኬላ ጠባቂዎች መያዝ፤ በፊናንስ ፖሊሶች እጅ መውደቅ አለ። እንዲህ ሲሆን ሁለተኛውን ሰልት ለመጠቀም እንሞክራለን። የኬላ ጠባቂዎችንም ሆነ የፊናንስ ፖሊሶችን አፍ በብር ረብጣ ጠቅጥቀን ፀጥ እናሰኛቸዋለን። ለመንግሥት ባለሥልጣኖች በሶስተኛ እጅ በኩል በሚሰጥ መማለጃ ጉዳዩን በማድበስበስ ንብረቶቻችንን ለማሰለቀቅ እንጥራለን። ይህ የማይሳካ ከሆነ ግን ሶስተኛውንና አደገኛውን መመሪያ ለመጠቀም እንገደዳለን። በዚህ የመጨረሻ አማራጭ በህይወት ተዋግተንና ደም አፍሰስን፤ ራሳችንም መስዋእት በመሆን ከበባውን እንጥሳለን። የብዙ ንጹህን ደም እንደሚፈስ ብናውቅም፤ የእንዱ ውድቀት ለሌላው ትንሳኤ ነውና አንጨነቅም።”

የትምባሆው ጭስ ቀጥ ብሎ ወደላይ ይትሰለገላል፤ የአብነት የተበለጠጡ ዐይኖችና የተከፈተው አፏ አልገጠሙም። “እና እኔ ነኝ በንጹህን ደም ለመጨማለቅና ይህን ሁሉ ጉድ ለመሸከም የታጨሁት?” ስትልም ደጋግማ ራሷን ትጠይቃለች። “ለዚህ ድርጅት እንደ ዓይን ብሌን ሆነው የሚያገለግሉ ሁለት ሰዎችን ደግሞ ላስተዋወቅሽ...” አሉና የጠረጴዛውን መሳሪያ ከፍተው ሁለት ቢጫ ፋይሎችን

በማውጣት የመጀመሪያውን ፋይል አቀበሏት። “ስዩም አለሽን፤ የሀገር ጠበቃ” የሚል ጽሑፍ አነበበችና ገለጠችው።

ጠበቃውን ታውቀዋለች። ወደ ድርጅቱ በመጣ ቁጥር ቢሮዋን ሳይሳለም ሄዶ አያውቅም። ብዙ ጊዜ ሻይ አብረው እንዲጠጡ ቢጠይቃትም ቀልቧ ስለማይወደው ግብዣውን አትቀበለውም።

በገለጠችው ፋይል ውስጥ በቅጥር ውል ስምምነቱ ላይ ፎቶግራፉን ተመለከተች። ከፊቱ ረዘም፤ ከአፍንጫው አጠር ያለ ጎልማሳ ነው። ከግምባሩ በራሳት ጀማምሮታል፤ ትናንሽና በጥልቀት የሚያስተውሉት ዐይኖቹ ነገር አዋቂነቱን ይመሰክሩለታል።

“ይህ ሰው የድርጅታችን የዐይን ብሌን ነው። የሀገር ትምህርቱን የተማረው እንግሊዝ አገር ሲሆን፤ ድርጅቱ ከገባበት አዘቅት ውስጥ እየተከራከረ ነፃ ያወጣው ባለውለታችንም ነው። ድርጅቱ እሱን ይዞ የተረታበት ጊዜ የለም። ወተት ጥቁር ነው ብሎ የማሳመን ችሎታና ከሰይፍ የሣለ ምላሽ ያለው ነው። ምናልባት ወይዘሮ ሁሉግርጌሽ የሚባሉትን የእናትሽን አብሮ አደግ ታውቂያቸው ከሆነ የርሳቸው የወንድም ልጅ ነው። ወደ ዋናው ቁም ነገር ልመለስና፤ እያንገንዱ ሰው የየራሱ መጥፎ ባህርይ አለው። ይህም ሰው ድርጅቱን ሊጎዱ የሚችሉ መጥፎ ባህሪያት አሉት። ከመጠን በላይ ጠጪና አመንገዝራ ስለሆነ የድርጅቱን ሚስጥር ይጠብቃል የሚል እምነት የለኝም። ገንዘብን ከምንም በላይ አብልጦ የሚወድ በመሆኑም አንድ ቀን ይሸጠናል የሚል ጥርጣሬ አለኝ። ስለዚህ ዐይኖቼን ባልሰብሮ ሁልጊዜም በጎቃት እጠብቀዋለሁ” አሏት።

ከዚያም የመጀመሪያውን ፋይል ተቀብለው ሁለተኛውን አቀበሏት። “ናፖሊዮን አምባው፤ ሸፈር” የሚል ጽሑፍ ተጽፎበታል። ፋይሉን ገልግ ስትመለከት ጤሙን ያሳደገና ግምባሩ ቅጭም ያለ ያንድ ጎልማሳ ፎቶግራፍ አየች። ለነፍሱ ገዳይነቱ ቅንጣት ታህል አልተጠራጠረችም። እርሱንም እዚህ ቢሮ ሲመላለስ ታውቀዋለች።

“ይህ ሰው የድርጅቱ ቀኝ እጅ ነው። የመጨረሻው አማራጭ የሚተገበረውም በርሱ አማካይነት ነው። ድርጅቱ ውስጥ ከመቀጠሩ በፊት የአየር ወለድ ሠራዊት አባል ነበረ። እርሱራ ላይም ግራ እግሩን በጥይት ተመቷል። ድርጅቱ የቀጠረው በሸፈርነት ሽፋን ሲሆን ዋነኛው ተግባሩ ግን ድርጅቱ የሚያንጃብበበትን አደጋ የቀኝ ከንድ በመሆን ህልውናውን ማስጠበቅና መጠበቅ ነው” አሉ የነገሪጥ እየተመለከቷት።

አብነት ጆሮዋ በትከክል የሚያዳምጡ ለመሆናቸው እርግጠኛ አልነበረችም። ድርጅቱ ውስጥ ሁለት ዓመት ያህል ስትወራ ይህን ሁሉ ጉድ ባለማወቅ ራሷን እንደደረብ ቆጠረችው።

አባቷ ገለፃቸውን ቀጥለዋል። “ከኝህ ለድርጅቱ ዐይን ከሆነ ሠራተኞችና ከጥቂት ታማኞች በቀር፤ ማንኛውንም ሠራተኛ ከአንድ ዓመት በላይ በቋሚነት አንቀጥርም። አንድ ሠራተኛ በድርጅቱ ውስጥ ብዙ ቆየ ማለት ስለ ድርጅቱ ብዙ አወቀ ማለት ነው። ይህ ደግሞ የድርጅቱን ሚስጢር ለነፋሱ መበተንና በአደጋ ቀለበት ውስጥ መግባት ስለሆነ ብዙ እንጠናቃለን” አሏት የሰጧትን ፋይል ለመቀበል እጃቸውን እንደዘረጉ።

ቀለ ብላ አቀበለቻቸው ። ፋይሉን በመያዝ ብቻ እጆቿ በደም የተጨማለቁ ስለመሰላት በቀሚሷ መጠራረግ ጀምራለች። ከተቀመጡበት ተሽከርካሪ ወንበር ላይ ተነስተው ከወንበሩ ጀርባ ቆሙና “የነገርኩሽን የድርጅቱን ሚስጥር እንድትጠብቁ አልጠይቅሽም። ከእንግዲህ ህፃን አይደለሽምና ራስሽን ለውድቀት አላልፈሽ እንደማትሰጪ እገምታለሁ። ለወደፊቱ ተቀራርበን እንደምንሠራ ተስፋ አለኝ። ጨረሰን!” አሏት ። እግሮቿ እየተወላገዱ ከፍሉን ለቃ ወጣች።

ቢሮዋ ገብታ ወንበሯ ላይ ስትቀመጥ ራሷን እንዳሠራት፤ ከንፈሯ፤ እጆቿና እግሮቿ እንደተንቀጠቀጡ ነበሩ። በደም ባህር ውስጥ የሚዋኘው የአባቷ ህይወት ታሰባት። ድርጅቱ በያንጻንዲ ሰከንድ ለአደጋ የተጋለጠ መሆኑንም ስታምን ሕይወቷ ጨለማ ሆኖ ታያት። የዚህ አደገኛ ድርጅት ወራሽና የወደፊቱ የሥራ መሪ እንድትሆን በመታጨቷም የአባቷን ህሊና ቢስነትና ጭካኔ ረገመች።

በአንድ ነገር ግን እርግጠኛ ነች። ህይወት ጨካኝ ደፋርና ቆራጥ አድርጋ አላበቀለቻትም። “እሣት አመድ ወለደ” እንዲሉ ከአባቷ ጋር ያላት የባህርይ ልዩነት በሰማይና በምድር ርቀት መጠን የተዘረጋ ነው። ደምና ሥጋቸውን እንጂ ከባህርያቸው ቅንጣት ታህል አልተጋራችም።

“ለወደፊቱ ተቀራርበን እንደምንሠራ ተስፋ አለኝ። ጨረሰን!” የአባቷ ደምጽ ልክ በሪህ ውስጥ እንደሚሮህ ቀራ ህሊናዋ ውስጥ ይጮሃል፤ ይጮሃል፤ ይጮሃል። ፈራች። ብላቴና ጨለማን እንደሚፈራ እርሷም ህይወትን ፈራች።

ደንዝዛ በተቀመጠችበት ብዙ ከቆየች በኋላ ነበር ጠረጴዛዋ ላይ ያለውን የሣራ ጋዴም ማስታወሻ ያየችው። “አቤ! ግማሽ ሰዓት ቢሮሽ ውስጥ ተጎልቼ ብቆይም ከተቀረቀርሽበት የአባትሽ ቢሮ ባለመውጣትሽ

በሽቅ ብዬ ሂጃሌሁ። ከሥራ መልስ ቤት እመጣለሁና ጠብቂኝ።
ጭረራ ስለምወጣ አዲሱን ባለ ፈር ጃኬትሽን ታውሽኛለሽ። ቻዎ!”

አብነት በዚያ ጭንቀቷና ሀዘኗ ውስጥ የሣራ ጋዴምን ማስታወሻ አንብባ ስትጨርስ ፈገግ አለች። በሣራ ቀጠርም ደስ አላት።
ምናልባት ስለ ቻርሊ ጥቂት ነገሮችን መስማት ትችላል ይሆናል።

*** *** ***

አብነት መኝታ ክፍል ውስጥ ሣራ ጋዴም ሚማዋን አውልቃ አልጋ ላይ ጋዴም አለች። አብነትም አዲሱን ባለ ፈር ጃኬት በፌስታል ጠቅላላ መደርደሪያው ላይ ካስቀመጠችላት በኋላ ከአልጋው ትይዩ ባለው ወንበር ላይ ተቀመጠች።

“አብነት፣ ፍቅር ያዘኝ የምትል ቤት ስታጋጥመኝ እንደሞኝ እንደምቆጥራት፣ እንደ ምስኪን እንደማዘንላት ታውቂያለሽ?”

“ለምን?”

“እንጂ። የቃሉ ትርጉም አይገባኝም። ከወንድ ጋር መቅበጥ፣ መዝናናት እንጂ ከዚያ በላይ ፍቅር እያሉ ሰዎች በራሳቸው ጭንቅላት ውስጥ የሚፈጥሩት ፈዝ አይጥመኝም” አለች ሣራ አጭር ፀጉሯን በጣቶቿ እያበጠረች። አብነት ይህችን ልዩ ፍጥረት በመገረም ታስተውላታለች - ያለመሰልቸት።

“ታዲያ አንዳንድ ቀን ሁሉም ነገር ስልችት ሲለኝ፤ የወንድን ልጅ ዐይን ማየቱ ሲያስጠላኝና የገዛ ነፍሴም የባዘኝ ስትመስለኝ፤ መኝታ ቤቴን እቆልፍና አልጋዬ ላይ ተጋድሜ አንሳሌ 360 ዲግሪ እስኪሸከረከር አሳስቤሁ። የበሽታ ይሆን እንዴት! እያልኩም እጨነቃለሁ። ያኔ የገዛ ሀሊናዬ መንፈሴን በወቀሳ ጦር ይሸቀሽቀዋል። ‘ስብታም ነሽ ሣራ! በገዛ ሀይወትሽ መስተዋትም የራሳሽ ምስል እንጂ የሌላ ሰው አይታይሽም፤ መቀበልን ስታውቂበት መስጠት ግን አይሆንልሽም። ፍቅር እኮ ቸርነት ነው። አንቺ ግን ለራሳሽ ፍላጎት ማጭናፍ እንጂ ለሌላው የፍቅር ጥማት ቁብ የለሽም። ይህን የአሸንጉሊት የመሰለ ውበትሽን እንደ ጥሩ አጥልቀሽ ለማንበርከክ እንጂ ለመንበርከክ ድል ለማድረግ እንጂ ድል ለመሆን ስለማታልሚ፤’ የፍቅር ጦር ልብሽን ቀዶ ሲገባ አይችልም። አንቺ ምንም ቢሆን ማፍቀር አትችይም። እያለ በነገር ወስፌ ጠቅ ሲያደርገኝ ደንግጧል ከአልጋዬ እነሳና ‘ጎዶሎ ሀይወት’ እያልኩ ጨለማ ክፍል ውስጥ ብቻዬን ተንሰቅስቄ አለቅላለሁ።”

አብነት ልዩ በህዝን ተሰብሮ ሁለቱን እጆቿን ደረቷ ላይ እመሳትላ በርህራሄ ዐይን ትመለከታታለች። በህዝን የጨፈገገው የግራ ገፅታ ግን እፍታ ሃይቆይ በፈገገታ ተጥለቅልቆ ትቀጥላለች። “ገና ጉንሙኜን እያቃጠለ የሚወርደው ትኩስ እንባዬ ሳይደርቅ ግን ያው ሀሊናዬ ይቀየርና የለም! የለም! አንቺ አንዳችም የሀይወት ሃገካ የለብሽም ሣራ! እያለ ያጃግኛል። ወንድን ልጅ ማዝናናት፣ ማቅበጥ አፈቀርኩ ብሎ ልቡን ሲጥል በቆመበት ገትሮ ግለፍ እንጂ፤ ፍቅር የሚሉት የሴትን ልጅ ወኔ ማምከኛ መተት ለአንቺ እጣ ከፍልሽ አይደለም። እያለም ያጽናናኛል። ‘ለምን ከሌሎች ውድቀት አትማሪም ወዳጄ?’ እያለ እውነትን ይጠቁመኛል። ‘ወደድኩ፣ አፈቀርኩ ብለሽ ስትንበረከክ ጀርባሽን እረግጠ በሌላይቱ ሄዋን ላይ ለሚንጠለጠል የአፋም ዘር እንዲች ብለሽ ልብሽን እንዳትሰጡ!’ እያለ ያስጠነቅቀኛል” አለች። አብነት ማስጠንቀቂያው ለእርሷ መሆኑ ገብቷታል። “አብነት፣ አንቺም ተጠንቀቂ። እንደደ በገርነቷ ውሃ በላት እንዲሉ፣ አንቺንም የዋህነትሽ ጠልፎ እንዳይጥልሽ ዐይኖችሽን ገልጠሽ ተመልከች”

አብነት ለምን ታስፈራራኛለች በሚል ቁጭት ከውስጥ መንደሩ ጀመረች። “አንቺ ማለት እኔ አይደለሁም ሣራ። ሁለት ሰዎች የግድ አንድ አይነት እመለካከት ሊኖራቸው አይችልም። እኔ ግን ስለ ፍቅር ሁሉን እቀበላለሁ።” አለች በቆራጥነት።

ሣራ ከተኛችበት በዝግታ ተነስታ ጠርቶ ላይ ተቀመጠችና በመገረም ትመለከታት ጀመር። “አብነት! ቀድሞ ነገር አንቺ ስለፍቅር ምን ታውቂያለሽ?”

“ሁላችንም ከእናታችን ሆድ ስንወጣ ፍቅርን ተምረን የምንወጣ ይመስለኛል። ለማፍቀር ኮሌጅ መግባት ወይም የግድ በእድሜ መገርጀፍ አለብን?”

ሣራ ለዚህ ጥያቄ መልስ አልነበራትም። ይልቁንም ጓደኛዋ በጥቂት ሃምሳታት ውስጥ በእስተሳስቧ በሰላ፣ በባህርይዋ ተለውጣ ጭራሽ የፍቅርን አብጊላ ልታስቆጥራት ሽንጧን ገትራ ስትሞግታት ዐይኖቿን እያርዘገገወች ከንፈሯን እያንሸፈፈች “አቢ ቢያንስ ቻርሊን ያፈቀርሽበትን ምክንያት ንገራኝ!” አለች በመረታቷ እልህ ይዟት።

አሁን ደግሞ ግራ መጋባቱ የአብነት ተራ ሆነ። ፀጥ ብላ ማሰብ ጀመረች። “እውነት ያፈቀርኩት ለምንደነው? ለውብቱ መንበርከክ ይሆን? በጭራሽ ውበት ሊደነቅ ቢችል እንጂ፤ የሚፈቀርሰ የሰው

ልጅ ሙሉ ስብእና ነው። ሙሉ ስብእናውን በውል የማወቀውን ሰው አፈን ጥልቅ አፍቅራዋለሁ ማለት እንዴት ደረርኩ? ወደጄዋለሁ የሚለው ቃል ይሻል ይሆን? ጻፋ ስልክ ተልቀሁት ተልቀሁ ስልክ እንደተባለ ልዩነቱ ፀጉርን የመሰንጠቅ ያህል የቋንቋ ጨዋታ ብቻ ነው። ለመውደድ ተከፍቶ ለፍቅር የሚቀረቀር ልብ አበቂኝ ነው የሚመስለኝ። ሆኖም ለነገሩ የሣራ ጥያቄ ፈታኝ ነው። ከራሷ ጋር ስትነጋገር ቆየችና በመጨረሻ “እኔ እንጂ ሣራ፣ ሁላችንም በንጠላ እንጂ ስናፈቅር ይህ ነው የምንለው ምክንያት የለንም። ቢኖረንም ደግሞ በውል አናውቀውም። አይደል?” አለችት በሣራ ጥያቄ እንዳትረታ ይህን መልስ የሰጣትን አዕምሮዋን እያደነቀች።

“ሆሆሆይ!” ይሄው ክብር የሣራ መልስ።

አብነት ያሳለፈቻቸውን የጭንቀት ቀናትና ያለ እንቅልፍ የገጠቻቸውን አሰልፎ ሌሊቶች ቁጥር ሣራ አታውቅም። ከሰው ሽሽታ በብቸኝነት ምን ያህል እንደተቆራመደችም ሣራ አላውቅም። ፍቅር በነኛ ጥቂት ሣምንታት ብቻ ምን ያክል መንፈሷን እንዳደከመው አካሏን እንዳደቀቀውም አላውቅም። አብነት ግን አልቻለችም፤ ተሸንፋለች።

ሣራ ከአልጋው ላይ በፍጥነት ወርዳ ጫማዋን አጠለቀችና ወደ ቁምሳጥ መስተዋት በመሄድ አጭሩን ፀጉሯን በጣቶቿ ማስተካከል ጀመረች። ተበሳጭታለች። አብነት አቀርቅራ ታስባለች። ሣራ ፀጉሯ መስተካከሉን ካረጋገጠች በኋላ ወደ አብነት በርጋታ በመቅረብ “ሰለ ቻርሊ አንድ እውነት ማወቅ አለብሽ አብነት!” አለች ሀዘኔታና ጭካኔ በተመላበት ድምጽ።

“ምን?” አለች አብነት እየተርበተበተች። “አ፣ ማለቱ...” ሣራ! የአብነትን በድንጋጤ የከለለና በፍርሃት የተበለጠጡ ዐይኖች ስትመለከት ልትናገር ያሰበችውን ትታ ዐይኖቿን ማርገብንብ ጀመረች።

አብነት ስለ ቻርሊ ልትሃግራት የፈለገችው መጥፎ ነገር በምላሷ ጫፍ ላይ መንጠልጠሉን ስለተረዳች መራራውን እውነት ለመለማት ደፍራ መቀመጥ አልቻለችም። ጉልበቷ ይብረከረከ አካሏ ይንቀጠቀጥ ጀመር።

ሣራም የአብነትን ሁኔታ ስትመለከት የመሸበርና የሰጋት ሰሜት አደረባት። ‘አንድ እውነት’ ያለችውን እውነት ለመናገር የከፈተችውን አፏን ስትገጥም ሁለት ፍሬ የእንባ ዘለላዎች የዐይኗን ሽፋሎች ዘለው ወደቁ። በጓደኝነት በቆዩባቸው ረጅም ዓመታት ውስጥ

ለመጀመሪያ ጊዜ በሣራ ዐይኖች ላይ እንባ ያየችው አብነትም ፍርሃትና ድንጋጤው ለቋት በመገረም አፍጥጣ ታያት ጀመረ።

ሣራ በፈሰታል ተጠቅልሎ የተቀመጠውን ባለ ፈር ጃኪት እንስታ በርሳዋን ካገኙት በኋላ ዐይኖቿን በመሀረብ አደራረቀች። በፍን ከፍታ ልትወጣ ስትልም ዞር ብላ አብነትን በርሀራሄ ዐይን እያየቻት “አቢ፣ እባክሽ ይህን ቻርሊ የምትይውን ሰው እርሽው፣ የማይባሉት እህል ከአፈር አንድ ነው።” ብላት ወጣች።

ከዚያ በኋላ ሰላላት ጥቂት ቀናት የምታስታውሰው ነገር የለም። ጠባይዋ ሁሉ ተለዋውጦ አውሬ ሆናለች። ከቤተሰቦቿ ጋር በረባ ባለረባው መናቆር የየእሳት ተግባሯ ሆነ። ከነዚህ ራሷን እንደ እብድ ከምትቆጥርባቸው ቀናች በእንደኛው ምሽት፤ መኝታ ከፍሏ ውስጥ ልታነብ የምትታገለውን ልብ ወለድ መጽሐፍ አሸቀንጥራ አልጋዋ ላይ ወረወረችና በረዥሙ ፒጃማዋ ላይ ጋቢዋን ደርባ ከመኝታ ከፍሏ እየተጣደፈች ወጣች። መተላለፊያውን አቆራርጣ የጀርባውን በር ስትከፍትም ቀዝቀዝ ያለ የበጋ ነፋስ ዳብሷት አለፈ። ከዚያ በፋን በዝግታ ዘግታ ከጥርብ ድንጋይ በተሠራው ደረጃ ላይ ኩርምት ብላ ተቀመጠች።

የጨረቃ ብርሃን ሰፊውን ግቢ ወገግ አድርጎታል፤ ከዋክብትም በጠቆረው የሰማይ ሰሌዳ ላይ ተሰበግጥረው ያንፀባርቃሉ፤ በቅጥር ግቢው ዙሪያ የታጠረውን ግንብ ተንተርሰው ያደጉት የጥድ ዛፎች በንፋሱ ኃይል እየተገፉ በሻልስ ስልት ይደንሳሉ። መላው ዓለም በእንቅልፍ ተውጦ ብቻዋን የቀረች እስኪመስላት ድረስ ፀጥታ ሰፍኗል።

በጋቢዋ እንደተጠቀለለች ሰማይ ላይ አፈጠጠች። የጨረቃው ብት አይታያትም። የከዋክብቱም ጥቅሻ አልሳባትም። የምታየው ሁሉ አልግማትም። በአካልም በመንፈስም ደንዝዝ የጨው አምድ መስላ ተጎልታለች።

ዘግይታ የሰው ድምፅ የሰማች መስላትና ጆሮዋዋን አንቅታ የድምጹን አቅጣጫ ማጣራት ጀመረች። መጀመሪያ ዝግ ብሎ የሚያገረመርጽ የመስላት ድምጽ እየቆየ ጥርት ብሎ ተሰማት። ከጀርባዋ ካለው የወላጆቿ መኝታ ቤት መስኮት እየዘለቀ የሚመጣ የእናትዋና የአባቷ ውይይት ነበር።

“ይኛ ልጅ ምነው ጠባይዋ ሁሉ እንዲህ ግራ ሆነብኝ?” ጎርናናው የአባቷ ድምጽ እንደ ነጎድጓድ አስገመገመ።

“የዘመኑ ልጆች ምን መላ አላቸው ብለህ ነው? እንግዲህም እድሜዋም እየገፋ፤ እየደረሰች እኮ ነው” ድከም ያለው የእናቷ ድምጽ የዜማ ስልቷን ጠብቆ ተንቆረቆረ።

“እስኪ እንደ ጠባይዋ ያገኘች” መቼስ ንብረቱን የሚሰበሰብና በምሳሌዬ የምተክለው ወንድ ልጅ ለመውለድ አይገቡት ገብቼ፤ ወጥቸና ወርጄ እንዳልሆነልኝ ታውቂያለሽ”

“አረ እባክህ አርፈህ ተቀመጥ! በማምሻ እድሜህ የፈጣሪን ዐይን በእንጨት አትውጋ። ያለችንን እንድይ ፍሬ እርሱ እንዲጠብቅልን ሌት ተቀን መለመን እንጂ፤ ደግሞ በርሱ ሥራ ገብቶ መቀጠር ምንድነው?”

“ይሁና! እስኪ ለሁሉም እንደ አመሏ ያገኘች እጇን ካልሰጠሽን ባይም መግቢያ መውጫ አሳጥቶኛል” አለ የአባቷ ድምጽ ቅሬታን አዝሎ።

አብነት ልቧ በውስጧ ስትፈሰ፤ የደም ሥርጽ ለከፍልፋይ ሰከንዶች ቀጥ ብለው ሲቆሙ ታወቃት።

“ታዲያ በጊዜ ድረን ፍሬዋን ብናይ አይሻልም? ወይዘሮ ሁሉግርጌሽም ይሄው እግራቸው እስኪቀጥን ይመላለሱብኛል” አሉ እናቷ።

ሁሉግርጌሽ የሚለው ስም ዘወትር ጥቁር የሀዘን ልብሰና ጥቁር ሻሽ ለማይለያቸው፤ አጭር ድብልብል ብስል ቀይ ሴትዬ መሰጠቱ አብነትን ይደንቃታል።

ቤታቸው በመጡ ቁጥር የመርፌ ቀዳዳ በሚያካክሉ ትናንሽ ዐይናቸው ከላይ እስከታች እያጠፏት ለእርድ እንደሚቀርብ መከት “አሁንም ደረሰች እኮ፤ ከዚህ በላይ መገርጀፍ ነው። ለሁሉም እኮ ጊዜ አለው... ለውበትና ለልጅነት ጊዜ አለው... ለወግና ለቁም ነገርም ጊዜ አለው። ሁሉንም በጊዜ ማድረግ ይበጃል ወይዘሮ አርያም” ይሏቸዋል እናቷን ያለመታከት።

“እሷ ደግሞ ምን ፍጠሩ ነው የምትለው?” አለ ቆጣ ያለው የአባቷ ድምጽ። “ባለቤትሽን አማልጄኝ ነው የሚሉት” ፈራ ተባ የሚለውን የእናቷን ድምጽ ስትሰማ አብነት ሽምቅቅ አለች።

“ይሄ የርሶ ጠበቃ እኮ የታናሽ ወንድማቸው ልጅ ነው። አሳቸውም ሰውየውን ሲከቡት ከፈጣሪ ነው የሚያስተካክሉት። የጠባይን ሽጋነት አውርተው አይጠግቡም። እዚሁ አዲስ አበባ ከተማ ውስጥ ባለው የጥብቅና ቢሮው ብር በአካፋ ይዝቃል አሉ። የጂኦኮክ አባቱ ውርስም ቁጥሩ በውል አይታወቅም እያሉ ሲያደርቁኝ ነው የሰነበቱት”

“እኩ ድን ፍጡሩ ነው የምትለው?”

“አብሱትን ካገባሁ ሞቼ እገኛለሁ ብሏል አሉ። መተዋወቂያ ይሁነኝ ብሎ በርሳቸው እጅ የላከላትን የወርቅ አምባር፣ የጀሮ ጉትቻና የአንገት ሀብል አንተ ካልበግህና ነገሩን ካልቆረጥከው አይሆንም ብዬ መለስኩት። ደግሞ አላደረኩ?”

አባቷ በምጽት ከጣራ በላይ ሲሰቁ ሰማች። “ይሄ ቀጣፊ!... በፊት በር ማንኳኳት እንደማይሆንለት አውቆ በንሮ በር መሹላኩ ነው? ምንው አብረን ስንውል አንድ ቀን እንኳን ስፒን አላከላብኝን? ሸላካ! ለነገሩ ደፋር ነው። አይ መማር ከንቱ! እኔስ ፈረንጅ ሀገር ደርሰው በሻምፓኝ ታጥበው ሲመጡ የማስተዋያና የማመዛዘኛ ህሊናቸው ይመክናል ልበል? እስኪ እኔ ልጄ ወርቅ ችግራት አላልኩት፣ ወይስ ማን ያላደጋት መሰለው?”

“ዘመኑ ነው አሉ እቲ! የትላንትናው አለፈ፣ እንግዲህ ሰው እንደሆነው መሆን፣ ከዘመኑ ጋር መለወጥ እንጂ የወጉን ብቻ ይዞ መንገታገት ምን ይፈይዳል ብለህ ነው?”

“ይሄ ዘመኑ ነው ሚል ፈሊጥ ለሰንቱ ወሽካታ ዋቢ እየሆነ እንደሚዘልቅ አላውቅም። ሁሉ በጊዜ ሲመካኝ የሰው ልጅ ክብር ረከሰ፣ ሥርዓት ቅጥ እንባሩ ጠፋው።”

“እኔስ ቶሎ ድረናት የልጃችንን ፍሬ ብናይ ይበጃል ባይነኝ ። እንደምታየው በእግዚር እጅ የተያዘኩ በሽተኛ... አንድ ቀን አልጋ፣ አንድ ቀን መሬት ነኝና የልጄን ፍሬ ሳይ ከፉ እንዳያገኘኝ እፈራለሁ።”

“የለም የለም! ምንም ችኩላ አያሰፈልገም። ምንው ሁሉም ልጄን እንደ ችግር ቀን እህል ተሻማት? አንዱ መጥቶ ሺላ ቤት፣ ጥሩ ደመወዝ፣ ጥሩ መኪና አለኝ ይላል። ሌላው ይከተልና በጀርባዬ ላይ ተንጠራራቶ የብር ረብጣ እየቆጠረ ሊያባብሰኝ ይከጅላል። ሄሄሄሄ... ‘ጭብጥ ቆሎ ይዘህ ካሻር ተጠጋ’ መሆኑ ይገባል?”

“ወይዘሮ ሁሉግርጌሽ እንዳሉት ይሄኛው በሀብቱ ከኛ የሚተናክ አይደለም” ከአጭር ዝምታ በኋላ “ነገርኩሽከ በልጄ ላይ ማንም ጣቱን አያላርፍም። እኔ የመረጥኩላት ሌላ የህይወት መስመር አላት!”

አብነት ከተቀመጠችበት በረንዳ ቀስ ብላ ተነሰታ ወደ መኝታ ከፍሏ በመሄድ በአልጋዋ ላይ ተጋደመች። በዚያች ሰዓት

የምትጨነቅበት የምትሰጋበት ጉዳይ አልነበረም። በየማእዘኑ የሚታያት ሁሉ ጨለማ ነበር። በዚያ ጨለማ ውስጥ ደግሞ ፍጹም ባይነት!

በማግስቱ ፒያሳ ላይ የተገፈረችበት ታክሲ ቸርችል ኅዳናን ቁልቁል እየተምዘዘገ በሄራዊ ቲኦትር በር ላይ ሲያወርዳት ነበር ከቁም ቅዥት የነቃችው።

ከጥርብ ድንጋይ ተሠርቶ፣ እደባባይ ላይ ጉብ በማለት ተላላፊውን መንገደኛ እየገላመጠ ሚማውን የሚያስጠርግ የሚመስለውን አንበሳ ሽቅብ እያየች ማሰብ ጀመረች። ከፒያሳ እያንደረደረ ያመጣት ወኔዋ ከቲኦትር ቤቱ ህንፃ ስትደርስ ተፍረከረከ “ቢንቀኝሰ? እንደአልባሌ ሴት ቢቆጥረኝሰ?” ራሷን ጠየቀች። መልሷ ደግሞ “አይዘን አበ! ደፋርና ጭስ መውጫ እያጣም... ያበጠው ይፈንዳ እንጂ ከዚህ በላይስ ታፍነሽ መኖር አትችይም!” በማለት ልቧን አደነደነች።

እግሮቿ በጥርጣሬና በዝግታ ይራመዳሉ። “ወዴት ነው እህት?” ሰፊው የመስታወት በር ላይ የቆመ የደንብ ልብስ የለበሰ ሰው አስቆማት። የቁመቱ ማጠርና የሰውነቱ መቀጨጭ ህፃን ልጅ አስመስሎታል። በትርፍ ጊዜው ቲያትር ይሠራ ይሆን ስትል አሰበችና ፈገግ ብላ “እባክዎ ቸርሊን ፊልጌ ነበር” አለችው።

በጣቱ ወደ ደረጃዎቹ እያመለከታት “ሻይ ቤት ወይም ስድስት ቁጥር ታገኝዋለሽ” አለና መተላለፊያውን ለቀቀላት።

ወደ ደረጃው ስታመራ በስተግራ በኩል ከሻይ ቤቱ በረንዳ ላይ የተደረደሩት አርቲስቶች በዐይናቸው ጦር ቁልቁል ይወጓት ጀመር። “አምላኬ ሆይ! ሣራ ጋዴም ከመካከላቸው እንዳትኖር እርዳኝ” ስትል አጉተመተመች። ቀና ብላ አላየችቸውም። አንዱ ግን በአድናቆት ሲያፏጭ ሠምታለች።

ደረጃውን ወጥታ ስትጨርስ በረንዳው ላይ መጀመሪያ ያገኘችትን አርቲስት “እባክሽ የኔ እህት፣ ቁጥር ስድስት ወዴት ነው?” ስትል ጠየቀችት። አርቲስቷ ባንድ እጇ ሲጋራ፣ በሌላው ደግሞ የቡና ሰጪ ደብዳቤ ከቡናዋ ጎንጨት፣ ከሲጋራው ማግ ማግ አድርጋ ጭሱን በአፍና በአፍንጫዋ ካትጎለጎለች በኋላ “በዚህ ሄደሽ ትልቁን በር አንኳኩተሽ ግዜ” አለችት ሲጋራ በያዘው ጣቷ በስተግራ ወደሚገኘው መተላለፊያ እያመለከተችት።

በጥንቃቄ እየተራመደች ደብዘዝ ያለ ብርሃን ከሚታይበት የቁጥር ስድስት በር ላይ ቆመች። ጨለማው ያስፈራል፣ ቢሮው ውስጥ ይኖራል ብላ የገመተችው ቸርሊንም አስፈራት። በርቀት የሚጎመዝኝት አርቲስቶች ዐይንም እንዲሁ። በዚያች ወሳኝ ሰከንድ በሩን ለማንኳኳት እጆቿ ሲታዘዙት አልቻሉም። ወኔዋ እንደከዳት ባለችበት ቆመች።

ለጎሊያድ አስከሬን የተዘጋጀ የሬሳ ሣጥን በሚመስለው ቁጥር ስድስት ውስጥ ቸርሊ ጠረጴዛው ላይ በዘረጋው የስቴይን መጽሐፍ “ዘ ዳርክ ኮሚዲ” ላይ አቀርቅሯል። ይሁን እንጂ አንዲትም ሐረግ አላነበበም። መጽሀፉ ላይ እንዳፈጠጠ ያስባል።

አሁን አሁን ስለሙያው መጨነቅ ትቷል። እሱ አያድግ፣ ሙያው አያድግ፣ እሱም ሙያውም አድሮ ቃሪያ እየሆነ እንደ ግመል ሽንት ከዓመት ዓመት ወደ ኋላ የሚጓዙ እየመሰለው በመምጣቱም በሙያው ላይ የቆየባቸውን ጊዚያት “ከንቱ ዓመታት!” ይላቸዋል።

ከቅርብ ጊዜ ወዲህ አጥብቆ የሚያሳለለው፣ የሚያወጣና የሚያወርደውም መረን የተለቀቁ ሁለት ልጆቹን አሰባሰቦ ጓይት ሀውስን እንዴት ቤተሰባዊ ፍቅር የተመላለሰ፣ እንደ ሰው ቤት የሚሳቅባት፣ ጭስ የሚጨስባት ህይወት ያላት ቤት ማድረግ እንደሚችል ነው።

ይሁንና “አከብረዋለሁ፣ እወደዋለሁ” ይለው ለነበረው ሙያው ባሪያ ሆኖ እምነቱን ለመስበክ የህይወቱን ተልእኮ ከግብ ለማድረስ ቀን ከሌት ሲሮጥ፣ በየከተማው በየገጠሩ ሲንከራተት፣ ወዴት ወደቃችሁ ያላላቸውን ልጆቹን ውልግድግ ባህርይ ለማቃናት ጊዜ እንደቀደመው አውቋል።

የመጀመሪያ ልጇ ሀረገወይን ገና የሰምንተኛ ከፍል ተማሪ ሣለች ነበር ትምህርቷን አቋርጣ አባቱ የማይታወቅ ልጅ እናት የሆነችው። ቸርሊ አዘዛት እንጂ አላዘዛትም። ሰብባቢና ተቆጭ የሌላት ልጃገረድ ከዚህም የከፋ ጉድ ይዛ ወደ ቤቷ አለመምጣቷ ብርቱ በመሆኗ ነው። ግራም ነፈሰ ቀኝ ልጇ አሁን የት እንዳለ ቸርሊ አያውቅም። ምናልባትም ለእናቷ ሰውቢት ሰጥታው ይሆናል የሚል ግምት ቢኖረውም አልጠየቃትም። ሀረገወይን ማታ ማታ እየተማረች አሥራ አንደኛ ከፍልን ካጠናቀቀች በኋላ የመንገድ ዳር ቃፊር /ስትሬት ገርል/ ሆናለች። እነሆ በመረጠችው ህይወት ሳናም ኑሮዋን ትገፋለች።

የቻርሊ የወር ደመወዝ ሀረገወይን በየቀኑ የምትቀያይራቸውን ጫማዎች ሊገዝ አይችልም። በበርሳዋ የታጨቀው የሽቲ የቅባት የሊፒሱቲክና የጥፍር ቀለም ዋጋ የት የሌሌ ነው። ሀረገወይን እንግዲህ በዚህ ዓይነት አስነዋሪ ህይወት ውስጥ ነው የራሷን ጉት ፈጥራ የምትኖረው። ቻርሊ ይህችን የቡኩር ልጁን በርሱ ደሞዝ እንዴት ሊያስተዳድራት ይቻለዋል? የተወላገደ ባህሪያዋን ገርቶ እንዴት የርሱን ኑሮ እንድትኖር ማድረግ ይችላል? ይህን ሲያስብ ተስፋው ሁሉ ይጨልምበታል።

ሌላው የቻርሊ ራሱ ምታት ሊትል ቻርሊ ነው። አባቱ በቲያትር እንደተለከፈው ሁሉ ሊትል ቻርሊም የዚህ ጥበብ አምላኪ ከመሆን አላመለጠም።

ገና ተማሪ ሆኖ እንኳን ትምህርቱ ላይ ማተከሩን ትቶ ቻርሊ ወደ ቤት ከሚወስዳቸው የተውኔት ጥራዞች ላይ አባቱ የሚጫወታቸውን ገፁ ባህሪያት ቃለ-ተውኔቶች እየተደበቀ ያጠና ነበር። ቻርሊ ማታ እያንዳንዱን ቃል እንዴት እንደሚጫወታት እንዴት እንደሚንቀሳቀስም ልቅም አድርጎ ያይና በጭንቅላቱ ቀርጾት ይቆያል።

አባቱ ጥናቱን ጨርሶ አሮጌው ሰፋ ላይ አረፍ በማለት ሲጋራውን ለኩሶ ዘና ሲል፤ ሊትል ቻርሊ ያጠናውንና ከአባቱ ያየውን መልሶ ያሳየዋል። ቻርሊ ይደነግግል፤ ይበሳጫል። “ሰይጣን!” ይለዋል ጥርሶቹን እንደነከሰ። ብዙ ጊዜ ተቆጥቶታል፤ ገርፎታል። አልሆነለትም። ስለዚህም በምክር ሊለውጠው ሞክረ።

ጓደት ሃውስ በር ላይ አስቀምጦ ፀጉሩን እየደባበለና ጉንጮቹን እየሸጠ “ሊትል፤ ሞኝ አትሁን። ሞኝ ብቻ ነው ከራሱ ውድቀት የሚማር።” ስለምን ብልህ ልጅ አትሆንም? ከኔ ከአባትህ ኑሮ መማር ስትችል፤ እኔ ከገባህበት ሲኦል ገብተህ ለመንጨርጨር ለምን ትጣደፋለህ? እናትህ ለምን ጥላኝ እንደሄደች፤ አንተም ለምን የእናትህን ፍቅር ሳታይ እንዳይገዝ ታውቃለህ? ድህ በመሆኔ ነው። እኔ እውቀት እንጂ፤ ሙያ እንጂ ገንዘብ የለኝም። ይሄ ሙያ ደግሞ በፍቅር ያጀልህና ሳታውቀው ባሪያው አድርጎ ይገዛሃል። በርግጥ ዝነኛ ያደርገሃል፤ ያስከብርሃልም። ከሴህ ግን ባደውን እንደሆነ ይኖራል። ጌናትህ ትወደኝ ነበር። ገንዘብ ስለሌለኝ ግን ጥላኝ ሄደች። አልፈርድባትም፤ በምን ሃጢያት የኔን ቅጣት ትሸከማለች። ለምን ብላ ትሰቃይ? ስለዚህ ሄደች። በሄደችበት ይቅናት። እናም ሊትል ፤ ከኔ ውድቀት ተማር። ዓለም እንዴት ሰፊ ነች መሰለህ። ስንትና ስንት ሙያ አላት መሰለህ? አንዱን ምረጥ፤ ማን ያውቃል ነገ ታዋቂ

ሀዚሞ፤ ዝገዝ ነጋይ፤ ታዋቂ መሀንዲስ ወይ ማን ያውቃል ታላቅ የጦር ጄኔራል ትሆን ይሆናል” በማለት እያስተዋዘነ ይማግጥል።

ይሄ ሁሉ ጥረቱ ግን በድንጋይ ላይ ውሃ እንደ ማፍሰስ ክብረ። ቻርሊ ዞር ሲል ልጅየው የቁምጣ ሱራውን ማገገጃዎች እያጠባበቀ ይነሳና አንድ የተውኔት ጥራዝ መንትፎ ሥርቻ ውስጥ ይወሽቃል።

ሊትል አሁን የአሥራ ሁለተኛ ክፍል ትምህርቱን አጠናቆ ያለ ሥራ ተቀምጧል። እንደ አባቱ ታዋቂ አርቲስት የመሆን ፍላጎቱ ስላልበረደለትም ከቲያትር ቤቶች አካባቢ አይጠፋም። በተለይ አባቱ በሚወራበት ቲያትር ቤት ብዙ ጓደኞችን ያፈራ በመሆኑም ጠፍቶ አያውቅም። አባቱን በሚያዩበት ዐይን የሚያዩት የቻርሊ የሥራ ባልደረቦችም ሊትልን ይወዱታል። አብዛኞቹ ዓላማውን ስለሚያውቁ ያበረታቱታል። ቻርሊ ግን የልጁን ቲያትር ቤቶች አካባቢ ማውደልደል አልወደደለትም። በአማተር የቲያትር ክበብ ውስጥ ገብቶ በማድረግ ላይ ያለውን እንቅስቃሴም አይደግፍም።

አንድ ጊዜ ቻርሊ በሚኖርበት አካባቢ የተቋቋመ የአማተር የቲያትር ክበብ ቻርሊን ለወጣት አባሎች የሙያ ልምድ እንዲያካፍል ይጋብዘዋል። ቻርሊም ቀጠሮውን አካባቢ በተባለው ጊዜ ይደርሳል። የክቡ ሊቀመንበርም አጀንዳውን ብብቱ ሥር እንደሸነጠ ሞቅ ያለ አቀባበል አድርጎለት ወደ አዳራሹ ይዞት ገባ። በመምጣቱ የተደሰቱ ወጣቶች እየተሻሙ ሰላምታ አቀረቡለት። ሊቀመንበሩ ስለ ክበቡ አላማና ሰላጋጠሙት ችግሮች አጠር ያለ ንግግር ካደረገ በኋላ ወጣቶቹ ያዘጋጁቸውን ሁለት አጫጭር ተውኔቶች እንዲመለከት ጋበዘው።

ቻርሊ ከተውኔቶቹ ይዞት ይልቅ በወጣቶቹ የአተዋወን ብሰለት ከመጠን በላይ ተደነቀ። ከእድሜያቸው ለጋንት በስተቀር አማተር መሆናቸው ያጠራጥራል። ሰሜቱን እንዲያውቁበት ግን አልፈለገም። እቧራውን ሳይጠየቁ፤ ለልብሳቸውና ለሰውነታቸው ሳይጨነቁ መድረኩ ላይ ሲወድቁና ሲነሱ ሲያይ ከልቡ አዘዘ።

ወጣቶቹ ትርኢታቸውን ካጠናቀቁ በኋላም የርሱን ንግግር ለማዳመጥ ቦታ ቦታቸውን ይዘው ተቀመጡ። ቻርሊ ፊት ለፊቱ ባለው ጠረጴዛ ላይ ከርኖቹን ተመርኩዞና በመዳፎቹ ጉንጮቹን ደግፎ እንድ በአንድ አስተዋላቸው። ከዚያም “ማነው አዝዚህን ተውኔቶች ያዘጋጃቸው?” ሲል ጠየቀ። ወጣቶቹ እርስ በርሳቸው እየተያዩ ዝም አሉ። ይኼ የሊትል ቻርሊ ሥራ መሆኑ ገባውና በንዴት ጥርሶቹን ቅርጭም አድርጎ አፋጫቸው ምሰጋናን ናፍቀው የሚንከራተቱ የወጣቶቹ ዐይኖች አሳዘኑት። እናም ከቤቱ ሲወጣ ሊያደርገው

ያሰጠውን ንግግር ሊለውጥ አሰበዉ ከውሃኔው በፊት ግን በርሱ እድሜ ላለ ያጋጠመው ትውስ ብሎት በሃላብ ፈረሰ የጓለት ሸመጠጠዉ

የተዋናይነት ሥራውን የጀመረ ሰዎን ነው። እርሱና ወጣት ጓደኞቹ የተሰማቸውን ቃለ ተውኔት ቀን ተሌት አጥንተው፣ በቀክክር የሚሠሩበት ጊዜ ነበር። እንደ ቀን እንጋፋው ዳይሬክተር በሰዓቱ ባለመገኘታቸው ቻርሊና ጓደኞቹ ለልምምድ የተሰጠቻቸው የመድረክ ሰዓት እንዳትባከን የራሳቸውን ጊዜያዊ ዳይሬክተር ሸመው በእናው አዳራሽ መድረክ ላይ ይጫጫሃሉ፤ ይወድቃሉ ይነሳሉ። ልብሳቸው አባራ ጠጥቷል፤ ጠጉራቸውና የዐይናቸው ሽፋል ላይቀር አባራ ለብሶ እህል አስፈጭዎች መስለዋል።

ይህ ሁሉ ሲሆን የቲያትሩ አዘጋጅ አዳራሹ ጥግ ጨለማ ውስጥ ቆመው ሁኔታቸውን ያስተውሉ ኖሮ የወጣቶቹን መዳከም አይተው እረፍት እንዲያደርጉ በማዘዝ መድረኩ ላይ ብቻቸውን መንጎራደድ ይጀምራሉ።

ቻርሊ ያልገባውን ሊጠይቃቸው ወደ መድረኩ ወጣና ከፊት ለፊታቸው ቆሞ ሲንተባተብ ዐይኖቻቸውን ፍጥጥ አድርገው ይመለከቱት ነበር። እነኞ የፈጠሙ ዐይኖች ግን ቻርሊን አይመለከቱም፤ ጀሮዎቻቸውም ቻርሊን አያዳምጡም። ይህን ያወቀው ዘግይቶ ነው። ዐይኖቻቸው የዛሬውን ሳይሆን የነገውን ቻርሊን ህይወት ለመቃኘት የጊዜን ኬላ ሰብረው ነጉደዋል። ጀሮዎቻቸውም የዛሬውን ሳይሆን የነገውን ቻርሊ ብሶት ለማዳመጥ ቆመዋል። ብዙም ሳይቆዩ አፍጥጠው ከሚያዩት ትናንሽ ዐይኖቻቸው የእንባ ዘለላዎች ዱብ... ዱብ... ሲሉ ተመለከተ። ያ እንባ ስለሰ የወደፊት ሕይወት የፈሰሰ እንባ መሆኑን ያን ጊዜ አልተረዳውም። “ምንው ጋኔ?” አላቸው በድንጋጤ ዐይኖቹን በልጥጠው ሁለት እጃቸውን ትከሻዎቹ ላይ አሳረፉና ሳግ ከሚያፍነው ልሣናቸው ጋር እየታገሉ “በርቱ!” አሉት። አዕምሯቸውን የሳቱ መሰለውና እጃቸውን ከትከሻው ላይ መንጭቆ እየሮጠ ከመድረኩ ወረደ።

ወጣቶቹ ፊት ተቀምጦ ይህን ሲያስብ በርሱም ዐይኖች ላይ የእንባ ዘለላዎች ተንጠለጠሉ። ወጣቶቹ በመንገሪያ እርስ በርሳቸው ይተያያሉ። ከተቀመጠበት ድንገት አፈፍ ብሎ ተነሳና ጉሮሮውን ሲጨረግ የሚያደርገውን ረዥም ንግግር ለማዳመጥ ሁሉም በየመቀመጫቸው ተስተካክሉ።

“ወንድሞቼና እህቶቼ፣ በዚህች ሰዓት ላስተላልፍላችሁ የምፈልገው መልእክት አንድ ብቻ ነው። ተማሩ፤ ሰው መሆን

ከፈለጋችሁ ተምራችሁ በሙያው ወረቀት ያዙ፤ በርቱ!” አላቸውና የረጠቡትን ዐይኖቹን እያደራረቁ ከአዳራሹ ወጥቶ ሄደ። ወጣቶቹ ጤንነቱን ተጠራጥረው እርስ በርሳቸው ይተያዩ ጀመር። ማታውኑ ቻርሊ ከልጁ ጋር ቡጢ ቀረሽ ውዝግብ አካሄደ። ዘግይቶ እንደሰማውም ያ የአማተር ቲያትር ክብብ ወዲያውኑ ፈረሰ። የክብቡ ሊቀመንበርም ቻርሊን አሁን ድረስ መንገድ ላይ ሲያየው እየገላመጠው ያልፋል።

ለሰዚህም ቻርሊ ልጁን እንደምን የለከፈውን የጥበብ አጋንንት አስለትቆና ከደሙ የተዋሃደውን አሻፈረኝ ባይነት አርቆ ሰው ሊያደርገው እንደሚችል ገና ሲያስብ የተሰፋው ብርሃን ይጨልማል። እናም ሁልጊዜም ጭንቅላቱ እስኪፈነዳ ድረስ ችግሩን ያብጠለጥላል። ከራሱ ጋር ይጨቃጨቃል። አውጥተና አውርዶ የደረሰበት ድምዳሜም ከዚህ ከማይወጣው ችግር ውስጥ የተዘፈቀው በሙያው ምክንያት መሆኑን ነው። ከሃያ ሁለት ዓመት በፊት ውቢት ልትረዳው የቻለችውን እውነት ለመቀበል ይህን ያህል ጊዜ በመውሰዱም ራሱን እንደ ድንጋይ ራስ መቁጠር ጀምሯል።

ዘወትር ከራሱ ጋር ሲወያይም “ልጆቼን ሰው ለማድረግ በቅድሚያ እኔ ሰው ሆኜ መገኘት መቻል አለብኝ። ሌላውን ታግሎ ከመጣል ራሱን ማሸነፍ ይከብዳል። እኔም ራሴን ማሸነፍ አለብኝ፤ ሥራዬን መተው አለብኝ!” እያለ ይምላል። በመሃላው የፀናበትና ራሱን ያሸነፈበት ጊዜ ግን አልነበረም። ትዳሩን ያፈረሰበትን፣ ቤቱን የበተነበትን ሙያ እንዲህ እንደዋሃ እንዴት ሊሠናበተው ይችላል?

ያስባል። ቢሮው ውስጥ ከተቀመጠበት ወንበር ላይ ሆኖ የዘረጋው መጽሀፍ ላይ ዐይኖቹን አፍጥጦ ማሰቡን ቀጥሏል። በሩ የተንኳኳ መሰለውና “ይግቡ?” አለ በጥርጣሬ።

በሩ ተከፈተ። ዐይኖቹን ግን ማመን አልቻለም። የውቢት መንፈስ በአብነት ተመስሎ “አሁንም መድረክ ከምትለው የደሮ መስፈሪያ ቆጥ ላይ ነህ?” እያለ ሊያፈጋዘበት የመጣ እስኪመስለው ድረስ ዐይኖቹን አፍጥጦ ተመለከታት። “መንፈሱ” ፈገግ አለለት... ወደ እርሱም መራመድ ጀመረ... ቻርሊ ከመቀመጫው ፈጥኖ ተነሳ። “እንደምን አደርኩ!” ልብን ከሚሰነዩቅ ፈገግታ ጋር “መንፈሱ” ለሠላምታ እጁን ዘረጋለት... ቻርሊ ደመ ነፍሱን የሚንቀጠቀጡ እጆቹን ዘረጋ። ተጨባጩ ሞቃት ደም “በመንፈሱ” እጆች ውስጥ ሲርመሰመሱ ታወቀው። የጨበጠው አካል መንፈስ ሳይሆን ሥጋ ነው። የሞት ሞቱን ፈገግ ለማለት እየሞከረ “ጤና ይሰጥልኝ፤ ... እንዴት ሰነበትሽ ወዳጄ?” አላት። በፈገግታው ውስጥ ግን ጥርጣሬና ስጋት ነግሶበታል። የዐይኖቹን መለኮታዊ ኒውሊስ ትኩር ብሎ ተመለከታት።

ጨዎቶ የያዘው የእጅ መጻፍ እንደጋለ ብረት በላቃጠላው በፍጥነት ለቆት “ተቀመጥ እመቤት” አላት ከልቡ ያልመነጨ የድለላ ፈገግታ ተላብሶ በጣቱ ወንበር እያመለከታት ፊት ለፊቱ ተቀመጦች ፀጥታም ሆነ።

በዚያ ፀጥታ ውስጥ አንዳቸው የአንዳቸውን ስሜት ለማወቅ የአንዳቸው በአንዳቸው ዐይን ውስጥ ጠልቀው ይበራበሩ ጀመርዞ ሲጋት፣ ጥርጣሬ፣ ፍርሃት በሁለቱም ዐይኖች ውስጥ ተመስገው በየልቦቻቸው የሚነደውን የፍቅር አላት ለማዳፈን ቃተቱ። ቅጭም ካለው ገጽታቸው በደመናሰ በመካከላቸው ያለውን ረዥም ርቀት እየለከና የተጋረጡባቸውን አንድ ሺህ መሰናክሎች እየቆጠሩ ሊዘልቁት የማይችሉ መሆናቸውን ተረድተው ተስፋ የቆረጡ ይመስላሉ። ያለ አንደበት ቀላጤነት፣ ያለ ቃላት አጨብጫቢነት ጭንቀታቸውን ተወያዩ።

ብዙ ብዙ ዘግይቶ የእጁን ጣቶች እያንዳንዱ “ያን እለት በደህና ዝባሽ?” አላት ። ፈገግ ብላ “እንደጠየቅክን” አለችውና አንገቷን አቀረቀረች። ከንፈሯ ላይ የሚጫወተውን ፈገግታ ሲመለከትና እንደ ሩቅ ምስራቅ ለስላሳ መዘቃ በጆሮ ገብቶ መቅኒ ውስጥ የሚቋጠረውን ለስላሳ ድምጹን ሲሰማ፣ ከውቢት ጋር የተፋጠጠ መሰለውና እንደገና ደግሞ መረበሽ ጀመረ። ስለ ውቢት ያለው ጥሩ ትዝታ ከመጨረሻዎቹ መጥፎ ትዝታዎች ጋር ተዘበራርቀው ታወሱት። ሊያሳያት ይጥር የነበረው የውሸት ፈገግታም ጭል... ጭል... ጭል ብላ ውድም እንደምትል የሻማ አላቂ ከገጽታው ላይ አልም አለች።

ቀና ብላ ስታየው ፈገግታው ፊቱ ላይ የለም። ግንባሩን ቅጭም አድርጎ ያስተውላታል። በአፍታ የተለወጠ ስሜቱን ስትመለከት ሃራ ጋዴም ታወሰችትና ፈገግ አለች።

“ምን ያስቅሻል?” አላት የተቋጠረ ግንባሩን ፊትቶ እንደገና ፈገግ ለማለት እየሞከረ።

“ምን እያሰብክ ነው?” አለችው በአድራጎቷ እንደ ማፈር አያለች።

“አንቺን ካገኘህበት ጊዜ ጀምሮ የየእለቱ ዋናው ተግባራ ማሰብ ብቻ መሆኑን ልደብቅሽ አልፈልግም።” ካንቺ ሁኔታ ጋር የተያያዙ ብዙ ትዝታዎች አሉኝ። የሚያስጨንቀኝ ነገር ግን ማሰቤ ሳይሆን በሀሊናዬ እንደ ጅረት ከሚፈለው የሀሳብ ጎርፍ በእፍኝ ጨልፌ በለማሰበው ነገር ምንነት ለመገንዘብ አለመቻሌ ነው” አላት የውሸት ፈገግታው ጠፍቶ ትክዝ እንዳለ።

አብነት ግንባሯን ቅጭም አድርጋ በጥርጣሬ ዐይን ትመለከተው ጀመርዞ የተናገረውን በጆሮዋ እንጂ በልቧ ለላዳመጠችውም በመጨረሻ ግን “የፍቅር አባዜ አንተንም አንበርክህ ይሆን?” የሚል ጥያቄ በአዕምሮዋ አቃጨለ።

“ሃራ ጋዴም ስለ አንቺ ብዙ አጫውታኛለች። ስለንቺ በሰማሁ ቁጥር አጨነቃለሁ” አላት ፊቱ ላይ ያንሸበበውን ጭንቀት ለመደበቅ ሳይሞክር። አብነት የቻርሲ አንደበት ሊገልጽው ከቻለው በላይ ስጋቱን ከፊቱ ላይ አንጠባለች።

በልቧ ያቺ እብድኮ ሚስጥራን ሁሉ ዘክዝካለት ይሆናል ብላ ስላሰበች። “ሃራ ስለኔ ምን ነገረችህ?” ስትል ጠየቀችው።

ትከሻውን ሰበቀና “እሷስ ሁሉን ነግራኛለች” በማለት መርዶውን በአደባባይ አረዳት።

“አንተን ታዲያ ይሄን ያህል የሚያስጨንቅህ ምንድነው?” ለረዥም ጊዜ በዝምታ ተውጦ ከቆየ ብኋላ “አብነት፣ ልናልፈው የማንችለው በመካከላችን የተጋረጠ ትልቅ ተራራ ይታይሻል?... በግልጽ ለመናገር የሀብታም ልጅ ነሽ!” አላት።

“የቤተሰቦቼ ሀብት በሁለታችን መካከል ጣልቃ የሚገባበት መንገድ እንደሌለ ላረጋግጥለህ እወዳለሁ” አለችው በእርግጠኝነት።

“አየሽ አብነት፣ የንዋይ ፈተና ከፈተናዎች ሁሉ የላቀና በዋዛ የማይታለፍ ነው። በሁለታችን መካከል ያለውን የአስተዳደግና የአኗኗር ልዩነት ስንምተው...”

የጀመረውን ሳይጨርስ አብነት አቋረጠችው። “እባክህን ይህንን ሀሳብ አትጨርሰው... ስለምትለው ሁሉ የማውቀው አንዳች ነገር የለም። ስለ አንተ አንድ ነገር ብቻ ማለት እባለሁ።” ቻርሲ ደነገጠ። አብነት ቃሉን ከእኔ ለማውጣት ስትታገል ቆየችና “እወድሃለሁ!” አለችው በድፍረት።

ይህንን በማለቷ ሀፍረት አልተሰማትም። በዚያ ሰሞን ራሷን መግዛት እንደተሳናት፣ በባህሪዋ ፍጹም እንደተለወጠችና ራሷን እንዳልነበረች ታውቃለች።

“ለምን እውነትን እንፈራዋለን አብነት?”

“እኔ የማውቀው አንድ እውነት ነው ቻርሊ” ቃሉን እንደደግመው “ትፈልጋለህ? እውድሃለሁ!” ይህን ቃሏን በቴቪዘርደር ቀርጾ በረጋ መንፈስ እንደገና እንድታገኝላቸው የሚያደርጋት ቢኖር “አብጄ ነበር” እንደምትል እርግጥ ነው።

ቻርሊ አዘግጣጥ። “የወጣትነት መንፈስ የሃገን ቀን ዛሬ ላይ ቆሞ ግዩት አያስችልም። በሰሜኑ እየተገፋ የፊት የፊቱን የእለቱን እንጂ ዘገይቶ ሊደርስ የሚችለውን የችግር ቁልል ግዩት የለምና። ያፈቀረ ወጣት የፈለገውን እስኪያገኝ የተመኘውን እጁ እስኪያስገባ ሰማይ መደጠጡ አይታለም። ያ ግለት በርዶ አፍላ ጉልበቱ ተገጠፍጥፎ ሲያልቅ ግን ዐይኑን ገልጦ ማስተዋል ይጀምራል። ያኔ ተስፋ ቆርጦ የሌለውንም ተስፋ ያጨልማል። ልክ እንደ ውቢት!” እያለ ሲያስብ ቆይቶ በመጨረሻ “አብነት! ስለ ልዩነታችን ማሳልሽ ምን ለማለት እንደፈለግሁ ገብቶሻል? ከትኩቶ ያሳደገሽን ስርዓት የምጠላው መሆኑን እንድታውቁኑ ነው! በሚይዱላ ሰልፍ ላይ የትግላችን አንድ አካል ነሽ ብዬሽ እንደነበር ታስታውሻለሽ? ሣራ ስለአንቺ ከሃገራችን በኋላ ግን መሳሳቱን ተረዳሁት። የምጠላው ሥርዓት አካል ነሽ! ፍቅር ደግሞ ከሰጋዊ ግንኙነት በላይ የመንፈስና የዓለማዊ አንድነትን ግድ እንደሚል ይሰማኛል...”

አብነት ልትቆጣጠረው ያልቻለችው አንድ የእላህ ስሜት ደረቷ ላይ ሲተናነቃት ተሰማት። “እና?” አለችው እየተቆነጠነጠች።

“እና ይህን አንዴት እንደምናስታርቀው አላውቅም” አላት፤ በእነጋገሩ ጠንክር እንዳለባት ገምቶ ለመለስለስ እየሞከረ።

“ግን አንድ ነገር ልንገርህ?” አለች አብነት እሳት መትፋት በጀመሩት ዐይኖቿ እየለበሰበችው ። ቻርሊ ሁኔታዋ በላላማረው መቀመጫው ላይ እንዳለ ወደ ጓላው አፈገፈገ።

“እንደሚገባኝ ልዩነቶቻችን አንተ የጠቀስካቸው ብቻ አይደሉም። አንድ ሺ ልዩነቶች አንድ ሺ መሰናከሎች አንዱ ሺ ችግሮች እንደሚገጥሙን መገመት አላቃተኝም። ይሁን እንጂ በኔ እምነት ፍቅር ተራራ የሚያከለውን መሰናከል የሚያሻግር ጉልበት የውቅያኖስ ሰፋት ያህል የተዘረጋውን ልዩነት የሚያጠብ ምትሃት ታላቅ የተባለውን ችግር የጉድፍ ያህል የሚያስንቅ ትዕቢት የማይቻለውን ሁሉ የሚያስቸል የነፍስ ኃይል ነው” አለችው ከሚተናነቃት እላህ ጋር እየታገለች።

ቻርሊ ከደረሰች ከሱ ሲጋራ አወጣና ከብሪት ጭር ከለከሰ በኋላ በረዥሙ ሳቡው አብነት የከብሪቱን ጭስ ሽታ ለመካከል እጇን አራገዘች።

“በንድፈ ሃሳብ ደረጃ የምትይው ሁሉ እውነት ነው” አላት ሰውነቱን ዘና አድርጋ።

“እንዲያ ከሆነ ታዲያ ወደፊት ስለሚሆነው ዛሬ የሚያስጨንቅህ ምንድነው? ባንድ ነገር እርግጠኛ ነኝ። ከነቢያት ልጆች አንዱን አይደለህምና ነገ በፈተናው ማን እንደሚደክም ልታውቅ አትችልም” አለችው።

“ልክ ነሽ...” አለ ራሱን በመነቅነቅ ። ውሸቱን ነበር። ህይወት ብዙ አስተምራዊላች። ከነቢያት ልጆች እንደ አንዱም አድርጋዋለች። በፍቅር ፈተናም ማን እንደሚወድቅና ማን እንደሚያልፍ በትክክል መገመት ይችላል።

“አንድ ነገር ደግሞ ልለምንህ! ውደደኝ ብዬ አልለምንህም። የፍቅር ጉልበቱ ከሰው ሰው ይጠናልና ... የልቤ ሰቃይ አንተን አልፎ አያምህም ይሆናል። ውደደኝ ብዬ አልለሁም። እንደወድህ ብቻ ተወኝ!” አለችው በሚንቀጠቀጥ ድምጿ። እኛ ይህን ቢናገርም ቅስጂ ግን በውስጡ እንደ ሽክላ ሲንከታከት የሴትነት ክብሯ እንደ እንቢይ ካብ ሲኖድ ይታወቃታል። ሰውነቷ መንቀጥቀጥ ፀጉሯ መቆም ሲጀምርም ከተቀመጠችበት ተፈናጥራ ተነሳችና ወደ በፋ ሮጠች።

ባለ ኃይሏ ሁሉ በሩን ከፍታ እየሮጠች የሀንፃውን ደረጃ መውረድ ጀመረች። ሻይ ቤት በረንዳው ላይ የተደረደሩት እርቲስቶች እንደጉድ ይመለከቷታል። ግድ አልሰማትም። በሩ ላይ የተጋረጠውን አዋርን ዘበኛ ገፍትራ እየተንደረደረች አስፋልቱን ተሻገረች።

ላዩን ባር ትይዩ ባለው የእስፋልት ጫገዝ ላይ ታክሲ ስትጠብቅ ነበር ቻርሊ የደረሰባት። ከንደን ያዝ ሲያደርጋት ከኔ የምትፈልገው ምንድነው?!” ስትል ጮሽችበት።

ቻርሊ የሚናገረው ጠፍቶት እየተንተባተበ “አብነት ምን እያደረግሽ እንደሆነ ታውቁኋለሽ?” ሲል ጠየቃት።

“አሙን አውቃለሁ። ፍቅርን ከረገጠኝ ግንኙነት ሊረፋልኝ ካልቻለ ህይወቴ በሰ ሰው እየሸሸሁ ነው። አውራ” አለችው፤ ለትሮፕ በገንፋለ የተበታተነውን ረዥም ፀጉሯን እያስተካከለች።

ቻርሊ ተገርጦ “አብነት፤ እስኪ የምትናገረውን ረጋ ብለሽ አስተውይ” አላት የልመና ዜማ ባለው ድምፅት።

“ውስጤን ገልጼው ባሳይህ፤ መውደድ እንዳሸነፈኝ ብናገርህ እንደ መንገድ ዳር አልባሌ ሲት ቆጠርከኝ...” የጀመረችውን ለመጨረስ አልቻለችም። ከገደን መንጭቃ በግብለቱት እየሮጠች የቀመ ታክሲ ውስጥ ገባች። ቻርሊ እቴጌን በጁ ደፍኖ በመገረም ያስተውላታል። ምን ማድረግ እንደሚችል በውል አላውቀም።

ታክሲው ውስጥ አብነት ጭላቅላቷን ጭናቷ ላይ ደፍታ ፀጉሯን እየጣረች ማልቀስ ጀመረች። በሁኔታዋ የተገረመው ታክሲ ነጂ “ምንው እመቤት?” አላት ጎርጎን ባለ ድምጽ።

“እይመለከትህምና ዝጋ!” ስትል ሮክችበት። “መርሃባ! ባንቺው መጀገ፤ እዝጋለሁ” አላት በትህትና። ቀና ብላ ሲታየው ራሱን የተላጨ፤ አንገቱ ሙሉ ደረተ ሰፊ ወጠምሻ ነው። ቡጢ ቡጢ የሚያካክሉ የቀሉ ዓይኖቹን ማየት አስፈርቷት ጎንበስ አለች።

ከቀትር በኋላ አብነት ከህንፃው ላይ ሆኖ ቁልቁል መንገዱን ስትቃኝ ሣራ ጋዴም ወደ ሀንፃው ስትገባ አየች። ልትረዳው ባልቻለችው ምክንያት ግን ሣራን ማጋገርም ሆነ ማየት አልፈቀደችም። ስለቻርሊ እንዳትጠይቃት ሰግታ አሊያም የሣራ ማስጠንቀቂያ ስለሰለቻት ይሆናል።

የቢሮዋ በር ሲገኝላ “እባክህ አምላኬ እፏን ያዝልኝ” ስትል አንተመተመች። ሣራ ገና በሩን ከመክፈቷ ላቋን ለቀቀችው አብነት ደነገጠች።

“እኒ፤ ጉደኝት። ለካሳ እንዲህ እይነቷ ጀግና ኖረሻልና” ብላም መልስ ላትጠብቅ ሳትችልች።

“ቁጭ በይ፤ ሣራ”

“ቅድምኮ ከቻርሊ ጋር ሌባና ፖሊስ እንደሚጫወቱ ሀገሪት ስትባረሩ እይቻችኋለሁ”

“ቁጭ በይ፤ ሣራ።”

“ቂቂቂቂ ቂቂቂቂ እውነተኛውን የሀይወት ድራማ በትግራዊት ያ ሁሉ አርቲስት ሆንንው ላይ ካለው የቡና ቤት መስተዋት መስኮት ላይ ይመለከታችሁ ክበረ። የተዋቀሉት ድራማ በመሆኑ ያላደነቀ አልነበረም ቂቂቂቂ...”

“ቁጭ በይ፤ ሣራ”

“እቢ፤ ቢሮው ገብተሽ ምን እንዳልሸው አልጠይቅሽም። ለመሰማት የጓጓሁት እሱ ምን እንዳለሽ ብቻ ነው”

“ቁጭ በይ፤” ሣራ ወንበሩን ሰባ ተቀመጠች። አብነትም ወደ መቀመጫዋ ሂዳ በዝምታ ተኮረሰች።

“ምንው አብነት? ምን እንዳለሽ ንገሪኝ እንጂ!” ጆሮዋቿ ቆመዋል “አብነት የጠየቀችትን ከነገረችት ቢያንስ ለላምንት ቢቃ የምታስቅበት ትኩስ ወሬ ይኖራታል።”

“ምንም” አለች አብነት ትከሻዋን እየሰበቀች።

“እንዴት ምንም አብነት? ከኔ የምትደብቂው ሚስተር ሆነብሽ እንዴት?”

“እንደዚያ ሳይሆን ምንም የሚሠራልሽ ነገር የለም።”

“ይሠራልኛል፤ ንገሪኝ!”

ንዝንዚ ሲሰለቻት የሆነውን ሁሉ በዝርዝር አጫወተቻት። ሣራ መጀመሪያ በፀጥታ እየቆየች ግን ራሷን መቆጣጠር አስከሳናት ድረስ በሣት ትንክተክት ጀመረ። ስትሰቅ ትናንሽ ዐይኖቿ ይጨፈናሉ፤ በቀጭን ሰውነቷ ላይ የተተከሉት ትልልቅ ጡቶቿም ላይና ታች ይዘላሉ። እንዴት ጎንበስ ሌላ ጊዜ ቀና እያለች ሰውነቷ አስከዝለፈለፍ ላቋን ቀጠለች።

አብነት በንዴትና በእልህ መጋል ጀምራለች። ማንባጽን ቁጥር፤ ቅንድሷን ሰብስብ፤ ዐይኖቿን ፍጥጥ አደረገችና “ምን ያስቅሻል?” ስትል ጠየቀችት።

“ሣራ እንደ ወባ በሽተኛ የሚያንዘፈዝፋትን ላቅ እንደ ምንም ታግላ ካቆመች በኋላ ከዐይኗ የሚወርደውን እንባ በጣቶቿ እያደራረቀች “አይ አብነት!” አለች በመገረም።

“ማበድሽ ነው እንዴ ሴትዬ?” አብነት እንደበሸቀች ጠየቀች።

“ያበድሽሰ አንቺ፤ ጨርቅሽን መጣል እንጂ አሁንም ሌላ ምን ቀረሽ?”

አብነት ከመቀመጫዋ በፍጥነት ተነስታ እልህና ቁዋት ባፈነው አንደበት “አንቺ የውሻ ልጅ፤ ይሄን ክፍል ለቀሽ ውጭ!” ስትል አንባረቀችባት።

“ሣራ ለአጭር ጊዜ ባለችበት ደርቃ ቀረች። የጓደኛዋ ፀጉር ቀጥ ብሎ ቆሟል፤ ደም ሥርድ ግንባሯ ላይ ፈጠዋል፤ ከንፈሮቿ ይንቀጠቀጣሉ። በርጋታ ከመቀመጫዋ ተነሳችና ግንባሯን ትጭም አድርጋ “ምን አልሽ?” ስትል ትናንሽ ዐይኖቿን እያቆለጨለጨች ጠየቀችት።

“ውጭ! ሁለተኛ ዐይንሽን ማየት አልፈልግምና ውጭልኝ!”

ሣራ ጋዴም በፈሰታል ይዛ የመጣችውን ባለ ፈር ጃኬት ከአብነት ጠረጴዛ ላይ በርጋታ ካስተመጠች በኋላ በርሳዋን ይዛ ተነሳች። ለአብነት ብዙ ልትነግራት የምትፈልገው ነገር ነበር። ከአብነት ጋር ብዙ መጫወት የምትፈልገው ጉዳይ አላት፤ ከአብነት የምትፈልገው ብዙ ነገር አላት። በውስጩ የታፈነው ቁጣ ግን ከዚህ ሁሉ በላይ ነበር። “እመሰግናለሁ” አለችትና ዐይኖቿ የቀጠሩት አንባ አብነት ፊት ከመዘርገፋ በፊት እየተጣደፈች ቢሮውን ለቃ ወጣች።

አብነት እየተንቀጠቀጠች መስኮቱ አጠገብ ሂዳ ቆመች። ቁልቁል ስትመለከት ሣራ ጋዴም አስፋልቱ ጠርህ ላይ እንባዋን በመሀረብ እያደራረቀች ታከቢ ትጠብቃለች። የአብነት አንጀት በሀዘኔታ መንሰፍሰፍ ጀመረ። እንባዋ ግድቡን እንደጣሰ በይ ጉንጮቿ ላይ ይንደለዶል ዝግ። እዚያ በታ ላይ ቆማም ይህን ትርኢት ማየቱ አልተቻላትም። የቢሮዋን በፎክፍታ ደረጃውን እየተንደረደረች ወርዳ ወደአስፋልቱ ርጠች። ሣራ ጋዴም ግን አልነበረችም። የሀንፃውን ምሰሶ ተደግፋ ዐይኖቿን በሁለት እጆቿ ሽፈነችና ተንበትስቃ ማልቀሷን ቀጠለች። በመጨረሻም ፀጉሯን እየጫችና እየተወላገደች ወደ ሀንፃው መጥታ መፀዳሻ ቤት ገባች። የእጅ መታጠቢያውን የባንቧ ውሃ ከፍታ በእፍጅ ውሃ ከዘገነችለት በኋላ ቀና ስትል፤ በመስተዋት ውስጥ ምስሏን እየች። የተበታተነው ፀጉሯ ግንባሯ ላይ ወርዷል። በደፈረሱት ዐይኖቿ ውስጥ ጭኔና እልህ ይንቀሳቀሳሉ፤ ውዋግው የፊቷ ቆዳ ገርጥቷል፤ ከንፈሮቿ ደርቀዋል። “እምላኬ ምናለ ብትገድለኝ?” ስትል ድንገት ከጣራ በላይ ሮሽች።

ከሣራ ጋር ያሳለፈችውን የጓደኝነት ጊዜ ስታስታውስ ዳግም ተመልሰው የማይመጡት ድንቅ ዓመታት አንገበጧትና ራሷ

ረገመች። ሣራ መተኪያ የሌላት ጓደኛዋ ነበረች። ስለ ራሷ ስትናገርም “እኔ በፈተኛነት አትጣጡ ያለክልካይ በነገሩት እንደምትበር ወፍ ነፃ የሆንኩ ሰው ነኝ” የምትለው ታወሳትና በቅሬታ ፈገግ አለች። አሁንም ከአብነት እቅና ወጥታ በነገሩት በረረች። ምናልባት ዛሬውኑ ሌላ የሴት ጓደኛ ትይዛለች፤ ዳግም በነገሩት እስክትበር።

አብነት እንደተከሸች ወደ ቢሮዋ እመራች። ሣራ የነበረችበት ወንበር ላይ አባቷ ተቀምጠው ጠበቋት። ግር ብሏት የከፈተችውን በር እንደያዘች ባለችበት ቆመች።

“ግቢ” አሏት፤ ከፒፓቸው የሚትሳለገለውን ጭስ ከፊታቸው ላይ በእጃቸው እያባረሩ። ከታቸውን ቢሯቸው ትተው በሽሚዝ ብቻ ነበሩ። ጥቁር ሱፍ ሱሪያቸውን የታጠቁትም በማንገቻ ነው። እንደከበዳት በርጋታ ሄዳ ወንበሯ ላይ ተቀመጠች።

“ለአጭር ጉዳይ ነው የመጣሁት። ከዚህ ቀደም ስለድርጅቱ በተነጋገርንበት ወቅት፤ ተቀራርበን እንደምንሠራ ተስማምተን ነበር” አሉና በዝምታ ተመለከቷት።

ከዝምታቸው የአዎንታ ማረጋገጫ እንደሚጠብቁ ገመተችና “አዎን” አለች ራሷን እየነቀነቀች።

“ጥሩ፤ እ... አዲሱን ሥራሽን ለድርጅቱ አንድ ውለታ በመፈፀም ትጀምራለሽ” አሏት።

የአብነት ልብ በፍጥነት መምታት ጀመረ።

“አዲሱ ሥራሽ... እ... የዚህን ድርጅት ጠበቃ አቶ ሰዩምን ይመለከታል። ባለፈው ጊዜ እንደነገርኩሽ ይህ ድርጅት ያለርሱ ምንም ማለት አይደለም። ሰውየው ተፃምር መሥራት የሚችል ችሎታና አቅም አለው። ይህ ድርጅት ደግሞ ይሄንን ምትሃታዊ ችሎታውን መጠቀም ይፈልጋል። በየሳምንቱና በየወሩ እየተከሰሰ ሕግ ፊት የሚቀርበው ድርጅታችን በጠበቃችን ብርታት ባይሆን ኖሮ ይቅር ያለፋትን በርካታ ዓመታት፤ አንድ ቀን እንኳን ተከፍቶ መቆየት ባልቻለም ነበር። ይሁንና ይህ ድርጅት ጠሰቃውን እንደሚፈልግ ሁሉ ጠበቃው ደግሞ ከኔ የሚፈልገው ነገር አለ” አሉና በለበጣ መሣቅ ጀመሩ።

አብነት ትንፋሿን ሰብሰብ አድርጋ በመገረም ትመለከታቸዋለች።

“ይህን ፍላጎትን እንደ ህልም አድርገሽ ቁጠራው። ልጄን እንደርሱ ላለ ፈንጭና አባካችን ሰው የማይሰጥ ጠንቃቃ አባት ስላለሽ ልትከራ ይገባል። በቀጥተኛ አነጋገር ጠባቂው አንቺን ማግባት ይፈልጋል!”

አብነት ትንፋሿ መቆራረጥ ጀመረ።

“ረጋ በይገ ጠባቂው ምን እንደሚፈልግ አስቀድሜ አውቅ ስለነበረ በጥያቄው አልተደነቅኩም። ይሁንና በዚህ ጉዳይ መቃቃርና ሰውዬውን ማራቅ የለብንም። ሰዎች እንጂ ፊጋ በሬዎች ስላይደለን እንዲህ ዓይነቱ አደጋ በድርጅታችን ላይ ሲያንጃብብ ግምባራችንን ስትረን መላተም አይገባንም። ይህን ችግር እንዴት እንደምንወጣው ማሰብ አለብን። ‘ላምን ሲያልቡ ጨው እያላሉ ነው’ ሲባል እንደሰማሽ እገምታለሁ። ትከክለኛ አባባል ነው” አሉ ፈገግታቸውን እያጠገቧት ። በትምባሆ ጭስ የጠቆሩና ውልግድግድ ያሉ ረዣዥም ጥርሶቻቸውን ማየት አስጠላት። ከአንደበታቸው የሚወጣውን ቃል ማድመጡም ሰቀጠጣት።

“የተመኘው እንደሚሳካለት እንዲገምት ፈገግታሽን አትንፈገው፤ ሊቀርብሽ መሞከሩ አይቀርምና ቅረቢው። ነገር ግን ምንጊዜም አንድ ነገር ከህሊናሽ መውጣት የለበትም። ከርሱ ጋር በሆንሽ ቁጥር ራሳሽን ልክ ቲያትር እንደሚጫወት ሰው አድርገሽ ቁጠራው። ሁሉ ነገር ልብ ወለድ መሆኑን አትዘንጊ።

“ሲያጫውትሽ ተጫወችለት፤ ልብሽ ግን እየደጋገመ ይርገመው። ሲያስቅሽ ገልጭለት፤ ልብሽ ግን በለበጣ ይሳቅበት። በእሣት እንደምትጫወቱ ግን አትርሺ። በመርዛሙ ልሣኑ እንዳያደነዝዝሽ ተጠንቀቂ። በነፍሱም በሰጋም ከርሱ መራራቅሽን ዘወትር አረጋግጧል። ያልተዋጣላት ተዋናይ ሆነሽ ያዘጋጀሽው ወጥመድ ውስጥ ራሳሽ እንዳትወድቂና የድርጅቱን ህልውና ከአደጋ ላይ እንዳትጥይ ግን ተጠንቀቂ!” አሏትና ፒፓቸውን እየመጠጡ ተነሱ።

አብነት ልትቃወማቸው አፏን ስትከፍት ሰሜቷን ተረድተው ቆም አሉና “አንድ የማስጠነቅቅሽ ነገር ደግሞ አለ። የምንሠራው ሁሉ ለድርጅቱ ህልውና መሆኑን እንዳትዘንጊ። በዚህ ግንኙነታችንም እንደ አባትና እንደልጅ ሳይሆን እንደ አሠሪና ሠራተኛ ራሳችንን መቁጠር ይኖርብናል። አሁን የሰጠሁሽ ሥራ ትእዛዝ ነውና ያለ ጥያቄ፤ ያለ እንዳች ተቃውሞ መፈጸም ይኖርበታል!” ብለዋት እየተቆናጠሩ ከቢሮዋ ወጥተው ሄዱ።

የትምባሆው ጭስ ቢሮዋ ውስጥ ይንሳፈፋል። ዐይኖቿ ደጤ ነፍሳቸውን በወፍራሙ ጭስ ላይ ይማልላሉ። ማድረግ የምትችለው ነገር የለም። እሷ የሁኔታዎች ተገዥ እንጂ በፈለገችበት አቅጣጫ ያለከልካይ የምትበር ወፍ አይደለችም። እናም በወጥመድ ውስጥ ያለች ትንሽ ወፍ የሆነች መሰላትና ከትከት ብላ በምሬት ሣቀች።

ሰባቱ የሰብሰባ ተካፋዮች ቡና የጠጡባቸው ፍንጃሎች ባደቸውን ረጅሙ ጠረጴዛ ላይ ተክለውለዋል። ጠብብ ያለችው ክፍል በሲጋራ ጢስ ታፍናለች። በዚያች ቢሮ ውስጥ ከየቲያትር ቤቱ የተወከሉ ባለሙያዎች የሳንሱር ጣጣቸውን ጨርሰው የሚቀርቡላቸውን የቲያትር ጽሑፎች በመገምገም ብቃታቸውን ያረጋግጣሉ። በባህል ሚኒስቴር ህንፃ ውስጥ።

የዕለቱ ሰብሰባ ረዘም ላለ ሰዓት ያለማቋረጥ በመካሄዱ ባለሙያዎቹ የተሰላቹ ይመስላሉ። እንዳንዶቹ ያዛጋሉ፤ ይንጠራራሉ፤ ከፊሎቹ ደግሞ የፈዘዙ ዐይኖቻቸውን በመዳፎቻቸው እያሻሹ ጆሮዎቻቸውን ወደ ተናጋሪው ደግነዋል።

“...ሰብሰባውን ለማጠቃለል፤ በቀረበልን እንድ ተውኔት ላይ ለእምስት ጊዜ ተገናኝተን ቃለ ተውኔቱን በንባብ አዳምጠናል፤ ከተውኔት መመዘኛ ነጥቦቻችን አኳያ በመመልከት የተለያዩ አስተያየቶችን በማቅረብ የተውኔቱን ደካማና ጠንካራ ጎኖች መርምረናል...” አለ ሰብሳቢው ዳንኤል እጅጉ። “በመሆኑም የማጠቃለያ ሀሳብ በመስጠት ሰብሰባውን እንድንፈጽም አጠይቃለሁ።

የሚጽፍበትን ብእር ጭንቅላት በጥርሱ እየነከለ ያዳምጥ የነበረው የሰብሰባው ፀሐፊ ቀበል አድርጎ... “እንደ እውነቱ ከሆነ ...የግል አስተያየቱን ለመስጠት ነው፤ ይህ ተውኔት ከተውኔት መመዘኛ ነጥቦቻችን አኳያ እንከን የሚወጣለት ለይደለም። የሴራ አነዳደፋ፤ የቃላት አጠቃቀሙ፤ የገፅ ባህርያት አሳሳቢ፤ የገፅ ባህሪያቱን የኢኮኖሚ አቋም በማያሻማ ሁኔታ አግላለፁ፤ የመቼት ጥያቄ አመላለሱ... እንደ እውነቱ ከሆነ... የግል አስተያየቱን ለመስጠት ነው። ...በሰለት ያለው ሥራ ነው ብዬ እገምታለሁ” አለና ሰረቅ አድርጎ ቻርሊን በሀፍረት ተመለከተው። ቻርሊ ይህ ሰው የደራሲው የልብ ጓደኛ መሆኑን ያውቃል። ትላንትናም እንድ ቡና ቤት አብረው ሲጠጡ አይቷቸዋል።

“ባደረግናቸው ሰብሰባዎች ላይ እንዲስተካከሉ ሃሳብ ያቀረብንባቸው ነጥቦች እንደተጠበቁ ሆነው ተውኔቱ ለህዝብ ቢቀርብ ብቃት ያለው ሥራ ነው ብዬ እገምታለሁ” አለ ወፍራሙ የሰብሰባ ተሳታፊ ጢሙን በእጆቹ እያፍተለተለ።

ሠላላ ድምጽ ያለው ለጭሩ ተሳታፊ በበኩሉ ጉርሮውን ጠራረገና ቀጠለ፤ “የደራሲውን ጥበባዊ አቀራረብ እያደነቅኩ ተውኔቱ ለህዝብ ቢቀርብ እደግፋለሁ”

“የኔም ሀሳብ አሁን ከተሰማው የተለየ አይደለም” ራስ በራው ተናገረ። ... ቀጣዩ ተሰብሳቢ ምንም አልተነቃነቀም። ወደ ጣሪያው የሚትጎለገለውን የሲጋራ ጭስ እያስተዋለ በፀጥታ ተቀምጧል። ዳንኤል ጥቂት ቆይቶ “አበራ፤ አስተያየት የመስጠቱ ተራ ያንተ ነው” ሲል አሳሰበው። አበራ የሲጋራውን አመድ መተርከሻው ላይ አራገፈና “የምስጠው አስተያየት የለም” አለ በሰለቸ ድምጽ።

ሰብሳቢው ወደ መጨረሻው የኮሚቴ አባል ፊቱን መለሰ። ቻርሊ ግምባሩን እንደቋጠረ ባደው ግድግዳ ላይ አፍጥጧል። ዳንኤልና ቻርሊ እንደ ቲያትር ቤት ውስጥ የሚሠሩ የማይጣጣሙ ባለሙያዎች ናቸው። እናም ተጠባብቀውና ተራራቀው ነው የሚኖሩት።

“ቻርሊ አስተያየትህን ብትሰጥ” አለ ሰብሳቢው በንቀት። ቻርሊ ዐይኖቹን ከተክለበት ግድግዳ ላይ ነቅሎ ሰብሳቢውንና ተሰብሳቢዎቹን ከገረመመ በኋላ፤ “ተውኔቱ ብቃት የለውም!” ሲል ባጭሩ አስተያየቱን ሰጠ።

“ምክንያትህን ብትገልጽ?” አለ ዳንኤል ግምባሩን ቅጭም እንዳደረገ። ፀሐፊው በበኩሉ ብእሩን በቃለ ጉባኤው መዝገብ ላይ እያንጣጠረ ተቆጣጠጠ።

“ምክንያቱም ፀሐፊ ተውኔቱ የተውኔትን ዓላማና ግብ አለማወቁ ነው። ጆረ እስኪ እናንተን መልሼ ልጠይቃችሁ። ስለተውኔቱ ጥበባዊ አቀራረብ አብዝታችሁ ስትወተውቱ ምንዋ እንዳችሁ እንኳን ስለ ይዘት አለመተንፈሳችሁ?” እያንዳንዳቸውን ተራ በተራ አስተዋላቸው፤ መልስ የሰጠው ግን አልነበረም።

ቻርሊ ቀጠለ “ጥበብ በጥበብነቱ ብቻ ከተወሰደ ጥበብ የለሽ ነው” ያለውን ደራሲ ትክክለኝነት እንጂ ስሙን አሁን ማስታወስ አልቻልኩም። የማንበረሰቡን ሀይወት የማይቀሰስ የዘመኑን ሰው ማህበራዊ ሀይወት መስተዋት ሆኖ የማያሳይ ጥበብ ጥበብነቱ ምን ላይ ነው?” ዐይኖቹ ደም መልበስ ከንፈሮቹ መንቀጥቀጥ ጀምረዋል።

“መድረኮቻችን እስከ መቼ ነው የእንድ ሺ ከእንድ ሌሊት ተረቶች መተረቻ የሚሆኑት? ጥበብ መቼ ነው ለደራሲው የገንዘብ

ከነዚህ ስተዋናዩ ደግሞ ዝኾነ መሸመቻ ገበያ ከመሆን እልፋ ማህበረሰቡን ልታገለግል የምትበቃው?"

“የምትናገረውን ብታስተውል መልካም ነው!” አለ ሰብሳቢው፤ ጥላቻው እያገረሸበት።

“ይሄ ሰብሳቢ የፈለግከውን መናገር የምትችልበት መድረክ አለመሆኑንም ብትገነዘብ ይበጅሃል” አለ ፀሐፊው በበኩሉ በዐይኖቹ እያሰፈራራው።

ቻርሊ ሁለቱንም ከቁብ አልቆጠራቸውም። “አሁንም እደግመዋለሁ! በማህበረሰቡ ዐይን የማያለቅስ፣ በማህበረሰቡ ጥርስ የማይለቅ፣ ከማህበረሰቡ ጋር ታሞ ከማህበረሰቡ ጋር የማይደኝ ጥበብ ያለሙቀት፣ ያለ ድምቀት በግ ብሎ ድርግም የሚል የብርሃን አላቂ ነው። እንኳንሰ ብርሃን ሆኖ ማህበረሰቡን ወደ እውነት ሊመራ፣ ለገዛ ጭንብስ ዓይኑም ፍኖት አይሆንም። እንኳንሰ ሙቀት ሆኖ ያዘኝ፣ የተጨነቀችን ነፍስ ሊያጽናና፣ ቆፈን እንዳይነዘዘው ቡችላ ለሚያሳዝን አንደበቱ አለኝታ አይሆንም። እንኳንሰ የሌላውን ዐይን ሊወጋና የሌላውን ቀልብ ሊሰብ፣ ከራስ ፀጉር እስከ አግር ጥፍሩ ያጠለቀውን ከል አይገፍም። ጥበብ ያለይዘት ውጭውን በከበረ ድንጋዮች ያጌጠ መቃብር ማለት ነው፤ ውስጠ በድንገ” የለህ ሲቃ እያነቀው ሁሉንም አስተዋላቸው። አሥራ ሁለት ዐይኖች በጥላቻ፣ በመገረም፣ ግራ በመጋባት፣ በህዝቷታና በግድ የለሽነት ያስተውሉታል።

“እጥጋቢ ባልሆነ ምክንያት የቀረቡልንን የተውኔት ጽሁፎች ብቃት የላቸውም እያልን የምንመልስ ከሆነ፣ በቲያትር ቤቶች የሚቀርብ ሥራ እንደማይኖር ለምን አታስተውልም? በዚህ ሃቢያ ሰንት ጉርሮዎች እንደሚዘኩስ አትዝግትም?” ፀሐፊው አፈጠጠበት።

ቻርሊ በምጸት ጥቀሰ “ይቅርታ አድርግልኝና ጓድ ፀሐፊ፣ ቲያትር ቤቶች የተቋቋሙበት ሞያ ዓላማ የኛን ጉርሮ ለመክፈት ከሆነ አግራሽኛችንን ወደ ወፍጮቤትነት ወደ ገብ ማምረቻ ድርጅት፣ አለባቢያ ወደ ከባት ማድለል ማጠያነት ለውጠን የአለት ጉርሻችንን ማጥፋት ባላናገተን ነበር። በጥበብ ባንግዳላች፣ በአውኔት ባንቀልደባት፣ በፍቅር ባናተርፍ ይበጃል ነው የምለው። በይሉኝታ፣ በጥቅምና በቅልተኝነት ገረፍ ገረፍ አድርገን ለህዝብ እንዲቀርቡ የምናደርጋቸው ጉንድሽ ሥራዎች ህዝብንና ሙያውን ማራራቅ፣ ህዝብንና ባለሙያውን ማናናቅ እንጂ የሚፈይዱት ነገር የለም። የኛ ጥበቅነት ጥበቡን እንደ ገበያ የቀጠሩ ፀሐፊ ተውኔቶችን የእንጀራ

ገመድ እንደሚበጥስ አውቃለሁ። እውነተኛቸን የጥበብ ረሃብተኞች ግን ያተጋል” ቻርሊ ሽገውን ገትሮ መግንቱን ቀጠለ።

ሰብሳቢው በብሽቀት ፈገግ እያለ “እንግዲህ ፍፁም የሆነ ሥራ እስክታቀርቡልን ድረስ በፀሐፊ ተውኔቶችን የብሰለት ደረጃ የቀረቡልንን ሥራዎች ማሳለፍ ግዴታችን መሆኑን ብትረዳልኝ እወዳለሁ” አለ።

ከተሳታፊዎቹ ከፊሉ ፈገግ አሉ። ቻርሊ ላይ የተሰነዘረበት ሽሙጥ በውስጡ መቀጣጠል የጀመረውን ንዴት አጋጋመበት። “ተዋናይ የግድ ፀሐፊ ተውኔት መሆን የሚኖርበት አይመስለኝም። ፀሐፊ ተውኔት ባይሆንም ግን የተሰጠውን ቃለ ተውኔት አጥንቶ እንደ በቀቅን በመጮህ መወሰን የለበትም። ስሜቱ፣ የህይወት ግንዛቤውንና ፍልስፍናውን ያልተቀበለውን ገፅ ባህርይ፣ የተዋናዩን ቀልብ ገዝቶ ከመቅኔው ያልተዋሃደውን ቃለ ተውኔት በመድረክ ላይ ቆሞ ቢጓጉር፣ እንደ አሮጌ ጅብ ደንቁር... ከማደናቀር በላይ እንዲትም እውነት ከእርሱ አንደበት ጠብ አትልም። እና ጓድ ሰብሳቢ ሽሙጡን ቢያቆዩት። ተዋናይም በጥበብ ሥራ ላይ መተችት መሄስ ይችላልና...”

የቻርሊ ንግግር ያሰለቸው ፀሐፊ አቋርጦት “ተዋናይ በቀረበ የጥበብ ሥራ ላይ ትችት መስጠት አይችልም ያለ የለም። እንዲህ ቢሆንም የኛም እዚህ መገኘት ባለበለገም ነበረ። ይቅርታ አድርግልኝና ቻርሊ፣ ከተኛህበት ነው የምትነቃው። በዚህ ቃለ ተውኔት ላይ ሰንወያይ ዛሬ አምስተኛ ጊዜያችን ነው። በነዚህ ሁሉ ቀናት አንዲትም ቃል አልተነፈሰኝም። አሁን በውይይታችን ማብቂያ ላይ ይሄ ሁሉ ማቅራራት ለምን እንደሆነ አይገባኝም። በማለት አፈጠጠበት።

ሰብሳቢውም ቀጠለና “በተጨማሪ፣ ይሄ መድረክ የብሰት አደጣይ አይደለም። የህይወት ውድቀትህን እንጉርጉር ለማዳመጥ አልመጣንም። አለ፤ የቻርሊን ቁሳ ፈልጎ በመደንቀሉ እርካታ አየተሰማው።

ቻርሊ ለአፍታ መላ ሰውነቱ ደነዘዘ። ብዙ ቆይቶ “ስለ ተደራሲ ብሎት እንጂ ስለ ግል ህይወቴ አላነሳሁም፤ ብናገርም አትሰሙኝም። በምድረበዓ ብቻውን እንደሚጮህ ቁራ የዝ ድምጹ ለኔው ጆሮ እንጂ ለናንተ ሩቅ ነው...” ንዴቱን በትግሥት ለመቆጣጠር አየታገለ፣ በእልህ ሊታፈን ከተቃረበው ልሳኑ ቃላቱን በመከራ ወረወራቸው። “የህይወት...

ውድቀትህን እንጥርጥር ነው ያልከኝን! ለመሆኑ የህይወቴ ውድቀት ምክንያት ምን እንደሆነ ታውቃለህ? ብድሃ ብሎ ቆመ መናገሩን እንጂ ምን እንደሚል አያውቅም። የአዕምሮ ህመሙ ሲነሣበት እንደሚሆነው ሁሉ ዐይኖቹ ደም ለብስዋል፤ ከንፈሮቹ መንቀጥቀጥ ጀምረዋል። ከሞተው ጎጆዬ ይልቅ የጥበብ ሞት ነው የሚቆጫኝ! ባክው ከቀሩት ልጆቹ ይልቅ ፍቅር ስትባከን ነው የሚያመኝ። ከባደው እንደሁ ይልቅ የእውነት ጤ ነው የሚጥለኝ። እንተ ሳትሞቅ የፈላህ የምሁር ጅምር! አትናገረኝ!... አትና... ከመጨረሱ በፊት በሁለት እጆቹ መፍፍሮች ጭንቅላቱን ግራና ቀኝ ግጥም አድርጎ በመያዝ “ራሴ ሊፈነዳ ነው!” ሲል አቃሰተ። አጠገቡ የነበሩት ሁለት የስብሰባ ተሳታፊዎች ደጋግፈው ከወንበር ላይ አስቀመጡት።

“ውሃ! ውሃ! እባካችሁ ትንሽ ውሃ!” ሌላኛው ሰው በና ከጠጠባቸው ፍንጃሎች አንዱን አንስቶ እየተጣደፈ ከከፍሉ ወጣ። ቻርሊ ጭንቅላቱን እንደያዘ ጠረጴዛው ላይ በግምባሩ ተደፍቶ በፍጥነት እየተነፈሰ ያቃስቶ ጀመር። ጥንካሬ በድል አድራጊነት ገዱ ፈክቷል። ተሳታፊዎቹ በድንጋጤ እርስ በርሳቸው ይተያያሉ። ከፍሉንም ሙሉ ፀጥታ ዋጠው።

ውሃ ሊያመጣ የሂደው ሰው በፍንጃል ሞልቶ ያመጣውን ውሃ ጠረጴዛው ላይ አስቀመጠና የቻርሊን ትከሻ እየተነቀ “ቻርሊ፣ ይሄው ውሃ” እያለ አነቃው። ቻርሊ ከጭንቅላቱ ቀና አለና ያለበት ቦታ የጠፋው ያህል ዙሪያውን ተመለከተ። ዘግይቶ ከኩቱ ኪሳ ውስጥ ትንሽ ጥቅል አውጥቶ ሁለት እንክብሎችን በመጣለት ውሃ ዋጠ። ከዚያም በረዥሙ ተነፈሰና ቆመ። ከጥንካሬ ጋር ዐይን ለዐይን ተፋጠጠ። በጥንካሬ ዐይኖች ላይ ድል አድራጊነት በቻርሊ ዐይኖች ውስጥ ደግሞ በቀል ይንቀሳቀሳል። “አንድ ቀን ይለይልናል!” አለና ጥርሶቹን በሀይል አፋጭቶ በመጠጥ ኃይል ሚዛኑን መጠበቅ እንደተሰኘው ሰው እየተወላገደ ከፍሉን ለቆ ወጣ።

የባህል ሚኒስቴርን ሆነ ጠምዛዛ ደረጃዎች ወርዶ፤ የግራና የቀኝ እግሩን እያማታና እጆቹን እያወናጨፈ የአስፋልቱን መንገድ በመሻገር መንደሩን አቆራርጦ ለንጋተራ ሲደርስ ፊት ለፊቱ ወፃዕው የመጠጥ መቸርቸሪያ ግርሠሪ እየተጣደፈ ገባ።

ኒቂሴኮ የሀበሻ ልብደን እንደለበሰች መቀመጫዋን እያጠረገች “ምን ልታዘዝ?” ስትል ከፈገግታ ጋር ጠየቀችው።
“ደብል ቅጥር ነፍሰ ገዳይ ቅጅልኝ!”

“የዚህ የጅን ቅጥል ስሙ ደግሞ አጠቃላይ...” እያለች ስትወረገገግ ሄጻ አልኮሉን ቀድታ አመጣችለት። ቻርሊ ገና ከእጁ እንደተቀበለ በአንድ ትንፋሽ ጨለጠው። ሁለተኛውን ዙር ሲያስቀዳ ከጥቂት ደቂቃዎች በፊት የዋጣቸው እንክብሎች ትዝ አሉትና ክትከት ብሎ ብቻውን ሣቀ። “ያልታደልኩ፤ ያልታደሉ” ፊቱን አማተበና ሁለተኛውን ዙር መለኪያ ለመጨለጥ ከከንፈሩ ጋር አገናኘው።

“ብቻዎን ይሰቃሉ እንዴ እንቱዩ?”
“ከሌሎች ጋር ለመሣቅ ሳልታደልስ ኒቂሴኮ...”
“አረ እኝህ! የሰው መድሃኒቱክ ሰው ነው”
“አጥፊ መርዙም!”

“ቢሆንም ህልም ተፈርቶ ሣይተኛ አይታደርም። ሰው ያለ ሰው የደረቀ እንጨት ማለት ነው። ተቃጥሎ ከመክሰልና አመድ ከመሆን ሌላ ምን እጣ አለው?!” ምንም።

አጋር የሌለው ከርታታ ፍጡር መሆኑን አሳየችው። ከዚህ ጥቁር ሰማይ ቦታች፤ ከዚች ጥቁር መሬት በላይ አንድ ራሱን፤ ብቻውን ቆጂል። ነፍሱ አጋሯን ፈለገች። በበድን ህይወቱ ውስጥ እስትንፋሷን እፍ ብላ የምትዘራበት አይዘህ የምትል ጓደኛ ፈቀደች። ሥጋው ግን በአልኮል ትነፍራለች፤ ይጠጣል ያለማቋረጥ። ድንገት አብነት ከነላዛዋ በዐይኑ ላይ ተደቀነች። ከርሷ ሊቆራኝ ወሰነ። ህልም ተፈርቶ ሳይተኛ አይታደርም እማይደል ያለችው ኒቂሴኮ?

*** *** ***

አብነት ከሥራዋ ወጥታ ወደ ቤቷ ለመሄድ ታከሲ ፍለጋ ትጣደፋለች። አባቷ ቀደም ብለው መኪናዋን ይዘው ወጥተዋል። አንድ ሰው መንገዱን ዘግቶ ከፊት ለፊቷ በመቆም እንዳትራመድ አገዳት። ቀና ብላ እየችው - ቻርሊ! ቢሮው ባገኘችው ጊዜ ፊቱ ላይ ይነበብ የነበረው ንቃትና በራስ የመተማመን መንፈስ አይታይበትም። የሰለች፤ የደከመና ተስፋ የቆረጠ ይመስላል።

“ደህና ሰነበትሽ አብነት?” ብሎ ለሰላምታ እጁን ዘረጋላት።
“መንገዱን ልትለቅልኝ ትችላለህ?” አለችው ግምባሯን ቁጥሮ አድርጋ እጆቿን እየሰበሰበች ። እልህ ይተናነቃት ጀምሯል።

“በቀደም እንዳላዘንኩሽ ይገባኛል... ግን ምን ላድርግ?”
“መንገዱን ብቻ ልቀቅልኝ!” ገፍትራው ልታልፍ አሰበች።
“ይቅርታ ልታደርገልኝና የሆነውን ሁሉ ልትረዥሁ አትችይም?” እላት ሀዘን በሰበረው ድምጽ። ተስፋ የቆረጡት ዐይኖቹ እየተንከራተቱ ሲማፀኗት ጨክና ረግጣው ልትሄድ አልቻለችም።

በረከም ጊዜ በዝምታ ስትመለከተው ይተናነቃት የሰረው አላህ እየቀለላት የውሰዷ መንተክተክ የጀመረው ደም መቀዝቀዝ ሲጀምር ታወቃት። ዐይኖቿም የእንባ ዘለላዎች መቋጠር ጀመሩ። የዘረጋውን እጁን በሚንቀጠቀጡት እጆቿ በዝግታ ጨበጠቻቸው።

የአስፋላትን ጠርዝ በመያዝ ከመንገደኛው ጋር እየተርመሰመሱ በዝምታ መጓዝ ጀመሩ። ብዙ ከሄዱ በኋላ “እንደሚገባኝ... አንቺን ልረዳሽ የቻልኩትን ያህል አንቺ እኔን ልትረጃኝ አልቻልሽም” ከልዩነታችን አንዱ... “የጀመረውን ባይጨርስ አብነት አቋረጠችው።

“አሁ... ቻርሊ! አሁንም ስለልዩነቶቻችን?”

“ስለ ልዩነቶቻችን መነጋገሩና አንዳችን የአንዳችንን የህይወት ድክመት መግለጡ፣ የሰህተቶቻችንን ምክንያቶች በቅድሚያ ለመገንዘብና ልባችንንም ለይቅርታ... ለማንበርከክ እንደሚበጀን ታውቂያለሽ?” አላት የጎድን እያስተዋላት። “እኛ ስለ ልዩነታችን ማውሳቱ የሚጎዳን አይደለም። ቅድም ልነግርሽ የፈለግኩት አንቺ ለህይወት አዲስና ዝና ጉልበትሽ ያልተነካ፣ ሁሉን መጋፈጥ የምትችይ ደፋር ሴት ስትሆኔ እኔ ግን ህይወትን እምፈራ መሆኔን ነው። ከህይወት ልምዴ ሁሉን እጠራጠራለሁ። ዛሬ ዛሬ ግን በአንድ ነገር እርግጠኛ ሆኛለሁ። ለዓመታት የተቆለፈውን ልቤን ፈልቀቀሽ ከፍተሽዋል...”

ከዚያ በኋላ የተናገረውን በውል ለማዳመጧ እርግጠኛ አይደለችም። የድል አድራጊነት፣ የደስታ፣ የቁጭት ስሜት ተደበላለቀው መላውን ሰውነቷን አሞቁት። ጆሮዋ ከዚያ በላይ መስማት አላስፈለጋቸውም። ነፍሷ በውስጧ ጨፈረች፣ ልቧ በሀሴት አጨበጨበች።

“ቡና ብንጠግስ?” አላት በዚያው የልመና ቃና ባለው ድምጽ። ቀና ብላ ዙሪያዋን አየች። አንድ ካፌቴርያ በር ላይ ደርሰው ነበር። እጅ ለእጅ ተያይዘው ወደዚያው በማምራት ቦታ ፈልገው በረንዳ ላይ ተቀመጡ።

ሁለቱም ቡና አዘው፣ አስተናጋጁ ይዞላቸው እስኪመጣ በፀጥታ ተፋጠጡ።

አብነት የቀረበላትን ቡና እያማሰለች “ቻርሊ፣ በዚያን ቀን ለምን እንደዚያ ጨከንክብኝ?” ስትል ጠየቀችው።

“ባለፈው ቀን ስለሆነው ሁሉ እንዳናነሳ ለምኔሽ አልነበረም?”

“እሸ፣ ከዚያ በኋላስ የት ጠፋህ?”

“ታሰራ ነበር” አላት፤ ባሻገር መንገደኛቿን እየተመለከተ።

“ትቀልጃለህ?” በድንጋጤ ከተቀመጣችበት ለመነሳት ቃጣት።

“የዲሞክራሲ መብቶች ትቢያ በለበሱበት አገር ጀንበር በወጣችና በጠለቀች ቁጥር እንደ ጥጃ መታሠሩና መፈታቱ ያስደንቅሻል? በተገናኘን ማግሥት ነበር የታሰርኩት!”

የጀመረውን እስኪጨርስ አልታሠገችውም፤ “እኮ በምን ምክንያት?” ስትል በጥያቄ ወጥራ ያዘችው።

“ሰዎችን ለማሰር ምን ምክንያት ያስፈልጋል? ፀረ-አብዮተኛ ነው የሚለው ጥርጣራ ብቻ እንጠርጠሳ ለማውረድ በቂ ምክንያት ነው።

“እኛ እንዴት ለቀቁህ?”

“ማስረጃ አልነበራቸውም። ኅትተው ፖሊስ ጣቢያ እንደወረወሩኝ ገፍተረው ደግሞ አስወጡኝ” አለች በቅሬታ ፈገግ አለ።

“ግን አንተ እንደሚሉህ የአብዮቱ ጠላት ነህ?”

“እኔ እንጂ” አላት ትከሻውን እየሰበቀ። “እኔ ይህን አላውቅም፤ በአንድ ነገር ብቻ እርግጠኛ ነኝ። ሀገሪን እወዳለሁ፤ ህዝቦቼን እመልካቸዋለሁ። ትከሻቸው ላይ የመርግ ያህል የተጫናቸውን ጭቆና አሸቀንጥረው ለመጣል የሚያደርጉትን ትግልም እደግፋለሁ።

“የእውነት ኮምኒስት ነህ?”

“አዎ?”

“የየትኛው ድርጅት አባል ነህ?”

“እሱን ማንሳት ያስፈልጋል ብለሽ ነው?”

“ግን የምር ኮምኒስት ነህ?”

“አዎን ነኝ”

ውስጧ የተቀጣጠለው ድንጋጤ ፋታ እስኪሰጣት ጠብቃ “ቻርሊ! ለምን ኮሚኒስትነትህን እርግፍ አድርገህ አትተወውም?” ስትል የልመና ያህል ጠየቀችው።

“ከነፍሴ የተሞሃደውን እምነት፣ ከደሜ የተቀላቀለውን ዓላማ እንደምትይው በፈቀድኩት ጊዜ ልጥለውና ባሻኝ ጊዜ ላነሳው አይቻለኝም። የህዝቦችን ነፃነት እናፍቃለሁ። ለኔ ህይወት ያለዚህ ተስፋ ትርጉም የለሽና ባይ ነኝ።

አላስጨረሰችውም። “ተላስተሃል ቻርሊ! የሰው ልጅ ህይወት ባይ የምትሆነው ፍቅርን ስትነፈግ ብቻ ነው!” አለችው እየተጣደፈች።

“ልክ ነሽ” አላት ራሱን እየተቀናቀመ ያለ አንዳች መግት እጁን መስጠቱና ሁሉን መቀበሉ እየገረማት “ታዲያ ለምን ልመናዬን አትቀበልም?” ብላ ልትጠይቀው ሰትዘጋጅ “እኔም ልክ ነኝ!” አላት እየፈገገ።

“ሁለት ፍፁም የተለያዩ አመለካከቶች እንዴት ባንድነት ትከክል ይሆናሉ? እርግጠኛ ነኝ ከሁለት አንዳችን በተሳሳተ የህይወት መስመር ላይ ነን!” አለችው ግራ በመጋባት ሰሜቱን እየመረመረች።

“አይመስለኝም! በመደመር ስሌት አንድና ሶስት ወይም ሁለትና ሁለት ውጤታቸው ያው አራት ነው። ባንድ ጉዳይ ላይ እውነት ወደሆነው ውጤት ለመድረስም የግድ አንድ መስመር ብቻ መከተል የለብንም። እንደሚገባኝ ሰፊ ልዩነቶቻችንን ማቻቻል የምንችለው አንቺም የእኔን እውነት እኔም የአንቺን እምነት ስንቀበል ብቻ ነው” አላት አስተሳሰቡን ምን ያህል እንደተቀበለችው ለመገመት ዐይኖቿን ጠልቆ እየመረመረ። አልመለሰችለትም።

“አየሽ አብነት! በሁለት አካል ውስጥ ያለተቃርኖ የሚጓዙ ሁለት ነፍሶች ቦታቸው ምናልባት በልብ ወለድ መጽሀፍ ብቻ ነው። የገሃዱ ዓለም ህይወት ግን... በየማእዘኑ በቅሪቴ የተወጠረችገ በልዩነቶች የታጠረች ነች። እንደምረዳው ፍቅር ህያው ሊሆን የሚችለው በዚህ ልዩነቶችና ቅሪቴዎች ውስጥ ሊፈጠር በሚችለው አንድነት ነው። እየተግባባን ነው?” አላት ፈገግ እያለ።

“ስለ ዲያሌክቲክስ እያስተማርክኝ ነው እንዴ?” አለችው በፈዝ። አንዳንዴ ሣራ ሌላ ጊዜ ደግሞ ሠአሊው አጎቷ ሲሉ ሰምታ እንጂ የምታውቀው ነገር እንኳ የላትም።

“የለም... የለም...” መናገር እስኪሳካው ድረስ በላቅ ይንፈቀፈቅ ጀመር። ሲሰቅ እንደ ሣራ ጋዴም ዐይኖቹ ይጨፈናሉ። በዐይነት ጠርዝ ግራና ቀኝ ቆዳው ይሸበሸብና ውበቱን ያጎላዋል።

“ልክ ክምኒዝምን የምታስጠናኝ ነው የመሰለኝ” አለች አብነት እየሳቀች። የሚያንፈቀፍቀውን ሳቅ እየታገለ አቆመና “እሸንፈሻል! እኔስ እንደበቀደም ዕለቱ ሮጠሽ ትሄጃለሽ ብዬ ሰማቼ ነበር” አላት። ሁለቱም ከግራ በላይ መሳቅ ጀመሩ። በካፌቴርያው በረንዳ ላይ የነበሩ ተሰተናጋጆች ሁሉ ፈታቸውን እየጠመዘዙ በመገረም ተመለከቷቸው።

“ልዩነታችንን ማቻቻል ጀምረናል ግለት ነው። እምነትሽን ላልጋፋ፤ እምነቱን ሳትቀበይ። ጥሩ ጅምር ነው” አለና የጠጠብትን ከፍሎ ብዙ ርቀት በእግራቸው ከተጓዙ በኋላ ተሰባብተው ተለያዩ።

አብነት ከሄደች በኋላ ቻርሊ ብቻውን ቆሞ ግሰብ ጀመረ። አንድ ታላቅ በደል እየፈጸመባት እንዳለ ሁሉ ከልብ አዘጋጅቶ ከብዙ ዓመታት በፊት ውብነት የተናገረችው ትዝ አለው። “ይህን መልክ ቀናትህንና ሙያህን ወዳ ትዳር በምትለው ወህኒ ቤት የምትግቅጥህ ሌላ ምስኪን ሲት ፈልግ። እኔስ ከትብትብህ ተፈታሁ!”

“ይችን ውብ ልጅ በማትዘልቀው የፍቅር ጎዳና እየመራሁ እግር ከወርች ወደምትታሰርበት ወህኒ የምነዳት ለምንድነው?” ሲል ራሱን ጠየቀ።

በአንድ ነገር እርግጠኛ ነው። የወጣትነት ሰሜቷ ሲቀዘቅዝገገ የፍቅሩ ግለት ሲበርድገ አንድ ቀን ልክ እንደ ውብነት “... ፍቅር የጊዜ ጉዳይ ነው!” ብላው በእድሜዋም በኑሮ ደረጃዋም አቻዋን ፈልጋ ትሄዳለች። በናፍቆቷ መዋለሉ፤ በትዝታዋ መንገብገቡ የእርሱ ፈንታ ነው። ቻርሊ ለራሱ አዘጋጅ።

በውብነት የፍቅር ጦር ተወግቶ ገና ያላገለመው አመጽኛ ልቡ ግን ያሻግው ጀመር። “ቻርሊ ፤ አብነት የህይወት ጨው ስለሆነች መራራውን ህይወትህን አጣፍጥባት። አዲስ እንደተወለደች የንጋት ጀንበር ብርሃንህ ናትና ጨለማውን ህይወትህን አድምቅባት። አብነት ከአልማዝ ከእንቁና ከከበረ ሉል የምትበልጥ ናትና ለደረትህ ሊሻን አድርገህ ተዋብባት። እስከመቼ ህይወትን ፈርተህ? እስከመቼስ ከፍቅር ሸሽተህ ትኖራለህ?” የቻርሊ ነፍስ መልሣ አንሰራራች። የሚፈራራትን ህይወት ጨከባት።

አብነት መንገሻ በዚያች እለት የወደቀችበትን ሳታውቅ የእርይታ ምሽት አሳለፈች። በነኛ ጥቂት ሣምንታት ውስጥ ብቻ በንቱን አየችው? ጭንቀት፤ ፍርሃት፤ ናፍቆት፤ የጨለመ ተስፋ፤ ራሱን መጥላት፤ ፍቅር እንዴት ያለ ሃይል አለው? በአንድ ጀንበር ብቻ ህይወት እንደ አደይ አበባ ፈክቶ በራሳት። ራሳቸውን የሚያጠፉ ሰዎች ለአንዲት ጀንበር መታገስ ችለው ከአዲሷ ጀንበር ጋር የሚወለደው ቀን ምናልባት በህይወት ለመኖር የሚያጓጓ ገፁ በረከትን ያመጣልናል ብለው አለማስባቸው ደነቃት።

ለርሷ ግን ልቧ ውስጥ የተሰነቀረችው ትንሽ የፍቅር ትንታግ እለት ተለት እየጋመች መላ ህይወቷን አፈካችላት። “ህይወት” ግለት

ትርጉሙ “ቻርሊ” ማለት ብቻ እስኪመስላት ድረስ ከአየሩ ጋር ተነፈሰችው ከፀሐይዋ ጋር ሞቀችው።

ቻርሊና አብነት እንደ ሁለት ቀዳይ ድንቢጦች የፍቅርን መዝሙር በየደረሱበት እየዘመሩ አንፃቸው ለአንፃቸው ብቻ የተፈጠሩ እስኪመስሉ በእረፍት ቀናትና ከሥራ በኋላ የማይነጣጠሉ ሆኑ። ከዋሉበት ውለው ሠፈሯ ድረስ ሽኝቷት ሲመለስ ከእርሱ መለየቱን ትጠላው ጀመር። ነጣጥሉ የሚያሳድራቸውን ፍቅር የማያውቅ ጨካኝ ጨለማ እየረገመች፤ ለእይታዋ እስኪለወር ድረስ በዐይናቿ መንገዱን አሻግራ ትሸኘዋለች።

በክሊያ ከማር በጣፈጡ ጥቂት ቀናት ውስጥ ያሰጩን ቃትና ያሰጋት የነበረ አንድ ነገር፤ የወገኗ ሁሉ ግርጌሽ አብዝቶ ወደ ወላጆቿ ቤት መመላለስ ነበር። ይህን በደስታዋ ውስጥ የተሰነቀረ ሳንካ ስታስብ ለአጭር ጊዜ ትሸበርና ወዲያው ደግሞ የሚመጣውን ሁሉ በቆራጥነት ለመጋፈጥ ከራሷ ጋር ትማማላለች።

ምዕራፍ ሰባት

አብነት ቻርሊን ከሰላላው ለጎቷ ጋር ልታስተዋውቀው ወሰኝ። በርሷና በሰዓሊው መካከል ድብብቆሽ የለም። እናም የመጀመሪያውን ፍቅሯን ከርሱ የምትደብትበት ምክንያት አልነበረም። “አብነት፤ ወደ ሞትና ወደ ህይወት በሚወስድ መንታ መንገድ ላይ መቆምሽ ይሰማኛል...” ያላትን እያስታወሰች፤ ወደ ህይወት የሚያመራውን ጎዳና መምረጧን ልታረጋግጥለት እጇን ገትታለች።

የአንደኛ ደረጃ ተማሪ ሳለች ብዙውን ጊዜዋን የምታሳልፈው በሰላሊው ቤት ነበር። ነገራሪው የሚያስገርም ፍጥረት ነው። ለጭር ሆኖ ከሰውነቱ ደልደል ይላል። በራው ከመሀል ግምባሩ በመነሣት እናቱን አቋርጦ ማጀራቱ ደርሷል። ከጆሮው በላይ ግራና ቀኝ ሽበት የተዘራበት ጎፈሬው በወር እንድ ቀን እንኳን ለመበጠሩ ያጠራጥራል።

እቤቷ በመጣ ቁጥር ሁለት እጆቿን ካፖርት ኪሶቿ ውስጥ ሸጉጦ ትናገሽና አስተዋይ ዐይኖቿን እያርገገገ አስቂኝ ቀልዶች በማውራት ቤቷ ስብን ሁሉ በሣቅ ሲያንፈረፍር፤ ህይወት ያሸለበችበት የሚመስለውን ቀዝቃዛ ቤት እንዲያደምቅ ከሰማይ የወረደ ኮሚክ ይመስላት ነበር። ቤቱ ስብ በሙሉ በሌለበት “ጅምር እብድ” ስለሚለው እናቷ የወንድማቸው መሰደብ ይቆረቁራቸው እንደነበር ታስታውሳለች።

እቤቱ በሄደች ቁጥር አንፃች የደስታ ስሜት እየፈነቀለው ትናገሽ ዐይኖቿን በደስታ እያቆለጠለጠ “ቀይዋ ድንቢጥ!” ብሎ በመጮህ ፤ በሁለቱም ብብተጅ ስር እጆቿን አስገብቶ ወደላይ ያነሳትና ከደረቀ ላይ ለጥፎ በዝምታ ያስተውላታል። እሷ ግን በጆ ብላ ደረቀ ላይ አትረጋለትም። ባላት ሃይል ሁሉ በመንፈራገጥ ለማምለጥ ትታገላለች። ትግሉ ሲለለቸው በርጋታ ከደረቀ አውርዶ ዘወትር እሚቀመጥበት ሶፋ ላይ ያስቀምጣትና እጆቿን ኪሱ ከቶ መንጎራደድ ይጀምራል።

ስዓሊው የሚኖርበት ቤት ሶስት ክፍሎች ያሉት ሲሆን አንዱ የእንግዳ መቀበያ፤ አንዱ መኝታ ቤት፤ ሌላው ደግሞ የሰላል መሳያ ስቴዲዮ ነው።

ስቴዲዮው ውስጥ ጠንካራ ሽፋን ያላቸው በርካታ መጽህፍት ተበታትነው፤ ስላል የተሠራባቸው የፋይዚት እንጨት ቁርጥራጮች እዚህም እዚያም የአረራ ልብሳቸውን እንደለበሱ ወዳድቀው ሳይ የሺና ጦርሙሶች በየስርቻው ተንከባለው ስትመለከት የሰዓሊው ህይወት

የሰቃይትነት ያሳዘናታል። የሲጋራው ጨበጥ የሺናው የአዲራውና የቀሰሙ ሽታ በአንድነት ተቀላቅለውም ይህ ነው የማይባል ጠረን በሚፈጥሩ መተንፈስ እስኪሳናት ድረስ ትቸገር ነበር።

ሰዓሊው ወንበር ላይ ተቀምጣጥ እርሱ ሲጋራውን በላይ በላይ እየለከለና አዲራ የለበሱ ሰእሎችን እየጠረገ አንዴ ቀረብ ሌላ ጊዜም ደግሞ ራቅ በማድረግ በፍቅር ሲያስተውላቸው በንቀት ሲያሸናፍባቸውና በጥላቻ ሲወረውራቸው መመልከቱ ለርሷ ድንቅ ተውኔት የመመልከት ያክል ነበረ።

የሰዓሊው መንፈስ ውሉን ሊጨበጠው ባልቻለ ጥልቅ ሀሳብ እንደተወጠረ ትንሙታለች። አንዳንዴም ተንበርክኮ ጭንቅላቱን ጭናቹ ውስጥ በመቅበር ተንሰቅስቆ ያለቅላል። እንደዚያ በሚሆንበት ጊዜ ልሷ ደረቷ ውስጥ ትወራጭና እንባዋ መፍለስ ይጀምራል።

“... የሀላውናችንን ምክንያት የህይወታችንን ዓላማና ግብ የከበመታችንን ምንነት እንኳን ለመለየት ያልታደልን ምስኪን ፍጥረታት...” ይሄ ነበር የዘወትር እርሮው። “... ለተፈጥሮ ለህይወት ለውበትና ለእውነት ትርጉም መስጠት ሳንችል እድሜያችንን በሰላም እየተንፈቀን የምንዘላበት ነስቋሎች...” እልሁና በዐይናቸው ውስጥ የሚንደው የቁጭት እሳት አሁን ድረስ ይታያል።

የሰለልን ጥበብ ፈረንሳይ ውስጥ በመግሩ “ይሄ የፈረንሳዮች ጀምር አብድ” እያሉ የሚዘልቱት አባቷ እንኳን ባያደንቁትም ያከብሩታል። ከዚያም ጋር ያለውን ቅርበት ወስኖ የብቻውን ዓለም ፈጥሮ የሚጥር ጥበብ እምላኩ ሰው ነበር።

እያደገች በሄደች ቁጥር ከሰዓሊው ጋር የነበራት መቀራረብ እየጠበቀና ግንኙነታቸውም እየጠና ሄደ። በዚያ ዓመታት ያከባቸውን መጽሀፍት ሲተርክላት ስለ ሥነ-ጥበብ ሰዎች ሲነግራትና የእንግሊዝ ቋንቋ ሲያስጠናት አንዳችም የመሰልቸት መንፈስ አይታይበትም ነበር። ከመጽሀፍት ጋር ያቆራኛትም እርሱ ነው። እርሷም በዘክሩ ቤቱን በማፀዳዳት የሰለል ሥራዎቿን በመልክ በመልካቸው በማደራጀት ኑሮው ሥርዓት እንዲይዝ ትጥር ነበር።

ሰዓሊው በአዲስ አበባ ሥነ-ጥበብ ትምህርት ቤት መምህር ስለሆነ አብነትም እንደርሱ ሰዓሊ የመሆን ብርቱ ምኞት ስለነበራት ሰለል ት/ቤት እንዲያስገባት ብዙ ትወተውተው ነበር። አንዴ በተለመደው ጥያቄዋ ስትወጥረው እንዲህ አላት። “... ገና ከልጅነት ጀምሮ በዚህ የጥበብ መስመር ስላለሽ የተፈጥሮ ስጦታ ሳጠናሽ ነበር

የኖርኩት። አውነቱን ግወቅ ከፈለግሽ ሰዓሊ መሆን አትችይም። ቀልብሽ ለቀለም ትንግርት አይደነጥም፤ ፀይንሽም በቀለም ውበት አይሳበም። ባጭሩ ሁለመናሽ ለቀለም ሚስጥር ደደብ ነው!” አላት። አብነት ደደብ በመባሏ ሲከፋት ሲያይ ግን “... የምትሞክረያቸውን ግጥሞችና ድርሰቶችን ስመረምር ምናልባት ጥሪና ተልእኮሽ በሥነ ጽሑፍ መስክ ሊሆን እንደሚችል እገምታለሁ” በማለት አጽናናት።

አብነት አንድ ቅዳሜ ከቀትር በኋላ ቻርሊን ይዛ ወደ ሰዓሊው ቤት ሄደች። በቅሉ ቤት ተብሎ በሚጠራው ሰፈር አካባቢ ሲቃረቡ ነበር ከታከሰው ወርደው በስተግራ በኩል ቀጭኑን የአሰሩልት መንገድ ይዘው ያሸቆለቆሉት። ሰዓሊው በተለመደው ቡላ ካፖርቱ ውስጥ ተጀቡና እጆቹን ኪሱ ውስጥ እንደሸነጠ በግቢው ውስጥ ሲንጎራደድ አጥኙት።

እንደ ቀድሞው “ቀይዋ ድንቢጥ!” እያለ ጮሆ አልተቀበላትም። በቀዘቀዙ ዐይኖቹ እንዴ አብነትን ሌላ ጊዜ ቻርሊን በመገረም ሲመለከት ቆየና “እንኳን ደህና መጣችሁ!” በማለት ሁሉቱንም ጨበጣቸው። ገዱ እንደጨረገ ነበር።

አብነት ነፍሷን እየተሻሙ ያሉትን ሁለት ተቃራኒዎች ካስተዋወቀች በኋላ አጎቷ ግንባር ላይ ደም በማየቷ “ጋሼ ግንባርህን ምን ሚረህ?” ስትል በድንጋጤ ጮኸች።

እጆቿን ከኪሱ አውጥቶ “መኪናዬን አታያትም” አለና ወደ አሮጌዋ በከሰዋገን በጣቱ አመለከታት። የፊት መስተዋቱ በሙሉ ረግፏል። “እንዴ?!” ምንድነው ጉዱ ጋሽዬ? አደጋ ደረሰብህ እንዴ?!” በማለት እየጮኸች ጠየቀችው።

ሰዓሊው ትከሻውን ሰበቀና “ጊዜው በእያንዳንዱ ሰከንድ አደጋ ባናታችን ላይ የሚያንሻብብበት እያንዳንዱ ሰው ሞትን አፍንጫው ላይ አንጠልጥሉ የሚከርባት ጊዜ መሆኑን ዘጋሽው?” አለና ቻርሊን ሰረቅ አድርጎ ተመለከተው። ጥላቻው ፊቱ ላይ በግልፅ ይነበባል።

“እኮ መኪናህ ምን ሆነች?”

“የጠዋቶቹ ተማሪ ሰልፈኞች በድንጋይ አደቀዱት። ህዝብ በአንድነት ያበደበትን ጊዜ በኔ እድሜ ከዚህ ቀደም አላየሁም። የኔ መኪና በድንጋይ በተወገረች ሰቆች በተደበደቡ የህንጻ መስታዋቶች በተሰበሩ የሚገኘው ጥቅም ምን እንደሆነ አይገባኝም” አብነት ከልቡ ግዙንና መበላጨቱን አስተዋለች።

ወዲያው ግን ወደ ቤት እየመራ አስገዝቶውና እንግዳ ጭቆናው ከፍላ ውስጥ በአረጃት የሰፋ ወንበርች ላይ ተቀመጡ። ሰዓሊው ብስጭቱ አልበረደለትም ነበር። “በሀገሪ ሰማይ ላይ ሞት እንደዚህ ጥላውን ያጠላበትና ምድር ራሷ ደም ደም የተነፈገችበት ጊዜ አላየሁም፤ በየመለክሱ ጨለማ!” አለው የተናገረው ለአብነት ይሁን ለራሱ በውል አላወቀውም።

“አትጨነቅ ወንድም፤ ከጨለማው ባሻገር የጭቁን ህዝቦች ብራ ቀን እንደሚወጣ ሞት ባረበበበት ሰማይ ላይ የህዝቦችን ብሩህ ተሰፋ አንድ ቀን እንደምታይ አትጠርጥር” አለው ቻርሊ የአገጨን ጢም እያፍተለተለ።

ሰዓሊው በመገረም ሲመለከተው ቆየና “በደም ባህር ከተዘፈቁና ከአልቂት በኋላ የሚመጣ ብራ ቀን አይኖርም። ወንድም፤ ከፍጅት በኋላ የሚመጣው ቀን የፈራረሱ ጎጆዎችና ምድር ሙሉ የምስኪኖችን በድን የሚያስታቅፈን ጨለማ ቀን ነው። ይሄ የምትለው የማይጨበጥ ተስፋ የኮሚኒስቶች መሸንገያ ነው!” አለው የሰፋውን ጠረጴዛ እየደበደበ።

“ጦርነቱ ተጀመረ!” አለች አብነት በሃሳቧ ሁለቱ ተቃራኒ አመለካከት ያላቸው ሰዎች ለፍልሚያ ሲዘጋጁ የሰነበቱ ይመስል ገና ከመገናኘታቸው ፍልሚያውን መጀመራቸው አስደነግጣት። ሰዓሊው ስለሚናገረው ነገር ግድ የሌለውና ቻርሊም ግትር መሆኑን ስለምታውቅ ንትርካቸው ወዴት እንደሚያመራ በመግመቷ ሲጋች።

“ኮምኒስቶች ከማንም ይበልጥ የሰው ልጅ ደህንነት ጠበቆች፤ የሽብርና የአልቂት ተቃዋሚዎች መሆናቸውን አታውቅም?” አለ ቻርሊ በሰዓሊው ንግግር እየተቆጨ።

ሰዓሊው ፍቅፍት ብሎ መሳቅ ጀመረ። አብነት የምታደርገው ጠፍቷት ግራ ተጋባች። “አምላኬ፤ እባክህ እርዳኝ። ምን ሲያቀብጠኝ ነው እነዚህ ሰዎች እንዲገናኙ ያደረግኩት!” እያለችም ራሷን በጸጸት ጅራፍ መግረፍ ቀጠለች።

“... እኮ በሰንተኛው ከፍላ ዘመን? በየትኛው የዓለም ክፍል? ከታሪክ እንዳበብኩት ኮምኒስቶች ከረገጡት ምድር በላይና ቀይ ባንዲራቸው ከተውለበለበበት ሰማይ በታች የሚታይ ነገር ቢኖር የሆዋን ደም ብቻ ነው” አለ ሰዓሊው በርግጠኝነት።

“ኔታው ያለ መስዋእትነት የሚገኝ ድል የለም። ህዝቦችን በባርነት ከሚገቡና ደማቸውን ከሚጠጡ ጨቋኞች ደግሞ በልመና ነገትን መቀዳጀት ስለማይቻል ኮሚኒስቶች ደማቸውን በየትግሉ መስክ ማፍሰሳቸው እውነት ነው። ይሁን እንጂ ይህን እንደጠበት ደም የሚረጭ የደጋጎች ደም አሸዋ ጠጥቶትና ለየሩን አከርፍቶት የሚቀር እንዳይመስልህ። ለእልፍ አእላፍ ድሆች ነገት የተከፈለ ዋጋ በመሆኑ አንድ ቀን የህዝቦችን ብሩህ ቀን ይዞ ይመጣል። ይህን ደግሞ ታሪክ ደጋግሞ አሳይቶናል...”

ሰዓሊው አላስጨረሰውም። “ይህንን ታሪክ አትበለኝ! በነስቋሎች ደም የተጨማለቀ ታሪክ ታሪክነቱ የህዝቦችን ደም አንጠፍጥፈው እየላሉ ለደለቡ ኮሚኒስቶች እንጂ ለሌሎች ታሪክ አይደለም። እና ጀብድ ሆኖ አያስፈርከርም” ሰዓሊው ይህን ሲናገር በቁጭት እየተንጨረጨረ ነበር።

“ኮምኒዝም ወፈፈነቱን የሚጀምረው ሰብአዊውን ፍጡር በመደብ በመሸንሸን ለአንድ ሀገር እድገት መሠረት የሆኑትን የምርት ማመንጫና መገልገያ መሣሪያዎችን በመዝረፍ በጋራ ባለቤትነት እንዲያዙ ሲያደርግ ነው። አስተውል! ይህ አስተሳሰብ በቅድሚያ የሚታገለው ግለሰብ የሆነውን የሰው ልጅ ተፈጥሯዊ ባህሪ ነው። ኮምኒዝም ጨርቁን ጥሎ የሚያብደው ደግሞ ይሄን ጠንባራ ዓላማውን ከግብ ለማድረስ በአሸባሪነትና በወረራ የህዝቦችን ሰላም በማደፍረስ ከቡር የሆነውን ሰብአዊ ፍጡር መጨፍጨፍ ሲጀምር ነው” አለ ሰዓሊው እልህ እየተናነቀው።

“ወዳጄ፤ ስለ ኮምኒዝም ከዚህ የክፉ ዘለፋዎችና ትችቶች ተሰንዝረዋል። ከዚያም አልፎ እንደ ጥጃ ሲታሰሩና ሲፈቱ ኖረዋል፤ በፈላ ዘይት ተቀቅለው፤ በኤሌትሪክ ተጠበሰዋል። ይሁንና ኮምኒስቶች ይሄን ሁሉ መስዋእትነት መክፈል ቢገደዱም ግባቸውን መቀዳጀታቸው አይቀርም። ለምን? የያዙት ዓላማ የህዝብ አላማ ነውና! የያዙት እውነት የህዝብ እውነት ነውና!” ቻርሊ መግቱን ሲጀምር አሁንም ሰዓሊው ጣልቃ ገብቶ አቋረጠው።

“የህዝብ እውነት አትበለኝ! አንድ ነገር ባረጋግጥላህ። በምእራቡም፤ በምእራቁም ዓለም፤ በየትኛውም አገር ፖለቲካ ውስጥ “እውነት” የሚባል ነገር የለም። ቃሉን ለምን ታረክሰዋለህ? ይህ “የህዝቦች እውነት” የምትለው ቀልድ የሚወለደው በፖለቲከኞች ቋንቋነት ውስጥ ብቻ ስለሆነ አልቀበለውም!”

“ጋሼ፣ እንግዳ ቤትህ ሲመጣ የምትስተናግደው በዚህ ዓይነት ነው?” አላች አብነት የንትርኩን ውጥረት ለማርገብ።

በዓለው መደናገጡ ፊቱ ላይ እየታወቀበት “አ፤ ትልቅ ይቅርታ አብነት፤ ትልቅ ይቅርታ፤ አንተም ይቅርታ የኔ ወንድም። ከአብነት ጋር በመምጣትህ እንግዳ መሆንህም ተከላካይ። ስህተቱ እንዲህ የኔ ብቻ ሳይሆን እንግዳ ይመስል እጅና እግርሽን አጣጥፈሽ የተቀመጥሽው ያንችም ነው።” አላት ግላጼ በተቀላቀለበት እንደበት። “የኤሌትሪኩን ምድጃ ለኩሳሽ መክሰስ ብጤ አዘጋጃልን። የምትፈልገው ሁሉ እዚያው አለልሽ። እኔ ደግሞ የሚጠጣ ነገር ልግዛ። ተጫውቱ” አለና ሰፋው ሥር ተቀምጦ የነበረ እነሱተኛ የመንገድ ቦርሳ አንጠልጥሎ እያፏጨ ወጣ።

አብነት ቻርሊን ቀና ብላ ስታየው በሃሳብ ጭልጥ ብሎ ሄደል። ህሳቡ ከሰዓሊው ጋር ሲያደርግ በነበረው ክርክር መመሰጠን ገመተች። “ቻርሊ፣ ጋሼ በተናገረው ተቀየምክ እንዴ?” ስትልም ጠየቀችው። ከሃሳቡ እንደነቃ ራሱን ነቀነቀና “ለምን?” ከምኒዝምን የሚነቅፋ ሰዎች ከሚናገሩት ከአሥር አንዱኩ እውነት ነው።... ነቀፌታቸውን ማዳመጡ ደግሞ የኮምኒዝምን ድክመቶች እንድንረዳና ተግባራችንን እንድንመረምር ይረዳናል” አላት በፈገገታ።

“ቻርሊ፣ አንተ ግን ለምን ኮምኒስት ሆንክ?”

“አየሽ በሰዎች ሁሉ ገጽታ ላይ ብሩህ ፈገግታ ማየትን እመኛለሁ። ስለዚህም ለሰዎች ያለኝ ፍቅር ነው ኮምኒዝምን እንድወድ ያስገደደኝ”

“ኮምኒስቶችንና ተግባራቸውን ስትመለከትህ በሰዎች ላይ ማየት የምትመኘውን ፈገግታ ሊያመጥ እንደሚችሉ ታምናለህ?”

“አብነት፤ እውነቱን ለማወቅ ከፈለግሽ ሁሉም ነገር ተመስጭሎብኛል። ኮምኒዝምኩ የብዙ ጨካኝ ገዥዎች መጠቀሚያ ርዕዮት፣ ዓለም ሆኗል። ሁሉም በበጎ ዓላማ ላይ ያነጣጠረ እምነት መሆኑን በማየት ያጭበረብርበታል። ይሄ ግራ ያጋባኛል። በርዕዮተ ዓለምነቱ ግን አሁንም የማልፍለት ዓለማ ነው።”

አብነት ግራ የተጋባ ስሜቱን ተመልክታ ከልቧ አዘነችለት። “ቻርሊ እኔ የሚቀመስ ነገር እስካዘጋጅ ድረስ ለምን የሰክል ሥራዎቼን አትመለከትም?” በማለት የአጎቷን ሥራዎች እንዲመለከት ጋበዘችው።

ቻርሊ በማጨስ ላይ የነበረውን ሲጋራ መተርከሻው ውስጥ ደፈጠጠና አብነትን ተከትሎ ወደ ሚቀጥለው ክፍል ሄደ። ጠቢብ

ያላችው ስቀደጥ ያልያዘችው ቅሪትን የለም። መጻህፍት፤ የወዳደቱ ፋይዚቶች፤ መለሰተኛ ጠረጴዛ፤ በየማእዘኑ የተወጠሩ ጨርቆች፤ የቀለም ብልቃጦችና ቡርሾች...

መስኮቶቹን በርግዓ ገጽህ አየርና ብርሃን እንዲገባ ካደረገች በኋላ በሥርዓት የደረደረችውን በፋይዚት፤ በካርድና በወረቀቶች ላይ የተሠሩ በርካታ የሰክል ሥራዎች ወደ ጠረጴዛው በማምጣት እንዲመለከታቸው ሰጠችው። ቻርሊ ሰክሎቹን እንደ በአንድ እያነሳ መመልከት ሲጀምርም አብነት ጥላው ሄደች።

ይሁንና ሥራዎቹን እያገባበጠ ቢያፈጥባቸውም ቅርጻቸውንም ሆነ ማስተላለፍ የሚፈልጉትን መልእክት ሊገነዘብ አልቻለም። ሁልጊዜም በአብነትራክት ሥራዎች ተልእኮ እንደተገረመ ነው።

ጥቂት እንደቆዩ አብነት ተመልሳ መጣችና “ሥራዎቼ እንዴት ናቸው?” ስትል ጠየቀችው፤ በጀርባው ላይ ተገጠረቷ በጁ የያዘውን ሰክል እየተመለከተች።

“አብዛኞቹን ሥራዎች በየትኛው አቅጣጫ መመልከት እንዳለብኝ እንዲህ አልተረዳሁም” አላት በራሱ ላይ እየሳቀ። በግልጽነቱና አላዋቂነቱን ለመሸፈን ባለመጥከሩ ከልቧ እያደነቀችው ቀደም ሲል ከሰዓሊው ጋር የተወያየችባቸውን ሥራዎች አብራራችለት። ቀጥሎም “ዘር” የተሰኘውን ሥውር ያልሆነ ሥራ ለመመልከት ሲያነሳ የሰክሉን ሃሳብ ራሱ እንዲመረምረው ትታው ወደ ሥራዋ ሄደች።

የአንቁላ ሳንድዊች አዘጋጅታ እንዳበቃችም እጇን ታጥባ በርጣ እያደረቀች ወደ ስቀደጥው አመራች። ቻርሊ በዚያው ሰክል ላይ እንደተመሰጠ ስለአገኘችው ተገረመች “ቻርሊ፣ ይህንን ሰክል ወደድከው እንዴ?” ስትልም ጠየቀችው። አልመለሰላትም።

ዐይኖቹ ሰክሉ ላይ ቢያፈጡም እየተመለከተው እንዳልሆነ ተገነዘበች። አንዳች መንፈስ ነፍሱን እየተቆጣጠራት እንዳለ ሁሉ የፈጠጡት ዐይኖቹ እግረ ሀሊናውን ተከትለው ኩብልለዋል። ትከሻውን እየነቀነቀች “ቻርሊ ምንው?” አላችው።

ከሄደበት ለመመለስ የፈጀበት ጊዜ ረዥም ነበረ። “ስለዚህ ሰክል ልታስረጅኝ ትችላለሽ?” አላት ገና ከአንቅልፋ እንደነቃ ሰው ሆና። ከሰዓሊው ጋር ብዙ ጊዜ የተወያየችበት በመሆኑ ሃሳቡን ለማብራራት አልተቸገረችም። “እ... እዚህ ላይ ያው በሌጣ ትርጉሙ እንደምታየው ገበሬው ዘሩን በእጆቹ ዘግኖ ቁልቁል ሲበትን ዐይኑ ግን

በቅዱስ ደመናው ላይ ነው ተሰጥቶ በይፍኛን ልብ በለህ ብታስተውላቸው ተሰፋን ብቻ የተማመን ባዶ ዐይኖች እይደሉም። እምነት ይገለጻቸዋል፤ ርግጠኝነት ያይልባቸዋል። ሰማዩ ላይ የተገጠለበት ደመና አንድ ቀን ዝናብ ሆኖ እንደሚወርድ፤ ከአጥንቶቹ ላቡን ዉምቆ ያስለለሰውን ግሳና፤ ከጥሪቱ አግጦ የዘረውን ዘር በቀለም አልባ ቀለሙ እንደሚያቀልሙት የበቀለውም እንደሚያሸት፤ ያሸተውም እንደሚያፈራ እምነት አለው። የወዙ ሙጣዋ እንደማይመነገ፤ ድካሙ ከንቱ እንደማይቀር ተማምኗል።

በገለፃዋ የሰላሊው ፎቶ ኮፒ የሆነች ያህል እየተሰማት ቀጠለች። “እንደ ምታውቀው ዘር የትውልድ ምሳሌ ነው። አያቶችን ልጆቻቸው እነርሱት መሰለው፤ እምነታቸውን፤ ባህላቸውን፤ አኗኗራቸውን፤ ቋንቋቸውን፤ ለተፈጥሮና ለህይወት ያላቸውን ከእድሜ የተከበተ ልምድ ይዘው እንደሚበቅሉ፤ እንደሚያሸቱና እንደሚያፈሩ ተስፋና እምነት አላቸው። አባቶቻችን በኛ ላይ፤ እኛም በልጆቻችን ላይ የሚኖረን ተስፋና እምነት ይሄው ነው። የህይወት ፈርጅ ባይካፍ እንዲቀጥል” ስትል ገለፃዋን አጠናቀቀች።

ቻርሊ ፈዟል። ዐይኖቿን ተስፋ በዘለት የገበሬው ዐይኖች ውስጥ አስርን በውስጣቸው ጠፍቷል። ስለሱ በህይወቱ ውስጥ አንዳች ትርጉም እንዳለው የጠረጠረችው አብነት “ቻርሊ ደክመህ?” ስትል ጠየቀችው። ስለሱን በዝግታ ጠረጴዛው ላይ አስቀምጦ በረዥሙ ሲተነፍስ ሰዓሊው ገርብባ ያለውን የሳሉን በር ከፍቶ ገባ። እኔ ቻርሊም ከስቱዲዮው ወጥተው ተቀላቀለት።

በቦርሳው ያመጣውን የቢራና የለሰሳ መጠጥ ጠርሙሶች ጠረጴዛ ላይ እየደረደረ “ቤቴ እንዳልቆየሁ ተስፋ አለኝ። ከተማው አሁንም በእመጻኞቼና በወታደሮች እየታመሰ መሆኑን ሰማሁ።” አላቸው። አብነት የጀመሩት አታካሮ ይቀጥላል ብላ ስለሰጋች ያዘጋጀችውን ሳንድዊች በፍጥነት አቀራርባ ለነርሱ ቢራ ለራሷ ለሰላሳ ቀላች።

የቀድሞውን ውይይት አቅጣጫ መቀየር ስለነበረባት “ቻርሊ ሥራዎችህን ሲረዳህ እልቻለም።” “ዘር” ከሚለው ሥራ በስተቀር ሌሎችን በየትኛው አቅጣጫ እንኳን ማየት እንዳለበት አላወቀም። አለችው አንቷን። ሰዓሊው ከትክት ብሎ ሲለት ቻርሊ ምግቡን እያላመጠ አቀርቅሮ ቀረ።

“አለመቃደል” ሆኖ ሥራዎቿን ሰዎች ሲረዱልኝ አይችሉም። ዓደኛሽም ሲረዳልኝ ባለመቃሉ አልደነትም” አሉ ሰዓሊው ቢራውን ተጎንጭቶ ልፋን እየጠራረገ።

“የሥነ-ጥበብ ፋይዳም ዜሮ የሚሆነው እዚህ ላይ ነው። በጠቢቡና ጥበቡ በቀረበለት ሕዝብ መካከል ሊኖር የሚገባው የመግባቢያ ድልድይ ከተናደ የጠቢቡ ጥበብ ባከፈለ። የጥበብ ሥራው ከማህበረሰቡ የአኗኗር ልምድ፤ ስነ-ልቦናዊ አመለካከትና ባህል ስለሚያፈነግጥ ተመልካች እንጂ ተርጓሚ፤ እናጣጭ እንጂ አድናቂ አይኖረውም” አለ ቻርሊ ያለይሉኝታ። አብነት ሰዓሊው ይናደዳል ብላ ጠብቃ ነበር። የተገባቢጦሽ እግሩን እያገላ ከግራ በላይ መሳቅ ሲጀምር በሀፍረት ተሸማቀቀች።

“እንዴት ያለሽው ጡንቻ ራስ ነህ እባክህ?!” ቀድሞ ነገር የከያኒ ድካም መች ተርጓሚና አድናቂ ማግኘት ሆነና?!” እየህ የእውነተኛ ጠቢብ ሀልሙ፤ ለሥራዎቹ ትርጉም የሚሰጡ ደቀመዛሙርት ወይም በቀለሙ ድምቀት የሚፈዙ አድናቂዎችን ማፍራት አይደለም።

“እንዲህ ዓይነቱ ከያኒ ብሩሹን ቀለም ባጠቀሰ ቁጥር የሚታየው የተፈጥሮ እውነታ፤ የህይወት ምንነት ሚስጥር ሳይሆን የአድናቂዎቹ በግርምት የፈጠሙ ዐይኖችና የተርጓሚዎቹ ምናብ አድማስ ብቻ ይሆናል። እዚህ ቦታ ላይ ጠቢቡ ከራሱ እምነት ይርቃል፤ ከእውነታ ይሸሻል። ከያኒ ከማህበረሰቡ ባህል፤ ስነ-ልቦናዊ አመለካከትና ከፖለቲካዊ ተጽእኖ ውጭ በራሱ ዓለም ውስጥ ለእውነታ፤ ለህይወት፤ ለራሱና ለብሩሹ ታማኝ ሆኖ መቆም አለበት” አለው ሰዓሊው በትናንሽና ብልጣብልጥ ዐይኖቹ እያሸጧጠው።

ቻርሊ ግንባሩን ቅጭም አድርጎ ሲያዳምጠው ቆየና በብርጭቆ ከሞላው ቢራ ተጎንጧለት። አብነት ብሸቂቱን እያጠበበት እንደሆነ ተረዳችና ፈገግ አለች።

በርጭቆውን በሁለት እጆቹ መሀል እያሸከረከረም “የምትለው ጋሉ እውነት አይደለም።” እኔ የሥነ-ጥበብን ዋጋ የምመዝኘው ለማህበረሰቡ ንቃት በሚሰጠው ፋይዳ ብቻ ነው። የማህበረሰቡን ጆሮ የማይኮረከር፤ ቀልቡን የማይሰብና ዐይኑን የማይወጋ ጥበብ፤ ጥበብ ነው ብትለኝ እንኳን ጥበብነቱ ለጠቢቡ ብቻ እንጂ የህዝብ ቁብ አይደለም” አለና ተጋፈጠው።

ጦርነት በዚህ መልክ ይዘቱን ለውጦ ቀጠሎ እነርሱ በእሳህና በንዲት እየጠፉ በነገር ጥይት ሲጠቀሙት አብነት በየትኛውም ደረቃ በዙጢ ሊቀጣቀሙና በቢራ ጦርሙስ ሊፈራከሱ ይችላሉ እንዳለች የመሄጃቸው ሰዓት ስለተቃረበ ለመሰነባበት ተነሱ።

ሰዓሊው ውጭው በር ድረስ ሲሸኛቸው የቻርሊን እጅ እንደወሰነው እንዲህ አለው። “በህዝቦቿ ደም ከቅኝ ገዢዎች መንጋጋ የተተፋቸው አፍሪካ ገና የዲሞክራሲ ጀንበር ሲፈነጥቅባት በኮምኒዝም ስም በየማእዘኑ በወታደራዊ አምባገነኖች ጫማ እየተረገጠች መድግቷ ያሳዝኛል። የሀገሪ እጣም ከዚህ አላለፈም። አዝናሁ። ለዚህ ምስኪን ሀዝብና ለዚች ላልታደለች ሀገር አዝናሁ። ሀዝቡ ለአንዲት ጀንበር የነፃነት አየር ለመተንፈስና ለአንዲት ቀን እንኳን ጠግቦ ለማደር አልታደለም። ሀገሪቱ የልጆቿን ደም እየጠጣች ወልዳ ለመብላት እንጂ አሳድጋ ለወግ ለማድረስ አልቻለችም። አንዳንድ ጊዜ ሳበው ተረግማ ይሆን? እያልኩ እወስነኳለሁ።

“የሀዝቡ እጅ አመድ አፋሽ ነው። የታሠረበትን የእጁን ገመድ በጥሶ አንዱን ሥርዓት ሲሰብር ቀጣዩ ሥርዓት የብረት ሰንሰለት ያጠልቅለታል። በትግሉና በደሙ የሰንሰለቱን ቀለቦች ፈልቅቆ ነፃ ሀዝብ ነኝ ብሎ ሲዘምር፣ ሌላኛው ሥርዓት የእግረሙቅ ገፅብረኩትን አንጠልጥሎ ከተፍ ይላል። የሀዝባችን እጣ ይሄው ነው። ሊነጋ ሲል እየወሰመበት፣ ሊነሳ ሲል እየጠለፉት፣ ሊነገር ሲል እየነጠቁት፣ ከባርነት ወደ ባርነት ተቀባበሉት። ከወሊማ ወደ ወሊማ ነዱት።”

አብነት ሰዓሊው ሞቅ ሳይለው እንዳልቀረ ገመተች። ቻርሊ በመገረም ከማፍጠጥ ሌላ የሚናገረው አልነበረውም። ሰዓሊው ፍጹም ተስፋ የቆረጠ ይመስላል።

“እና አርቲስት ኮምኒስት፣ በኮምኒዝም የምትመኘውን ብሩህ ቀን በእድሜህ እንዳትጠብቀው” አለና እጁን እየወዘወዘ በመወሰን ተሰናበተው።

አብነት ወደ ጓላ ቀረት ብላ የሰዓሊውን እጅ እንደያዘች የጉክክቱክታ ያህል “ጋሽዩ ወደ ሞትና ወደ ህይወት ከሚያመራው መንታ መንገድ የህይወትን ኅዳና የመረጣኩ አይመስለህም?” አለችው ዐይን ዐይኑን በመመልከት።

በሰከንዶች ክፍልፋይ ፍጥነት ዐይኖቹ ውስጥ የመሸንፍ፣ ተስፋ የመቁረጥና የመታከት ስሜት ሲያንጃብብ ተመልክታ፣ ተስፋ እንደቆረጠባት ገመተችና ደነገጠች። ሰዓሊው እጇን እንደያዘ ጠልቀው

በሚያዩት ዐይኖቹ በርሀራሄ ሲመለከታት ቀየና “ድንበጥየ፣ እግዚአብሔር ከአንቺ ጋር ይሁን!” አላት። ጥፃሞ በመንፈስ አንድ እንደግይሆኑ የተነሰ ያህል ዐይኖቹ ለአፍታ የእንባ ዘለላዎች አንጠላጠሉ። ዘለላዎቹ ከመውደቃቸው በፊትም ጀርባውን አዙር እየተጣደፈ ወደ ቤቱ ገባና በሩን በዝግታ ዘጋው።

ሰኔ ግም አለ። ሰማዩ በኑጭ ወፍራም ደመና ተሸፍኗል። ከረምቱ ፊትን ካወረገው ሰማይ በታች እያድገው በሚያልፈው ቀዝቃዛ አየር “ዋህ” እያለ ያስፈራራል። እንደ ቅዝቃዜውና እንደ ሰማዩ ኩርፊያ ግን ህይወት ደንግጣ አላሸለበችም - እንደወትሮዋ በጥይት ፍጥነት ትበራለች።

መተላለፊያው መንገድ በመንገደኛው ዝብርቅርቅ እንቅስቃሴ እንደተሞላ ነው። ሁሉም እየተጣደፉ ይሮጣሉ... ይሄዳሉ፣ እርስ በርስ አይተያዩም ይሄዳሉ... ይሄዳሉ... ይሄዳሉ። ቆሞ ላስተዋላቸው ተማክረው ያበዱ እስኪመስሉ ድረስ በመሄድ ቀልባቸው ጠፍቷል።

አብነትና ቻርሊም ታክሲ ከመጠበቅ በእግራቸው መንዘን ስለመረጡ የአስተልቱን ጦርዝ በመያዝ ከትርምሶ ተቀላቅለዋል። ከበቅሉ ቤት እስከ ንተራ ያለው መንገድ በሰው እንደተወሰነቀ ነው። ንተራ ደርሰው በስተግራ በመታጠፍ መንዝ ሲጀምሩ ግን ትርምሶ እየቀለለና ትፍግፍጉ እየዘረዘረ ሄደ።

አብነትን አንድ ነገር በሀሊናዋ እየተመላለሰ ፋታ ነበቷታል። ቻርሊ “ዘር” የተሰኘውን ሥራ ሲመለከት ያን ያህል የተመሰጠውና መንፈሱ የተሸበረው ለምን ይሆን? ቀና ብላ አየችው። ቡዝዝ ባሉት ዐይኖቹ የሚጓዝበትን ኅዳና ባሻገር እየተመለከተ በርጋታ ይራመዳል።

“ቻርሊ፣ ቅድም ‘ዘር’ የሚለውን ሥራ ስትመለከት እንደዚያ የተመሰጠኩ ለምንድነው?” እየፈራችና እየተባች ጠየቀችው። ለረዥም ጊዜ መልስ አልሰጣትም። በመወረሻ ግን ለራሱ እንደሚነጋገር ዓይነት ከንፈሮቹ ሲነቃቀቁ አስተዋለች “ዘር!”

ከፊቱ መጥቆርና ከሰውነቱ መወራወራት አንድ ነገር ሊነግራት እንደፈለገና መፍገር የፈለገውን ነገር እንዳይናገር ግን ከውስጡ የሚታገለው ኃይል እንዳለ ስለተረዳች በፀጥታ መንዝ ጀመረች። “አባቴ አገራው ከእድሩ ታዛና ከሸንገው የጥላ ስብሰብ ያራቀው የድሆች ድሃ የሆነ ምስኪን ፋቂ ነበረ...” አላት ትንፋሹን ሳግ እያፈነው።

“ትቀልጻለህ ?” ልትለው አሰበችና ቀና ብላ ፊቱን ስታይ ገጽ በምሬትና በጥላቻ መጥቆናን በማየቷ በዝምታ የጀመረውን እንዲጨርስ ተወችው።

“ፋቂ ታውቂያለሽ አብነት?”

“ፋቂ?!” አይ አላውቅም፤ ሲባል ግን አሰማለሁ” አለች እየተጠራጠረች።

“ፋቂ የከብት ቆዳ በጨው አጅሎ፣ የቀርከህውን ግንጣይ በጥቁር አለት ላይ ስሎ ... ከጠነባ ቆዳ ታግሎ፣ የሚኖር ፍጥረት ነው። እንደ አላማ አለያም እንደጅብ ግልገል ጥንብ ለጥንብ ሲፍገመገም ሀይወቱ የምታሸልብ የሰው አንድ አሰረኛ ሰው ነው” አላት በቁጭት እየተንጨረጨረ።

“እና አባትህ ፋቂ ነበሩ?”

“አዎን ነበረ...” በምጸት ሣቀ።

“ታድላህ!” አለችው በፍጹም ቅንነት ። ግምባሩ ቅጭም እንዳለ ዞር ብሎ ተመለከታትና “እያሸፍሽ ነው?” ሲል ጠየቃት።

“አረ አላሸፍኩም... ለምን?!” የፋቂም ልጅ ሆንክ የፓይለት ለኔ ጉዳዩ አይደለም። የኔ ጉዳይ ሰው ሆነህ ከመፈጠርህ ላይ ብቻ ነው!” አለችው ፍርጥም ብላ።

ጥርጣሬ ባዘሉት ዐይኖቹ እያስተዋለት “ጀርዎቼ የሚሰሙትን ማመን ይቸግራቸዋል አብነት... ከምን አይነት ቤተሰብ የተገኘሽ ሰው መሆንሽን ሳስበው አሁን የምትናገረው የነፍሰሽን እውነት መሆኑን መቀበል ያስቸግረኛል። ምክንያቱም ሰው እንደ አስተዳደጉ ያሰባል ብዬ ስለምገምት ነው” አላት ጥርጣሬ በጎላበት ድምፅ።

“እንግዲህ ዘጋ ቻርሊ ደግመህ ደጋግመህ የቤተሰቦቼን አስተሳሰብና እምነት በኔ ላይ አትለጥፍብኝ። የሀብታም ልጅ ስለሆንኩ ድህንና ድህነትን መጥላት አለብኝ ማለት ነው?”

እንደገና በዝምታ ሲጓዙ ቆዩና አሁንም ቆም ብሎ “አብነቴ? አንቺ ተርበሽ ታውቂያለሽ?” ሲል ጠየቃት።

“አልተራብኩም” አለችው በርግጠኝነት። የመንገሻ የኔህ ልጅ ማለት ምን ማለት እንደሆነ ስለማያውቅ አይፈረድበትም ስትል አሰበችና ፈግ አለች።

“የምትሰባሽው ነገር አጥተሽ በርዶሽሰ ያውቃል ? ወይም ... የምትጫጫው ጫግ አጥተሽ እግሮችሽ በቀን ሀሩርና በምሽት ቁር ተቃጥለውና ተኮማትረው ያውቃሉ?”

“አይ አረ በጭራሽ!” አለችው የጥያቄው አቅጣጫ ወዴት እንደሚያመራ ለመገመት እየሞከረች።

በረኽሙ ተነፈሰና “ታድላሽ!” አላት። “አንቺ ድህነትን እንደጥሩ እድል ብትቆጥሩ አልፈርድብኸም። ከሰይፍ ስለት የሰላ ጥፍሩ አልፈጠጠሽም፤ ከጦር የሾሉ ጥርሶቹ አላገኙሽም፤ ነጂድ አላቱ አልፈጅሽም። እና አይፈረድብኸም አብነት። ተፈጥሮ ከለገሰችን በረከት ጣፋጭ ጣፋጩን እንጂ መራራዋን አልቀመስሽም። ግማሽ ሀይወት እየኖርሽ በመሆኔም ድህነትን ብታሞክሺ አልፈርድብኸም” አላት። የተፀፀተም ፣ የቀናም፣ የተናደደም ፣ ተስፋ የቆረጠም ይመስላል።

“የብዙዎቻችን ችግርክ ሀይወትን እንዳለች መቀበል አለመቻላችን ነው። እንደሚገባኝ መንፈስ ሰባራና አልሸኞችም የምንሆነው የፍላጎታችን መጠገ፣ ጣራና ድንበር ስለማይኖረው ብቻ ነው። አየህ፣ ድህነትም እንደ ሀብት ሀይወት የጣለችልን እጣ ነው። ድንቁርናም እንደ እውቀት፣ በሽታም እንደ ጤንነት፣ መልክ ጥፋነትም እንደ ውበት የተፈጥሮ ድልድል ነው። ባለንና በሆነው ሁሉ ልንከራበት እንጂ ልናማርር አይገባም” አለችው የበታችነት ስሜቱን አጥበው ሊወሰዱ የሚችሉ ቃላትን በመምረጥ እየተጨነቀች።

የተጨማሪው ፊቱ በአፍታ ፈክቶ ከትከት ብሎ መሳቅ ጀመረ። እንዴት ያለው ድንቅ ፍጥረት ነው ስትል አሰበች አብነት። እለት ተለት ከነፍሷ የሚዋሃደው ነፍሱ መላ ሀይወቷን ለውጦ ልቆ ፍጥረት እድርጓታል። ዐይኖቿ ጠልቀው እንኳን አያዩትም። እየሟሟ የሚያልቅባት ይመስላታል።

“አይ አብነት፣ የምትይው ቢጠፋሽ ድህነትና ድንቁርናም ሊኮራባቸው ይገባል አልሸኝ?!” ሰፊው ልዩነታችን በመሀላችን ሲዘረጋ ይታይባል?!” አንቺ ሀይወት የመለከት ስጦታ ነች። እንደየ እጣ ፈንታችን ልንቀበላት እንጂ ልንታገላት አይገባም አይደለም የምትይው?!” ላንቺ ድህነትና ድንቁርና፣ በሽታና ረሀብ የሚያከሩ እንጂ የሚያሳፍሩ አይደሉም። የኔ እምነት ግን ከዚህ የተለየ ነው። ድሆችን ድሆች እንዲሆኑ የፈረዱባቸው ሰዎች እንጂ መለከት አይደለም። የችግሮችም ሁሉ ምንጭ ሰዎች እንጂ መልስ ላጣንላቸውና ምክንያት ልንሰጥባቸው ላልቻልንባቸው ነገሮች ሁሉ በጥበታ የምናላልፈው

ፈጣሪ ልይደለም። ልትይዛቸው ያልቻሉቻቸውን ብዙ ሃሳቦች ይተነትንላት ጀመር። እርሷ ማወቅ የፈለገችው ግን "ዘር" የሚለው ስላል የፈጠረበትን ስሜት በላክበረ የጀመረውን አቋርጣ "ቻርሊ" የጀመርከው እኮ ዘር የሚለው ስላል።

"አምን... አምን... ዘር የሚለው ስላል ... ለምን ወደዚህ ሀሳብ እንደገባሁ አላውቅም... አየሽ አብነት፤ እናቴ በወለደችኝ ባመቷ ነው አሉ ቀጥቶጠው የገደሏት... ቡዳ ብለው። ቀጥቶጠው ገድለው ፈፋ ጣሏት፤ ሞትን ራሱን የገደሉ ያህል፤ ከዚያ በኋላ ነው አሉ የአገሬው ሰዎች በሰላም ማንቀሳፋት የጀመሩት ... ሃ ሃ ሃ ሃ ... ሃ ሃ ሃ ሃ ..."

ቀና ብላ አየችው፤ ይስቃል። ሳቱ ግን የዋይታ ያህል የሚሰቀጥጥ ነበረ። ጥላቻና ምሬት እሾሃም ጥፍራቸውን ዘርግተው ሊቧጥጡት የተዘጋጁ ያህልም ገጽታው አስበረገጋት። እንደዚያም ሆኖ ግን ይስቅ ነበር። "ሃ ሃ ሃ ሃ ... ሃ ሃ ሃ ሃ ... ሞትን ገደልን ብለው ፎከሩ አሉ አንዲት እናቴን ገድለው..."

"ተወው ቻርሊ፤ ተወው፤ ከዚህ በላይ ምንም መስማት አልፈልግ" አለችው በፍርሃት እየተንቀጠቀጠች።

ጀንበሯ በምእራብ በኩል ጠልቃ የመንገድ መብራቶች በርተዋል። በአስፋልቱ መንገድ ላይ መኪኖች ረኽም መብራታቸውን ለቀው ያልፋሉ። መንገደኞች ወደ ቤታቸው ይጣደፋሉ።

"ምንው? ጠላሽኝ?" አላት በትዝብት ዐይን እየገረመማት።
"የለም አልጠላሁም ቻርሊ... ግን በቃ አሁን የምታወራውን ነገር ተወው..."

"ለምን አብነት? ለምን? የእውነት ግማሽ እኮ የለውም። እውነቱን እነግርሻለሁ። በእኔ ሕይወት ውስጥ አንቺ የማታውቁት ነገር እንዲኖር አልሻም። ብዙ ጊዜ እንደምትወጁኝ ነግረሽኛል። ምናልባት ያፈቀርሽው በሙያዬ ላይ ያለኝን ችሎታ ወይም ውጫዊውን እኔነቴን ሊሆን ይችላል። ውስጣዊ ማንነቴንስ? መላውን ህይወቴንስ ታውቁዋለሽ? አታውቁውም እና ልንገርሽ..."

"ቻርሊ..."
"አሳስቧረሳትም።" "የዚያን የፋቂና የዚያችን የቡዳ ደምና ገጽታ ብቻ ሳይሆን የስም ስብራታቸውን፤ በወግ ቀበኞች የተነከተ ታሪካቸውንና እንደሞት መርዶ ነጋሪ አስፈሪ ደህነታቸውን ወርሼ ለተወለድኩት ሀሣን ከዚያ ከምስኪን አባቴ በቀር የተረፈ ዘር አልነበረኝም። ገና እግር ተከዬ መውተርተር እንደጀመርኩት ሮጪ

እንኳን ሳልጠግብ ነበር መማር የጀመርኩት። የአባቴን ዐይን የሸባባ ድንቁርና እኔንም እንዳይጋርደኝ፤ አባቴን ለጥንብ ሽታ እግር ከወርቅ ጠፍሮ ገብብረኩት ያቀረበ ግይምነት፤ የእኔንም እጆች እገልጽ። ለድንቁርና ግዳይ ሳይጥለኝ ገና ከጠዋቱ ነቃሁኝ። በጆሮ ግንደ የህሁ ጅራፍ ላመህበት፤ በአንጎሌ ማሳ የፊደልን ዘር ለዘራበት፤ ከመንደሩ በጣም ርቄ፤ ስንቄን ባገልግል ሸክፌ ተረከ። እስኪንሻፈፍ እየተንገዙ እማር ነበር። አባቴም በርታልኝ ሲለኝ፤ ዓለም የነፈገችኝን ፍላጎት በልጄ ወግ ማዕረግ እካስበታለሁ ሲለኝ፤ የዐይኔ ተሰፋ ነህ ሲለኝ፤ እሱንም በጥይት አረር ደብድበው አንድ ብቻዬን አስቀርኝ፤ ሃ ሃ ሃ ሃ... ሃ ሃ ሃ ሃ... ውው!" ይስቃል፤ ይስቃል፤ ይስቃል። "ሣቅ የደስታ ምንጭ ነው የሚሉ ሰዎች ምንኛ ተሳስተዋል። ... ሲረቅ አድርጋ ስታይ ዐይኖቼ የተከፈቱ የገሃንም ደጆች እስኪመሰሉ ድረስ የበቀል እሳት በውስጣቸው ይንቀለቀላል። ፍጪ ፍጪ፤ ብረሪ ብረሪ የሚል ስሜት ከውስጥ ይታገላት ጀመር።"

"አባቴን ለምን እንደገደልኩት ታውቁዋለሽ? የእናቴ መንፈስ በአባቴ ላይ አድሮ ልጆቻችንን ፈጀ ብለው ነው። አባቴን ገድለው ሞትን እንደገና ገደልነው ብለው ፎከሩ። ትዝ ይለኛል፤ አርብ ቀን ነበር። እኔና አባቴ ገዢ ውለን አመሻሽ ላይ ወደ ጎጆችን ስንመለስ፤ በርቀት ጎጆችን በእሳት ተቃጥላ እንደ ጧፍ ስትንበለበል አየናት። ሁለታችንም ካለንበት ደርቀን ስንመለስት ከብቶቻችንም ሲነዱ አስተዋልን።"

"አባቴ በዘንግ ያነገተውን ቋጠሮ መሬት አስቀመጠና እንደ ወደሚቃጠለው ቤት እንደ ወደ እኔ እየተመለከተ 'ልጄ ... ከእንግዲህ ይህን ጥቃት ቆሜ የምቀበልበት ትግስት የለኝም። ያለኝን ሁሉ ሸጪ አይዝቡበት ገብቼ ይህን ጠመንጃ የገዛሁት፤ የእናትህ ደም እየሮሽ ለበቀል ስለቀሰቀሰኝ ነበር።' የሰራሌል አምላክ ይጠብቅህ!" አለና እንገቱ ላይ በማተቡ ክር ተንጠልጥላ ረጅም ዘመን ከርሱ ጋር የኖረችውን የክኩብ ቅርጽ ያላትን የብር ጌጥ በጥላ በእጆቼ አስጨበጠኝ። 'ከአባቴ የወረሰኩት ነው። አንተም ለልጅህ፤ ልጅህም ለልጅ ልጅህ ያስተላልፈው። ይች ሀብል የአያቶችህና የቅድመ አያቶችህ ላብና ደም በላይዋ ላይ የታተመባት የህያውነታችን ምስክር ናት። እንደ ህይወትህ ጠብቃት አለና ግንባሪን ሳመኝ።"

"በፍርሃት የፈጠሙ ዐይኖቼ በጨበጥኩት የብር ጌጥ ላይ ሲቀለጨላጩ አባቴ አጭር ምንሽሩን ከእንግቱ አውርዶ አቀባበለና ቁልቁል ወደሚቃጠለው ቤት ገሰገሰ። እኔም ዱካውን ተከትዬ አብሬው ሮጥኩ።"

“አባቴ ከቤታችን መላረሻ ላይ ቁጥቋጦ የሸፈነውን አንድ ትልቅ ቋጥኝ ተገን አደረገና በደረሰ ለሽ ብሎ አደፈጠ። እኔም ከወደ ጓላው አንዲት አነስተኛ ቋጥኝ ተከልዬ በደረሰ ተኛሁና ዐይኖቼን አፍጥጬ የሚሆነውን አይጀመር።”

“አባቴ የተኮሳቸው ሁለት ጥይቶች ጨሽት አስበርግገውኝ ጀርዎቼን በጣቶቼ ድፍን አድርጌ እንደያዘኩ ከቤታችን ደጃፍ አንድ ሰው ተዝለፍልፎ ሲወድቅ አስተዋልኩ። ቤታችንን የሚሰዘብዙት መንደረተኞችም የአፀፋ ተኩስ ለቀቁበን። ለናብ ሰዓት ያህል በዚህ መልኩ ተኩሱ ቀጥሎ የአባቴ ጥይት ወደ መግቢዱ ሲቃረብ የባለጋራዎቻችን ተኩስ ማየል ጀመረ። ዙሪያችንን ሲከቡን መፈለጋቸውንም ከእንቅስቃሴያቸው ተረዳን።”

“አባቴ ወደነበርኩበት አቅጣጫ ለአፍታ ያህል ዞር አለና ‘ፈጥነህ ሽሽ’ አለኝ እንደተቆጣ። የአውሬ መንፈስ ዐይኑ ውስጥ ይንቀለቀላል፤ ፊቱ በላብ ተጠምቋል። ካለሁበት ንቅንቅ አላልኩም። ተነጣጥረው የተተኩሱ ጥይቶች ተገን ያደረገውን ቋጥኝ ሲሸራረቁት እንደገና ወደኔ መለሰ አለና ‘አምልጥ እኩ ነው የምልህ!’ ሲል መሽብኝ። ምክንያቱ ባይገኝም ካለሁበት መንቀሳቀስ አልፈለኩም። የባለጋራዎቻችን ከዘባ ግን እየጠበበጠ ማምለጫ ቀዳዳዎቼም እየተደፈኑ ነበር።”

“ለመጨረሻ ጊዜ እንገብን ዘንበል አድርጎ ‘እባክህ አምልጥ! እባክህ እንተ እንኳ ለዘር ትረፈኝ’ ሲል ተማኝነኝ። በፊቱ ላይ ይንበለበል የነበረው የቁጣ ጸላት ቀዝቅዟል፤ ዐይኖቼ ደክም ብለዋል፤ ድምጹም ለሰላላ ነበር። ቁተጋደምኩበት ሆኜ አንዳች የአልህ ሲቃ ገርርየን አነቀው። ሳላሰበው እንባዬ በጉንጩ ላይ ይወርድ ጀመር። ወዲያው ተገን አድርጌው የነበረው ቋጥኝ በሁለት ጥይቶች ተነደለ።”

“አባቴ ወደነበርኩበት ዞር ብሎ ሲያይ እኔም እርሱን ስመለከት ዐይኖቻችን ለአፍታ ተጋጩ። በዚያ እንደ በረዶ የቀዝቀዘ ስሜት ባዘሱ ዐይኖቼ እየተማፀኝ መሆኑን አላጣሁትም። ‘እባክህ ለዘር ትረፈኝ!’ ወደ ጓላዬ መለሰ አልኩና እንደ ጥንቅል ቁጥቋጦውን እየዘለልኩ፤ ጋራጣውን እየጣሰኩ ተፈተለኩ። የባለጋራዎቼ ተኩስ ግን ከአይታቸው አስከሰወር ድረስ ተከተለኝ።”

“በግጥኩ ካደርኩበት ጽር ወጥቼ በጥንቃቄ ወደ ቀያችን አዘገምኩ። አባቴ በጥይት ተደብድቦ ከተቃጠለው ጎጆ ገበን ላይ ተበቅሎ አገኘሁት። እዚያው ከባድግው ላይ ያለ እህል፤ ያለ ውሃ...

ቀንን መብ የአባቴን በድን ሽቅብ እያየሁ የእንባዬ ኮሬ ደርቆ ከዐይኖቼ ደም እስኪታለብ አለቀሰኩ... አለቀሰኩ።”

“አሁን ግን አስቃሉ... በአሸዋ መጫኛ መኪና ላይ ተንጠልጥዬ ወደ አዲስ አበባ ስመጣ አንድ ቀን እንደምበቀላቸው ከራሴ ጋር እየተማማልኩ ነበረ። እያደር ግን... ብዙ እያወቅኩ ሰሄድ ከልቤ ይቅር አልኳቸው። ልጆቻቸውን የሚገድለው ኩፍኝ፤ ትክትኩ፤ ሣንባ ነቀርሳና ተቅማጥ እንጂ በእናትና በአባቴ ላይ ያደረ ክፉ መንፈስ አለመሆኑን ያስተማራቸው አልነበረም። እንደዚያ አውሬ ያደረጋቸው ማይምነት መሆኑን ሲረዳ የበደል እድፍ ያጠቆረውን ልቤን በገዛ እንባዬ አጥቤ ይቅር አልኳቸው።”

“አዲሳባም ብትሆን የተቀበለችኝ ፊቷን አጥቁራ ነበር። አትታዘቢኝና አብነት በረንዳ እያደርኩ ነበር ትምህርቴን መማር የቀጠልኩት። ከእሬት የመረረ ህይወት። የአባቴ ልመና ግን ዘወትር ከልቤ አይጠፋም ነበር። ‘ዘር’...”

አብነት ስሜቷ ሁሉ ጀርዋ ላይ ስለነበረ ጉንጩጽ ላይ እንደ ጅረት የሚፈሰውን እንባ አላስተዋለችም።

ድንገት ቀጥ ብሎ ቆመና “አብነት... ለመሆኑ ሁለት ልጆች እንዳሉኝ ታውቂያለሽ?” ሲል ጠየቃት።

ጀርዎቿ በትክክል ያዳመጡት አልመሰላትም። ምላሷን ከትናጋዋ በግድ አላቃ “ምን አልክ?” ስትል ጠየቀችው ድክም ባለ ድምጽ። የተናገረውን እንዳይደግም በልቧ አምላኳን እየተማፀነች።

የጎድን ተመለከታት። ገጽታዋ ጠቁሯል፤ አተነፋፈሷ በላይ በላይ ነው። ይህ የስሜት መለዋወጥ ግን ማወቅ የሚገባትን ነገር እንዳታውቅ ምላሱን እንዲሰበሰብ አላገደውም። “ሁለት ልጆች አሉኝ!” አላት ያለ አንዳች ማወላወል።

አብነት ራሷን እንደግዢ የረገጠችው መሬት እንደመክዳት አላት። “ለምን እስከ አሁን አልነገርኩኝም?” አለችና ሳታሰበው ራሽትበት።

“አሁንም ብዙ የዘገዙ አልመሰለኝም። ምንው ከፋሽ?”

አብነት አልመለሰችለትም። መሬት መሬት እያየች በዝምታ መጓዝ ጀመረች። ሣራ ጋዴም “የማፍቀር ስሜትሽ እስከዘለዓለሙ

በወቅቱም እንዳይቀበር ሰላቀርሸው ሰው ማንነት ከዚህ በላይ እንዳትጠይቂኝ ያለቻትን አስታወሰችና በጥልቀት ማሰብ ጀመረች።

ዝናቡ ማካፋት ጀምሯል። አብነት ወደ መኖሪያ ቤቷ ተቃርባለች።

“እውነት እንደዚህ መራራ ነች አብነት... እንደአይስከሬም እየጣፈጠች አትላለም” አላት ግንባሩን እንደዳጠረ።

አብነት ከውስጡ መንደድ ጀመረች። “አሁን ምናል ምላሳህን ብትሰበሰብልኝ!” አለችና ትላልቅ ዐይኖቿን አጉረጠረጠችበት። አልመለሰላትም። “እሸ፣ ለምን ቀድመህ አልነገርከኝም?”

“ለውጥ የለውም” እና ቅድም እንዳልኩሽ አሁንም የዘገየሁ አይመስለኝም። ለመወሰን በቂ ጊዜ አለሽ” አላት።

“ምን ለመወሰን?” እየተንቀጠቀጠች ጠየቀችው።

ትከሻውን ሰበቀና ዝም አላት።

ቻርሊ እንደሚለው ከእንግዲህ ምንም ጊዜ እንደሌላት አውቃለች። ከነፍሷ የተዋሃደ ነፍሱን እንዲህ እንደዘበት መንጭቃ ልታወግና በልቧ ውስጥ ሥር የሰደደ ፍቅሩን በዋሃ ልትፈነቅል እንደማትችል ታውቃለች። ሁለት የእንባ ጠብቃዎች ከዐይኖቿ ዘለው ጉንጮቿ ላይ ሲነጥሩ አልታወቃትም።

“አዝናቦሁ” ልጆች ያሉኝ መሆኔን ስታውቁ ስለተከፋሽ በጣም አዝናቦሁ” አላት ቅሬታ ባዘለ ድምጽ።

አብነት ማሰብ ጀመረች። “ግን ምን እንደዚህ አደረገኝ?” እያለች ራሷን ጠየቀች። ቅናት ነው? ጥላቻ ነው? ፍራቻ ነው? መልስ ልታገኝለት አልቻለችም።

“ጥፋተኛዋ አንቺ ነሽ አብነት። ያፈቀርሸው ውጫያዊውን ማንነቴን እንጂ እኔን አልነበረም። አሁን ግን እውነተኛ ማንነቴን አሳይቼባለሁና መወሰን ያንቺ ድርሻ ነው” አላት። እንደበቱ ይህንን ቢናገርም ውስጡ ግን በመለያየት ስጋት እየተዘዘዘ ነበር።

ያለ አንዳች ቃላት ልውውጥ በፀጥታ ተጓዙ። ሰውነታቸው ቢዝልም አፅምሯቸው በውጥረት ላይ ነበረ። ሳያውቁት አብነት መኖሪያ ቤት ትይዩ ካለው ትልቅ ዛፍ ሥር ደርሰዋል። ከካፊያው ለመጠለል

ሰሩ ጸደው ቆሙ። ከመንገድ መብራቶች የተፈነጠቀ ብርሃን እኩባቢውን ደብዘዝ እድርጎታል። ፍጹም ፀጥታ ነግሷል።

ቡዝዝ ብለው መሬቱ ላይ የተተከሉትን የቻርሊን ዐይኖች ስትመለከት አንዳች የሀዘን ስሜት አንጀቷን አንሰፈሰፈው። መናገር ብትፈልግም ቃላቱ ጥርሶቿን ፈልቅቀው ሊወጡላት አልቻሉም። ምላሷ ከላንቃዋ ጋር በመርፈ የተሰፋ ያህል ፀጥ ብላ እየችው። ባሻገር የትጽቁ ቤት መብራቶች ይበራሉ፣ ግቢውም ረጭ እንዳለ ነበር።

የቻርሊን ሁለት ከንዶች ጥበቅ አድርጋ ያዘችና ከፊት ለፊቱ ቆመች። የልብ ምታ እየፈጠነ፣ የደም ስርቃ እየተወጠ፣ ሰውነቷ እየጋለ ሲሄድ ይታወቃታል። ድምጿ ግን ይካማ ነበር። “ቻርሊ፣ ወስኛለሁ” ካለአንተ መኖር አልችልም... እስከ መቃብር ከአንተው ጋር ነኝ!” አለችው። በስሜት የሚቃጠሉ ዐይኖቿን እያንከራተተች።

ቻርሊ የጀመረችውን እንዳትጨርስ አፏን ይዞ ዝም ሊያሰኛት እጁን ለመሰንዘር ቢሞክርም አጥብቀው የያዙት የአብነት እጆች አላነቃነቁትም።

“አብነት፣ በስሜት ተገፋፍተሽ የገባሽው ቃል ኪዳን አንድ ቀን እንደሚጸጽትሽ አስተውይ! ቃል ህይወት ነው። ያለ ቃሉ የሚኖር ሰውም በቁሙ እንደደረቀ ዛፍ በድን ነው። አቢ... አንድ ቀን የገዛ ቃልሽ ጠልፎ እንደሚጥልሽ ታውቂያለሽ? ለምን ይህን ቃል ተነፈሰሽው?” አላት። በሚንቀጠቀጥ ድምጽ። በዚህ እርግጠኛ ነው፣ አንድ ቀን አብነት ልክ እንደወብት “ፍቅር የጊዜ ጉዳይ ነውና በቃን!” እንደምትለው።

“ቻርሊ፣ ይህን ቃሌን ባጥፍ የቆምኩባት ምድር ትክፋኝ!”

“አብነት!” ቻርሊ ሳያውቀው ጮሽ። እጅግ እጅግ በመዘግየቱ አብነትን ዝም ሊያሰኛት አልቻለም።

እነኝን ቃላት ከዚያ በፊት ከሌላ ሰው ትሰማቸው ወይ ራሷ ትፍጠራቸው በትክክል አታውቅም። በህይወት በኖረችባቸው ዓመታት ውስጥ ከተናገረቻቸው ቃላት ሁሉ የከበሩና ድንቅ ቃላት ግን ናቸው። እነዚህ ቃላት በመጨረሻ ህይወቷ ውስጥ ሊያስከፍሷት ስለሚችሉት መስዋዕትነት ግን ለሰከንድ ታህል እንኳን አሳሰበችም።

እጆቿን ሰጦ ደረቱ ላይ ሲለጥፋትና ሲሰማት ሁሉ በውል አታስታውስም። ወዲያው ሰማይና ምድሩን የሚያርገፈግፍ የነጎድጓድ

ድምጽ ሰማችና ከእትፋ ውስጥ ተመንጭቃ ወደ ሰማይ አንጋጠጠችሁ
የመብረቁ ብልጭታ ጥቁሩን ሰማይ ያርሰዋል። ከሀይለኛ ነፋሰ ጋር
የተቀላቀለ ከባድ ዝናብ እያገረመረመ በአለው ጋይል ሁሉ ምድሪቱን
ይቀጠቅጣል።

ዛፋ ሥር እንደቆመ ውሽንፍሩና ጠፈጠፋ መላ አካላቸውን
አራሰው። ከንፈሩን ሰማ ተሰናብታው ስትሄድ ዳግመኛ የምታገኘው
አልመሰላትም ነበር። የትልቁን ቤት የውጭ በር አስከፍታ ስትገባ ዞር
ብላ አየችው። አሻግሮ እየተመለከታት ከዛፋ ሥር እንደቆመ ነው።

መሀረቧን ከበርሳዋ አውጥታ በጉንጭ ላይ ከዝናቡ ጋራ
ተቀላቅሎ የሚወርደውን እንባዋን እየጠረገች ወደ መኝታ ከፍሏ
ሮጠች።

ምዕራፍ ስምንት

ሀምሌ ወር መግቢያ ላይ አብነት ከቻርሲ ጋር የያዘችው
ቀጠሮ እንዳያልፍባት ስትዘገጃጅ እናቷ የመኝታ ከፍሏን በር ከፍተው
ገቡ። አርያም መኮንን ከቁመታቸው አጠር፣ ከሰውነታቸው ደልደል
ያሉና እንደ ፀሐይ የሚያበሩ ዐይኖች ያሏቸው ናቸው።

“ወዴት ለመሄድ ተነሳሽ ልጄ? ዛሬ እኮ እንግዳ ጋብዘናል”
አሏት የአለባበዷን ድምቀትና የሰውነቷን ውበት በመደነቅ እያስተዋሉ።

“ዛሬ ብርቱ ጉዳይ አለኝ እማይ... የማልቀርበት” አለች አብነት
ማበጠሪያዋን ከበርሳዋ ውስጥ ለማውጣት እየተጣደፈች።

“ተይ ተይ ልጄ... ዛሬ እንኳን የትም መሄድ አትችይም።
የአባትሽ ትእዛዝ ነው። ይልቅ ፈጥነሽ ወደ ጭስ ቤቱ ሂጂና
መሰናዶውን እርጅያቸው” ብለዋት መልስ ሳይጠብቁ ከከፍሏ ወጥተው
ሄዱ።

አብነት በርሳዋን አልጋዋ ላይ ወርውራ እጆቿን አጣመረችና
ከአልጋዋ ትይዩ ባለው ወንበር ላይ ተቀመጠች። የሕይወት እስረኛ!
ነፍሷን ለአንድ ቀን እንኳ ልታዝናና የማትችል የሕይወት እስረኛ።
እንደ ሣራ ጋዴም ነፃ ወፍ ሆና የምትኖረው መች ይሆን?

ቀትር መቃረቢያ ላይ እናቷ ወደ ዋናው ቤት ስለአስጠሯት
እየተጣደፈች ሄደች። ፍቅርና ርህራሄን ባዘሉ ዐይኖቻቸው እየደባበዷት
“አብነቲ፣ የእንግዳው መምጫ ሰዓት ተቃርቧል፣ ሰውነትሽን
ተጣጥብሽ ልብሶችሽን ቀይሪያቸው።” አሏትና ለጥያቄ የተከፈተው አፏ
ከመገጠሙ በፊት የለበሱትን ነጠላ መሬት ለመሬት እየተተካ ጥለዋት
ሄዱ።

ሰውነቷን ታጥባ ወደ መኝታ ከፍሏ በመሄድ ቡና ዐይነት
ቀሚስና ሣሣ ያለ ነጭ ሹራብ ለበሰች። ፀጉሯን አበጥራ ስትጨርስም
ለመጨረሻ ጊዜ ወደ ቁምሳጥኑ መስተዋት ሄዳ ራሷን ተመለከተች።

ብዙም ሳይቆይ ከግቢው ውጭ የመኪና ጥሩንባ ሰማች። እናቷ
ወደ ከፍሏ መጥተው “አብነቲ ነይ ውጭና እንግዳውን ተቀበይው።
ፍጠኝ እንጂ” እያሉ አጣደፏት። እየገፋፋ ወደ በረንዳው ሲወስዷትም
የምታደርገው ጠፍቷት ግራ ተጋብታ ነበር።

ጽምጽ ሰማችና ከእነዚህ ውስጥ ተመንጭታ ወደ ሰማይ አንጋጠጠችሁ
የመብረቁ ብልጭታ ጥቁሩን ሰማይ ያርሰዋል። ከሀይለኛ ነፋስ ጋር
የተቀላቀለ ከባድ ዝናብ እያንረመረመ በአለው ኃይል ሁሉ ምድሪቱን
ይቀጠቅጣል።

ዛፋ ሥር እንደቆሙ ውሽንፍሩና ጠፈጠፉ መላ አካላቸውን
አራሰው። ከንፈሩን ሰማ ተሰናብታው ስትሄድ ዳግመኛ የምታገኘው
አልመሰላትም ነበር። የትልቁን ቤት የውጭ በር አሰክፍታ ስትገባ ዞር
ብላ አየችው። አሻግሮ እየተመለከታት ከዛፋ ሥር እንደቆመ ነው።

መሀረቧን ከቦርሳዋ አውጥታ በጉንጫ ላይ ከዝናቡ ጋራ
ተቀላቅሎ የሚወርደውን እንባዋን እየጠረገች ወደ መኝታ ክፍሏ
ሮጠች።

ምዕራፍ ስምንት

ሀምሌ ወር መግቢያ ላይ አብነት ከቻርሊ ጋር የያዘችው
ቀጠሮ እንዳያልፍላት ስትዘገጃጅ እናቷ የመኝታ ክፍሏን በር ከፍተው
ገቡ። አርያም መኮንን ከቁመታቸው አጠር፣ ከሰውነታቸው ደልደል
ያለና እንደ ፀሐይ የሚያበሩ ዐይኖች ያሏቸው ናቸው።

“ወዴት ለመሄድ ተነሳሽ ልጄ? ዛሬ እኮ እንግዳ ጋብዘናል”
አሏት የአለባበዷን ድምቀትና የሰውነቷን ውበት በመደነቅ እያስተዋሉ።

“ዛሬ ብርቱ ጉዳይ አለኝ እማይ... የማልቀርበት” አለች አብነት
ማበጠሪያዋን ከቦርሳዋ ውስጥ ለማውጣት እየተጣደፈች።

“ተይ ተይ ልጄ... ዛሬ እንኳን የትም መሄድ አትችይም”
የአባትሽ ትእዛዝ ነው። ይልቅ ፈጥነሽ ወደ ጭስ ቤቱ ሂጂና
መሰናዶውን እርጁያቸው” ብለዋት መልስ ሳይጠብቁ ከክፍሏ ወጥተው
ሄዱ።

አብነት ቦርሳዋን አልጋዋ ላይ ወርውራ እጇቿን አጣመረችና
ከአልጋዋ ትይዩ ባለው ወንበር ላይ ተቀመጠች። የሕይወት እስረኛ!
ነፍሷን ለአንድ ቀን እንኳ ልታዝናና የማትችል የሕይወት እስረኛ።
እንደ ሣራ ጋዴም ነፃ ወፍ ሆና የምትኖረው መቼ ይሆን?

ቀትር መቃረቢያ ላይ እናቷ ወደ ዋናው ቤት ስለአስጠሯት
እየተጣደፈች ሄደች። ፍቅርና ርህራሄን ባዘለ ዐይኖቻቸው እየደባበዷት
“አብነቲ፣ የእንግዳው መምጫ ሰዓት ተቃርቧል፣ ሰውነትሽን
ተጣጥበሽ ልብሶችሽን ቀይሪያቸው።” አሏትና ለጥያቄ የተከፈተው አፏ
ከመገጠሙ በፊት የለበሱትን ነጠላ መሬት ለመሬት እየጎተቱ ጥለዋት
ሄዱ።

ሰውነቷን ታጥባ ወደ መኝታ ክፍሏ በመሄድ ቡና ዐይነት
ቀሚስና ሣሣ ያለ ነጭ ሹራብ ለበሰች። ፀጉሯን አበጥራ ስትጨርስም
ለመጨረሻ ጊዜ ወደ ቁምሳጥኑ መስተዋት ሄዳ ራሷን ተመለከተች።

ብዙም ሳይቆይ ከግቢው ውጭ የመኪና ጥሩንባ ሰማች። እናቷ
ወደ ክፍሏ መጥተው “አብነቲ ነይ ውጭና እንግዳውን ተቀበይው።
ፍጠኝ እንጂ” እያሉ አጣደፏት። እየገፋፋ ወደ በረንዳው ሲወሰዷትም
የምታደርገው ጠፍቷት ግራ ተጋብታ ነበር።

እባቷ ሙሉ ጥቁር ሰፋቸውን እንደሰበሱ ሽቦት የወረረው ጠጉራቸውን በወጉ አበጥረው በረንጃው ላይ ቆመዋል። ዐይኖቻቸው ሲጋጩ በጥቅሽ “በርቺ” አሏት። ወዲያው ጥቁር ሲትርይን መኪና እንደ ውሃ እየረሰሰች የግቢውን በር አልፋ ከመኪናው ቤት በአንጻሩ ጥገ ቆመች።

ጠበቃው የመኪናዎን በር ከፈተና ወጣው ሙሉ ጥቁር ሱፍ ለብላ፣ ውሃ ለማያዊ ቀለም ባለው ሽግግር ላይ ቀይ ከረባት አለፈልሁ። ፀጉሩን በራሳት የጀመረው ብስል ቀይ ነው። በላስቲክ የተጠቀለለ የጽጌረኛ አበባ ይዞ ወደ በረንዳው ሲያመራ ጥቁር ጫማው የፀሐዩን ብርሃን ያንፀባርቅ ነበር።

መጋረጃው ተከፍቶ ተውኔቱ ተጀመረ። ይህን እውነት ስታስታውስ በመገረም ፈዛ ቀረችህ ወዲያው ደግሞ ገረሟታል ወደ መደናገር፣ መደናገሯ ወደ ፍርሃት ተለውጦ ሳታሰብው እጆቿ ይንቀጠቀጡ ጀመር።

“ሃ ሃ ሃ ሃ . . . ሃ ሃ ሃ ሃ ሃ . . . እንኳን ደህና መጣህ
ወዳጆችን” ብለው አባቷ እጃቸውን ለሰላምታ ዘረጉለት። እውነተኛው
የእይወት ድራማ ተዋናይ።

ጠባቂው ከአባትና ከእናቷ ጋር ሰላምታ ከተለዋወጠ በኋላ ወደአብነት አምርቶ “እንደምን ሰነበትሽ አብነቱ፤ እነሆ መተያያየ፤ ጽጌረዳ ለጽጌረዳ” አለና አበባውን አስታቀፋት። መልስ ሳትሰጠው አበባውን እንደታቀፈች ገጽታውን እንደ አዲስ ታጠና ገባች። ዘለግ ያለና ቀጭን ነው፤ አዲስ የተላጩት ጤሙ የፊቱን ከሲታጭንት ያጋልጠዋል፤ አጠር ካለው አፍንጫው በታች ከንፈሮቹን ገጠጥ ያሉት ፐርሶቹ ይገልጧቸዋል። በአባቷ መሪነት ወደ እንግዳ መቀበያ ከፍል ገቡ።

ለዝነት ያልተዋጣለት ተዋናይ ስህተት ቁጥር አንድን
ፈፀመች። “ጽጌረዓ ለጽጌረዓ” ብሎ እብዛውን ሲያስታችኋት ቀልጣፍ
ብላ እጁን በመጨበጥ “አመሰግናለሁ” ማለት ይገባት ነበር
ፈገገታዋን እየመገዝች።

ላሁት ውስጥ በምግብ ጠረጴዛው ላይ ቦታ ሲይዙ ደግሞ ለህተት ቁጥር ሁለትን ፈጸሙኝ። ጠባቂው አጠገብ ወንበር ስባ መቀመጥ ሲገባት ተፈናጥሮ በርሱ ትይዩ መቀመጫ ለተውኔት ሥራ አመቺ አልነበረም።

ተገብሮ በረዥሙ ሰፊ ጠረፊ ላይ ምሳ ቀረበዱ የጠበቃው አበባ ለጉድ ነው ውሲክ አጠጣጡም እንደ ውሃ ብዙም ሳይቆይ ደግሞ ሙግው አንደበቱ እየቀለጠ መፍሰስ ጀመረ። ጨዋታው መነሻ እንጂ መድረሻ የለውም። አዋቂነቱን ለመግለፅ ፖለቲካውን፣ ሣይንስን፣ የማህበረሰቡ ባህል መርከሰ መንስኤዎችን እያነሳ ይተነትናል። በምድር ላይ የግያውቀው ነገር ያለ ለይመስልም። ዓለምን በጣቱ ጫፍ ላይ አቁሞ የሚያሸከረከራት ይመስል ማንኛውም ታላቅ ድርጊት ሲፈጸም እርሱ እዚያ እንደነበር አድርጎ ያቀርባል።

አባቷ በበኩላቸው በማያስቀውሁሉ እየላቁ በማያስገርመው ሁሉ የተገረሙ እየመሰሉ ተውኔቱን ያለ አንዳች እንከን ይጫወታሉ። አብነት ዐይኖቿን እያንከራተተች ዱዳ ይመስል ተቆልፋ ተቀምጣለች።

ግብዣው አልቆ ጠበቃው ተሰግብቷቸው ሲወጣ ሞቅ ብሎት ነበር። አፋ ይካተቱል እግሮቹ ተሳሰረዋል። እጇን ጨብጦ እያፍተለተለ “ጽጌረዳይ ... ደህና እደራኝ ... ስለይሽ እያዘንኩ ነው” አላት። አልመለሰችለትም።

በረንዳው ድረስ ሽኝተውት ወደ ሳሉን ቢመለሱ አባቷ ከንዴን ያዝ አድርገው አቆጧትና “ያልተዋጣለት ተዋናይ ሆነሽ ነው የዋልሽው... በእትዳችን መሠረት እየተጫወትሽ አይደለም። ምናልባት መድረኩ ላይ ስትወጭ የመጀመሪያሽ በመሆኑ ተደናግጠሽ ይሆናል... በሚቀጥሉት ቀናት ግን ራስሽን አስተካክለሽ እንድትቀርቢ...” ብለዋት ተደናግጧ በቆመችበት ጥለዋት ሄዱ።

አባቷ ለምን በእሳት መጫወት እንደመረጡ ባይገባትም ጠበቃው በየላምንቱ የቤታቸው ቆሜ እንግዳ መሆን አዘወተረ። አብነት ግን አልተሻሻለችም እንደወትሮዋ ያልተዋጣለት ተዋናይ እንደሆነች አለች። ጥርስት አንጻንድ ጊዜ በሀመም እያመካኘች መኝታ ክፍሏን ቆልፋ ትቀመጣለች። ሌላ ጊዜ ደግሞ ቤቱን ጥላ ትሄዳለች። አባቷ በዚህ ይበካግላሉ።

ጠበቃው በየሣምንቱ ለአርሲና ለይተሰቦቿ አቶሲክ ስጦታዎችን ይዞ ነው የሚመጣው። ልብሰሳችን ሚግዎችን ሰዓትን የእጅ በርሳት ልዩ ልዩ ሽቶዎች። እያንዳንዱን ስጦታ ባቀረበላት ቁጥርም “ይህ ስጦታ ከብፍሽን ይመጥናል ብዬ ሳይሆን ከበሬታዬንና ያለኝን አድናቆት ሊገልጽልኝ ይችላል ይሆናል በሚል እምነት ነው” ባይላት አያልፍም። ከሣምንት ሳምንት ቃላቱን ባይዛፋ ስለሚደግግባቸው “በቃሉ አጥንቶት ይሆን?” እያላች ትሰቃላች።

ሳምንት ስልፎ ሳምንት በተተካ ቁጥር አጠቃላይ ተቀምጦ ርጥብ በሚያደርጉ ምላሱ እንደ አዋሪ ጨው ሲልሳት ትብቅቅ ነበር። ግብቂያ በሌለው የፈረንጅ ሀገር ታሪክ ተሰላችታለች። መሸሽ ግን አልሆነችም። የሀይወት ጠንካራ ከንደች ጠፍረው ይዘዋታል።

ወላጆቿ ቤት ባልነበሩበት አንድ ሰንበት በረንዳ ላይ ተቀምጦ መጽሐፍ ሲታነብ የጠበቃው መኪና ግቢው ውስጥ ገብታ ስትቆም አየች። የመኪናዋን ቁልፍ እያሸከረከረ ወደ እርሷ ሲመጣም ድንጋጤና ፍርሃት ወረራት። “እንደምን ሰነበትሽልኝ ጽጌረዋ” አለና እጁን እየወዘወዘ ጨበጣት። እጆቿ ደረቅና እንደ ብረት የቀዘቀዙ ናቸው።

“ለምንድነው ስሜ ባልሆነ ቅፅል የምትጠፈኝ” ስትል ጠየቀችው። ሁል ጊዜም “ጽጌረዋ” ሲላት ያስጠላታል።

የበረንዳውን ማእዘን እንደተደገፈ “ለኔ የምትታደኝ ምንጊዜም ትኩስ ቀይ የጽጌራዳ አበባ መስለሽ ነው” አላት በፈገግታ እያባባለች።

ወደቤት እንዲገባ ብትጠይቀውም በረንዳው ላይ መቆየት እንደሚፈለግ ስለገለጸላት ወንበርና አጭር ጠረጴዛ አስመጥታ የሚወደውን ውስኪ አስቀረበችለት።

ውስኪውን ደጋግሞ እስኪቸላልስ ድረስ በፀጥታ ከቅጥር ግቢው ውጭ ያሉትን ለዐይን የሚግርኩ ሺላ ቤተኞች የአካባቢውን ልምላሚ ሲያስተውል ቆየ። ጓላም “አካባቢያችሁ ለማያዊውን ገንት ሊመስል የቀረው ምን እንደሆነ ታውቂያለሽ? ነጭ ከንፎቻቸውን እያራዘቡ የሚዘምሩ መለኪኮት ብቻ! ሃ ሃ ሃ ሃ ሃ ሃ...” አላት በራሱ ቀልድ ራሱን እያዘናና። አብነት ፈገፍ እንኳን አላለችም። ያልተዋጣት አርቲስት መሆኗን ስለተገነዘበች ያጠለቀችውን ጭንብል ጥላ ከመድረኩ ላይ ከወረደች ሰንብታለች።

“ፀጥታው ራሱ ህይወትን ያለምግብና ያለውሃ ለዘመናት የሚያቆይ ነው ሃ ሃ ሃ ሃ... መታደል ይሏል እኮ ይሄ ነው። እኔ የምልሽ ጽጌረዋ... ለምን ከውስኪው ትንሽ አትጠፈም?” አላት ያጋመሰውን የውስኪ ጠርመሱ አንስቶ እያስተዋለ። ሁኔታው ገፈግታና ፈገግ አለች።

“በውነቱ ውስኪ የሰውነትን ነርቮች ለማነቃነቅና ብርታት ለማግኘት በጣም እስፈላጊ ነው። ብዙዎቹ ሊቃውንት የኪነጥበብ ሰዎች በርካታ የሀገር መሪዎችና የፖለቲካ ሰዎች ከፍተኛ የውስኪ ሱስ እንደነበረባቸው ታሪክ ያስታውሰናል። ታዲያ ከውስኪው ውስኪ

ይመረጣል... ከቆነጃጅት መካከል ቆንጆዋ እንደምትመረጥ ከጥሩ ውስኪዎች ውስጥም ብዙዎች ጅባሰን ይመረጣሉ! እና አብነት ውስኪ ሊዘውተርና ሊወደድ የሚገባው መጠጥ ነው... በሞቱ አንዲት መስኪያ አትገነጭም?” አላት ጠርመሱን ወደሷ እያቀረበ።

ግምባሯን ቅጭም አድርጋ “ሰለ ምክርህና ሰለ ግብጥህ አመሰግንሃለሁ። ይሁንና እኔ አልኮል አልወድም” አለችው እንደተቆጣች። በውስጧ ግን ውስኪ ለመጋባዝ ይህን ሁሉ መቀበጣጠሩ እያስገረማት ትስቃለች። ትከሻውን ሰበቀና በጁ ከያዘው ውስኪ በመስኪያ ውስጥ ጨምሮ በአንድ ትንፋሽ ጭልጥ አደረገው።

“አቢ፤ በህይወትህ ምን ያስደስትሃል ብለሽ አትጠይቂኝም?!” አላት የሲጋራ ፓኩና ከብረት ለማውጣት ኪሶቿን እየፈተሸ። ካወጣው የዊንስተን ፓክ አንድ ፍሬ ከለኮስ በኋላም “ባትጠይቂኝም እነግርሻለሁ” አላት። ዝም በማለቷ የተቀየመ አይመስልም። “ሁሉን ነገሮች ብቻ በህይወት ለመኖሪ ምክንያት ሆነውኛል ውስኪና የሴት ልጅ ውበት! ከውስኪ ጅባሰ ከሴት ልጅ ውበት ዐይኖቿ ይማርኩኛል። ብዙዎች የሴት ልጅ ውበት የተስተካከለ የሰውነት አቋምና ቅርጽ፤ የቆዳዋ ቀለም፤ ፀጉሯ፤ ጥርሷ፤ አፍንጫዋ ነው ይሉኛል - አፍንጫቸው ይውለቅና! አላዋቂዎች በያቸው። የሴት ልጅ ውበት ያለበትን ልንገርሽ ዐይኗ ላይ ነው!” አላት። ተፈጥሮ ከዓለም የሰወረችውን አንድ ታላቅ ሚስጥር ተጨንቆና ተጠቦ የደረሰበት ይመስል ገጽታው በድል አድራጊነት ፈካ።

“ዐይን ለማየት ብቻ የተፈጠረ የሚመስላቸው ሰዎች፤ ሣር ከሚግጥ በግ የማይለዩ እንስሶች መሆናቸውን አስተውለሽ ታውቂያለሽ? ትልቁን የውበት ሚስጥር... እንቆቅልሹን መፍታት ተስፏቸዋል... ሃ ሃ ሃ ሃ...”

አብነት “እምሳኪ ሆይ የዚህ መያዣ መጨበጫ የሌለው ዲስኩር ግብቂያ መች ይሆን?” እያለች በትግስት የሚሄድበትን ጊዜ ትጠብቃለች።

“...እክሰፎርድ ዩኒቨርሲቲ ሳለሁ ልክ እንዳንቺ የውበት ቁንጮ የሆነች ውብ ዐይን የነበራት የሕግ መምህርት ነበረኝ። ከፍል ገብታ ስታስተምር እከታተል የነበረው የምትሰጠውን ትምህርት ሳይሆን፤ የዐይኖቿን እንቅስቃሴና ትንግርት ውበቱን ነበረ። ዐይኖቿ ተገልጠው በተሸፈኑ ቁጥር ነፍሱን ከሥጋ የሚበጭቅ ቀልብን ከነፍሱ ውስጥ የሚሰርቅ ምትሃት ነበረቸው። የሰዓሊ ብሩሽ በውስጣቸው ከሚፈለው

የሕይወት ጅረት ትንሽ እንኳን ዉልድ በሽራ ላይ ሊገድፋቸው አይቻለውም። የባለቅኔ ብእር ዐይኖቿ የሚረጩትን ዐሳል ፈለግ ለመግለጽ አይሞክረውም። የልቢ ጉልበት ለውብ ዐይኖቿ ጣኦት ተንበርክኮ ይበግድላት ነበረ። እነሆ ዛሬ ደግሞ ታሪኩ ራሱን ደገመ። የፍሊን ቀልብ አብከንክኖ ሲያግለልኝ የኖረ የዐይን ውበት በዐይኖችሽ ውስጥ ተመሰን..."

ትዕግስቷ ሁሉ ከውስጧ ተሟጦ በማለቁ ጥላቻዋን መቆጣጠር አልቻለችም። በእጇ የያዘችውን መጽሐፍ ወርውራ "የምትናገረውን እያስተዋልክ!" ስትል አፈጠጠችበት።

ያንኑ የሚሰቅ ሬሳ የሚያስመስለውን ፈገግታውን እያሳያት "ግሩም ነው።" አለ በአድናቆት።

"እኮ ምኑ ነው ግሩም?" የተቋጠረ ግምባሯ ሳይፈታ የፈጠጡ ዐይኖቿ ሳይረግቡ ጠየቀችው።

"ድንቅ እንጂ! ከቆንጆ ልጅ ጠባይ ምን ያስደስተሃል አትይኝም! ባትጠይቂኝም እነግርሻለሁ። ከቆንጆ ልጅ ጠባይ የሚያስደስተኝ ቁጣዋ፤ አልኳና ግልፍተኝነቷ ብቻ ነው። ለምን በይኝ!?" የጽጌራዋ አበባ በሾህ ጥፍሩ ውበቱን መከላከሉ ተፈጥሯዊ ሕግ ነው። እስኪ አስተውይ! አንዲት አንኳር የወርቅ ፍሬ ለማግኘት የሰው ልጅ ስንቱን ተራራ ይዟል? ስንቱን ገደል ይዛል? ስንቱን ሰርጣሰርጥ ይበጣጥሳል? ተፈጥሮ ውበቿን ድንቅየዎቿን በቀላሉ ከብብቷ አታስነጥቅም። የሴት ልጅ ውበትም፤ እንደ ቆስለ አንበሳ፤ እንደ እመጫት ነብር ባለ አሻራረኝ ባይ ጠባይ መጠበቅ ካልቻለ ውበቷ የጅል ውበት ይሆናል። የጅል ውበት ደግሞ የጅል ሲግዳ ብቻ ነው። ሃ ሃ ሃ ሃ ሃ... ሃ ሃ ሃ... አጠፋሁ እንዴ ወይዘራት?" አላት እየተቀለጠለጠ።

ዐይኖቿን ላለማየት ፊቷን መለስ አድርጋ አሻግራ ትመለከት ጀመር። ዐይኖቿ ከዜቱ ትይዩ ባለው ትልቅ የባሕር ዛፍ ላይ አረፉ። ቅርንጫፎቹ ላይ የሰፈሩት አሞሮች ትናንሽ ጎጆ ይመስላሉ። ወርቆ በተንጠለጠሉ ጎጆዎቻቸው ዙሪያ ይበራሉ፤ ያርፋሉ። ዛፉ ቀጥ ብሎ ቆግሯ።

አብነት ቻርሊ በዛት ሥር ቡዝነ ያሉ ዐይኖቿን መሬት ላይ እንደተከለ፤ ካፊያው ልብዐቱን እንዳራሳቸው፤ የዝናብ ጠብታዎች ዐጥሩ ላይ እንደተንጠለጠሉ፤ እንደተጠራጠረና ከፍት እንዳለው በህሊናዋ ታያት። እናም ታወያየው ጀመር።

"ምነው ግንባርህን ቋጥረህ ትመለከተኛለህ ቻርሊ?"

"አንቺ ምን እየሠራሽ እንደሆነ ልታሰራጅኝ ትችላለሽ?"
"እመኝ ቻርሊ በግንዎ አልለውጥም!"
"እኮ እንዴት አድርጌ ልመንሽ አብነት። እየሽ፤ ቢያንስ አንድ ነገር አይጠፋኝም ሴት ነሽ!"

"ውው... ቻርሊ! ለምን ተጠራጣሪ ትሆናለህ?"
"የማይጠራጠር ልብ አንድ ቀን በገዛ ጅልነቱ እንደሚፀዕኑ አታውቂም"

"እባክህ ቻርሊ ቀናተኛ አትሁን! ቅናት እኮ መሠረቱ የፀናን የፍቅር ካብ ሳይቀር የሚደረምበት ጥርጣራ የሚወልደው ግሬደር ነው"

"ሰው በሚወደው ነገር ያልቀና በምን ሊቀና ኖሯል? ፍቅር ስለት መሆኑን አታውቂም? ደግሞ አንድ እውነት ላረጋግጥልሽ፤ በቅናት የማይገለጽ ፍቅር እውነተኛ ፍቅር አይደለም!"

"ቻርሊ!"

"በወደፊቱ ሀይወታችን ውስጥ ምድር ያፈራቻቸው ምርጥ ነገሮች ሁሉ ንብረቶሽች ይሆናሉ... በላውጦም እነኚህ ዋጋ ሊተመንላቸው የማይችሉ ውብ ዐይኖችሽ የብቻዬ ይሆናሉ! ሃ ሃ ሃ ሃ ሃ..." የጠበቃው ጆሮ የሚደጥጥ ሳቅ ከሰመመኗ ቀስቀሳት።

"ምን አልክ?" አለችው ራሷን እየነቀነቀች። ያለውን ያለንዳች ሀፍረት ደገመላት።

ይህ ሰው ፍቅርን በገንዘብ ሊገነት፤ ሀይወቷን በንዋይ ሊመነገራት የታጠቀ መሆኑ ገባትና "ገንዘብህ ብዙ ነገር ሊያደርግልህ ይችል ይሆናል፤ ፍቅርን ግን ሊገዛልህ አይችልምና አትድከም" አለችው ፍርጥም ብላ።

በትከክል ያዳመጣት መሆኑን እየተጠራጠረ በመገረም ሲመለከታት ቆየና "አባባልሽ... ቃላዊ ውበት እንጂ እውነተኛ የለውም። ልብ ወለዳዊ ፈዝ ነው። በዚህ ምድር ላይ የገንዘብ እጅ የማይደርስበት ርቀት፤ የገንዘብ ሀይል የማያንበረከከው ጉልበት፤ የገንዘብ ጥበብ የማይሰርዘው እውነት የለም። ሌላው ቀርቶ ሞትን እንኳን የሚያሸንፍ የዘመናችን ታላቅ ኃይል ገንዘብ ብቻ ነው። አስተውይ ጽጌራዬ... ደማችን እንኳን በደም ሰራችን ውስጥ የሚፈለው በገንዘብ ኃይል ነው። ይህን ሁሉ ማድረግ የሚችል የዓለማችን ገናና ኃይል እንደምን ፍቅርን መግዛት ያቅተዋል... ሃ ሃ ሃ... ሃ ሃ ሃ..." ባላዋቂነቷ እየተሳለቀ ተመጓደቀባት።

አልተረታችሁትም። “አትሰሱት ወዳጄ፣ ገንዘብ ስጋን ሊያጠግብ... የሰጋን ፈቃድ ሊሞላ የሚያስችል ኃይል ሊኖረው ይችላል። ፍቅር ግን ከነፍስ ነው። ቁሳዊ በሆነ አርቲፊሻል ኃይል ደግሞ የነፍስ ጉልበት አይሰበርም። ለብልጭልጭ ውበት የነፍስ ዐይን አይማረከም። እርግጠኛ ነኝ ይህ የምትመካበት ገንዘብ የሄዋንን ዘር ቀፍ ገላ እንጂ የልቧን እምነት፣ የልቧን እውነት አይገልጽም!” አለችው።

ትክክሉን ሰበቀና የቀዳውን ውሳኔ ደጋግሞ ተነገረ። ቀጠለናም “ልጅህን ነው ወይስ ጅልነት?” ብሎ ጀርባውን ሰጣት።

“አሉ... ስድቡ እንኳን ይቆይህ... የመጣኸው እኮ እኔን ለመሳደብ አይደለም” አለችው።

“ይሁን፤ የገንዘብን ምንነት አንድ ቀን ከገዛ ህይወትሽ ውድቀት ትማሪዋለሽ” አላት በሀዘኔታ ራሱን እየነቀነቀ። የብርጭቆውን ውሳኔ ተጎንጭቶ አጣጣመናም “እክሰፎርድ ዩኒቨርሲቲ ሳለሁ...” የጀመረውን እስኪጨርስ ግን እድል አልሰጠችውም። ያስቀመጠችውን መጽሐፍ አንስታ ጥላው ወደመኝታ ክፍሏ ገባችና በሩን ቆልፋ ተቀመጠች።

ጥቂት ቆይታም የመኪና ሞተር ሲያጓራና በሩ ተከፍቶለት ሲወጣ ሰማች። “ሣትፈልገው ከህይወቷ ጋር የተጣበቀ ይህ የሰው መኻገር እንዴት እንደሚነቀል አጥብቃ ማሰብ ጀመረች።

ከፍል ሁለት

ምዕራፍ ዘጠኝ

የቲያትር ቤቱ ሥራ አስኪያጅ እርጅና ያገላቆላትንና ቀለሟ በመላላጡም በቲያትር ቤቱ ሠራተኞች “ጭርቶ” የሚል ስም የተሰጣትን እሮጌ አፔል መኪናቸውን ቅጥር ግቢው ውስጥ አቁመው ወደ ቢረቸው አመሩ።

እጦር ያሉና ድብልብል ራሳቸው ላይ የጠጉር ዘር የማይታይባቸው ናቸው ታፈሰ ጓንጉል። የመኪናቸውን ቁልፍ እያሸከረከር ወደ ቢረቸው ከገቡ በኋላ ዘወትር እንደሚያደርጉት ሁሉ መስከት ከፍተው ሲጋራቸውን እየሳቡ የግቢውን እንቅስቃሴ ይቃኙ ጀመር።

ወጣት ተወዛዦዎቹ ከብ ሰርተው እየተሳሳቁና እየተጎሻሸሙ ይጫወታሉ “እንኚህን ልጆች መሬት ጠበበቻቸው አይደለም?” አሉ ሥራ አስኪያጁ በመገረም። በርሳቸው ዘመን የነበሩት ወጣት አርቲስቶች ጭምቶች፣ ታማኞች፣ የሙያ ፍቅር የሚያንገበግባቸውና ሰርተው ደክምን የማይሉ ክሩ። እንኚህኞቹ ግን ከሥራ ይልቅ ቧልታና ፈዝ የሚቀናቸው፣ የማይጨበጡ እሳቶች በመሆናቸው “አይ ጊዜ! ጊዜ የማይወልደው ጉድ የለም” ይሄን ለማየት በቃህ” እያሉ ዘወትር ይደመማሉ።

ከወጣቶቹ ራቅ ብሎ ደግሞ ስድስት ሠራተኞች እፍ ለእፍ ገጥመው ያወጋሉ። ከመካከላቸው ታደለች “ወፊን” በማየታቸው የግጠሽ ጉባኤ በጠዋት መሰየሙን አልተጠራጠሩም። የያንዳንዱ ሠራተኛ ህይወት እንደ ሣር የሚነጭበት፣ የያንዳንዱ ጓዳ የሚመረመርበት የምጌት ጉባኤ ነው።

“የኔንስ ስም ከነጋ ሰንቲ እንስተውት ይሆን?” ሲሉ ታፈ ራሳቸውን ጠየቁ።

ወዲያውኑ ረዥሙ “ከክሮ” እና አጭሩ “ዱከላ” እጅ ለእጅ ተያይዘው ከቢሮ ቢሮ ሲሯሯጡ ፈገግ አሉ። ዛሬ እንዴት ሊፋቀሩ እንደቻሉም ገረማቸው። ሁለቱ ሠራተኞች ቲያትር ቤቱ ውስጥ የሚታወቁት በትኩስ ዜና ምንጭነታቸው ነው። ዓለም አቀፋዊና አህጉራዊ ወሬዎችን እንደየክብደትና ቅለታቸው ሲተነተኑ በመላው

የተተከሉ ግድከር ዌቸን ቁልፍ በእጃቸው እንደሚያሸከሩ አያጠራጥሩም መንግሥት በቅርቡ ሊያወጣቸው ይጠበቃል። መመሪያዎችና አዋጆች ሲያሰረዱም ከአርቃቂዎቹ መካከል ያለባት ይመሳሳሉ። ከዚህ ሚኒስቴር ተጽፈው ታሪ በር ያልደረሱትን መመሪያዎችና ደብዳቤዎችን በቀላሉ ጠልፈው ነው በቅድሚያ የሚነኩት።

“የኔን ጡረታ በተመለከተ ሰሞኑን ምን ወሬ ሰምተው ይሆን?” ሲሉ አስቡ ታሪ። መቸም የጡረታ ሃገር ሞታቸው ነው። በሁለት ምክንያቶች።

ታሪ ሰምንቱን ልጆቻቸውን የወለዱት ከአምስት ሴቶች በመሆኑ አምስቱም ጎጆዎች የርሳቸውን እጅ አይተው ነው የሚያድሩት። ልጆቹ እያደጉ በሄዱ ቁጥር ደግሞ የልብሰት የሚጣው የትምህርት ቤት ወጭው የኪስ ገንዘብ ጥያቄው እብሮ እያደገ በመምጣቱ ኑሮ ከብዱቸዋል። ታዲያ ሙሉ ደሞዝ እያገኙ ያልሞላላቸውን ኑሮ በጡረታ ገቢ እንዴት ሊዘልቁት ይችላሉ? ሲያስቡት ዝግንን ይላቸውና ደጋግመው ያማትባሉ።

ሁለተኛው ምክንያታቸው ካቀኑት ቲያትር ቤት ያለመለየት ፍላጎት ነው። የማታ ትምህርት በመከታተል በአስተዳደር የመጀመሪያ ዲግሪያቸውን እግኝተው አሁን ከያዙት ከፍተኛ ሥልጣን ከመብቃታቸው በፊት ሰው ለመሆን ያልፈነቀሉት ድንጋይ አልነበረም። ተዋጭ ደምጻጭ መብቀኛ ተወዛዋኝ የመብራት ባለሙያ የሆነባ ግንኙነት ... እርሷ ስንቱን? ከዘበኝነት በቀር ያልሞከሩት ሥራ ይኖር?

“ከሰንቱ ተጋጭኛ ለሰንቱ አጎብድጄ በወጣትነት እድሜዬ ያቀናሁትን ቤት በጡረታ ስም ሊነጥቁኝ?” ይላሉ እንባ እየተናነቃቸው። ይሄን ሳይፈልጉት የሚሮጥ እድሜ በምን ጠፍረው ያቆሙታል?

ዐይናቸው የእኔ ከርከሮን እንቅስቃሴ ሲከታተል ጣለም ያለው የአልቶ ሃክሰርን ድምጽ ከጀሯቸው ጥልቅ አለ። በቄ “መፍዙዝ” በጠዋቱ ሥራ ጀምሯል ማለት ነው። ታሪን አንዳንዴ በጣም የሚደንቃቸው የሌሎች መንግስት መሥሪያ ቤት ሠራተኞችም እንደ እርሳቸው ሰዎች ለቁጥር የሚታከት ኸንጉርጉር ጠባይ ይኖራቸው ይሆን የሚለው ጥያቄ ነው።

በርሳቸው ግምት ፈፅሞ ሊኖር አይችልም። ስለዚህም በጥበብ ማስተዳደር እንደሚኖርባቸው ያምናሉ። የሚቀጣውን ቀጥተው

ከአንዱ ስቀውጥ ሌላኛውን አበሻቅጠው “ጥበባዊ አመራር” በሚሉት አስተዳደራቸው አርቀው ነው ሠራተኛውን ቀጥ አድርገው የያዙት። በዚህ የተነሣ እየተከራሩ “እኔ ይህን ቤት የለቀቅኩ ቀን እያንዳንድሽን ጅብ ይበላሻል!” በማለት ሠራተኞቻቸው ላይ መዘገን ከጀመሩ ከራርመዋል።

በርግጥ አንዳንዴም እውነት አላቸው። እስኪ አሁን እንደን በቄ “መፍዙዝ” ያሉትን ሠራተኞች በምን መመሪያ ማስተዳደር ይቻላል? በቄ ድሮ ድሮ ታታሪያ ሙያውን አፍቃሪ ሠራተኛ እንደዘነሰ ያውቃሉ። ያለ እናት ያሳደገው ልጁ ለእድገት በሀብረት የዕውቀትና የሥራ ዘመቻ ገጠር ሂደት ውሃ ከበላው ወዲህ ግን የአዕምሮው ትክክለኛነት አጠራጣሪ ሆኗል። ግቢ ውስጥ ካለው ድንጋይ ላይ ተቀምጦ ለረዥም ጊዜ መሬት ላይ ያፈጣል።

ሲለው ደግሞ ገና ወፍ ሳይንጫጫ ሥራው ገብቶ የሃክሰርን አፍ እንደ ጡጦ ጎርሶ ሲሠራ የሚገላግለው ምሽት ብቻ ነው። አንዳንዴም ብቻውን እዚያው ያድራል። የሚያጅባቸውን ዘፈኖች አጥንቶ መድረክ ላይ ከወጣ ወዲያ መጋረጃ ሊከፈት ጥቂት ደቂቃዎች ብቻ ሲቀሩ “ወይኔ ልጄ ... እንዴት ትታዘበኝ ይሆን? አንተ አፈር ሆነህ እኔ እዚህ እጨፍራለሁ...” እያለ ተንሰቅሶ የሚያለቅሰበትና መሣሪያውን ወርውሮ አብሰ የሚልበትም ጊዜ አለ። በዚህ ሳቢያ መድረኩ ላይ የወጡ የሥራ ባልደረቦቹ ሳይቀር ልባቸው በሀዘን ይሰበርና በሙሉ ስሜት ጨዋታዎቹን ማካሄድ ያቅታቸዋል። በቄም ከወር በላይ ወደ ቲያትር ቤት ብቅ ሳይል ይሰነብታል።

ታሪ የበቄ “መፍዙዝ” ዜማ እየሰሙ ዐይናቸውን ወደ ሌላ አቅጣጫ ሲወረውሩ ሠራተኛው “ኩላክ” ሀብታም ገበሬ እያለ የሚጠራቸውን ሁለት ሠራተኞች ተመለከቱ። ሰዎቹ በአለባበሳቸው በአረግመዳቸውና በአነጋገራቸው ሳይቀር ከሌሎች ሠራተኞች ለየት ያሉ ናቸው።

እሳት የላሉ ደላሎች በመሆናቸውም መኪና፣ የቤት እቃ፣ ሰዓት፣ የማያሻሽሉት ሃገር የለም። እናም ወር መድረስ ላቃታቸው ሠራተኞች በድብቅ አራጣ ያበድራሉ። በበአላት ቀን ፍራዳ ጥለው ቅርጫ በማውጣት ከደሞዝ ይሰበሰባሉ። ጫማ፣ የሌሌክትሪክ ምጣድ ... በዱቤ በማቅረብ ሠራተኛውን “ጠቅመው” እነርሱም ይጠቀማሉ። የአብዛኛውን ሠራተኛ ኢኮኖሚያዊ ህይወት እየተቆጣጠሩት በመሆንም ራሳቸውን ቢሮ እንደሌላቸው ባለስልጣኖች አድርገው ነው የሚቆጥሩት። ከብድሩ ጠበቃ ታራም ብዙ ጊዜ ተጎንጭተዋል።

ሥራ አስኪያጁ ዘወር ሲሉ ግድግዳ ተደግፎ ሲገራ የሚያጨሰውን ዳንኤል “ጅምርን” አይና “እዩኝ እዩኝ” ያለ ደብቁኝ ያበዛል” በማለት ተነሳታቸው።

ዳንኤል እጅጉ በቲያትር ጥበብ ሁለተኛ ዲግሪውን ይዞ ከውጭ እንደተመለሰ “ጥበባዊ” አመራራቸውን የተፈታተነው መሆኑ ትዝ አላቸው። በሙያው ከኔ በላይ ለአሳር ባይነቱና ሞገደኛነቱም ብዙ አዳርሷቸዋል። ራሳቸው በቲያትር ቤቱ ያስቀጠሯትንና በወዳጅነት ይዘው የወጣትነት እድሜዋን የተጋሯትን ሣራ ጋዴምንም ከጃቸው ፈልቅቆ በመውሰድ የሠራተኛው መሳቂያ አድርጓቸዋል።

በዚህ ምክንያት ዳንኤልን የሚጥሉበት መላ ሌት ተቀን ሲያውጡት ሳለ ባላሰቡት መንገድ የወጥመዳቸውን ጫፍ ረገጠላቸው። ከዚያ ወዲህ በተራው የሠራተኛው መሳቂያ የህዝብ መጠቃቀሻ ሆነ። ዛሬ ዳንኤል ብቻውን ቢሮ ቆልፎ ሲጋራውን በላይ በላይ ሲያጨስ ነው የሚውለው። ታፊ ግን እንዲህ ሆኖ እያዩም አልተቀለቱም። የቆሰለ አንበሳ ጊዜና አቅም አግኝቶ ከተነሳ ሊያደርስ የሚችለውን ጥፋት በመገመት ጅምራቸውን ለመጨረስ አሁንም እያደሉ ነው። “ጠላትህን ቀድመህ ቅስሙን ሰበረው” የህይወት ተሰፋውንም አጨልምበት የእምነቱን መሠረት ናደው... ነፍሱ በቁም ይወድቃል። ያኔ የሥጋ ሞቱን እሱው በእጁ ይፈፅመዋል” የሚል ፍልስፍና አላቸው።

የዳንኤልንም ነፍስ ገዝግዘውታል። በዋሃ ልትቀነጠሰላቸው ባለመቻሏ ግን አሁንም ትንንቁን ቀጥለዋል። ዐይናቸው ቀዝቃዛ የበቀለ ጉም እንደለበሰ ሲመለከቱት ቆይተው “አንድ ቀን ያበቃልሃል” ሲሉ ዛቱበት።

ወደ ሌላው አቅጣጫ ገልመጥ ሲሉ ደግሞ ባልተከፈተው የገንዘብ ቤት ቢሮ ላይ ብድር ለመውሰድ የሚተራመሱ በዛ ያሉ ሰዎችን ተመለከቱ። ቻርሊ ግንባር ቀደም በመሆን በሩን ተደግፎ ቆሟል። “ከይሲ” አሉ ስራ አስኪያጁ በቁጣ።

ሌላው የታፊ አመራር ቀንደኛ ተቃዋሚ ዝኝው ተዋናይ ቻርሊ ነው። ሥራ አስኪያጁ ስለ እርሱ ሲናገሩ “በችሎታማ ማን ደርሶበት? ታዲያ በየት የተጻረረው አጋንንት? ጋግርት!” በማለት እያሞገሱ በዜሮ ያባዙታል።

ታፊ እንደ እንቅርት ተከምሮ ግንቁርታቸውን ያነቀውን ስጋ ጨቸው ሲያበሉበት ቆይቶ በብሽቀት ፈገገ አሉ። “እከከ ልብስና ይህን ‘ኩልኩልት’ የሚሉ የሰም እከከ እንዳለበሰኝ አትቀርም!” በማለት በቻርሊም ላይ ጥርሳቸውን ነክሰባት።

ቻርሊ “የተዋናይ መብት ይከበር!” እያለ ተዋናዩን በማሳደም አመራራቸውን ሲፈታተነው ቢሯቸው ጦርተው በዘለፋ ወረዳበት። አለቅነታቸውንና እድሜያቸውን በማመዛዘን በዝምታ የሚያልፋቸው መሰሏቸው ነበር። ቻርሊ ግን በንዴት እየተንጨረጨረ “ጥበቡ ሊከበር የሚችለው የተዋናዩ ሰብእና ሲከበር ነው። የሚያበራየውን በራ ስለምን አፋን ሽበባችሁት? የአንተ የራሱ ኩልኩልት የሰባው በእኛ ላብ መሆኑን አታውቅም!” ሲል ራሽባቸው። ቢሯቸው ቆሞ የነበረው ረዥሙ ከርከሮ ላቁ ሳያመልጠው አፋን ሸፍኖ ሮጦ ወጣ። ሩብ ሰዓት ባልሞላ ጊዜ ውስጥ ዜናው ሠራተኛው ጆሮ ደረሰ። ከዚያች ቀን ጀምሮ ታፊ በተከበረው ስማቸው ላይ “ኩልኩልት” የሚል ቅጥያ አንጠልጥለው ቀሩ “አንተም ቀንህን ጠብቅ!” ብለው ዛቱና ያለቀ ሲጋራቸውን ወረወሩ።

ታፊ የቲያትር ቤቱን ሠራተኞች ሙያዊና ግለሰባዊ ባህርይ በነፍሰ ወከፍ ደረጃ ያውቃሉ። በርሳቸው ግምት የአስተዳደር ሠራተኞች፣ ፀሐፊዎች፣ የሂሳብ ክፍል ሠራተኞች፣ የህዝብ ግንኙነትና የጥበቃ ሠራተኞች፣ ተላላኪዎች፣ እናጋጆችና የኤሌክትሪክ ቴክኒሽያኖች ደሞዛቸው በጊዜ ከተከፈላቸው ጭማሪያቸው ወቅቷን ጠብቃ ከተጣለፋቸው እምብዛም ችግር የማይፈጥሩ ገራም በጎች ናቸው። ከአመራራቸው ውልፍት የሚል ቀበጥ ከተገኘም በጽሁፍ ማስጠንቀቂያና በአሰር ብር ቅጣት ልክ ይገባሉ።

በሙዚቃና በውዝዋዜ ክፍል ያሉት ሠራተኞች ጠባይ ከነዚህ ለየት ያለ ነው። ድምፃውያኑ የባህልና ዘመናዊ መሣሪያ ተጫዋቾች እንዲሁም ተወዛዋጦች ራሳቸውን ደስተኛ ለማድረግ የሚጣጣሩ ይመስላሉ። በአለባበሳቸው የፀዱና በአንጋገራቸው የዘመኑ ፈገግታ ከገጸቸው ላይ የማይርቅ ናቸው። ጉስቁልናቸው በየጎዳቸው እንጂ በአካላቸው ላይ አይታደም። ጭንቀታቸው ከውስጥ እንጂ ገጸቸው ላይ አይነበባም። አብዛኞቹ በሙያው ፍቅር የናወዙ የመድረክ ረሀብተኞች በመሆናቸው ላባቸውን አንጠፍጥፈው ወገባቸው እስኪቀነጠስ ጨፍረው ጉሮሯቸው እስኪተረተር ራሽው የጥበብ ረሃባቸውን ይጠግባሉ። የሙዚቃ ጥማታቸውን ይወጣሉ። የዘወትር ጥረታቸው ሰዎችን እስኪስተው ራሳቸው መደሰት ነው። ህልማቸውም በያዙት ሙያ ኮከብ ሆነው መገኘት ነው።

እኒህ ሠራተኞች በታሪክ አመራር ላይ ጠንክር ያለ ችግር አይፈጥሩም። ይልቁንም እርሶ በእርሳቸው በሚያደርጉት ሽኩቻ በሥራው ላይ የሚፈጥሩት ችግር ይብሳል። ባለሙያዎቹ ከውጪ ሲያዩዋቸው ፍቅር ያላቸውና እንደ ድር አብረው አንበሳ መጥለፍ የሚያስችል ህብረት ያላቸው ቢመስሉም፤ ውስጣቸው ግን በአንድ ሺ አይነት ቅራኔ ተወጥሯል። ታሪ በዚህ በጣም ይደሰታሉ። “ሠራተኛ ቂጥ ለቂጥ ከገጠመ...” ይላሉ ዘወትር። ምንጊዜም የሚደንቃቸው ግን የሠራተኞቹ ጠብ ውሎ አለማድረግ ነው። ጠዋት ላይ “ሊጋደሉ ይፈላለጋሉ” የተባሉ ባለሙያዎች፤ ከቀትር በኋላ ትከሻ ለትከሻ ተቃቅረው ሲሰቁ ያያሉ። ስለዚህም ታሪ “በውሻ ሆድ ቅቤ፤ በአዝማሪ ሆድ ቂም ውሎ አያድርም” እያሉ ይተርታሉ።

የሙዚቃው ክፍል አርቲስቶች በገንዘብ ላይ በመጣ ነገር ቀልድ አያውቁም።

ለዚህም ነው ይላሉ ታሪ ሙዚቀኞቹ እንደ ረዳት ሾፊር “እንሂድ” ማለት የሚያዘውትሩት። የህዝብ ግንኙነቱን በየክፍል ሀገሩ የጉዞ ፕሮግራም እንዲዘጋጅ የሚወተውቱት፤ አስተዳደሩን የውሎ አበሏ ጠቀም እንድትል የሚከተርኩት። ታሪ ከሂህ ውስጥ የሚጎረብጥ አርቲስት ካጋጠማቸው ከክፍል ሃገር ጉዞ እንዲሰረዝ በማድረግ ለወደፊት ሰጥ ለጥ ብሎ እንዲገዛ ያደርጋሉ።

የቲያትር ክፍል አርቲስቶች ግን ለታሪ የወገብ ላይ ቅግሎች ናቸው። አብዛኞቹ ለአለባባላቸው እምብዛም የማይጨነቁ፤ ብዙ ከመናገር ይልቅ ማድመጥን የሚወዱ፤ ገጽታቸው ፈገግታ የሸሸውና የሀዘንተኝነት ድባብ ያጠለበት ነው።

አብዛኛውን ጊዜ የሚጋጩት ከራሳቸው ጋር ቢሆንም፤ ይህ ውስጣዊ የመንፈስ ሙግት ሲከር የአርቲስቱ ተጋፊነት ገደብ አይኖረውም።

ብዙዎቹ ለራሳቸው ያላቸው ግምትና ክብር ከፍተኛ መሆኑ ታሪን ይደንቃቸዋል። ሥራ አሰኪያጁ ስለተወኔት ባለሙያዎች ሲናገሩ “... ዓለም ያለተወኔት ጨው እንደሌለው ወጥ ናት ብለው ስለሚገምቱ ኩሩዎችና ትምክህተኞች ሆንዋል። ጥበቡ ያለነርሱ ሊኖር ባይችልም ህዝቡ ግን ያለ ተወኔትም ሆነ ያለ እነርሱ መኖር እንደሚችል አይገንዝቡም” በማለት ይተቸቸዋል።

በታሪ ግንዛቤ ተዋጊነት የሥራ ግድታቸውን ለመውጣት የመጨረሻዎቹ ለመብታቸው ለመጫወጥ ግን የመቻላቸውን ናቸው። ከሥራ በመቅረት፤ በልምምድ ወቅት አካላዊም ሆነ መንፈሳዊ ቅድመ ዝግጅት አድርጎ ባለመገኘት፤ ከእዚህጀቶ ጋር በመጋጨት፤ የመድረክ ሥነ-ሥርዓት በመስበር የሚደርሰባቸው የለም። በተቃራኒው ለአድገት የሚጮሁ እነሱ የሙያ ስልጠና የሚጠይቁ እነሱ በውይይት ከጠባቂ ውስጥ አጀንዳ እየጣሉ ስለ መስሪያ ቤቱ የአስተዳደር ዝርዝርነት የሚወተውቱ እነሱ የመንግስት ሀብት ያለ አግባብ ባከነ፤ አድልዎ ተሰፋፋ እያሉ የሚጮሁ እነሱ በመሆናቸው የታሪ ዐይን ዘወትር እንደቀላባቸው ነው።

ተዋጊነት ውስጣዊ አንድነት የላቸውም አንጂ እንደ እንደበተርቅሳቸው ጥበባዊ አመራራቸውን በቀላሉ ሲንዱት እንደሚችሉ ታሪ በሚገባ ያውቃሉ። ዳሩ ግን ከቅርብ ዓመታት ወዲህ በተዋጊነት መካከል የሚታየው ልዩነት እየሰፋ በመምጣቱ ታሪ ፈንጥዞዋል።

ሙያውን በየኢኮኖሚክ ደረጃ ባጠኑ አርቲስቶችና ሙያውን በቀረጥ ችሎታና በረዥም ጊዜ የመድረክ ልምድ በተካኑት አርቲስቶች መካከል በተፈጠረው ከረር ያለ ሽኩቻ ህቢያ፤ የተዋጊነት የጋራ ጩኸት ታፍኗል። በዚህም ታሪ ደስተኛ ናቸው።

በግንኙነት ዙሪያ የተሰለፉት የተማሩት አርቲስቶች “ተወኔት ህይወትን በመድረክ የሚተረጉም የጥበብ ሳይንስ ነው። በመሆኑም በማህበረሰቡ ታሪክ፤ ባህል፤ ቋንቋ፤ ስነ ልቦናዊ አመለካከት፤ ፖለቲካና ኢኮኖሚያዊ ህይወት ላይ ተመስርቶ የገሃዱን ዓለም ህይወት ጥበባዊ ኩል በመኳል አሳምሮና አስውብ፤ ማህበረሰቡ ራሱን በመድረክ እያስተዋለ እንዲያደንቅ፤ እንዲታዘብ፤ እንዲያዝንና እንዲጠላ የሚያስችለው መስተዋት ነው” የሚል እምነት አላቸው።

በእርሱ እምነት ይህ ጥንታዊ ጥበብ ታሪክ ያለው እንደመሆኑ መጠን፤ እንደትና መቼ እንደተጀመረ መታወቅ አለበት። ጥበቡ ባለፋቸው ረዥም ዘመናት በየሃገሩ ምን መልክ ነበረው? እድገቱስ ከየት ተነስቶ የት ደረሰ? በየዘመኑ የጥበቡ ቁንጮ የነበሩ ጠቢባን እነማን ናቸው? ግላዊ ባህሪያቸውና አኗኗራቸው ምን ይመስል ነበር? ይህ ሁሉ መጠናት አለበት።

“የተወኔት ጥበብ ታዳጊ ነው። እለት ተለት እያደገና እየተወሳሰበ በሚሄደው የሰው ልጅ ማህበራዊ ኑሮ ውስጥ የሰዎች ባህል፤ የአኗኗር ዘይቤና ስነ-ልቦናዊ አመለካከት ይበለጽጋል፤ ይለወጣል። ከአዲሱ ዘመን ኢኮኖሚያዊና ፖለቲካዊ ችግር ጋር የአዲሱ

ሰው ግህበራዊ ችግርም ይወለዳል። በአዲስ ግህበራዊ ቅራኔዎች የተወጠረውን አዲስ ሰው አዲስ ስነ-ልቦናዊ አመለካከት ከሰው ልጅ መሠረታዊ ባህርያት ጋር እያገናኘቡ ለመቅረጽ ደግሞ ዘመናዊውን የመድረክ ዝግጅትና የአተዋውን ጥበብ መማር ግድ ነው። ሥነ-ተውኔት በተማረ፣ በተመራመረና በሰላ ህሊና ካልተመራ እንደተከተረ ውሃ ካለበት ፈቀቅ የማይል፣ እየቆየም የሚበሰብሽ ጥበብ ነው። በማለት የሠላ ሂሳቸውን በልምድ ተዋጊነት ላይ ይሠነዝራሉ።

በቻርሊ ሥር የተሰባሰቡት የልምድ አርቲስቶችም የነጻነትን በትር ለመመከት አይሰንፉም። “ተዋናይ ለተውኔት ይፈጠራል፤ የእናቱን ጡት እንደጎረሰ የሰዎችን ገጽ ያጠናል፤ ፊደሉን እንደጨበጠ የሰዎችን ባህሪ ይመረምራል። የተዋናይ የኒቨርሰቲው መድረኩ፣ ዲግሪውም የህዝብ ድጋፍና ተቀባይነት ነው። ጭንቅላት እንጂ ወረቀት መድረክ ላይ ቆሞ አይተውንም!” በማለት የነጻነትን ትምክህት ይመክሩታል።

ታፊ ሁለቱንም ጎራዎች አብይና መለስተኛ ውጋቶች በማለት በደረጃ መድበዋቸዋል። ባለወረቀቶች አርቲስቶች የቲያትር ቤቱ አመራር በሙያው በሰለጠኑ ምሁራን መያዝ አለበት። የሚል ከረር ያለ አቋም በመያዛቸውና በባህል ሚኒስቴር ውስጥና ከዚያም በላይ ስልጣን ባላቸው የሙያ ጓደኞቻቸውም የሚታገዙ በመሆናቸው “በነፍስ የመጡ!” ተብለው በቀይ ቀለም ተሰምርባቸዋል።

ባለ ልምዶች ደግሞ ለመብታቸው አብዝተው በመጫወታቸው በማያገባቸው የአስተዳደር ጉዳይ ውስጥ የእርሷ ዝንብ እየሆነ በማሳጣታቸው በመለስተኛ ውጋትነት በአረንጓዴ ቀለም ተይዘዋል።

ከሁለት ዓመት በፊት በነጻነት አዘጋጅነት የተሠራው ተውኔት በህዝብ ዘንድ ተቀባይነት አጥቶ ከተነሣ ወዲህ በታፊ ነፍስ የመጡት ውጋቶች ጡጫ ረገብ ብሏል። ቻርሊም ቢሆን ተስፋ የቆረጠና ህሞቱ የፈሰሰ ስለሚመስል፤ ጩኸቱ እንደ ቀድሞው ጎልቶ አይለማም። በመሆኑም ታፊ ላለፉት ሁለት ዓመታት ፋታ አግኝተዋል። ጨርሰው ግን አላንቀሳቀሱ። እርስ በርስ ተጠቅሞታቸው ያሸለቡት ሁለት እንበሶች እስኪጨራረሱ ድረስ በጥበባዊ አመራራቸው ከተኖቡት እያቶ እንዲፋጠጡ እያደረጉ ነው።

ታፊ ከባህል ሚኒስቴር ለቲያትር ግምገማ ኮሚቴ አባልነት ከቲያትር ቤቱ ባለሙያዎች ሁለት አርቲስቶችን መርጠው እንዲልኩ ሲጠየቁ፤ ቻርሊንና ጎንኤልን አቆራኝተው መላካቸው ያለ ምክንያት አልነበረም። በአንድ ጠረጴዛ ዙሪያ ተገናኝተው እንዲፋለሙ፤

እንዲበጫጨቁና እንዲተኛገኙ በማለም ነበር። አላማቸው ውሉን አልሳተም፤ ያግጠሩት ቀስት ዝንፍ አላለም። ሁለቱ ባላጋራዎች በሃገር እየተቋሰሉና በሽሙጥ እየተላላጡ የኮሚቴውን የሥራ ሂደት ማሰናከላቸውን ሰምተዋል።

ሁለቱ አንድ ካልሆኑ የተዋናይ ሀብረት የሚባል ነገር አይኖርም። የተዋናይ ሀብረት ከሌለ ደግሞ ታፊ “ያለላቸው ቤቱ መች ይቻልና” እየተባሉ በአመራር ችሎታና ብሰለታቸው ተደንቀው ይኖራሉ። የጡረታ ጊዜያቸውም እንደሚረዝም እምነታቸው የጸና ነው።

ድጋሚ ለኩሰው ያጨሰትን ሲጋራ ወረወሩና ተሽከርካሪ ወንበራቸው ላይ ቂብ አሉ። ጠረጴዛቸውም ላይ ፈርማቸውን የሚጠብቅ ማስታወቂያ ተመለከቱ። ማስታወቂያው “የመከነች ተስፋ” የተሰኘ አዲስ ተውኔት ለቲያትር ቤታችን ስለተላከ፤ ቲያትሩን ለማዘጋጀት መወዳደር የምትፈልጉ ተመዝገቡ” የሚል ነው። ታፊ ጎንኤልን ለአንድና ለመጨረሻ ጊዜ የሚመቱበት በትር ታያቸውና ባቻቸውን ከምክም ብለው መሰቅ ጀመሩ። ይህ አዲስ እቅድ እንደሚሰምርላቸውም አልተጠራጠሩም።

በጣታቸው የቆዳ ወንበራቸውን መደገፊያዎች እየጠቆሙ “እኔ በምመራው ቤት ውስጥ ቻርሊና ጎንኤል የተሰኙ ሰይጣኖችን ዐይኖቼ ማየት አይሹም!” በማለት አጉተመተሙ። ፈጥነውም በማስታወቂያው ላይ ፈረሙ።

ራስ ሆኖ የተዘጋጀው የፋንባ ምሽት ከተጀመረ ሰባት ሰዓት ሲሞላው ነው። ቀዝቀዝ ብሎ የተጀመረው ጨዋታ በየደቂቃው እየጋለ ሂደት ተጓዥቶአል። መብራቱ የሙዚቃውን ሂደት ተከትሎ ብልጭ ድርግም ሲል፣ ሙዚቃው እንደ ነገድጓድ ሲያሰገመግም፣ አቀንቃቸ እንደ ብራቅ ሲመሆን ደናሹ እንደ እንዘርት ሲሾር፣ የሰከረው እየወደቀ ሲነሳ፣ ሞቅ ያለው ከአቀንቃቸ እኩል እየሙሽ እጅና እግሩን ሲያወናጭፍ፣ ቤቱን ካፈነው የሲጋራ ጭሰና እንደእሳት ከሚፋጀው የሞቀ አየር ጋር አዳራሹን የሃጥእን ነፍስ በጋለ ብረት ምጣድ ላይ የሚታመስበት ገሃም አስመስሎታል።

ጥግ ላይ ስታዎቹ በቡጢ መናረት ጀምረዋል። ሊገግላቸው የሞከረ አልነበረም። በሌላኛው ማእዘን ጉብሉ የጉብጋቢን ከንፈር ይመጣል። ዞር ብሎ እንኳን የሚያስተውላቸው የለም። እልፍ ብሎ ከመፀዳጃ ቤቱ ትይዩ እንዲ ተንበርክኮ ያስመልሳል። የመጣው ሁሉ በፍጥነት እየተራመደው ያልፋል።

ፋንኤል እጅግ ያጋባቸው የቢራ ጠርሙሶች ጠረፉዋውን ሞልተውታል። ሣራ ጋዴም አጠገቡ ተቀምጧለች። እርሱን የምታዳምጥ ብትመስልም ቀልዲ ግን ያለው ከፋንከረኞቹ ጋር ነው። ላለፉት ሁለት ዓመታት ስትሰማቸው የነበሩትን የብሉት እንጉርጉሮዎች ዛሬም እንዲያጥነባት አልፈለገችም።

“ጥጌ በሀተት ወይም የጌ ድክመት ብቻ አልነበረም፤ ሣራ... እኔን ለመጣል ፣ የጌን ቅስም ለመሰበር ሲሉ ከያለበት ተጠራርተው ተረባረቡብን። አልጣሉኝም ብዬ አልዋሽሽም ሣራ... ጥለው ረግጠውኛል... ግን...” በሁለት እጆቹ ፊቱን ሸፈነና ፀጥ አለ።

“አቤቱ ፈጣሪዬ! የዚህ ጣር ማብቂያ መቼ ይሆን?” ስትል አበላሰበች ሣራ ጋዴም።

እጆቹን ከፊቱ ላይ አንስቶ በፀጥታ ተመለከታት። የፊቱን አቀማመጥ ትወደዋለች። አጠር ባለው ጥቁር ፊቱ ላይ ጠልቀው የሚያዩት ጎሳ ጎሳ ያሉ ዐይኖቹ ይማርኳታል። ረዘም ፈርጠም ያለ ወንዳወንድ አቋሙንና ረዛዥም እጆቹን ትከራባቸዋለች። ሁለመናው ያስደስታታል። ልቧ ግን ምንግዜም እንደሸሸው ነው። ሣራ ጋዴም ወንድን ልጅ ማቅበጥ ማዘናናት እንጂ ማፍቀር አርጧ ነውና።

ከታሪ ከልኩልት መንጋጋ ፈልቀቆ ሲያወጣት አብራራ ብሎ የምትቆይ አልመሰላትም ነበር። በሴሰኝነቱ ብዙ ይታማ ከመረጃ እርጅም ወንድ አይበረከትልኝም የሚል እምነት ስለነበራት እንደሌሎች ጊዜ ልታሳልፍበት ነበር የተጠጋችው። እየቀረበችው በመጣች ቁጥር ግን ብቸኝነቱና ደግሞ ያሳዘናት ጀመር። ቁጥር ስፍር ከሌላቸው የወንድ ጓደኞችም ለየት ባለ ዐይን ልትመለከተው ያስቻላት ይሄው ነበር።

“ግን ለምን? ምን አደረጓቸው? እኔ ለሰው ክፉ ነኝ ሣራ?” ዐይኖቹ ደፍርሰዋል፤ ግምባሩ ላይ ያሉት ስሮች መፍጠጥ ጀምረዋል። ሣራ አልመለሰችለትም። ይህን ጥያቄ ሺ ጊዜ ጠይቋት ሺ ጊዜ እንዳልሆነ ገልግለታለች። አሁን ደግሞ ልቧ ያለው ፋንባ ላይ ነው። ሮጠሽ ከፋንከረኞች ጋር ተቀላቀይ የሚል ስሜት ከውስጧ እየታገላት ትቋጠጠዋለች።

ቀጭን ሰውነቷ ላይ ጥብቅ ያለው ደማቅ አረንጓዴ ቀሚሷ የብዙዎቹን ደናሾች ዐይን እየቀለበ ፊቷ ላይ ይከሰክሰዋል። ወርቃማ ቀለም የተቀበው አጭሩ ፀጉሯ ይሰባቸዋል፤ ትናንሽና ብልጣብልጥ ዐይኖቿ ያበባሏቸዋል፤ ፊት ለፊቷ የተቀመጠው የፋንኤል ግርማ ሞገስና የተጻጠረ ግምባሩ ደግሞ ሁሉንም ያሸገባቸዋል።

“በቲያትር ጥበብ ዲግሪዬን አግኝቼ ካባ ሳጠልቅ በጣም እዝኜ ነበር። ለምን ይሄን ሙያ መርጠው እንዳጠናሁ ምክንያቱ እንኳን አልገባኝም ነበረ። እንደ ጓደኞቹ የአስተዳደር፣ የሀገጥ የፍልስፍና፣ የሣይንስ ትምህርት አጥንቼ እነርሱ የደረሰበት መድረስ ስቸል ለምን በእሳት መጫወት እንዳሰኘኝ አላውቅም። ምናልባት የልጅነቴ ዓመታት...” ፀጥ አለ። ይህን እንኳን ለሣራ ሲነግራት አልፈለገም።

ገና የለምስተኛ ከፍል ተግሪ ሣለ ነው ድርሰት መሰረቅ የጀመረው። ከቆዩ ጋዜጦችና መጻህፍት ላይ የሚቀላቸውን ግጥሞች በእግርና የትምህርት ክፍል ጊዜ መምህሩ ባለበት ስተማሪዎች ያገለገላቸዋል። እሳቸውን ከፍተው ያዳምጡታል። መምህሩ ተግሪዎቹ ፊት አቋመው ትከሻውን ያዛ ያደርጉና “ታዘዙኝ ይሄ ልጅ እንድ ቀን ታላቅ ባለቅኔ፤ ታላቅ ደራሲ ይሆናል” ይሏቸዋል። ተግሪዎቹ ያስቡሩታል። እንደ ትምህርት ቤት ጓደኞቹው ሳይሆን እንደ አስተማሪያቸው ይቆጥሩታል። ገና ትንሽ ልጅ ባለ እንኳን ስሙ ትልቅ ነበረ። መንፈሱ ግን ሁሉጊዜም እንደተሸበረ፤ እንደተቅጠጠ ነው። ምናልባት እንድ ቀን ሌብኩ ቢታወቅ፤ እንደ ሸንቦቆ የተመዘገው ስሙ እንደመቀጫ ሲንከባለል፤ የሚያስብሩት ሲንቁት፤ የሚወዱት ሲጠሉት ይታየውና በኩራት ያበጠች ልቡ በጥርጣሬና

በቤት ጦር እየተወጋች ትነፍሳለች። ከትልቅ ሰው ጀርባ ትንሹ እሳቱ ይታየውና ማንነቱ ጠፍቶት በጭንቀት ይባዛል።

በዚያ ዓመታት ከጓደኞቹ በታች ያደርገው የነበረው የተቀዳደደ ቁምጣ ሰራው፤ በላይ ላይ የነበረው ሽሚዙ፤ ሜማ የማያውቀውና ውርጭ ያነቃው ተረከዙ ነበረ። በዚህ ግን አያርባትም። “ባለቅኔ” እያሉ የሚደርሱለት የሰም ካባ ቀዳሳው ሽሚዙ፤ እንዳይታየው ዐይኑን ይጋርድለታል። “ደራሲ” እያሉ የሚያጠልቁለት የሰም ቀሚስ የተረከዙን ንቃቃት ይሸፍንለታል። ሰው አርዛቱን የሸፈነበት፤ የበታችነት ስሜቱን የጋረደበት ጋሻው ነበረ።

እያደገ ሲሄድ ከጋዜጦችና ከመጽሐፍት የሚቃርማቸውን የሰነ ጽሁፍ ሥራዎች ማቅረቡን እርግፍ አድርጎ ትቶ የራሱን የግጥም ሰንኞች ለመቋጠር፤ የራሱን ድርሰቶች ለመጻፍ ቀን ከሌት መጣር ጀመረ። አልተዋጣለትም። ከውስጡ የሚጮህ የዝንጎት ረሃብ ግን ነፍሱን እረፍት እንደነሳት ቀረ።

እናም የሁለተኛ ደረጃ ትምህርቱን በስፍተኛ ውጤት አጠናቆ የውጭ ትምህርት አድል እንዳገኘ የመረጠው የቲያትር ጥበባት ትምህርት ነበር። ከህዝብ ዐይን ላለመራቅ፤ የሰምና የዝንጎት ረሃቡን ለመጥገብ። ዳንኤል ከትዝታው ዓለም መለስ ብሎ ከበረራው ተነሳ።

“የቲያትር ጥበባት ጥሪ ሣዘኝ። ልቧን ከፍታ ሰጠችኝ፤ ገመናዋን ገልጣ አሳየችኝ። ወደድኳት ወደደችኝም። ትምህርቱን ጨርሼ የምረቃውን ካባ ለብሼ ሰቆም የጥበቡን ሙሉ ሚስጥር አጣርቼ ያወቅኩ መስሎኝ ነበር። በራሱ የመተማመን መንፈሴና ኩራቴም እንዲህ አልነበረም ሃ ሃ ሃ ሃ... ውው” የምጸት ሳቄ ከሚጮኸው መዚቃ እኩል አስተጋባዝ ሣራ ደንግጣ አስተዋለችው።

“ሃገሪ መቶቼ የመጀመሪያውን ትያትር ላዘጋጅ መድረክ ላይ ሰውጣ ነበር የደነገጥኩት። ስድስት ዓመት ሙሉ ምንነቷን ለማወቅ የደከምኩላት፤ ቀን ከሌሊት አፍንጫዬን መጽሀፍ ውስጥ ቀብራ የፈለኳት ጥበብ ያላገጠችብኝ መሆኑ ዝግኝ። እንደ ውቅያኖስ ከጠለቀው ማስጥሯ በእፍኝ እንኳን እንዳልጨለፈችልኝ፤ በጓዳዋ ከታመቀ ገመናዋ በእርቦ እንኳን እንዳልሰፈረችልኝ ተረዳሁ።

ሣራ “ይህን ሁሉ አጣርቼ አውቃለሁ” ብላ አፋን ልታሲዘው ፈለገችና ሰላሳዛናት በትግስት አለፈችው።

“ያዘጋጀሁት ቲያትር ወደቀ! ገና የመክረም ቀን ይህን ቲያትር... ያሳስደሰተው ተመልካች ከፊሉ ጥሎ ሲወጣ ይሉኝታ የሰው ደግሞ በቅምጡ አንቀላፋ። ቲያትር መታየት ከጀመረ ወር እንኳን ሳይዋላው አዳራሹ እና ሆነ”

“ይህ ሁሉ ሲሆንክ እዚያው ነበርኩ” ልትል አሰበች ሣራ። ዳንኤል ግን ጊዜ አልሰጣትም። “ቲያትር ለምን ወደቀ ብለኸ አትጠይቂኝም? ወደኋላ አንቺም የኔ ድክመት በመሆኑ አምነሻል?” ሲል አፈጠጠባት። አሁንም መልስ እስክትሰጠው አልጠበቃትም። “የችግሩ ሁሉ ምክንያት እኔን አድርገው... ሂስ በሚሉት ቅስም መግደያ የሾህ ጅራፋቸው ገረፉኝ። ለቲያትር ውጤታማ አለመሆኑ ግን ተጠያቂው እኔ ብቻ አልነበርኩም። ደራሲውና ተዋንያኑም ጭምር እንጂ። ፋጋ የርሱ ዱልዱም ብእር በሚረው ደካማ ድርሰት ምክንያት፤ ያ ሁሉ የሂስ ናዳ ሲቀጠቅጠኝ እርሱ ዳር ቆሞ ይሰቅ ነበር። ጭራሽ ዐይኖቼን በጨው ታጥቦ ‘እዘጋጁ ተጫወተበት’ እንጂ ድርሰቱ እንኳን ሙማ ነበር” እያለ ከጠላቶቹ ጎን ተሰልፎ ያወገዘኝ ጀመር። አሁን ባየሁት ቁጥር ገርፎውን አንቀህ ሲጥ አድርገው ነው የሚለኝ” ዐይኖቼን አፍጥጦ የሁለት እጁን ጣቶች ጭፍርር አድርጎ እርስ በእርስ አጠላለፈና ጨመቃቸው። ሣራ በሀፍረት ተሸማቃ አካባቢውን ቃኝችና “ምን ማድረግህ ነው ዳንኤል?” አለች ግምባሯን ቅጭም አድርጋ።

ዳንኤል ራሱን ወዝውዞ በረዥሙ ተነፈሰ። “እኔም አልተሳሳተኩም ብዬ አልዋሽም። ገና የተውኔቀ ጽሁፍ እጄ እንደገባ ወኔዬን ተፈታተኑት። አንዱ ተከሰቶ ‘ቲያትር ማዘጋጀት ሴት እንደማጫወት ቀላል መሰለው እንዴ?’ እያለ ሲያቆስለኝ፤ ሌላው ደግሞ ‘መጽሀፍ አንብቦ ቆብ የደፋ ሁሉክ ቲያትር ማዘጋጀት አይችልም’ እያለ የቲያትር ጥበባት ጥናቱን ሲያጣጥልብኝ፤ አንቺን አልደብቅሽም ሣራ ፈራሁ... ራሴን ተጠራጠርኩት። ፈርተሽና ተጠራጥረሽ የምትሠራው የመድረክ ሥራ ደግሞ ፋይዳ የለውም።” ድንገት ጠረጴዛውን በሱጢ ሲለው የተከላከሉት የቢራ ጦርሙሶች እርስ በእርሳቸው ተጋጩ። ሣራ ከፊሉቹን በእጇ በመደገፍ ከመሰበር አዳንቻቸው።

“ጎንትለው ጎንታትለው የማይሆን እልህ ውስጥ አስዝብኝ። ታዋቂዎቼንና ልምድ ያላቸውን አርቲስቶች ሁሉ ትቼ ብዜም ልምድ ያልነበራቸውን አርቲስቶች መልምዬ ሥራ ጀመርኩ። ከረጠበው ወደ ጨቀየው የዘቀጥኩትም ያኔ ነበር። እና... እንደዚያ ሆኖ... ደራሲው እጅ ላይ የተሳሳቀለው ተውኔት እኔ እጅ ሲደርስ ታሞ ተዋንያኑ ደግሞ

ማድረክ ላይ ገደሉት ሃ ሃ ሃ ሃ ሃ... የተወረዘ ታምረውም
ኢየሱስን ተበረው... ሃ ሃ ሃ ሃ... ውው!”

“ሃራ ብሽቀቷን አፍና ጠረፋው ላይ ከተቀመጠው የሲጋራ
ፆኮ እንድ ፍሬ አውጥታ ማዉሰ ጀመረች። ቢራው ሆዱን ሰለገፋት
ቅታዋለች። ያልፈጠረባትን ይሉኝታ ለጥንካራ ስትል እስከ መቼ
እንደምታስታምም አሰበች። ከተቀመጠችበት ወንበር ሶስት ሜትር
በማይበልጥ ርቀት የጥንቱ ዛር ነግሶት ህዝቡ እየተንዘፈዘፈ ሲያጓራ፣
ዓለም ያለፈች ያህል ሽብርና ትርምሱ የአዳራሹን መሠረት
ሲያንቀጠቅጠው እዚ የጥንካራን ሙሾ ታምግለች።

“እየሽ ሃራ-1 መሣሣትም ትክክል እንደመሥራት ሁሉ
በየአለት ህይወታችን ውስጥ ሊፈጠር የሚችል በመሆኑ የቲያትሩ
መውደቅ አልነበረም ቅስጫን ሰብሮ መንፈሴን ያሸማቀቀው ከዚያ
በኋላ የሆነው ድርጊት ነው እድሜ ልክ የማይሸር ቀስል... የካንሰር
ያህል የከፋ የውስጥ ደዌ ሰንቅርብን ያለፈው ተረባረቡብኝ እንጂ...
እንደ ጎመን ከተፋኝ!”

በርግጥም በቲያትሩ ምክንያት ጥንካራን ያላወገ አልነበረም።
ለጥበቡ ተቆርቋሪ የሆኑና በግል የሚጠሉት ሁሉ የሠላ ሂስ
አወረዱበት። በግጦሹ ገባኤ ላይም ጥንካራ የረዥም ጊዜ ዜና ሆነ።
የሚያከብሩት ናቂት-1 የሚቀርቡት ሁሉ ሸሹት-1 ጥንካራ መግቢያ
ቀዳዳ ጠፋው።

በመሠረቱም ታሪ ከልኩልት ወደ ቢሯቸው አስጠፋት።
በሃራ ጋደም ምክንያት ለበቀሉት እንደፈለጉ በመጠርጠሩ ተዘጋጅቶ
ነበር ቢሯቸው የገባው።

ታሪ ለአፍታ ቀና ብለው አይትና ግምባራቸውን እንደቋጠሩ
በሚጽፉበት ወረቀት ላይ አቀረቀሩ። ጥንካራ ለረዥም ጊዜ ቆሞ
በትኩረት ጠባቂነቱን ተጠቅሞ ለጥንታዊው እንዲቀመጥ በረዥም ምልክት
አሳይቶና ተቀመጠ። ከጠረፋው መላኪያ ውስጥ ሁለት ጋዜጦች
አውጥተው እየወረወሩለት። “በቀይ ቀለም የተሰመረባቸውን ብቻ
አንብባቸው!” አሉት በጥላቻ የጎሪጥ እያስተዋሉት።

ዐይኖቹ በመጀመሪያው ጋዜጣ ርዕስ ላይ አረፉ። “ጥበብ ወይስ
ድንቁርና?” ይላል። ዐይኖቹን በቀይ ቀለም የተሰመረባቸው መስመሮች
ላይ ቀልቀል ወረወራቸው። “... በሀይወቱ ከተሞኘው ቀኖች
አንዱ ይሄ ነበር። የሰባ ደር ከአምስት እንቁላሎች ጋር ገዝቼ ማለፊያ
እራት ሲያበላኝ የሚያስችል ገንዘብ ከፍጹ ትኬት ከቆረጥኩ በኋላ ወደ

ቲያትር ቤት የሸሁበት አለት። የደራሲውን ድንቁርና የአዘጋጅን
ጅላጅልነት የተዋገደን መደደነት አይቼ ወግሁ። በተቃጠለው
ገንዘብና ጊዜ እንደተቃጠልኩ ሁለተኛ የትያትር ቤትን ይጅ
ላለመርገጥ ከራሴ ጋር እየተማግልኩ...”

ሁለተኛውን ጋዜጣ በፍጥነት አንብቶ ተመለከተው። “እንደ
ግመል ሽንት ወደ ኋላ!” ይላል ርዕሱ። በቀይ ቀለም የተሰመረባቸው
መስመሮች ላይም “... እድሜ ምክንያት ሆኖ ለመለከተው እድል
ባያጋጥመኝም የኢትዮጵያን የሥነ - ተውኔት ዐይን ገልጦ ለተመልካች
ቀረበ የተባለው ‘ፋቡላ’ የተሰኘው ተውኔት በድርሰቱ በዝግጅቱና
በአተዋውን ጥበቡ ከዚህኛው የተሻለ እንደሚሆን በደመ ነፍስ
አንምታለሁ። እድሜ በቲያትር ጥበብ ቆብ ለሚነው አዘጋጅ እንጂ
ዳግመኛ እድሉ ቢሰጠው ከዚህ የከፋ የጥበብ ግም ያሸተናል...” ይላል።

የጥንካራ የጀርባ አጥንት በአፍታ ጎብጦ የማጅራት ጅማቶች
ተሸማቀቁ። ጋዜጣ የያዘው እጁ ይንቀጠቀጣል፤ ዐይኖቹ ቀይ ቀለም
በተሰመረባቸው ፊደላት ላይ እንደተተከሉ ብዥ ብለዋል። ቀሪዎቹን
ሀረጎች ሊያጠብቁትም አልቻሉም።

“በጀ አርቲስት ጥንካራ! ቲያትር ቤት ለደረሰበት የገንዘብ
ኪሳራና እስካሁን ጠበቆት ለኖረ ዝናን በሙ መርከስ ተጠያቂው ማነው
ትላለህ?” ሲሉ ጠየቁት። አንጉቱን እንዳቀረቀረ ዝም አላቸው።

“መልሰልኝ እንጂ! ስለ ሙያው ከኔ ወዲያ ላሳር እያልክ
ጥሩምባህን ስትነፋብን የከረምከው አንተ አልነበርክም እንዴ?” ጥንካራ
ቀና ብሎ አያቸውና መልስ አቀረቀረ።

“ወዳጄ! የቲያትር ጥበብ አንተ እንደገመትከው ወይዛዜርትን
እንደማትከራመም የሚቀል ነገር አይደለም። በሙያው መብሰልን
ሌት ተቀን አፈር ግጦ መሥራትን ይጠይቃል...” ጥንካራ ተነሳቶ
ቆመ። ታሪም ብድግ አለ። ለአጭር ጊዜ ተፋጠው እንደቆሙ ጥንካራ
ከፍሉን ለቆ ለወጣ መለስ ሲል “ከዚህ በኋላ በዚህ ቲያትር ቤት ውስጥ
ለዘጠኝነት እንኳን እንደማትፈለግ ታውቃለህ?” አሉት ጣታቸውን
ጀርባው ላይ እንደቀበሩ።

አንጉቱን ቀልበስ አድርጎ ለአፍታ አስተዋላቸው። በድል
አድራጊነት ስሜት ፊታቸው ፈክቷል። የተናደዱ ቢመስሉም
ውስጣቸው ግን ሙሴ እየረገጠ መሆኑን አላጣውም። እንዳቀረቀረ
ቢሮውን ጥሉላቸው ወጣ።

በሰማንነት በወደቀው ቴያትር ላይ የሚወያይ በርሳቸው የተጠራ የቴያትር ቤት የተወሰኑት ባለሙያዎች ጉባኤ ተካሄደ። ከሰብሳቢው ጀምሮ አብዛኞቹ የሰብሰባው ተሳታፊዎች የሚችሉትን ያህል ጥንኤልን በሂሳና በዘለፋ ቀጠቀጡት። ጥንኤል ለመከላከል አገዳችም መከራ አላደረገም። በሰብሰባው ማጣታለያ ላይ ቻርሊ የሰነዘረበት ዘለፋ ግን ከሁሉም የከፋ ነበር። “... የደማንላትን ጥበብ አድምተሃታል። የምትገላትን ጥበብ ገድለሃታል ... ያሰከበርናትን ጥበብ አዋርደህታል። በሰዚህም ማንኪያና ጭልፋ ሲያሻሽጡ ከርመው ከርታሰ የሚኑ ጅምር ምሁራን ከእንግዲህ በመካከላችን ቦታ አይኖራቸውም።” በማለት አቅራቢት። አዳራሹ በላቅ ተሞላ። ከዚያ ሰብሰባ ወዲህም ጥንኤል “ጅምር” የሚል የቅፅል ስም ተሰጥቶት ይኖራል።

በዚህ ጊዜ ሁሉ ያጽናናቸው ሣራ ጋዴም ብቻ ነበረች።

“ጅምር አለኝ?... አንድ ቀን ጭላንቅላቱ ውስጥ የተጠመደውን ፈንጂ ባላፈነዳለት ሰውየው ጥንኤል አይደለሁም!” ጠረጴዛውን በቡጢ እየደበደበ ዛታሁ ሁለት የቤራ ጠርመሶች ወድቀው ተከሰከሱ። ድምጻቸው ግን በሚጮሽው መዝቃና በደናሾቹ ጻና እንደተዋጠ ቀረ።

አሁን ሣራ ጋዴም አጠገቡ የለችም። ገና ድሮ ከደናሾቹ ጋር ተቀላቅላለች። ከተቀመጠበት ሲነሳ ብኹ አለበት። እግሮቹም ተሳስበዋል። እየተወላገደና ደናሾቹን እየገፈታተረ ከአዳራሹ ወጥቶ ሄደ። ከዓደኛው የተዋሳትን ፊያት 124 እንደምንም ፈልጎ ካገኛት በኋላም እየተዘለፈለፈ ጉቡቱ ሞተሯን ቀስቀሰ። የት እንዳለ፣ ለምን እንደመጣ፣ ከማን ጋር እንደመጣ እንኳን ትዝ አይለውም።

ማለፉ ላይ የቤቱ በር በሃይል ሲደበደብ ሰምቶ እየተነጫነጫ ከአንቅልፉ ነቃ። አልጋው እንደተነጠፈ ነው። የለበሰውን ጃኬትና ሱሪ፣ የተሟማውን ሚማ ሳይቀር ሳያወልቅ እንደተኛ ሲገነዘብ ራሱን እየታዘሰና ጭንቅላቱን እያወዛወዘ በቅሬታ ፈገግ አለ። እያዛጋ በሩን ሲከፍት ሣራ ጋዴም አላት ጎርሳ በሩ ላይ ቆማለች።

ትላንት ማታ የሆነውን ለአፍታ አስታውሶ እንደማፈር አለና ዐይኖቹን ከዐይኗ አሸሻቸው። ገፍተር አድርጋው ወደ ውስጥ አለፈችና መስኮቱን ከፈተችው። የጠዋት ፀሐይ ብርሃን ቤቱን አጥለቀለቀው።

አንድ ከፍል በሆነችው ቤት ውስጥ ዕቃዎቹ ሥርዓት ይዘው ተቀምጠዋል። ሶስት ወንበሮች ያሏት አነስተኛ ጠረጴዛ መለስተኛ

ባለመስተዋት ቁምሳጥንና የመጽሀፍ መደርደሪያው የሚገባቸውን ቦታ እንደያዙ ናቸው።

“ሣራ አንዱን ወንበር ሰባ ተቀመጠች። ጥንኤል አልጋው ላይ አረፍ አለና እንገቱን አቀርቅሮ ጣቶቹን ያፍተለትል ጀመር። የአሳት ፍላጻ እየወነጨፉ ያሉትን ዐይኖቿን ደፍሮ መመልከት አልቻለም።

“ንቀትህ ወሰኑን አላለፈም?” አለች ከእግር እስከ ራሱ በግልምጫ እየሸነቆጣቸው። ጥንኤል አልመለሰላትም። አገጩ ላይ የጎፈረውን ጢም እያፍተለተለ ዝም አለ።

“የጥፍርህን ቆሻሻ ያክል እንኳን እንዳልቆጠርክኝ ተረድቻለሁ” አለች ጥፍሯን ከጥፍሯ ጋር እያጋጨች። ደረቷን እየፈነቀለ፣ ገርሮዋን እያነቀና መላ ሰውነቷን እያንዘፈዘፈ የሚታገዝትን እልህ እንዳፈነች “በዚያ ውድቅት አምጼህ ወጥቼ አንተም ባለመኪና ሆንክና እኔን ለጅብ ሰጥተህ ቤትህ ገብተህ ተኛህ... ለምን እውነቱን አትነግረኝም? ለምን አልወድሽም አትለኝም?” ስትል በድፍረት ጠየቀችው።

ከተቀመጠበት ተነስቶ የመስኮቱን ደፍ በሁለት ክርኖቹ ተደገፈና ውጭ ውጭውን ያስተውል ጀመር። “አምን እውነቱን ንገረኝ! እስከ መቼ እሸሩሩ ብዩህ እኖራለሁ? ንገረኝ... አልወድሽም በለኝ!” አለችው ከመቀመጫዋ ተነስታ ከበስተጀርባው እንደቆመች። ሣራ ቁጥራቸውን ከማታውቃቸው የወንድ ጓደኞቿ ሁሉ የምታዝንላትን ሰው እንደምትለየው አርግጠኛ ነበረች።

ፊቱን አዙሮ ግምባሩን እንደቋጠረ በፀጥታ ተመለከታት። “ለመውደድም ሆነ ለመጥላት የሚያስችል አንዳችም ሰብአዊ ሰሜት የሌለኝ ሰው የምመስል የሰው ጥላ ነኝ። በውስጤ ከሚጮሽው የበቀል ዋይታ በቀር ምንም የማይሰማኝ ባዶ ቀር ነኝ... እባክሽ ደግመሽ ውደደኝ፣ ጥላኝ አትበይኝ!” በትከክልም ባደኑት ጥላቻውና ግድየለሽነቱ በተሰባበረው ድምጹ ውስጥ በውል ይለያሉ።

“ሣራ ለረኹም ጊዜ ስትመለከተው ቆይታ በረኹሙ ተነረሰች። ቆይታም ፈገግ አለች። “አመሰግንሃለሁ” አለች ዐይኖቿን እያርዘበዘበች “እውነቱን ተናገሮ ከመሸበት ግደር” አይደል የሚለት አበው? እንግዲያውስ ከመለያየታችን በፊት እኔም አንድ እውነት ልንገርህ። አንተ የባደነት ቀር ብቻ ሣትሆን የጅልነትም፣ የድንቁርናም፣ የፍራቻም ቀር ነህ!”

ግምብራን ኮስተር፤ ዐይናቸው ጠባብ አድርገው በመገራም ተመለከታት። ሣራ ግን ቀጠለች “አንድ ቴያትር ተዘጋጅቶ ሰዎች ተናገሩና ዓለም በጭንቅላቷ ቆመች ህይወት አበቃላት ግለት አይደለም። ልብ ቢኖርህ እውቀትና ችሎታው ካለህ ሌላ ተውኔት አዘጋጅተህ ግንኙነትህን ባሳየህኛል። በገዛ እንደበታቸው ባቀለልክቸው ነበረ። ግን ወኔ የለህም፤ አልጫ ነህ። በገዛ ጭንቅላትህ በፈጠርከው ሲለል ውስጥ ተወሽቀህ እራስህን የምታስቃይ የሰው በግ የነገሮችን አመጣጥና አካሄድ በየአቅጣጫቸው ግየት የማታውቅ የደንቆሮች ደንቆሮ ነህ፤ ሁለት ዓመት ሙሉ ያስታመምኩህ እሸፋፋ ብዬ ያንቆላጸለኩህ አንድ ቀን ሰው ትሆናለህ ብዬ ነበር። አንተ ግን የጨነክክ ሽል ነህ፤ የአካል እንጂ የአዕምሮ እድገትህን ያልጨረሰክ ሞሮ!”

ከግንኙነቷ ጋር ባላለፈችው ዓመታት ውስጥ ያገለት ገና ሣራ ጋዴም እውነተኛዋን ሣራ ሆነች። በድንጋጤ አፋን ከፍቶ ያስተውላታል። ገግጋሯ ከርሷ እንደበት የሚፈልቅ አልመሰለውም ነበር። ሳያስበው ከክፍሉ ቁር ብላ ወጣች። ውለው ሳያድሩ እንደሚታረቁ በሰሚያውቅ የመሄደ ነገር እምብዛም አላሰጨነቀውም። ህሊናውን ሸንቄራ የገባችው አንዲት ሃሳብ ግን ከነከነችው “ልብ ካለህ ሌላ ተውኔት አዘጋጅተህ ግንኙነትህን አታሳያቸውምን?” የመከነች ተስፋ የተሰኘውን ቴያትር ለማዘጋጀት የምትፈልጉ ተመዝግቡ። የሚለው የታረ ኩሉኩልት ማስታወቂያ ትዝ አለው። ለግማሽ ሰዓት ያህል ከቆመበት ሳይንቀሳቀስ በፀጥታ ሲያሰብ ቆየና “ጅምር ምሁር” አለና ከትከት ብሎ ሳቀ።

በሁለተኛው ቀን ጠዋት ታረ ኩሉኩልት ቢሯቸው ድረስ አስጠፋት። እንደገናም ከመቀመጫቸው ተነስተው በፈገግታ ተቀበሉት። ግንኙነቷ ጥርጣሬው እያየለ ሰላምታ ከሰጣቸው በኋላ ፊት ለፊታቸው ተቀመጠ።

“ግንኙነቷ ስለ አዲሱ ተውኔት ላነጋግርህ ነው ያስጠራሁህ ተውኔቱን ለማዘጋጀት መመዝገብህን ስመለከት በጣም ነው የተደሰትኩት። በአለቅነቴ ሣይሆን በአባትነቴ አንድ ነገር ልለምገህ። እባክህ ያለፈውን ሁሉ እገርሳው። ቴያትሩ የወደቀው ባንተ ጥፋት አለመሆኑን የተረፋሁት በጣም በጣም ዘግይቼ ነበር። ያን ጊዜ ስለተናገርኩህ እንዳዘነኩና እንደተፀፀትኩ እኖራለሁ። የማንም መሃይም መጨረፊያ የሆነከው ግን በገዛ ጥፋትህ ነበር። በቆጣሪዎች በሰድብህም ልትጠላኝና ልትርቀኝ ባልተገባም ነበረ። አለቅነቴ ቀርቶ በእድሜ ብዙ ብዙ እበልጥሃለሁ። ይሁን፤ ያለፈውን ሁሉ አሁን እናንሳው። እኔም በጥፋቴ ተፀጽቻለሁና አንተም ይቅርታ አድርግልኝ። አሁን ማሰብ ያለብን ስለ ጥበቡ እድገትና ስለ ቴያትር ቤታችን ዝናና ክብር ብቻ ነው። ይህን ተውኔት አንተ እንድታዘጋጅ

የመረግኩህ በሁለት ምክንያቶች ነው። አንደኛ አንተን የሚያህል የጥበብ ሰው በዚህ ቴያትር ቤት ውስጥ ባለመኖሩ በሥራህ የቴያትር ቤቱን ዝና ታድላለህ፤ ሁለተኛም ጥበቡን አያውቀውም አያሉ ለሚያመሁ ሁሉ አንተነትህን ታሳያችሁላህ... ቀዳሚው ግን የቴያትር ቤቱ ስም ነው...” አሉት ከመቀመጫቸው እየተቆጣጠሩ።

ግንኙነቷ ጅምሮችን ማመን አልቻለም። “ኩሉኩልት አንድ የተንኮል ሂሳብ ቀምሯል ግለት ነው” ሲል አለበ። በነዚያ ደቂቃዎች ግን የታረን ሃሳብ መርምሮ ሊደርስበት አልቻለም።

“እኛ ስንበጫጫት ጥበቡ ረከሰ የቴያትር ቤቱ ስም ጎደፈ። በርግጥ አሁንም ያለፈውን ስህተት መድገም የለብህም። ታዋቂዎቹ አርቲስቶች በዚህ ተውኔት ውስጥ በመሪነት መሳተፍ አለባቸው። መጀመሪያ በዚህ መስማማት አለብን...” አሉት ስሜቱን ለማንበብ እየታገሉ። ግንኙነቷ ሳያውቀው ራሱን በእሽታ ነቀነቀ። የታረ ነፍስ ከውስጥ ማጨብጨብ ጀመረች። ባጠመዱለት መረብ ውስጥ እንዲህ በዋነ ሰተት ብሎ ይገባል ብለው አልገመቱም ነበረ።

ግንኙነቷ በዚያን ሰዓት ይታየው የነበረው ይህን ተውኔት አዘጋጅቶ የተሰበረ ስሙን ሲያድስ፤ ጠላቶቹን ሲያሳፍር... በድል አድራጊነት ሲፎክርና ማንነቱን ለህዝብ ሲያሳይ፤ በህይወቱ ውስጥ የሚፈጠረው አዲስ ለውጥ ነበር።

የቃለ ተውኔቱን ጥራዝ ተቀብሎ ቢሯቸውን ለቆ ሲወጣም ድንጋጤ ጥርጣሬና ደስታ የተመሰቃቀለበት ስሜት እንዳፈነው ነበር።

ንጋት ላይ ቻርላ ማልዶ ነቃና ከአልጋው አየተማኝነ።
ወረደ። የትላንቱ ሰከር የሀረ ድምር አልለቀቀውም። ራሱን
ይነዝረዋል፤ ዐይኑንም ከብዶታል። ለመንጠራራት ሲሞክር
መተግጠሪያዎቹ ቃ ቃ ቃ ቃ ቃ አሉና በጠዋቱ ዘመናለት። ከመኝታ
ክፍሉ ወጥቶ በሲጋራ ቁራጮች ላይ እየተረማመደ የጓደኛ ህውሰን በር
ከፍቶ ደፋ ላይ ተቀመጠና ሲጋራውን ለከሰ።

ምርጊታቸው ረግፎ ግድግዳዎቻቸው በካርቶኖችና በላስቲክ
ቁርጥራጮች የተለበዱ፤ የቆርቆሮዎቻቸው ምስግሮች ተነቅለው
ጣራዎቻቸው ላይ ቋጥኝ የተከመረባቸውና ግራና ቀኝ በተመቱ
ካሰማዎች ብርታት የቆሙት ደሣሣ ቤቶች የሰይጣን ሰፈር ልዩ
አርማዎች ናቸው።

ቤቶቹ መንደሩን ለሁለት ክፍሎ በሚያልፈው ጥርጊያ መንገድ
ትይዩ ግራና ቀኝ ቆመው እንደሚዋደዱ ፍቅረኞች ወገብ ለወገብ
ተያይዘው፤ ነፋስ በነፈሰ ቁጥር የሙዚቃ ድግሳቸውን ለነዋሪው ህዝብ
ያቀርባሉ።

የማለዳ አዕዋፍ የሰይጣን ሠፈር ነዋሪዎችን ከእንቅልፋቸው
ለማንቃትና ንጋትን ለማብሰር አይጨነቁም። የኩራት ይሁን የድካም፣
አለም የትህትና፣ የሰይጣን ሰፈር አውራ ዶሮዎች ከገፍቻቸውን
እያራገቡ በመጮህ መንደረተኛውን ከጠዋት እንቅልፋ አያናጥቡትም።
የማለዳ ፀሐይ ራሷ ነች እድሜያቸውን ጨርሰው በተበጣጠሱት
የቤቶቻቸው ቆርቆሮዎች ዘልቃ በነፍስ ወከፍ የምሥራች የምትላቸው።

ያኔ በር እንጂ መስኮት የሌሏቸው የመንደሩ ቤቶች መከፈት
ይጀምራሉ። ህጻናት እርቃናቸውን ከየበሩ ብቅ ብቅ ብለው
በየደጃቸው ላይ መጽዳት ይጀምራሉ። እናቶቻቸውም ጣሳዎቻቸውን
አፈር በመሰለ ነጠላቸው ሸፈን አድርገው፤ እያዛጉና እየተንጠራሩ
ከልጆቻቸው ፈንጠር ብለው እነርሱን ይመሰላሉ።

አባወራዎቹ በበኩላቸው የማያቋርጥ ሳላቸውን ከቤት እቤት
እየተቀባበሉ ማናፈር ይጀምራሉ። ከጥቂት ቆይታ በኋላም ከየበሩ
የከሰል ጭስ ሽቅብ ሲትጎለጎል በየቤቱ የሚወቀጠው የቡና ሙቀሜም
ድም፤ ድም፤ ድም፤ ድም፤ ይላል። የጥርጊያ መንገዱ ቅይጥ
እንቅስቃሴም እንዲሁ መዘበራረኝ ይጀምራል።

ሸባው ለማኝ የከባድ መኪና ጥግ እስቲክ መቀመጫው ላይ
ለጥር ከ፪ ዓይነት እራፊ ጨርቅ የተሰፋ ድራቀውን እንዳጣፋ፣
ብርክማውን ተመርክዞ መራት ለመራት/ ይላባል። ቆም ይልናም
በብርክማው መራቱን እየደቃ “ዘር አይብቀልብሽ ሰያጣን ሰፈር! ሰው
አይውጣብሽ!” ይላታል አድባረን። ጥቂት ተንኳቆ ደግሞ በብርክማው
ወደ ቤቶቹ እያመላከተ “እንደኔ የማታ እራት ያሳጣችሁ!” እያለ
ነዋሪዎቹን ይረግማቸዋል። እንዲያው ትንፋሹን ጨረሰ እንጂ አብዛኞቹ
የሰይጣን ሰፈር መንደረተኞች እንኳን የማታ ራት የጠዋት ቁርስም
የላቸው።

ለማኝ እርግማኑን እያወረደ ከዐይን ሲርቅ “የማለዳዎ ንግስት”
የተተለተለ ቀሚሷን እንዳጠለቀች፤ በተንጨባረረው ፀጉሯ ላይ የተለኮሰ
ሰንደል እንደሰካች ከቅ ሲጋራዋን እየማገች ድንጋይ ታቅፋ ብቅ
ትላለች። “እኔ አንድ ጣሣ ውሃ አርብኝ አንቺ አቦል ቡፍ
ታንቃርሪያለሽ። የችጋር ዘር!” የያዘችውን ድንጋይ በየቤቱ ጣሪያ
ላይ ታነዋለች። ድምጿን ሰምተው በየበሩ ብቅ ብቅ ያሉ ህጻናት
እየሮጡ እናቶቻቸው ጉያ ሥር ይሸነጣሉ።

ልጆቹ ሮጠው ሲገቡ ኩስስ ያሉ፤ አጥንታቸው የፈጠጠ
የመንደር ውሾች ከየሰርቻው እየወጡ ሳል በመሰለ ድምጽ እየጮሁ
ይከተሏታል። በእርሷና በጠውላነቱ ውሾች መሀል ጦርነት ይፋፋማል።
ግብግቡ ምንግዜም የሚደመደመው በርሷ አሸናፊነት ነው። ያን የከሳሳ
መንጋ በሁለትና በሶስት የድንጋይ እሩምታ እንደጉም ትበትነዋለች።
ከዚያ በኋላ ከመራት ላይ በምታገኘው ድንጋይ፤ የበግ ጭንቅላት፤
የሰርዲን ቆርቆሮ ሁሉ የመንደሩን ቤቶች እያንካካች ሰፈሩን ለአፍታ
አስጨንቃው ታልፋለች።

በተራቸው ጭቃ ለሳኝ አባ ኮሻና ወንደሳጤው እህል አስፈጭ
ጋሼ በና እንደተማከሩ ሁሉ ከየቤታቸው ይወጡና በመተላለፊያው
መንገድ ላይ ሲተያዩ ተፋጠው ይቆማሉ። “ዐይንህን የሱስ ይንጉጠውና
ምን ታየሻለህ?” ይላሉ አባ ኮሻ የጭቃ መለሰኛቸውን ጠባቂ አድርገው
ይዘው።

ጋሼ በና እናቱ ሲሞቱ ሲገዛት ጥቁር የነበረችውንና አሁን ግን
የጽቂት ብናኝ ጠጥታ ነጭ የሆነች ባርኔጣውን እያስተካከለ፤ ደም
የለባሱ ዐይኖቹን እያገረጠፈጠ “በትታይ ምን ትሆናለህ? እንኳን
እንዳንተ ያለው ነገላ ሌላ ሌላውም ይታያል” ይልና መልስ ይሰጣል።

ጠባቸው ሰፈርተኛውን ያታከተ ነው። አባ ኮሻ አፍ አውጥተው አይናገሩት እንጂ፤ የመንደሩ አስተማማኝ የዜና ምንጭና ፈጣን ቃል አቀባይ የሆኑት እማማ ደብሬ በየቦናው ላይ አዘወትረው እንደሚያወሩት አባ ኮሻ አስፈጭውን ከሸውራራዋ ሚስታቸው ብር አንገቴ ላይ ይዘውታል፤

“ቆይ አንተ የወፍሎ ቤት በግ እንዲህ እንጽነውክ አትናርም!” ጭቃ ረጋጩ ጥርሳቸውን ያፋጫሉ። አስፈጭውም በበኩሉ ጣቱን እያወዛወዘ መዛት ይጀምራል። “እንደደረ አንገትህን ጠምዝዬ ባልነቅልህ ይሄው ይሄ ብርሃን አይጨልምልኝ!” ይላቸዋል። ሰንት ዓመት ሙሉ።

መንደረኛው ለግልግል ከየደጁ ብቅ ማለቱን ያስተውሉና ሁለቱም ለድብድብ ይጠጋጋሉ። “ነውርም አይደል እንዴ አባ ኮሻ? ጂረ አንተም ተው ጋሽ ቦና ... ሃይ ... ሃይ ... ሃይ ...” ይባልና ሁለቱ ሲገላገሉ አባ ኮሻ ከገላጋዩ መሃል ሚስታቸውን በዐይናቸው ይፈልጋታል።

ሸውራራዋ ብርአንገቴ በገላገጋዩ ዙሪያ እጆቿን እያርገጠጠች ትሸከረከርና “ስለ ሚካኤል ብላችሁ የዛሬን ብቻ ከጉድ አውጡኝ! የዛሬን ብቻ ገላገሉኝ” እያሉት ታሽቃብጣለች። ያን ጊዜ አባ ኮሻ እርሷን ማባረር ይጀምራሉ። ይኼ መንደረኛው ጋሽ ቦናን ወደ መንገዱ እየገፋ ገለል ያደርገዋል።

ይህ ትርኢት ሲጠናቀቅ፤ ካላ ሸፎ የሞተ ውሻ በገመድ እየጎተተ ብቅ ይላል። “ለሰይጣን ሰፈር አድባር የሚቃጠል ጥቁር ውሻ ቀርቧልና ምእመናን ተሰብስቡ!” በአዋጅ ነጋሪ ድምጽ ይጮሃል። ህፃናት ከያሉበት እየወጡ፤ እጆቻቸውን የጓለት በማጣመር፤ ፊታቸውን ትጭም አድርገው ከሚጎተተው ውሻ ጓላ ጓላ በርጋታ ይከተሉታል። የሞተ ውሻ፤ ድመትና ዶሮ ከየወንዙና ከየሰርቻው እየሰበሰበ ለሰይጣን ሰፈር አድባር ማቃጠል የካሣ ሸፎ የዘወትር ተግባር ነው።

አወል ሻይ ቤት በራፍ ላይ ሲደርሱ ጉዞው ይገታና “ምእመናን” ህፃናት በውሻው ዙሪያ ከብ ሠርተው ይቆማሉ። ከመካከላቸው ጥቂቶቹ የካርቶን ቅዳጆችና የወረቀት ብጥሰጣሾች ሰብሰበው በውሻው ላይ ይከምሩበታል። ሸፎ በጣሳ የያዘውን ጋዝ አርከፍከፎ ከብሪት ሲጭር እሳቱ ይንበግበጋል። ጭሱም እየተጥመለመለ ሸቅብ ይገራል።

ዘወትር እንደሚያደርጉት ሁሉ በአልታቸው ሰፈርን ያደግልቁታል። “ዘመቻ ብና ደንቅ” /ወደ ዘመቻ እንሂድ/ የተባለውን የወላይታ ሀገረሰብ ጨዋታ በጭብጨባ ሲዘምሩ፤ ሸፎ በሚቃጠለው ውሻ ዙሪያ እየተሸከረከረ የሃገረሰቡን ጭፈራ ያስነካዋል።

ብዙም ሳይቆይ ግን ፓስቴ ነጋዴው አወል ቁመቱን የሚያክል መቀርቀሪያ ይዞ ይንደረደርባቸዋል። “ምእመናን” በያለበት ሲበተኑ፤ ካላ ሸፎ ሸፈፍ እያለ በመሮጥ የማጅራት ገትርን ጠጅ ቤት አትጣጫ ይዞ ይበራል።

አወል በፍጥነት ወደ ሻይ ቤቱ ተመልሶ በባልዲ ውሃ በማምጣት የሚቃጠለው “መስዋእት” ላይ ይቸልስበታል። ጭሱ በየአትጣጫው ይበተንና መንደሩን ያፍንዋል የሰይጣን ሰፈር አድባርም በተቃጠለ ውሻ ጭስ ትታጠናለች።

በዚህ መልኩ ሰይጣን ሰፈር ለብሳው ያደረገውን የጨለማ ድረቶ ሙሉ ለሙሉ ገፋ ከእንቅልፏ ትነቃለች። ቀኑን ሙሉ አቧራው ላይ አፍንጫውን ቀብሮ የሚያንቀላፋው ጠውላጋ ውሻ በቦታው ይሰየማል። የመንደሩ ሴቶች ሰዩት ቁጥር በመቀርቀሪያና በድንጋይ የሚያሳድዱት ጅራተ ቆራጣው ሌላ ድመት እያነሰሰ መንገዱን ያቋርጣል። የተሰጣ ልብስ የሚመነትፈው አንካሳ ሽማግሌ እንጥር - እንጥር እያለ ውሻ ገዳይ ጠጅ ቤት ደጃፍ ላይ ይቀመጥና ኮቱን እየቀመለ ፀሐይ ይሞቃል። “ማዘር ኢንዲያ” የሚሏት ቤት ስድስት ልጆቿን እንዳስከተለች ወደ ጉልት ትሮጣለች። ሂትለር “አንተ የአሳማ ልጅ ለቁርስ እንድ ዳቦ አነሰኝ ነው የምትለው?” እያለ በቡቾላይ ይጮሃል።

ቻርሊ ይህን ሁሉ ድራማ በመገረም ሲያስተውል ቆየና “እንደ ቆርቆሮ የሚገኝኳ አሰልቼ የህይወት ኡደት!” ብሎ የያዘውን ሲጋራ በንዴት ወርወሮ አፈር እስኪሆን አሸው።

ሰሞኑን ከእቅዶቹ ዋነኛ የሆነውን የህይወት ተሃድሶ እውን ለማድረግ ሲሯሯጥ ነው የሰነበተው። አብነትን ካገኘ ወዲህ ተሰፋ የቆረጠች ነፍሱ ለትንሳኤዋ መዘመር ጀምራለች። ለዓመታት ስሴት ልጅ ፍቅር የተዘገ የልቡ ደጆች ተከፍተው አብነት ጓዚን ጠቅልላ ሰፍራበታለች። የወጣትነቱ ዓመታትም ይታወሱት ጀምረዋል።

ባለፈው ሳምንት እንደ ከባድ ሽኩም ከሚንቃው ላይ በማውረዱም ትንሽ ተንፈስ ብሏል። አርቲስት የመሆን ቅዠት ሌት

ተቀን እያሞነው ነፍሱ የባዘነች ልጁን ሊትል ቻርሊን አይዘቡ ገብቶ አንድ ፋብሪካ ውስጥ ሥራ ካገኘለት ሳምንት ሆኗል። ሳታውም አንድ ሀሳብ ጥሏል። ቀጥሎ ደግሞ በሀረገውይን ላይ ይዘምታል። ከዚያ በኋላት ሀውስ ላይ። እንዲህ እንዲህ እያለም የአባቱን ከንድ ተመርኩዞ ከወደቀበት ይነሳል።

ዐይኖቿን እያሻሸና እየተንጠራራ ከተቀመጠበት ተነስቶ ወደ ጀማል ሱቅ ሄደ። ብዙ ሳይቆይም ሁለት ጸባ፤ አንድ ሰርዲንና አንድ ጠርሙስ አምቦ ውሃ ይዞ ተመለሰ። ጓደኛት ሀውስ በር ላይ ሲደርስ ከውስጥ የሚወጣ ድምጽ ሰማና ቆም ብሎ ጀርዌን ጣል አደረገ። ሊትር ቻርሊ “ኤቭሪዳ” የተሰኘውን የእንግሊዝኛ ዘፈን እያንጎራጎረ ይደንሳል። ቻርሊ በመገረም ራሱን ነቀነቀና ገርቦብ ያለውን በር ገፍቶ ገባ።

“ኬፍ! ዳዲ! ሥራ የሄድክ መስሎኝ! አለህ እንዴ?” አለው ሊትል ዳንሱን አቁሞ።

ተረከዘ ልጥፍ ቆዳ ጫማ፤ ነጭ ባጊ ሱሪ፤ እጅጌ ጉርድ ቀይ ሸሚዝ ለብሷል። በሁለቱም እጆቹ ላይ የተለያዩ አይነት አምባሮችን ደርድሮ ግምባሩን አግድሞ ከፍሎ የሚሄድ ቀይ ሪቫን አስሯል። የፀሐይ መነጽሩም የሸሚዙን ከስ አበጥ አድርጎታል። እንደ ቻርሊ ፊቱ በህይወት ድካም አይደብዝዝ እንጂ በመልክ፤ በሰውነት አቋምና ቅርጽ አንዳቸውን ከአንዳቸው መለየት እጅግ አስቸጋሪ ነው። ልጅየው በሆኖ አመት እድሜው በምትም በምትም መሳ ለመሳ ያባቱ አቻ ሆኗል።

“ሥነ ሥርዓት ይኑርህ ብዩ ሰንት ጊዜ ነገርኩህ አንተ ልጅ! ለአባትህ አክብሮት አሳይ አላልኩም?” ቻርሊ በንቀት ገላመጠው።

“ይቅርታ አባጣ፤ እንደምን አደርክ?” ሊትል ቻርሊ ዐይኖቿን ከዳቦውና ከሰርዲኑ ላይ ሳይነቀል እጆቿን እያፍተለቀለ ይቅርታ የሚጠይቅ መሰለ።

“ለመሆኑ የት አድረህ ነው ፊትህ እንዲህ ዱቄት የነፋበት ወንፈት የመሰለው?” ሲል ጠየቀው ቻርሊ ግምባሩን እንደቋጠረ።

“እኔን ነው?” ሊትል ግራ የተጋባ መሰለ።
“እስኪ ዙሪያህን ተመልከት! በዚህ ቤት ከኔና ካንተ በቀር ሌላ ሰው አለ?”

ሊትል ዙሪያውን ቃኘና “የለም” አለ።
“ታዲያስ?”

“አለና!”

“ዩ ቪት! በማን ነው የምታሸፈው?” ቻርሊ የያዘውን ጸባና ሰርዲን መሬት ወርውሮ ወደ ሊትል ተወረወረ። የሸሚዙን ኮሌታዎች ጨምሮ ይዞ በቡጢ ሊያደባየው ሲንጠራራ ሊትል በሚቀለጨለጨ ዐይኖቹ እያበበለው መንተባተቡን ቀጠለ “ኖኖኖ! ዳዲ! ምን መሥራትህ ነው? ከፈለክ እውነቱን እነግርሃለሁ...”

ቻርሊ ልጁ ገጽ ላይ የሚታየውን የጭንቀት፤ የፍርሃትና የብልጠት ስሜት ሲመለከት ንዴቱ በአፍታ በርዶ ሳቅ ይተናነቀው ጀመር። የጨመደደውን ሸሚዝ ለቆ እጁን በእጁ እየጠራረገ “ሽምቃቃ!” አለው።

ሊትል በረዥሙ ተነፈሰና ሸሚዙን አስተካከለ። ዐይኖቹ ግን መሬት ከወደቀው ሰርዲንና ጸባ ላይ አልተነቀሉም። “ልክ አይደለህም ዳዲ! ሰምን በሥነ - ሥርዓት የት አደርክ ብለህ አትጠይቀኝም፤ እነግርሃለሁ” የት አደርክ ብሎ ለመጠየቅ ሁለተኛ ቡጢ መሰንዘር የሚያስፈልግህ አይመስለኝም”

“እኒ የት አደርክ?” ቻርሊ ከልቡ ባልመነጨ ቁጣ ጮኸበት።
“ጥሩ! እንደዚህ ሥርዓት ያለው አባት ሆነህ ስትጠይቀኝ ሥርዓት ያለው ልጅ ሆኜ እመልስሃለሁ። ትላንትና አሸር ናይት ፓርቲ ነበረብኝ!” አለና ትከሻውን ሰበቀ።

ቻርሊ ትኩር ብሎ ሲመለከተው ቆየና ተስፋ ቆርጦ ራሱን ነቀነቀ። በርጋታ እየተራመደም የሰርዲኑን ቆርቆሮ፤ ዳቦዎቹንና የአምቦ ውሃውን ጠርሙስ ከወደቀበት ሰብስቦ ከምጣድ በተሠራው ጠረጴዛው ላይ አስቀመጠ። ሊትል ቻርሊ ከጀርባው ያነበንባል።

“ዳዲ አንተ ዳንስ አትወድም እንጂ ሰንትና ሰንት የዳንስ አይነት አሳይህ ነበር። የድሮ የናንተ ጊዜ ዳንሶች ዛሬ አንዳቸውም የሉም። ትዊቦት፤ ማሪንጌቻቻ፤ ካሊፕሊ... ጂጂ ቁልቁል፤ ዛሬ ለማቸው እንኳን ተረስቷል። ዳንስ የሰውነት ነጻ እንቅስቃሴ ነው። የሚለው የነጮቹ አባባል እውነት ሆኖ ተገኝቷል። ዛሬ እንደድሮው ለእግር አረጋገጥህ፤ ለእጅ አሰነዝዘር ፎርም መጨነቅ አያስፈልግም። ብትፈልግ እንደ ዶሮ መንደፋደፍ፤ ስትፈልግ እንደ እሞራ መወናጨፍ ትችላለህ። ዳዲ ሙት ዛሬ እንደፈለግህ ለመደነስ ሙሉ ነጻነት አለህ!” አለው ረጋ ብሎ እየደነሰ።

“አንተ ልጅ ጤነኛ ነህ? ደግሞ ማነው ፀጉርህን እንዲህ አድርጎ የገጣጠህ?” ቻርሊ የምር መብሸቅ ጀመረ።

ሊትል ፀጉሩን በጁ እየነካነ እስተካከለና “ጓደኞቼ ፍቸው ገ
ጅንትራ የተሰኘው ቄንጠኛው የዘመኑ ዘመንኛ ቁርጥ ይሄ ነው።
እያምርም?” አለና እንደ ተዋጊ በሬ ጭንቅላቱን ወድሮ አባቱ
ወደቆመበት ተንደረደረ። ቻርሊ ሰውነቱን ወደ ጓላ ሸሸት አድርጎ
የልጁን ራስ ገፋ አደረገው። ለምን ሥራ እንዳልሄድ ሊጠይቀው አትን
ሲከፍት ሊትል መለሰ ብሎ የሰርዲኑን ቆርቆሮ አነሳና ቀደደው።
ዳቦውንም ቆራራሶ የአሣውን ሥጋና ዘይት እየሲጠጠ መብላት ጀመረ።
“እንዴት ርቦኝ ዝር መስለህ ዳዲ?!” ለሆዳም ልጅ ሰርዲን ያዝለታል
አሉ” አለ የዳቦውን ሩብ ያህል እንደጎረሰ።

ቻርሊ አሮጌው ሶፋ ላይ ኩርምት ብሎ ተቀመጠና ልጁን
በርህራሄና በፍቅር ዐይን ይመለከተው ጀመረ። ሁል ጊዜም ራቦኝ
ሲለው ሆዱ በርህራሄ ይዘላል።

“ዳሩ ምን ያደርጋል ዳዲ?!” የፀጉር አቆራረጥ ቄንጥ ብቻውን
ምን ይፈይዳል? ከጫማዬ ጋር አብሮ አይሄድም። ጉራማይሌ ነው።
ይልቅ የረሳውትን አስታወሰኝ ... በቀደም እንደምንም ተቸግረህ ጫማ
ግዛልኝ ብዬ ዝር፤ ተሳካልህ?!” ከቻልክ እስከከር ጫማ ብዬህ ዝር።
ጥላህና ጥህልኝ?”

ቻርሊ እንዳለሰማ ፊቱን ወደ በሩ መልሶ በፀጥታ ተቀመጠ።
ጨለማውን ቤት ከፍቶ ከመግባት ቀጥሎ የጓደኑ ሃውሰን ደጅ መርገጥ
የሚያስጠላው አንዱ የልጁ የገንዘብ ጥያቄ ጭቅጭቅ ነው። የአምቦ
ውሃውን ኮርኪ በጥርሱ ከፈተና ሩብ ያህል ከጠግለት በጓላ ከጠረጴዛው
ላይ አስቀምጦ ጥያቄውን በዝምታ አሰፈው።

“ምነው! አርቲስት አይደለህም እንዴ ዳዲ?”

ቻርሊ ዐይኑን ከልጁ ዐይኖች እንዳሸሸ በፀጥታ ተቀመጠ።
ሊትል ግን አልለቀቀውም።

“ንገረኝ እንጂ ዳዲ ለልጅህ ጫማ መግዛት ታንሳለህ?”
በትዝብት ቁልቁል ተመለከተው።

ቻርሊ ተጨቀ። ያለው ደታው የአምቦ ውሃውን ጠርመሰ
እንበቶ ተካፊና በረዥሙ ተነፈሰ። “ለመሆኑ አርቲስት ገንዘብ
ያትግል ያለህ ማነው?”

“ታዲያ አባቶንታህ ምኑ ላይ ነው? ሱሪም?!” ጫማም
እንደሚያስፈልገኝ ታውቃለህ? በቅድሚያ ግን የጫማው ነገር ነው
በርኒንግ ሊሹ የሆነበት”

“እኮ ለዳንስ እንዲያመችህ?” ቻርሊ የብሸቀት ሳቅ ሳቀ።

“ና! ለእርሱ ብቻ አይደለም ዳዲ።” ለየህ የዘመኑ ሰው ዐይን
የተለከፈው በሰው ጫማ ነው። ሱሪህ ከመቀመጫህ ላይ ቢሆን ከትህ
ከትከሻህ ቢነትብ የዘመኑ ሰው ከረዳሽ ነው። ብቻ በዐይኑ ጦር ጫማ
ጫማህን እየወጋ ጥፍርህን ሲነቅል ይውላል። ይገርምሃል እኮ ዳዲ፤
በኛ ቋንቋ ችስቶሶማይሲስ የምንለው የድህነት በሽታ ከሸሚዝ ኮሌታና
ከጫማ ሰል እንደሚጀምር ማን እንዳስጠናቸው አላውቅም።

“ሰንትና ሰንት ዘመን የተለየኸውን ጓደኛህን አግኝተህ እቅፍ
አድርገህ ስትሰመው፤ በማጅራትህ ተንጠራርቶ የጫማህን ሞዴል
ያነሳል። ከመንገድ ላይ ያገኘሃትን ኮረዳ እንዲያው ልብህ ከጅሏት
ጠቀስ ያደረካት እንደሁ፤ ብርጭቆ ዐይኗ ተወርውሮ ጫህህ ላይ
ይከሰክላል።”

“ጅሎች! ሰው ማንን ይመስላል ቢሉ ጫማውን ይለ-ልሃል።
እኔ ግን ብልጥ ነኝ ዳዲ፤ የሰውን ልጅ ማንነት የምለየው ገና በዐይኑ
ውሃው ነው። ቀጣፊውን ከሀቀኛው ችሰታውን ከቱሻሩ፤ ምሁሩን
ከመሀይሙ፤ አራዳውን ከኩላላው በዐይኑ ውሃ እየዋኘሁ፤ ዝርዝር
ታሪኩን እንደ ፊደል ነው የምቆጥረው።”

ሊትል ሰርዲን አጋምሷታል። ቻርሊ ፍዝዝ ብሎ እያየው
“ሰው ሳይሆን ጉድ እኮ ነው የወለድኩት” እያለ ይገረማል።

“ታውቃለህ ዳዲ?!” ጓደኞቹ ሁሉ ባለ እስከከር ጫማ ናቸው።
ማማማማ! እንዴት ይደንሱበታል መስለህ?!” ይሄ የኔ ቆዳ ጫማ ብቻ
ነው ባልተፈለገበት ቦታ እየገባ፤ ያልተፈለገ ደምጽ እየሰጠ
የመዜቃውን ሰልት የሚያፋልሰው። ታዲያ ደናሹ ሁሉ፤ ወንዱ
ትላለህ ሴቲ ሳንሱን አቁሞ ይገላምጠኛል። ደግሞ ሁልጊዜም
ይጠይቁኛል። ለምን አርቲስቱ አባትህ እስከከር ጫማ አይገላለህም?
ይሉኛል። ታዲያ እንድ ቀን እንኳን አንተን አስጠጥቼህ አላውቅም።
ልክ ነኝ አይደል ዳዲ?!” የኛ ድህነት እዚሁ እኛ እንደካንሰር ውስጥ
ውስጣችንን እየበላ ይፍጀን እንጂ ገበያችን እደጅ ወጥቶ ለምን ፀሐይ
ይሞቅዋል?!” ታዲያ ምን እንደምላቸው ታውቃለህ?!” ሁለተኛውን ዳቦ
ቆራሶ ቆርቆሮውን መሲጠጥ ያዘ።

“የራሱ ጉዳይ!” አለው ቻርሊ ከውስጥ መንደድ እየጀመረ።

“ምን እንደምላቸው ታውቃለህ? አንተው ራስህ እንደ ውዳሴ ግርያም ያስጠናኸኝን መልሼ እደግምላቸዋለሁ። ያስታጠቅክኝን የነገር ጥይት አርከፈከፍባቸዋለሁ። ለምን ከልብሳችን ከሚማችንና ከሆኖችን ባሻገር አርቀን አናስተውልም? እላቸዋለሁ። እስከ መቼ ነው እንደ አሳማ ለሆኖችን ስንፍገመንም ነፍሳችንን የአውነት፣ የፍቅር፣ የጥበብ፣ የብርሃን ጤኔ የሚገድላት? እላቸዋለሁ። ለምን ዘላቂ የህይወት ግብ አይኖረንም? እላቸዋለሁ። ይሄ ምክንያቱ ሲለለቻቸው ደግሞ፤ እኔ ጋዴም ነኝ፤ እላቸዋለሁ። ድንገት ምግቡን ማሳመጥ አቆመና ፍቅፍቅ ብሎ መሳቅ ጀመረ። ቻርሊ አፋን ከፍቶ ያስተውለዋል።

“አሁንም እውነትም ጋዴም ነው ብለው ጭቅጭቃቸውን ትተውኛል። የኔ ዐይኖች ግን ለአፍታ እንኳን በምኞትና በጉንት ከእስኪከር ሚማዎቻቸው ላይ አይነቀሉም። እንደገና ሆዱን ይዞ ፍቅፍቅ ብሎ መሳቅ ጀመረ። “ታዲያ አሁን አንተ እስኪከሩን ብትገዛልኝ የቃሌ እዳ አይከብደኝም ነበረ። እንደካራቲስት ተገለባብጬ የከረመ አቋሜን ባንድ ጀገበር እቀይራለሁ። ጋዴምነት ጓላቀርነት፤ ጆሊነት ዘመናዊ አስተሳሰብ ነው እላቸዋለሁ። ልክ አይደለሁም ዳዲ?”

ቻርሊ የልጁን አጎራረሰ ሲመለከት ባዶ እንጅቱ ሲላወስ “እህል” አደላ ሲጮህ ተሰማው። የልጁ ገግግር ሰላንንሽሽው ቤቱን ጥለህ ሽሽ፤ ብረር ብረር አለው። ግን ምን መድረሻ አለው? ከሥራ የቀረው አዕምሮውን ትንሽ ለማሳረፍ ፊልን ቢሆንም ከመሰሪያ ቤቱ የሽሽው ጭቅጭቅና ነገር ዱካውን እያንፈነፈ እቤቱ ገብቶ ይዞታል። ብሎት ብሎ “ለመሆኑ ለምንድነው ዛሬ ከሥራ የቀረኸው?” ሲል ጮሽበት።

ሊትል ግራ እንደተጋባ ሁሉ በመገረም አባቱን ሲመለከተው ቆየና ፈገግ አለ። “እስካሁን አልሰማህም ማለት ነው?”

“ምነን?” የቻርሊ ዐይኖች ፈጠጡ።
“ሥራውን እኮ ሁለት ቀን ብቻ ሠርቼ ተውኩት!”

ቻርሊ አናቱን በዱላ የተመታ ያህል ሽምቅቅ አለና እጆቹን አጣምሮ ልጁን በትዝብት ፀይን ይመለከተው ጀመር። ገቢሁት ያለው ሲናድ፣ ሻፈ ያለው ቀስል ሲያመረቅገ፣ ልጁን ሥራ ለማስያዝ ያደረገው ውጣ ውረድ ሁሉ ሲታሰበው ግደለው፣ ግደለው፣ የሚል ሀሳብ ከውስጥ ይቀሰቅሰው ጀመረ። ከተቀመጠበት ግን አልተንቀሳቀሰም። በድን ሆኗል።

ሊትል ቻርሊ የአባቱን ሀኒቃ ሲመለከት እንደመደንገጥ አለ። “ከመቆጣትህ በፊት ለምን ሥራውን ተውከው ብለህ አትጠይቅኝም?” ሊትል ባይዋን የሰርዲን ቆርቆሮ እጥፍጥፍ አድርጎ እንደ ኳስ በእግሩ ለጋና በተከፈተው በር ወደ ውጭ አሻገራት። ቻርሊ ቆርቆሮዋን በዐይኑ ሲከተላት ቆይቶ መሬት ስታርፍ ምራቅን ደጋግሞ ዋጠ። ሊትልም የአምቦ ውሃውን ጠርመሶ አንስቶ ከጨለጠው በኋላ ሆዱን እያሻሸ ደጋግሞ አገላ።

“እኔ እኮ ሥራ እገኘሁልህ ስትለኝ ዳዲ፣ በፋብሪካ ውስጥ ለሚቋቋሙ የኪነት ቡድኖች ላብ አደሮቹን በዳንስ ወይም በቲያትር እንዳሰለጥን የምቀጠር ነበር የመሰለኝ።” ዘይት የነካውን እጁን ፀጥራ ላይ እየጠረገ ገለጸውን ቀጠለ።

“ምን አይነት ሥራ እንደሰጡኝ ባለማወቅህ ብታዝንብኝ አልደነቅም። ሥራው ምን መሰለህ? ግምብ ግምብ የሚያካክል የታሸገ እቃ ከመጋዘን እያወጡ በካሚየን ላይ መጫን ነው!” እንደገና ፍቅፍቅ ብሎ መሳቅ ጀመረ።

“የመጀመሪያው ቀን አንተ እንዳትጨቀጭቀኝ ብዬ አጋስሰ ይመስል ሰሸከም ዋልኩ። በዚሁ ላቢያ ወገቤን አመመኝና ጓደኞቼ ሌሊቱን ሙሉ ወገቤን በቅባት ሲያሹኝ አደሩ። ሰሸከም ነው እንዲህ የሆንኩት ግን አላልኳቸውም። ዳንስ ስደንሰ ተቀጭሁ አልኩና በድንቅ ፈጠራ እንደ ሬሳ ገነዘባቸው።” እንደገና ሳቁን ቀጠለ።

ቻርሊ ደንዝዟል። ዐይኖቹ ፈዘው፣ እፋ ተከፍቶ የልጁን ዲስኩር በፀጥታ ይጠጣል።

“በማግስቱ ሄድኩ፤ እዚያው ቦታ ተሸከም ብለው መደቡኝ። ትንሽ ሰውራ ሰውነቴ ሁሉ በላብ ታጠብ፤ መተጣጠፊያዎቼ ዛሉ፤ ትንፋሼ እንኳን ቃተተ። ሀላፊው ዘንድ ስንደረደር ሄድኩና ለምን በሰው ነፍስ ትጫወታላችሁ?” ብዬ አፈጠጥኩበት። “እንዴት?” አለኝ መነጽሩን አውልቆ። ዛሬ ዓለም በሰልጣኔ ተራቆ የትና የት በደረሰበት ሰዓት እናንተ የለውን ልጅ ሰብአዊ ክብር አዋርዳችሁ ከአሁያ አመላካላችሁ ጭነት ስትጭኑን ትንሽ ሀሊናችሁን አይቀፋችሁም?” አልኩት። እንዲህ ለምን በፍርክሊፍት በመሸጋገጥ ቤልት ወይንም በክሪን አትጠቀሙም?” አልኩት። በአጀንዳው ላይ የሆነ ነገር ጻፈና ‘ሰለ ጥቆማህ እናመሰግናለን። ይሄንኑ ለበላይ እካል ሪፖርት እናደርጋለን’ ብሎ ተላለቀብኝ። ‘ከሪፖርትህ ጋር ጀምረን ግብ’ አልኩት። በቃ ከዚያ ወደቤት መጣሁ ሲፈልግ አጋሰስ ፊልን ይጫን።

ሲያውም እኮ ለዚያች የየምሳ ብር ደመወዝ ነው ሃ ሃ ሃ ሃ...
ሃሃሃ... እኔ ከጓደኞቼ ጋር አንድ ሰዓት ባልሞላ ጊዜ ውስጥ ለመድ
የማደርጋት ወረቀት እኮ ናት። ፍረደኝ እነዚህ ዓዲ፤ ለሃምሳ ብር ብለህ
ሠላሣ ቀን ላብህን አፍስ ትለኝለህ?" እጆቼን የኋሊት አጣምሮ እንደ
አቤት ላይ ከወገቡ ጎንበስ አለ።

ቻርሊ ቆሽቱ ከውስጥ ሲነፍር፤ ደሙ ሲንተከተከ
ይታወቀዋል። "አንተ ጥጂ! አንተ ከማን በልጠህ ነው? በዚያ ፋብሪካ
ውስጥ ሲሸከሙ ያየሃቸው ሰዎችኮ የሃገሪቱ የእንጀራ ልጆች
አይደሉም። ኑሮን ለማሸነፍ፤ በሁለት እግራቸው ለመቆም ነው
ላባቸውን ሲያንጠፈጥፉ የሚውሉት..." ድምጹ እየተቆራረጠ
የጀመረውን መጨረስ አልቻለም።

ሊትል ቻርሊ በግድግልሽነት ትከሻውን ሰበቀና ፈገግ አለ።
"እኔ እነሱን የሚገርሙ ፍጥረቶች ናቸው። ያን የሚያክል ከብደት
ተሸከመው እንደ ነፋስ ሲበሩ ዊብጥ ገለባ የተጫነባቸው አይመስሉም።
ላባቸው እንደ ውሃ ሲንጠፈጠፍ ደከመን ብለው አያርፉም። ይግረምህና
በሀብረት ሆነው ይዘፍናሉ። አጀብ የሰው ልጅ ብርታት! ደምና ሥጋ
የለሱ ብረቶች አይደሉም እንዴ? ታዲያ እኔ እነሱን ልሆን
አልችልም" አለና ታጣፊው አልጋ ላይ ቁጭ አለ። ቻርሊ ቃል
አልተነፈሰም። እንኳን ዛሬ በሃያ አመት እድሜው ገና ልጅ ሆኖ
እንኳን ተናግሮ አያሳምነውም፤ ተቆጥቶ አይመልሰውም።

ሊትል አሁንም መሳቅ ጀመረ። "እኔማ ሥራቸውና
ሁኔታቸውን ለመለከት፤ ዓንስና ቲያትር ላስተምራቸው ባለመሄደ
ፈጣሪዬን አመሰግኼ። መቶ አመት ባስተምራቸው እንኳን
እንደማይገባቸው እርግጠኛ ነኝ። አልቪስ ፕሪስሊን አያውቁ። በብ
ማርሌይን አያውቁ፤ ጂሚ ሄንድሪክስን አያውቁ... ገና እኮ የተነከሩ
ጥሬ ገብሶች ናቸው። የሚያውቁት አንድ ጫሽት ነው። አንድ! ሁለት!
ፎርሃ! አንድ! ሁለት! ፎርሃ!... በቃ ይሄው ነው። ፎርሃ ብቻ...
ፍርሃ! ፎርሃ! ፎርሃ! ፎርሃ!... ሁለት ቀን ሙሉ ጆሮዬን ቢያደንቁሩት
በጥጥ ጠቀጠኩት። የሚያውቁት አንድ ዘፈን ነው ጎቤ ና ጎቤ፤
በአብዮት ጊዜ የለም ትክክል! ይለላሃል። እኔማ ነገሪካቸው። እንደ
ነጂቸሁ ቢሆን መተከዝ ብቻ ሳይሆን ስቅሰቅ ጠፋሁ ግልቀስ
አልባቸሁ! አልኳቸው። ጭራሽ እንደ ጅል ቆጥረው አይሰቁብኝም
መሰለህ? የህይወት ገብቁልናቸውና የፍላገታቸው ስቃይ እንዳይሰማቸው
ሃሽሽ ያስጨሰቸው ነው የመሰለኝ።" ሊትል አንዴ መተርተር ከጀመረ
በቀላሉ አይቆምም። "ይግረምህና ቲያትር ግለት ምን ግለት እንደሆነ
እንኳን አይውቁም። ሼክስፒየርን አንዳቸው እንኳን አያውቁትም። እኔ

በል ሼክስፒየር ታላቅነት ላወራላቸው አንዱ ምን አለኝ መብል ይሄ
ሼክስፒየር የምትለው የኛው አገር ታቦት ነው? ብሎ በላቅ ጃንቱን
ሲያስጨርሰኝ፤ አንዱ ደግሞ ተነስቶ ጓደኛውን ሲያርመው በክፍ
ደግሞ ይጥፋህ እንዴ፤ የግብጾች ገንብ እኮ ነው አለላሃ። እኔ
የሚገርሙ ፍጥረቶች ናቸው። እኔ እኮ ላብ አደሩ ያቸንፋል፤ ጂኒ
ቁልጃል! ስትለኝ በጉልበኔታቸው ነበር የመሰለኝ። አንድ ከሰማና ካቦ
ሲያንቀጠቅጣቸው ባየሁልኝ። ላብ አደሩ የአብዮቱ ግንባር ቀደም መሪ
ነው! ሲባል ዓለምን በግታቸው ጫፍ ላይ አቁመው የሚያሸከረከሯት
ነበር የመሰለኝ። ዓንስ እንኳን የማይችሉ ምስኪኖች ናቸው። ባለቻቸው
ትንሽ የእረፍት ጊዜ ደግሞ ቆሏቸውን እየቃሙ ምን እንደሚያውሩ
ታውቃለህ? አፍንጫቸው ሥር የተስመረው የካርቶን ቁልል
ሳያስጨንቃቸው፤ ደግሞ ነገ ለንት ካሚዮን ካርቶን ወደ መጋዘን
እንደሚያስገቡ ይተሳሰብላሃል። በመራራ ህይወት የሚያፈኩኝ
ጎስጃሎች። ፎርሃ! ፎርሃ! ፎርሃ! ጎቤ ና ጎቤ፤ በአብዮት ጊዜ
የለም ትክክል! ሥራ ሳይሆን ሲኤል የገባሁ ነበር የመሰለኝ። ጭራሽ
እነሱን መሆን አልችልም። የኔ ወገብ ዓንስ እንጂ ጭነት አይችልም።
ለተዋናይነት እንጂ ለሸክም አልተፈጠርኩም።

ቻርሊ ድንገት ፍንጥር ብሎ የልጁን የሸሚዝ ኮሊታ
ጨመደደና ከተቀመጠበት አልጋ ላይ እሳው። ሊትል ለመከላከል
እንዳትም ንቅናቄ አላደረገም። የግምባሩ ስሮች ተገታተረው፤ ዐይኖቹ
ፈጠው የአባቱን ደም የለበሱ ዐይኖች በፍራቻ ያስተውል ጀመር።

ለባትየው መናገር የፈለገውን ለማውጣት አቅም
አልነበረውም። ከቁጥጥሩ ውጭ የሆነ ህይል ልሳኑን አፍኖ ይዞታል።
ያለውን ሃይል ሁሉ አጠራቅሞ በመገፍተር ከግድግዳ ጋር እጋጭቶ
ከታጣፊው አልጋ ላይ ዘረረው።

ሊትል ከወደቀበት ሳይነሳ አባቱን በትዝብት ሽቅብ እያስተዋለ
አልጋው ላይ እንደተዘረረ ቀረ።

ቻርሊ በንዴት የጠፈ አካሉ በረድ ሲልለት ከፍሉ ውስጥ
እየተገነራደደ ዘለፋውን አወረደበት። "ቅዠታም! እስከመቼ ነው
የእውነታውን ዓለም እየፈራሀ ህልምህን የምትኖረው? የያዝከውን፤
የጨበጥከውን ለቀህ ልትደርስበት የማትችለውን ልትደርስበትም
በትችል አሳርከን የሚያስንጥህን ቅዠት የምትቃዠው? ወገቤ ጥንት
አይችልም ይለኛል - ጭባ! ፈረ ነህ። ፈረ በው ደግሞ የህልሙ እንጂ
የራሱ ሽፍ አይደለም። የህይወትን ውጣ ወረድ ለመታገል፤ በጥረትህ
ሰው ለመሆን ወኔ የለህም። ወኔህን በየለጥሩ ጥግ ሽንተሽዋል።

ሀምትህን አስታውክከዋል። አሁን አንተም ቆሜያለሁ ብለህ ታምናለህ? አለው ድምጹ እየተንቀጠቀጠ።

ሊትል ከተዘረረበት ተነሳች ሸሚዙን ካስተካከለ በኋላ የሰራውን አባራ አራገፈ። “ይሄው ቆሜያለሁህ ማንም ሰው እንደሚቆመው በሁለት እግራ ቆሜያለሁ” አለ ተስፋ በቆረጠና በሰለቸ ስሜት።

“ለኔስ ሁለት ሞት ሞተህ ወድቀህና በስብሰህ ነው የምትታየኝ። ሰው ራሱን መሆን አቅቶት ሌላውን መምሰል ሲከፈል፣ በፕሮቶኮሉ፣ በዲሳክሩ የሌላውን ፈሊጥ ሲገለብጥ... በሌላው ቁንጥ ሲዘንገ፣ የሚሰጥ ሞቱን እርሱው በርሱው ውስጥ ይሞታል። እንደ እንቁላል ከውስጥ በስብሰ የገዛ በድኑን ክርፋት እዚያው ውስጥ ውስጡን ያሸታል። እና ቆሜያለሁ ብለህ አትበለኝ...” አለው። ቻርሊ በሚንቀጠቀጥ ድምጽ።

ሊትልም ግምባሩ ላይ ያሰረውን ሪቫን እያስተካከለ “በኔ ላይ ብቻ አትፍረድ ዳዲ” ወድቀት የሁላችንም እጣ ነው ። በኔ ላይ ያጣጠርከውን መስተዋት ወደ ራሱ ብታዞረው ብዙ ብዙ ጉድ ያላይሃል። ብቻ እንተስ ምን ታደርግ? ዘንግተኸው እንደሆነ እንጂ ገና በልጅነቱ በሰው ላይ ያያትን ጉድፍ ለመንቀሰ የሚገጠራ ሰው እድፋም ፊቱን በመስከተው ኖሮ ራሱን ይዞ በጮኽ ነበር ትለኝ ነበረ። አንተም የኔ ጉድለትና ድክመት እንጂ የራሱ አይታይም። በታይም እንኳን ታዛቢና ተቆጭ ስለሌለህ ግድ የለህም” አለና እጆቹን ሰራው ኪሶች ውስጥ ከቶ በቁንጠኛ አረማመድ እየተቆናጠረ ጓደት ሀውስን ለቆ ወጣ።

ቻርሊ በሩ ላይ ቆሞ ልጁን ከአይነት እስኪሰወር ድረስ በመገረም ሲመለከተው ቆየ። አዎን፣ ከቻርሊ ይልቅ ሊትል የሰውን ጉድፍ የመንቀሰ፣ በሌላው ላይ የሚያየውን ጉድለት የማውጣት ጥሩ አይን አለው። “ጉድ! የሰው ጉድ!” ቻርሊ እየተገረመና እየተራገመ ተከትሎት ወጣ።

በማግስቱ ጠዋት ገና የቲያትር ቤቱን ቅጥር ግቢ እንደረገጠ፣ አንድ ዐይናው ተላላኪ እየሮጠ መጥቶ “ጋሽ ቻርሊ ትላንት ቀኑን መሎ ፈልጌ አጣሁህ እኮ” አለው።

“ሞት በደህና?” አለ ቻርሊ ግምባሩን ቆጭም አድርጎ።

“ታፈ ይፈልጉሃል፤ በእግር በፈረስ... ትላንት ያልደረሰኩበት...” ቻርሊ ጥሎት ሄደ። ተላላኪው ግን እግር እግሩን

እየተከተለ “ጋሽ ቻርሊ አደራ እንዳታሰወቅሰኝ” እያለ ይወተውተው ገዝ።

“ሰውዬ፣ በጠዋት አትልክረኝ” አለው ቻርሊ ተቆጥቶ።

“ምን ቸገረኝ? እኔ እንደሁ ውርድ ከራሴ ብያለሁ” ተላላኪውም በተራው ተቆጥቶ ሄደ።

ቻርሊ ህንጻው ላይ ወዳለው ሻይ ቤት ወጥቶ ቡና ካዘዘ በኋላ መስኮት አጠገብ ተቀምጦ አስፋልቲ ላይ የሚተላለፈውን መንገደኛ ያስተውል ጀመር። ህሊናው ግን ተላላኪውን በማመናጨቁ እየወቀሰው ነው።

ቡናውን ጠጥቶና ሲጋራውን እጭሰ ወደ ታፈ ቢሮ ሲያመራ ዳንኤል ጀምርንና ሣራ ጋዴምን እጅ ለእጅ ተያይዘው ወደ ሻይ ቤቱ ሲያመሩ ደረጃው ላይ እገኛቸው።

ሰላምታ ሊሰጡት በፈገግታ ሲቀርቡት ግን ግምባሩን እንደቋጠረ የአንገት ሰላምታ ሰጥቷቸው አለፈ። ብዙ ጊዜ የውስጥ ስሜቱን መደበኛ አይሆንለትም። ጥላቻውን በተቋጠረ ግምባሩ እንጂ በሞቀ ፈገግታ ሸፍኖ ሌላውን ማቁል አይችልም።

ታፈ ቢሮ ሲገባ ያጋጠመው ደግሞ ከወትሮው ለየት ያለ ሁኔታ ነው። ቻርሊ ገና በሩን ከፍቶ ሲገባ ከመቀመጫቸው ተነስተው በፈገግታ ተቀበሉት። የተቋጠረ ግምባሩ ላይፈታ ሰላምታ ሰጣቸውና እየተጠራጠረ ወንበር ስቦ ተቀመጠ።

ታፈም ተንጠራርተው ግድግዳው ላይ ያለውን መጥሪያ በመጫን ተላላኪውን እየጠሩ “ታዲያ ምን ትወስዳለህ ቻርሊ ቡና ወይስ ሻይ ልዘዝ?” ሲሉ ጠየቁት።

“የለም አሁን ጠግሁ” አለ ቻርሊ ግራ እንደተጋባ።

“ተው! ተው! ያለቃ ግብዣ እምቢ አይባልም” ታፈ አግደረደሩት።

“የለም፣ አሁን ከብብ ነበርኩ” ሲል ተከላከለ ቻርሊ ። በሃሳቡ ግን “ይህ የሰው ከንቱ ዛሬ ደግሞ ምን የተንኮል ቁማር ሊጫወት አሰቦ ይሆን?” እያለ ያሰላለጠ።

ተላላኪው በሩን ከፍቶ ብቅ እንዳለ፣ ታፈ በስህተት መሆኑን ገልጸው አሰናበቱና “ታዲያስ ቻርሊ? ሀይወት እንዴት ነች?” አሉ መላጣቸውን እያሻሹ።

“እንደ ክረምቱ ቆፈናም ናት” መለሰ ቻርሊ።

ታሪ ከምከም ብለው ሲሰቁ ቆዩና “አይ” ቻርሊ ህይወትንክ ቆፋናም ማራኪም የሚያደርጋት ባለቤቱ ነው። ህይወትን ግምባርህን ጨናገገህ ከተቀበልካት እርሷም ትሆናለች። ብድር በምድር ነዋ ነገሩ! ስቀህ ከተቀበልካት ደግሞ ታሞቅሃለች። ምኑው ቢሉ ወርቅ ላበደረ ወርቅ ነዋ!” አሉት እየላቁ። ቻርሊ አልመለሰላቸውም።

“እርቲስት በተፈጥሮው ተጫዋችና ደስተኛ ነው። አንተ ግን መቼ ይህን ይህ የተቋጠረ ግምባርህ የሚፈታው?” የውሸት ሳቃቸው ከፍሉን ሞላው።

“አንድ ቀን!”

የቻርሊ መልስ እየገረማቸው ከኪላቸው የሲጋራ ፓክ አውጥተው ጋበዙት። አንድ ፍሬ አውጥቶ በታሪ ኩልኩልት ክብሪት ለኮሰ። ታሪም በፀጥታ ማጨስ ጀመሩ።

“ሰማ ቻርሊ፣ ዛሬ እንኳን ያስጠራሁህ ለብርቱ ጉዳይ ነው። እንደምታውቀው የዚህ የተከበረ ቲያትር ቤት ስም ከጊዜ ወደ ጊዜ እየጎደፈ፣ አድናቂዎቹንም እያጣ ነው። ከሁሉም በላይ ደግሞ ስንቱን ያየንበት ጥበብ እየተልከሰከሰች በማንም ምሁር ነን ባይ ጭንጋፍ ስትረገጥ ማየቱ እጅግ አላስቦኛል። እናም በኔ ግምት ጥበቧን እንወዳታለን፤ ለጥበቧ ክብር እንቆማለን የምንል ሰዎች ተብብረን እጅና ጓንት በመሆን ከወደቀችበት ልናነሳት መሰለፍ የሚኖርብን ዛሬ ነው።”

ቻርሊ የሚሰማው ሁሉ ከታሪ ኩልኩልት አንደበት የሚመነጭ መሆኑን ተጠራጠረ። በያንዳንዱ አረፍተ ነገር መጨረሻ ላይ “ከመቼ ወዲህ?” የሚል ጥያቄ በልቡ እያነሳም ነበር የሚያጸምጣቸው።

“ወደ ዋናው ጉዳይ ለመግባት፤ ሰሞኑን ማስታወቂያ ተመልከተህ እንደሆነ የመከነች ተስፋ የሚል አዲስ ተውኔት ለቲያትር ቤታችን ተልኳል። እና ይህን ተውኔት እንዲያዘጋጅ ያ ዳንኤል የሚሉት የምሁር ጅምር ተመድቧል። እኔ እንኳን እናንተ በመያው የበሰላችሁትና ልምድ ያላችሁ ቲያትሩን ለማዘጋጀት ትመዘግባችሁ ብዬ ነበር። የተመንሁት ግን አልሆነም። ይሁን። እሱን እንተወውና ይህ ተውኔት መነሻው ወይ መውደቂያው እንደሆነ አስጠንቅቄዋለሁ። እንደማይላክላት ግን እርግጠኛ ነኝ።”

“አንተንም በመሪ ተዋናይነት እንዲያጫውትህ ነግረዋለሁ። ይህን ያደረኩት ለመያው ባለኝ ፍቅርና ከማንም በላይ በችሎታህ ስለምተማመንብህ ነው። አየህ በደንባራ በቅሎ ቃዊል ተጨምሮ እንደሚባለው በርሱ ድንቁርና ላይ ምሁር እያለ የሚጀገናቸው

እውሮች ይጨመሩበትና ሥራውን ሁሉ የጨረባ ተዝካር እንዳያስመስሉት ሰግቻለሁ። እንደገናም ደግሞ አልተማራችሁም፤ ጥበቡን አታውቁትም እያሉ የሚዘባብሩባችሁን ጅምር ምሁራን ሁሉ፤ በዚህ ተውኔት ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ ትቀጧቸዋላችሁ። እናንተ እውነተኛዎቹ የጥበብ ልጆች፤ እነርሱ አስመሳዩች፤ እናንተ ብልሆች፤ እነርሱ ጅላጅሎች መሆናቸውን ታስመሰክሩበታላችሁ።”

ቻርሊ በታሪ ኩልኩልት መላጣ ውስጥ የተጠነሰሰው መርዝ ምን እንደሆነ ሊረዳ አልቻለም። በሚጠላው ሰው የመድረክ መሪነት በሚዘጋጅ ቲያትር ውስጥ ለመካፈል ደግሞ አንዳችም ስሜት አልነበረውም።

“ጥያቄውን ባልቀበልሰ?” ሲል ግምባሩን እንደቋጠረ ጠየቀ። ታሪ በቅሬታ ሲመለከቱት ቆዩና “የቲያትር ቤቱ ተቀጣሪ ሠራተኛ መሆንህንም አትርሳ! እንጀራህ እኮ ነው” አሉት።

“በአዘጋጁ በኩል ይሄ ትእዛዝ ሊደርሰኝ ሲገባ እዚህ ቢሮ ድረስ በግል የተጠራሁበት ምክንያትስ ምንደነው?”

ታሪ እንደመደናገጥ አሉና “የአሁኑ ግንኙነታችንም በኔና ባንተ መካከል የሚቀር ነው። አየህ ቻርሊ፣ ይሄ ጋግርት ጠባይህ እኮ ነው ከሰው በታች አድርጎ ያስቀረህ። ለምን እሺ ባይ አትሆንም? ከሰንቱ ታግለህ የምትዘልቅ ይመስልሃል?”

ታሪ ኩልኩልት ምንም ነገር ሊያደርጉለት እንዳላበቡ ቻርሊ ያውቃል።

ለህዚህም ከመቀመጫው ተነሳና “እንጀራዬ በመሆኑ ትእዛዜን ተቀብያለሁ” ብሎ ከፍሉን ለቆ ወጣ።

ታሪ “ተከሰሰውና ተበጭቀው ደከመው የተኙትን አንበሶች ከተኙበት በማንቃት ለመጨረሻው ፍልሚያ ወደ ሰንቱ መንዳት!” የሚለው የጥበብኛው አመራራቸው አንድ መርህ፤ በቻርሊ የተነሣ አይላካልኝ ይህን የሚል ስጋት በአስምሯቸው በመጫሩ በጥልቀት ስለጉዳዩ ማሰብ ጀመሩ።

መላው ዓለም ያደመጣት እስከመሰላት ድረስ ግራ ተጋብታ ሰበተች - አብነት መገገሻዬ ዓለሙ ሁሉ ስለገዢው ቃል ኪዳን የሚፈታተናት እየመሰላት ተሸማቃለች። የልቧን ፍቅር ሊያይላት የነፍሷን ጫሽት ሊያደምጥላት የቻለ ባለመኖሩ እርቃኗን አደባባይ የቆመች እስከመሰላት በሀፍረት ተኮራምታለች።

“ጠባቂውን የሚያክል ሰው ይኛ ምድር አላብቀለችም ... ልጄ እባክሽ ፍራሽን አይኛ ልሙት” ነግቶ ሲመሽገ ደግሞ መሽቶ ሲነጋ የእናቷ ውትወታ ይሄው ነበር። አብነት ጆሮዋን ድፍን አድርጋ በመያዝ ከእናቷ ትሸሽለች።

“እስከመቼ መግባባት እንደማንችል አላውቅም። ከጠባቂው ጋር በሆንሽ ቁጥር መድረክ ላይ እንዳለሽ ተዋናይ ራስሽን ቁጠረ ብዬ ሰንት ጊዜ ልንገርሽ? ደርሶ ግበላ መሆን... ግምባር መቋጠርን ምን አመጣው?”

“አልሆንልሽ ብሎኝ ነው አባዩ...”

“የድርጅቱን ሀላውና አደጋ ላይ እንደምትጥይው አታውቂም?”

“ጭራሽ ተዋናይ መሆን አልቻልኩምኮ አባዩ”

“ቻርሊ ከሚባለው ቲያትረኛ ጋር ምን እንዳገናኘሽ ልታስረጃኝ ትችያለሽ?”

“ምንም...”

“እንዴት ምንም? ያለ ምክንያት ነው በየአደባባዩ አብረሽው ስትንከረፈፈ የምትውደው?”

አብነት መልስ አልሰጠችም።

“ለመሆኑ የሁለት ልጆች አባት መሆኑንና መንግስት በፀረ ህዝብነት እንደሚከታተለውስ ታውቂ ኖሯል?”

“ማን ነገረህ?”

“አይመለከትሽም፤ ጥያቄዬን ብቻ መልሽ”

“እረ ቻርሊ ፀረ ህዝብ አይደለም”

“ምን አልሽ?”

“ምንም”

“ሁለተኛ ከርሱ ሰውዬ ጋር ታየሽ የሚሉ ነገር ብሰማ ውርድ ከራሴ” የአሁያ ሥጋ አልጋ ሲሉት አመድ አሉ። የድርጅቱ ብቸኛ ተስፋ አንቺ መሆንሽን ዘጋሽው?”

አብነት ትጨነቃለች።

ሰዓሊው ዘንድ ብቻዋን ስትሄድ ደግሞ “ያ ደደብ ጓደኛሽ ይህና ነው?” ይላታል የሳድን እየተመለከታት።

አብነት በሀፍረት ተሸማቃ ዝም ትላለች።

ብቸኝነቱ ቢጫጫናት “ነሬ ጋዴምን ይቅርታ ልትጠይቅ ወሰነች። “ሃሉ፤ ሣራ?”

“አዎን፤ ማን ልበል?”

“ነሬ፤ እባክሽ ሁሉን ረስተሽው እንደ ቀድሟችን እንሁን”

“ማን ልበል?”

“አንቺ ግን እንዴት ጨካኝ ነሽ ሣራ...”

“ይሄን ስልክ ልዘጋው ነው። ማንሽ?”

“አብነት ነኝ ሃ...” ስልኩ ጆሮዋ ላይ ተዘጋ። “ዓለም ሁሉ አንቅሮ ተፍተኛል ማለት ነው?” አለች አብነት ለራሷ።

በዚህ ላይ ደግሞ እሁድ በመጣ ቁጥር “እከስፎርድ ዩኒቨርሲቲ ሳሉ...” የማያባራው የጠባቂው ንዝንዝ አለ።

ቻርሊ ግን ይህንን ሁሉ አያውቅም። የሚያውቀው አንድ ነገር ከርሷ ጋር ሲሆን ደስተኛነት የሚሰማው መሆኑን ነው። ቀኑን ሙሉ ተቋጥሮ የዋለው ግምባሩ አብነትን ሲያይ ይፈታል። ቀኑን ሙሉ ተዘግቶ የሚውል ልሳት አብነትን ሲያገኝ ይፍታታል።

ይሄ ደግሞ አብነትን ቀን ተሌት ያስጨንቃታል። “እስከ መቃብር ካንተው ጋር ነኝ” ብላ ቃል ኪዳን በገባችለት ሰው ጀርባ የምታላግጥ ስለሚመስላት ነፍሷ ትሸበራለች። ስለዚህም ብዙ አውጥታ ካወረደች በኋላ ሁሉንም ነገር ዘርዝራ ልትነግረው ወሰነች።

ቻርሊ ቀናተኛና በርሷ በመጣ ነገር ሙት መሆኑን ታውቃለች። ሰሞኑን ያደረገውን ስታስታውስ ደግሞ ይደንቃታል።

ፒያሣ መሃል በሚያዘውትሩት ቡና ቤት ተቀምጠው ቡና እየጠጡ ያወጉሉ። አብነት ከሰዓሊው ጋር ያላሰራቸውን ዓመታት ትዝታዎች እያጫወተችው ነበር። እነርሱ ከተቀመጡበት ትይዩ ደግሞ አንድ ሰው ፊቱ የተቀመጠውን ሙሉ ሻይ እያማሰለ አብነትን ለረዥም ጊዜ አፍጥጦ ያያታል። ቻርሊም በበኩሉ በሰውየው አስተያየት ተገርሞ አፍጥጦ ያስተውለዋል። ሰውየው ፈጽሞ አያየውም። የአብነት ሀሳብ ሙሉ በሙሉ ሰዓሊው ላይ ነበር።

ቻርሊ ማፍጠሩ ሲሰለፈው ዐይኑን ሰብሮ የአብነትን ጨዋታ ያጸምጥ ገባ። ብዙ ቆይቶ ቀና ሲል ግን የሰውየው ዐይን አብነት ላይ መሆኑን አየ። ጭንቅት ተሰማው። እየቆየ ሲሄድ ግን ንዴትና አልህ ይተናነቀው ጀመር።

“ያን ሰውዬ ታውቂዋለሽ?” ሲል በአገጩ እያመለከተ ጠየቃት።

አብነት መለስ ብላ ሰውየውን አየችው። የበረደውን ሻይ እያማሰለ አፍጥጦ ያያታል። “አላውቀውም... ምንው?” አለችው ግራ ተጋብታ።

ከተቀመጠበት ቱር ብሎ ሄደና ሰውየው አጠገብ ቆሞ ቁልቁል አፈጠጠበት። “ምንው ወንድም?”

ሰውየው ከእንቅልፉ እንደነቃ ሁሉ ጭንቅታቱን ደጋግሞ ወዘወዘና “ምንው?” አለ ቻርሊን በገረሚታ ሽቅብ እያስተዋለው።

“ለምን ታያታለህ?”

“ማንን?” የሰውየው ድፍርስ ዐይኖች ተበለጠጡ።

“በማን ላይ ነው የምታሸፈው?” ቻርሊ አፈጠጠበት። ቤቱ ውስጥ የነበሩ ተስተናጋጆች ሁሉ በድንጋጤና በመገረም ያዩት ጀመር።

ሰውየው አብነት ወደነበረችበት አቅጣጫ ገልመጥ ብሎ ከተመለከተ በኋላ በገዱ ላይ ይነበብ የነበረው መገረምና ድንጋጤ ወደ ፈገግታ ተለወጠ። “ወላጊ ለአዚም... ያንተን ቆንጆ አላየሁብህም። በጥልቅ ሃሳብ ውስጥ ተውጪ ነበር” አለ እየሳቀ። ቤቱ በሳቅ ታመሰ።

ቻርሊ በሠራው ስህተት ተደናግጦ ምን ማለት እንደሚገባው ተጨንቆ ከቆየ በኋላ “ለሁለተኛው ሰው እንደዚህ አይታይም!” አለውና ወደ ነበረበት ተመለሰ።

ሰውየው ሲሰቅ ቆይቶ “እንተም መታረም አለብህ እኮ ወንድሜ! ይችን የመሰለች ሽጋ ይዘህ ስትዞር እንደኔው ከሌሎች ጋር እንዳትጠላ ምናል ማየት ከልክል ነው!” የሚል መፈክር ብትለጥፍበት?” አለና ሳቱን ቀጠለ። በቤቱ ውስጥ የነበሩ ሁሉ ከጣራ በላይ ሳቱ።

ቻርሊ አልመለሰለትም። ሂሳቡን ከፍሎ በፍጥነት ወጡ። በዝግታ እየተራመዱ ታክሲ ወደሚይዙበት አቅጣጫ ሲያመሩ አብነት

የሚታገላችኋል ማቅ እያፈነች ጠየቀችው። “ቻርሊ ግን ምን መሥራትህ ነው?”

“ምን ሠራሁ?”

“ሰውየውን እንዴት እንዴት ነው ያደረከው?”

“ታዲያ ሰው በሰው ላይ እንደዚያ ዐይኑን ያፈጣል?”

“ቀንተህ ነው! አይደል?”

ቆም ብሎ ሲመለከታት ቆየና “እውነቱን ማወቅ ከፈለግሽ አምን?” አላት።

“አታምኝም ማለት ነው?”

“አለማመንንና መቅናትን ምን አገናኛቸው?”

“ሰዎች የሚቀኑት የሚወዷቸውን ስለሚጠራጠሩ አይደለም?”

“አትሳሳች። የሌላውን ባላውቅም እኔ የምቀናው ስለማምንሽ አይደለም። ለኔ ፍቅር ማለት ስለት እንደሆነ ደጋግሜ ነግረኻለሁ። እስከትልሻለሁ አብዬ! እኔ እንኳን በሙሉ ዐይኔ ላይሽ አልደፍርም። እንጂ! ለአንዲት ሰከንድም ቢሆን የሌላው ሰው ቀልብ ሲያርፍብሽ ለአንድም ቀን ቢሆን በሌላው ሰው ልብ ውስጥ ማደርሽን ሳብ ነፍሴ እሪ ብላ ትሞሃለች። ከቱ ጠባይ! አይጣል አመል! የፈለግሽውን በይወ። ላንቺ አይታወቅሽም እንጂ ህይወቴን ለውጠሽዋ። ከውስጤ ተንጠፍጥሮ ያለቀ የመሰለኝ ተስፋ ሲያንሰራራ ይታወቅኛል። ሬት ሬት ትለኝ የነበረች ህይወት ትጣፍጠኝ ጀምራለች። ጨለማ ትመስለኝ የነበረች ዓለም ብርሃን ስትፈነጥቅ ትታየኛለች። የመኖሪ ምክንያት ሆነኛል አቢ። ለጨለማው ህይወቴ ብርሃንን የሰጠሽኝ አለኝታዬ አንድ ቀን ከዐይኔ ብትሰወረገ ህይወቴ ምን ሊመስል እንደሚችል ይታሰባኝና አንቺን ያየሁባትን ቀን እረግማለሁ። አንድ እውነት እነግርኻለሁ። በኔ ህይወት ውስጥ አብነት መንገሻ ማለት የህልውና ጥያቄ ነች። የመኖር ወይ ያለመኖር ፈተና!”

“ቻርሊ!”

“ይህ የነፍሴ እውነት ነው አቢ!”

“እወድሃለሁ!”

ፍቅረኞቹ አዘውትረው ሰዓሊውን ይሸገኙታል። በእረፍት ሰዓቱ ሁሉ “የደም ጎርፍ” የተሰኘውን አብስትራክት ስለል ይሠራል። ከቻርሊ ጋር በተገናኙ ቁጥር የሚያስተን አታካሮ ስለመደረገው ውዝግባቸው ወደ ጸብ ያመራል የሚለው ስጋቷ ተወግዶላት እንዲያውም ደስተኝነት ይለማታል - አብነት።

በሳሊው ውስጥ በሳሊው ሲገራውን እንደነበረ ይንገራደዳል።
ቻርሊ ከሰፋው ላይ ተቀምጦ መጽሄት ያገላበጣል። አብነት ሻይ
የጠጠባቸውን ሰኒዎች እያሳሳች ሰረት እያረገች ቻርሊን
ትመለከተዋለች። ዛሬ ገዱ ሁሉ ፈክተዋል። ስለዚህም በህይወቷ ውስጥ
የደረሰውን ምስቅልቅል ለማሰራዳት ከዚህ የተሻለ ቀን እንደሌላት
ገመተች። ያለችበትን ሁኔታ ሲረዳ ሊፈጠርዋት የሚችለው ህዘን
እየታሰባት ግን ለፊት እንደተጨነቀ ነበር።

ብርቅዶዎችን አጣጥባ ከቦታቸው በማስቀመጥ ወደ ሳሊው
ስትመለስ አርቲስቶች እሳትና ጭድ ሆነው አገኘቻቸው።

“... ‘የደም ጎርፍ’ አልከው በዚህ ስእል ላይ የምታጠፋው ጊዜ
ግን የባክን ጊዜ ነው የሚመስለኝ” አለ ቻርሊ ያገላበጠው የነበረውን
መጽሔት ጠረጴዛው ላይ ወርውሮ ።

“እንዴት?” ሰላሊው በመገረም ተመለከተው።

“የህዝቦችን ተስፋ የሚያጨልም በመሆኑ”

“ያለሁበትን ዘመን እውነታ ነው የሠራሁት። የጽጌረዳ አበባ
የምታሸት ቆንጆ ሴት መሳል ነበረብኝ?”

“እንደዚያ ማለቴ ላይሆን፤ አሁን ከምታየው ጨለማ ጀርባ
ሊመጣ የሚችለውን ብሩህ ቀን ሊያሳይ የሚችል...”

ሰላሊው የያዘውን ሲጋራ ጥሎ ትቢያ እስኪሆን አሸውና
“የዚህን ትርምስ ውጤት ልንገርህ? በህዝብ ልጆች ደም በታጠበ
ዙፋን ላይ የፋሽዝም መደላደል ነው። በድርጅትና በትጥቅ የማይመራ
የህዝቦች አመጽ ትርፋ አንገትን ለገዢዎች ካራ አመቻችቶ መስጠት
ብቻ ነው። ያኔ ማለቂያ የሌለው የደም ጎርፍ ይንገቀገባል” አለው
ጥቂት ወደ ቻርሊ እንደቀሰረ።

“ገዢዎች በዲሞክራሲያዊ መብቶች ላይ በጭነት የአፈር
ክምር ሳቢያ ህዝቦች ሊነቁ፤ ሊደራጁና ሊታጠቁ አልመታደላቸው
እውነት ነው። ይሁን እንጂ እጅና እግሮቻቸውን አጣጥፈው አደራጅ
ከሰማይ እንዲወርድላቸው፤ ገዢዎቻቸውን የሚፋለሙበት ትጥቅ
እንዲዘንብላቸው አያልሙም። እየታገሉ ይደራጁና እየተደራጁ
ይታጠቃሉ” አለው ቻርሊ በርግጠኝነት።

ሰላሊው ፍትፍት ብሎ እየሳቀ፤ “አሁን በምትለኝ መንገድ፤
ያለውን የሃይል ሚዛን ሳስተውለው ምን እንደሚታየኝ ታውቃለህ?፤
ባንድ ማእዘን ትልቅ ዝሆን በሌላው ማእዘን ደግሞ ትንሽ ትንኝ” አለና
ሳቁን ቀጠለ።

ቻርሊ ብሽቀቱ እያለታወቀበት “ይህን ያህል የህዝብን ሃይል
ትንቃላት ማለት ነው?” ሲል ጮሆ ጠየቀው።

የሰላሊው መልስ ደግሞ ይበልጥ የሚያሳብደው ነበር። “ህዝብ
የራሱ ሃይል የለውም! የህዝብ ሃይል፤ የህዝብን እውነት ይዘናል ብለው
ማድንዘዣ በከተቡት መሪዎች መጻፍ ውስጥ ነው። ይህ በመጻፋቸው
ያመቁት ሃይል ደግሞ ገዢዎች የራሳቸውን ዓላማና ጥቅም ለማሰፈጃም
በህዝቡ ላይ መልሰው በመጫን የሚያንበረከቡበት ሃይል ነው።
በመጻፋቸው በገባው የህዝብ ሃይል መልሰው ህዝቡን ይዝቡታል።
‘እሾህን በእሾህ’ እንዲሉ የህዝብ ተቃውሞ ልሣን በህዝብ መጻፍ
ይታፈናል። የህዝብ አዕምሮ የገዢዎች አዕምሮ ነው። መሪዎችን
ተከትሎ ለልማት ወይ ለጥፋት ይሰለፋል። ለሰላም ወይ ለጦርነት
ይታጠቃል። ‘ለምን?’ ብሎ አይጠይቅም፤ ግራ ቀኝ አይቶ
ሊድርጊቶቹ ምክንያቶች አይፈልግም። እንዲህ አይነት የራሱ አዕምሮ
ያለው ከሽዎች ውስጥ አንድ ቢገኝ እምቢ ባይሆን ተወልዷልና
በህዝብ ሰይፍ ይሰየፋል፤ መሪዎችን ተከትሎ ሲሄድ አልወርድም ያለ
በህዝብ ከንድ ይወገራል፤ እና አትድከም ወዳጂ፤ የህዝብ ሃይል... ጂኒ
ቁልቁል የምትለው ሁሉ ፈዝ ነው” አለው።

ሰላሊው ከሚናገራቸው ቃላት ጋር የሚያወናጭፋቸውን
እጆቹንና የሰውነት እንቅስቃሴውን አብነት ስትመለከት በመድረክ
ሂደት ላይ ያለ ተውኔት የምትከታተል እስኪመስላት ድረስ ያለችበትን
ዘንግታለች። ቻርሊ አልመለሰለትም። በጁ የያዘውን መጽሔት
እያገላበጠ ቀልቡን ሁሉ ጀርው ላይ ሰብስቦ ያዳምጠዋል።

ሳይታሰብ “የህዝብ አዕምሮ የገዢዎች አዕምሮ ነው አልከኝ?”
ብሎ ቻርሊ የብሽቀት ሳቁን ለቀቀው። “የኛ ማኪያሽሊ፤ ከሰማየ
ሰማያት ምጡቅ አዕምሮ ያላቸው ልዩ ገዢዎች ወርደው ለህዝቡ
አዕምሮ ይሁኑለት ካልከማ በፈላጭ ቆራጮች የምታመልክ እንጂ
በዲሞክራሲ የምታምን ሰላላሆንክ ፋሺዝምን መኮንን ባልተገባህም
ነበር። በዚህ ለባባልህክ ሂሳብ የህዝብ አዕምሮ ነው! ስለዚህም ህዝቡ
እንደከብት ተነጂ ነው።”

“ወዳጄ፤ ሀቁ ግን ይሄ አይደለም። ህዝቡን በሃይል
አንበርክከውና አሸማቀው ገዢዎች ለተወሰነ ጊዜ ብቻ ህዝቡን
በመከፋፈል ሲገዙት ይችሉ ይሆናል። ህዝቡ ግን ብዙም ሳይቆይ
ከደክዘበት ይነቃል። ዋ! ያን ቀን ገዢዎችን ምን ይውጣቸው ይሆን?”

ያኔ የህዝቡ የበላይነት ይወጥናል፤ ደሞክራሲያዊ ይገነባል። ለእኔ ህዝብ ማለትም የተገፋውና ብዙሀኑ የጭቁን መደብ ነው።

“አንተ ግን ወዳጅ ግራ የምታጋባ ፍጡር ነህ። ከገዢዎችና ከጨቋኞች አንድ አንዱ እንዳልቀጥርህ እናገርህና ለነርሱ ያለህ ጥላቻ ያሳስተኛል። የህዝቦች ወገን ነህ እንዳልል በህዝብ ላይ ያለህ ንቀት ያለበረግኛል። ለምን ተስፋ እንደቆረጥከህ ለምን ራስህን ከዓለም እንዳገለልክ አይገባኝም። በውነት ሰላንተ ምን እንደምል አላውቅም” አለ ራሱን በሀዘኔታ እየነቀነቀ።

“በዚህ እንኳን ልትጨነቅ አይገባም። የኔ ህይወት ምንም ሚስጥር የለውም። እኔ ከዚህ እናንተ ከምትፍሩበት ትልቅ ጨለማ ውስጥ የራሴን ውጋጋና የሚያጥበረብር ትንሽ ዓለም ፈጥሬ የምኖር የእኔነቴ ጥላ ነኝ። ይች ትንሽ ዓለም የምልህ ሥነ ጥበብ ነች። ታስብላለህ ብርሃና ግን ከትልቁ ዓለም ጨለማ ጋር ሲነጻጸር የትንታግ ያህል እምንት ነው። እና ሁልጊዜም እጨነቃለሁ። ግዙፉ ጨለማ ትንሿን ብርሃን እንዳይውጣት አፈራለሁ። አትገረም፤ ከዓለም የምሸሸው በጨለማው ዓለም ውስጥ ሰባዝን የትንሿ ዓለሜ አቅጣጫ እንዳይጠፋኝና ለዘለዓለሙ በጨለማው ተውጦ እንዳልቀር ስለምሰጋ ነው። ስለኔ ይሄ በቂ አይሆንም ትላለህ?” አለው እየሳቀ። አብዙት ሰዓሊው ስለራሱ ሲናገር የሰማችው በዚያን እለት ብቻ ነበር። እንኳህ ሁለት ሰዎች አንድ ቀን እንኳን በሃሳብ ሊግባቡ ባለመቻላቸውም ከመገረም በቀር አንዱን ደግፋ ሌላውን ተቃውሞ ሃሳብ ሰጥታ አታውቅም። ፍቅረኞቹ በመጨረሻ ሰዓሊውን ተሰናብተው ወጡ።

ከበትሉ ቤት ወደ ጎተራ በሚወስደው የአሰፋልት መንገድ ጦርዝ ላይ እጇን በእጁ ውስጥ አቆላልፋ ብዙ ከተጓዙ በኋላ “ቻርሊ ዛሬ ደስተኛ ትመሰላለህ” አለችው።

“እንዴት?” አላት በገዥ ላይ የሚታየው ፈገግታ እየደመቀ። “እንጃ ... ዛሬ ልዩ ሰው ሆኑበኛል፤ ፊትህ የሚረጨው ፀዳል ራሱ የጨረቃን ያክል ነው” አለችው እየሳቀች።

“ለኔ” ይታወቀኛል። እንዲህ ሲሆን ግን አፈራለሁ። በመከራና በታላቅ ፈተና ሞገሟ እንዳንድ ጊዜ የሰው ልጆች ደስታ ወሸን የለውም ይባላል። ብዙውን ጊዜ ቅጥ የሌለውንና ምንነቱ ያልታወቀን ደስታ ተከትሎ የሚመጣው ሃዘን ጥልቅ ነው” አላት በቁም ነገር።

አብዙት ደንገጦች። ልቧ በፍጥነት ይመታ ጀመር። ልታረዳው የተዘጋጀችው መርዶ ዐይኖቹ የሚረጨትን ብርሃን አውድሞ፤

ነገሩን ያፈካውን ፀዳል አክሰሞ ሊያሸግቅቀው እንደሚችል ስታሰብ ሆኖ በርሀራሄ ዘለለ። አግራጭ ግን አልነበራትም።

“ሰማ ቻርሊ ...” ብላ በመጀመር የህይወቷን ምስቅልቅልና ፍቅራቸው ያለበትን አደገኛ ሁኔታ በዝርዝር ገለጸችለት።

እያንዳንዱን አረፍተ ነገር በጨረሰች ቁጥር ዐይኖቹ በድንጋጤ ይፈጡ፤ ከንፈሮቹ ይንቀጠቀጡና እግሮቹ እስኪዝሉ ድረስ ጉልበቶቹ ይብረከረኩ ነበር። ሆኖም ንግግሯን እስከትጨርስ ቃል አልተነፈሰም። ቀና ብላ ስታየው አፋን እንደሰፈተ ቀርቷል። ከንዱን ይዛ እየነቀነቀች “ቻርሊ” አለችው። የሚሰማት ግን አይመስልም።

ቆይቶ ድንጋይ መስሎ ከቆመበት የያዘችውን ከንድ መንጭቆ እየተወላገደ በፍጥነት በመራመድ ጥሏት ሄደ። “ቻርሊ! ቻርሊ! ምን መሥራትህ ነው?” እያለች ልትከተለው ብትሞክርም ልትደርሰበት አልቻለችም።

“ደደብ!” አለች ጉንጮቿ ላይ መውረድ የጀመረውን እንባ እየጠረገች። ሳታሰበው ከንፈሯን ቅርጭም አድርጋ ነክሳለች።

“ከማን ነው የሚሸሸው? እኔ የበደልኩት ነገር አለ እንዴት! የተጨነቀች ነፍሴን ዋይታ አድምጦ አይዞሽ ሊለኝ፤ አላውልሽ ሊለኝ ሲገባ ፊቱን ጠምገዝ፤ ጥሎኝ የሚሄደው ለምንድነው?” ስትል አሰባች መንገዱ ላይ እንደቆመች።

የገዛ እልጋ ጉርሮዋን አንቆ ያንቀጠቅጣት ጀመር። “ወንዶች እንደምን ያሉ ይሉኝታ የማያውቁ ህሊና ቢሶች ናቸው?፤ ችግርና ፈተና በመጣ ቁጥር ከፍቅረኞቻቸው ጎን ከመቆም ይልቅ ለምንድነው መሸሽ የሚቀናቸው?፤ ለምንድነው የመከራን ቀንበር እንዲሸከሙ ፍቅረኞቻቸውን ብቻቸውን የሚተዋቸው?” መልስ የሰጣት ግን አልነበረም።

በዚህች ምድር ላይ ያለ አይዞሽ ባይና ያለ ረዳት “... እስከመቃብር ከአንተው ጋር ነኝ፤ ብዙሃህ የቆምኩበት ምድር ትከዳኝ” ከሚለው ቃል ጋር ብቻዋን የቀረች ስለመሰላት መላይቱን ዓለም ጠላች።

*** **

ወይም ሁሉንም በየሰዓቱ እየተመላለሱ ከእኛ ጋር ረዥም ቆይታ ያደርጋሉ። ጠበቃውም በሰጠታ ወረቀት የተጠቀሰለ መተያያየት እየያዘ መምጣትን ቀጥሏል፤ አባቷ በአጣጥሞ ሥራ ተወጥረዋል። ሰዓሊውም በ “ደም ጎርፍ” ላይ እንዳፈጠጠ ይውላል። ቻርሊ ግን የለም።

በየቀኑ ቴያትር ቤት ስትደውል የምታገኘው መልስም “ቻርሊ ሰሞኑን አልገዛም” የሚል ነው። ምን ሊደርስበት እንደሚችል በመገመት ተሳቀቀች። በተለይ “አንቺ ለኔ የህልውና ጥያቄ ነሽ። የመኖር ወይንም ያለመኖር ፈተና” ያላትን ስታስታውስ ነፍሰና ስጋዋ በሰጋት ይበጩቅ ጀመር። በርግጥ ከዚህ ቀደም የመኖሪያ ቤቱን አካባቢ በጨዋታ መሃል በምልክት ነግሯታል። በሰዚህም ብትፈልገው አይጠፋትም። ሆኖም ወንድን ልጅ ተከትሎ መንጠልጠሉ ትርፉ መናቅ ይሆናል ስትል ፈራች። በውስጧ ያለው የናፍቆት ጉልበት ግን ከፍራቻዋ በላይ ነበር።

የቻርሊን ቤት እንደገመተችው በቀላሉ አጠያይቃ ደረሰችበት። መንደሩን መሀል ለመሃል አቋርጦ በሚያልፈው መንገድ ጦርዝ ላይ ኖራ የተቀባችውን ጓደኛት ሃውስን ስትመለከት ሆዱ በርህራሄና በህዝን ይዘል ጀመር። እስከመቃብር ቃል የገባችለት ፍቅረኛዋ የሚኖረው ራሷን ትከልልበት አጥር እንኳን በሌላት ቤት ውስጥ ነው። ሣራ ጋዴም “በአንቺና በርሱ መካከል ያለው ርቀት በሰማይና በመሬት መካከል ያለውን ስፋት ያክል የተዘረጋ ነው” ያለችትን አስታውሳ በቅሬታ ፈጣሪ አለች።

የምታደርገው ጠፍቷት ከጓደኛት ሃውስ ትይዩ ፈንጠር ብላ አንደ ቆመች አንድ ሰው ገርበብ ያለውን በር ከፍቶ ወጣ። ቀይ እጅጌ ጉርድ ሸሚዝና የፀሐይ መነጽር አድርጓል። አብነት ሮጣ ልትጠመጠምበት ምንም አልቀራት። እንደዘበት አየት አድርጓት አለፈ። ቻርሊ አለመሆኑን አወቀች።

“እባክህ...” አለችው ፈራ ተባ እያለች የወጣቱ ከቻርሊ ጋር መመላለል አስገርጋት። ቆም ብሎ ካነተዋለት በኋላ ጥቂት ተራምዶ ቀረባትና “ማንን ፈለግሽ የኔ እህት?” አላት።

አብነት ደነገጠች። “እባክህን ቻርሊን ፈልጌ ነበር”
“ቻርሊ ታግሏል” አላትና በጥርጣሬና በመገረም ይመለከታት ጀመር።
“ላገኘው ፈልጌ ነበር”

አንደቆመ ጥቂት አለብ ወደ ጓደኛት ሃውስ እየተጣደፈ ገባ። ትንሽ ከቀየ በኋላም እየተጣደፈ ወጥቶ “ጠብቂው” አላትና ደጋግሞ እየተገላመጠ ሄደ - ሊትል ቻርሊ።

ፍዝዝ ብላ አንደ ቆመች፤ ቻርሊ ጋቢውን ትከሻው ላይ ጣል አድርጎ ገርበብ ያለውን በር ከፍቶ ወጣ። ያልተበጠረው ፀጉሩ ተንጨባሯል - ሰውነቱ ገርጥቶ አጥንቶቹ ፈጠዋል፤ ጠይምሬቱም ከክል ብሏል። ዐይኖቿን ተጠራጥራ ደጋግማ እሸቻቸው። እየቀረባት ሲመጣ ግን ገደል አፋፍ ላይ የተንጠለጠሉ ሁለት የብር ኳሶች የሚመስሉ ዐይኖቿን አየችና እርሱነቱን አረጋገጠች። “ለካንስ የፍቅርን ቅጣት አብረን ነው የተቀጣኙው። በመለያየት ስጋት እኩል ኖሯል የቀሰልነው” ስትል አሰበች።

ጥቂት ተፋጠው ቆሙ። ወዲያው እንባዋ አመለጣትና ሰውነቷ ሁሉ እየተንዘፈዘፈ ታለቅስ ጀመር። እርሱ ግን እንደተጠየቀት ሁሉ ፊቱን ጠምዝቦ ባሻገር እየተመለከተ ዝም አለ።

“ቻርሊ ምንው እንዲህ ሆነክብኝ?”
አልመለሰላትም።

“...ምንው ተለወጥከብኝ? ጠላኸኝ?” አንድ ጊዜ የገረጡ ጉንፎቹን፤ አንድ ጊዜ ያልተበጠረ ፀጉሩን፤ አንድ ጊዜ ደግሞ ጤዛ ላይ እንዳደረ ብረት የሚቀዘቅዙ ጣቶቹን እየቆሰሰች ትወተውተው ጀመር።

“ንገረኝና የኔም አንጀት ይቁረጥልኝ። እባክህ የውሃ ላይ ኩበት አድርገህ አታዋለኝ። እኔ እኮ አሁንም በማንም አልለውጥሁም። የገባሁልህን ቃል ታስታውሰ የለም... እስከ መቃብር ከአንተው ጋር ነኝ”

የለበሰውን ጋቢ ጦርዝ ጭምድድ አድርጋ በመያዝ ዐይን ዐይኑን በሰጋት ስትመለከተው፤ የደረቁ ከንፈሮቹን ሳመል ያህል አላቆ “ሞተክ!” አላት። ድምጹ ከሸለቆ ሸለቆ አስተጋብቶ እንደደከመ የገደል ማሚቶ በርቀት የሚሰማትን ያህል በህሊናዋ ውስጥ ነጠረ።

“ማንው እሱ የሞተው?” አለችው በድንጋጤ እንደፈጠጠች።
“ምስኪን ቻርሊ ከፍቅርሽ ጋር ተቀበረ። አሁን የቀረው ነፍስ አልባ ቆዳውን ተሸክሞ የሚንጠራውዝ በድኑ ብቻ ነው። ማንን ልትፈልግ መጣሽ?” አለና ፊቱን አዙሮ ወደ ጓደኛት ሃውስ አመራ።

ፊቷን ሸፈነችና “አይሞትም! ቻርሊ እኔን ለብዥኝት ጥሎ አይሞትም! ከፍሊ የተዋሃደች ነፍሴን ማንም ከኔ አይነጥታትም... ከሀይወቴ ጋር የተጣመረች ሀይወቴን ማንም ፈልቅቆ አይነጥላትም” የኔው ቻርሊ አይሞትም!” እያለች ትንሰቀሰች ጀመር።

ድምጹ ስለጠፋባት ፊቷን ገለጥ አድርጋ ስትመለከት ቻርሊ የለም። አንዳች የድንጋጤ ስሜት ከራሳ ፀጉሯ እስከ እግር ጥፍሯ ነክሯት አለፈ። ገልመጥ ገልመጥ ብላ ድንጋጤ ባፈጠጣቸው ዐይኖቿ ዙሪያዋን ቃኝች። ልታዋው አልቻለችም። ድው! ድው! ድው! የሚለው የገዛ ልቧ ምት ለጆሮዋ እስኪሰማት ድረስ ፈራች።

በዝግታ ገርቦብ ብሎ ወደተከፈተው በር አመራች። መግባት ግን አልደፈረችም። ደጃፋ ላይ እንደቆመች “ቻርሊ! ቻርሊ!” ስትል ተጣራች። የመለሰላት አልነበረም። “እባክህ አታስጨንቀኝ! እባክህን አትበድለኝ...” ከቤቱ ውስጥ የሚያገተመትም ድምጽ የሰማች መሰላትና ገርቦብ ያለውን በር ገፋ አድርጋው ገባች። ዐይኖቿ ደብዘዝ ያለውን ብርሃን እስኪለማመዱት ድረስ በድቅድቅ ጨለማ ዙሪያዋን የታጠረች ያህል ምንም ለማየት አልቻለችም።

ጥቂት በጥቂት ዐይኖቿ ጨለማውን አሸንፈው ሁሉን ማየት ሲችሉት ቻርሊን ሁለተኛው ከፍል ውስጥ አልጋው ጠርህ ላይ ከርምት ብሎ ተቀምጦ አየችው። ከተቀመጠበት ሆኖ አንጋጠ ይመለከታታል። እንዳለውም ነፍሳ ያለው ፍጡር መሆኑን የሚያስረዱለት የሚንከራተቱት ዐይኖቹ ብቻ በመሆናቸው “ሞቻለሁ” ቢል እውነት አለው።

ለጥንሰ ቆሚያለሁ ግለት ዘበት ኖሯል። የሰው ልጅ ለገዢ ገዛው እንደዚህ ባዳ ይሆናል? ያ እንደማለዳ ጮራ ልብን የሚያቀልጥ ፈገግታው ከምን ገባ? በራሳ የመተማመን መንፈሱን ምን እንዲህ ሰበረው? ያን ወንዳወንድ አቋሙን ውሃ እንደገባ አሞሌ ያሟረው ምንድን ይሆን? እዚያው እንደተቀመጠ የሚሞትባት መሰላትና ፈራች።

ጠጋ አለችና ጋቢውን ትከሻው ላይ አስተካክለችለት። ዞር ብሎ እንኳን አላያትም። ዐይኖቹን አፈሩ ወለል ላይ እያንከራተተ ዝም አለ።

ቻርሊ? እባክህን ፍቅርህን እንጂ ጥላቻህን አቃብሮ። አለበደልኩህም? እመነኝ... ከመሰለህም ይቅር በለች ትከሻውን እንደያዘች ተማግታለች።

“አንቺ የበደልሽኝ ነገር የለም አብነት! ራሴ እራሴን በደልኩት። በመካከላችን ያለው ገደል ሊዘለል የማይችል መሆኑን ማየት አቃትኝ። ፍቅር ዐይኔን ሰወረኝ! የማመዛዘኛ ሀሊናዬን ቀማኝ። አብነት እባክሽ ተይኝ... እንደገዛ ጥላዬ በሄድኩበት እየተከተልሽ በፀፀት ጅረፍ አትግረፈኝ። በቃኝ! እወድሃለሁ አትበይኝ! የሸህ አክልል በጭንቅላቴ ላይ ደፍተሽ መርዛም ጌጥ ሆኖ አታድሚኝ!” አላት በሚንቀጠቀጥ ድምጽ።

“ቻርሊ...”
“ቀድሞም እኮ ነግራኝለሁ። እኔ ላንቺ የምገባ በው አይደለሁም።”

“እንደሱ አትበለኝ ቻርሊ...”
“ለምን እውነትን እንፈራዋለን? እንደ ግንባር ላይ ጠባሳ ልሸህ፤ ፈግፍጌ ላጥፋህ ቢሉት በጀ የማይለውን ሃቅ ለምን እንሸሸዋለን? አንቺ ዘረ ብዙ የሃብታም ልጅ ነሽ...”

“እመነኝ አልኩህ ቻርሊ! ንዋይ አይለውጠኝም... የሚያልፈውን ሀብት እምኔ ለዘለዓለሙ በውስጤ አብቦ የሚኖረውን ፍቅርህን ያህል ታላቅ ሀብት በገንዘብ አልለውጠውም።”

“አንቺ ወጣትና ውብ ነሽ አብነት!”
“ውብትም እኮ ጤሃ ነው ሆይ! አደይ አደይን ሆኖ አይከርምም! ቀስተ ደመና በሰማይ ላይ እንደዋለበት እያድርም፤ አበባም አብቦ አይኖርም። ውብቴ የማይደበዝዝ ውበት የልብ ፍቅር ብቻ ነው። እባክህ ውብ ነሽ እያልክ አታንጠራራኝ? ነገ በእድሜ ነቀርሳ ጉንጮቼ ሲሸበሸቡት የዐይኔ ውሃዎች ሲገጡ ወደቅሽ ወላለቅሽ ልትለኝ ፤ ዛሬ ውብ ነሽ አትበለኝ...”

እጇን ይዞ ተሳፋሪ አንገቷ ላይ ጥምጥም ብሎ አቀፋት። ለተቅበዘበዘው መንፈሱ ተገን እንደሚፈልግ አላጣችውም። እጇቿን ወገቡ ዙሪያ አጠላልፋ ጭምቅ አድርጋ አቀፈችው።

በእቅፏ ውስጥ እያለ የቀዘቀዘው ደሙ ሲጥቅጥ የደክመው ሰውነቱ ሲፍታታ ታወቃት። እርሷም አንድ ደስ የሚል ስሜት ሰውነቷን ሲወረው... ልቧ ቅል። ዐይኖቿ ስልምልም... ገልበቶቿ ብርክርክ ቢሉ ተሰማት።

የአንዳቸው መቅት አንዳቸውን ቢፈቅዱ በገዛ ልባቸው ደወል እየደነበሩ፤ አንዳቸው በአንዳቸው እቅፍ ውስጥ ተሰለመደው።

ከገፈባቸው ለአመል ያህል ከከንፈሯ አላቀ “እውድሻለሁ አቢ” አላት።

የትንፋሽ ያህል ነበር ያዳመጠችው። አዕምሮዋ ሥራውን ያቆመ፤ ልቧ ደም መርጨቱን የረሣ መሰላት። በነጭ ደመና መሰል ነገር ውስጥ እየተንሳፈፈች፤ ሰማየ ሰማያትን እያቋረጠች ሽቅብ ወደ አየር እንደምትመጥቅ፤ የምድርን ማህፀን ሰርሰራ የውቅያኖስን ያህል ጥልቀት ቁልቁል እንደምትጠልቅ ገመተች። “ቻርሊን እኔም እውድሃለሁ” ለማለት እያሰበች ሃይሏም ጉልበቷም ከድቷት ተዘለፈለፈች።

ከዚያ በኋላ የምታስታውሰው ምን ነበር? ምንም። አብነት ቻርሊን አልጋ ላይ የሞት ያህል እንቅልፍ ወሰዷታል። ቻርሊን ጋቢውን ደረብ እንዳደረገ ጓዶት ሃውብ ሳሉን ውስጥ ይንጎራደዳል። ሲጋራ ማጨስ ሰላሰኛው ከክሊ ሳንቲም አውጥቶ ወደ ደጅ ብቅ አለ። በቶ ላይ ተቀምጦ ያንቀላፋል።

“ቡቾ!” ቡቾ ከእንቅልፉ ነቅቶ ቻርሊን ሽቅብ አስተዋለና ፈጥኖ ተነሳ።

“እቤት ጋሽ ቻርሊን”
“ሂድና ከጅማል ሱቅ ሁለት ሲጋራ ግዛልኝ... እንደ ልማድህ ሰበረህ እንዳታመጣ ደግሞ” ሣንቲሙን ሰጠው።

“ጋሽ ቻርሊን...”
“ምን ሆነ?”
“ማንናት ቅድም ጓዳ ሆና የጮኸችው?”
“ማን ጮኸ?”
“ሃረገውይንን ገረፏት እንዴ?”
ቻርሊን ሳት አፈነው ። “ወሰላታ በል ቶሎ ሂድ!”
“ጋሽ ቻርሊን...”
“ቶሎ ሂድ እኮ ነው የምለሁ!”
“እርሶ ግን ጨካኝ ልምት”
“ምን በደልኩህ?”
“እባዬ ሲገርፈኝ አንድም ቀን እንኳን ገላግለውኝ አያውቁም”
“አንተ ለምን በአንድ ዳቦ አትጠግብም?”

“እኔ እንኛ ይርበኛለን” እባዬ አሳማ ነህ የሚለኝ እውነት ነው!” ቻርሊን ሌላ ሣንቲም አውጥቶ ሰጠውና “በዚህ ደግሞ ለራሴህ ዳቦ ጥ” አለው። በቶ ፊቱ ጨረቃ መሰለ።

“ለምንድነው ትምህርት ቤት ያልሂድከው ቡቾ?”
“ሂሳብ ችያለኝ። እባዬ ይበቃሃል ብሎኛል። ከዚህ በላይ ካወቅህ ታብቃለህ ብሎኛል... ተምረህ ከምታብድ ደንቆሮ ሆነህ ብትራብ ይሻላል ብሎኛል። እውነቱን ነው ጋሽ ቻርሊን?”

ቻርሊን ልቡ በጥልቅ ሀዘን ስለተወጋ አልመለሰለትም። ቡቾም እየሮጠ ወደ ተላከበት ገሰገሰ።

አብነት ከሰመመን ዓይነት እንቅልፍ ስትነቃ ቻርሊን አልጋ ውስጥ እንደሆነች ተረዳች። ወዲያውኑ የፍራቻና የድንጋጤ ሰሜት ያንቀጠቅጣት ጀመር። “ለምን? ለምን እንደዚህ ሆነ?” እያለች ተንከቅሰቃ ማልቀስ ጀመረች። ለተደፈረው ክብሯ ለወደፊቱ ሀይወቷ ለጠበቃው እድል ... ለማን እንደምታለቅስ ግን አታውቅም።

መጀመሪያ ላይ ክብሯ ያለወገና ማዕረግ፤ ውስኪ እንደ ውሃ ሳይፈሰ፤ ጮማ ሳይቆረጥ፤ ከበሮ ሳይደለቅ በመሄዱ ራሷን እንደ ክብረ ቢሰ ሲት አድርጋ በመቁጠሯ የቁጭት እሳት ከውስጥ እየፈጀ አቃጠላት።

እየቆየች ግን “ሃፍሴ ለመረጠው ሰው የሰጋና የልብ ክብሯን አሳልፈ ሲሰጠሁ ‘ረከሰሽ!’ ብሎ የሚከንኝ ከቶ ማን ነው?” እያለች ራሷን አጀኝች።

ተንጋላ ከተኛቸበት አልጋ ላይ ለመነሳት ስትሞክር ጉልበቶቿ ይንቀጠቀጡባት፤ ከባድ የራሱ ምታትና የአካል ድካም ይሰማት ጀመር። “ቻርሊን እባክህ ውሃ” ስትል ጠየቀችው።

ከአልጋው ትይዩ ባለው ወንበር ላይ ከርምት ብሎ ተቀምጧል። የደንገጠ፤ ግራ የገባውና ተስፋ የቆረጠ ፊቱን ስትመለከት “አብነቱ፤ እንደድ በግርነቷ ውሃ በላት የሚባለውን ተረት ታውቂያለሽ? ወደድኩ፤ አፈቀርኩ ብለሽ ስትንበረከኪ ጀርባሽን ረግጦ በሌላይቱ ሄዋን ላይ ለሚንጠለጠል የአዳም ዘር አንዲት ብለሽ ልብሽን እንዳትሰጡ” እያለች ሣራ ጋዴም ያስጠነቀቀቻትን አስታውሰችና ልቧ በፍጥነት ይመታ ጀመር።

በብርቃቱ ቀድሞ የሰጣችን ውሳኔ ጠጥታ በትግል በፍቅርና በርህራሄ ዐይን ቁልቁል እያስተዋለት “እቢ፣ ስለወደፊት ህይወታችን ምን ታስቢያለሽ?” ሲል ጠየቃት።

ለረዥም ጊዜ በፀጥታ በትመልከተው ቆይታ “አገሃለሁ!” አለችው ድክም ባለ ድምጽ።
“እርግጠኛ ነሽ አቢ?”
“እንደገና ቃሴን በመሃላ ማረጋገጥ አለብኝ?” አለችው በቅሬታ ፈገግ ብላ።
“የለም!... ቃልሽንስ ራሴን የማምነውን ያህል አምነዋለሁ!”

ክፍል ሦስት

ምዕራፍ አሥራ ሶስት

መንገሻ የኔህ ተጨንቀው ነው የሰነበቱት። የቀን እረፍት የለ የሌሊት። “አብነት አስመጭና ላኪ ድርጅት” ከዚህ በፊት ካጋጠሙት አደጋዎች ሁሉ የከፋ አደጋ ላይ ነው!

አብነት እንደወትሮዋ አታያቸውም። ማለፉ ከቤት ይወጣል፤ ቀትር ላይ ወደ ቢሯቸው ይመለሱና ሰፊውን ቢሮ ቆልፈው ከወዲያ ወዲህ እንደተንቆራጠጡ የሰልኩን እጅታ ሲያስሱና ሲጥሉ እስከ ምሽት ይቆያሉ። ውድቅት ላይ ወደ ቤታቸው ይመለሳሉ። ምን እንደተፈጠረ ልታውቁ ግን አልቻላችም።

አንድ ጠዋት ካቀረቀረችበት የሂሳብ መዝገብ ላይ አሰጠርተዋት እየተጣደፈች ወደ ቢሯቸው ገባች። አባቷ ፒፓቸውን እንደነከሉ፣ ጠበቃው ቢጋራውን እያጨሰ በፀጥታ ተቀምጦዋል። ከፍተኛ ችግር መፈጠሩን ከቢሮው ሁኔታ ተረዳች። ጠበቃው ከዋቀ ፈገግታ ጋር ሰላምታ ሲያቀርብላት፣ አባቷ የምትቀመጥበትን ወንበር በአገጫቸው አመለከቷት። ሆኖ እንደፈራ ወንበር ሰባ ተቀመጠች።

አባቷ ግምባር ላይ በይ ሠርተው የሚታዩት የህይወት መስመሮች ተስፋ መቁረጣቸውንና ጭንቀታቸውን ገልጸው አሳዩዋት። የሚያጨሱትን ፒፓ መተርኮሻው ላይ አስቀምጠው ጉርሯቸውን ከጠራረጉ በኋላ “በጣም አጣጥረህ ለሆነ ጥብቅ ጉዳይ ነው የጠራሁህ አቶ ስዩም። በቅድሚያ ግን አብነት እዚህ የተገኘችበትን ምክንያት ማወቅ ከፈለግህ በሚቀጥሉት ጥቂት ዓመታት ውስጥ የድርጅቱን ሃላፊነት ተቀብላ እኔን በመተካት የምትሠራ ስለሆነ የድርጅቱን ሚስጥር ማወቅና ያጋጠመውን ችግር መካፈል ስላለባት ነው...”

ገና ገግግራቸውን ሳይጨርሱ ጠበቃው በመገረም የሚቆለጨለጨ ዐይኖቿን እያርገጠገጠ ከመቀመጫው ተነሳና “እንኳን ደስ ያለሽ ጽጌረዳ” በማለት ጨበጣት።

አብነት በዚህ ድርጊቱ በመደናገጧ የዘረጋላትን እጅ ከመጨበጥ በቀር የተናገረችው ነገር አልነበረም።

አባቷ በቅሬታ ፈገግ እያሉ “አትድክም አቶ ስዩም፤ ድርጅቱ አሁን ከገባበት የችግር ማጥ ካልወጣ ከእንግዲህ አብነት አስመጭና ላኪ

ድርጅት የሚባል ታሪክ የለም። የጌታ ሀይወት በአደጋ ላይ ነው። አሉና ሁሉንም በፀጥታ ያስተውሏቸው ጀመር። የአባቱት ዐይኖች በድንጋጤ ፈጠጡ፤ የጠባቂው አፍ በመገረም ቀከፍቶ ቀረ።

ከጥቂት ቆይታ በኋላ ጠባቂው ከንፈሩን በምላሱ እያረጠበ “ከዚህ ቀደም ከደረሱት አደጋዎች አስከፊ የሆነ ችግር ደረሰ እንዴ?” ሲል ጠየቀ።

“የአሁኑ ከምን ጊዜውም የከፋ ነው። እንዴት ብዬ እንኳን እንደምገልጽላችሁ አላውቅም” አሉና ያስቀመጡትን ፒፓ እንስተው በፀጥታ ያጨሱ ጀመር።

“ይግለጹልኝ... ከዚህ ቀደም በዚህ ድርጅት ምክንያት ያልተጋፈጠው ፈተና፤ ያላየነው አበሳ የለም። የአሁኑን ደግሞ እንዳመጣጡ እንደምንመልሰው እርግጠኛ ነኝ” አለ ጠባቂው። ከአፋ የጀጉ ቢመስልም ገጽታው ግን ስጋትና ጭንቀት እንዳንገጠበት ነበር።

“ወደ ሃገር ውስጥ በድብቅ ልናሸልከው የሞከርነው ብዛት ያለው የጦር መሣሪያ ተያዘ” አሉ አባቷ በቁጭት ጥርሶቻቸውን እያፋጨ። አብነትና ጠባቂውም በድንጋጤ ድንጋይ መስለው ከመቀመጥ በቀር እንዲትም ቃል አልተነፈሱም።

ከብዙ ቆይታ በኋላ ጠባቂው የሚያጨሰውን ሲጋራ በመተርከሻው ላይ አጠፋና “ታዲያ ከዚህ ቀደም እንደምናደርገው በመርህዎቻችን ተጠቅመን ድርጅቱን ከወንጀሉ ነጻ የምናደርግበትን መንገድ ለምን አንጠቀምም?” ሲል ጠየቀ።

“ይሄኛው ችግር ከምን ጊዜውም የከፋ ነው። እንዳለመታደል ሆኖ ብዙ ውስብስብ ጉዳዮች ተፈጽመዋል። ለባለስልጣናት መደለያ ሰጥተን፤ የፊናንስ ፖሊሶችን እፍ በብር ጠቅጥቀን፤ የህግ ሰዎችን አይምሮ በጉቦ ብዛት እደንዝዝን፤ ድርጅቱንም ሆነ የጌን ሀይወት ከአደጋ የምናተርፍበት ቀዳዳዎች ሁሉ ተደፍነዋል” አሉ ራሳቸውን በቁጭት እየነቀነቁ።

“ደህና... ዝርዝር ጉዳዩን ቢያስረዱ?” አለ ጠባቂው የማስታወሻ ደብተሩንና ብዕሩን አውጥቶ ለመጻፍ እየተመቻቸ።

“ተወው አቶ በዩም፤ ከአንገዲህ ምንም መጻፍ አያስፈልገው” አሉት እሻቸውን እያወናጨቱ። ጠባቂው በመገረም እየተመልከታቸው የማስታወሻ ደብተሩንና ብዕሩን ወደ ኪሶ መለሰ።

“ከዚህ በኋላ ማድረግ የምንችለው ብዙ ነገር ያለ አይመስለኝም። ምናልባት አንድ የመጨረሻ መከራ ብቻ ማድረግ የምንችል ይመስለኛል። ይኛ ቀዳዳ ደግሞ ዝሆንን በመርፈ ቀዳዳ የማሸለክ ያህል የጠበበች ነች። ለማንኛውም ዝርዝር ጉዳዩን ላስረዳችሁ” አሉና ከመቀመጫቸው ተስተካከሉ።

ድርጊቱ የተፈጸመው ከአንድ ሳምንት በፊት ነበር። “የአብነት አስመዋና ላኪ ድርጅት” ከአንድ አውሮፓዊ የግል ኩባንያ ጋር በመዋዋል በርካታ የጦር መሣሪያዎች ይገዛል። ከሱዳን መንግስት ባለስልጣናት ጋር በመመስረትም መሣሪያዎቹ ካርቱም ላይ እንዲራገቱ ያደርጋል። የሱዳን መንግስት ባለስልጣናት በሰጡት የይለፍ ፍቃድም መሣሪያዎቹ በአንድ መለስተኛ የጥንት መኪና ተጭነው ኩርሙክ ከተባለው የሱዳን የጦረፍ ከተማ ድረስ ይመጣሉ።

በናፖሊዮን አምባው የሚመራ ሰባት አባላት ያሉት የድርጅቱ ሠራተኞች ኩርሙክ ላይ መሣሪያዎቹን ተረከበው ሸራ በለበሰች ቶቶታ ፒክ አፕ መኪና በመጫን አሳቻ መንገድ ተጠቅመው ወደ አሰሳ ይበራሉ። ያ መሣሪያ በሀገር ውስጥ በህቡእ ለሚንቀሳቀስ አንድ የፖለቲካ ድርጅት በከፍተኛ ዋጋ የሚሸጥ ነበር።

የኮንትሮባንድ መሣሪያዎቹን የጫነችው ቶቶታ የአሰሳን ከተማ ለቃ ከመውጣቷ በፊት በፊናንስ ፖሊሶች እይታ ውስጥ ትገባና እንድትቆም ትጠየቃለች። መኪናዋን ሲያሸከረከር የነበረው ናፖሊዮን ከሁለቱ የሥራ ባልደረቦቹ ጋር በመመካከር የፖሊሶቹን ማስጠንቀቂያ ጥሶ በከፍተኛ ፍጥነት እየበረረ ያመልጣል።

የአካባቢው ፊናንስ ፖሊስ አዛዥ የሆነ ሻምበል ሁለት ፖሊሶችን በማስከተል በዓንድሮሽር መኪና ቶቶታዋን እያባረረ ተኩስ ይከፍታል። እነ ናፖሊዮን ቶቶታዋ በጫነችው ክብደት ማቢያ ከሚያባርራት ላንድሮሽር እይታ ውጭ መሆን አለመቻሏን በመገመት መኪናዋን ዳር በማስያዝ በላንድሮሽር ላይ የአፀፋ ተኩስ ይመልሳሉ።

በዚህ ሁኔታ ሁሉም ከመኪናዎቻቸው ወርደው ከግማሽ ሰዓት ለበለጠ ጊዜ ይዋጋሉ። በዚሁ ውጊያ ላይ ሁለቱ የድርጅቱ ሠራተኞች ወዲያውኑ ሲሞቱ፤ ናፖሊዮን ከንዱ ላይ በጥይት ይጫርና መኪናዋን ጥሎ ያመልጣል።

ከፈናንስ ፖሊሶቹ ወገን ሻምበሉና አንድ ወታደር ሲሞክሩ ለሰባቸው ወታደር በተከሰ ወቅት ወደ ቶሮታዋ በመጣጋት ጋቢናውን ከፍቶ ቁልፏን ሊነቅል ሲሞክር በናፖሊዮን እጅ ቀስሏል።

አባቷ ዝርዝር ታሪኩን ሳይጨርሱ ጠባቂው ጣልያ በመግባት “እና መኪናዋ ተይዛለች ግለት ነው?” ሲል እየተቆጠነጠ ጠየቀ።

መንገሻ በአዎንታ ራሳቸውን ነጥቀ።

“ናፖሊዮን ከመሸቹ በፊት ታርጋዋን ነቅሎ ነበር?”

“በዚያ በኩል ችግር የለም። ቀድሞውንም የተለጠፈላት የሃሰት ታርጋ ነበር። የሻሲ ቁጥሯም የተፋቀ ነው።”

ጠባቂው በአፍይታ ተነፈሰና “በተገደሉት ሠራተኞች ኪሳ ውስጥ ማንነታቸውን ሊለይ የሚችል መታወቂያ ነበር?”

“የመስክ ሠራተኞቻችን መታወቂያዎች ሁሉ የሀሰት መታወቂያዎች መሆናቸውን ታውቅ የለም?”

“ታዲያ የተጫነው የጦር መሣሪያ የኛ ድርጅት ለመሆኑ ምን ማስረጃ ያገኛሉ?” ሲል ጠባቂው በፈገግታ ጠየቀ።

አባቷ በረዥሙ ተነፈሱና “አሁን የገጠመንን ችግር ከሌላው ጊዜ ችግራችን ሁሉ የከፋ የሚያደርገው ይሄው አይደለ?” አሉ።

“እንዴት?” አለ ጠባቂው አሁንም እየተቆጠነጠ።

“መሣሪያዎቹን በድርጅቱ ስም የዝገበት ሰነድ መኪናዋ ውስጥ ነበር!” አሉ ከንፈራቸው እየተንቀጠቀጠ።

ጠባቂው መቀመጫውን በመርፈው የተወጋ ያህል ፍንጥር ብሎ ተነሳና “እንዲህ ዓይነት ስህተት እንዴት ሊፈጠር ይችላል?” ሲል ጮኸ።

“ተፈጥሯል። ሰነዱ ልክ ከሱዳናቹ ጋር ርክክቡን እንደጨረሰን እዚያው ጠረፋ ላይ መቃጠል ነበረበት። ናፖሊዮን እንዴት ይህን እንደዘገጋ አላውቅም። እንደሚለው በመጨረሻዋ ደቂቃ ሰነዱን ከመኪናዋ ውስጥ ለማውጣት ጊዜ አልነበረውም” አሉ በፀፀት።

“በጣም አሳሳቢ ጉዳይ ነው” አለ ጠባቂው ተመልሶ እየተቀመጠ።

“ትልቁን አሳሳቢ ጉዳይ ደግሞ ልንገራችሁ?”

“ከዚህ የከፋ?”

“ከዚህ በጣም የከፋ! በተከሰ ልውውጥ የሞተው ሻምበሉ ማን እንደሆነ ለመገመት ትችላላህ?”

ጠባቂው ራሱን በመወዝወዝ መገመት አለመቻሉን ገለጸ።

“ከፍተኛ ደረጃ ላይ ናቸው ከሚባሉ የሃገሪቱ ባለስልጣኖች ውስጥ የአንደኛው ታናሽ ወንድም ነው። ቀብሩ የተፈጸመውም በአዲስ አበባ ከተማ የሴፍ ቤተክርስቲያን ሲሆን፤ ባለስልጣኑ የወንድሙን ደም ለመበቀል እየማለ ዝቷል ሲሉ ሰማሁ። በዚህ ሳቢያ የሃገሪቱ የደህንነት ሃይሎች ሁሉ በኛ ጉዳይ ዙሪያ መረባቸውን ዘርግተዋል። የፈናንስ ፖሊስ አባላት በበኩላቸው የአባሎቻቸውን ደም ለመበቀል ቀን ተሌት ጉዳዩን መከታተል ቀጥለዋል።

“ከኛ ወገን የሞቱት ሁለት ሰዎች እጅ አሻራዎች ጉዳይስ?” ጠባቂው መጠየቁን ቀጠለ።

“ሁለቱም ከዚህ ቀደም በማናቸውም ምክንያት አሻራ ያልሰጡ ናቸው። በመሆኑም ከአስከሬናቸው ላይ የሚነሳው አሻራ በፖሊስ ሪከርድ ውስጥ በሰነድነት ከተያዙ አሻራዎች ጋር ተመሳክሮ ማንነታቸው ሊለይ አይችልም” ሲሉ መለሱለት።

አብነት ዐይኖቿ እንደፈጠጡ የልቧ ምትም ከደቂቃ ደቂቃ እየጨመረ ነው።

“በጣም ያስደነቀኝን ነገር ደግሞ ልንገራችሁ ይህን ያህል ማስረጃ አግኝተው፤ ደህንነቶችም ይሁኑ ፖሊሶች እስከአሁን የድርጅቱን በር ማንኳኳት እንዴት እንዳቃታቸው ብቻ ነው። ይሄ ዝምታቸው ከማስገረም አልፎ እያስጨነቀኝ ነው” አሉ በፒፓቸው ጫፍ ጠረጴዛውን እየቆረቆሩ።

“ምናልባት ሰነዱ እስካሁን በጃቸው አልገባ እንደሆነሰ?” አለ ጠባቂው ገጽታው በተሰፋ ፀዳል እየፈካ።

“ተአምር ነው! ይሄን በጠራራ ፀሐይ ዝሆንን ከአንድ ሜትር ርቀት ላይ ማየት እንዳለመቻል ያለ እውርነት ነው” አሉ በቅሬታ እንደፈገጉ።

ሶስቱም ያለ ቃላት ልውውጥ ለረዥም ጊዜ በፀጥታ ተፋጠው ከቆዩ በኋላ አብነት በድንጋጤ የፈጠጡ ዐይኖቿን እያቁለጨለጨች “ቅድም ድርጅቱ ከተዘፈቀበት ችግር ውስጥ ለማምለጥ ከመርፈ ቀዳዳ የጠበባች መሹለኪያ አለች ብለህ ነበር። መንገዱን ልታስረዳን ትችላላህ?” ስትል ጠየቀች ከአባቷ አንደበት ተአምር ለመስማት እየጠበቀች።

አባቷ ከእንቅልፋቸው እንደጠነ አይነት በረገጉና “አዎን... አዎን... ለዚያም ቢሆን ከጊዜ አንጻር ሲታይ እጅግ ብዙ ብዙ

ዘግይተናል። ምናልባት ያ ሰነድ እስካሁን በደህንነት ወይም በመንግስት ባለስልጣናት እጅ ያልገባ ከሆነ... ምናልባት አሁንም በቆሰለው የፊናንስ ፖሊስ እጅ ውስጥ ያለ ከሆነ የጠየቀውን ዋጋ ከፍለን ለመግዛት መሞከር የመጨረሻው አማራጭ ነው። በኔ ግምት ይሄኛው አማራጭ የማይሠራ ከሆነ “አብነት አስመጪና ላኪ ድርጅት” አበቃለት ግለት ነው። የኔም እጣ በነፍሰ ግዳይ ወንጀል ተከሰጄ ሃያ አራት ሰዓት ባልሞላ ጊዜ ውስጥ በጥይት መደብደብ ይሆናል። ከነዚያ ሁሉ የሰቃይና የትግል አመታት በኋላ ወደ ትቢያ የምዘቅጥበት ሰዓት ቀርባለች” አሉ ሀዘን በሰበረው ድምጽ።

አብነት በተቀመጠችበት ትንቀጠቀጥ ጀመር። በጠበቃው ፊት ላለማልቀስ ከውስጥ የሚታገለትን እንባ ጥርሷን እንደነከሰች አግዳለች።

“እንዳሉት አሁንም የቀረችዋ ትንሽ የተሰፋ ጭላንጭል ሳትወድም በጊዜ እያራገብን እንድትንገባለን ለማድረግ ብንጥር የሚሻል ነው የሚመስለኝ” አለ ጠበቃው።

“እሱንማ መች አጣሁት?!” ዋናው ጉዳይ እንዴት የሚለው ጥያቄ እኮ ነው አቶ ሰዩም” አሉ። አኳኋናቸው ሁሉ ሞት ተፈርዶበት ፍጹም ተስፋ እንደቆረጠ ሰው ነው።

ጠበቃው በጣቱ ከያዘው ሲጋራ ቀጥ ብሎ የሚወጣውን ጢስ በፀጥታ ሲመለከት ቆይቶ ፈገግ አለ። ብዙ ሳይቆይ ያች የፈገገታ ፍንጣቂ ገዱን ሁሉ በፍሰሃ አጥለቀለቀቸው። አብነት በጠበቃው ጭንቅላት ውስጥ ምን እንደሚመላለስ ለመገመት እየሞከረች በመገረም እፍጥጣ ታየው ጀመር።

“ይሄኛው ችግር የተወሳሰበና በጣም አደገኛ በመሆኑ ከዚህ ቀደም ድርጅቱን አጋጥመውት ከነበሩት አደጋዎች እጅግ የከፋ ቢሆንም እስከመጨረሻዋ ድቂቃ ተስፋ መቁረጥና እጃችንን አጣጥፈን ፖሊስ በራችንን እስኪያንኳኳ መጠበቅ አይኖርብንም። ማን ያውቃል? ይሄኛውንም ችግር እንደሌሎች ሁሉ እንወጣው ይሆናል... ውጤቱም ከዚህ በኋላ በምናደርገው ጥረት የሚወሰን ይመስለኛል...” አለ ጠበቃው ፊቱ ላይ የሚጫወተውን ፈገገታ ግምባሩን በመቋጠር ለመደበቅ እየሞከረ።

“ይሄን እውነት ነው። ዋናው ጥያቄ ከቀረችን የቅጽበት ያህል ጊዜ ጋር እንዴት አብረን እንሩጥ የሚለው ነው። ከዚህ በኋላ

በማንኛውም ድቂቃ ፖሊስ ደጃችን ላይ ሊቆም ይችላል” አሉ አባቷ ተስፋ እንደቆረጡ።

“ከዚህ ቀደም ምን ያህል ጊዜ ይህን ድርጅት ከተከሰሰባቸው ከፍተኛ ወንጀሎችና ከገባበት እሳት ውስጥ መንጭቁ እንዳወጣሁት ያውቃሉ። አሁንም በቀረችን ጊዜ እንድርጥባት እድሉን ብቻ ይሰጡኝ። ማን ያውቃል? ተአምር ሠርተን ዳግመኛ የድርጅቱን ህልውና ልናጸናው እድል ከኛ ጎን ይቆም ይሆናል” አለ ጠበቃው አብነትን በሰለታም ዓይኖቹ ሰረቅ አድርጎ አየጠረባት።

“የድርጅቱን ህልውና ብቻ አይደለም አቶ ሰዩም፤ ... ዋናው የራሴ ህይወት ጉዳይ መሆኑን አትዘንጋ!” አሉ አባቷ።

“ከእንግዲህ ጊዜ ባናጠፋ ይሻላል፤ ነገውኑ ወደ አሰሳ እንቀሳቀሳለሁ” አለ ጠበቃው በቁርጠኝነት ።

አባቷ ከመቀመጫቸው ተነሱ፤ ጠበቃውም ፈጥኖ ከመቀመጫው ተነሳ። ሁለቱም ለአፍታ ተፋጠው ከቆዩ በኋላ የሚንቀጠቀጥ እጃቸውን ዘረጉለት። ጠበቃው ደንዝዛ የተቀመጠችው አብነትን የጎድን እያስተዋለ የዘረጉለትን እጅ ጨበጠ።

“አቶ ሰዩም፤ እስካሁን ለድርጅቱ ለዋልከለት ውለታና አሁንም ህይወቴን ለማትረፍ ለምታደርገው ሩጫ ብድሩን በምን እንደምከፍልህ አላውቅም...”

የጠበቃው ዐይኖች ፈጥነው ወደ አብነት ሮጡ። “... በርግጥ በምድር ላይ ውለታህን የምከፍልበት ምንም አቅም የለኝም። ከገባሁበት ወጥመድ ውስጥ አመልጣለሁ የሚል እምነት ባይኖረኝም እንዳልከው እስከመጨረሻዋ ድቂቃ ድረስ እጅና እግራን አጣጥፌ በጭንቅላቴ ላይ ምላጭ እስኪሳብ መጠበቅ ስለሌለብኝ ሂድ ይቅናህ!” አሉ ድምጻቸው እየተቆራረጠ።

“ዋናው ጉዳይ የኔ ድካምና እርሶ የሚከፍሉኝ ወርታ አይደለም። ህይወትም መትረፍ አለባት! የረዥም አመታት ድካምና ትግልዎ ውጤት የሆነው ‘አብነት አስመጭና ላኪ ድርጅት’ በሮቹ ለዘመናት ተከፍተው ለትውልድ የሚተላለፍ ቅርስ ሆኖ መቆየት አለበት” አለ ጠበቃው ግምባሩን ቅጭም እንዳደረገ።

“ይሄ ተአምር መሆኑ አለበት!” አሉ መንገሻ ፈገግ ለማለት እየሞከሩ።

“ማን ያውቃል? ዝሆንን በመርፈ ቀዳዳ የማሹለክን ጥበብ ከንግዲህ ዓለም ከኛ ይማር ይሆናል። ዛሬውኑ ናፖሊዮን አነጋግሮ ነገ ጠዋት ወደ አሶሳ እበራለሁ” አለ ጠበቃው እየተጣደፈ።

“ወጪህ እጥፍ ሆኖ በኛ የሚሸፈን ይሆናል። ይቅናህ” አሉት አባቷ የጨበጡትን እጁን እየወዘወዘ። ጠበቃው ተሰናብቷቸው ወጣ።

በሰፊው ክፍል ውስጥ አብነትና አባቷ ብቻ ለረዥም ጊዜ በፀጥታ ተቀመጡ። ቆይቶ “ይሄውልሽ የመጨረሻዋ ሰዓት ቀረበች አብነት... ከንግዲህ ቀኔ የተቆረጠች ሙት ነች” አሉ አባቷ ክብሪት ጭረው የፒፓውን ትምባሆ ካቀጣጠሉ በኋላ።

“ለምን አትሰወርም?” አብነት ዐይኗን በጉጉት አፍጥጣ ጠየቀቻቸው።

“ወዴትም መጥፋት አልችልም ልጄ። በኔ ምክንያት አንቺንና አርያምን እንዲያስቃዩዎችሁ አልፈልግም። ከዚህ ይልቅ በጀግንነት ሞትን መጋፈጥን እመርጣለሁ” አሏት በቅሬታ ፈገግ እያሉ።

“ግድ የለህም አባዬ፤ እኛ ሁሉን እንችለዋለን!”

“አይሞከርም አልኩሽ እኮ!” ራሳቸውን እየወዘወዙ ቁርጡን ነገሯት።

“እሺ ቆይቶ ጠበቃውን እንዴት አምነኸው የህይወትህን ጉዳይ አሳልፈህ ትሰጠዋለህ?” ስትል ጠየቀች አብነት።

“አላመንኩትም። አምኜውም አላውቅም። ወደፊትም አላምነውም። አሁን ግን አማራጭ የለኝም። የቀረችውን የመጨረሻ እድል እገዳለሁ የተውኩለት እንደማይሳካለት ስለማውቅ ነው። ዝሆን በመርፈ ቀዳዳ እንደማይሸልክ እርግጠኛ ነኝ። ከዚህ ችግር ውስጥ ለመውጣት እጣችን ከመቶ አንድ ብቻ ነው... እና እጅግም አልተጨነኩም።”

“እኔ ግን ፈራሁ አባዬ... ይሄ ሰነድ በጠበቃው እጅ የገባ እለት እንደ ኳስ እያነጠረ እንደሚጫወትብን ታውቃለህ? ከችግር ወደ ችግር እንደምንሮጥ ይሰማኛል”

“ምንም አማራጭ የለንም። ከነብር በጥጫ የድመት ንክሻ መቶ ጊዜ ይሻላል... ተይው አሁን የምንጨቃጨቀው በሞተ ጉዳይ ላይ ነው” አሏት ከመቀመጫቸው እየተነሱ።

አብነትም ከመቀመጫዋ ተነስታ ቆመች። “አሁን የምረዳህ ነገር አለ?”

“በጊዜው ምንም የለም... ፖሊስ ደጀን እስኪያንኳኳ ተዋናዩን ንደኛሽን አጫውችልኝ” አሏትና ፈገግ አሉ።

አብነት በህፍረት ተሸማቃ አንገቷን አቀርቅራ ከአባቷ ቢሮ ወጣች።

ጠበቃው ጊዜ አላጠፋም። ከድርጅቱ ቢሮ እንደወጣ የሲትሮይን መኪናውን ሞተር ቀስቅሶ ወደ ናፖሊዮን አምባው መኖሪያ ቤት ገሠገሠ። ዝሆን ሆኖ በመርፈ ቀዳዳ ለመሹለክ ከጊዜ ጋር መሮጥ እንዳለበት አምኗል። የዚህ ሩጫ ውጤት ከማንም በላይ የሚጠቅመው በርሱ ግምት እርሱን ብቻ ነው። “በመጀመሪያ ግን እድል ከኔ ጋር ትሁን!” እያለ እድልን ተማለን።

ከልጅነቱ ጀምሮ ችግር ምን እንደሆነ ሳያውቅ በወላጆቿ ትከሻ ላይ ተሞላቆ ያደገ ቅምጥል ነበር። በሩህና የሰላ አዕምሮው ቀለም የመቀበል ከፍተኛ ችሎታ ነበረው። ይሄ የተፈጥሮ ችሎታው ደግሞ ለትምህርት ከኔ በላይ ለአሣር የሚል ሀኪተኛ ባህሪ ያለው ወጣት አድርጎ ቀረጸው። በዚህም ላይርቅ የተፈጠረበት የትልቅነት ትምክህት በትከሻው ላይ የሰንፍናን ከባ ደረበለት።

የሁለተኛ ደረጃ ትምህርቱን በከፍተኛ ውጤት አጠናቆ በአዲስ አበባ ዩኒቨርሲቲ በተፈጥሮ ሃይንስ ፋክሊቲ ፊዚክስ ለማጥናት ተመዘገበ። ከሁለት ዓመት በላይ ግን መማር አልቻለም። በዚያ እድሜው ቀልቡ የተሰረቀው በትምህርት ሳይሆን የአባቱን መኪና እየተዋሰ በሚያምነሽባቸው ሴቶች ጻፈና ጭን፣ በመጠጥ ጣእምና በካርታ ቁማር ነበረ።

የተመኘውን አላጣም። በከተማው አለ የተባለ ሴሰኛ፣ የተሸነቀረ ገንቦ ነው የሚሰኝ ጠጭ፣ እሳት የሳሰ ቁማርተኛ ወጣው። የትምህርቱም ነገር በዚያው አበቃለት።

ትምህርቱን ካቋረጠ በኋላ ለአራት አመታት ያህል የዘመድ ምክር ሳያገደው፣ የሰው እግዚአታላይ ሳይመክተው በዚያው አመሉ ገፋበት። በእድሜ እየሰከነ የልጅነት ጉልበቱ እየደከመ ሲሄድ ግን ሁሉም ነገር ሰለቸው። እድሜው እየባከነ መሄዱን በማስተዋለም ሁሉን በመጠኑ ለማድረግ ከራሱ ጋር ታገለ። ጉድ እስኪባል ድረስ አመሉን በሽን የተባረከ ለማስመሰልም ጣረ።

ይሁንና ውሎ ሲያድር ሃገሪቱም ሆነች ሀዘቡ ሰለሰለቸት ወደ እንግሊዝ አገር በረረ። ቀደም ሲል ከፍተኛ የትምህርት ውጤት ስለነበረውና የዩኒቨርሲቲውን የመግቢያ ፈተና በሚያኮራ ውጤት በማለቱም በአክሲደርድ ዩኒቨርሲቲ የሀገር ትምህርት የመከታተል እድል አገኘ። በዚያ ዩኒቨርሲቲ ግን ከሁለት ዓመት በላይ መማር አልቻለም።

እትብቁ ከተቀበረበት ሃገር በብብቁ ሽጉጦ ይዞት የመጣው አመል በጦሮቹ ምድር አገርሸቱበት የለየለት ፈንጭ ሆነ። ትምህርቱን አቋርጦም በአውሮፓ ከተሞች ለአምስት ዓመት ያህል ሲያጨባጭቱ ከረመ። በመጨረሻ የጭን ፊት ማየትና የጭን ምድር መርጥቶ ቀፈፈው። ሁሉምነገር ሰልችተትና ግራ ተጋብቶ ሲጨነት የአባቱን ሞትና ሀብታቸው ሰብሳቢ አጥቶ መዝረከረኩን የሚገልፅ ደብዳቤ ደረሰው። ውሎ ሳያድር የአየር ቲኬቱን ቆርጦ አዲስ አበባ ከች አለ።

ከዚያም በአፍላ ወረት፣ ያልወጣና ያልወረደበትን ሃብት እየረጨ በጭ ምድር ላይ የሰለቸውን ጭፈራ በጥቁር መሬት ላይ በአዲስ ጉልበት ተያያዘው።

የ1966 አብዮት ሲፈነዳ በእጁ የቀረው ንብረት፣ የሚኖርበት ቪላ ቤትና አንድ ሲትሮይን መኪና ብቻ ነበር። ቀስ በቀስ ኪሱ እየተራቆተ በመምጣቱም ቤቱ ውስጥ ያሉትን ውድ ንብረቶች ሁሉ ሸጠ። መኪናዋም በቁማር እፃ ተያዘች። ሸሚዞቹ ጠየሙ፣ የሚማው ሶል እግሩ ሥር ግሸሸ። በእና ቪላው ውስጥ እየተንገራደደ የሚያጨሰው ሲጋራ አጥቶ እስኪያዛጋ ድረስ ድህነት ጉርሮውን አንቆ ያዘው።

እንደንብ አውራ እየተከተሉ የሚያጅቡት ወይዘርነት ከብሩ ጋር እንደ ጉም ተበተኑ። ጓደኞቹ ሁሉ ዐይንህን ለአፈር ብለው ሸሹት። ዓለም ከነባዶ ኪሱ እንትፍ ብላ ተፋችው። ድህነት ድህነት በሚሸተው ሳይ ቤት ውስጥ በወላለቀ የእንጨት ወንበር ላይ ተቀምጦ እያዛጋ፣ ከገዛ ህይወቱ ድክመት እንድ ቁም ነገር ተማረ። ብር የደም ሥር መሆኑን።

ቤቱን ሸጦ ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ እድሉን ለመጥከር ከደላሎች ጋር ሲግክር ግን መቸም አንዴ ባለ እድላም ግምባር አድርጎ ፈጥሮታልና መካኗ አክስቱ ወ/ሮ ሁሉግርጌሽ አለሁልህ አሉት።

“እስከ ዛሬም እንባዱን እያፈሰሰኩ ብለምንህ አሻፈረኝ ብለህ ይሄው እዚህ ደርሰሃል። አሁንም የወንድሜ የመጨረሻ ቅርስ የሆነው ይሄ ቤቱ አይሸጥም። ጂረ አገር ጉድ ይለናል!... አሁን የምለምንህ ካለፈው ስህተትህ ተምረህ ሰው ለመሆን እንድትጥር ነው። እኔስ ካለአንተ ግን አለኝ? ይህን ሁሉ ሀብትና ንብረት ጥፎው ልሞት አይደለም? አንተ ተቸግረህ እኔ እጅና እግራን ብብዘብሽ የአባትህ አጥንት እሾህ ሆኖ አይወጋኝም? ከእንግዲህ ሀብቴ ሀብትህ ነው!” አሉት።

የጨለመችበት ዓለም ዳግመኛ ፀሐይ ሆኖ ሞቀችው። እንዳለፈው ግን ብርሃኗን ከሌሎች ጋር አልሞቀውም። በአዲስ አበባ ከተማ ውስጥ የጥብቅና ቢሮ ከፍቶ አንኮ የተባለ ጠበቃ ሆነ። በሩህና የሰላ አዕምሮው ተግግቶ የማይረታ ነገር አዋቂ አሰኘው። ሲበትን የከረመውን ሃብትም በአጭር ጊዜ ሰበሰበ። የገንዘብ ጥማቱ ግን ሲረካለት አልቻለም። ብር አምላኩ ሆኖ ቀረ። ከአባካኝነት በሽታ ሲፈወስ በሰለት በሽታ ተለከፈ። ቢቻለው የዓለምን ሀብት ሁሉ ጠቅልሎ በደረት ኪሱ ቢያስቀምጥ ደስ ባለው።

ካሬ መርህ አድርጎ የያዘው ፈላጊ ግንዛቤ መውጣት ያለበት ገንዘብ ሊያስገኝ ለሚችል ጉዳይ ብቻ ነው። መርፈ አውጦ ማረሻ ማስተፋት። የሚል ነው። አሁንም አፍንጫው ቀዳዳ ድረስ ይጠጣል። ይሁን እንጂ ብቻውን ነው። አሁንም ሴት አምላኪ ነው። ሰባራ ሰልፄ ግን አይቸራቸውም።

በኢኮኖሚያዊ አቋሙ እንደማይነቃነቅ አይነት ሆኖ በሁለት እግሩ ቀጥ ብሎ ቆሟል። እረፍት ግን የለውም። እለት ተለት የጠኔ ያህል የሚርበው የብር ችጋር ቀን ተሌት ያርጠዋል፤ አሁን እንኳን እየሮጠ ነው።

*** *** ***

ሰንጋተራ አርቲስቲክ ማተሚያ ቤት ፊት ለፊት መከናወን አቁሞ ቁልፉን እያሸከረከረ ወደ ናፖሊዮን መኖሪያ ቤት ተጣደ። የቆርቆሮ አጥር ያለውን በር ገፋ አድርጎ ወደ ግቢው ከገባ በኋላም በሩን ደጋግሞ ቆረቆረ። ከውስጥ መልስ የሰጠው አልነበረም። ብዙ ዘግይቶ የቤቱ መስኮት በዝግታ ሲከፈት ተመለከተ።

ናፖሊዮን የተቀበለውን መትረየስ ሽጉጥ ምላጭ እንደጨበጠ በጥንቃቄ በከፈተው መስኮት ጭላንጭል የእንግዳውን ማንነት ካረጋገጠ በኋላ ሽጉጡን ሽንጡ ስር ወሽቆ በለበሰው ሸሚዝ ሸፈነው።

ጠበቃው የናፖሊዮን በር ተከፍቶለት ሲገባ የተቀበለው እና እና የሚል አሲራ ያዘለ አየር፣ የሲጋራ ጭሰና የጫማ ሽታ ነበር። ትንሽ ገርበብ ብሎ በተከፈተው መስኮት የሚገባው ብርሃን ከፍሉን ፍጹም ጨለማ ከመሆን አድኖታል።

በዚያ ክፍል ውስጥ ሥርዓት የያዘ አንዳችም ነገር የለም። ያረጁት የእንጨት ወንበሮች እዚያና እዚህ ተሰባጥረዋል። የሲጋራ ቁራጮች እፋ ድረስ የተጠቀጠበት መተርከሻና ውሃ የተሞላበት የጆኔ ዋከር ዊስኪ ጠርሙስ የተቀመጠበት የእንጨት ጠረጴዛ ተንጋዶ ተቀምጧል። አሲራ የጠጡ ጋዜጦች የታጨቁበት መለስተኛ የመጽሐፍ መደርደሪያ ከወለሉ እምብርት ትንሽ ፈቀቅ ብሎ ቆሟል። የሰልክ ቀር የተቀመጠበት ቢፈ ደግሞ ባዶውን ነው። ታዋቂው የፊልም ተዋናይ ቻርልስ ብሮንሰን የቶስካና ትምባሆውን እንደነከለ የተነሳው ፎቶግራፍ ግድግዳው ላይ ተንጋዶ ተለጥፏል።

ጠበቃው እጁን ለሰላምታ እየዘረጋ “እንኳን እግዚአብሔር አተረፈህ ወዳጄ...” በማለት የምቀ ሰላምታ ሰጠው።

ናፖሊዮን ግምባሩን እንደ ቋጠረ “አመሰግናለሁ” አለና የጠበቃውን እጅ እየወዘወዘ ጨበጠው።

ከቁመቱ ረዘም፣ ከሰውነቱ ፈርጠም ያለ ነው ናፖሊዮን አምባው። ካፈፈውና ያደገ ጸሙ ጠቆር ያለውን የፊቱን ቀለም ይበልጥ አጨልሞታል። ፈርጣሞቹ የከንዱ ጡንቻዎች የለበሰውን እጅጌ ጉርድ ሸሚዝ ተርትረው ለመውጣት የሚታገሉ ይመስላሉ። በግራ እጁ ከንድ ላይ ደግሞ ፋሻ ጠቅሷል።

“ታዲያ አሁን ትንሽ ሻል አለህ?” አለ ጠበቃው በዐይኑ ወንበር እየፈለገ። ወንበሩ ላይ የተከመረውን አሲራ ሲመለከት ግን እንደማፈር አለ።

“ደህና ነኝ፤ መርፈ የወጋኝ ያህል እንኳን አልተሰማኝም” አለና በቀኝ እጁ ፋሻ የተጠመጠመበትን የግራ ከንዱን እየጠበጠበ ደህንነቱን አረጋገጠለት።

ጠበቃው ከኪሉ መሀረብ አውጥቶ ወንበሩ ላይ የተጋገረውን አሲራ ካፀዳ በኋላ በጥንቃቄ ጫፉ ላይ ተቀመጠ። ቤቱ ውስጥ የታመቀው የሚተነፍግ አየር ስለከረከረውም ደጋግሞ ሳለ። ቢጨንቀው “ለምን መስኮቷን ከፊት አድርገሃት ትንሽ ብርሃን አይገባም?” ሲል በደላላ ፈገግታ እየሸነገለ ጠየቀው።

ናፖሊዮን በከፉ ዐይን ሲመለከተው ቆየና አሲራግው ወንበር ላይ ተስተካክሎ ተቀመጠ። “በህይወቴ ውስጥ በጣም ከምጣለው ብርሃን የምሸሽግበትን ይህችን የመጨረሻ ዋሻዬን ብርሃን እንዲያጥለቀልቃት አልፈልግም። እርቃኔን በአደባባይ የቆምኩ ያህል ይስቅቀኛል” ሲል ግምባሩን ቋጥሮ መለሰለት።

ብርሃን የሚፈራ ሰው! የጠበቃው ልብ ፍጥነቱን ጨምሮ መምታት ጀመረ። እጁን በፍጥነት ወደ ኪሶቹ ሰዶ የሲጋራ ፓክ አወጣና ተነስቶ እየጋበዘው “ይሁን፣ ብርሃን ከፈራህስ ይሁን...” እያለ ተንተባተበ።

ናፖሊዮን ጠበቃው የሰጠውን የሲጋራ ፓክ ተቀብሎ እንደ ፍሬ በማውጣት ከልኮሰ በኋላ ፓኩውን ሸሚዙ ደረት ኪስ ውስጥ

ከተተው። ጠበቃው ሃፍረትም መገረምም የተቀላቀለበት በሚት እንደተጫነው ወደ ወንበሩ ተመልሶ ተቀመጠ።

“የመጣበትን ምክንያት ልትነግረኝ ትችላለህ?” አለ ናፖሊዮን በሲጋራው ጭስ በሠራቸው ሶስት ቀለበቶች ላይ ቡዝዝ ያሉ ዐይኖቹን እንደተከለ።

“የተፈጠረውን አደጋና ችግር ሁሉ ዛሬ ጠዋት አቶ መንገሽ ነገሩኝ... እና ይህን ከሰማሁ በኋላ ደህንነትህን ለመጠየቅ መምጣት የሚያስገርም ይሆናል?” አለ ጠበቃው ከንፈሮቹን የግድ አላቆ ፈገግ ለማለት እየሞከረ።

“ስለሱማ አመሰግንኩ፤ ቀን ተሌት ከአደጋ ጋር እየተጋፈጠ ለኖረ ሰው ይቺ የምላጭ ታክል ቁስል ቁጥር ውስጥ የምትገባ አይደለችም። ይልቅ ዋነኛ ምክንያትህን ንገረኝ?” ሳያውቀው እየጮኸ ነበረ። እያጣደፈ ከሚሰበው ሲጋራ የሚወጣው ጭስም ጨለም ያለውን ከፍል ሞልቶታል።

“ዊል ... እ ... አሁን የመጣሁበት ዋነኛው ጉዳይ እንኳን የድርጅቱን ህልውናና የአንተንም ደህንነት ለማረጋገጥ ከእንግዲህ ወዲያ ማድረግ ስለሚገባን ጥረት እንድንመክከር ብዬ ነው” አለ ጠበቃው የመጣበት ጉዳይ እንዳይበላሽ ከአፋ የሚያወጣቸውን ቃላት በጥንቃቄ እየመረጠ።

“ከእንግዲህም መመካከር፣ መወያየትና መነጋገር የሚል የቢሮ ፈሊጥ ሊሠራ አይችልም። ሁሉንም ነገር የሞተ ጉዳይ አድርገህ ቁጠረው። አሁን እኔ የማልመው እጄን ሊይዝ ወደ ቤቴ በሚመጣው የመጀመሪያው ፖሊስ የአፍንጫ ቀዳዳዎች ውስጥ እንደምን አድርጌ ሁለት ጥይቶች እንደማሸልክ ብቻ ነው” አለ ናፖሊዮን።

ጠበቃው የሚቀልድ መስሎት ገጽታው ላይ ፈገግታ ለማየት ቢሞክርም የናፖሊዮን ፊት ግን ከሶትር ያለ ነበር።

“እስከ መጨረሻዋ ደቂቃማ ተስፋ መቁረጥ የለብንም። ከገባንበት የችግር ለዘቅት ለመውጣት ብዙ ጊዜ አለን” አለ ጠበቃው በሚቀለጠጠው ዐይኖቹ ሊያጽናናው እየሞከረ።

“ጊዜም እድልም የሚባል ነገር የለም አልኩህ እኮ!” ናፖሊዮን ከተቀመጠበት ተነስቶ በደረት ኪሱ ካኖረው የጠበቃው ሲጋራ ላይ

አንድ ፍሬ በማውጣት እጁ ላይ ባለቀችው ሲጋራ አተጣጠለና አላቂዋን ጣውላው ወለል ላይ ወረወራት። ጠበቃው ከመቀመጫው ተነስቶ በሚማው አሻት።

“መልካም፤ ለአንድ ጥያቄ ብቻ መልስ ስጠኝ... ሰነዱ በፖሊሶች ወይንም በደህንነቶች እጅ ገብቷል ብለህ የምታምን ከሆነ እስኩሁን እርምጃ ያልወሰዱበትን ምክንያት ልታስረዳኝ ትችላለህ?” ሲል ጠየቀው ጠበቃው ወደ ነበረበት ወንበር እየተመለሰ።

ናፖሊዮን ምራቁን ጢቅ ብሎ ተፋና “እንጂ! እኔንም የደነቀኝ ይሄው ነው። እንኳን ይሄን ያህል ከባድ ወንጀልና የማያፈናፍን ማስረጃ አግኝተው፤ ለቤገን ለተነከው ሁሉ የሚረጡ ሰዎች እስከ አሁን አግራቸውን ምን እንዳሠረው አላውቅም”

“ይሄ ዝምታ ምን ሊሆን እንደሚችል ትገምታለህ?”

“እንጂ”

“እንግዲያው እኔ የምገምተውን ልንገርህ?”

“እህ...”

“ሰነዱን አላገኙትም!”

“ጨዋታ ጀመርክ ልበል?” ናፖሊዮን በክፍሉ ውስጥ መንጎራደዱን አቁሞ ከአንገቱ ዘንበል አለና ጠበቃውን በትዝብት ዐይን ተመለከተው።

“እመነኝ አልኩህ፤ ሰነዱ በጃቸው የለም!”

“ምንድነው የምታወራው? ሰነዱ እኮ ከመኪናው መሪ አጠገብ ከፍጥነት መቆጣጠሪያው በላይ ግልጽ ቦታ ነው የተቀመጠው!” ሲል ጮኸበት።

ጠበቃው ደንገጠና ዝም አለ። በሃላቡ ናፖሊዮን እንደዚህ ያለ ዝርክርክ ሥራ እንዴት ሊሠራ እንደቻለ እየተገረመ ነበር።

“ይልቅ አንድ የሚያስገርም ነገር ልንገርህ አቶ ጠበቃ...” ናፖሊዮን በርጋታ እየተራመደ ወደ ጠበቃው ቀረበና ቁልቁል ተመለከተው። “በተከሱ ልውውጥ ወቅት ሻምቤላ የሞተው በጀመሪያዎቹ ጥቂት ደቂቃዎች ውስጥ ነበር። ከዚያ ሁለቱ የኖ ሠራተኞች ተሰናቡት። ሁለተኛውን ፖሊስ መትቼ ስጥለው የኔም ከንድ ቆስሎ ነበር። መድማት የጀመረውን ከንዴን አይቼ ቀና ስል ሶስተኛውና የመጨረሻው ፖሊስ ወደ መኪናዋ ሲሮጥ ሰላየሁት ፈጥኜ ተከሰኩ። እግሩ እካባቢ ሳልጭረው የቀረሁ አልመሰለኝም ወደቀ። እንደገና ለሞንቅላቱ አነጣጥራ በጥንቃቄ ምላጭ ሳብኩ... ሽጉጤ ግን ጥይት አልነበረውም፤ ከተኛበት ሆኖ ሽጉጡን ወደኔ አነጣጥሮ

ይመለከተኝ ክብር። ባርነጣው ከጭንቅላቱ ወልቆ መሬት ወድቆ ስለነበር የጭንቅላቱ በራ ታየኝ። ፊቱን አጣርቼ አየሁት ...ያንን ሰው አውቀዋለሁ!”

ጠበቃው ከመቀመጫው ተፈናጥሮ ተነሳና የናፖሊዮንን እጅ ጭምድድ አድርጎ ያዘው። ዐይኖቹ በተሰፋ ፈጠው ድምጽም እየተቆራረጠ “እ ... እርግጠኛ ነህ?” ሲል ጠየቀው።

“አዎን እርግጠኛ ነኝ” አለ ጠበቃው አጥብቆ የያዘውን እጅ እያስለቀቀ።

“ማነው?”

“እንጃ ... ሳምንቱን ሙሉ እዚህ ጨለማ ክፍል ውስጥ ተቀምጦ የማስበው የሰውየውን ማንነት ነው” አለና በረዥሙ መላል ጀመረ።

“እንዴ ... ሰውየውን አውቀዋለሁ ካልክ ... እንዴት ማንነቱን ልትዘነጋ ቻልክ?” ሲል በመገረም ጠየቀው።

“የት እንደማውቀው ለማስታወስ አልቻልኩም። ባንድ ነገር ግን እርግጠኛ ነኝ። እርሱም ማንነቱን አውቋል። በዚያ በቀትር ፀሐይ፣ በዚያ አጭር ርቀት ላይ ዐይኑን ጨፍኖ ቢተኩስ እንኳን ሊመታኝ ይችላል ክበረ። ይግረምህና አልተከሰም። ግራ እንደገባኝ በደረቴ ከተኛሁበት እንደ እሳት ከሚፋጀው መሬት ላይ ተነስቼ ወደ ጓላዬ ሮፕኬ አልተከተለኝም!”

የጠበቃው አፍ ባድናቆት ተከፍቷል። ዐይኖቹም እንደተበለጠጡ ናቸው። “ስለ እግዚአብሔር ብለህ የአዕምሮህን ጓዳ እየፈተሽክ የዚህን ሰው ማንነት አረጋግጥ ። እርግጠኛ ነኝ ሰነዱ አሁንም በርሱ እጅ ነው። ሊደርስ የሚችለው ጉዳት ደግሞ ከፍተኛ መሆኑን ከኔ ይልቅ እንተ የምትረዳው መሰለኝ” አለ በተሰፋ እንዳፈጠጠ።

“አልቻልኩም። ቀንና ሌሊት በግምባሬ ላይ ላቤ እንደ ውሃ እስኪንቆረቆር ድረስ አዕምሮዬን ጨምቄ አሰብኩ፣ አሰብኩ፣ አሰብኩ። ጭንቅላቱ ሊፈነዳ ትንሽ የቀረው ሲመስለኝ ተውኩት”

“ናናና! አሁንም እንደገና አሰብ። ጭንቅላትህ በጥይት አረር ከመፈንዳቱ በፊት በራሱ ሃይል ፈንድቶ ብትገላገል የተሻለ ይመስለኛል ... ደጋግመህ አሰብ ናፖሊዮን!”

ናፖሊዮን ትከሻውን ከፈሰና “ሁሉም ነገር ልክ እንደ ቅዠት ሆኖ ነው የሚታየኝ ... አንድ ቀን ታክሲ ውስጥ ወይም ሲጋራ ስትገዛ

ሱት ውስጥ ያየኸውን ሰው ሌላ ጊዜ በተለይ ከረዥም ጊዜ በኋላ፣ መንገድ ላይ ብታገኘው ገጽታው ይታወስሃል ... ግን የት እንደምታውቀው እየመላለስክ ብታሰብም ልትለየው አትችልም።

“ይሄኛውንም በዐይን እንደማውቀው እርግጠኛ ነኝ። የትና መቼ የሚሉትን ጥያቄዎች ግን አዕምሮዬ ፈጽሞ ሊመልስልኝ አልቻለም። ድሮ ድሮ ከማውቃቸው የትምህርት ቤት ጓደኞቼ ጀምሮ በአየር ወለድ ሠራዊት ውስጥ የማውቃቸውን ሰዎች አንድ በአንድ መቁጠር ምንም አልቀረኝ። ያንን ገጽታ የት እንደማውቀው ጭራሽ ማስታወስ አልቻልኩም።”

“ለምን እንዳልተከሰብህ ለመገመት ትችላለህ?”

“አንድም ስለሚያውቀኝ ... አለያም ጥይት በመጨረሱ ሊሆን ይችላል”

“የወደቁ ጓደኞቼን መሣሪያ መጠቀም አይችልም ክበር?”

“ይችላል። የሻምቡሉ ሪቮልቨር ክርሱ አሥር ሜትር በማይሞላ ርቀት ላይ እንደወደቀ ክበር። ሻሪ ቢፈልግ ላንድሮቨሬን እስከሰቶ ገጭቶ ሊገድለኝም ይችላል”

ጠበቃው በደስታ ራሱን እየነቀነቀ “አሁን ሰነዱ በደህንነቶችህ ይሁን በፖሊሶች እጅ እንዳልገባ ተስፋ ማድረግ እንችላለን። የፊናንስ ፖሊሱ ህይወትህን ለማትረፍ ሰነዱን አልሰጣቸውም ይሆናል” አለ።

ናፖሊዮን ለመጀመሪያ ጊዜ ፈገግ አለና “እንጃ! እኔ በዚህ ምድር ላይ በኖርኩባቸው ሰላሣ ዓመታት ውስጥ ለሰው ልጅ አደረኩት የምለው አንዳችም ደግ ነገር የለም። እና ሰውየው ቢያውቀኝም እንኳን ይህንን ያህል መስዋእትነት ለኔ ህይወት የሚከፍልበት ምክንያት የለም። ማን ያውቃል? ምናልባት እኮ አንድቀን በደህና ቡጢ መንጋጋውን ያወሰኩለት ሰው ይሆናል...”

“ናናና ... ናፖሊዮን በዚች ደቂቃ ተስፋ የሚያስቆርጥ ነገር እንድትነግረኝ አልፈልግም”

“እውነቱ ግን ይሄው ነው!”

ጠበቃው በአንድ ቀን ውስጥ ብቻ የሰማው እጅግ የተመሰቃቀለ ጉዳይ እንዴት መልክ ሊይዝ እንደሚችል በፀጥታ ሲያስብ ቆየ። በተለይ ናፖሊዮንን ሊያምነው አልቻለም። ህሊናው በርካታ ጥያቄዎች እያጣ ያሰጠው ደራር።

“ፍቃድህ ቢሆን ሌላ አንድ ጥያቄ ልጠይቅህ?”

“ቀጥል!”

“ከዚህ ቀደም ድርጅቱ ተመሳሳይ ሥራዎችን በሚያካሂድበት ጊዜ እቃዎቹ የተገዙባቸው ሰነዶች እዚያው ጠረፍ ላይ ይቃጠሉ ነበር። ይህ ባሁኑ ወቅት ያልሆነበት ምክንያት ምንድነው?”

ናፖሊዮን የዐይኑን መስኮቶች አጥቦ ሲመለከተው ቆየና “ምክንያት እንኳን አለኝ። እየሆነ እኛ ከከባንያው በገዛናቸው መሳሪያዎች ማለትም ሰነዱ በያዘው ዝርዝርና ሰዓፍቹ ባስረከቡን መሳሪያ መካከል የአይነትና የመጠን ልዩነት አለ። እንደሚገባኝ ሰዓፍቹ አጭበርብረውናል። እና የድርጅቱ ባለንብረት ደግሞ ይሄንን ማወቅ አለባቸው። መሳሪያዎቹ በህቡእ ለሚንቀሳቀሰው ድርጅት ሲሸጡ በሚፈጠረው ጉድለትና የአይነት ልዩነት ማን ተጠያቂ ይሆናል? እና ከዚህ ነጻ ለመሆን ነበር ሰነዱን ያላቃጠልኩት”

ጠበቃው በተሰጠው መልስ ሙሉ በሙሉ ባይረካም አንገቱን በአዎንታ እየነቀነቀ ዝም አለ። ናፖሊዮን የነገረው ታሪክ እውነት ከሆነ በመርፌ ቀዳዳ ለመሹለክ የእድሉ በር አሁንም ከፍት ነው። ይሁን እንጂ ልቡናው ናፖሊዮንን አላመነውም።

“ነገ ወደ አሰሳ እበራለሁ!” አለ ጠበቃው የናፖሊዮንን ስሜት ለመመርመር አፍጥጦ እየተመለከተው።

ናፖሊዮንም በተራው በጥርጣሬ ዐይን እየወጋው “ምን?” ሲል ጠየቀው።

ጠበቃው በናፖሊዮን ገጽ ላይ የድንጋጤ ስሜት ያዘበ መሰለው። “የምትለውን ሰው ፈልጌ አገኘዋለሁ!” አለ በልበ ሙሉነት።

“ጭራሽ ፈለጋችንን እያነፈነፉ ማጅራታችንን እንዲጨመድዱ ጊዜውን እንዳታፋጥንላቸው አሰጋለሁ!” አለ ናፖሊዮን በጥርጣሬ ዐይን ጠበቃውን የሳድን እያስተዋለ።

“አትጠራጠር፤ ፈለጋችንን ሊያገኙ የሚችሉበትን የመጨረሻ ቀዳዳ ደፍኜው እመለሳለሁ!” አለ ጠበቃው በእርግጠኝነት። አፋ ይህን ቢናገርም ህሊናው ግን የርሱ ወደ አሰሳ መሄድ ናፖሊዮንን ለምን እንዳስከፋው ምክንያት ይፈልግ ነበር።

“ባትሞክረው ይሻላል። ድርጊቱ በተፈጸመ አንድ ሳምንት ባልሞላ ጊዜ ውስጥ ፀጉረ ልውጥ የሆነ የአንድ አስመጭ ላኪ ድርጅት

ጠበቃ ጠዚያ አካባቢ መገኘት ለፖሊስ ትልቅ የጥርጣሬ ፍንጭ መሆኑን አታውቅም?”

“ጠበቃ መሆኔን አትዘንጋ፤ አንድ ሺ ምክንያት በመደርደር እዚያ የተገኙበትን ምክንያት ለማሳመን እችላለሁ። ይሄን እንተወውና የመኮናዋን ታርጋ ቁጥር፤ የሰውየውን አቋምና ቅርጽ በደንብ እያስታወስክ ንገረኝ” በማለት ማስታወሻ ደብተሩንና ብዕሩን አውጥቶ ገርቦብ ባለው መስኮት ወደሚገባው ብርሃን ተጠጋ። ናፖሊዮን እንደተከፋ ጠበቃው የሚጠይቀውን ሁሉ ነገረው።

“በተቻለ ፍጥነት ከአሰሳ እመለሳለሁ። እንደመጣሁም ውጤቱን አሳውቅሃለሁ” አለ ጠበቃው ማስታወሻ ደብተሩንና ብዕሩን ወደ ዚፊ እየከተተ። ናፖሊዮን አልመለሰለትም። ጠበቃው ተሰናብቶት እንደወጣ በሩን በሃይል ዘግቶ ጢቅ ብሎ ምራቁን ተፋ።

በጨለማው ከፍል ውስጥ ወንበር ስቦ ተቀመጠናም ሁለት እግሮቹን አጠላልፎ ጠረጴዛው ላይ ሰቀላቸው። ከጠበቃው ሲጋራ አንድ ፍሬ በማውጣት ከብረት ጭር ለኮሰና ብርሃኗ ቤቱን ከመሙላቱ በፊት ፈጥኖ ወደ መሬት በመወርወር አወደማት። “ሰው ከብርሃን ሸሹቶ የት ያመልጣል? እውር ሆነው የተፈጠሩት ምንኛ የታደሉ ናቸው?” ሲል ዐይናማ ሆኖ በመፈጠሩ ተማረረ።

ምዕራፍ አስራ አምስት

በጦር ሠራዊቱ ውስጥ የኮሎኔልነት ማዕረግ የነበረው አባቱ ለፈረንሳይ መሪ ናፖሊዮን ቦናፓርት የነበረው ፍቅርና አክብሮት እጅግ የተለየ ነበረ። ለርሱ ናፖሊዮን ማለት ሁሉም ነገር ማለት ነው። ወደር የማይገኝለት ጀግና ከማንም በላይ ሀገር ወዳድ፣ ለተገፋት ቀን አውጭ፣ የህዝቦች ታማኝ ወታደር። ናፖሊዮን ሁሉም ነው።

ከሥራ መልስ አዲስ አበባ ከተማ በሚገኘው የጥናት ክፍሉ ውስጥ የናፖሊዮንን ታሪክና ገድል የሚያወሱ መሀፍትና ቆየት ያሉ መጽሔቶችን በማንበብ አስተዳደጉን፣ ጠባቦችንና የጦር ስልቱን በማጥናት ናፖሊዮንን የዓለማችን ታላቅ ሰው ያደረገው ሚስጥር ምን እንዳለን ይመረምራል።

ይችን ሀገር በጎረቤቶቿ የታፈረች፣ በሌላው ሃገር ህዝብ የተከበረች ለማድረግ ታላቅ ሃገርና ታላቅ ህዝብ ለመፍጠር የናፖሊዮንን መንፈስ የለበሰ፣ ዓላማውን ያነገበ፣ ወኔውን የታጠቀ ኢትዮጵያዊ ናፖሊዮን እንደሚያስፈልጋት ያስባል። ያም ሰው እርሱ ብቻ እንጂ ሌላ ሊሆን እንደማይችል ይገምታል።

ይህ ለረዥም ጊዜ በህሊናው የተጠነሰሰ ምኞት ለበላዮቹ የማይታዘዝ ትእዛዝተኛና መንፈስ ግትር፣ በበታችኛ ላይ ንቀትና ጭካኔ የሚያሳይ ክፉ ሰው እንዲሆን አስገደደው። ይህም ደግሞ በአለቆቹ ትእዛዝ እድሜ ልኩን በረሃ ለበረሃ የሚንከራተት ማዕረግ የጫነ የሰው ግመል እንዲሆን አደረገው። በሄደባቸው የጦር ክፍሎች ሁሉ ክፉ ሰው ቀድሞት የሚደርስ በመሆኑ የሚያቀርበውና የሚጠጋው ሰው አላገኘም። በዚህ ሳቢያ ህልሙን እውን ለማድረግ የልቡን የሚያጫውተው፣ አብሮት የሚያሰርና የሚያልት አላገኘም። የትልቅ ሀገር ዓላማና የትልቅ ህዝብ መሪነት ቅዠቱም አንድ ነፍስ እንኳን ሊማርክለት አልቻለም።

በዚህ እየተበላጠ ከርሱ በቀር ሌላው ህዝብ ሁሉ ደንቆሮ፣ ራስ ወዳድና ፈሪ ይመስለው ጀመር። የበላይ አለቆቹ፣ የማዕረግ እኩዮቹና የበታችኛ ትንኝ አክለው በዐይንህ አልሞላ እያሉት ንቀቱና ትእዛዙ እለት ተለት እየናረ ልቡን ተራራ ያህል አሳበጠው።

በሚሊዮን ህዝብ መሃል አንድ ራሱን በሀሳቡ የናፖሊዮንን ኒሻን በደረቁ ላይ ደርድሮ፣ ሻምላውን እንደጨበጠ በባህር ላይ ውጊያ ድል ሲያደርግ በምድርና በአየር ጦርነት ሲያሸንፍ፣ የንጉስ ነገስቱን

ዙፋን ሰብሮ በልጣን ሲቀዳጅ ይታየውና አንድ ቀን ህልሙ እውነት እንደሚሆን እየገመተ ራሱን ያጽናናል።

ህልሙን ከህልሙ በላይ እውን ለማድረግ አንዲት እርምጃ ከመራመዱ በፊት ግን ተቀደመ። በአጋጣሚ ይሁን ሆነ ተብሎ በተቀነባበረ ሴራ፣ ባልታወቀ የመኪና አደጋ ሁለት እግሮቹ ተቀጥቅጠው ከጥቅም ውጭ ሆኑ። መኮንኑም በጦረታ ተገልሎ እቤት ዋለ።

ህልሙ ግን ከደቀቁት የእግሮቹ አጥንቶች ጋር አብሮ አልደቀቀም። ሀሳቡ እንደ አካሉ ቤት አልዋለም። እንዲያም ሆኖ በአንድ ነገር እርግጠኛ ሆነ። ናፖሊዮን ቦናፓርት አካለ ሰንኩል አልነበረም ... እና እርሱ ናፖሊዮንን መሆን አይችልም።

ይህም ቢሆን ጭራሽ ተስፋ ቆርጦ እጅና እግሩን አጣጥሮ እንዲቀመጥ አላደረገውም። በርሱ ኢትዮጵያዊ ናፖሊዮንነት ያላየውን የታላቅ ሃገር መሪነት ህልሙን ከአደጋው በፊት አንድ ወር ቀደም ብሎ በተወለደው ልጁ ሲፈጸም ለማየት፣ በሞተ ተስፋው መቃብር ላይ ሌላ አዲስ ተስፋ ለመለመዝ የጨቅላውን ህጻን ግምባር ደጋግሞ እየሳመ ስሙን ናፖሊዮን ሲል ሰየመው።

ልጁ እግር ተክሎ ግድግዳ ይዞ መቆም ከጀመረበት ጊዜ አንስቶ የአባቱ ተስፋ ይበልጥ እያንበራራ ሄደ። የሰውነት አቋሙንና ግርማ ሞገሱን እያስተዋለ "በዚህ አስፈሪ ግርማ ሞገስ ላይ የአዕምሮ ብስለት፣ ድፍረትና ቆራጥነት ቢጨመርበት እውነተኛውን ጥቁር ናፖሊዮን ከመሆን የሚያግደው አንዳችም ምድራዊ ሃይል አይኖርም" እያለ በኩራትና በትምክህት ብቻውን ያገሳ ጀመር።

ጥቁሩ ናፖሊዮን እያደገ በሄደ ቁጥር ዐይን አፋር፣ ቀስትተኛና ከእናቱ እግር ሥር የማይጠፋ አውደልዳይ ሆኖ ሲመለከት ግን ተስፋውን ጥርጣራ ገባው። አሥራ ሶስት ዓመት እድሜ ሲሞላው አባቱ ተሽከርካሪ ጎማ ባለው ወንበፍ ላይ ተቀምጦ ወደ በረንዳው ይወጣና፣ ከደረጃው ላይ በዝምታ የሚቀመጠውን የልጁን ፀጉር እየደበበሰ፣ ስለ ፈረንሳይ ሪፑብሊኮችን ስለ ናፖሊዮን ቦናፓርት የትግል ታሪክ፣ ፈረንሳይንና ፈረንሳዮችን ትልቅ ለማድረግ ሰላደረገው ተጋድሎ ያለመታከት ይተርክለታል።

ልጁ ግን አባቱ በሚነግረው ታሪክ አይመስጥም። ፈረንሳዊ ስለሚባል ህዝብና ናፖሊዮን ስለሚባል መሪ መስማት አይጥመውም። በምትኩ ዐይኑን ኮትኩቶና ውሃ አጠጥቶ በሰላደጋቸው አበቦች ላይ

ተከሰተ አባቱ በሚነገረው ታሪክ መሃል እየገባ “አባይ! እስከ
ተመልከታት ያችን ቀይዋን አበባ... ልትመልሳለህ እኮ ነው...
ተመልከት! ልትረገፍ ምንም ያህል አልቀራት” ምንው እንዳገረበት
በናረች “አታሳክንም?” በማለት ይጠይቅና ታሪኩን ያቋርጠዋል።

ጡረተኛው አባቱ ግን ህልሙን እውን ለማድረግ የመጨረሻ
እምነቱን የጣለበት ልጁ እንዲህ ልሰ መቅ ሆኖ ሲያገኘው ሸሸ
ከንፈሮቹን በጥርሱ ቅርጭ አድርጎ እየነሰበ በንዴት ይንጨረጨራል።

“ሰማህ ናፒ... የሰው ልጅ በዚህ ምድር ላይ ሲኖር ህይወቱ
አንድ አላማ፤ አንድ ግብ፤ አንድ ተልእኮ ሲኖራት ይገባል። እንደ
ናፖሊዮን ያለ ታላቅ ሰው ታላቅ አላማውን ከግብ ለማድረስ ምን ያህል
ፈተና እንደተቀበለና ምን ያህል እንደተሰቃየ ብዙ ጊዜ ነግራለሁ። ዛሬ
ሰው በመላው ዓለም የገነውን ታላቅ ሰው ግን እንኚህ ችግሮችና
ፈተናዎች አልገቱትም። ችግርን በትግሉ ስቃይን በብልሃት እያሸነፈ
ከአላማው ጫፍ ደርሶ ነበር። ናፒ እስኪ ሳትደብቅ ንገረኝ። ችግርና
ፈተናን አልፈህ እንደ ናፖሊዮን ታላቅ መሪ ለመሆን አትመኝም?”
ይልና በጥልቀት በሚያዩ ዐይኖቹ ይመረምረዋል።

“እውነቱን ንገረኝ ካልከ አባይ! እኔ ሳድግ አትከልተኛ ነው
የምሆነው። አበባዎቹን እንዴት እወዳቸዋለሁ መሰለህ” ናፖሊዮን
እንዳቀረቀረ የልቡን ሃሳብ ይገልጻል።

“ምን መሆን እፈልጋለሁ ነው ያልከው?” የጡረተኛው ደም
ስሮች ግምብሩ ላይ መፍጠጥ ይጀምራሉ።

“አትከልተኛ ነው ያልኩህ አባይ። የምወዳት ትንሿ ግልገሌ
እስከ አሁን ውሃ አላገኘችም... ውው! ዛሬስ እንዴት በደልኳት!” ብሎ
በስተጓዶ ትንሿን የበግ ግልገል ወዳሰረበት ጥግ ይሮጣል። የጡረተኛው
መኮንን የፈጠጡ ዐይኖች ደም ያረግዛሉ።

አንድ ጠዋት በተሸከርካሪ ወንበሩ ላይ ተቀምጦ በግቢው
ውስጥ ፀሐይ ሲዋቅ፤ ልጅ እግር ሚስቱ ከብስክሌቱ ጀርባ ቆማ
ፀንፋን ቅባት እየቀባች ታባጥርለት ነበር። መኮንኑ አካለ ስንኩል
እስከሆነበት ጊዜ ድረስ ካገባቸው ሚስቶች አራተኛዋና የመጨረሻዋ
ነች። በእድሜዋ ወጣት በባህሪዋ ግድ የለሽ ሴት በመሆኗ ለልጇ
የነበራት ፍቅር ቀዝቃዛ ነበር።

ናፖሊዮንም አካቱ ይዞ አዲስ የአበባ መትከያ ቦታ ለማዘጋጀት
ከግምቡ አጥር ሥር ሲቋርጥ ሁለቱም በሻገር ይመለከቱታል።

እስትየው የልጁን የሰውነት አቋምና እንቅስቃሴ ሲመለከት
ቆየና ድንገት ሰውነቱ በንዴት ጋለ፤ ዐይኖቹ በጥላቻ ደም ለበሱ።
ከንፈሮቹ እየተንቀጠቀጠና ጥርሶቹ እየተንግግጠው ልጁን በጨሽት
ጠራው።

ናፖሊዮን ፍርሃትና ድንጋጤ ያሰፈጠጣቸውን ዐይኖቹን
እያቀለጨለጨ አካፋውን ይዞ ከአባቱ ፊት ቆመ። “ትሰማኛለህ አንተ
መደዴ? እነዚህን አበቦች ሁሉ በያዝከው አካቱ ጨፍጭፈህ ግቢውን
ንፁህ አድርግልኝ... ፍጠን! አሁን በዐይኔ እያየሁህ!” መኮንኑ ሰማይ
መሬት በሚያርድ ነገድጓጓማ ድምጽ ሙሽበት። ልጁ የሰማውን
ሊያምን አልቻለም። በትክክል ያላዳመጠው መሆኑን ለመግለጽ አፋን
ሲከፍት የአባቱን ዐይኖች አስተዋላቸው። የእሣት ማዕበል በውስጣቸው
ይገላበጣል፤ የዐይኑ ቆቦች ይንቀጠቀጣሉ። አፋን መልሶ ገጠመና
በፍርሃት ይናጥ ጀመር።

“ቂቂቂቂ... ፈራህ እንዴት?... ቂቂቂቂ... አበባ መቁረጥ
ፈራህ እንዴት? ሂድና ጨፍጭፋቸው... እርባና ቢስ ተከሎችኮ ናቸው...
... ቂቂቂቂ” አለችው ልጅ እግሯ እናቱ። የምታፈዝበት መሰለው።
እንደ ቆርቆሮ የሚንኳኳው ሳቂ በጀሮው እየዘለቀ ሀሊናውን ደበደበው።

በአፍታ የልቡ ምት ሲንር፤ የደሙ መቀት ሲጨምር
ታወቀው። የዐይኑ ብርሃን መጨለም፤ አንጎሉ በጭንቅላቱ ውስጥ
መሸከርከር ሲጀምር ፊቱን አዙር፤ አካፋውን ወድሮ ወደሚወዳቸው
አበቦች አመራ። የእናቱ ሳቅ ከጀርባው ያላድደዋል ተንደርድሮ
እንደሄደ ከፊት ለፊቱ ያገኘውን የአበባ ተክል በጥሶ ጣለው... ቂቂቂቂ
... ቂቂቂቂ ... ሁለተኛውን ... ቂቂቂቂ ... ሶስተኛውን ... ቂቂቂቂ
... አሥረኛውን ... አሥራ አራተኛውን ... ለሩብ ሰዓት ያህል በአበባው
ውስጥ እየተዘዋወረ ጨፈጨፋቸው። ትእዛዙን ሲያጠናቅቅ ከንዴቹ
ዝለዋል፤ ሰውነቱ በላብ ተጠምዷል፤ እንባው በጉንጮቹ ላይ
ይወርዳል። እንባው እንዲታይበት ስላልፈለገ ፊቱን ወደ ግምቡ አዙሮ
በለበሰው ሹራብ እጅጌ ጠራረገና አካፋውን ጥሎ አባቱ ፊት ሂዶ
ቆመ።

“አሁን ደስ አለህ? አበቦቹ ሲጠፉት የምወዳቸው ጽጌረዳዎቹ
ሲወድሙ ማየት ደስ አለህ?” ሳግ በሚያፍነው የተቆራረጠ ድምጽ
በድፍረት ተናገረ። ወደ ውስጥ ሊውጠው ሲታገል የነበረው እንባው
ግን አሸንፎት በመፍሰስ አሳጣው።

የአባቱ ግንባር እንደተደገፈ ሀይማኖት የአባት ካሶች እንደመሰሉ ናቸው። የሚንቀጠቀጡ ከንፈሮቹን በግድ አላቆ “ተወልደህ ባደከባቸው ዓመታት ውስጥ ዛሬ ገና ወንድ ልጅ ሆነህ እንደገና ተፈጥሃል።” የሀይወት ዋነኛ አላማ መኖር ነው፤ ትልቅ ሰው ሆኖ መኖር። ትልቅ ሰው ሆነህ ለመኖር በምትጀምረው የመጀመሪያ እርምጃ ትልቅ እንቅፋት ከሚሆኑብህ አንዱ ውበት ነው፤ የተፈጥሮ ውበት፤ የቤት ልጅ ውበት፤ የሁሉም ነገር ውበት። ሰው ሆነህ መኖር ከወሰንክ ነገ በወጥመዱ ጠልፎ ለሚጥልህ ውበት አትዘንለት። ናቸው፤ አጥፋው... ናፖሊዮን በናፖርት ታላቅ የሆነው...” የናፖሊዮን ጆሮ ማድመጥ ይቆማል።

“ሂድና ጠቦትህን ይዘሃት ና!” አለ መኮንኑ በጨኸት። ናፖሊዮን አንዳች የኤሌትሪክ ሞገድ ከእርግብግቢቱ እስከ እግር ጥፍሩ ነዝሮት አለፈ።

“ለምን?” ብሎ ሊጠይቅ አሰበና የአባቱን ፊት ቀና ብሎ ሲመለከት እንደ እሳት ለበለበው ካለበት ቦታ ሳይንቀሳቀስ ሀውልት መሰሎ ቆመ። “ግልገሏን አምጣት እኮ ነው ያልኩህ!” የኮሎኔሉ ጨኸት ናፖሊዮንን አንቀጠቀጠው።

“ቂቂቂ... ቂቂቂ... ምን ይገትርሃል!... ቂቂቂ... ፈርቶ ነው” አለች እናቱ በአሽሟጣጭ ዐይኖቿ እየሸሸላለችው። ናፖሊዮን ከዚያ በላይ መቆም አልቻለም። እንዳቀረቀረ ወደጠቦቷ መዋያ ሄደና በታሰረችበት ገመድ እየነተተ አመጣት።

“አራቱንም እግርቿን ጥፍር አድርግና አሠራት!” አለ መኮንኑ። ናፖሊዮን ቀና ብሎ አላየውም፤ የታዘዘውን ለመፈጸም ጠቦቷ እግር ሥር ተንበረከከ። እናቱ እየተጣደፈች ወደ ምግብ ማብሰያው ርጠች።

ጠቦቷ ዐይኖቿን እያንከራተተች እንገቷን አንገቱ ሥር እየሸነጠች ትታከከው ጀመር። ገና ባልጎረካው፤ እንደ ጥጥ በሚለሰልሰው ድምጿ ባላአአአ... እያለች የተሸበረውን መንፈሱን ጭራሽ ምስቅልቅሱን አወጣችው። አራት እግርቿን ግጥም አድርጎ ሲያስራት ሚዛኗን መጠበቅ ባለመቻሏ ዘፍ ብላ ወደቀችና እግርቿን እያንፈራገጠች መልሳ ለመቆም ተፍገመገመች - አልሆነችም።

እየጨኸች እርዳታውን ተማፀች። ከሚበላው እያበላ፤ ከሚጠጣው እያጠጣ ያሳደጋት የመጀመሪያ ጓደኛውን በዚህ አሳዛኝ

ሁኔታ ውስጥ ሲያያት ፈትቶ ሊለቃት አሰበና ቀና ብሎ የአባቱን ፊት አስተዋለ። የሰው ልጅ ጣይም ቆኝ እንደዚያ በአፍታ ጥቁር እሳዛ መምሰል መቻሉን ያየው የዚያን እለት ነው። ሃሳቡን ትቶ ካንበሰበት ቀና አለ።

እናቱ ስለቱ የሚያብረቀርቅ ትልቅ ቢላዋ ይዛ አጠገቡ ቆማለች “ናፖሊዮን! የዚችን ጠቦት አንገት እንደ ጎመን ቀንጥሰህ ጣለው! አሁን!” የመኮንኑ ድምጽ እንደፈንጂ ጮኸ። ናፖሊዮን ግምባሩን ቁጥር አድርጎ በፀጥታ አስተዋለው።

“ቂቂቂ... እንካ ቢላዋውን ምን ገተረህ?... ቂቂቂ” ናፖሊዮን ቀና ብሎ አስተዋለች።

“ተቀበላት!” ናፖሊዮን ከቆመበት አልተንቀሳቀሰም። “ምንድነው የምትጠብቀው?” መኮንኑ የመቅመጫውን ጎማዎች በእጁ እየገፋ ጥቂት ተጠጋው።

“ቂቂቂ... ፈራህ እንዴት? የበግ ጠቦት እኮ ታርዳ እንድትበላ የተፈረደባት እንሰሳ ነች... ቂቂቂ...” አለች እናቱ ቢላዋውን እያስጠጋችለት።

“የለም... በጓ ጓደኛዬ ነች!” አለ ናፖሊዮን በጭንቅ ባፈናጠራቸው ቃላት።

“ናፖሊዮን!”
“ቂቂቂቂቂ...”
“ናፖሊዮን!”
“ቂቂቂቂቂ...”

ናፖሊዮን በጭንቅላቱ ውስጥ ፈንጂ ሲፈነጻ፤ ጉንዳን የመሰለ ነገር ሲርመሰመስበት ተሰማው። በዳበሳ እጁን ዘርግቶ ቢላዋውን ተቀበለና አባቱን አፍጥጦ ተመለከተው - የተራብ ተኩላ ይመስላል። እናቱን አስተዋላት፤ ትስቃለች - ላባዋን ነቅላ እርቃድን የቀረች አሞራ መሰለችው።

ቢላዋውን እንደያዘ በርከክ አለ። ከበጓ ዐይኖች ጋር ዐይኖቹ ሲጋጩ ሰውነቱ ሽምቅቅ አለና ዐይኖቹ ተጨፈኑ ባለአለ... ባለአ... ባለአ... ባለአ... ጥቂት ዘግይቶ የእጁን መዳፍ ለብ ያለ ነገር ሞቀው። ዐይኖቹን ገልጦ መዳፉን ዘርግቶ አስተዋለ። ላባቱ ሽቅብ የሚተን ትኩስ ደም! የጠቦቷ ጓደኛው ደም!... ቢላዋውን ጥሎ ስቅስቅስ ብሎ አለቀሰና ሲበቃው ተነስቶ ቆመ።

ዐይኖቼ ላይ ያረፈው ሃይለኛ የፀሐይ ብርሃን ያጥባረብረዋል
“አሁን ደስ አለህ? በጓደኛዬ ሞት ደስ አለህ?” አለው አባቷን
ጠረተኛው መኮንን አልመለሰለትም። ለረዥም ጊዜ በፀጥታ
ሲመለከተው ቆይቶ ፈገግ አለ። ከጠቆረው የፈኩ ቆላ ላይ የረጋው
ደም ተገኗል፤ ዐይኖቼም እየጠሩ ነው፤ ከንፈሮቼም መንቀጥቀጣቸውን
አቀመዋል።

“ጓደኛዬ ነው ያልከኝ ናፒ? ትልቅ ሰው ለመሆን
የመጀመሪያውን እርምጃ ስትራመድ መሰናከል የሚሆኑብህ ጠላቶችህ
ብቻ ሳይሆኑ ከጎንህ ያሉ ወዳጆችህ ጓደኞችህም ጭምር ናቸው።
ለማንም ለምንም እጆችህ እንዳይራሩ ተጠንቀቅ። ናፖሊዮን በናፖርት
ታላቅ የሆነው...”

ናፖሊዮን ደንዝክ ካለበት እንደቆመ አባቱ የብስክሌቱን ጎማ
በእጆቹ እያሸከረከረ ቀረበውና ዝቅ ባለ ድምፅ “ናፒ..... አንድ ቀን
ይች ሀገር ናፖሊዮንን የመሰለ ጀግና፣ ቆራጥና ብልህ ሰው
ትፈልጋለች። ያ ጀግና ደግሞ እንተ ነህ! ይቅናህ!” አለው።

አላዳመጠውም። የአባቱን ዐይኖች ላለማየት፣ የእናቱን ድምጽ
ላለመስማት፣ እግሮቿ ተጠፍረው ለዘለዓለሙ ያንቀላፋቸውን ጠቦት
ላለማየት፣ የጨፈጨፋቸውን አበቦች ላለማየት ወዴት እንደሚሸሽ
ያሳስባ ነበር።

እየርጠ ወደ ቤቱ ጀርባ ሄደና ያረጁ እቃዎች
የሚጠራቀሙበት አንድ ክፍል ውስጥ በመግባት ተደበቀ። ክፍሉ ውስጥ
አንዲትም የብርሃን ፍንጣቂ አትገባም። በጨለማው ውስጥ ለረዥም
ጊዜ እንዳፈጠጠ የተቅበዘበዘው መንፈሱ እርይታ አገኘ። ከዚያች ቀን
በኋላ ያችን ክፍል አዘውተራት። ብዙውን ጊዜውን የሚያላልፈው በዚያ
ጨለማ ውስጥ በማፍጠጥ ሆነ ። በጨለማ ፍቅር የተለከፈው ከዚያች
እለት ጀምሮ ነው።

በሌላ ወቅት አባቱ የሚወዳትን ድመት በመጥረቢያ እንገቷን
በጥሰ ጣለት። ተመሰገን እንጂ አልተወቀሰም። ከዚያ በኋላ ባሉት
ዓመታት የዶሮ እንገት ጠምዝ መግደል ተግረ፤ የውሾችን ጭራ
መቁረጥ፣ በወንጭፍ ጠጠር የወፎችንና የዋሶችን ደረት መንደል
ሰመደ። እየነረመሰ ሲሄድም ከእኩዬ ጋር በቅኝት መቀጣቀጥን
ሥራዬ ብሎ ተያያዘው።

ጠረተኛው መኮንንም በልጁ ተግባር በመደሰትና በመከራራት
አንዲገብት ያበረታታው ጀመር። ጥርጣሬ ላይ የዘረ ተስፋውም
አንበራራ። የጥረቱን ውጤት ለማየት ግን አልታደለም። የልጁን
“ታላቅ” ሰውነት ከማየቱ በፊት ሞት ቀደመው።

በትምክህት የተመረዘው የናፖሊዮን ጭንቅላትም ቀለም
አልይዝ በማለቱ በየዓመቱ እየተጋጠለለ ከክፍል ክፍል ማለፍ ልምዱ
ሆነ። በየገባባት ክፍል ከተማሪዎች ጋር መጣላት፣ ከመምህራን ጋር
መጋጨት የማይለወጥ ፀባዩ ስለሆነ የትምህርት ቤት ህይወቱን
በብቸኝነት የታጠረ እንዲሆን አደረገው።

አሥረኛ ክፍል ሲደርስ የዓመቱ አጠቃላይ ትምህርት የፈተና
ውጤት በተገለፀበት ቀንም ከሚጠላው ትምህርት እስከመጨረሻው
ተለያዩ። ተማሪዎቹ መማሪያ ክፍላቸው ውስጥ ተቀምጠው
የመምህራቸውን መምጣት ሲጠባበቁ መምህሩ ሪፖርት ካርዶቻቸውን
ታቅፈው ገቡና ተማሪዎቹን “ሁላችሁም ለታላቁ ናፖሊዮን አንድ
ጊዜ አጨብጭቡለት!” አሉ።

ግራ የገባቸው ተማሪዎች ክፍሉን በጭብጨባ ነቀነቁት።
መምህሩም የያዙዋቸውን የውጤት ካርዶች ጠረጴዛው ላይ አስቀምጠው
የናፖሊዮንን ካርድ መዘው አወጡ። ካርዱን ከፍ አድርገው
ለተማሪዎች እያሳዩም “ታላቁ ናፖሊዮን ከህምሣ ሶስት ተማሪዎች
ሀምሣ ሶስተኛ ወጥቷል!” አሉ። ክፍሉ በሳቅ ታመሰ።

ናፖሊዮን በዝግታ ተነሳና ወደ መምህሩ ተራመደ።
የተማሪዎቹ ሳቅና ጭብጨባ አስታጋባ። ከመምህሩ እጅ ካርዱን
ተቀበለና ብጥሰጥሱን አውጥቶ አስተማሪው ፊት ላይ ወረወረው።
መምህሩ ከተወረወረባቸው ወረቀት ለማምለጥ አንገታቸውን ቀና
ሲያደርጉ የናፖሊዮን ፈጣን ቡጢ ደጋግሞ አገኛቸው። በሲጋራ
የበሰበሱ ጥርሶቻቸውን አፍልሶና ደም በደም አድርጓቸው በሩን ከፍቶ
በመውጣት በአጥር ዘሎ አመለጠ። እቤቱ እንደደረሰም ወደዚያች
ጨለማ ክፍል ሂዶ ለረዥም ሰዓት ተቀመጠ። ከዚያች እለት በኋላ ወደ
ትምህርት አለም ዳግመኛ አልተመለሰም።

በዓመቱ ውትድርና ተቀጠረ። ከዚያም በአየር ወለድ ሠራዊት
ውስጥ ለአምስት ዓመት አገለገለ። በሥነ ሥርዓት ጉድለት
እንደተቀጣና እንደታሠረ፤ በምግባረ ብልሹነቱ እንደተወቀሰ፤
በኤርትራ ግንባር በተደረገ ጦርነት ቆሰለ። ህክምና ተደርጎለት ካገኘ
በኋላ እንደገና ወደ ግንባር ተላከ። ናፖሊዮን ግን ከረን ላይ በተደረገ
አንድ ጦርነት ተካፍሎ ውጊያው ከማለቁ በፊት ወደ አስመራ ከበለለ።

ከአባራ ወደ አዲስ አበባ ገሠገሡ የአየር ወለድ ሠራዊት ስለ ናፖሊዮን የሚያውቀው ነገር ቢኖር በከረን ግንባር መሞቱን ነው።

ሠራዊቱን ከድቶ ወደ ቤቱ ሲመለስም እናቱ መኖሪያ ቤታቸው የሆነውን ትልቅ ሽላ የመጣ መቸርቸሪያ እድርጋ ጠብቀው። ከዚያ በኋላ በመካከላቸው የተፈሰሰው ውግዝብ የከረረ ነበር። የዘመድ ሽማግሌዎች ጣልቃ ገብተው ነገሩን በጊዜ ባያበርዱትና ባያሰማሟቸው ኖሮ፤ ምናልባትም የናፖሊዮን ጭካኔ ስለባዎች ከሚሆኑት አንዱ የገዛ እናቱ ነበረች። በስምምነቱ መሠረት ናፖሊዮን ቤቱን ለቆ እንዲወጣት እርሷም በየወሩ የተወሰነ ገንዘብ እንድትቆርጥለት ሆኖ በዚሁ ተለያዩ።

ሥራፊት ሆኖ በቆየባቸው ዓመታት አብዛኛውን ጊዜውን የሚያሳልፈው ፊልም ቤቶች ውስጥ ነበር - በሁለት ምክንያቶች ። ጨለማዎቹ የፊልም ቤት አዳራሾች ከሚጠላውና ከሚፈራው ብርሃን ይገላግሉታል። እየመረጠ ከሚያያቸው ፊልሞች ደግሞ ከፍተኛ ወንጀሎች አንዴት እንደሚወጡ፤ እንደሚቀነባበሩና እንደሚፈጸሙ ያጠናባቸዋል። ቀልቡ ጀብድ በተሞላባቸው ወንጀሎች አፈጻጸም ተማረከ።

ምኞቱ እንዲሞላለትም እድል ከነኑ ቆመች። በ “አብነት አስመጪና ላኪ ድርጅት” ውስጥ በሾፌርነት ተቀጠረ። ችሎታውንና ልብ-ሙሉነቱን ያረጋገጡት የድርጅቱ ባለንብረትም በትክክለኛው የሥራ ቦታ ላይ መደቡት። አሁንም በጨለማው ክፍል ውስጥ እንደተቀመጠ ያስባል። ሲያልመው የኖረው ታላቅ ጀብድ የሚሠራበት ጊዜ እየቀረበ መምጣቱን ደሙነፍስ እንደነገረው ሁሉ ከተቀመጠበት ተነስቶ የታላቁውን ሽጉጥ በማውጣት ይወለውለው ጀመር፤ እያደገ።

ምዕራፍ አሥራ ስድስት

ጠባቂው አሳሳ አንድ ሣምንት ከቆየ በኋላ ተመልሷል። ድል የሚያቀዳጀውን ቁልፍ ለመጨበጥ ግን ገና ብዙ ይቀረዋል። ሆኖም አሁንም ተስፋ አልቆረጠም - ገና ብዙ ሊሮጥ ወስኗል።

ከገዛው ባገኘው አጠቃላይ ውጤት ናፖሊዮን ከነገረው ውስጥ አብዛኛው ድርጊት በትክክል መፈጸሙን ተቀባይ ለከፍተኛ ፖሊሳዊ የቴክኒክ ምርመራ ወደ አዲስ አበባ ተልካ ወንጀል ምርመራ ጽ/ቤት ቅጥር ግቢ ውስጥ መገኘቷን፤ የቆሰለው የፊናንስ ፖሊስም ለህክምና ወደ ዳግማዊ ምኒልክ ሆስፒታል መምጣቱን አረጋግጧል።

ወደ አዲስ አበባ ተቻኩሎ የመጣውም ከማንም በፊት ቆሰለ የተባለውን ፖሊስ ለማግኘት ነው። በርግጥ ሰነዱ በእጁ ይኖር? የሚለው ጥያቄ ጭንቅላቱን ሲፈነዳ የተቃረበ እስኪመስለው ድረስ ሲበጠብጠው ቆይቷል።

ንጋት ላይ ማልጾ ነቃና መታጠቢያ ቤቱ ገብቶ ሰውነቱን ተለቃለቀ። በረዥሙ ፎጣው እንደተጠቀለለ መታጠቢያ ቤቱ መስተዋት ውስጥ ፊቱን ተመለከተ። በጥልቀት የሚያስተውሉት ብልጣ ብልጥ ዐይኖቹ የታከቱ ይመስላሉ፤ ያልተሳጨው ጤሙ ፊቱን ይኮስኩሰዋል፤ ውሃማ የነበረ የፊቱ ቆዳ ገርጥቷል። ጤሙን ለመሳጨት አሰበና ዛሬ የሚሮጥበት ጉዳይ ምን ያህል አጣዳፊ እንደሆነ ሲያስታውስ የመታጠቢያ ቤቱን በር በፍጥነት ከፍቶ ወደ መንታ ቤቱ ሮጠ።

ልብሱን ለባብሶ እንደጨረሰ ሠራተኛው ካቀረበችለት ቁርስ ጋር የተዘጋጀለትን ሻይ ጥቂት አልኮል ጨምሮ ጨለጠና የመኪናውን ቁልፍ እያሸከረከረ ተጣድፎ ወጣ።

የመኪናዋን ነዳጅ መስጫ በሀይል ረግጠ፤ በጥሩንባው መንገደኛውን እያስበረገገና ባለመኪናዎቹን እያሸማቀቀ፤ የትራፊክ መብራት እንዳያዘዣው እያቆራረጠ ንፋስ ስልክ ከሚገኘው መኖሪያ ቤቱ ዳግማዊ ምኒልክ ሆስፒታል ለመድረስ የፈጀበት ጊዜ በጣም አጭር ነበረ።

እንደደረሰ መኪናዋን ሆስፒታሉ በር ላይ አቁሞ ወደ ውስጥ ዘለቀ። በጠዋት የሰው ላይነት ግቢው ውስጥ ይርመሰመሳል። በምርኩዝ ድጋፍ የሚሄዱ በተሸከረከረ ወንበሮች የሚገፉ ቁስለኞች፤

ያልግደረጉ የሚሰሉ በሽተኞች በጋሪያቸው ተጠቅልለው ካርድ ሰማውጣት የተከለከሉ ህመማንን ስንቅ የያዙ ጠያቂዎች ፤ በየቦሩ ላይ የቆሙ አስታማኝነታች ከወዲያ ወዲህ ውር ውር የሚሉ ነርሶች በየመተላለፊያው ላይ አጭር ቆመጥ ይዘው ደረታቸውን እንደነቱ የቆሙ ዘበኞች... ማንን ከማን እንደሚለይ ማንን እንደሚያነጋገር ግራ ገብተት ሲጋራውን ለክሰና ማሰብ ጀመረህ የፖሊሱ ስም ተካልኝ ባልቻ ይባላል። የሰውነት አቋሙና የገጽታውን ምስል ከናፖሊዮን ተረድቷል። ግን ከዚህ ሁሉ ህህብ መሃል እንዴት ፈልጎ ያገኘዋል? ሆስፒታሎች ለምን የመረጃ ማዕከል እንደሚሰጡባቸው ራሱን ጠየቀና የሀገሪቱን ድህነትና ጎሳ ቀርነት ረገመ። በህሳቡ እንደተዋጠ ዐይኖቹን ከወዲህ ወዲያ እያማተረ አካባቢውን ሲያጠና፤ የተሽከርካሪ ወንበሩን ጎማ በገዛ እጆቹ የሚያሽከረከር አንድ ቁስለኛ ወደርሱ ቀርቦ በጣቱ የሚያሻትን ሲጋራ እያሳየ “እባክህን እሳት ይሰጠኝ?” ሲል ጠየቀው።

ጠበቃው በፍጥነት ከኪሱ ላይተር አውጥቶ ሲጋራውን አቀጣጠለትና በፈገገታ እያባበለው “እ ... እባክህን የኔ ወንድም ሰው ብጠይቅህ ልታፋልገኝ ትችላለህ?” አለው።

“የማውቀው ከሆነ ምን ገደኝ ጌታዬ” አለ ልጅ እግሩ ቁስለኛ የሰከሰውን ሲጋራ ደጋግሞ እየሳበ።

“ተካልኝ ባልቻ ይባላል... የፊናንስ ፖሊስ ነው። በጥይት ተመቶ ባለፈው ሳምንት ነው ለህክምና ወደዚህ የተላከው...”

ቁስለኛው ሲጋራውን እየማገ ዐይኖቹን ጠበቃው ላይ ተክሎ ሲያሰብ ቆየና “ኧረ አላውቀውም... ስንቱ ይታወቃል ብለው ነው። በየቀኑ ከየግንባሩ የሚገባው ቁስለኛ ሥፍር ቁጥር የለውም... የሚሞተውም የዚያኑ ያህል ነው...”

“አሉ... ኧረ ይሄ የሚሞት አይደለም”

“እንዴት? ከብረት ነው እንዴ የተሠራው? ኧረ ዛሬስ ጉድ ሰማሁኝ! ምንው ጌታው? ደግሞ በእግዚአብሔር ሥራ ገብተው”

“እግሩን ስለተመታ ለሞት አያደርሰውም ለማለት ፈልጌ እኮ ነው”

“ኧረ እንዲህ አይባሉ ጌታው! ሱፋን ለብሶ በከራባቱ እንደታነቀ ሲቆናጠር እዚህ ግቢ ገብቶ ሬሳው በወሳንሳ እየተጎተተ የሚወጣውን ስንቱን አይተናል”

ጠበቃው የራሱን አለባበስ ከታች ወደላይ በመቃኘት ቁስለኛው ሞት የተመኘለት ስለመሰለው ቅር ተሰኘ። “እና... ለታውቀው ግለት ነው?”

“አላውቀውም”

“ታዲያ እንዴት ላገኘው አችላለሁ?”

ቁስለኛው ሲያሰብ ቆየና “ቆይ እስኪ... እዚህ ግቢ እንድ ከተረ አለ፤ መቼም እርሱ የማያውቀው ቁስለኛ አለ ግለት ዘበት ነው። ምናምን ካረሰት መንጥቆ እንደሚያወጣው እርግጠኛ ነኝ” አለ በዐይኖቹ ከተረውን እየፈለገ።

“ኧረ ችግር የለም። ይሄም እዳው ገብስ ነው። እባክህ እርሳኝ የኔ ወንድም” አለና በኪሱ የያዘውን የሲጋራ ፓክ አውጥቶ ጭኑ ላይ አስቀመጠለት።

ቁስለኛው በሰላት ዐይኑ ጭኑ ላይ የተቀመጠውን ፖክ እየት አድርጎ ፒሻማው የደረት ኪስ ውስጥ ከተተ። “ይቆይ... እንዴት እዚህ ይቆይ ጌታዬ” ብሎት የተሽከርካሪውን ወንበር ጎማ በፍጥነት እያሽከረከራ ጥሎት ሄደ።

ብዙ ቆይቶ አንድ ልጅ እግር ቁስለኛ አስከትሎ ተመለሰ። ሉጫ ፀጉሩ ግምባሩ ላይ ወድቋል። የሰበሰው የሆስፒታሉ ስም የተፃፈበት ሰፊ ፒሻማ ቀጭን ሰውነቱን ባዶ ጀንድ ውስጥ የቆመ ከዘራ አስመስሎታል። በብልጣብልጥ ዐይኖቹ ጠበቃውን ከላይ እስከታች እየደባበሰ ፈገግታ አሳየው።

“ልጄ ይሄ ነው፤ ጌታዬ። የቁስለኛውን ስም ማን ነበር ያሉኝ?” አለ የሲጋራ ዳረጎት የተጣለለት ቁስለኛ።

“ተካልኝ ባልቻ! የፊናንስ ፖሊስ ነው። እግሩን በጥይት ተመቶ ባለፈው ሳምንት ከአሰሳ የመጣ...” እያለ ለአዲስ መጪው ያስተነትንለት ገባ ጠበቃው።

ፀጉረ ሉጫው ቁስለኛ ግምባሩን ቋጥሮ ዐይኖቹን መሬት ላይ ተክሎ ሲያሰብ ቆየ። የጠበቃውም ልብ በፍጥነት መምታት ጀመረ።

“ትዝ አይለኝም! ከፊናንስ ፖሊስ?”

“አዎን እሰሳ የነበረ...”

“እንጂ ትዝ አልላህ አለኝ። ፈቃደኛ ከሆኑ ቁስለኞች ባለባቸው ከፍሎች እየተዘዋወርኩ ልጠይቅለሁ” አለ ሉጫው።

“እባክህ?”

“ይጠብቁኝ” አለና በምርኩዝ እንጥር እንጥር እያለ ከአጠገቡ ተሰወረ።

ከሩጫው እንደገመተው ይሄ ከምላጭ ስለት የተባ ቁስለኛ ፖሊሱ የተኛበትን ክፍል እንደማያጣው እርግጠኛ ነው። የሲጋራ ድርጎ ያገኘው ቁስለኛ ጠበቃውን አመስግኖ ተሽከርካሪ ወንበሩን እየገፋ ሄደ።

ጠበቃው እጆቹን ኪሶቹ ውስጥ ከቶ እየተንጎራደደ ለረዥም ጊዜ በትእግስት ጠበቀ። መታገስግ ግዴታው ነው። በምድር ላይ ከገንዘብ ቀጥሎ ነፍሱን የሚያማልሉት የአብነት ዐይኖች ሲንበገበጉ ታዩት። “የአብነት አስመጭና ላኪ ድርጅት” የመጨረሻዋ ሰባራ ሳንቲም ሳትቀር በእጁ ስትገባ እንደ ሰመመን ታየውና ምራቁን ደጋግሞ ዋጤ። ብቻ ይሄ መዘዘኛ ሰነድ እጁ ይግባ።

ከብዙ ቆይታ በኋላ ለጫው ደግሞ ሌላ ቁስለኛ አስከትሎ መጣ። የጠበቃው ትንፋሽ ሊቆም ምንም አልቀረውም። የሰውየውን ቁመናና ገጽታ ናፖሊዮን ከሰጠው መረጃ ጋር ሲያመዛዝኑ ግን በምንም አይገናኙም፤ ለጫው አጠገቡ ከመድረሱ “አገኘኸው?” ሲል በጥያቄ አጣደፈው። “እርሱ ወንድሜ እንደሚገረኝ ህክምናውን ጨርሶ ትላንትና ከሆስፒታል ወጥቷል” አለ ወደ አዲሱ ቁስለኛ በአገጩ እያመለከተ።

ጠበቃው የናቱን ሞት ያረዱት ያህል ገጽታው ጨፈገገ። የሰማውን ባለማመን ጆሮዎቹን እየተጠራጠረ “መቼ ወጣ አልከኝ?” አለው አዲስ መጤውን።

“ትላንት ጠዋት ተሰናብቶን ወጣ፤ ቁስሉ እጅግም ነበር። ሥጋው ውስጥ የቀረችው ጥይት ወጥታለት ቁስሉ መጥግ እንደጀመረ እቤቴ ተኝቼ አገማግላለሁ ብሎ በራሱ ጥያቄ ወጣ” አለ እንደተከዘ። “ዘመዱ - ነዎት?”

“አዎን፤ ሰውዬው እርሱ ለመሆኑ እርግጠኛ ነህ?”

“ተካልኝ ባልቻ አይደለም ያሉት? አሰሳ ላይ በጥይት የተመታው? እዚህ ተዋውቀን ዓደኞች ሆንን ነበር ... እንዴት ያለ ማለፊያ ሰው መስለዎት። እዚህ አዲስ አበባ ሚስትና ልጆችም አሉት”

የጠበቃው ልብ ፍጥነቱን ጨመረ። “አድራሻውን ሰጥቶሃል? እባክህን ለብዙ ጊዜ የተለየሁት ወንድሜ ስለሆነ ወደ ምድብ ሥራው ተመልሶ ከመሄዱ በፊት ዐይኑን እንጃየው ፈልጌ ነው...”

“እረ አልነገረኝም” ብቻ በጨዋታ የተነሳ የሚኖረው ራጉኤል ቤተክርስቲያን አካባቢ መሆኑን አጫውቶኛል” አለ እንደ መሰልቸት ብሎ።

የጠበቃው ተስፋ በውስጡ መሞት ጀመረ። ራጉኤል! በዚያ ሰው እንደ ቁጫጭ በሚርመሰመስበት መንደር ፖሊሱን ፈልጎ ማግኘት ዘበት መሆኑን ሲረዳ ጠግማ እድሉን እየረገመ በረዥሙ ተነፈሰ።

“በተመላላሽ ሊታከም ይመጣል ብለህ ትገምታለህ?”
“አይመስለኝም። ቁስሉ እኮ ሽሯል”

ጠበቃው ከደረት ኪሱ ብጣሽ ወረቀትና ብዕር አውጥቶ ስሙንና የስልክ ቁጥሩን ከጻፈ በኋላ አጣጠፈና ሰጠው። “ምናልባት ተመልሶ ከመጣ በዚህ አድራሻ እንዲደውልልኝ ንገረው”

“እሺ ምን ገደኝ” አለ ቁስለኛው የጠበቃውን አድራሻ እያነበበ። ጠበቃው አሥር ብር አውጥቶ ከሌጫው ጋር ተካፍለው ሻይ እንዲጠጡበት ከሰጣቸው በኋላ ወደ መዝገብ ቤት አመራ። የጠበቃነት ሙያው ሁሉን የሚጠራጠር ቆቅ አድርጎ ቀርጾታል። ያገኘውን መረጃ ሙሉ በሙሉ አልተቀበለውም። ይሁንና የመዝገብ ቤቱ ቻርትም ፖሊሱ በትላንትናው ዕለት መውጣቱን አረዳው። ጠበቃው በጥልቅ ሃሳብ እንደተዋጠ የሆስፒታሉን ቅጥር ግቢ ለቆ ወጣ።

እያከነፈ የወሰዳትን መኪና ራጉኤል ቤተክርስቲያን አካባቢ አቆመና እግሩ ወዳመራው መንደር ቁልፏን እያሸከረ ገባ። የጠላ ቤት ማስታወቂያ ጣሳ ብዛት፤ የሻይ ቤት፤ የጠጅ ቤት ጋጋታ... ዝንብ የወረራቸው ህፃናት “አይ አዲስ አበባ!” ይላል እየደጋገመ።

በየደረሰበት ያገኘውን ሁሉ የሚጠይቀው ጥያቄ “ተካልኝ ባልቻ የተባለ ፖሊስ ... አሰሳ ላይ እግሩን በጥይት ተመቶ ወደ አዲስ አበባ የመጣ” በማለት ነበር። ሁሉም የሚሰጡት መልስ ደግሞ እንደተማከሩ ዐይነት አንድ ነው። የአለባበሱን ማራኪነትና የሚያንፀባርቀውን ጫማውን እያሰተዋሉ “እረ አናውቅም” ይሉታል።

በየጉራንጉሩ እየተሹለከለከ ወዳገኘው ቀበሌ ጽ/ቤት ጎራ በማለት አጠያየቀ፤ እናውቃለን የሚል ግን የለም። ግምባሩ ላይ የሚንቀረቀረውን ላብ በመሀረቡ እየጠራረገ ቁና ቁና እየተነፈሰ መኪናውን ወዳቆመበት ተመለሰ። የመኪናዋ የፊትና የኋላ መብራት መስታዎቶችና የፍሬቻ መብራቶች ተሰርቀዋል።

በቁጣ እየገደደ ፀጉሩን መንጩት ጀመረ። “ጭራት ህዝብ” እያለም የመኪናዋን ኮፈን በቡጢ ይቀጠቅጥ ገዛ። ተላላፊ መንገደኞችም መኪናዋንና እርሱን ከበፀቀው። ጠበቃው ይለፈልፋል፤ አንዳንዱ ያዝናል ሌላው “ያጣ ካለው ቢነጥቅ ምን ሀጢያት አለው” እያለ ፍርዱን ይሰጣል። በመሀል አንድ ኃልማሳ ጠበቃውን ቀረብ ብሎ “የኔ ወንድም፤ እዚህ አካባቢ የሰው ዐይን የተገጠመው በብሉን ቢሆን ኖሮ ሰውደው ሳያንቀላፋ ዐይኑን ፈተው የሚሸጡ ወረብሎች ያሉብት መንደር ስለሆነ ለተረፈው ንብረትህ እግዚአብሔርን አመስግኑህ ብትሄድ ጥሩ ነው” ሲል መክረው።

ጠበቃው የመኪናዋን ሞተር ቀስቀሶ የከበበውን ህዝብ በጥሩንባው እያስበረገገ ያን የምድር ሲኦል የመሰለ አካባቢ ጥሎ ተፈተለከ። ከመጣበት አብይ ጉዳይ ጋር ሲያመዛገብ የመኪናዋ መብራቶች መሰረቃቸው ከቁጥር ውስጥ የማይገባ በመሆኑ መልሶ ራሱን ማጽናናት ያዘ። እንዲያም ሆኖ እድል ለመጨረሻ ጊዜ በሩን የቀረቀረችበት መሰለው። ህሊናው ግን በርካታ የጥርጣራ ጥያቄዎች እየወለደ ተሰፋ እንዳይቆርጥ ያጃግጥዋል። ሰነዱ በፖሊሱ እጅ ባይኖርስ? በደህንነቶች ወይም በወንጀል ምርመራ ፖሊሶች እጅ ገብቶ ቢሆንስ? ምናልባት በናፖሊዮን አምባው እጅ ቢሆንስ? ግን ለምን?

መሣሪያ ጭና የተያዘችው ቶቶታ ፒክ አፕ በአዲስ አበባ ወንጀል ምርመራ ፖሊስ ጽ/ቤት እንደምትገኝ አስታውሰና ማሰብ ጀመረ። የምርመራ ክፍል ሹም የሆነውን ሻምበል መብራቴን ያውቀዋል። ግን በዚህ ጉዳይ ላይ ምን ሊያነጋግረው ይችላል? ናፖሊዮን እንዳለው ጭራሽ ፖሊሶች ፈለጋቸውን እያፈነፉ ማጅራታቸውን እንዲጨመድዱ ጊዜውን አያፋጥንም?

ጊዮርጊስ ላይ ከምኒሊክ አደባባይ ትይዩ መኪናዋን አቁሞ ከሰቅ በደረቴ ሙሉ ዊንስተን ሲጋራ ከገዛ በኋላ እያስጨሰ ማሰብ ጀመረ። የረሃብ ስሜት ይሰማዋል፤ በመንገድ የደከመ ሰውነቱ ጭራሹን ዝግል፤ አዕምሮው ግን ሥራ አልፈታም ብዙ ሲያወጣና ሲያወርድ ቆይቶ የመኪናውን ሞተር ቀስቀሰና ወደ ወንጀል ምርመራ ጽ/ቤት ተፈተለከ።

መኪናውን ከቅጥር ግቢው አርቆ ካቆመ በኋላም ሻምበሉን ለማነጋገር እንደሚፈልግ አሰረድቶና ተፈትሽ ገዛ። ግቢው ውስጥ በአንድ ጥግ ቶቶታ ፒክ አፕ መኪና ቆማለች። ጠበቃው ትንፋሹን ውጦ ሰረቅ አድርጎ ታርጋዋን ተመለከተ - ናፖሊዮን የሰጠው ታርጋ ቁጥር ነው! አንዳች የሽብር ስሜት ሰውነቱን እየወረረው የሻምበሉ ቢሮ ወደሚገኝበት ባለ አንድ ፎቅ አሮጌ ህንፃ በጣውላ የተሠራውን ደረጃ

እያንሳጠጠ ወጣ። ልቡ በፍጥነት ይመታል፤ እጆቹ መንቀጥቀጥ ጀምረዋል። “ወደት ነው ጓድ!” የሚል ድምፅ ሲሰማ ቀጥ ብሎ ቆመ። ሻምበሉ በር ላይ የቆመ ፖሊስ ነበር።

“ሻምበል መብራቴን ፈልጌ ነበር ባድ”

“ለሥራ ጉዳይ ወጥተዋል። ቀጠሮ አለዎት?”

“የለኝም፤ ይመለስ ይሆን?”

“እስኪ ከሰዓት በኋላ ይሞክሩ”

ጠበቃው ሰዓቱን ተመለከተ። 5:30 ሰዓት ይላል። ፖሊሱን አመሰግኖ እያንሳጠጠ በወጣበት ደረጃ ወረደ። ከግቢው ሲወጣ ዳግመኛ ቶቶታዋን ሰረቅ አድርጎ ተመለከታት፤ የፊት መስተዋቴ በጥይት ተበሳስቷል። በድካም የላለ አካሉና ያለ እረፍት ሲያሰብ የሰነበተ አእምሮው በመድከሙ ባለችው ትንሽ ሰዓት ለማንቀላፋት ወደ ቤቱ በረረ።

*** **

ሻምበል መብራቴን የሚያውቀው ሁለተኛ ደረጃ ትምህርት ቤት በነበሩበት ጊዜ ነው። እንዲያውም አንድ አመት የቅርብ ጓደኞች ሆነው ነበር። ያ ጓደኝነታቸው ግን አልዘለቀም። ዐይናፋርና ሴቶችን ይፈራ የነበረው መብራቴ በሰንት አበሳ ያገኛትን የከንፈር ወዳጅ ለሰዩም ቢያስተዋውቀው ከተፎው ጉብሏ ማርካው ኖሮ ሦስት ቀን ባልሞላ ጊዜ ውስጥ ከመብራቴ እጅ ላይ ሞጭልፎ ወሰዳት።

በዚህ ሳቢያ ጓደኛዎቿ ተጣልተው ብዙ ተዳርሰው ተለያዩ። የሁለተኛ ደረጃ ትምህርታቸውን እንዳጠናቀቁም ሰዩም አዲስ አበባ ዩኒቨርሲቲ፤ መብራቴ ደግሞ ፖሊስ ኮሌጅ ገባ።

ዳግመኛ የተገናኙት ከሰባት ዓመት በኋላ ባንድ የራት ግብዣ ላይ ነበር። እንደተያዩ ሁሉን ነገር ረስተው ተቃቅፈው ተሳሳሙ። ያለፈውን የወጣትነት ትዝታቸውን እያስታወሱ ከግራ በላይ ተሳሳቁ።

ከዚያ በኋላ አልፎ አልፎ እየተገናኙም ተገባብዘዋል። በመሃል ሻምበሉ ለልዩ ሙያዊ ስልጠና ወደ እስራኤል በመሄዱ ግንኙነታቸው ተቋረጠ። ጠበቃው ሻምበሉን ለመጨረሻ ጊዜ ያየው ከአንድ ዓመት በፊት ሚስቱን ፈቶ ትዳሩን ሲበትን የፍች ስምምነት ውል እንዲጽፍለት ቢሮው በመጣ ጊዜ ነበር። ከዚያ ወዲህ ስለ ሻምበሉ የሰማው ነገር የለም።

*** **

ከሁለት ሰዓት መኃል በኋላ ጠበቃው እንቅልፍ ያልጠገቡ ዐይኖቹን እያሻሽ ተነሳና መታጠቢያ ቤት ገብቶ ፊቱን ታጠብሎ እየኮሰኮሳ የሚያሳክከውን ጢሙን ከተላጩ በኋላም መኪናውን ቀስቅሶ ወደ ወንጀል ምርመራ ጽ/ቤት ገለገለ።

ቢሮውን እንኳኩቶ ሲገባ ሻምበሉ በመገረም የፈጠረው ትናንሽ ዐይኖቹን እያርገገገገ ከመቀመጫው ተነስቶ ሰላምታ ሰጠው።

“ዐይኖቹን ግመን አልችልም እዚህ አገር አለህ እንዴ አቶ ሰዩም?” አለ የጠበቃውን እጅ እየወዘወዘ።

“አለን! አለን!... አሁንም የናት ሀገር ባንዲራ ጠባቂ ሆነን የት እንሄዳለን ብለህ ነው? አንተ ለጤናህ እንዴት ነህ ወዳጅ” ጠበቃው ወንበር ስሶ ተቀመጠ።

ሻምበሉ መብራቱ እንደ ሰሙ ፊቱም የሚያበራ ብሰል ቀይ ነው። ፊቱ ላይ ጢም የሚባል ሃገር የለም። የለበሰው ደንብ ልብስ ወፍራም ሰውነቱ ላይ ተወጣጥሯል። ሁኔታውን ልብ ብሎ ላስተዋለ፣ የሉካንዳ ነጋዴ እንጂ የፖሊስ ሻምበሉ አይመስልም። የሰራ ባልደርቦቹና አለቆቹ ግን በችሎታው የሚተማመኑበት ሰው ነው።

ጠበቃው ስለታም ዐይኖቹን ያወናጭፍ ጀመር። ቢሮ ውስጥ ግን ከአረጃ ጠረጴዛ ወንበሮችና ከአንድ ቁምሳጥን በቀር ምንም የለም። የኮርኒሉ አቡጀዲ ተቀዳዲል፤ የግምቡ ቀለም ተፍቋል። የፖሊስ ጽህፈት ቤቶች መቼ ዘመናዊ መልክ እንደሚይዙ እየገረመው ዐይኖቹን ወደ መስኮቱ ወረወራቸው። መስተዋት የለሹ መስኮት ወደ ውጭ ተከፍቷል። ጠበቃው መስኮቱ አጠገብ ቆሞ ወደ ውጭ ለሚመለከት ሰው ቶቶታዋ ፊት ለፊት ልትታየው እንደምትችል ገመተ።

“በጀ አቶ ሰዩም! ዛሬ ልትመጣ የቻልከበትን ምክንያት አንድ ጂ ግምቶች ብደረድር እንኳን እንደማልደርስህት እርግጠኛ ነኝ። ችግር አለ እንዴ?” ቢል ጣቶቹን እያፍተለተለ ጠየቀው።

“በሦስተኛው ዓለም ከጭራት ህዝብ ጋር እየኖርክ ችግር ይጠፋል ብለህ ነው!” አለ ጠበቃው የተበላጩ ለመምሰል እጆቹን እያወናጨ።

“ምን ተፈጠረ?” አለ ሻምበሉ ግምባሩን በቁምነገር ቁጥሮ አድርጎ።

“ነገሩ እንኳን ቀላል ነው። ግን መደፈሬ እያንገገገኝ ነው ወዳንተ የመጣሁት። ዛሬ ጠዋት የመኪናየን መብራቶች በሙሉ ፍሬቻ ሳይቀር አወላልቀው ወሰዱት” አለና ራሱን አወዛወዘ።

ሻምበሉ ፈገግ አለና “መኪናህን አላውረዋታላ...” አለው።

“ያውልህ ሆሜርን መሰላ ውጭ ቆማልሃለች። እኔ እንኳን የዕቃው ነገር ቆጭቶኝ የመጣሁ እንዳይመስልህ። እንዴት እደፈራለሁ? ህዝቡ እስከ መቼ ነው ቀን በቀን በጠራራ ፀሐይ እየተዘረፈ የሚኖረው?” አለ ግምባሩን እንደቋጠረ።

“ጭራት ህዝብ ብለህ መልሱን እኮ አግኝተኸዋል” አለ ሻምበሉ እየሳቀ። “የሰራ አጡና ሥራ ፊቱ ቁጥር እንደ አሸን እለት ተለት እየፈላ ለቁጥር በታከተበት ከተማ ሰው እርሱ በእርሱ እየተበላላ አለማለቁም ራሱ የሚገርም ነው። የሚያሳዝነው ደግሞ ወንጀል የተፈጸመባቸው ሁሉ ድክመቱን በኛ ላይ ነው የሚጭኑት ። ይህን ከተማ ከወንጀልና ከወንጀለኞች ለመከላከል የሚያስፈልገውን ሃይልና አሁን እኛ የምንንቀሳቀስበትን የሃይል ብዛት ብንግርህ አፍህን ይዘህ ትገረማለህ። እየተወራጨን እንጂ ወንጀልን እየተከላከልን አለመሆኑን እናውቃለን። ችግራችንን የሚያውቀ ግን ከሰንት አንድ ነው” ሻምበሉ በቁም ነገር ገለፃውን ቀጠለ።

“የወንጀል መንስኤዎች እለት ተለት እየጨመሩ፤ የወንጀል አይነቶች እየረቀቁና እየተወሳሰቡ በሚሄዱበት ከተማ ወንጀለኞችን እንዲያድኑና ህዝቡን እንዲጠብቁ ከተሰማሩ ፖሊሶች ውስጥ ሌሶች፣ ጉቦኞችና ቀማኞች መኖራቸው ደግሞ ወንጀልን እንከላከላለን የሚለውን ቋንቋ ቀልድ ያደርገዋል። ሁሉ የምሰጋውና የምጨነቀው ይህ አሁን ያለው ሁኔታ በዚሁ ከቀጠለ በመጨዎቹ ሃያና ሠላሣ ዓመታት ውስጥ ምን አይነት አስከፊ ሁኔታ ላይ እንደምንደርስ ሰገምት ነው።

ሻምበሉ ንግግሩን ከመጨረሱ የቢሮው በር ተንኳኳና የሃምሳ አለቃ ማዕረግ ያንጠልጠል አንዳች የሚያክል ሰው አጎንብሶ ዝና ለሻምበሉ ሰላምታ ሰጥቶ ቆመ።

“ምን ልታዘዝ ሳጅን?”

ይሄ ትላንት ሌሊት የቤት አዳሪዋን ንብረት ዘርፎ ሲያመልጥ የተያዘው ሌባ በሰጠው ቃል ላይ ወንጀሉን ሊያምን አልቻለም። ሳጅን በነገድጓድ ድምፅ ከፍሉን አንቀጠቀጠው።

“መቶ አለቃ የለም እንዴ?”

“ለሥራ ጉዳይ ወጥቷል ... ጌታው ይፍቀዳልኝና ይህን ዐይን አውጣ ሌባ ላጨማልቀው። አምስት ደቂቃ ባልሞላ ጊዜ ውስጥ አናገዝዋለሁ” አለ ሳጅን እጅጌውን እየጠቀለለ።

ጠበቃው በዚህ ሰው እጅ የተጨማለቀ ሰው ከሰውነቱ ምን ሊተርፈው እንደሚችል ገመተና ተሳቀቀ።

“አታጨማልቀው... በተቻለ መጠን ፖሊሳዊ ምርመራ ዘዴዎችን ተጠቅመህ ትከክለኛ ቃሉን እንዲሰጥ አድርግ” አለ ሻምበሉ በሃምሳ አለቃው ሁኔታ እየፈገገ።

“አረ ዐይኑን በጨው ያሽ ደረቅ ነው። ወይኔ ሳጅን... ምናል ባጨማልቀው?”

“ጨርሰናል” አለና ሻምበሉ ሃምሳ አለቃውን አሰናበተው።

ሳጅን ወጥቶ ከሄደ በኋላ ጠበቃው ከመቀመጫው እየተቁነጠነጠ “አሁን በዚህ ሰው እጅ የገባ ሰው ይተርፋል?” ሲል በመገረም ጠየቀ።

ሻምበሉ ሲስቅ ቆየና “የቅጽል ስሙስ ማን እንደሆነ ታውቃለህ? ‘ሚስቶ’ ይሉታል። በሁለት በሦስት ቡጤና በጥቂት የሚማ እርግጫዎች ብቻ እንጀትን ከከላለት ጉበትን ከሳንባ ይቀላቅላል። ሰው ሁሉ ስለሚፈረው ራሱን የዚህ ግቢ አዛዥ አድርጎ መቁጠር ጀምሯል” አለ ራሱን በመገረም እየወዘወዘ።

የጠበቃው ሃሳብ ሳጅን ላይ እንዳለ “ለመሆኑ መኪናህ የት ነው የተሰረቀችው?” ሲል ሻምበሉ ድንገት ጠየቀው።

“ራጉኤል አካባቢ አቁሚያት...” አለ ጠበቃው ከእንቅልፉ እንደ ባሕሩ ሁሉ እየሰረገገ።

ሻምበሉ ጥቂት ካሰበ በኋላ “እንዴት ልረዳህ እንደምችል አላውቅም። ለማንኛውም አራተኛ ፖሊስ ግቢያ ልደውልና አዛዥን ሳንገኛለሁ። በአጋጣሚ ዕቃው ሊያዝ ቢችል እንዲያሳውቁኝ ወይም

የተሰረቀ የመኪና ዕቃዎች በሚሸጡበት አካባቢ ሰው አሰማርተው እንዲያፈላልጉ እነግራቸዋለሁ” አለና የቴሌፎኑን እጀታ አነሳ።

ጠበቃው ፈጥኖ ከኪሉ ሲጋራ አወጣና “አንተ መቼም የጭስ ነገር አይሆንልህ። በጠረጴዛህ ላይም መተርከሻ የለም” አለና ወደተከፈተው መስኮት ሂዶ ሲጋራውን ማጨስ ጀመረ።

ሻምበሉ ደጋግሞ ቁጥሩን መታና ጥቂት ከተነጋገረ በኋላ ስልኩን ዘጋ። “አዛዥ ስብሰባ ላይ ናቸው አሉ... ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ ወደ ቢሯቸው እንደሚመለሱ ስለተነገረኝ ቆይቼ እደውላለሁ” አለና ጠረጴዛው ላይ የተቀመጠውን መጥሪያ በጣቱ ሲጫን በር ላይ የቆመው ፖሊስ በፍጥነት ገብቶ ሰላምታ ሰጠ።

“ምን ትወስዳለህ አቶ ሰዩም” ባሻገር የቆመውን ጠበቃ ጠየቀው።

“ቡና ይሁንልኝ” አለ ጠበቃው አያዛጋ።

“ሁለት ቡና እዘዝልን” ፖሊሱ በፍጥነት ቢሮውን ለቆ ወጣ።

“የጠበቃው አፅምሮ ቁልቁል የሚመለከታት ቶዩታ ጉዳይ እንዴት እንደሚነሳ እያሰላሰለ ነበር።” ከዚች በጥይት ከተበሳሳች መኪና ሰው ይተርፍ ይሆን? በፖሊስ ጽ/ቤቶች ግቢ ውስጥ የማይታይ ነገር እኮ የለም” አለ በመገረም።

“ከየቷ?” አለ ሻምበሉ ከሀሳብ እንደነቃ አይነት በርግጎ።

“ከቶዩታዋ... ምን ተርፋለች ጃል?”

ሻምበሉ በቅሬታ ፈገግ አለ “ጉደኛ መኪና ነች። ከዚች መኪና ጀርባ የተጠላለፈው የወንጀል መረብ የዋዛ እንዳይመስልህ” አለና ከተቀመጠበት ተነስቶ ወደ መስኮት አመራ።

የጠበቃው ልብ በፍጥነት እየመታ ቀልቡን ሁሉ ጀሮዎቹ ላይ ሰብስቦ ያዳምጥ ጀመር። አሰሳ ድረስ የተንከራተተበት የሚሰጥሩ ስልቻ መቋጠሪያ እየተተረተረ ነው።

“ወንጀል የተሠራበት መኪና ነች?”

“ከወንጀልም ወንጀል! አራት ነፍስ የጠፋበት፤ እንድ ሰው የቆሰለባት፤ በሀገር በሕዝብና በአብዮት ላይ ከፍተኛ አደጋ ሊያስከትል የሚችል ደባ የተቀነሰበረባት መኪና ነች...”

በማያዊ ሽርጥ የለበሰች አጭር ሴት ሁለት ስኒ ቡና በሰርቪስ እንጠልጥላ ገባችና አቀረበችላቸው። ጠበቃው በልቡ ረገማት። ሁለቱም

እዚያው እንደቆሙ በናቸውን እየጠጡ ቆዩ። ጠበቃው ከእኩ መንገሻና ከናፖሊዮን የሰማውን ታሪክ ሻምበሉ ደገመለት። እርሱ መስማት የሚፈልገው ግን የወንጀሉን አደገኛነትና የአፈፃፀሙን ድንቅነት ሳይሆን የተንከራተብት ሰነድ የት እንደሚገኝ ነበር።

“ታዲያ የወንጀሉን ፈጻሚዎች ማግኘት እንዴት አልተቻለም?” ሲል ጠየቀ የያዛትን የሲጋራ እሳቂ ቁልቁል እየወረወረ።

ሻምበሉ በነገረው ታሪክ የተገረመውን ጠበቃ ይበልጥ ለማስገራም “ወንጀሉ በጥንቃቄ የተከናወነና ውስብስብ ነው ያልኩህም ለዚህ ነው። ለምሳሌ ታርጋ ቁጥሩን ውሰድ ከዚህ ስትመለከተው እውነተኛ ታርጋ ቁጥር ይመስላል። እንደዚያ ካሰብክ ተሳስተሃል። ረቂቅ በሆነ መንገድ ተሰርቶ የተለጠፈላት የተጭበረበረ ታርጋ ነው”

“ያንተ ያለህ!”

“የሞተር ቁጥሯም ተፍቆ ጠፍቷል”

“በዚህ በሦስተኛው ዓለም ይሄን ያህል የተቀነባበረ ወንጀል ሊፈጸም ይችላል ብዬ አልገምትም ነበር”

“በጣም የሚያስደንቅህ ደግሞ በሞቱት ሁለት ሰዎች ከሰውነት የተገኙት መታወቂያዎችም እንዲሁ የተጭበረበሩ ናቸው። እድራሻቸው ማንነታቸውና ፎቶግራፋቸው ጭምር የነርሱ አይደለም። በዚህ ተስፋ ሳንቆርጥ ከአስከሬኖቻቸው ላይ የጣት አሻራ ወስደን ከፖሊስ የአሻራ ሪከርድ መዛግብት ጋር አገላብጠን አገናዘበን። ከዚህ በፊት አሻራ ያልሰጡ ሰዎች ናቸው።

“ምን አይነት አጋጣሚ ነው?” አለ ጠበቃው በሚንቀጠቀጡ እጆቹ ሲጋራ አውጥቶ እያቀጣጠለ።

“በዚህም ተስፋ አልቆረጥንም! አመለጠ የተባለውን ሰው ማንነት ለማግራት ከመኪናዋ የተለያዩ ክፍሎች ባሳየው አሻራ ላይ በርካታ ጊዜ በመኪናዋ ላይ ያረፈ አንድ አሻራ አግኝተን አሁንም ከፖሊስ የአሻራ ሪከርድ መዝገቦች ጋር አገናዝበን ማንነቱን ደረስንበት ግን...” የጠበቃው ትንፋሽ ለስኮንዶች ከፍልፋይ ቀጥ ብላ ቆመች። “ግን ምን?” አለ እንደማታሰት ያለ ድምጽ እያወጣ።

ሻምበሉ ድንገት ፖሊሰነቱን አስታወሰና ዝም አለ። ለምን ይህን ሁሉ ዝርዝር ታሪክ እንደሚያወራለት ለራሱም ቢሆን አልገባህ አለው።

“አክ በፊልም የተሠራ ታሪክ የምትነግረኝ ነው የመሰልኝ። የሰውዬው ማንነት ከታወቀ ታዲያ ለምን እርምጃ መውሰድ አልተቻለም?” አለ ጠበቃው ድንጋጤውን በመገረም ለመሸፈን እየሞከረ።

“ተወውጥ ዝርዝር ጉዳዩ እጅግ ብዙ ነው” አለ ሻምበሉ በመሰልቸት። ጠበቃው ብዙ ለመስማት የነበረው ጉጉት በአጭር በመቀጫቱ በቁጭት የያዘውን ሲጋራ ደጋግሞ ለመጠጠው። ሻምበሉ የጀመረውን እንዲጨርስ የሚያግባባበትን ዘዴ ሲያሰላም ስልኩ መጮህ ጀመረ። ሻምበሉ እየተጣደፈ ሄዶ አነሳው። ጠበቃው ዐይኖቹን ወደ ቶዮታዋ ወርውሮ ጀርዎቹን ወደ ሻምበሉ አቅጣጫ ደገናቸው።

“ሻምበል መብራቱ ነኝ! ጤና ይስጥልኝ ጌታይ!...” “ለረዥም ጊዜ ፊቱን አከፋትሮ ሲያዳምጥ ቆየና” የኛ ሰንፍና አይደለም እኮ ጌታይ! በዚህ ወንጀል ዙሪያ ቀን ተሌት እየሮጥን ነው። አንዳንድ ግራ የሚያጋቡ ጉዳዮች ቢኖሩም ያን ያህል ተስፋ የሚያስቆርጥ አይደለም። ጥቂት ጊዜ ብቻ ይሰጡን ጌታይ... ያለንን ሃይል ሁሉ አሰማርተናል። ማንኛውንም ፍንጭ ሁሉ ሪፖርት አደርገልዎታለሁ... ግድ የለም አያፍሩብንም” ስልኩን ዘጋና በረዥሙ ተነፈሰ።

“ስቃይ! ስቃይ! ነው። የዚችን ቶዮታ ጉዳይ መቼ እንደምገላገል አላውቅም” አለ እየተበላጩ።

“ማነው የደወለው?” አለ ጠበቃው እየቸከለ። የተቋረጠውን የሚሰጥር ስልቻ አፍ ዳግም ለመፍታት ጊዜው ሳያመለጠው።

“የፖሊስ ጠቅላይ አዛዥ ናቸው” አለ ሻምበሉ በአገጩ ወደ ስልኩ ቀፎ እያመለከተ።

“ይህን ያህል በከፍተኛ ባለስልጣኖች ትኩረት የተሰጠው ወንጀል ሆኗል ማለት ነው? ደግሞ አንድ ነገር ባልጠይቅህ ... ሊብራ ወይም ሌላ የመኪናዋን ባለቤትነት ሊያሰረዳ የሚችል ነገር በመኪናዋ ውስጥ አልተገኘም?” ጠበቃው ጥየቀ።

ሻምበሉ በሁለት እጆቹ ፊቱን እንደደገፈ ለረዥም ጊዜ በዝምታ ሲመለከተው ቆይቶ “በጣሽ ወረቀት በመኪናዋ ውስጥ አልነበረም!” አለው።

የጠበቃው ነፍስ በውስጡ ያረቀች፤ ፊቱ በደስታ መብራት ጀመረ። ሁኔታው ያስገረመው ሻምበሉ “ምነው?” አለው ግምባሩን ቅጭም፤ የዐይኑን መስኮቶች ጥብብ አድርጎ።

ጠበቃው ስሜቱን መቆጣጠር አለመቻሉ በሻምበሉ የጥርጣሬ ቀለበት ውስጥ እንደከተተው ለመገመት ጊዜ አልፈጀበትም። “የራሴ ነገር ነው ያስደነቀኝ። ይህን ልብ ወለድ የመሰለ ነገር እየነገርክ የመጣሁበትን ጉዳይ አዘናግተህ አጃጃልከኝ። በል ወዳጄ ስልኩን ደግመህ ደውልልኝ” አለና ሲጋራውን ወርውሮ ከቆመበት መስኮት ወደ ሻምበሉ ጠረጴዛ ተጣደፈ።

ሻምበሉ ግራ የተጋባ የሚመስለውን ፊቱን በቅሬታ ፈገግታ አፍክቶ የስልኩን እጅታ አነሳና ቁጥሩን አሸከረከረ። ዐይኖቹ ግን እየሰረቁ የጠበቃውን ገጽታ ያጠናሉ።

“ሃሎ፤ አሁንም አልጨረሱም? ጥሩ እንግዲያው እንደመጡ እንዲደውሉልኝ ይሁን...” ስልኩን ዘጋና እጆቹን አጣምሮ ጠበቃውን ይመለከተው ጀመር።

“አልተገኘም?” አለ ጠበቃው እየተጣደፈ።
“አሁንም ከስብሰባው አልወጡም”

ጠበቃው ሰዓቱን ተመለከተና “በቃ፤ ጠዋት እደውልልሃለሁ። ለጊዜው በር ላይ ያቆምኳትን ሆሜር ላሳይህ” አለ የሻምበሉን ጥርጣሬ ከአዕምሮው ውስጥ ለመፋቅ።

ሻምበሉ ፈጥኖ ተነሳና ተያይዘው የጠበቃው መኪና ወደቆመችበት አመሩ። መኪናዋን እየተዘዋወረ ከተመለከተ በኋላ ራሱን በሀዘኔታ እየነቀነቀ “አራቁተዋት የለም እንዴ? እንግዲህ እድል ከረዳህ የተቻለኝን ለማድረግ እሞክራለሁ... ነገ ደውልልኝ።” አለና እጁን ለስንብት ዘረጋለት።

ጠበቃው “እንደምትረዳኝ ተስፋ ኤደርጋለሁ... ደህና አምሽ” አለና ፈጥኖ ወደ መኪናው በመግባት ሞተሩን ቀስቅሶ ተፈተለከ። ሻምበሉ ግን ከቆመበት ሳይንቀሳቀስ ዐይኖቹን የጠበቃው መኪና ወደ ሄደችበት አቅጣጫ በገዝ አድርጎ ማሰብ ጀመረ።

ጠበቃው የመኪናው መብራት በመሰረቁ ምክንያት ብቻ ነው የቢሮዱን በር ያንኳኳው? በቶቶታዋ ታሪክ ለምን ያን ያህል ተመሰጠ? የመኪናዋን ባለንብረትና ወንጀለኞቹ ሊገኙ አለመቻላቸውን ስነግረው

እንደዚያ ያስፈነደቀው ምንድነው? የሚሉ ጥያቄዎች በጭንቅላቱ ውስጥ እየጠፉ እረፍት ነሱት።

ሻምበሉ ከጠበቃው ሊደብቅ የቻለው አንድ ሚስጥር ብቻ ነበር። ከቶቶታዋ መኪና ላይ ከተወሰዱት እሻራዎች መካከል የአንድ ሰው አሻራ ከተለያዩ ቦታዎች ላይ በብዛት በመገኘቱ አሻራው ከፖሊስ የአሻራ መዛግብት ጋር ተገናዝቧል። ይህ ውጤት ደግሞ እጅግ ውስብስብ የሆነ ችግር ፈጠረ።

የተገኘው አሻራ ናፖሊዮን አምባው የተሰኘ ሰው በአየር ወለድ ሠራዊት ውስጥ ሲቀጠር ከሰጠው አሻራ ጋር ተመሳሳይ ሆኖ ተገኘ፤ ይኼኔ ሻምበሉ ጊዜ ሳይወስድ ወደ አየር ወለድ ጠቅላይ መምሪያ ይገሰግሳል። የመምሪያው ባለስልጣኖች ከአየር ወለድ አዛዦች ጋር በመነጋገር የተባለውን ሰው ማንነት ለማወቅ መዛግብት እንዲገኝበት ያደርጋሉ። የተገኘው ውጤትም ሻምበሉን ራሱ እስኪዞር ድረስ እንዲገረም ያደርገዋል። “ናፖሊዮን አምባው በኤርትራ ግንባር ከረን ላይ በግዳጅ ላይ ሳለ ተገድሏል!” ይላል መረጃው።

ሻምበሉ እየተጠራጠረና እየተገረመ ናፖሊዮን በሠራዊቱ ውስጥ ሲቀጠር የሰጠውን ፎቶግራፍና አድራሻ በመውሰድ ወደ ቢሮው ይመለሳል። አሻራው እንደገና እንዲገናዘብ ቢያስደርግም ውጤቱ ያው የመጀመሪያው ሆኖ ተገኘ። የሞተ ሰው መቃብር ፈንቅሎ ወንጀል ፈጸመ? ወይንስ ናፖሊዮን አምባው አሁንም በህይወት አለ? ሻምበሉ ግራ እንደተጋባ ናፖሊዮን በሠራዊቱ ውስጥ ሲቀጠር የሰጠውን አድራሻ መሠረት በማድረግ ፍለጋውን ቀጠለ።

በተጠቀሰው አድራሻ ሲሄድ ያጋጠመው ግን አንድ ትልቅ ቡና ቤት ነበር። የቡና ቤት ባለቤት ነች የተባለችውን ሴት አስጠርቶ ውስኪ እየጋበዘ አነጋገራት። አንድ ሺ ያህል ፖሊሳዊ የጥያቄ ዘዴዎችን ተጠቅሞ ስለ ናፖሊዮን የምታውቀውን ሁሉ እንድትነግረው ወተወታት።

“አልፎ አልፎ እንኳ አንቺ ዘንድ ብትም አይል?”
“ከኔ ዘንድ... ቂቂቂ ... እኔ ዘንድማ ድርሻ ሳይል ስንት አመቺ! ገና እገጩ ላይ ጤም ማቆጥቆጥ ሲጀምር ነው ልቡ ተነፍቶ ረግጠኝ የወጣው...”

“በአየር ወለድ ሠራዊት ውስጥ ስለመቀጠሩ የምታውቁት ነገር የለም?”

“ማ... የፖሊዮን? አይ ሻምበላዬ ሄረ ይሄንንስ ሰው አይሰማብም። ፈሪ እኮ ነው... ልቡ ከቡሽ የተሠራ ነው የሚመስለኝ ... እና ይሄን አየር ወለድ ምናምን የሚል የሰው ወራ አይሰሙ። እርግጠኛ ነኝ ጭድ ተራ ወይም አከንባሉ ተራ ቢሄዱ አሁኑኑ ያገኙታል ... እኔ መድረሻውን መች አግኑት?!” ቂቂቂ...”

ሻምበላ ይበልጡን ግራ ተጋባ። በአንድ ሺ ጥያቄ ጭንቅላቷን እንቁረው፤ እርሷም በአንድ ሺ የማይረባ መልሷ ናላውን አሽከረከረችው። በመጨረሻም ሲፈልጋት ቢሮው ድረስ አስጠርቶ እንደሚያጋግራት ገልጸ ጥሏት ወጣ።

በዚህ ግን ተስፋ አልቆረጠም። የዚህ ወንጀል ጉዳይ የአንጀራ ገመዱን የሚያስረዝም ወይ የሚያሳጥር መሆኑን ተረድቷል። ከአልቆኛና ከመንግስት ባለስልጣኖች በየቀኑ እየተወለደ የሚደርስበት የማስጠንቀቂያ የሰልክ ጥሪ ቀንና ሌሊት እረፍት ነበቶ ያባንዋል።

ከአየር ወለድ ሠራዊት ያገኘውን የፖሊዮን አምባውን ፎቶግራፍ ይዞ በተከሰ ልውውጡ ወቅት ቆስሎ ለህክምና ወደ ዳግማዊ ምኒሊክ ሆስፒታል ተልኮ ወደተኛው የፈናንስ ፖሊስ አባል ደግሞ ሮጠ።

በማገገም ላይ ያለውን ቁስለኛ ያገኘው ከመኝታ ክፍሉ ወጥቶ በረንዳ ላይ ፀሐይ ሲሞቅ ነበር። ሰላምታ ከሰጠው፤ ማንነቱን ከገለጸለትና መታወቂያውንም ካሳየው በኋላ ስለተፈጸመው ወንጀል እንዲያጫውተው ጠየቀው። ቁስለኛው ሻምበላ ከዚህ ቀደም የሰማውን ታሪክ ደገመለት።

ተካልኝ ባልቻ ንግግሩን ሲጨርስ ሻምበላ “በተከሰ ልውውጡ ወቅት አምልጧል የተባለውን ወንጀለኛ አሁን ብታየው ልታስታውሰው ትችላለህ?” ሲል ጠየቀው።

ፖሊሱ በራ ጭንቅላቱን እያከከ ብዙ ሲያስብ ከቆየ በኋላ “ምናልባት” የሚል መልስ ሰጠው።

በብዛት እንዲታተሙና በፖሊሶች እጅ እንዲገቡ ካደረጋቸው የፖሊዮን ፎቶግራፎች ውስጥ አንዱን አውጥቶ ከሌሎች ሁለት የተለያዩ ግለሰቦች ፎቶግራፎች ጋር በማቀላቀል ለቁስለኛው እየሰጠ “ከዚህ ሦስት ፎቶግራፎች ውስጥ ወንጀለኛው የቱ ነው ብለህ ትገምታለህ?” ሲል ጠየቀው። ቁስለኛው ፖሊስ ሦስቱንም ፎቶግራፎች እየደጋገመ ሲያያቸው ቆየና “ከዚህ ውስጥ አይደለም” አለ

በርግጠኝነት። በሻምበላ ልቦና ውስጥ የወንጀለኛውን ግንኙነት ለማወቅ ጥልቅል ትል የነበረበት የመጨረሻዋ ተስፋ ወደመች።

“እስኪ እንደገና ተመልከታቸው” አለ ተስፋውን እንደቆረጠ። ፖሊሱ ዳግመኛ ፎቶግራፎችን መልክት መልክት አደረገና ራሱን በአሉታ ነቀነቀ። “በጭራሽ ከነዚህ መካከል አይደለም።”

“ያን ያህል እንዴት እርግጠኛ ሆንከ?” ሻምበላ በብስጭት አፈጠጠበት።

“እንዴት ማለት?” ቁስለኛው ግምባሩን ቋጥሮ ጥያቄውን በጥያቄ መለሰለት።

“አንድ ቀን ... ያውም ለተወሰኑ ደቂቃዎች በተፋፋመ የተከሰ ልውውጥ መሃል ያየኸውን ሰው በርግጠኝነት አስታውሰህ፤ በፎቶግራፉ ብቻ ነው አይደለም ለማለት እንዴት ይፈርከ?”

“የጠየቁኝን ነው የመለስኩት ጌታዬ”

ሻምበላ ከሦስቱ ፎቶግራፎች ውስጥ የፖሊዮንን መርጦ በማውጣት “እስኪ ይሄኛውን ተመልከተው፤ የአመለጠው ወንጀለኛ ይህ አይደለም?” አለው። ቁስለኛው በሰለቸ ስሜት ፎቶግራፉን ተቀብሎ ሲመለከተው ቆየና “አይደለም” በማለት መለሰለት።

ሻምበላ ፎቶግራፉን መንጭቆ ወሰደ ራሱን በንዴት እያወዛወዘ “ያልመለከልኝ ጥያቄ አለ። እንዴት እርግጠኛ ሆንከ?” ሲል ዳግም ሮኸ።

“ለምን ያስጨንቁኛል ጌታዬ። በመለኮት ቸርነት ከሞት ተረፍኩ ብዬ እፎይ ስል እርሶ ደግሞ ምን ፍጠር ነው የሚለኝ? ይህ ፎቶግራፍ የወንጀለኛው ፎቶግራፍ ነው ብልዎ እንዴት እርግጠኛ ሆንከ?” ብለው ለይጠይቁኝም ነበር? የጠየቁኝ ግምቴን ነው... ትክክለኛውን ግምቴን ደግሞ ነግረዎታለሁ” አለና እንደ ሀገን ልጅ ተገጫጫ።

“ጥሩ፤ እዚህ ሆስፒታል ውስጥ ምን ያህል ጊዜ ትቆያለህ?” “ቁስሉ ስላልጠገገ ገና ብዙ ጊዜ እቆያለሁ”

ሻምበላ የማስታወሻ ደብተርና ብፅር አውጥቶ “አዲስ አበባ በምትቆይበት ጊዜ የምታርፈው የት ነው? የመኖሪያ ሰፈርህ ማለቴ ነው?” ሲል ጠየቀው።

“ራጉኤል!”

“ከፍተኛና ቀበሌ፣ የቤት ቁጥሩንም ንገረኝ...”

ቁስለኛው በዐይኖቹ ላይ የሰጋትና የጥርጣሬ ጥላ እንዳንጀበበ አድራሻውን ሰጠውና እያነከሰ ወደ ህክምና ክፍሉ ጥሎት ገባ።

የሻምበሉ አዕምሮ በበርካታ ጥያቄዎች እንደተወጠረ መኪናውን አሰነሰቶ የሆሰፒታሉን ቅጥር ግቢ ለቆ ወጣ።

ይህ በሆነ በአራተኛው ቀን ወደ ሆስፒታሉ ቢሄድ ቀደም ሲል በተገናኙበት ዕለት ከሆሰፒታሉ በራሱ ጥያቄና ውትወታ መውጣቱን ሰማ። በሰጠው አድራሻ መሠረት ሂዶ ቢጠይቅም በዚያ ስም የሚታወቅ ሰው የለም። የሻምበሉ ራስ በብስጭት ሊፈነዳ ምንም አልቀረውም።

ጠበቃውን ሸኝቶ ከቆመበት ቦታ እንዳለ ይህን ሁሉ ሲያሰላስል አንድ ሀሳብ በሀሊናው ውስጥ ብልጭ አለና የኤሌትሪክ ሞገድ ያህል ሰውነቱን ነዘረው። ጠበቃው የመኪናዬ መብራቶች ተሰረቁ ያለው ራጉኤል አካባቢ ነው። ጠበቃውና ቁስለኛው ከወንጀሉ ጋር ግንኙነት ይኖራቸዋል? ወይንስ ያጋጣሚ ጉዳይ ነው?

የሻምበሉ አዕምሮ ባጋጣሚ ሊሆን ይችላል የሚለውን ሃሳብ አልተቀበለውም። የጠበቃው በቶቶታዋ ታሪክ መመሰጥና በመጨረሻ የወንጀለኞቹ ማንነት አለመታወቅን ሲነግረው የተሰማውን ደስታ ሲያስታውስ “አለ ነገር!” አለና ራሱን በእምንታ ነቀነቀ። ውሉ የጠፋበትን ምስቅልቅል ወንጀል ጫፍ ለመጨበጥ አሁን ትንሽ ጭላንጭል ታየችው። ካለበት ሳይንቀሳቀስ ደንዘዘ እንደቆመ፤

“አጩማለኩት እኮ ጌታዬ!” የሚል ድምፅ ሰማ። ወደ ጓላው ዞር ሲል ሳጅን ደረቱን እንደነፋ እጅጌውን እየጠቀለለ ቆጧል።

“ማንን?”

“ሴተኛ አዳሪዋን የዘረፋትን ዐይን አውጣ ሌባ...”

“አመነልህ?”

“ይችን ይወዳል የሰውዬው ልጅ!... በልጅነቱ ከእናቱ መቀነት የሰረቃትን ሳንቲም ሳይቀር ነው ያስቆጠርኩት”

ሻምበሉ ሳይወድ ፈገግ አለ። አሁን ስለ አንድ ተራ ሌባ ጉዳይ የሚያስብበት ሰዓት አይደለም። በእንጀራው ላይ በመጣ ከፍተኛ የወንጀል ጉዳይ እንደተመሰጠ ለሳጅን ማን በነገረው።

ሦስቱን የጥርጣሬ ነጥቦች፤ የናፖሊዮንን እናት፤ የቁስለኛውን ፖሊስና የጠበቃውን እንቅስቃሴ ለመከታተል የሚረዳውን አዲስ

ፕሮግራም ለመንደፍ ወደ ቢሮው ሮጠ። ሳጅን በመገረም አፋን እንደከፈተ ይመለከተው ነበር።

ምዕራፍ አሥራ ሰባት

ጨለም ባለው ክፍል ውስጥ የሲጋራ፣ የጣማና የአባራ ሽታ የጠበቃውን አፍንጫ እያፈነ ደጋግሞ ያስተሳልፋል። ናፖሊዮን ከአባራው ወንበር ላይ በፀጥታ ተቀምጦ ሲጋራውን ያጨላል።

“ናፖሊዮን!”

“እህ...”

“ተካልኝ ባልቻ የሚባል ሰም ከዚህ ቀደም ሰምተህ ታውቃለህ?”

“አላውቅም”

“እስኪ ደጋግመህ አስብ”

“ማሰብ ትቻለሁ አልኩህ እኮ”

“ተካልኝ ባልቻ ማን እንደሆነ ታውቃለህ?”

“አላውቅም”

“ያቆሰልከው የፊናንስ ፖሊስ እኮ ነው!”

ናፖሊዮን በግደለሽነት ትከሻውን ሰበቀ።

“ቁሰለኛው ወደ አዲስ አበባ ለህክምና ተልኮ ጻግማዊ ሚኒሊክ ሆስፒታል ተኝቶ ነበር...”

“ነበር?”

“አዎን ነበር”

“አገኘኸው?”

“አላገኘሁትም! እኔ አዲስ አበባ በገዛውበት ቀን እርሱ ከሆስፒታሉ ወጣ”

“አድራሻውን ማግኘት አልቻልኩም?”

“አድራሻውን አግኝቼዋለሁ። ሰውዬውን ግን ማግኘት አልቻልኩም። በነገራችን ላይ የመኖሪያ ሰፈሩ ራጉኤል አካባቢ ነው። በዚያ አካባቢ ከምታውቃቸው ሰዎች አንዱ ይሆን?”

በባዶው ብፌ ላይ የተቀመጠው ስልክ መጮህ ጀመረ። ጠበቃው የናፖሊዮንን ዐይኖች እያየ ግራ በመጋባት ቢጠብቅም ናፖሊዮን ስልኩን ለማንሳት ምንም አይነት እንቅስቃሴ አላሳየም። ስልኩ አሁንም ደጋግሞ መጥራቱን ቀጠለ።

ጠበቃው ስልኩን ለማንሳት ከመቀመጫው ሲንቀሳቀስ ናፖሊዮን በአለበት ረገቶ እንዲቀመጥ በእጁ ምልክት አሳየው። “ተወው!”

ጠበቃው ሽምቅቅ አለፍ ባለበት ረጋ።

“በጀ ምን ነበር ያልከው?”

ግራ የተጋባው ጠበቃ አንድ ጊዜ ወደ ስልኩ እንደገናም ወደ ናፖሊዮን ገልመጥ አለፍ “እ... አዎን በራጉኤል አካባቢ የምታውቀው ሰው አለ?” ሲል ጠየቀው።

“የለም”

ናፖሊዮን በሚያሳየው ግድ የለሽነት ጠበቃው በአንድ ጉዳይ እርግጠኛ ወደመሆን ተቃረበ። ሰነዱ በቆሰለው ፖሊስ እጅ የለም።

“ሰማ ናፖሊዮን! በገዛ ህይወትህ በመጣ ጉዳይ እንዴት ግድየለሽ እንደሆነክ ሊገባኝ አልቻልኩም። ቀንና ሌሊት የምጮጠው፣ ከአዲስ አበባ አለባ፣ ከአለባ አዲስ አበባ... ራጉኤል ጄኔ ቁልቋል ለማን ስል ይመስልሃል?” ሲል እጆቹን እያወናጨፈ የተሰበሰበ መሰለ።

ናፖሊዮን የዐይኑን መስኮቶች አጥብቦ በትዝብትና በንቀት ሲመለከተው ቆይቶ “ሀ ... ለኔ ስትል ነው?” ሲል በምጽት ፈገግ አለ።

ጠበቃው ናፖሊዮን ሚስጥሩን ያወቀበት ስለመሰለው ደነገጠ። የተሰማውን የህፍረት ስሜት ለመደበቅም ኪዳኑን እየደባለበ ሲጋራና ክብሪት አውጥቶ ትምባሆውን ለከሰ።

“በርግጥ ለኔ ስትል ነው?” ናፖሊዮን ፊቱን አጨፈገገና ደግሞ ጠየቀው።

ጠበቃው የናፖሊዮንን ገጽታ አልወደደውም። ክፍሉን በተጨነቁ ዐይኖቹ እያማተረ ከፋ ሊደርስ ቢችል የማምለጫ መንገድ ያመቻች ጀመር። ገርበብ ብላ ከተከፈተችው መስኮት በቀር በሩ ከውስጥ እንደተቀረቀረ ነው። “ማለቱ... በጥረቴና በሙያ ችሎታዬ ልታደጋቸው ከምርጥላቸው ነፍሶች አንዱ የእንተም ነች። ልትተባበረኝ እኮ ይገባል ናፒ በዚች የመጨረሻ ሰዓት እጅና ጓንት ሆነን ካልሰራን ውጤቱ ምን ሊሆን እንደሚችል መገመት መቻል አለብህ” አለ ገርበብ ያለችውን መስኮት ደጋግሞ እየቃኘ።

“ውጤቱ ምን ይሁን ምን እያገባኝም። የምትጮጠው የኔን ነፍስ ለማትረፍ ብለህ ከሆነ ደግሞ ጅሃም መግባት ትችላለህ! ሞትን የምፈራ ሰው አይደለሁም። ሞት ለኔ ምን ማለት እንደሆነ ታውቃለህ? ከምጠላው ብርሃን መገላገል በምወደው የጨለማ እቅፍ ውስጥ ለዘለዓለሙ ማንቀላፋት ማለት ነው።”

“አትላሳት ናፖሊዮን! ብርሃን እውነት! ብርሃን ፍቅር! ብርሃን ተስፋ ነው! እባክህን ተስፋ አትቁረጥ! በማንኛውም ጤነኛ አዕምሮ ባለው ሰው አስተሳሰብ ብርሃን ህይወት ነው ናፒ”

ናፖሊዮን በሞጽት ፈገግ አለ። ብርሃን አውነት፣ ብርሃን ፍቅር፣ ብርሃን ተስፋ... ብርሃን ሀይወት ነው ያልከኝን ደላላ ነህ አቶ ጠበቃ! ይህን ካንት አንደበት ሰላማ እንደምታላግጥብኝ እየተሰማኝ ነው። ደግሞ ጤነኛ አእምሮ የለህም ስትል ነው የሰማሁትን እንደጦር ሰንጥቆ በሚገባ ክፉ አስተያየት ተመለከተው።

“እንደዚያ ማለቱ ሳይሆን... ናፒ...”

“ሃ ሃ ሃ... ሃሃሃ... እም... ብርሃን ሀይወት ነው አልከኝ እንጂ! ... ይሄን ሄይህ ሳሳደከው በግ ንገረው... ብርሃን ሞት ነው!”

ጠበቃው በጄ የያዘውን ሲጋራ ወርውሮ ረገጠና ጣቶቹን ደጋግሞ አፋተጋቸው “ይሁን ናፒ... የምትለው ሁሉ ትክክል ነው። ይሁንና አሁን ለውዝግብ ጊዜ የለንም”

“አውቃለሁ፤ ከዚህ በኋላ ያለው ጉዳይ የሚፈታው በጥቂት የጥይት አረሮች ብቻ ነው። በዚህ ወንዶች ብቻ በሚፈቱት ችግር ውስጥ ላትሆን አንጠልጥለህ የምትገባበት ምክንያት አልተገለጸልኝም”

ጠበቃው አገጩን በመጻፉ አስደግፎ ማሰብ ጀመረ። ሰነዱ ያለው በትክክል በናፖሊዮን እጅ ነው። ግን ለምን ዓላማ? አወጣ አወረደ፤ ሊያጠግበው የሚችል መልስ አላገኘም። እናም ጭክን አለና “ናፒ ሰነዱ ያለው በእንተ እጅ ነው!” አለው።

ናፖሊዮን እጆቹን አጣምሮ በዝምታ ሲመለከተው ቆየና በትሬታ ፈገግ አለ። “ይልቅ እኔ አንድ አውነት ልንገርህ የለየለህ እብድ አንተ ነህ!” አለው ፈገግታው ወደ ቁጣ እየተቀየረ። ጠበቃው ስሜቱን ለመረዳት ዐይኑን ሳያረግብ አፍጥጦ ተመለከተው። “ሰነዱ ያለው በእጅህ ነው?” ናፖሊዮን በመገረምና ግራ በመጋባት የተበለጠጡ ዐይኖቹን ዐይኑ ላይ እንደተከለ ይመለከተው ጀመር።

“አልተሳሳተኩም ናፒ!”

“እንዴት ያለኸው የመንዝ በግ ነህ ጃል?”

ጠበቃው በያዘው መስመር ጸንቶ ለመግፋት ወሰነ። “ናፒ፤ ይልቅ ባንድ ነገር እንሰማማ... ለንት ልትሸጥልኝ ትችላለህ?”

“ምን?”

“በእጅህ ያለውን ሰነድ! ድብብቆችን ሁሉ ትተን በዋጋው ላይ ብቻ እንነጋገር።”

“በጭንቅላትህ ውስጥ ምን እንዳለ ሊገለጽልኝ አልቻለም... ወይንስ ልታሳብደኝ ትፈልጋለህ?”

“ሰነዱ በቆሰለው ፖሊስ እጅ እንደሌለ እርግጠኛ ነኝ። በደህንነቶችና በወንጀል ምርመራ ፖሊሶች እጅም አልገዛ።”

“ምን ማስረጃ አለህ?”

“ይህን ጉዳይ ለማጣራት አዳለ አበባ ወንጀል ምርመራ ቢሮ ሂጂ ነበር...” ናፖሊዮን እግሮቹን ከስቀለበት ጠረጴዛ በፍጥነት አውርዶ በመቆም ጠበቃው ላይ ቁልቁል አፈጠጠበት “እብድ ነህ?”

ጠበቃው በድንጋጤ የተበለጠጡ ዐይኖቹን ሽቅብ ሰቅሎ “ናፒ ትዕግስት ይኑርህ...” እያለ ተንተብተበ።

“ይህን ብቻ ንገረኝ እብድ ነህ?”

ከፊት ለፊቱ ዛፍ አክሎ የቆመውን የናፖሊዮንን ግዝፈት ሲመለከት በርሱና በናፖሊዮን መካከል ያለው ልዩነት በጎልያድና በዳዊት መካከል የነበረውን ልዩነት አስታወሰው። “ናፖ... ናፖሊዮን የኔ ወንጀል ምርመራ ጽ/ቤት መሄድ ከሰነዱ ጋር በተያያዘ ጉዳይ አይደለም... የመኪናዬ መብራቶች ስለተሰረቁብኝ ለማመልከት ነበር እና ሲጋት አይጣባህ...”

ናፖሊዮን በንዴት የተወጣጠረ ሰውነቱን ዘና አድርጎ በረዥሙ ተነፈሰ። ጠበቃው የተፈጠረው ውጥረት መርዝን እንዳረጋገጠ ድፍረት ተሰማው። እናም “ናፒ... በእጅህ ሊያዝከው ሰነድ ሃያ ሺ ብር ልክፈለህ!” አለው። የቀኝ እጁን ጣቶች ብር እንደሚቆጥር አይነት እርስ በእርስ እያፋተገ።

“ሃያ ሺ ብር?” ናፖሊዮን በማድነት አፏጨ።

“አዎን ሃያ ሺ ብር ናፒ... በርግጥም ቀላል ገንዘብ አይደለም” የጠበቃው ተስፋ በውስጡ ማንሠራራት ጀመረች።

“ሃያ ሺ ብር? ሃሃሃሃ... አላነሰም?” አለው በምጽት እንደፈገገ።

“ጥሩ ሠላሳ ሺ...”

ናፖሊዮን አልመለሰለትም።

“ናፖሊዮን አጥብቀህ አስብ... መቼም መቼ ቢሆን በእጅህ ሊገባ የማይችል ገንዘብ ነው። ወጣትና ብሩህ የሀይወት ተስፋ ያለህ ሰው ነህ። በእያንዳንዱ ደቂቃ ነፍህን በጥርስህ እንጠልጥለህ ከአደጋ ጋር እንደተጋፈጥክ ከመኖር ይህ ገንዘብ ለዘላለሙ ነፃ ሊያወጣህ እንደሚችል አትዘንጋ” ጠበቃው የናፖሊዮንን ግትርነት ለመርታት ምላሱን እንደተልባ ያንጣጣ ጀመር። ናፖሊዮን ግን በምጽት እየፈገገ በመገረም ከመስማት በቀር ምንም አልተናገረም።

“መልካም! የመጨረሻውን ክፍያ ላላውቅህ ... ሃምሳ ሺ ብር! ሃሬውን ቼክ ልፈርምህ እችላለሁ”

ናፖሊዮን ድንገት ከፍሉ እስኪንቀጠቀጥ ድረስ ይስቅ ጀመር። የጠበቃው ድንጋጤ እየጨመረ፣ የልብ ምቱ እየፈጠነ ሄደ። ከተቀመጠበት በፍጥነት ተነስቶም የናፖሊዮንን ከንድ ጭምድድ አድርጎ ያዘ። “ናፒ... አንድ እውነት ማወቅ አለብህ...” የወንጀል ምርመራ ፖሊሶች ማንነቱን እንዳወቁና የቀራቸው ነገር ቢኖር ያለበትን ቦታ መፈለግ ብቻ መሆኑን ሊነግረው አሰበ።

ናፖሊዮን ግን ቀድሞት ሳቁን አቁሞ ግምባሩን ቋጥሮ የዐይኑን መስኮቶች አጠበበና “ለመሆኑ አንተ ስንት ታገኝበታለህ?” ሲል ጠየቀው።

“ምናልባት እጥፍ!” ጠበቃው መልስ ለመስጠት ጊዜ አልወሰደበትም።

ናፖሊዮን በፍጥነት ሽጉጡን ከሽገጡ ሥር መዝዞ ካቀባበለ በኋላ የጠበቃውን የሸሚዝ ኮሌታዎች ጨምሮ ዐይኑ ላይ አነጣጠረበት። “ውሻ! ለአንድ ቀን ታማኝነት እንኳን የማትበቃ የሰው ቁራ! አቶ መንገሻ አንድ ቀን እንደምትሸጠን ምንጊዜም እንደተጠራጠሩ ነበር ... ምክንያታቸው የገባኝ ግን ገና አሁን ነው ... አንተ አላማ! ሳታሰባላች አበላሃለሁ!” አለ የሽጉጡን አፈሙዝ ወደ ዐይኑ እያሰጠጋ። ዐይኖቹ ፈጠረዋል ድምጹ ይንቀጠቀጣል።

“ና ...ናፒ የንጹህ ሰው ደም አታፍሰስ...”

“ንጹህ ሰው? አንተ?”

“ናፒ... በቃ ሁሉንም ነገር እንዳልነበር አድርገህ እርሳው”

ናፖሊዮን ምራቁን ጢቅ ብሎ ፊቱ ላይ ተፋብትና አንገቱን ጨምሮ በያዘው እጁ ገፍትሮ ከግድግዳ ጋር አላተመው። “ውጣ! ውጣ! አንተ የሰው ሽል!”

ጠበቃው እውነት አልመሰለውም። ከእጁ የወደቀውን የመኪና ቁልፍ በዳሰሳ ፈልጎ ካሳ በኋላ በሩን ከፍቶ እየሮጠ ከግቢው ወጣ። ጫን ጫን እየተነፈሰ መኪናው ውስጥ ከገባ በኋላም ሞተሯን ቀስቅሶ ተፈተለከ። አይምሮው ግን ድንጋጤውን እያረጋጋ ያስብ ነበር። አሁን ባንድ ነገር ፍጹም እርግጠኛ ነው። ሰነዱ በናፖሊዮን እጅ አይደለም፣ በዚያ የተረገመ ቁስለኛ ፖሊስ እጅ ነው። ምን ሊያደርግበት? የሚለውን የገዛ አፅምሮው የወለደውን ጥያቄ ግን አንድ ሺ ሌሊቶች ተጋደሞ ቢያስብና ቢያሰላስል እንኳን መመለስ እንደማይችል አምኗል።

የመጨረሻ እድሉን ለመጥከር የመኪናውን መሪ ወደ ቀኝ በማዞር በሰንጋተራ በኩል የተከለሰበትን እቅጣጫ ይዞ ወደ ራጉኤል ተፈተለከ።

*** *** ***

ሀይለኛ ዝናብ የሀንገውን መስተዋት እያጠበ ቀልቀል ይወርዳል። የአስመጪና ላኪ ድርጅቱን ቢሮ ትዝቃዜ ለመከላከል የተለከሰው ማሞቂያ ከጠረጴዛው እግር ሥር ተቀምጧል። መንገሻ የኔህ በእጃቸው የያዙት ፒፓ ጭስ ሽቅብ ቀጥ ብሎ ይወጣል። በእድሜያቸው ላይ አሥር አመት ጨምረው የሰነብቱ ይመስል የፈታቸው ቆዳ ይበልጥ ተሽብሽቧል። በዐይኖቻቸው ውስጥ ያፈጥ የነበረው በራስ የመተማመንና ያልበገር ባይነት ስሜትም መከሰም ጀምሯል።

ጠበቃው ግምባሩን ትጭም እንዳደረገ አጠገባቸው ካለ ወንበር ላይ ተቀምጧል። በአንጻሩ በርሱ ገጽ ላይ የድል አድራጊነትና የአሸናፊነት ስሜት ይታያል። ሁለቱም እንደተፋጠጡ ለረዥም ጊዜ በዝምታ በመቆየታቸው በቢሮው ውስጥ ሃይለኛ ውጥረት ተፈጥሯል።

“ሰነዱ በእጄ የገባው ገና ትላንትና ነው! ከአሥራ አምስት ቀን አልህ አስጨራሽና ፈታኝ ሩጫ በኋላ...” አለ ጠበቃው ያጠላለፋቸውን የሁለት እጆቹን አውራ ጣቶች እያሸከረከረ።

መንገሻ የመገረም፣ የመደስተም ይሁን የመደናገጥ ስሜት ሳያሳዩ ተስፋ የቆረጡ ዐይኖቻቸውን እያቁለጨለጨ በዝምታ ተመለከቱት።

“ምን ያህል ዋጋ እንዳወጣሁበት ብናገር በዚህ ምድር ላይ ሊያምኝ የሚችል ሰው ቢኖር ሰነዱን የገዛሁት ሰው ብቻ ነው”

መንገሻ ራሳቸውን በአዎንታ ነቀነቁ። “በአንድ ሺ ስለታም ሰይፍ የታጠቁ ዘቦች ከሚጠበቅ የሳጥናኤል ዙፋን ላይ የወርቅ ዘውድ እንደመሰረቅ የሚቆጠር ታላቅ ጀብድ ነው የፈጸምኩት ጌታይ”

“ለዚህ ሁሉ ድክምና ከኔ የምትፈልገው ወርታ ምን ያህል ነው?” መንገሻ ጠበቃው ቢሯቸው ከገባበት ጊዜ ጀምሮ ለሁለተኛ ጊዜ ተናገሩ።

"ይህ እንኳን በጣም አስቸጋሪ ጥያቄ ይመስለኛል ጌታዬ ... ያለ የሌለ ንብረት ሁሉ በዚህ ሰነድ ግዥ ላይ ውሏል። በከፍተኛ የወንጀል ጉዳይ ውስጥ እጆቼ ተነክረዋል። እርግጠኛ ነኝ ሰነዱን መለወጫ በማይገኝለት አንድ ህይወት ነው የገዛሁት። እና... ጥያቄዬ የሚከብድዎ ይመስለኛል" አለ ዐይኖቹን ከዐይኖቻቸው እያሸሸ።

መንገሻ ከውስጥ ያፈናቸው አልሀና ንዴት ገንፍሎ እንዳይወጣ እየታገለ "እኮ ምን ያህል እንደምትጠይቅ ንገረኝ!" አሉት።

ጠበቃው ሁኔታቸውን ሲመለከት ከሞት ጋር የተፋጠጠ መሰለው። የተሸበሸበ ቆዳቸውን፣ በጎደጎዱት የዐይኖቻቸው ኩፊ አፋፍ ላይ የተገጠለጠሉትን ዐይኖቻቸውን፣ የደረቁ ከንፈሮቻቸውን ማየት ቀፈፈው። የሚንቀጠቀጠው ድምጻቸው መቃብር እየፈነቀለ እንደሚወጣ ድምጽ አሸበረው።

"በህይወቴ የገዛሁትን ሰነድ በምን ልለውጠው እንደምችል መገመት ያቅትዎታል?"

"በቀጥተኛ አማርኛ ምን እንደምትፈልግ አስረዳኝ!"

ጠበቃው ከኪሱ የሲጋራ ፓክ አውጥቶ እንድ ፍሬ ወሰደና አቀጣጠለ። በዐይኖቹ መንገሻን እየሰረቀ ያያቸዋል። በመጨረሻዋ ደቂቃ ድፍረት በማጣቱ የእጁ ጥቶች መንቀጥቀጥ ልቡ በፍጥነት መምታት ጀምሯል። ለረጅም ጊዜ በዝምታ ሲያሰብ ቆየና "ደህና! በህይወቴና በመላው ንብረቴ የገዛሁትን ሰነድ ለእርሶ በምን ያህል እንደምለቅልዎ ስገምት እጅግም ብዙ እንዳልጠየኩዎት እገምታለሁ..."

"ምን ያህል ትፈልጋለህ?" መንገሻ ድንገት ከጣራ በላይ ጮኹ።

"እ... አብነትን ምን ያህል እንደምወዳት ያውቃሉ?"

"ይህ ለወደድካት ሴት አባት የሚቀርብ ጥያቄ አይደለም"

"ጥሩ... እንግዲያውስ በኔ ግምት በሁለት ጉዳዮች ላይ ብንስማማ ሁሉም ነገር መስተካከል የሚችል ይመስለኛል..."

"አንደኛ" አሉ መንገሻ እየተቆነጠጠ።

"አንደኛ አብነትን እንዳገባ ሁኔታዎችን ሁሉ ያመቻቻሉ!"

"ሁለተኛህ?"

"ሁለተኛም... ጋብቻችን ከመፈጸሙ በፊት ድርጅቱንና የድርጅቱ ንብረት የሆነውን የመጨረሻ ሽራፊ ሣንቲም ሳይቀር በሰጠታ ያበረኩታልኛል!"

መንገሻ ከመቀመጫቸው ተፈናጥረው በመነሳት በጠበቃው ላይ ቁልቁል አፈጠጡበት። ፀጉራቸው ቀጥ ብሎ ቆጂል የተገጠለጠለት ዐይኖቻቸው ደም እርግዝዋል፤ ከንፈራቸው ይንቀጠቀጣል። ከአንደበታቸው የወጣ ቃል ግን አልነበረም።

ጠበቃውም ፈጥኖ ተነሳና ቆመ። ከፊት ለፊቱ የቆመው ሞት ጉርፎውን አንቆ እንዳይዘው የሰጋ ያህል ወደ ጓላው በማፈገፈግ በመካከላቸው ያለውን ርቀት አሰፋው።

"ደቀመጡ ጌታዬ..." እያለም በደነገጠ ገጹ ላይ አስቂኝ የሚያስመስለውን ፈገግታ ለማሳየት ሞከረ።

"አላማ ነህ! ለሆድህ ታማኝነትህን የሸጥክ ከንቲ!" ጥርሶቻቸውን ደጋገሙና አፋጩ።

"አይቆጡ ጌታዬ ስህተት የሠራሁ አልመስለኝም። እዬ... አብረን በሠራንባቸው ዐመታት ውስጥ ስለራስዎ የህይወት ታሪክ አጫውተውኛል። እና በዚያ ታሪክዎ ውስጥ ምንጊዜም ከህሊናዬ የማይጠፋ አንድ ነገር ይታወሰኛል። ከሽማግሌው ጣልያኖዊ ጋር ያሳለፏቸው ትዕግስት አስጨራሽ የመጨረሻዎቹ አመታት! ህይወት የህይወት ጥያቄ ነች ነበር ያሉኝ? ሰው ሆኖ የመኖር ወይም ያለመኖር ፈተና? ያንን ታሪክ ሲነግሩኝ ልቤ በሰሩት ስራ ፈረደልዎት እንጂ አልፈረደብዎትም። ለምን? እንዳሉትም ህይወት የህይወት ጥያቄ ነበረችና። እና ለምን ዛሬ በኔ ይበላጫሉ? እኔም ዛሬ ልክ ያኔ እርሶ የነበረዎት የማደግና ትልቅ የመሆን ወኔ ነፍሴን ወጥሮ ያስጨንቃታል... መተንፈስ መቻል አለብኝ ጌታዬ!" ገጹ በድል አድራጊነት ፈክቷል። መንገሻ የጠየቃቸውን ሁሉ ሰጥተው ነፍሳቸውን ማትረፍ እንደሚመርጡ ቅንጣት ያህል ባለመጠራጠሩና የድርጅቱን በሚለዩን ብሮች የሚገመት ሀብት ብዙም ሳይቆይ በደረት ኪሱ እንዳስቀመጠው የብር በርሳው የራሱ ያደርጋል።

"ክፍሉን ለቀህልኝ ልትወጣ ትችላለህ?" መንገሻ ሀውልት መስለው ከቆሙበት ጮኹ።

"በሚገባ እንጂ ጌታዬ... መልስዎን የሚያሳውቁበትን ጊዜ ብቻ ይንገሩኝ"

"አንድ ወር!"

"አሥራ አምስት ቀን ይበቃል!"

መንገሻ ከብዙ ቆይታ በኋላ በእሸታ ራሳቸውን ወዘወዙ።

“ባንድ ሌላ ጉዳይ ላይ ደግሞ ባሰጠችታለች እረጋጋለሁ።
ሀይወቱን ለማስጠፋት ወይም እኔን በማሳፈንና በማስገደድ ሰነዱን
ከእጄ ለማግኘት እንዳይሞክሩ። በኔ ላይ ማንኛውም አይነት አደጋ
በደረሰ በማግኘት ሰዓት ውስጥ ሰነዱ ፖሊሶች እጅ የሚገባበት መንገድ
ሁሉ ተመቻችቷል። እና ሊደርስ የሚችለውን ችግር በቅድሚያ
እንዲያውቁት ይሁን፤ ጤና ይስጥልኝ” አለና ጠረጴዛው ላይ
አስቀምጦት የነበረውን ቦርሣ እንስቶ እየተቆናጠረ ከፍሉን ለቆ ወጣ።

“ከትቢያ ወደ ትቢያ!” ጠበቃው የቢሮውን በር ዘግቶ እንደወጣ
ከአቶ መንገሻ እንደበት የወጣው ቃል ነበር ህመጄመሪያ ቀስ ብለው-
አየቆዩ ግን ከፍሉ አስኪንቀጠቀጥ ድረስ መሳቅ ጀመሩ። በሀይወታቸው
ለመጨረሻ ጊዜ ያለቀሱት መች እንደሆነ ትዝ አይላቸውም። አሁን ግን
የእንባ ጠብታዎች ጉንጮቻቸው ላይ ነጠሩ። እየሳቀ የሚያለቅስ
አረጋጂ ፊት! ከጥቂት ቆይታ በኋላ አዛውንቱ ንፅህና ቤት ሂደው
ፊታቸውን ታጠቡ። ቁጣውና እልሁ ትንሽ በረድ ብሎላቸዋል።
ወዲያውኑ መኪናቸውን አስነስተው በዝግታ ወደ መኖሪያ ቤታቸው
አዘገሙ።

አብነት እናቷ ለጠበቃ ወደ ክፍላ ሀገር በላሄዱ ለአባቷ ምግብ
ለማዘጋጀት ማድበት ውስጥ ተፍ ተፍ በማለት ላይ ሳለች አባቷ
እንደሚፈልጓት ስለተነገራት ፒጃማዋን እየጎተተች ወደ ሰፊው ሳሉን
ለመራች።

መንገሻ ትልቁ ሶፋ ላይ ካፖርታቸውን እንደሰበሱ አግራቸውን
አጣጥረው ኩርምት ብለው ተቀምጠዋል። ስትዝ በእጃቸው ምልክት
ስላላዩዋት አጠገባቸው ካለው ሶፋ ላይ ተቀመጠች። ከገጽታቸው
መካከል አንድ ክፉ ነገር እንደአጋጠማቸው ለመገመት ችላለች። ነፍስ
አውቃ የአባቷን ማንነት ከለየችበት ጊዜ ጀምሮ እንደዚያ ተሸማቀው
ያየችበት ጊዜ ትዝ አይላትም።

“አብነት...”

“አቤት”

“ተሸንፍን”

“አልገባኝም አባባ...”

“የፈራሽው ነገር ደርሷል። ሰነዱ በጠበቃው እጅ ገብቷል!”

ከበረዶ የቀዘቀዘ እንደ ነገር ሆኗ ውስጥ ሲላወስደ አንጎሏ
በጭንቅላቷ ውስጥ ማዕበል እንደሚገጠው ውቅያኖስ ሲተራመሱ
ታወቃት። ዐይኖቿ የሚያዩት ብርሃን ደበዘበባት።

“ሰነዱ በእጁ እንደገባ እንደ ካስ እየነጠረ ይጫወትብናል” ነበር
ያልሸው? ትክክል ገምተዋል? የሚናገረው አፋቸው ብቻ እንጂ መላው
ሰውነታቸው ከእንቅስቃሴ ውጭ ነው።

“በሰነዱ ልዋጭ የጠየቀው ምንድነው?” አለች አብነት ከንፈሯ
እየተንቀጠቀጠ።

“መጠየቅ የሚችለውን የመጨረሻ ጥያቄ ነው የጠየቀው።
አንቺንና ጠቅላላ የድርጅቱን ንብረት! በአንድ ጠጠር ሁለት ወፍ
እንዲሉ ያለኝን ሁሉ ሊነጥቀኝ ታጥቋል።”

“ከመጀመሪያ ነበር የተሳሳተኩት በአሳት እየተጫወትክ
እንደነበር ደጋግሜ ነግራለሁ! አስጠንቅቄሃለሁ...”

“አብነት! አሁን ስላለፈው ስህተት የምንወቃቀስበት ጊዜ
አይደለም። በዚያ ጊዜ የነበረኝ የመጨረሻው አማራጭ ጠበቃው ብቻ
ነበር። ወጣም ወረደ ጠበቃው አሸንፏል። አሁን ምን ማድረግ
እንደሚገባን ብንነጋገር ይቻላል”

“እንዴት አባባ?... ” የአብነት ትንፋሽ መቆራረጥ ጀመረ።

“ጥያቄውን መቀበሌን ወይም አለመቀበሌን እንዳሳውቀው
የሰጠኝ የአሥራ አምስት ቀን እድሜ ብቻ ነው።”

“ጥያቄውን ባትቀበልሰ?” አብነት መናገሯን እንጂ ምን
እንደምትናገር እንኳን አታውቀውም! ሁሉም ነገር ተመስቃቅሎባት
ደንዝላለች።

መንገሻ በቅሬታ ፈገግ አሉ “ሰነዱን ለፖሊሶች ያስተላልፋል!
ያኔ ድርጅቱና የኔም ሀይወት አበቃለት ማለት ነው።”

“ጥያቄውን ብትቀበልሰ?”

“አንቺን ያገባል! የአብነት አስመጭና ላኪ ድርጅት ቁልፍ
ከመጨረሻዋ የሳንቲም ሽራሬ ጋር በሰጠታ ይቀርብለታል”

“ባርባሪያን!” አለች የእልህ ሲቃ ጉሮሮዋን እያፈናት።
ጥርሶቿን አፋጫችና ግንባሯን በምሬት ቋጠረች።

መንገሻ የፈቷን መለዋወጥና አልጓን ሲያስተውሉ ቆይተው
በቅሬታ ፈገግ አሉ። ወንድ ሆኖ ተፈጥራ ቢሆን ከዚህ የችግር አዘቅት
ውስጥ ባልገባሁም ነበር አሉ በልባቸው።

“እነዚህን ሁለት ምርጫዎች ልንዘል የምንችልበት ሌላ
አማራጭ መንገድ የለም?”

“ምንም!”

“እና ምን አስባለ?”

“የጠየቀውን መፈጸም!”

ከመቀመጫዎ ተፈናጥራ ተነሳችና ቆመች። ሰውነቷ ይንቀጠቀጣል፤ ትላልቅ ዐይኖቿ ፈጠዋል። “ት... ትቀልጻለህ አባይ!” አለች በመከራ ከአንድበቷ ባፈናጠረቻቸው ቃላት።

መንገሽ በቅሬታ ራሳቸውን እየወዘወዘ ዝም አሏት። “ለዚያ የሰው ጭራቅ አላልፈህ ልትሰጠኝ? እጅና አግሬን ጠፍረህ ወደ ሲላል እንደወረወርከኝ እውቅ”

“ምርጫ የለኝም አብነት... በተኩሰ ልውውጡ ምክንያት የሞተው ሻምበል ወገን የሆኑ ባለስልጣኖች ስጋዬን በጫጭቀው ነፍሴን ሊቀራመዷት እየተቅበዘበዙ ነው። የሰነዱ በእጃቸው መግባት የሚያስከትለው ጣጣ የሚጠናቀቀው የኔን ህይወት በመሰዋት ብቻ መሆኑን አትዘንጊ”

“አባይ...”

“አብነት! ህይወቴ በእጆችሽ መዳፍ ውስጥ ነች። የአባትነት ውለታዬን የምትከፍይበት ሰዓት ቀርባለች። ውሳኔሽን ባንድ ሳምንት ጊዜ ውስጥ እንድታሳውቁኝ ይሁን” አሏት ከመቀመጫቸው ተነስተው። ቁመታቸው ያጠረ መሰላት። ቀጠን ያለው ሰውነታቸው ጭራሽ ጠውልጎ ታያት። በለበሱት ሰፊ ስፖርት ውስጥ ብቅ ያለው ቀጭን እንገታቸው በሁለት እግሮቹ የቆመ ረዥም ኤሊ እንዳስመሰላቸው ታዘበች።

“አማራጭ የለም አልከኝ?” ከፈጠጡት ዐይኖቿ እንባ መዝነብ ጀመረ። የደሟ ኡደትም እየፈጠነ ሄደ።

መንገሽ ራሳቸውን በእምነታ ነቀነቁ።

“ብዙ ጊዜ ወንድ ልጅ ባለመውለድህ ስትፀፀት ሴት ሆኜ በመፈጠሪ ስትማረር ሰምቻለሁ። አሁን ግን ሴላ አማራጭ እንዳለ አላይሃለሁ... ጠባቂውን እንድለዋለሁ!” አለች በሚንቀጠቀጥ ድምጽ።

መንገሽ በቅሬታ ፈግ አለ “አብነት!”

“ይህ ቃሌ ነው... እንድለዋለሁ! እንድለዋለሁ! ... እንድለዋለሁ!”

“አብነት...”

ረጅሙን ፒጃማዋን ሰብሰባ የላሎችን በር በሃይል ዘግታ ወጣች። የመኝታ ክፍሏን በር ከውስጥ ቆለፈችና አልጋዋ ላይ ዘፍ ብላ በመውደቅ ሰውነቷ እየተንዘፈዘፈ ማልቀስ ጀመረች። “ቻርሊ... እስከመቃብር ካንተው ጋር ነኝ! ብዙዓህ የቆምኩበት ምድር ይከፋኝ!” የሚለው የዝ ቃሏ በምድረ-በዳ ብቻውን እንደሚጮህ ቁራ ጭንቅላቷ ውስጥ አንቋረረ።

አንድበቷ እየደጋገመ እንድለዋለሁ! እንድለዋለሁ! እንድለዋለሁ! ይላል። አዕምሮዋ ግን ግለብ አቀጋል። ባራቴም ማለፍን ወለግ! ባራቴም ማለፍን ሲዘለል የማይቻል እሾሃን የብረት አጥር! በያትጣጫው ካፈጠጠባት አደጋ ራሷን ለመሰወር ጭንቅላቷን በአሸዋ ውስጥ እንደምትቀብር ሰንን የደረበችውን ጋቢ አንስታ ተከናክችና ሮሽች “አምላኬ እባክህ እርጻኝ!”

እንቅልፍ ባይኗር ባይዞር ስትወራጭ ያደረችበት ሌሊት በብርሃን ተሸንፎ ንጋት ሲገን የለበሰችውን ብርድ ልብስ ከላይዋ ወርውራ ተነሳችሁ ውሳኔዋን እንድታሳውቁ ከተሰጧት ሰባት ቀኖች አንደኛው አለፈሁ ፊቷን ታጥባ ሻይ ከቀመስች በኋላ ቦርሳዋን እንጠልጥላ ማግችሁ

ቤት መዋል አልፈለግችም። ወደ ሥራ መሄድም አላሰኛትም። ሌሊቱን ሙሉ አንድ ሺ አንድ አይነት ውስብስብ የሃሳብ ድርች ሲጠነጠኑበት ያደረውን አዕምሮዋን ለማሳረፍ ወደ ሰዓሊው ቤት መሄድ መረጠችሁ

ሠዓሊው ግቢው ውስጥ ይንጎራደድ ነበር። ዘወትር ይደርበው የነበረውን ካፖርት አልለበሰም። በምትኩ ወይን ጠጅ ቀለም ያለው አዲስ ሽሚዝ ለብሷል። ከራባትም አስሯል። የሚያጎናረው ጢሙን ተላጭቶም ፀጉሩን በወጉ ተሰተካክሷል። እንዲህ አይነት ለውጥ በሰዓሊው ላይ ስታይ የመጀመሪያ ጊዜዋ ነው። በመገረም የፈጠጡ ዐይኖቿን እያንከባለለች ቆማ ታስተውለው ጀመርዋል

ገና ሲያያት “ምንው አቢ በጠዋት! ... ደህና?” አለና በሲጋት በሚቀለጧልላቸው ዐይኖቹ መረመራት ።

ሥራ መግባት እንዳላሰኛትና ከርሱ ጋር ለመዋል እንደመጣች ስትነግረው በደስታ እየተፋነከነክ “ብራሽ ቀይዋ ድንቢጥ! ዛሬ ቁርስ ከማዘጋጀት አዳንሽኝ” እያለ አጨበጧል።

የሚወደውን ከእንቁላል ጋር የተጠበሰ ስጋ ከሠራችለትና አብረው ከተመገቡ በኋላ ከመጠጥ መያዣው ትልቅ ቦርሳ ውስጥ የሺና ጠርሙስ አውጥቶ በብርጭቆው እየቀዳ መጠጣት ጀመረ።

“አክ እንደ ልጅነትሽ ዳግም በመንፈስ አንድ የሆንን መሰለኝ አቢ። ሕንጅን ሥራ መሄድ እንዳስጠላሽ ሁሉ እኔም ዛሬ ከቤት መውጣት ቀፍኛል” አላት በብርጭቆው ከቀዳው ሺና ውስጥ የምትንሳፈፈውን የቡሽ ሽራፊ በትንሽ ጣቱ ለማውጣት እየታገለ።

ትክ ብላ ተመለከተችው። ፊቱ መብለዝ ጀምሯል፤ ዐይኖቹ ደፍርሰዋል፤ ጣቶቹ ይንቀጠቀጣሉ። በዚህ ከቀጠለ በአልኩል የተነሳ በቅርቡ ጉብቱን እንደሚተፋ ገመተችና ከልቧ አዘነችለት።

“ስዕልህን አጠናቀቅህ እንደ ጋሽዬ...”

“የቱን?”

“የደም ጎርፍ” የሚለውን አብሰትራኩት?”

ግራ እንደገባው ዓይነት አፍጥጦ ሲመለከታት ቆየና “ስእል ላለመሥራት ከወሰንኩ ቆየሁ እኮ...” አላት የእጆቿን ጣቶች እያፍተለተለ።

“ምንው?” አለች አብነት በተራዋ ግራ የተጋቡ ዐይኖቿን እያቀለጧለጧችሁ

“የትንሿ ዓለሜ ብርሃን እየደበዘዘች ነው አቢ። በትልቁ ጨለማ ጽልመት ልትዋጥ ምንም አልቀራት። አንድ ቀን ስእል እውራብት የነበረውን ቀለም የጠቀሰ ብሩሽ ወርውራ ቁጭ አልኩና አሰብኩ። ከየት ተነስቼ የት እንደደረሰኩ የገዛ ህይወቴን መመርመር ያዝኩ። በክዚያ ራሴን በረሳሁባቸው ዓመታት ውስጥ ለጥበቡ የጨመርኩት አዲስ ነገር፤ ለዓለም ያሳየሁት አዲስ ብርሃን ምን እንደሆነ መፈተሽ ጀመርኩ። ምንም የለም! ተራ ሰው ነኝ አቢ ...”

“ጋሼ!” በማለት እሷን እንደያዘች ሮሽችሁ ተስፋ የቆረጠ ገጽታውን ስታይ እንባዋ ከውስጥ ይተናነቃት ጀመረ።

“የኔ የምላት ትንሿ ዓለሜ ተረት ነበረች። የኖርኳቸውም ዓመታት በሀገሩት ልብ ወለድ መጽሃፍት ውስጥ እንዳለች ህይወት ተረት ተረት የተጫወትኩባቸው የባከኑ ዓመታት ናቸው። በሰዕሎቼና በሀዝብ ዐይኖች መካከል ያለው ርቀት በጣም ሰፊ ነው ... በዚህ እንኳን አልተከፋሁም። አሁን ግን የገዛ ሥራዎቼ ለራሴም ሚስጥር እየሆኑብኝ ተቸግረ እንደነበር ልደብቅሽ አልፈልግም። ራሴን እያታለልኩ መሆኑን የተረዳሁት ዘግይቼ ነበር። አየሽ በህይወትሽ ራሶሽን እያታለልሽ እንደመኖር ያለ የከፋ ወንጀል በራሶሽ ላይ ለመፈፀም አትችይም። ከእንቅፍ የምደብቀው ሚስጥር የለኝም አቢ ... የገዛ ሥራዎቼ ሃሳብ እየተደበዘዘቀብኝ መንፈሴን ቢያመሳቅለው መላእክት ከሰማይ ወርደው እንዲያብራሩልኝ መጸለይ ብቻ ነበር የቀረኝ። የጥበቡን ሚስጥር አውቄ ጫፍ ደርሻለሁ ባልከብት ሰዓት ምንም አለማውቄን አወኩት ... አሁን ይህን ጥያቄ ለምን ጠየቅሽኝ?” አለና ጭንቅላቱን በሁለት እጆቹ እንደያዘ አቀረቀረ።

“ጋሼ ... ከክዚያ ሁሉ አድካሚና አሰልቼ ዓመታት በኋላ እንዴት ትሸንፋለህ?” ብሎትና እልህ በተቀላቀለበት ሰሜት ሮሽችበት።

“በዚያ ቀን የወረወርኩትን ብሩሽ ዛሬም አላነሳሁትም ... ባንድ ነገር ግን እርግጠኛ ነኝ እቢ ... አልተሸነፍኩም! እንደገና ወደ ፈረንሳይ ሄጄ የሰለል ጥናቴን እጀምራለሁ” አላት አንገቱን እንዳቀረቀረ

“እውነትህን ነው ጋሽዬ?”

“የምርዘ ራሴን እያታለልኩ መኖር አልችልም ... እስከዚያው ግን እጠግለሁ”

በምፀት እየገቡ በብርጭቆ የሞላውን ቪኖ ባንድ ትንፋሽ አጋባው

“ጋሽዬ... ግን ለምን ይህን መጠጥ የሚሉ ነገር እርግፍ አድርገህ አትተውም? እየጎዳህ እንደሆነ ይታወቅሃል?” አለች በልጅነቷ ዓመታት ታውቀው የነበረው ገጽታው በልዩ በማየቷ ከልቧ እያዘነች

ካቀረቀረበት ቀና ብሎ የደፈረሱ ዐይኖቹን በመበልጠጥ ሲመለከታት ቆየና “ትቀልጃለሽ አብነት?!” እኔ ሰዎች ሁሉ ለምን አይጠጡም እያልኩ ሲደንቀኝ መጠጥ ተው ትይኛለሽ?” አላት በሃዘነታ ጭንቅላቱን እየወዘዘ በንዴት እየተንጨረጨረ

“ታዲያ እንዲህ የምትሆነው ለምን ትጠግለህ ሰላልኩህ ነው?” አለችና ለንቦጭን ጣል አደረገች

“አዎን አቢ ... በዚህ ምድር ላይ በጣም የሚያናድዱኝ ሰዎች ሰዎችን እንምክር የሚሉ ሰዎች ናቸው” ግብዞች ነው የሚመስሉኝ ገረኞች ራሳቸው ከእግር ጥፍር እስከ እፍንጫቸው ቀዳዳ ድረስ በችግር ባህር ተዘፍቀው በሌሎች ላይ የሚያዩትን ጉድፍ ለመንቀስ ሲንጠራሩ ያናድዱኛል”

“እንዴ! ታዲያ እዚህ ድረስ አይበቃም?” አለችው አብነት ብሎ

“ይበቃል አቢ ሃሬ እኔን መጠጥ እንዳልጠግ ለመምክር እንዳልመገሽ እርግጠኛ ነኝ... አንድ ችግር እንዳጋጠመሽ ደግሞ አልጠራጠርም... ልትነግሪኝ የምትፈልገው ነገር አለ...” አለና ድንገት አፈጠጠባት

በውስጧ መቀጣጠል ጀምሮ የነበረውን ንዴት ለማብረድ በረዥሙ ተነፈሶችና ዝም አለች ከሰዓሊው የምትደብቀው ሚስጥር የላትም በተለይ አሁን ዓለም ፈቷን ባዘረችባት እርቃናን የቆመች ያህል ሀፍረትና ብቸኝነት በሚያሸማቅቃት ሰዓት የሰዓሊውን አለሁልሽ ባይነት ከምንም ዘላይ ትፈልገዋለች

“እንዳልከውም በችግር ላይ ነኝ” ከየት እንደምጀምርለህ ደግሞ አላውቅም”

“ግድ የለም! ከመጨረሻው ጀምረሽ በመጀመሪያው ጨርሽው”

“ትቀልጃለህ ጋሽዬ?”

“አቢ! ስለፈጠረሽ ምን እንደሆነሽ ንገሪኝ!”

“ሀይወቴ ከፍተኛ አደጋ ላይ ነች...” ከመጨረሻው ጀመረችለች የሀይወቷን ምስቅልቅል አፍረጥርጣ አጫወተችው ከእንድት አንገብጋቢ የግሏ ጉዳይ በቀር የደበቀችው ምንም የለም

የያዘውን ሲጋራ ዘንግቶ አላቱ እጁ ላይ እስኪጠፋ ድረስ በታሪኳ ተመስጦ ሲያዳምጣት ቆየ ስትጨርስ ከእንቅልፉ እንደባህን ዓይነት ራሱን ወዘወዘና የጠፋውን ሲጋራ እንደገና አቀጣጠለው በጥልቅ በሚያስተውሉት ዐይኖቹ ለረዥም ጊዜ ሲመረምራት ቆይቶ “አንድ የደበቅሽኝ ሚስጥር አለ አብነት...” አላት

በፍጥነት መምታት የጀመረ ልቧን ለማፈን በሁለት እጆቿ ደረቷን ተቋና ያዘች

“ም ... ምንድን ነው?” አለችው በድንጋጤ የፈጠሙ ዐይኖቿን እያርዝገበች

“እዝናለሁ አቢ ትንሿን ቀይ ድንቢጥ በነበርሽ ጊዜ እንደምን ቅንና ንጹህ ልብ የነበረሽ ቅድስት ልጅ ነበርሽ?!” አሁን ግን በመንፈስሽ አድፈሽ በሰጋሽ ረከሰሽ እየሁሽ ... ውው! በጣም ተራርቀናል ማለት ነው አቢ? ሚስጥርሽን እንኳን ደበቅሽኝ!” አለና ራሱን በሀዘነታ ነቀነቀ

“ምን እንደምታወራ እኮ አልገባኝም ጋሽዬ?”

“ሀ... የደበቅሽኝን እውነት ከእኔ አንደበት መስማት ትፈልገያለሽ?”

አብነት አልመለሰችለትም

“ከቻርሊ ፀንሰሻል!”

ከተቀመጠችበት ወንዝር ላይ እንደ ኳስ ነጥራ ተነሳችና ወደ ጓላዋ አፈገፈገች ልክ ከእንድት አይነት ከቶ መንፈስ ጋር የተፋጠጠች ያህል የሰዓሊውን ዐይኖች ማየት ቀፈፋት ከርሷ በቀር ቻርሊ እንኳን የማያውቀውን የብቻዋን ሚስጥር ሰዓሊው አነፍንጭ ደረሰበት! ከፍሉን ጥላ ለመሮጥ ወደ በሩ ገልመጥ ስትል ከተቀመጠበት ተነስቶ ከንዴን ጨመደደና ባለችበት አቆማት

“እ... እንዴት አወቅከ?” ባታውቀው ጆሮ ግንኙ ላይ ሮሽቸበት።

“ምን ጊዜም አስከፊውን ነገር እንምት ነበር አቢ... ገና ከልጅነትሽ ጀምሮ ሀይወትሽ ምስቅልቅል እንቅልቅልኝኝ የሞሉበት እንደሚሆን ደሙ-ነፍሱ ይነግረኝ ነበር” አላት ከንደን አጥብቆ እንደያዘ።

ጨምድዶ የያዛትን እጁን መንጭቃ አላቅቃ ሶፋው ላይ ተቀምጣ ማልቀስ ጀመረች።

“ገና ከልጅነት ዓመታት ጀምሮ እጣ ፈንታየ ይሄ ነበር ማለት ነው?” በሀሊናዋ ውስጥ የሚመላለሰው ጥያቄ ይህ ብቻ ነበር።

“ደምግባት አዳው ብዙ ነው አቢ! ውበትን ተከትሎ የሚመጣው ችግር ፈተናው እልህ ጨራሽ ነው። እና አብነት... እንባሽ ወኔሽን ማምከኛሽ እንጂ መፍትሔ አይደለም። ጊዜው ከማለፉ በፊት ወስኝ!” አላት ሰዓሊው።

አብነት አንገቷን ከደፋችበት ጭኗ ላይ ቀና አድርጋ “በሀይወትና በሞት መካከል ባለ መንታ መንገድ ላይ የቆምኩ መሆኔን ያስተዋልኩት አሁን ነው። ምን እንድወስን ትመክረኛለህ?” ስትል ተማጸነችው።

እጆቿን የኋሊት አጣምሮ ከፍሉ ውስጥ ሲንገራደድ ቆየና በግድ የለሽነት ትከሻውን ሰበቀ። “በሰዎች ጉዳይ ውስጥ አፍንጫዬን መንከር እንደማልፈልግ ነግረሻለሁ! አንቺስ ብትሆኝ በገዛ ሀይወትሽ ውስጥ የሌሎችን ጣልቃ ገብነት ለምን ትጋብጥለሽ?... የገዛ ጭንቅላትሽን ተጠቅመሽ ሰው መሆንሽን ፈትኝበት” አላትና በርጋታ እየተራመደ ወደ ቀዳው ቪና በመሄድ ከጠረጴዛው ላይ አንስቶ ተነጋግረው።

ከተቀመጠችበት ሶፋ ላይ ሆና አሰልቺ የሆነባትን ንግግር ስታዳምጥና እንቅስቃሴውን ስትመለከት ቆየች። በሀይወቷ ለመጀመሪያ ጊዜ ሰዓሊውን ጠላችው። ከምንም በላይ አንድ የሰነጥብ ሰው ሊኖረው የሚገባው የሰብአዊነት ስሜት ከውስጡ ተንጠፍጥፎ ያለቀ ስለመሰላት ከልቧ አዘነችበት። “አሁን አንተን ስለሚያስደስትህና ስለሚያስጠላህ ነገር መስማት አልፈልግም። በከፍተኛ ችግር ውስጥ እንዳለህ እያወቅህ አለሁልሽ ልትለኝ በሚገባ ሰዓት ብቻዬን ትተወኛለህ?” እያለች ተንግጣችበት። ሠዓሊው ግን ምንም እንዳልተናገረችው ሁሉ ጭላጭ

ታህል የቀራትን የቪና ጠርሙስ ከቆሳ ይርሳው ወሳጥ ከከተተና ብርጭቆውን በታው ከመለሰ በኋላ “አዝናህ አብነት! ከግደተሻል በኋላ እትም ልረዳሽ የምችልበት ሰዓት አልፏል” አላት ተስፋ በቀረጠና በሰለቸ ድምጹ። ብዙ ሳይቆይም ከፍሉን ጥሎላት ወጣ።

የቪና የሲጋራና የአባራ ሽታ ተቀላቅሎ አፍንጫን በሚተነፍግበት ከፍል ውስጥ ብቻዋን ቀረች። የእንባዋን ከሬ ተንጠፍጥፎ ዐይናዋ ካ ብለው የደረቁ እስኪመስላት ድረስ ጭናቷ ላይ ተደፍታ አለቀሰች። ብዙ ቆይታም ከሶፋው ላይ ተነሳችና ሰዓሊው እንደሚያደርገው እጇን የኋሊት አጣምራ ከፍሉ ውስጥ መንገራደድ ያዘች። ቁጥር ስፍር የሌለው ሃሳብ በሀሊናዋ ውስጥ ይንጫጫል። ከጣውላው ወለል ላይ እያረፈ የሚነሳው የኩቴዋ ድምጽ “ተጠንቀቂ! ተጠንቀቂ!” እያለ ያስፈራራታል። የአባቷ የአቶ መንገሻ ገጽ ደግሞ ከጠትር እንዳለ ብቅ ይልና “ወልዶ ለዚህ ያበቃ አባት ውለታ ይህ ነው?” እያለ ያፈጥባታል። የቻርሊ ገጽታ በተራው ብቅ ይልና “አይ ሰው ከንቱ! ቀድሞም እኮ ብዬሻለሁ አብነት። ለዚህ ዘመን ሰው የቃል ዕዳ ገብስ ነው። አንቺ እኔን በፀፀት ጅራፍ ለመግረፍ የተፈጠርሽ አጥፊዬ መሆንሽን ያየሁሽ ቀን ደመነፍስ በጀርዶ ሹክ ብሎኛል! ከሀዲ! ከሀዲ!” ይላታል።

ይኸኔ ጆሮዋን በእጇ ደፍና “ቻርሊ!” ብላ ሮሽች። የሰማት ግን አልነበረም። እየተወላገደች ሂዳ ተቀምጣበት በነበረው ሶፋ ላይ ዘፍ አለች። የዛለው ሰውነቷና የተዳከመው አዕምሮዋ በእንቅልፍ ለመረታት ጊዜ አልወሰደበትም።

የሞት ያህል ጭልጥ አድርጎ ከወሰዳት እንቅልፏ ስትነቃ ሰዓሊው ፊት ለፊቷ ባለው ሶፋ ላይ እግሮቿን አጣምሮ ጉንጨን በእጇ ደግሮ በርሀራሄ ዐይን ይመለከታታል። እንቅልፍ ያልጠገቡ ዐይናቿን እሻሸችና ሰዓቷን ተመለከተች። 9:00 ይላል። ልቧ በፍጥነት መምታት ጀመረ።

ፈጥና ተነሳችና ልብሷን አስተካከለች! ፀጉሯን አበጠረች። ሰዓሊው ከተቀመጠበት ሳይንቀሳቀስ እያንዳንዱን እንቅስቃሴ በንቃት ይከታተላል። ይህም ከተቀመጠችበት አንስታ ወደ በፋ እየተራመደች “አመሰግናለሁ! ደህና ሁን” አለችው።

“አቢ... የኔ ውድ ቀይ ድንቢጥ... ለምን ትፈርጅብኛለሽ? እየሽ እኔ እኮ ራሴን እንኳን መርዳት የማልችል ከአንቺ ያልተሻልኩ ምስኪን ሰው ነኝ! ተራ ሰው ነኝ!”

በፋ ላይ ቆም ብላ በትዝብት ዐይን ስትመለከተው ቆየችና በፍን በሀይል ዘግታበት እየፈጠነች በመራመድ ገቢውን ለቃ ወጣች። ሰዓሊው የዘጋችበትን በር ከፍቶ ተመለከታት። በጣም ርታ ሂሳቦች አልተከተላትም። ምንም ሊያደርግላት እንደማይችል ያውቃል። ልማመኛ እንደማይገናኙ ደመኑፍሰ ሹክ ያለውን ያህል ክርሱ በጣም ርታ የምትታየውን አብነትን ላለማየት ዐይኖቿን ሸፈናቸው። “እግዚአብሔር ካንቺ ጋር ይሁን አቢ” ሲል አገተመተመ።

በርሱና ትልቅ ጨለማ ብሎ በሚጠራው ዓለም መካከል ለብዙ ዓመታት ተዘርግቶ የቆየው ድልድይም በዚህ ሁኔታ ተሰበረ።

ፖሪራ አሥራ ዘጠኝ

ጀግን ወጥታ በጠላቶችና በሌላው በተሳተፉት ቁጥር ነጭ ከሥጋዋ እየተሟገተች ትንሽ ትንሽ መጥት ጀመረች። መሆኑን ከጨረቃ ላይ ጠጠር ሲዘገብገብ ዓለምን በአፍታ የአመድ ከምር የሚያደርጋት መሣሪያ ሠራን ሲሉ እንደምን የጊዜን ሂደት የሚያግት ልንም መፈለስና ተሳናቸውን? ምን ዝብር ነገ የሚሉት ቀን ባይፈጠር? አዲስ ጀግንነት ባትወለድ? ቀኑ ለምን ፈጥኖ ይመሻል? ሌላ ለመንጋት ምን አጣደፈው? ቻርሊን ከእትፏ ሊነጥቃት? በጠበቃው መጻፍ ውስጥ ሊወረውራት? ተኝታ ትወራግላችኋል ተቀምጣ ትበረግጋላችኋል የሰው ልጅ አእምሮ ብዙ ሃሳብ በማጀሉ የሚፈነሳ ቢሆን እለት ተለት በጭንቅላቷ ውስጥ የሚታመቀው ጭንቀት አናቷን ቀዶ ይወጣ እንደነበር አልተጠራጠረችም።

ውሳኔዋን እንድታሳውቃቸው አባቷ የሰጧት ሰባተኛው ቀን አለፈ። ምሽት ላይ መንገሽ ሙሉ የሌሊት ልብሳቸውን ለብሰው መኝታ ከፍሏ ገቡ። ከአልጋዋ ትይዩ በነበረው ወንበር ላይ ሲቀመጡም ከተጋደመችበት ተነስታ በረዥሙ የሌሊት ልብሰዋ ላይ ጋቢ ደረበችና አልጋዋ ጠርክ ላይ ተቀመጠች። ፈገግታ ሊያሳዩዋትና በውሳኔዋ ነፍሳቸውን እንደምትታደግ እርግጠኝነታቸውን ሊያስተማምኗት ቢፈልጉም ከፈገግታቸው ጀርባ ጥርጣራ እንዳፈጠጠ ተመለከተች። ውሳኔዋን እንድታሳውቃቸው የተሰጣት ሰባት ቀን የሰባት ሰከንድ ያህል ርጦ አልፏል። መንገሽ የመኝታ ከፍሏን በር ከፍተው እስከ ገቡባት ድረቃ እንኳን ውሳኔዋን አታውቅም።

አባቷም ስጋት ባጠላባቸው ዐይኖች ሲመለከቷት ቆይተው አንዳች ሳይናገሩ ከሌሊት ልብሳቸው ከሰ ውስጥ ፒፓቸውንና የትምባሆ ፓኪታቸውን አውጥተው በፀጥታ ፒፓቸውን በትምባሆ ይጠቀጥቁ ጀመር። ከሞት ጋር ፊት ለፊት የተፋጠጠች ያህል ትጭም ያለ ግምባራቸውን ስትመለከት ሊምንትነት ተሰማትና መንፈሷ ተባብሰ። ሰዓሊው ከልጅነቷ ጀምሮ በውስጧ ሲከብ የኖረው በራሷ የመተማመን መንፈስና እውነትን ይዞ በጽናት መቆም የሚለው እምነት በአፍታ ሲኖድ ታወቃት። መተግጠሪያዎቿ ሁሉ መብረከረከ። እጆቿ መንቀጥቀጥ ጀመሩ። በግንባሯ ላይ ለብ ደለ ሙት ሲሰማት እያሳባት መሆኑን አወቀች።

መንገሽ የትምባሆውን ፓኪት ከከሳቸው መለሱና ከብረት ጭረው ትምባሆውን አቀጣጠሉ። ጥያቄያቸውን ለመጀመር ከመቀመጫቸው ሲመቻቹም ባለቻት የመጨረሻ ሰከንድ “አምላኪ

እባክህን እርዳኝ" ስትል የጣር ጫሽቷን በውስጧ አቀላጠችው። በውስጧ የተቀጣጠለው ሽብር መላ ሰውነቷን ሲያንዝረዝረው ራሷን መታዘብ ጀመረች። አንድ ጊዜ ለቻርሊ ምን እንዳለችው ስታስታውስ በድንጋጤዋ ላይ ሃፍረት ተጨመረና ከሰውነቷ ሽምቅት አለች። በቴያትር ቤቱ ውስጥ ለቻርሊ የተናገረችው የገዛ ቃል ነቃሽ ሆኖ ሊያስፈርድባት ቃል በቃል በጆሮ ግንዲ ላይ ሮሽ።

"አንድ ነገር ልንገርህ? እንደሚገባኝ ልዩነታችን አንተ የጠቀሰህቸው ብቻ አይደለም። አንድ ሺ ልዩነቶች አንድ ሺ መሰናከሎች አንዲ ሺ ችግሮች እንደሚገኙሙን መገመት አላቃተኝም። ይሁን እንጂ በእኔ እምነት ፍቅር ጋራ የሚያከሰውን መሰናከል የሚያሻግር ጉልበት ፍቅር በውትያኖስ ስፋት የተዘረጋውን ልዩነት የሚያጠብ ምትሃት ፍቅር ታላቅ የተባለውን ችግር የጉድፍ ያህል የሚያስንቅ የልብ ትእቢት ፍቅር የማይቻለውን ሁሉ የሚያስችል የነፍስ ሃይል ነው።" እሳት መትፋት በጀመሩ ዐይኖቿ እየለበሰባች ያፈጠጠችበት ታወሳት። መስዋዕትነት የሚያስከፍል የቃል አፃ።

"ውሳኔሽን ልታሳውቁኝ ትችላለሽ?" መንገሽ የርሳቸው ባልሆነ ተጭንና ሻኬ ድምጽ በከፍሉ ውስጥ ፀጥታው አስፍኖት የነበረውን ውጥረት ሰበሩት።

"ቻርሊ፣ እስከ መቃብር ከአንተ ጋር ነኝ። ብክዳህ የቆምኩበት ምድር ይከዳኝ።" በዚያች ዝናብ በሚያካፋባት ምሽት ከቻርሊ ጋር ትልቁን ዛፍ ተጠልለው እንደቆሙ የገባችው ቃል ዛሬም ለአንድ ሺ እንደኛ ጊዜ ትዝ አላት። የገዛ ቃሏን ከፊት ለፊት ከተቀመጡት አባቷ ሀይወት ጋር መዘነችው።

"የምናገረውን አድምጠሽኛል?" የመንገሽ ድምጽ ይንቀጠቀጣል። ሀይወት ዛሬም የሀይወት ጥያቄ ነች። ዛሬ ለርሳቸው የመኖር ዋናው ቁም ነገር እንደ ሰው ከሰብአዊ ክብሩ መኖር ላይሆን አስተንፋሳን ማቆየት ነው። ዛሬ አስተንፋሳ መኖር ከቻለች በውን ሰው ስለሚያደርገው ሰብአዊ ክብሩ ደግሞ ነገ ይታሰብበታል። ለዛሬ ብቻ አብነት ነፍሳቸውን ትታደጋት።

ቀና ብላ አየቻቸው። ከርሷ ባልተሻለ ሁኔታ ተደናግጠው አስተዋለች። በነኛ የሰከንድ ክፍልፋዮች ፍርሃታቸውን ማየቷ አጀገናት፣ ጥርጣሬያቸው ልብ አስገዛት። ከፊት ለፊት የተፋጠነችው ከሞት ጋር ሳይሆን ከአባቷ ጋር መሆኑን አረጋገጠች።

"ጠቢቃውን አላገዛም!" አለች በሚንቀጠቀጥ ድምጽ። ሲጋና ነፍሷ የደም ላብ እስኪያልባቸው ታግለው ከመቅኔዋ ጨምቃ የተፋችው ቃል እንደሆነ ሁሉ በእርዳታ ተነፈሰች።

መንገሽ በስላት የተወጣ ያህል ከሰውነታቸው ለአፍታ ሽምቅት አሉ። ዐይኖቻቸው አሰፈሪ ቅርጽ ይዘው ተበለጠጡ። ከንፈሮቻቸው ይንቀጠቀጣሉ። በጥርሳቸው ነከሰው የያዙት ፒፓ ወድቋል። እንዲህ እንደሚሆኑ ገምታ ክርና መጭውን ከተቀመጠችበት ሆኖ በቆራጥነት መጠባበቅ ጀመረች።

"አብድ ... ነሽ?"
"አይደለሁም!"
"እንግዲያውስ አረመኔ ነሽ?"
"አይደለሁም!"
"ታዲያማ ምን ልትሰኝ?"

ከአብነት ዐይኖች እንባ መዝነብ ጀመረ። አባቷ በሀይወታቸው በመጣ ነገር የምትሰጣቸውን ምክንያት እንዴት ብለው እንደሚቀበሉ ጨነቃት "አባዪ ..."

"እባክሽ ከእንግዲህ አባቴ አትባይኝ?"
"ለተዋናዩ ፍቅረኛዬ ቃል ኪዳን አለኝ"

ግራ የተጋቡ ዐይኖቻቸውን አፍጥጠው በአሰፈሪ ሁኔታ ሲመለከቷት ቆዩና የወደቀውን ፒፓ አንስተው በዝምታ ማጨስ ጀመሩ። "እርግጠኛ ነኝ አብደሻል" አሉ ራሳቸውን በቅሬታ እየወዘወዙ።

"አላባድኩም" ራሷን እየወዘወዘች ሮሽች።
"ባታብጅማ አንድ አባትሽን ለወንድ አትለውጭኝም ክር!"
"በማንም አልለውጥህም። ቃሌን ግን አጠብቃለሁ"

"ለአንድ ተራ ተዋናይ ለወጥሽኝ ነገ ረግጦሽ ለሚያልፍ ሰው ሽጥሽኝ"
"ሃስት ነው፤ በማንም አልለውጥህም"

እንደገና በዝምታ ተውጠው ማሰብ ጀመሩ። ቆይቶ አንድ ነገር የወሰኑ ይመስል ፈገግ አሉ። አብነት ምን እንዳሰቡ ለመንተባይ አልቻለችም። በዚያ ጥቁር ፈገግታ ውስጥ ግን አደጋ ታያት! ከአደጋም የከፋ አደጋ፣ ሞት እንደተደገሰ ደመነፍሷ ሮሽ ነገራት።

በእርጋታ ከመቀመጫቸው ተነሱና እንደ ጦር ዐይን በሚወጋ የጥገኛ አስተያየት ተመለከቷት። እርጋታቸው ደግሞ ደበልጥ አብረከረካት ደበልጥ እንዘፈዘፋት።

“ሰይጣናዊውን አማራጭ እንድጠቀም አስገድደሽኛልና በውጤቱ አትፀፀች” አሉ ገጽታቸውን እንዳጨረጡ።

አብነት ሀውልት መስላ ደርቃ እንደተቀመጠች የመኝታ ከፍሏን በር በሃይል ዘግተው ጥለዋት ወጡ።

ሰይጣናዊው አማራጭ ማለት ምን እንደሆነ መገመት አላዳገታትም። ቻርሊ ሞት ተፈርዶበታል ማለት ነው።

መንገሽ ቻርሊን ያለ እንዳች ማስረጃ ማስወገድ የሚችሉ መሆኑን አልተጠራጠረችምና ከተቀመጠችበት ሆና ትንቀጠቀጥ ጀመር። ጊዜ ሳትፈጅ የመኝታ ቤቷን በር በጥንቃቄ ከፍታ በኮሪዶሩ በማድረግ ወደ ሳሎኑ አመራች።

በሩ ገርቡብ ብሎ ተከፍቷል። ጎንበስ ብላ በተከፈተው በርና በግድግዳው መሃል በተፈጠረው ክፍተት አሙልቃ ተመለከተች። አባቷ ጀርባቸውን ለበሩ ሰጥተው ስልኩን ይዘው ቆመዋል። ወዴት እንደሚደውሉ አልተጠራጠረችም። ናፖሊዮን አምባው ድርጅቱ ከሚገባበት አዘቅት ውስጥ መንጥቆ ለማውጣት የሰይጣናዊ አማራጭ የቀኝ እጅ መሆኑን ነግረዋታል።

በደረሷ ውስጥ የሚወራጩ ልቧ በጉርሮዋ አፈትልኮ እንዳይወጣ የሰጋች ይመስል በሁለት እጆቿ ደረሷን ተዋና በመያዝ አባቷ የሚሠሩትን በጥንቃቄ መከታተል ቀጠለች። የስልኩን ቁጥር ደጋግመው ይሞክራሉ... ይሞክራሉ፤ ከወዲያኛው ጫፍ ግን መልስ የሚሰጣቸው አልነበረም። ሲሰለቻቸው የስልኩን እጅታ ወርውረው ወደ ሳሎን በር አመሩ። አብነትም ወደ መኝታ ክፍሏ ሮጣ በሩን ዘጋችና ከውስጥ ቆለፈችው።

ሰዓቷን ተመለከተች። ከምሽቱ 3 ሰዓት። የናፖሊዮን አምባው ገጽታ በአፍታ በሀሊናዋ ተሰሎ አሸበራትና “ነፍስ ገዳይ!... ነፍስ ገዳይ!... ነፍስ ገዳይ!” እያለች ራሽች። አባቷ እንዳሉት አብዳ ይሆን?

በተከታዩ ቀን ረፋዱ ላይ ከቤቷ ሆና ቻርሊ ወደሚሰራበት ቲያትር ቤት ደወለች። አላገኘችውም። ከሰዓት በኋላም ሞከረች - ቻርሊ ሥራ እንዳልገባ ተነግራት። ዘጠኝ ሰዓት ላይ ልብሷን ሰባብላ

ወደ መኖሪያ ቤቱ ገብረች፤ ከዚያ ነፍሰ ገዳይ እንዲጠቀቅ መንገር ነበረባት።

ታክሲ ውስጥ ሆና የምታሰላስላው እንዴት ብላ እንደምትነግረው ነበር። እውነቱን አፍረጥሮ ጥቅላረው ሊደርስበት የሚችለውን የመንፈስ ስቃይ ገመተች። ጭራሽ የማይሞክር ነገር ነው። ስቃዩንና ውድቀቱን ከማየቷ በፊት በርሷ ላይ ሊደርስ የሚችለውን ማንኛውንም አይነት መከራ ለመቀበል ተዘጋጀች “በኔ ስቃይ የሚሰቀቅበት የኔን የመከራ መከር የሚያዋድድበት ምክንያት የለም... ስለፍቅራችን እሰዋለሁ!” ስትል ወሰነች።

ሰይጣን ሰፈር ደርሳ ጋይት ሀውስ ደጃፍ ላይ ስትቆም በሩ ተቆልፎ አገኘችው። ቡቾ ከቤቱ በር ላይ ተቀምጦ ግድግዳውን ተደግፎ ያንሳላጃል።

“ማሙሽ... ማሙሽ... አንተ...” ትከሻውን እየነቀነቀች አነቃችው። ቡቾ እየተንጠራራና እያዛጋ ተነስቶ ቆመ።

“ቻርሊ የት እንደሚገኝ ታውቃለህ?” አለችው ትከሻውን ያዝ እንዳደረገች።

“ጋሽ ቻርሊ ጠዋት የወጡ ናቸው። ቁልፍ ከፈለጉ ግን ልስጥዎት” አላት የደፈረሱ ዐይኖቹን አጨናቁሮ ሽቅብ እያስተዋላት።

“እሽ ሰጠኝ...” ንግግሯን ከመጨረሷ በፊት ቡቾ ቱር ብሎ ቤቱ ገባና ሰንሰለት የተንጠለጠለበት ቁልፍ አምጥቶ ሰጣት። አብነት የጋይት ሃውስን በር ከፍታ ስትገባ ቡቾ እንደ ቤት ውሻ በሩ ላይ ቁጭ አለ።

በርሳዋን ከምጣዱ ጠረጓሳ ላይ አስቀምጣ ከአሮጌው ሶፋ ላይ አረፍ አለች። ጋይት ሃውስ ምስቅልቅሏ ወጥቶ ፈረሰ ሲጋለብባት የዋለችና ያደረች መስላላች። በሀዘኔታ ራሷን ነቀነቀችና ፈጥና ተነሳች።

ያለምንም መሰልቸት ከፍሉን መጥረግ፤ ግድግዳው መገናኛዎች ላይ መድራት የጀመረውን የሽረራት ድር ማጽዳት፤ ታጣፊውን አልጋ ማንጠፍ ያዘች። ከብዙ ድካም በኋላ ሁሉም ነገር ከዚህ በፊት እንዳስተካከለችው ሆኖ አገኘችው። መጠነኛ ድካም ስለተሰማት በአሮጌው ሶፋ ላይ እግሮቿን አጣምራ ተቀመጠችና ቻርሊን መጠባበቅ ጀመረች።

አሥራ አንድ ሰዓት አካባቢ ቻርሊ ወደቤት መጣ። የጋይት ሃውስን በር እንደረገጠ ቤቱን በዐይኖቹ ሲያማትር ቆየና አብነትን የቅሬታ ፈገግታ እያሳየ ተመለከታት።

“ግባ ቻርሊ...” አለችው ከተቀመጠችበት ተነስታ።

“ቻርሊ ፈጥኖ ወደ ውስጥ በመግባት በእጁ የያዘውን ዳክ ያለ የቃለ ተወኔት ጥራዝ ምጣዱ ጠረጴዛ ላይ ወርውሮ አንገቷ ላይ ተጠምጥሞ ሳግት።

“አቢ፣ ዛሬ ቀኑን ሙሉ መሥሪያ ቤት ደውዬ አጣሁሽ እክ” አላት በደስታ በሚቀላጩበት ዐይኖቿ ከላይ እስከታች እየደባበሳት።

“ዛሬ ስራ አልገባሁም...” አለችው ዐይኖቿን ከዐይኖቿ እያሸሸች።

“ቁጭ በይ አቢ... ግን በደህናሽ ነው?” ገጽታው በአፍታ ሲጋት አረበበበት።

“ደህና” አለችና ከነበረችበት ተቀመጠች። ከሁኔታዋ ደህና እንዳልሆነች ተረዳ።

“እኔም እኮ ሁለት ጊዜ ደውዬ አጣሁሁ”

“አው... ልክ ነሽ፤ ዛሬ ቲያትር ቤት ሳይሆን ባህል ሚኒስቴር ነበር የዋለኩት” በዐይኖቿ እየሰረቀ ይመለከታት ጀመር። ሁኔታዋ ሁሉ አላማረውም ቆይቶ “አቢ... ምንው ተለወጥሽብኝ? ገጽታሽ ከሰሟል፤ ዐይኖችሽም ደፍርሰዋል...” ጭንቀቱ እያስታወቀበት ጠየቃት።

“ምስኪን” አለች በሃላፊ። “ደህና ነኝ ቻርሊ... እስኪ አረፍ በል። አይታወቅህም እንጂ አንተም እኮ በአካልም በመንፈስም ተዳክመሃል። ለጥቂት ቀናት ለምን እረፍት አታደርግም?” ስትል የነበሩት ዐይኖቿን ላይ ላይ እያንከባለለች ጥያቄውን በጥያቄ ሸፈነችው።

ቻርሊ ታጣፈው አልጋ ላይ አረፍ አለና በረዥሙ ተነፈሰ “የኔስ ድካም እዳው ገብሽ ነው አቢ። እስኪ አሁን ያንኛን አጫውሯኝ?” አለና በዐይኖቿ አባባለች።

ሁሌ የሚገርማት ይህ ጠባቂ ነው። ስሜቷን ፈጥኖ መረዳት ይችላል። ለአፍታ ያህል ዐይኖቿን አየት አድርጎ መከፋቷን ወይ ደስተኝነቷን ያውቃል። ፈጥኖም ያክታችበትን ወይም የተደሰተችበትን ምክንያት ይጠይቃታል። ዛሬ ግን ሰማይ ከፍ ምድር ዝቅ ትላለች እንጂ የፍቅራቸው ሞት መቃረቡን አትነግረውም።

“ደህና ነኝ፤ ካንተ ጋር ለማምሸት ስለፈለኩ መጣሁ፤ መምጣት አልነበረብኝም ነበር?” አለች ከርፍ ብላ።

ሲጋት ያረበበበት ገጽታው በፈገገታ ፈካና ከኪሉ ሲጋራና ከብሪት አውጥቶ በመለካካ በዝምታ ማጨስ ጀመረ። አርፏ ደግሞ ትክ ብለው በሚያስተውሏት ዐይኖቿ ሀሊናዋን እየመረመረ ሚስጢሯን የሚደርሰበት ስለመሰላት ተጨነቀች። ዝምታውም ቀፈፋት። ብዙ ቆይታ “ሥራ እንዴት ነው ቻርሊ?” አለችው የተፈጠረውን ውጥረት ለማርገብ ያህል።

“ይሄው ቀን ተሌት እንርጣለን። ሲሰፍሩት ውለው የሚጎድል፤ ሲቀዱት ውለው የማይሞላ ሙያ ያከንፈናል። በነገራችን ላይ ይህ የመጨረሻው የመድረክ ሥራዬ መሆኑን ነግራለሁ? በመድረክ ስንብት ሥራዬ ላይ የክብር እንግዳዬ ደግሞ አንቺ ነሽ... ግብዣዬን አትቀበይም?” ሲል እንደፈገገ ጠየቃት።

“ግብዣህን እቀበላለሁ፤ መድረክን እስከመጨረሻው እሰናበታለሁ። የምትለውን ቀልድ ግን አልቀበልም። ይቅርታ አድርግልኝና ቻርሊ አሣ ከባህሩ ወጥቶ መኖር እንደማይችል አንተም ከመድረክ ተለይተህ የምትኖር አይመስለኝም” አለችው ቅር እንደተሰኘች።

“አሁን በምጫወተው ተወኔት ውስጥ ደግሞ ታላቅ የመንፈስ ፈተና ወጥጥ ገብቻለሁ።”

“እንዴት?”

“በመሪነት የምጫወተው ገፅ - ባህረ ጎራዴ የሚታጠቅ ነው። በመድረኩ ላይ በምሆንበት ጊዜ ሁሉ፤ እንደ ሰይጣናዊ ድምጽ በዚያ ጎራዴ የትያትሩን አዘጋጅ አንገት አሽከርክሪ እንደጥለው ይቀስቅሰኛል...”

“ቻርሊ!” አብነት በድንጋጤ ተነስታ ቆመች

“እውነቱን እነግርሻለሁ አብነት ያንን ድምጽ ማስቆም አልቻልኩም... ከትያትሩ አዘጋጅ ጋር ወትሮም እሳትና ጭድ ነኝ፤ መድረክ ላይ ባየሁት ጊዜ ደግሞ ደሜ እየፈላ ጎራዴ የጨበጠ እጄ መንቀጥቀጥ ይጀምራል።”

አብነት ከቻርሊ አጠገብ ተቀምጣ ፀጉሩን፤ ጢሙን እየደባበሰች ልታፅናው ሞከረች። ቻርሊ... እባክህን ረጋ በል... እባክህ እንዲህ እልሽኝና ግትር አትሁን...”

“አቢ...”

“እቤት?”

“በእኩልም በመንፈስም ትንሽ በትንሽ እየሞትኩ ወደ ፍጥረት እየሮጥኩ መሆኑን አታውቁ ይሆን? እያለቅኩክ ነው። እንደሻማ ያውም ያለ መቀት፣ ያለ ድምቀት፣ ያለ ብርሃን። አቢ አልሞሽሽም፤ ሁሉም ነገር ሰልችቶኛል። ነፍሴም እየተቅበዘበዘች አረፍት አጥታለች። ለመኖር ምክንያት የሆነኸኝ አንቺ ብቻ ነሽ...” የጀመረውን ሳይጨርስ ጥርሶቹን እያገኘ አፋጫቸው።

የመንፈስ ስቃዩ እርሷን ዘልቆ ያማት ጀመር። በአፍታ የተጨማደደ ገጽታው ህይወት ምን ያህል እንዳለባቸው ሲነግራት አንጀቷ በርህራሄ ተንሰፈሰፈ። እና አሁን የተፈጠረውን ችግር ብትነግረው ደግሞ...

“አቢ ... እባክሽን የሙያዬን ነገር አታንሸው። በሙያው ላይ የራሴ እቅድ ሰላለኝ ወደፊት በሰፊው ተወያይተን አብረን እንወሰናለን።” አላት የልመና ያህል።

“ወደፊት?” አለበት አብነት፤ ዳግም ሁለቱ ተገናኝተው የሚወሰኑበት “ወደፊት” የሚባል ቀን ይኖራል? አልመሰላትም፤ እንደማይኖርም እርግጠኛ ነች። ከእንግዲህ ዛሬን ብቻ አንጂ ነፃ የምትባልን ቀን አታምናትም መንፈሷ ተሸበረባት፤ አልቅሽ አልቅሽ፤ ጨሽ ጨሽ የሚል ሰሜት ከውስጥ ይተናኝታት ጀመር። “ቻርሊ ደክሞኛልና ማረፍ አለልጋለሁ!” አለችው እየሞሽች።

ግራ በተጋቡ ዐይኖቹ ፍዝዝ ብሎ እየተመለከታት ባለበት ደንዝዞ ቀረ። አብነት እንድ ነገር እንደሆነች ያደረበትን ግምት ሁኔታዋ አረጋገጠለት።

“ቻርሊ!”

“ምንው አቢ...”

“የተናገርኩትን ሰምተሽኛል ወይንስ እንድደግመው ትፈልጋለህ?”

ቻርሊ ሃሳብ እንደገባውና እንደተጠራጠረ ከመቀመጫው ተነስቶ ከተቀመጣትበት ሶፋ ላይ እጇን ይዞ እነሳትና ወደ መጃታ ከፍሎ ይዟት ገባ። የከፍሉን መብራት አብርቶም የጋይት ሃውስን በር ሊዘጋ ወጣ። በሩን ዘግቶ ሲመለስ አብነት ልብሰቷን አወላልቃ በውስጥ ሱሪና በጡት መያዣ ብቻ አልጋው ጠርዝ ላይ ከርምት ብላ ተቀምጣለች። ደስ የሚል የሽቶ ጠረን ትንሿን ከፍላ አውደታል። ሆኖ እየፈራና እየተጠራጠረ አጠገቧ ተቀመጠና ፀጉሯን ይደባብሳት ጀመር። እንገቱን አቀፈችና ደረቁ ሥር ሽጉጥ አለች።

የገዢን ሃላም መራራ እውነት ሸሽታ በመንፈሷም በሲጋሞ የምትሸሽግበት ጥግ እንደምትፈልግ ከሁኔታዋ ተረዳ “በርግጥ አንድ ሰዓት ተፈጽሟል” ሲል አሰበ። የአብነት ችግር ምክንያት ደግሞ የርሱንም መንፈስ አቁሰሎ በስቃይ ላይ ስቃይ እንደሚጨምርበት አልተጠራጠረም። እና ፈራ፤ ማንም ሰው እውነትን እንደሚፈራ እርሱም ፈራ። ምን እንደተፈጠረ ሊጠይቃት አልደፈረም።

ድንገት ያቀፈው ራቁት ገላዋ ሙቀት የለበሰውን ጃኬትና ሸሚዝ ዘልቆ ሲፈጀውና፣ ፀጉሯን ከተቀባችው ቅባትና ከሰውነቷ የሚመነጨው ድንቅ መላካ ልቡን ቅልል ሲያደርገው ታወቀው። ዐይኖቹም በእቅፋ ውስጥ ከሚወራጨው ወጣትና ራቁት ገላዋ ላይ ለአፍታ ሳይነቀሉ እንደፈዘዘ ቀረ፤ አደንዛዥ እጽ የተወጋ ይመስል።

“አቢ...”

“ቻርሊ፣ እባክህን ሳመኝ”

ደረቁ ላይ የተሸንጠ ራሷን ቀና አድርጎ ተመለከታት። ዐይኖቿ ገርብብ ብለው ተጨፍነዋል፤ ገጽታዋ እንዳት የብርሃን ፀዳል ይረጫል፤ ከንፈሮቿ ለአመል ያህል ተላቀው አፏ ተከፍቷል። በሰሜት በጋሉ ከንፈሮቹ ከንፈሮቿን ዳሰላቸው የአሳት ያህል ይፋጃሉ።

“ቻርሊ ... በሃይል ሳመኝ...” ሲትል ቃተተች። ሳማት።

“ቻርሊ ... ? ... ንከሰኝ”

“ለምን አቢ ? ለምን?”

“በድዩሃሁና ተበቀለኝ!”

ቻርሊ በመርፌ የተወጋ ያህል ሽምቅቅ ብሎ ቀና አለና አስተዋላት። ትኩስ የእንባ ዛፋዎች ጉንጮቿ ላይ ይንከባለላሉ።

“ምን... ምንድነው የምታወራው አቢ?”

“ሳመኝ፣ ሳመኝ ... ሳ ... መኝ” በጨሽት አስደነበረችው።

እናም ሳማት... ።

ቻርሊ በጋይት ሃውስ ላሉን ውስጥ ሲጋራውን እያጨለ ሲንጎራደድ ቆይቶ ሰዓቱን ተመለከተ ከምሽቱ አንድ ሰዓት ሆኗል። ወደ መጃታው ከፍላ ገባና አልጋው ላይ የተኛችውን ፍቅረኛውን ለአሥረኛ ጊዜ ያህል ተመለከታት። ሁለት እጆቿን እንደተንተራሰች በጀርባዋ ተንጋላ እንቀላፍታለች። የተበታታነው ረዥሙ ፀጉሯ ፊቷን በከፊል ሸፍኖታል። ከጥቂት ደቂቃዎች በፊት ጭልጥ አድርጎ በወሰዳት እንቅልፍ መሃል ትቃዥና ትወራጭ ነበር። አተነፋፈሷም የጤንነት አልመሰለውም።

ካለበት እንደቆመ በተጨነቁ ዐይኖቹ ለረጅም ጊዜ ሲመለከታት ቆየ። የህይወቱን ጨለማ ገፋ የተሰፋ ጭላንጭል ያሳዩችው፤ እራት

ከጭን ጨው ሆኖ ያጣፈጠችለት የመኖሩ ምክንያት የሆነችው ሴት በባላም አሸልባለች ወደ አልጋው ተጠግቶ በከንፈሮቹ ዐይኖቿን አፍንጫዋን ከንፈሯን አንገቷን እየባመ ቀስቀሳት ዐይኖቿን በዝግታ ገልግ በቀዘቀዘ ስሜት አስተዋለችው።

በዓቷን ተመለከተችናም ተነሳች። ልብሰቿን ለመልበስና ፀጉሯን ለማስተካከል የፈጀባት ጊዜ አጭር ነበር። በርጋታ ወደ ጓደት ሀውስ ሳሉን በመሄድ ቦርሳዋን ከፈተችና የፊት መስታወት አውጥታ ፊቷን ተመለከተች። እንደገናም ቀለል ያለ ሻርፕ አውጥታ አንገቷ ዙሪያ ጣል አደረገችና ቦርሳዋን አንገተች።

ይህ ሁሉ ሲሆን በመካከላቸው አንዳችም የቃላት ልውውጥ አልክረም። ቻርሊ ከጀርባዋ ቆሞ ያስተውላታል። ልክ ውቢት ተለይታው ስትሄድ ተሰምቶት የነበረውን አይነት ስሜት ስለተሰማው አፅምሮው እንደ መደንዘዝ አለ።

ወደግራ ዞር አለችና በፀጥታ ተመለከተችው። እንደፀሐቦች ልትነግረው አሰበችና አፏን ከከፈተች በኋላ ምክንያቱን ባልተረዳችው ምክንያት ከምሳሌ ጫፍ መለሰችው። “እ-አትሸጥኝም?” አለችው አንገቷን ዘንበል አድርጋ።

ግራ እንደገባው እግሮቹን በደመናሽ አንቀሳቀሳቸው። አብነት ድንገት አንገቱ ላይ ተጠመጠመችና ትንፋሽ እስኪያጥረው ድረስ ትስመው ጀመር። ጉንጮቹን ለብ የሚል እንባ ሰላረጠባቸው ከንፈሩን ከከንፈሮቿ ላይ አላቆ አያት። የደፈረሱት ዐይኖቿ እንባ ያዘንባሉ። “አቢ... ለምን እንዲህ ትሰሚኛለሽ?” ድምጹ እየተንቀጠቀጠ የእንባ ዘለላ የቋጠሩ ዐይኖቹን እንደበለጠጠ ጠየቃት። አልመለሰችለትም። ዐይኖቿን ቡዝነ አድርጋ ተመለከተችው።

“ስንብት ነው?” ሳያውቀው ከንደን ጨምድዶ ያዛት።
“ምናልባት ቻርሊ!”
“ለምን አቢ?... ለምን?”
“ምክንያቱ አስፈላጊ አይደለም ቻርሊ ትርፋ መንፈስን በፀፀት ጀራፍ እየገረፉ ዘለአለም ራስን ማስቃየት ነው። አንዳንድ ጊዜ ከማወቅ አለማወቅ ይሻላል። ዝም ብለን አንድን እውነት እንቀበል ሆይ! ፍቅራችን ከንግዲህ ሞቷል! አንድ ነገር ግን እንድታወቅልኝ። ቃሉ ምን ያህል ቀላል ቢመስልም እወደህ ክር!”
“አቢ... ም...”

“ሰማ ቻርሊ! አንድ ነገር ላስጠንቅቅህ። ሊገድልህ የሚችል ሰው ያላድድግልና ተጠንቀቅ”

“ምን አጠፋሁ?”
“በዚህ ምድር ላይ ያለውን ጀላቸው የሚሞቱ ንጹህን ቁጥር ብዙ መሆኑን ከኔ ይልቅ አንተ ታውቃለህ ቻርሊ። ልትቋቋሙ የምትችል ሃይል አይደለምና አንድ ነገር አድርግ... እስከ ዘለላለሙ ድህና ሁን!”
“በቃ?”
“አዎን ቻርሊ... እየህ ለሁሉም ነገር መጀመሪያ እንዳለው ሁሉ መጨረሻም ደግሞ አለው። እባክህ ትወደኝ የነበረውን ያህል ልትጠላኝ ሞክር...”

ይህን አባባል መቼ ነበር የሰማው? ማን ሲለው ነበር ያዳመጠው? የአፅምሮውን ጓዳ እየፈተሽ ለረዥም ጊዜ እንደደነዘዘ ቆመ። “ፍቅር... የጊዜ ጉዳይ ነው... ለሁሉም ነገር መጀመሪያ እንዳለው ሁሉ መጨረሻም አለው” ውቢት! እና አሁን ደግሞ አብነት! ያልታደለ... ያልታደሉ።

አብነት ጥላው ስትወጣ ቆሞ አስተዋላት አልተከተላትም። እየተወላገደ ሂዶ መብራቱን አጠፋና በዳበሳ አሮጌው ሶፋ ላይ ኩርምት ብሎ ተቀመጠ። ዋይት ሀውስ ጨለመች። የነፍሱ ጨለማ ደግሞ ከዚያ የጠቆረ ነበር። የሀይወቱም ብርሃን ከአብነት ጋር ለዘለላለሙ ጨለመች። ተስፋው በእንጭጭ ተረመረመች። ሰው ያለ ተስፋው የሚተነፍስ ሬሳ እንጂ ህያውነቱ ምን ላይ ነው?

አብነት የሰይጣን ሰፈርን ጠጠራማ መንገድ እየተደናቀፈች ስትሮጥ ለራሷ ያህል እየሮሸች ነበር። እንባዋን ከጉንጮቿ ላይ “እያፈሰሰች ደግሞ ደጋግማ የምትሮሽው እገድለዋለሁ! እገድለዋለሁ! እገድለዋለሁ!” የሚለውን ቃል ብቻ ነበር።

የወፍ ጫጮት ሀይወት በጂ አልፎ የማያውቅ ሴት ሰውን ያህል ፍጥረት ለመግደል ልቧ ይታጠቅ እንጂ ተግባሩ ምን ያህል እንደሚቸገር ለሰከንድ ያህል ቆሞ ብላ አላስተዋለችም።

ከቀኑ ስምንት ሰዓት ላይ ወደ ቢሮዋ ስትገባ በርሳዋን ጠረጴዛው ላይ ወረወረችና የሰልኩን እጅታ አነሳችሁ ዐይኖቿ ደፍረሰዋል፤ ፀጉሯ በወጥ አልተበጠረም፤ እረፍት ያላገኘው ሰውነቷ ገሎ ከጀርባዋ እንደመገባቸው ብላለች። ቁጥሮቿን አሸከርክሮ ስልኩ መጥራት ሲጀምር ልቧም በፍጥነት መታህ ዛሬ እንደሌላው ጊዜ ያልተዋጣላት ተዋናይ ሆና መገኘት አልፈለገችም። እቅዱ እንዳይሰናከል የሣራ ጋዴምን መንፈስ ተላብሳለች ያልሆነችውን ሁሉ ለመሆን።

“ሃሎ... እባክዎን አቶ ስዩምን...” ገጸ በፈገግታ ፈካ፤ ድምጿም የደስ ደስ አለው።
“አብነት ነኝ አቶ ስዩም...”

የደፈረሱ ትላልቅ ዐይኖቿን በባዶው ግድግዳ ላይ እያንከባለለች ከወዲኛው ጫፍ ያለማቋረጥ የሚኸፋፋደገውን ዲስኩር በፀጥታ ማዳመጧን ቀጠለች።

“አዎን፤ ከአሰሳ ከተመለስክ ወዲህ አልተገናኘንም። ... በሰላም መመለስህን እንኳን ሳታሳውቀኝ በመቅረትህ አዝናብሃለሁ ... አዎ አባባ ሁሉን ነግሮኛል። ለማንኛውም እኔና አንተ ተገናኝተን መነጋገር ያለብን ጉዳይ አለ። አሥር ሰዓት ላይ ቢሮ መጥተህ ልትወስደኝ ትችላለህ? ... ደስ ያለህ ቦታ ልትጋብዝኝ ትችላለህ ... አባባ ደህና ነው ምንም አታሰብ፤ እጠብቅሃለሁ ... ደህና ዋልልኝ” የሰልኩን እጅታ ከቆፎው ላይ እንዳስቀመጠች በፈገግታ ፈክቶ የነበረው ገጽታዋ በአፍታ ጠቆረ። ስልኩን በጥላቻና በንቀት ስታፈጥበት ቆይታ ምራቁን ጢቅ ብላ ተፋችበት።

ወዲያው ጠረጴዛው ላይ የወረወረችውን በርሳ ከፈተችና እጅታው ከቅንድ የተሠራ ጨቤ መዛ አወጣች። ዐይኗ ስር አቅርባ ተመለከተችው ስለቱ ያግፀባርቃል። በአባቷ መኝታ ቤት ለጌጥ የተንጠለጠለ ነበር። ዛሬ ጠዋት ፍትህን ልታስከብርበት ለብዙ ዓመት ተሰቅሎ ከኖረበት ግድግዳ ላይ አወረደችው። ጨቤውን የጨበጠችበት እጇ ይንቀጠቀጥ ጀመር። በርካታ ዝብርቅርቅ ስሜቶች የተመሰቃቀሉበት ገጽታዋ በአፍታ የተሸበረች ከተማ መሰለ።

ዐይን እያየ እግርና እጅን አጣምሮ ፍትህ በማይጻፍቸው ህጋዊ ወንጀለኞች መታረድ። ይህንን መከላከልም ወንጀል ነው?፤ ህጋዊ

ወንጀለኞቹ የመሣሪያ ምላጭ ስበው የሰው ጥንቅላት አልፈጠሩትምና፤ ስለት መዘው አንጀት አልዘረገቱምና ግስረጃ ሆኖ በህግ ፊት የሚያስቀጣቸው ወንጀል የለም። ታዲያ የሌላውን የህይወት ተስፋ አጨልመው፤ አንዲት የደም ጠብታ ጠብ ሳትልባቸው የሰውን ነፍስ ከስጋው በመለያየት ህያውን ፍጡር በድን የሚያደርጉ ወንጀለኞች፤ ፍትህን የሚቀበሉት ከየትኛው ሀገር ከየትኛው ጻፉ ነው።

ወደ ማንም ሂዳ አቤት የማትልበት ወንጀል ነው የተፈፀመባት። ስለዚህም ራሷ ከሳሽ፤ ራሷ ጻፍ ሆና ፍትህን ልታገኝ ወስናለች። ቢያንስ ወላጆቿ በወንድ እንዳልወጠቻቸው አምነው መጭ ዘመናቸውን ከድርጅታቸው ጋር ይቆያሉ። ምናልባትም ቻርሊ ታማኝነቷን ያምንላት፤ ከሃዲ ያለመሆኗን ያውቅላት ይሆናል። ጠበቃውን አግብታ በማየቱ እድሜ ዘመኑን የሂዋንን ዘር እየረገመ እንዳይኖር፤ ራሱን በፀፀት ጅራፍ እየገረፈ እንዳይሰቃይ ባንድ ነፍሷ ውለታ ትውልድ ይሆናል። ማን ያውቃል? ጠበቃውንም ቢሆን ምን ጊዜም እውነት እንደምትረታ እርሱ በሚገባው ቋንቋ ታስተምረው ይሆናል።

ጨቤውን ከቦርሳዋ ውስጥ መልሳ ዚፑን ሽምቅቃ ዘጋች። ወዲያውት ቢሮዋን ማጸዳዳት ያዘች። ሁለት ዓመታት ያህል የሠራችባቸውን የሂሳብ መዛግብትና ሰነዶች በመልክ በመልካቸው አደራጀች። አሳሰፈላጊ የሆኑ የግል ወረቀቶቿን እየቀዳደደች ከቆሻሻ መጣያው ትርጫት ውስጥ ከመረቻቸው። ዳግመኛ ወደዚህ ቢሮ እንደማትመለስ ስታስብ የእልህ ሲቃ እያንቃት በዐይኖቿ ላይ የእንባ ጠብታዎች መቋጠር ጀመሩ።

አንድ ጊዜ ስትቀመጥ፤ ሌላ ጊዜ ከመቀመጫዋ ተነስታ ከፍሎ ውስጥ ስትንቆራጠጥ፤ ጊዜ በእንፋቅቋ እየጻኸች አሥር ሰዓት ላይ ደረሰች። አብነት በመስተዋቱ መስኮት ላይ ቆማ ለመጨረሻ ጊዜ ቁልቁል መመልከት ጀመረች።

ገና ከቀትር ጀምሮ ሲያለቃቅስ የዋለው ሰማይ ፈገግ ብሏል። ፀሐይዋ ከበታቿ እየታጠፈና እየተዘረጋ በጋረዳት የዳመና ምንጣፍ መሃል ብቅ እያለች ትጫወታለች። ከአስፋልቱ መንገድ ላይ እንፋሎት ሽቅብ ይተናል። የተላላፊው መንገደኛ ጥድፊያም ጨምሯል።

የጠበቃው ሲትሮይን መኪና ካለችበት ህንፃ ሥር ስትቆም ተመለከተች። ለለውጥ በሱፍ ኮትና ክራሽት ምትክ ውሃ በማያዊ ጃኬትና ነጭ ጅንሰ ሱሪ ለብሏል። የመኪናውን በር ከቆለፈ በኋላ ቁልኗን እያሸከረከረ ወደ ህንፃው መግቢያ አመራ። ስለባበሱና

የአረማመዱ ቅልጥፍና ገና ሮጦ ያልጠገበ ሳረምሳ አስመስሎታል። ወደ ወንበሯ ተመለሰችና ራሷን እያረጋጋች ጠበቀችው።

የቢሮዋን በር ከፍቶ ሲገባ በእጁ ላይ አንዲት ቀይ የጽጌረዳ አበባ ከነቅጠሏ መያዙን አስተዋለች። ሁለት እጆቿን በሰፊው ዘርግቶ ትከሻዋን አቀፈና ጉንጮቿን ሳግት። ፈጥኖም “ጽጌረዳ” አለና ቀይዋን አበባ አበረከተላት።

“አመሰግናለሁ” አለችና ፊቷን በፈገግታ አፍከታ ተቀበለችው። ያለፈውን ስህተት ባለመድገሟ በልቧ አምላኳን አመሰገነች።

“ናፍቀሽኝ ነበር አቤ... ደሀና ነሽ?” በእጁ የያዘውን ቁልፍ እያሸከረከረ በዐይኖቹ ከላይ እስከ ታች ይደባባሳት ጀመር። ቡና ቀለም ያለው ባለፈር ጃኬቷ ጡቶቿን ቢደብቅበትም አጭሩ ቀይ ቀሚሷ ሞንዳላ ገላዋን አጋልጦ ሰጥቶታል። ዐይኖቹ የወሲብ ረሃባቸውን ሲያዛኑ ተመለከተች።

“ደሀና ነሽ... ዳግመኛ በመገናኘታችን ፍጹም ደስተኝነት ይሰማኛል... ለምን አረፍ አትልም?” እያለች ወደ እንግዳ ማረፊያው ወንበር አመለከተችው። “የለም የለም... መሄድ አለብን... አባትሽን ሰላም ብያቸው እስከመለስ ተዘጋጅተሽ ጠብቂኝ” አለና መልሷን ሳይጠበቅ እየተጣደፈ ወደ ቢሯቸው አመራ።

ጥድፊያው የት ለመድረስ እንደሆነ ገመተችና በምጸት ፈገግ አለች። በእጇ የያዘችውን የጽጌረዳ አበባ ስትመለከት እባብ የጨበጠች ያህል ቀፈፋት። ቦጫዊታ ግን አልጣለችውም። ዛሬ እውነተኛዋን ተዋናይ ለመሆን ታጥቃለች። ጥላቻን እንደ ማለዳ ጀንበር ለሰስ ብሎ ልብ በሚያቀልጥ ፈገግታ አስታማኝ የበቀልን አሳት እንደ እርሷ በቀዝቀዙ ቃላት አጣፍጣ በመቅረብ ልትፈታተነው ቆርጣለች።

ብዙም ሳይቆይ እንደ ኳስ እየነጠረ ተመለሰና “እንንቀሳቀስ አቤ” አላት ከቢሮዋ በር ላይ ቆሞ።

የሰጣትን የጽጌረዳ አበባ እያስተተች ቆየችና ቦርሳዋን ከጠረጴዛው ላይ አንስታ ወደ በሩ አመራች። እጇን ክንዲ ውስጥ አስገብቶ ደረጃውን መውረድ ሲጀምሩ የቢሮዋ ስልክ አንቃጫለ። ዞር ብላ ስትመለከት ፀሐፊዋ ወደ ቢሮዋ እየገባች ነው። በጠበቃው እቅፍ ውስጥ እንደሆነች ተያይዘው ቁልቁል ወረዱ። ደረጃውን ወርደው ከሀንፃው እንደወጡ ፀሐፊዋ እየተንደረደረች ደረጃውን በመውረድ

ደረሰችባቸውና “አቤ... አሁን ይጠራ የነበረው ስልክ ያንቺ ነው...” አለች በላይ በላይ እየተነፈሰች።

“ከየት ነው?” አብነት ግንባሯን ትዋጥ ለድርጋ ጠየቀች። ጠበቃው ተመልሳ እንዳትሄድበት እጇን አጥብቆ ይዟል።

“ተካልኝ ባልቻ እባላለሁ ይላል...”

“ማን?” አብነት በመገረም ዐይኖቿን እያርገዝገዝች ተካልኝ ባልቻ ግን እንደሆነ ለግወት የአዕምሮዋን ጓዳ ማተራመስ ጀመረች። የጠበቃው ዐይኖች ተበልጥጠው ትንፋሹ መቆራረጥ ያዘ።

“ተካልኝ ባልቻ ነው ያለኝ... ሰሞኑን በየቀኑ እየደወለ ለጥብቅ ጉዳይ እፈልጋለሁ ይላል... አንቺ ደግሞ...”

የጀመረችውን ሳትጨርስ አብነት አቋረጠችት “እንደዚህ የሚባል ሰው አላውቅም... ምናልባትም በስም ስህተት ይሆናል አላውቅሁም ብለሽ ስልኩን ዝገው።”

“በጣም የተጨነቀ ይመስላል... ነገ ደውል ልበለው?”

ነገ የሚባል ቀን በቢሮዋ እንደማታላልፍ ገመተችና በቅሬታ ራሷን ወዘወዘች። “እግርኛ እኮ ነው የምናገረው ቅድስት... ተካልኝ ባልቻ የሚባል ሰው አላውቅም። መላሳቱን ነገረሽ ዝገው።” ድንገት ዞር ብላ በፀሐፊዋ ላይ ጮኸችባት። ቅድስት ትከሻዋን በምንቸገረኝ አይነት ሰበቀችና በእርጋታ ደረጃውን መውጣት ጀመረች።

ጠበቃው ትንፋሹን ውጦ አንደባቱ ተሳታፊ እንደደነዘዘ ቆሟል። አብነት ሁኔታውን በመገረም ስትመለከት ቆየችና “እንሂድ እንጂ ጌታዬ...” አለችው ፈገግታ ለማሳየት እየሞከረች።

ክንዲን ጨምድዶ እንደያዘ በደመነፍስ እየተወላገደ መኪናው ወደቆመችበት ይዟት ሄደ። ሁኔታው አላማራትም። ደቂቃ ባልሞላ ጊዜ ውስጥ በአካልም በመንረስም የደነዘዘበት ምክንያት አልተገለፀላትም። ይህን እያሰላሰለች ቀና ስትል የተመለከተችው ትርኢት ድንጋጤ ደግሞ ሰውነቷን እኩል ለእኩል ተረተረው። የጠበቃው መኪና ከቆመችበት ትይዩ አስፋልቱን ተሻግሮ ቻርላ ሀውልት መስሎ እንደቆመ እያንዳንዱን ድርጊታቸውን ያስተውላል። አብነት በጠበቃው እቅፍ ውስጥ ቀይ ጽጌረዳ አበባ ግንጣይ እንደያዘች!

ጠበቃው የመኪናውን በር ከፍቶ እንድትገባ ሲጋብዛት እንኳን ዐይኖቿ ባሻገር ከቻርላ ጋር ተፋጠው ነበር። ያያታል፤ ታየዋለች። ለረዥም ጊዜ ዐይኖቻቸው አልረገቡም።

“ዚ እንጂ ጽጌረዳ።” አለ ጠበቃው ጭራሽ ግራ ተጋብቶ። ፈጥኖ ወደ መኪናው ውስጥ ገባችና የበሩን መስተዋት አወረደችው። ቻርሊን ለመጨረሻ ጊዜ በዚህ ሁኔታ ልትሰናበተው ነው። እንባና እልህ በአንድ አብረው ይተናኙት ጀመር። አላለቀሰችም። ከእንግዲህ እየሳቀች ብትወድቅ እንጂ ዘለላ እንባ ከደረቀው የዐይኗ ኩሬ ጠብ አይልም።

ጠበቃው የመኪናውን ሞተር አስጓራና ተላላፊ መኪና አለመኖሩን አረጋግጦ በከፍተኛ ፍጥነት ወደ ግራ ታጠፈ። ከፊት ለፊቱ ከአለፋልቱ ጠርዝ ወጣ ብሎ አንድ ሰው ጅብራ መስሎ ቆሟል። መንገዱን ለመልቀቅ አንዳችም እንቅስቃሴ አሳየም። ጠበቃው ከሰከንድ ከፍልፋዪች ሳካ ጊዜ በፈጣን ዐይኖቹ አትኩሮ ተመለከተው። ሰውዬው ጭራሽ ጥቂት እርምጃዎች ተራምዶ ወደ መሃል መንገድ ገባ። ጠበቃው ደነገጠ። በዚያ ፍጥነት ጨፍልቆት እንደሚያልፍ አልተጠራጠረም። የደምስሩ ተበዎች ፈጠጡ፤ ጡንቻዎቹ ተወጣጡ፤ ግምባሩም ላብ አመነ።

ጊዜ ሳያጠፋ ያለውን ሃይል ሁሉ ተጠቅሞ በሁለቱም እጆቹ መሪውን ወደ ግራ አጠፈው። መኪናዋ ጆሮ የሚሰቀጥጥ ድምጽ አሰማችና ተሸከርከራ ቆመች። ከፊት ለፊቱ ጋራ መስሎ የተጋረጠበትን ሰው ጠርነት እንዳለፈ አልተጠራጠረም። ፈጥኖ የመኪናውን በር ከፍቶ ባሻገር ተመለከተ። ተአምር ነው፤ ቻርሊ አሁንም ከነበረበት ቦታ ደንዝዞ ቆሟል። ጠበቃው ደንጋጤና ገዴት ያንቀጠቅጠው ጀመር። “እንተ የውሻ ልጅ... የመኪናየን ጎማ ዋጋ እንኳን አታወግም!” ቻርሊ የሚሰማው አልመሰለውም መሃል አስፋልት ላይ ዐይኖቹን አፍጥጦ ቆሟል። ራሱን በብስጭት እያወዛወዘ መኪናው ውስጥ ገባና በሩን በሃይል ዘግቶ የጠፋውን የመኪናውን ሞተር ቀስቀሰ።

የቻርሊ ዐይኖች ያያሉ እንጂ አይመለከቱም፤ ጆሮዎቹ ይሰማሉ እንጂ አያሳምጡም - ደንዝዟል። ለብኩት ትንቁጅ ቀጥ ብሎ ሊቆም ምንም ያህል አልቀረውም በዚያች አጭር ቅጽበት ውስጥ የተፈጸመውን ድርጊት ሁሉ እውነት ነው ብላ ለመቀበል የለዕምርጥ ጉልበት ደክሟል። መኪናዋ የደጎል አደግባይን እቅጣጫ ይላ ከመጓጓዝ በፊት ለመጨረሻ ጊዜ እንገደን በመኪናው መስኮት ብት አድርጋ ተመለከተችው። በዐይኖቹ ውስጥ የሚንቀሳቀሰው የበቀልና የቁጭት እሳት ወላፊኑ ለበለባት። የተናነቃትን እንባ ዋጥ አድርጋ በእጇ የያዘችውን ቀይ ጽጌረዳ እበባ በርሱ እቅጣጫ ወረወረችለት። ጠበቃው ሰረቅ አድርጎ አያትና የመኪናውን ፍጥነት ጨምሮ ተፈተለከ።

ቻርሊ ሚኒኪካዊ በሆነ እንቅስቃሴ ወደ አበባዋ ቀረበና አነሳት። አንድ ጊዜ ቀረብ አንዴ ደግሞ ራት እያደረገ ሲመለከታት ቆየና ራሱን በሀዘኔታ እያወዛወዘ ፈገግ በማለት ከመኪናው መተላለፊያ ወደ መንገደኞች መተላለፊያው አስፋልት ለመራና ቆመ።

ድንገትም “እባብ! እባብ!” እያለ ጮኸ። ተላላፊ መንገደኞች ቆም እያሉ ያስተውሉት ጀመር።

ልክ የእባብ ጭራ የጨበጠ አይነት የአበባውን ግንጣይ ከጫፍ ይዞ እንዳይነድፈው በርቀት አገጠለባቸው “እባብ! እባብ! እባብ! እባብ!” ወብት ... አስመላይ እውነት ... እባብ! እባብ!” ፍቅፍቅ ብሎ መሳቅ ቀጠለ።

የአበባውን ግንጣይ በርቀት እንዳንጠለጠለ “ውበት የሸፈነው ከሰ። ውበት የጋረደው እሳት! እሳት! እባብ!” ሲል ጮኸ። አስፋልቱ ላይ ጣለናም በጫማው ሰል ረግጦ አሸው። የአብኩትን ጭንቅላት ረግጦ የደፈጠጠው ያህል እርዳታ ሲሰማው የረገፉትን የአበባ ቅጠሎች በእግሩ በታተነና “እባብ! እባብ! እባብ!” እያለ በመጮህ መኪናዋ በጸደችበት እቅጣጫ በሩጫ እርምጃ ተፈተለከ። ከመንገዳቸው ተዘናግተው ቆመው ከሚያዩት ሰዎች መሃል የሚሰቁ፤ በቅሬታ ፈገግ ያሉ፤ በሀዘኔታ ከንፈራቸውን የሚመጡ ነበሩ።

መንገሻ የኔክህ አንደኛ ፎቅ ላይ ከሚገኘው ቢሯቸው የሆነውን ሁሉ በቀዘቀዙ ዐይኖቻቸው ቁልቁል ተመልከተዋል። ጠበቃው ቻርሊን በመኪናው ጨፍልቆት ቢያልፍ በወደዱ ነበር። የአተራረፉን ትንግርት ተአምር ብለው ከንፈራቸውን በቁጭት ነክሰዋል። ለብኩት አበባውን ለቻርሊ ስትወረውር ሲመለከቱም በንዴት ተንጨርጭረዋል።

ልጅ ውብዬዋን ለውጣ ሀይወቴን አተረፈች እንዲሉ ያለኛቸውን ትርሊት ከማየታቸው የቻርሊ ጣልቃ መግባት በጠበቃውና በልጃቸው መካከል የተፈጠረውን መልካም ጅምር የሚያጨልም መሆኑን አልተጠራጠሩም። በንዴት ጥርስቻቸውን አፋጩና ዛቱ ዛሬም ሀይወት የሀይወት ጥያቄ ነችና በአንድ ራሳቸው በመጣ ነገር ዋነ የለም።

ወደ ጠረጴዛው ተመልሰው የሰልኩን እጅታ አነሱና ቁጥሮቹን አሸከረከሩ። ከብዙ ቆይታ በኋላም ሰልኩ ከወዲያኛው ጫፍ ሲነሳ ፈታቸውን እንደጨፈጉ “ናፖሊዮን? መንገሻ ነኝ... ግታ አንድ ሰዓት ላይ ዋሺ ሸበሌ ሆቴል በሩ ላይ እንድንገናኝ ይሁን!... መኪናዬ ውስጥ

ሆኔ አጠባብሃለሁ” አሉና ስልኩን ዘጉ። ቀይተው ኪላቸውን ደባባሰው ፒፓቸውንና የትምባህ ጥቅል አወጡ።

ጠባቂው መኪናውን እያሸከረከረ አብነትን የወሰዱት ወደ ሆቴል ዲክራሪክ ክበር። ከሆቴሉ ቅጥር ግዜ ውስጥ ከጀርባ ጠኩል ባለው የመኪና ማቆሚያ ሲትሮይድን አቆመና ወደ ሆቴሉ ይዟት ግዜ በምግብ መመገቢያው አዳራሽ ውስጥ ብዙ ሰው የለም። ጥንድ ጥንድ የሆኑ ወንድና ሴት በየግንባራ ተቀምጠው ይመገባሉ። አብነትንም ወደ አንድ ጥግ እየመራ ወሰደና ሰፋ ወንበር ላይ አስቀመጣት።

ጠረጴዛው ላይ ያለውን የምግብ መምረጫ ካርድ ወደፊት እየገፋ “ለመክሰስ ምን ትወስዷለሽ አቤ?” ሲል ጠየቃት። አብነት ካርዱን መልክት አድርጋ ከለብ ሳንድዊች እንደምትወስድ ገለጸችለት።

አስተናጋጁ ገጽታውን አድምቆ እጆቹን የጌሊት አጣመረና ታዘዛቸው። ጠባቂው የሲጋራ ፓኬትን ከኪሳ ውስጥ እየፈለገ “አንድ ከለብ ሳንድዊችና አንድ ጉላሽ ይዘጋጅልን... ሁለት ሽቫስ ውስኪም ጨምረህ አምጣ...” በማለት አዘዘው።

አብነት ጣልቃ ገብታ ተቃወመች “እኔ ... እኔ ለሰላሳ” “ተይ፤ ተይ፤... ባይሆን ቀዝቃዛ ቢራ አምጣለት ... የሀገናቱን መጫወቻ ለምን ትሻሻያቸዋለሽ” አለ እየሳቀ።

“አንዴ? ተው እንጂ ሰየም!” “ከአንድ በላይ እንድትወጡ አላስገድድሽም...” ንግግሩን ከመጨረሱ በፊት አስተናጋጁ ከአጠገባቸው ሄደለ።

የቀረበላቸውን ምግብ የተመገቡት በፍጹም ፀጥታ ክበር። ጠባቂው ቀለቡ በሦስት አብይ ጉፃዮች ተሰርቋል። በተካልኝ ባልቻ ስልክ መደወል፤ በመኪና ሊገጪው በነበረው ሰው ላይና አብነት ሳንጋርህ እፈልጋለሁ ባለችው ጉዳይ ዙሪያ ሃሳቡ ይሸከረከራል።

የጠባቂው ፈጣን የባህርይ ለውጥ ማሳየት ደግሞ አብነትን ከፋኛ አሳስቧታል። በተለይ ከህንፃው ሲወርዱ የተካልኝ ባልቻን የሰልክ ጥሪ ላለመቀበል ወስኖ ፀሐፊዋ ስልኩን እንድትዘጋው ካደረገችበት ቅጽበት ወዲህ አንዳች ጋግርት ልሳኑን የዘጋው ያህል ንግግሩ ቁጥብ ነበር።

ምግብ የተመገቡባቸው ጎህኖች ተነስተው ከውስኪው መደጋገም ያዘ። አብነት በብርጭቆ የተቀሳሳትን ቢራ በትንሽ በትንሹ ፋት ትላለች። ጠባቂው ድንገት “ጭቃ የሰው ጭቃ!” አለ ከታፈነ ልሳን በሚወጣ ድምፅ። አብነት ግራ ተጋብታ አስተዋለችው።

“አንገቱ ላይ በወጣሁበት እጸድቅ ነበር... ደግሞ እኮ ሲያየት ደህና ሰው ይመስላል... ዐይኑ እያየ ከሰው መኪና ንግ ሥር ይወተፋል?”

ስለ ቻርሊ እንደሚያወራ ገባት። በቅሬታ ፈገግ ብላ በፀጥታ ማዳመጧን ቀጠለች።

“እብድ መሆን አለበት!” አለ ራሱን እየወዘወዘ።

“ሰውዬው እኔ ሆኜ እንጂ የዚያ ሰው አጥንት መለቀሚያው ዛሬ ነበር ... ሃሃሃሃሃ” ውስኪውን በዋንድ እያስቀዳ ሲደጋግም አንደበቱ መፍታታት፤ ምላሱ መንጣጣት ጀመረ። አብነት “እብድ መሆን አለበት” የሚለውን አባባል ስትሰማ በሰለት የተወጋች ያህል ሽምቅቅ አለች። ጠባቂው ስሜቷን አላጤነውም፤ ዐይኖቿ አሁንም የለበሰችውን ጃኬትና ቀሚሰ በስሜት አውልቀው ወጣት ገላዋን ይደባብሷታል።

“ያን ሰው አታውቀውም?” አለች የሚተናነቃትን እልህ ለመዋጥ ከንፈርቷን በጥርሷ እያናከች።

“እንጂ... አይመስለኝም... መኪናው ውስጥ ተመልሼ ከገባሁ በኋላ የማሰላሰለው አንድ ነገር ምን እንደነበር ታውቂያለሽ?... የሰውዬው ገጽታ ለኔ አዲስ ባለመሆኑ የት እንደማውቀው እያሰብኩ ነበር። ሳስታውሰው ግን አልቻልኩም።” አላት ሲያቀጣጥለው አፋ ላይ ያደረገውን ሲጋራ መለኮሱን ትቶ።

“ቻርሊ የሚባል ተዋናይ ታውቃለህ?”

“እንዴ... እንዴ... ልክ ነሽ! አሁን በትክክል አስታወስኩት... ማይ ሎርድ! ይህችን ምስኪን ሀገር ጥግም ልታፈራው የማትችል አንድ ታላቅ ሰው አሳጥቻት ነበር... ሃሃሃ! የአርቲስቱን ህይወት ለማዳን የፈጸምኩት ታላቅ ጀብድ በሬድዮ መነገር፤ በጋዜጣ መታተም መቻል አለበት። ነገው ለባህል ሚኒስቴር ማመልከቻ አስገባለሁ ሃሃሃ” እያለ በራሱ ቀልድ ራሱ ሳቀ።

አብነት ዘለሽ ጉርፎውን እንቂው የሚል ስሜት ከውስጥ ይተናነቃት ጀመር። “የሰው ገብስ!” አለች በሀሳቧ። ወዲያውኑ የመጣችበትን ጉዳይ አስታወሰችና ራሷን ለማረጋጋት እየሞከረች ከረዥሙ ሳቅ ጋር አብራው ሳቀች።

ጠባቂው ቀጠለ፤ “ርግጠኛ ነኝ ሰከር፤ አለበለዚያም አብዶ መሆን አለበት።... ይገርመኛል፤ ከነዚህ አርቲስት ከሚባሉ ፍጥረቶች

አንድ እንኳን ደህና ሰው አይበቅልባቸውም? ሁሉ ጠዋጥ ሁሉ ፈንጭጥ ሁሉ የአእምሮው ብሉን የላላ ወፈረ ነው። ለመሃላ እንኳን አንድ ደህና ሰው የለባቸውም... ከጉዳዮች አስተናጋጁን ጠርቶ ከውስኩው እንዲደጋግም አዘዘ።

“አ - አልሰከረም” አለች አብነት ትንፋሽ እየተቆራረጠ።
“እንዴት ይህን ልታውቁ ቻልሽ?” የጠበቃው ግንባር ተቋጠረ።
“አልሰማህም ማለት ነው?”
“ምን?”
“ከተማው ሁሉ የሚያወራውን የአርቲስቱን ታሪክ?”
“አልሰማህም?”

“አርቲስቱ በጣም የሚወዳት በቃል ኪዳን የተሳሰረችው ፍቅረኛ ነበረችው...”

“በጀ!” አለ ጠበቃው ታሪኩን ለመስማት ባለመፈለጉ ገና በጅምሩ እየሰለቸ።

“እና በጣም የትልቅ ሰው ልጅ ነች። እነርሱ ተዋደውና ተፈቃቅደው ሊጋቡ አቅደው ሳሉ... ቤተሰቦቿ ለሌላ ሰው ሊድሯት ወሰኑት ያለፈቃደ። እና ይሄው አርሱም እንዲህ ሆኖ ቀረ ... አያሳዝኑም?” አለችው።

ጠበቃው ትንሽ እንደማሰብ አለና “ለምን ያሳዝናሉ? መገናኘት እንዳለ ሁሉ መለያየት መኖሩንም አስቀድመው መተንበይ ነበረባቸው... በነርሱ ሁኔታ መለያየታቸው ቢያስደስት እንጂ አያሳዝንም። ለምን አትይም?... ውጥናቸው ያላቸ ጋብቻ ነበርና። እንደምትይኝ እርሷ የሀብታም ልጅ ከሆነች በአርቲስት ደመወዙ ምን ሊያበላት? ቆሎ ሊያስቆረጥማት ወይንስ በኮንጎ ጫማ ሊያስኬዳት? አፈቀርን የሚሉ ሌቶች የማይገዝቡት አንድ ቁም ነገር፣ ፍቅር ቀሰብ አለመሆኑን፣ ፍቅር ራሱ ኑር፣ ፍቅር በራሱ ህይወት ሊሆን ያለመቻሉን እውነታ ነው። የፍቅርን መቸ ሲያሳዝኑ ከርመው፣ ባዶ ኪሳቸውን ትዳር የሚሉትን የመቃጠያቸውን ሲክል ይመሠርቱና መራራዋን ጽዋ ሲነጥቁት በሳምንቱ ሆድ ይበላቸዋል። በወሩ በየአቅጣጫው ፈታቸውን ያዩታል። በሰላተኛው ወር ንዝንዝ በአራተኛው ወር ቡጢ፣ ግፋ ቢል በሰድስተኛው ወር ደግሞ የፍች ፋይሎቻቸውን እያንጠሰጠሉ የፍርድ ቤቶችን የሥራ ጊዜ ያጣብባሉ። ማጣፈጫው ከሌለ ፍቅር ሁሉ ውሸት ነው። ሃሃሃ-ሃሃሃ” አለ ማጣፈጫ የሚለው ቃል ብር መሆኑን ለማሳየት የቀኝ እጇን ጣቶች እያፋተገ።

አብነት አልመለሰችለትም።

ጠበቃው ቀጠለ “እክሳርድ ዩኒቨርሲቲ ሳለሁ... የእንግሊዝ ጻፋችን ራስ ያነረ ዋናው ጉዳይ ይሄው የባለና ሚስት ፍች ጉዳይ ነበር

... ያላቸ ጋብቻ ለልብ ወለድ ድርሰት ጥሩ ጭብጥ ሊሆን ቢችል እንጂ በገሃዱ ዓለም ህይወት ውስጥ ከፊት የመረረ ነው” በዐይኖቹ አስተናጋጁን ፈልጎ በጥቅሻ ከውስኩው እንዲጨምርለት አዘዘው።

አብነት በአጠጣው ፍጥነት ጉድ እያለች “ይህ ሰው እንደ ከብት ይበላል፤ እንደ ከብት ይጠጣል፤ እንደ ከብት ያስባል፤ ዛሬ ደግሞ እንደ ከብት ታርዶ ይሞታል” ስትል አሰበች። ቆይታም “በጣም የሚያሳዝነው ነገር ደግሞ ልጅሷ ፀንሳለች አሉ... ምን አይነት መጥፎ አጋጣሚ ነው?” አለች ሰሜቱን ለመረዳት ገጽታውን እያጠናች።

ጠበቃው በምንቸገሯን ትከሻውን ሰብቅ፣ የታችኛውን ከንፈሩን ልጥጥ እደረገና “ይሄ እንኳ ከቁጥር የሚገባ ችግር አይደለም። ተደብቆ የገባ የሰው ቆሻሻ ተደብቆ ይፈናጠርና በቆሻሻ መጣያ ቱቦ ውስጥ ይወረወራል። ይሄ ያለንበት ዘመን እኮ ሃያ አንደኛው ክፍለ ዘመን ነው። እንኳን ሳይፈለግ ለተወለደ ከጉዞ ተፈልጎ ተወልዶ በእንክብካቤ ከተያዘው ቦታ የሚያገኘው ከሺ አንድ ነው። በተለይ ሶስተኛው ዓለም በሚባለው ጨለማ የዓለም ከፍል ሳይፈለግ የተወለደ ህፃን እጣ አድጎም ያው ጨለማ ነው። ዐይኑን ገልጾ ወደ ጨለማ ከሚወረወር፣ ዐይኑን ሳይገልጥ እዚያው ከጨለማ ውስጥ እንደጨለመበት መቅጨት፣ እንደ ውለታ ይቆጠራል... ሃሃሃ ... አጠፋሁ?”

በገጹ ላይ የሚታየውን ጭካኔ ለትመለከት የተሸከመችውን ጽንሰ ነትቶ ያወጣባትን ያህል ሰውነቷ ጭብጥ አለ። ልቧም እየደጋገመ ይረግመው ጀመር “አራዊት!! አራዊት!! አራዊት!!”

ጠበቃው ሁኔታዋን እያስተዋለ “ምንው? ፈራሽ?” አላት ትከሻዋን እየደባበሰ።

“እ... አልፈራሁም... ግን እንዲያው... ሃይማኖታዊ፣ ሞራላዊና ሰብአዊ ጉዳዮችን ሁሉ ትተን፣ ይህ ጉዳይ በህግ ፊት እያስጠይቅም?” ስትል ጠየቀችው።

ከትከት ብሎ ሲሰቅ ቆየና “በህግ ፊትም ምን የማያስጠይቅ ነገር አለ? የሰው ሚስት መላም በህግ ፊት ሳሚውንም ተሳሚዋንም ያስጠይቃል። ያች ምስኪን ሴት ያለባሏ ለምን በሌላ ሰው እንደተሳመች የምትሰጠው ምክንያት ዋጋ አይኖረውም። ህግ አታድርጊ ያላትን አድርጋለችና ትቀጣለች። የሰው አጥር ዘሎ ሲሰርቅ የተያዘ ሌባም በህግ ይጠየቃል። ለምን? ህጉ የሰረቀ ወንጀልኛ ነው ብሎ ደንግጓልና። ምናልባት ያ ሌባ በርሃብ ሊሞት የቀረው የአንድ ሰዓት እድሜ ሊሆን

ይችላል። ምናልባትም በቤቱ ውስጥ እንደ አላማ ግልገል እየተገኘው ራሱን እያሉ የሚረዱበትን ስድስት ህፃናት ልጆቹን ህይወት ለማትረፍ አጥር ዘሎ ይሆናል። ምናልባትም የቀን ሥራ እንኳን አጥቶ አመት ሙሉ የተንከረተት ምስኪን ይሆናል። ይሄ ምክንያት ግን በህግ ፊት አምንት ነው። እና ህገ-ወጥ ውርጃም እንደዚሁ ነው። ህጉም ማህበረሰቡም ህገወጥ ውርጃን ይቃወማሉ። ውርጃን ስታከፍውን የተገኘች ምስኪን ሴትም በህግ ትቀጣለች። በማህበረሰቡም ዐይንሽ ለአፈር ትባላለች። ምናልባትም እኮ ያች ሴት የፀሐችለትን ሰው እንኳን አታውቅ ይሆናል። ምናልባትም ልጇን የምታሳድግበት ጥሪት ቀርቶ ለራሷም ትልሰው ትቀምሰው ቁራሽ የሌላት ምስኪን ትሆናለች። ለህጉ ግን ይህ ምክንያቷ የገብሰ ያህል ቀላል ነው። አስተውይ... ህጉም ሆነ ማህበረሰቡ ልጇን ከህይወቱ ብትወልድ ለአንድ ወር የወተት ሂሳብ ሳንቲም አይወረውርላትም፤ ስቃይዋን አይሰቃይም፤ ከመከራዋ አይካፈልም። ብቻ ደረቱን ነፍቶ... ሁሉም ግምባራን ጽጥሮ “የፀሐሽውን ውሰድ!” ይላታል ወገኗን አጥብቆ ይዞ። ህግ ምክንያታዊ አይደለም። አንዳንዶች እንደሚሉት በእውነትም እውር ነው። ... እውር ህግ ... እውር ዓለም ... ሃሃሃ ... በህግና በህዝብ ፊት ምን የማያስቀጣጠ ይህን የማያስወግዝ፤ ምን የማያስቀንን ነገር አለ? በራሱ ገላ ለማዘዝ እንኳን ፈተና አለብሽ ሃሃሃ...”

የውሲኪው ብርጭቆ አሁን አሁን እየተሞላ ይፈራረቃል፤ የጠበቃው ቀይ ፊት ሃምባ እየመሰለ ሄዷል። ከአንድ የህግ ሰው በህግ ላይ ይሄን የመሰለ ውግዘት ስትሰማ ተገረመች። እንደገመተችው የሚናገረው ሁሉ ከልቡ አይደለም። ለጠየቀችው ጥያቄ ለእርሱ የነገር አካሄድ እንዲያመችው ብቻ የሚለፈልፈው ተረት ነው። “አረመኔያዊ ሰብአዊነት!” አለች በሀሳቧ።

“እርሱስ ይሁን... ሌላው የገረመኝ ነገር ደሞ የሰው ፍቅረኛ ነጥቆ ካላገባሁ እያለ የሚባሉት ሳርባሪያን ነው... ከሌላ ወንድ መጽሐፍን እያወቀ። እ... ለእርሱ አንዳችም ፍቅር እንደሌላት እየተረፈ? እንዴት ትዳርን በሚያከል ከቡር ነገር ይቀልዳል? ያለ መንፈሳዊና አካላዊ የፍቃድ እንደነት የሚመራተውን ትዳር ከቶ ሰሙን ማን ሊለው ነው? ደባልነት? ወይንስ ሲለል? ለህሊናው አይቀፈውም? መንፈሱን ትንሽ አይሰቀጥመውም?” አለች እጆቿን እያወናጨች፤ ጠረጴዛውን በቡጢ እየቀጠቀጠች።

ጠበቃው ግምባራን ቅጭም አድርጎ ሲመለከታት ከምትጫወተው ተወኔት ወጥታ ወደ እውነታው ዓለምና ወደ ገዛ ባህርይዋ እንደተመለሰች ስለገባት ፈጥና ገጽታዋን አፈካችው “ሆሆሆይ!... በእውነቱ የአንዳንድ ወንዶች ጠባይ ይገርመኛል...”

አንተንስ አይደንቅህም? እስኪ በርሱ ቦታ ብትሆን ምን ይሰማህል?” ስትል ጠየቀችው።

ዛሬ ግራ ጋደምን ልታከል ምንም ያህል አልቀራት። “ማን ምንድነው እንዲህ የለወጠኝ?” ጠበቃው ለጠየቀችው ጥያቄ መልስ ለመስጠት በመጠጥ የደክዘ አዕምሮውን ለማንቃትና መሃልደፍ የጀመረ ምላሱን እስኪሰል ድረስ ባለችው ቅጽበት ራሷን ጠየቀች። መልሱ አልከበዳትም። ተስፋ መቁረጥ ነው። ቻርሊን አጥታለች፤ አባቷንና ቤተሰቧን ታጣለች፤ በጠበቃው ምክንያት ምን ያላጣችው አለ? ምንም። ያለፉት መልካም ቀኖች ዳግም ተመልሰው አንዳይመጡ ከፊት ለፊቷ የተጋረጠው የሰው አጋንንት ጥቁር መጋረጃ ሆኖ ተሰፋዋን አጨልሞታል። ሰው ተሰፋውን ከቀበረ፤ ይሉኝታ፤ ስሉ ምግባር፤ ሀዘኔታ፤ ፍርሃት... በውስጡ ቦታ አይኖረውም። ያልሆኑትን መምሰል ማን በጣም ቀላሉ ጉዳይ ነው።

“በእርሱ ቦታ ብትሆን ምን ይሰማሃል ነው ያልሸኝ? ምንም አይሰማኝም። ምናልባትም ያ ሰው ከነፍሱ በላይ ልጅቱን ወደት ይሆናል...”

“እርሷ ካልወደደችውስ?”

“የራሷ ጉዳይ ነው። እርሱ ከወደዳት ይበቃል። አየሽ ዘመኑ የውድድር ዘመን ነው... የጥሎ ማለፍ ትንንቅ። በዚህ ትግል ውስጥ ልብ የተመኘውን ጨብጦ የመንፈስ እርይታን ማግኘት ዋነኛው የህይወት ግብ ነው። ዋናው ጉዳይ የርሷ ፍቃደኛ መሆን ወይም አለመሆን አይደለም። የርሱ ፍላጎት ብቻ ነው። እዚህ ላይ መርሳት የሌለብሽ ዋነኛ ጉዳይ ሴት ልጅ ለማዳ እንሰሳ መሆኗን ነው። አምን? ...ይህን እውነት በድፍረት እናገራለሁ፤ ሴት ልጅ አዲሱን ፍቅረኛዋን ባገኘች ወር ባልሞላ ጊዜ ውስጥ ነባሩን ፍቅር ከልሷ ውስጥ አጥባ ትደፋለች። ዋናው ጉዳይ የሴትን ልጅ አያያዝ ከማወቁ ወይም ካለማወቁ ላይ ነው። ጽጌሬዳዬ... እኔ አንድ ከፋ አመል አለኝ፤ እውነቱን ፊት ለፊት እናገራለሁ ያለ ይሉኝታ። እና አሁንም ብዙዎች የማይቀበሉትን አንድ እውነት እነግርሻለሁ... ሴት ልጅ ምንጊዜም የገንዘብ ባሪያ ነች! ገንዘብ የማይገዛው የሴት ልጅ ገላ የለም!”

አብነት ከውስጥ መንደሩ ጀመረች። ለባርነት ህይወት ከአጫት ሰው አንደበት ይህን ቀረርቶ ስትሰማ እልጋ ጉርርዋን እንቆ በዝግታ እንቀጠቀጣት። አንዳች ተቃውሞ ከመተንፈሷ በፊት ግን መድረክ ላይ እንዳለች ምናልባትም ለአሥረኛ ጊዜ አስታወሰችና በረዥሙ ተንፍሳ ራሷን አቀባቀዘች።

ጠባቂው ድንገት ስንኳን ተመለከተና አሳተፍኻችን ጠርቶ ሂሳብ ጠየቀው። ከፍታውን አጠናቀው ሆቴሉን ለቀው ሲወጡ እግሩ እንደተሳሰረ ተረዳችሁ መኪናው ውስጥ ገብተው ሞተሩን ሲቀሰቅሱም ዐይኖቹ መፍዘዝ ጀምረው በሰነበር አደጋ ሲያጋጥማቸው እንደሚችሉ ገመተችሁ ይሁን እንጂ አልተጨነቀችሁም ከሞት የተሻለ ህይወት አይጠብቃትምና መኖርም ይሁን አለመኖር ለርሷ ትርጉም የለውም።

መኪናዋ ከሆቴሉ ወጥታ ጉዞዋን ስትጀምር ወደት እንደሚሄዱ አልጠየቀችውም። ወደ ሲኦል ይሂት ቢወርድ እንኳን ግድ አይሰጣትም። በዚያች ቅጽበት ለርሷ የህይወት ዋጋ እምንት ታክል ቀላል ነበረች። ምናልባትም “ህይወት ክቡር ነው” የሚባለው የተለምዶ ፈሊጥ ሁልጊዜም ለሁሉም እኩል እንደማይሰራ የተገነዘበችው በዚያ ጊዜ ነበር። እስኪ ተስፋዋ የጨለመ ህይወት ከብሯ ምን ላይ ነው። ሞትን ርካሽና ተራ ለማድረግ የተፈዘ እንጂ ይህን አባባል ሁሌም እውነት አይሆንም። መኪናዋ የቀራን አቅጣጫ ይዛ ቁልቁል እየተምዘዘች በነተራ አቋርጣ የንፋስ ስልክን አቅጣጫ ስትይዝ ሁሉ የምታሰላስለው ይህንኑ ብቻ ነበር።

ከሀሳቧ ስትነቃ ምናልባት ወደ ቤቱ እየወሰዳት ሳይሆን እንዳልቀረ ገመተች። በምትመለከተው የጠባቂው ሁኔታ በአካልም በመንፈስ ጥንካሬም የበላይነቱ የርሷ ነው። እንደ ኳስ እንዳጠራት እንደጠብጠቢ ቅጠል ልትጫወትበት ትችላለች። ስለዚህ ወደ ፈቀደው እንዲወሰዳት ፈቀደችለት።

መምሸት ጀምሯል። የመንገድ መብራቶችም በርተዋል። የቅዱስ ዮሴፍን ቤተክርስቲያን አለፍ እንዳሉ መኪናዋ በስተቀኝ በኩል ታጥፋ ጥቂት ከሄደች በኋላ ከአንድ ሺላ ቤት በር ላይ ቆመች። አንዲት ልጅ እግር ሴት የውጭውን በር ከፍታ አስገባቸው። አብነት የጠባቂው ሠራተኛ እንደሆነች ገመተች።

በቤቱ የውጭ መብራት እንደተመለከተችው ግቢው በልዩ ልዩ አበበች የደመቀና ረጃጅም የጥላ ዛፎች ያሉት ነው። በጠባቂው መሪነት ወደ እንግዳ መቀበያው ከፍል ስትገባ የተመለከተችውም ዘመናዊ የቤት እያያዝ ነበር። እንደትቀመጥ እንኳን ሳይጋብዛት እየተወላገደ ወደ ሰፋው በመሄድ ዘዋ አለና ተቀመጠ። ሠራተኛዋ የእንግዳ መቀበያውን በር ዘግታ ስትመለስ እንደቆመች በማየቷ በጠባቂው ትይዩ ባለው ሰፋ ወንበር ላይ እንደትቀመጥ ጋበዘቻትና ወደ ውስጥ ዘለቀች። አብነት በርሳዋን ጠረጴዛው ላይ አኑራ እግሮቿን አጣምራ ተቀመጠች።

የፈዘዙ ዐይኖቹ ያረፉት በተጣመሩት ባቶች ላይ ነበር። በክፈለ መጨረግ የጀመሩ ዐይኖቹን በልጥጦ አገረጠባት። እነዚህ ዐይኖች እሁንም የወሰዙ ርሃባቸውን እያዛት መሆኑን ስትመለከት የአቅዱ መሳካት እየተቃረበ መሆኑን ገመተች። ወዲያው በመቀት አመካኒታ የለበሰችውን ባለፈር ጃኬት አወለቀችና ጠረጴዛው ላይ አስቀመጠችው። እጅጋ ጉርዱ ስለ ሹራሲ ጡቶቿን እፍጥጦ አወጣቸው፤ ራቂት ክንዲን አጋለጠው።

ጠባቂው ከሰካሩ ዓለም ለመንቃት ራሱን ደጋግሞ ነቀነቀ። ከፊት ለፊቱ የሚመለከተውን እውነት ዐይኖቹ ሊያምኑ አልቻሉም። ስንቱን ሌሊት ሲያልመው የኖረ ገላ እነሆ ከፊት ለፊቱ ሊፈነዳ የደረሰ የጽጌራዳ አበባ መስሎ ደምቋል። በየደቂቃው ሊያያቸው የሚኖሩቁት ክብብ ዐይኖች ሽፋላቸውን ቀደው ሊወጡ የሚታገሉ እንደመሰሉ ይንግግራሉ። ምራቁን ደጋግሞ ሲውጥ ማንቁርቱ ሲወድቅና ሲነሳ ተመለከተች።

“ተጫወት እንጂ...” ያፈረች ባስመሰላት ፈገግታዋ ጭራሽ እነሆለለችው።

የሰፋውን መደገፊያ ተመርኩዞ ተነሳና ከተቀመጠችበት ሰፋ ጀርባ በመዞር ትከሻዋን እየደባበሰ ያልገመተችውን ጥያቄ ጠየቃት።

“አባትሽ ... በጣም አገዥዋል - አይደል?”

“ለምን? በምን ምክንያት?”

“ስለሆነው ነገር ሁሉ...”

“የራሱ ጉዳይ። በራሱ ጊዜና እድሜ የራሱን የደሰታ ህይወት አሳልፏል። በማምሻ እድሜ ማዘን ምናልባት እጣ ፈንታው ሆኖ ይሆናል... የአባባን ነገር አርሳው... ምናልባት አርጊት ሚስቱ ብቻ ስለእርሱ ትጨነቅ... ልክ አይደለሁም?” አለችው ትላልቅ ዐይኖቿን እያገረጠረጠችበት።

ከፊት ለፊቷ በመዞር ግምባሩን ቅጭም አድርጎ በጥርጣራ ዐይን ይመለከታት ጀመር። አብነት ተገረመች እንደዚያ ሰከሮ እንኳን የተጠራጣሪ አዕምሮው ጉልበት ገና አልደከመም።

“እንደዚያ የምታስቧ ከሆነ ደስተኛ ነኝ... ግን በምንም ነገር በኔ እንዳትፈርጁ... የሆነው ሁሉ መሆን የሚገባው ነገር ነው። ይህንን ያደረኩት ደግሞ ለሁለታችንም የጋራ እድገት ስል ነው። ልትፈርድልኝ እንጂ ልትፈርድብኝ አይገባም። ...ለምን አፈቀርከኝ ብለሽም አትውቀሽኝ። ይህ ጉዳይ ከኔ አቅም በላይ ነው። አንድ እውነት ብቻ እውነት ነው... ጽጌራዳዬ አፍቅሬታለሁ... የእኔ መሆን የሚገባውን

ደግሞ መሬት ደጥፈና ለግድግም ቢሆን ረገፍ የጌ ግድረግ አለብኝ ህይወት የሀይወት ጥያቄ ነች አይደለም የጊሉት አባትሽን አንገቱ ጭንቅላቱን ተሸክሞ መቆም ያቃተው ያህል ራሱ ግራና ቀኝ መዝሙም ጀምሯል።

ሠራተኛዋ ሁለት ውሳኔ የተቀሳቀሰው ብርጭቆች በማቅረቢያ ይዛ መጣች። እንዳንድ የበረዶ አንኳር በብርጭቆች ውስጥ ከጨመረች በኋላ እየተጣደፈች እንደገባች እየተጣደፈች ወጣች። ጠበቃው እየተወላገደ ወደ ክፍሉ እንደ ግእዝን በመሄድ የዘመናዊውን ቴፕ ሪከርደር መጫወቻ ተጫነው። ክፍሉ በሙዚቃ መሣሪያ ብቻ በተቀሳባበረ የባህር ማዶ ሙዚቃ ተሞላ።

ወደ ነበረበት በመመለስ የውሳኔ ብርጭቆውን ሲያነሳ አብነትም ብርጭቆን እንበታ ቆመች። “እንድ ብለን ስለጀመርነው ፍቅራችን!” ብርጭቆውን ከብርጭቆዋ ጋር አጋጨ።

“እስከ ዘላለሙ ለምንሰናበታት ዓለም!” አብነት በውሳኔ አሰበች።

ከውሳኔው ደጋግመው ተነጩለት። ሙዚቃው ይጫላል፤ ጠበቃው የባጥ የቆሙን እየዘላበደ ይሰቃል፤ አብነት መንፈሷ መሸበር፤ ለዚህ በፍጥነት መምታት ጀምሯል።

ድንገት መለፍለፉን አቆመና ትክ ብሎ ይመለከታት ጀመር። በአዕምሮዋ የሚመላለሰውን ጉዳይ ገጂን አንብቦ የደረሰበት ስለመሰላት ደነገጠች። በአፍታ ግምባሯ ላብ ማመንጨት፤ ጣቶቿ መንቀጥቀጥ ጀመሩ። ዐይኖቿን ከዐይኖቹ አሸሽቻቸው። ከተቀመጠበት ተነስቶ ከጀርባዋ ዞረና ረዥሙን ፀጉሯን ይደባበሰው፤ ማጀራቷን ይዳስሰው ጀመር። እንደ ብረት የቀዘቀዙ እጆቹ በውሳኔዋው ደም የሚመላለሰባቸው አልመሰላትም።

“አብ - ነት...”

“አቤት...”

“ለምን ስታሰቃይኝ ኖርሽ?”

ከትክት ብላ ከግራ በላይ መሳቅ ፈለገች። አልሳቀችም። ለጠየቃት ጥያቄም አልመለሰችለትም እርሱም መልሷን አልጠበቀም። የግራ ክንዲን ጨምድዶ ከተቀመጠችበት አብነት አልተከላከለችውም። በርሳዋንና ጃኬቷን ከጠረጴዛው ላይ እንባታ ተከተለችው። በመኝታ ክፍሉ በር ላይ ከሠራተኛዋ ጋር ተላለፉ። ዐይኖቿ ፈጥነው የመኝታ ክፍሉን መፈታተሽ ጀመሩ። በሰፊው ክፍል ውስጥ የአባባ ምንጣፍ የተጣለበት ያማረ ሰፊ አልጋ በእንድ ማእዘን

ባለባት ተከፋች ቁምሳጥን በሌላ ግእዝን የራሷ ሙዚቃ የተቀመጠበት ኮምፒውተር አንድ የሰፋ ወንበርና መሰሉት ጠረጴዛ ሥርአት ይዘው ተቀምጠዋል። ቢጫ ፈር ያለው የወለል ምንጣፍ የመብራቱን ብርሃን አፍክቶ ከፍሉን አድምቆታል።

ፈዛ እንደቆመች ቀረብ ብሎ ጉንፋን ሳመና እጇን ይዞ ከሰፋው ወንበር ላይ አስቀመጣት። ብዙም ሳይቆይ እግሩን እያማታ ከክፍሉ ወጣ። አብነትም ፈጥና በርሳዋን ከፈተችና ማጠፊያዋን አውጥታ ወደ ቁምሳጥ መስተዋት በመጠጋት ረዥሙን ፀጉሯን ማጠፊያ ጀመረች። በጀርባ ውስጥ የገዛ ቃል መደወል ጀምሯል። “... ቻርሊ እስከ መቃብር ከአንተው ጋር ነኝ! ብክዳህ የቆምኩባት ምድር ትከዳኝ!” የገዛ ቃል ለመንፈሷ ብርታትን ሰጣት። እንደሌላው ጊዜ ሁሉ አልከሰሳትም፤ አልወቀሳትም በርቼ አላት።

ብዙም ሳይቆይ በመስተዋቱ ውስጥ ጠበቃው ከጀርባዋ ህውልት መስለ። ሲመለከታት እየች። ባንድ ትሪ ላይ ሁለት ብርጭቆችና የውሳኔ ጠርሙስ ይዟል። ማጠፊያውን ፀጉሯ ላይ እንደተወች የያዘውን ትሪ ተቀበለችውና በመለስተኛው ጠረጴዛ ላይ በማናር ለሁለቱም ውሳኔ ቀዳች “ለፍቅራችን!” ብርጭቆዎቻቸው ዳግመኛ ተጋጩ። ከያዘው ብርጭቆ አልኮሉን ተነጩለትና የረሳውን ነገር እንዳስታወሰ ሰው አይነት ድንግጥ ብሎ “እ - አብነት ስልክ ይፈልግሻል ... እዚህ እንደሆንሽ አድራሻ የሰጠኸው ሰው አለ እንዴ?” ሲል ጠየቃት።

ግምባሯን ቁጥር አድርጋ በመገረም ስትመለከተው ቆየችና “ትቀልዳለህ? ማን ነኝ ይላል?” ስትል ጠየቀችው። በግደያለሽነት ትከሻው ሰበቀና “እንጃ!... ተካልኝ ባልቻ ነው ያለኝ?... እንደዚያ ዓይነት ስም...” ከውሳኔው እንደገና ተነጩለት። ይህን ስም ዛሬ ለሁለተኛ ጊዜ መስማት ነው። ግራ እንደተጋባች፤ እንደተገረመችና አፏን እንደከፈተች ለአጭር ጊዜ ፈዛ ቀረች። “ተካልኝ ባልቻ? ይህ ሰው ማነው? ከኔ ምን ይፈልጋል? በዚህ ሰዓት እዚህ መሆኔን በምን አወቀ?” መልስ ያላገኘችላቸው ጥያቄዎች በጭንቅላቱ ውስጥ ተንጫፏል።

“ይቅርታ አድርግልኝ የሰልኩን ጥሪ ልመልሱ...” አለችና መልሱን ሳትጠብቅ እየተጣደፈች ከመኝታ ክፍሉ ወጥታ ወደ ሳሉን አመራች።

ሰልኩ የተቀመጠበትን ቦታ ለማግኘት ጊዜ አልወሰደበትም። ከትልቁ ሶፋ አጠገብ ከአንድ አነስተኛ ጠረጴዛ ላይ አየችው። እጅታው ከቀፎው ላይ ተነስቶ አጠገቡ ተቀምጧል። እየፈራች እጅታውን እንስታ ከጆሮዋ ላይ አደረገች። ሰልኩ የመያዝ ድምጽ አሰማት። ይበልጥ ግራ ተጋብታ እጅታውን መልሳ ከቀፎው ላይ አስቀመጠችና ቆመች።

“ይህ ሰው ማን ነው? ከኔ ምን ይፈልጋል?” የተቋረጠው ሰልክ እንደገና ሊደውል ይችላል። በሚል እምነት እጆቿን አጣምራ ጠበቀች። ሰልኩ አልጠራም።

ግራ ተጋብታ እንደቆመች አንድ ነገር አስታወሰች። ጠበቃው ውስጠ ሊያመጣ ከነበሩበት መኝታ ከፍል በወጣበት ጊዜ የሰልክ ጥሪ ድምጽ አልተሰማትም። የመኝታ ከፍሉ ሰልኩ ካለበት ጠኩም ስለማይርቅ የሰልኩን ጥሪ ድምፅ መሰማት ነበረባት። ጠበቃው ምን እንዳለበ ሰልኩን ፈጥኖ ወደ መኝታ ከፍሉ ሮጠች።

አልጋው ጠርዝ ላይ ተቀምጦ ግምባሩን ቋጥሮ ጠበቃት። በገዱ ላይ ይታይ የነበረው የስካር መንፈስ ጠፍቷል፤ ዐይኖቿም መፍክዛቸው ቀርቶ በንቃት ያስተውላሉ።

“ሰልኩ ተዘግቷል... ያልከውን ሰው ላገኝ አልቻልኩም...” አለች ጠበቃው በአፍታ ባላየው ለውጥ እንደተገረመች። “ተይው ምናልባት የለየለት እብድ ወይም ተራ ሰካራም ይሆናል” አላት በተጣራ አማርኛ። የተሳሰረ እንደበቱ ተፈቷል። የአብነት ጠንካራ መንፈስ መፈታት ጀመረ፤ ልቧም ተሸበረባት። በአፍታ እንዲህ ህይልና ጉልበት ያገኘበት ሚስጥር ምንድነው? በጥንቃቄ እየተራመደች ወደ ሶፋው ሄደችና ተቀመጠች።

“ለመሆኑ ይሄ ተካልኝ ባልቻ የሚባል ሰው ማነው?”

“እንጃ!... ፈጽሞ አላውቀውም። ከኔ ምን እንደሚፈልግ አልገባኝም።” በጠበቃው ገጽታ ላይ ሥጋትና ጥርጣሬ ሲያጠላበት ተመለከተች። በእርሱና በዚህ ተካልኝ ባልቻ በሚባል ሰው መካከል ሊኖር ስለሚችለው ግንኙነት መገመት አልቻለችም።

“አንተም ታውቀዋለህ?” እየተጠራጠረች ጠየቀችው።

“አላውቀውም” በርግጠኝነት መለሰላት።

ትይዩ ሆነው እንደተፋጠጡ ጥቂት ደቂቃዎች ሮጡ። “ለነገሩ... አንቺም እንደ አባትሽ እልክኛ ነሽ...” የጠበቃው የምጽት ላቅ በአፍታ ከፍሉን ሞላው።

ምን ለማለት እንደፈለገ ሰልኩን የተጨነቁ ዐይኖቿን እያርገዝዝች በፀጥታ ትመለከተው ጀመር።

“አባትሽ ድርጅታቸውን በየጊዜው ከሚዘፈቅበት የችግር አዘቅት ውስጥ ለማውጣት ለማንም ህይወት እንደማይላሉ ታውቂያለሽ። በዚህ ድርጅት ሳቢያ ብዙ ደም እንደፈሰሰም ሳያስጠኑሽ እንዳልቀሩ ርግጠኛ ነኝ። እኔ እንኳን በቅርብ ጊዜ ... ይህ ድርጅት እንደበረንታቸ ደም ለምዴል... ሲሉ ሰምቻቸዋለሁ። አዎን ለምዴል። ታዲያ አሁን እኔን ጭዳ ለማድረግ ምን እጅና እግራቸውን እንዳሰራቸው ታውቂያለሽ?” ሲል እየጮሽ ጠየቃት።

“አላውቅም” ስትል ፈጥኖ መለሰች። በእውነትም የምታውቀው ነገር አልነበረም። ሳምንቱን ሙሉ አባቷ ለምን ጠበቃውን ፀጥ ማለት እንዳልቻሉ እየደጋገመች ራሷን ትጠይቅ ነበር።

“በዚህ እንኳን አምንሽለሁ... በርግጥም አታውቂም ነበር ማለት ነው። አየሽ በእኔ ህይወት ላይ ማንኛውም ዐይነት አደጋ በተቃጣ ወይም በደረሰ በሰላሣ ደቂቃዎች ውስጥ ሰነዱ በፖሊሶቹ እጅ የሚገባበት መንገድ ሁሉ ተመቻችቷል፤ ይህንንም አላውቁያለሁ”

አብነት ደክዘዘች። ለካስ ጠበቃውን መግደል ለተፈጠረው ችግር ሁሉ የመፍትሔ ቁልፍ አይደለም? የአባቷ እጅና እግር የታሰረበት ምክንያት ገባት። በራስ የመተማመን ትምክህታቸው የተናደበት፤ በህይወት ፍጹም ተስፋ የቆረጠበት ምክንያት ተገለጸላት። በእርግጥም ብቸኛ ተስፋቸው እርሷ ብቻ ነበረች።

በርሷና በርሳቸው መሃል የተዘረጋው መጋረጃ ቻርሊ ነው። ይህንን መጋረጃ መተርተር ደግሞ ከምንም ነገር ይልቅ ቀላል ነው። እና ቻርሊ... ምስኪን... ቻርሊ... እንደ በረንታቸ ደም ለለመደው ድርጅት የዘንድሮው ጭዳ ነው። አሁን ሁሉም ነገር ወለል ብሎ ታያት። የዚህ ሁሉ ውስጠስብ ችግር ፍፃሜ ቻርሊን ሰውቶ የሚጠናቀቅ መሆኑን ተረዳች። ዝግ እያለ ይንቀጠቀጥ የነበረው ሰውነቷ ፍጥነቱን ጨምሮ ይንዘፈዘፍ ጀመር።

“አንቺ ግን ይህንን ሁሉ አታውቂም ነበር... ይህን ብታውቂ ኖሮ የኔን ህይወት ለማጥፋት ታጥቀሽ ባልመጣሽ ነበር!” አላት።

ካቀረቀረችበት ቀና አለችና በመገረም ዐይኖቿን አፍጥጣ አስተዋለችው፤ በምፀት ፈገግ አለ። ይህ ሰው ነብይ ነው ወይንስ ጠንቋይ ሲቀልብ ኖሯል?!

“የማሰው በራሴ እንጂ ባንቺ አይደለም... ፍቅርን ስጋብዝሽ ሞት ደንበሽልኝ” ራሱን በሀዘኔታ ወዘወዘው ተሰፋ መቁረጥ ጥላቻና ንቅት ባንድነት ተዋህደው ገጽታውን አመሰቃቅለውታል።

“አንተ ሰው የምትናገረውን የምታውቅ አልመሰለኝም...”
ከለበሰው ጃኬት ኪስ ውስጥ በቦርሳዋ ይዛው የነበረውን ባለ ቀንድ እጀታ ጨቤ አውጥቶ አሳያት።

ትንፋሷ እንደመቆም፣ ጭንቅሷ እንደመዞር አለባትና ዐይኖቿ ተበለጠጡ። ዐይኖቿ የሚያዩትን አዕምሮዋ አምና ሊቀበል አልቻለም። ስልክ እንደሚፈልጋት አስረድቶ ወደ ሳሎን እንድትሄድ ባደረጋት ደቂቃዎች ውስጥ ቦርሳዋን ይፈትሽ እንደነበር አወቀች።

“በጣም ተራ ሰው ነህ! ከተራም ተራ... የሰው አተላ የሆንክ ሰው ነህ! ቦርሳዬን እንድትፈትሽ ማን ፈቀደህ?” ድምጿ እየተንቀጠቀጠ የሰድቡን መለት አወረደችበት።

“በርዕት ስለገደለው አድራጎቼ ይቅርታን እጠይቅሃለሁ... ያን ባላደርግ ደግሞ ሊደርስ የሚችለውን ጥፋት ገምተሽ ይቅርታ እንደምታደርግልኝ አምናለሁ። ተራ ሰው ነህ ነው ያልሽኝ? እንቺ ደግሞ ፍቅር የማይዝግሽ ተራ ነፍስ ገዳይ መሆንሽን የምገልጸው በፍጹም አክብሮትና ትህትና ነው... ሃሃሃ” አሁንም በምፀት ሳቀ። አባቷ “ጠቢቃው አሸንፎናል” ያሏት ትዝ አላት።

“በርግጥም ተሸንፈዋለሁ” ስትል አሰባች፤ ሽንፈቷን አምና ለመቀበልና እጅ ለመስጠት ግን አልከጀለችም። ከውስጧ ሆኖ የሚያጸናት የገዛ ቃሏ ምንጊዜም የመንፈሷ ብርታት፤ የልቧ ሁሉ ጉልበት ነው። “ቻርሊ... እስከ መቃብር ከአንተው ጋር ነኝ... ብዙላ...”

እውነቷን የሚያንዘፈዝፈው አላህ ሊበርድላት አልቻለም። ሃሬም ያልተዋጣላት ተዋናይ ሆነች። በርግጥም መቃወም ለመቃወም መፈጠርን የግድ ይላል። ግራ ጋዴምን በሆነች እንደምን በታደለች ነበር?

ጠቢቃው የገዛ ጨቤቱን በእጆቿ እያቀባበለ ይጫወትበታል፤ አንገቱን አቀርቅሮ የጎሪጥ እያስተዋለ በምጸት ይስቅባታል። ቁጭት እንገጠጠት ከዚህ በኋላ ተዋናይ ሆኖ ያልሆነችውን መሆን አላሰፈለጋትም። በእጇ የያዘችውን ማበጠሪያ ወርውራ ፀጉሯን በወፍራሙ መጎንጎን ጀመረች።

“እውነተኛዋ የአባትሽ ልጅ፤ አልዘኛና ጀግና ነሽ። የሴት ልጅ ውበት እንደ እመጫት ነብር ቁጡና አሻፈረኝ ባይ በሆነ ጠባይ ካልተጠባቀ ውበቷ ተራና ርካሽ ይሆናል። እየጠላሽን በሄድሽ ቁጥር እየወደድኩሽ እንደምሄድ ታውቂያለሽ? የተመኘሁትን ካላገኘሁ እንቅልፍ የማይወስደኝ ብርቱ ሰው ነኝ... ሃሃሃ”

የሚናገረው የልቡን እውነት ይሁን ሊያበሽቃት፤ ልትረዳ አልቻለችም። ፀጉሯን በፍጥነት እየጎነጎነች ተንጣጣችበት “እውነቱን ግወቅ ከፈለግህ አንተ ሰው ሳትሆን በሃያ አንደኛው ክፍለ ዘመን የምትኖር ሰው የምትመስል አውራ ነህ... ለመሆኑ የቃል ዚዳን ፍቅረኛ እንዳለኝ ታውቃለህ?”

“አዎን አውቃለሁ”
“ማንነቱንህ ታውቃለህ?”
“አንድ የሰው ገለባ የሆነ ተዋናይ መሆኑን ለምቻለሁ”
“እንደ ፀንሰክለትህ ታውቃለህ?”

ፈጥኖ አልመለሰላትም። ለረዥም ጊዜ በዝምታ ሲመለከታት ቆየና “አዎን፤ የፀንሰክለት መሆኑን ቅድም ነገርሽኝ... ሃር የምግጥ በግ መሰልኩሽ?” በተራው ከውስጥ መንደድ ጀምሯል።

“እና ይህን ሁሉ ካወቅህ በኋላ እንኳን...”

“አዎን ይህን ሁሉ ካወቅሁ በኋላ እንኳን አወድሻለሁ... እገባሻለሁም”

ፀጉሯን መጎንጎኗን አቁማ በተራዋ ለረዥም ጊዜ በዝምታ ተመለከተችው። የሰው አውራ ከሆነ ሰው ጋር ባንድ ክፍል ውስጥ መቀመጧን አስታወሰችና ዳግም መሸበር ጀመረች። ፀጉሯን እንደነገሩ አስተካከለ ከተቀመጠችበት በጥንቃቄ ተነስታ ጃኬቷን ለበሰች። የወረወረችውን ማበጠሪያ አንስታ ቦርሳዋ ውስጥ ከተተችና ለመሄድ ተዘጋጀች። ጠቢቃው እንዳችም እንቅስቃሴ ሳያሳይ በዐይኖቿ እንቅስቃሴዋን ይከታተላል። በዚህ ድርጊቱ ደግሞ ይበልጥ ተገረመች። በጥላ ይለቀኛል ብላ አልገመተችም ነበር።

መኝታ ከፍለገን ለቃ ስትወጣ ከኋላዋ ተከትሎ ከፊቷ በመቅደም የሳሎንን በር ከፈተላት። የውጭው በር ላይ ሲደርሱ ከንደን ያዝ አድርጎ አቆማትና “የሰው አውራ አለመሆኔን በዚህ ድርጊቱ እንደምታረጋግጥልኝ አምናለሁ፤ ልትገድይኝ መጣሽ ጠግነት ለቀኩሽ። ባንድ ነገር እርግጠኛ ሁኔ ጽጌረኝ... እስከ ወላገሙ የጌው ነሽ” አላት።

በእጅ ጨምድዶ የያዙትን ክንዲን መንጭታ አላተቱኝና አፈጠጠችበት "እንተም ባንድ ነገር እርግጠኛ ሁን አቶ ጠቢቃ... እኔ በሰላላው አታገኘኝም! ሰግህ ሲያንስ በያንስ አንድ ነገር እያቅተኝም" ነፍሴ በገዛ እጄ ውስጥ ናታ!"

የጠቢቃው ዐይኖች በድንጋጤ እንደተበለጠጡና አቶም እንደተከፈተ እየተጣደፈች የግቢውን በር ከፍታ ሄደች። ጠቢቃው ሃሳብ እንደገባው በጨለማው ውስጥ ለረጅም ጊዜ ቆመ። እልሽኛና ሃሳብ ግትር እንደሆነች በለተረዳ የተናገረችውን አታደርገውም ብሎ አልተጠራጠረም። ለምን ያን ያህል እንደጠላችው ሲያስብ ደግሞ በቁጭት ተንጨረጨረ። ያ ችርሊ የሚባል የሰው ሽልፈጥና መወገድ አለበት! ለዚህ ቀላል መንገድ በሰነዱ አመካኝቶ አቶ መንገሻን ማስፈራራት ነው። ጨለማው ውስጥ ቆሞ እንዳፈጠጠ በምጸት ፈገግ አለ።

ወዲያው አብነት ቀስቅሳበት የሄደችው የወሲብ ርሃብ ተሰማውና አራዳ ወጥቶ ለማምሽት በመወሰን ወደ መኪናው አመራ።

ምዕራፍ ሃያ አንድ

ጥቁር ግርቶዲስ በጥቢሽበሌ ሆቴል ህገን ትይዩ ቆማለች። ናፖሊዮን አምባው በለበሰው ረኽም ጥቁር ካፖርት ኪሶች ውስጥ እጆቿን ከቶ ጥቁር መነጽሩን እንዳደረገ ግራና ቀኝ ተገላምጦ ወደ መኪናዋ ተጠጋ። መንገሻ ተንጠራርተው በሩን ከፈሩለትና ገብቶ ካጠገባቸው ተቀመጠ።

"ጤና ይሰጥልኝ ጌታዬ!"
"እንደምን ሰንብተሃል ወዳጄ?"

ከድምጻቸው መሰልታቸውንና ተስፋ መቁረጣቸውን ለመገንዘብ ጊዜ አልወሰደበትም። ሲያጨሉት የቆዩት ትምባሆ መኪናዋን አፍኗታል። ናፖሊዮንም ከካፖርት ኪሶ ሲጋራ አውጣ። ከብሪት አቀበሉት።

"ድርጅቱ ለአስቸካይ ተልዕኮ ይፈላግሃል..." አሉ በመኪናው መስኮቶች ግራና ቀኝ ተመልከተው በቅርብ ሰው ያለመኖሩን ካጣሩ በኋላ።

ናፖሊዮን መልሱን ወዲያው ሰጣቸው "ዝግጁ ነኝ ጌታዬ። ይህ ተልዕኮ ከጠቢቃው ህይወት ጋር የተያያዘ ቢሆን እንደምን ግሩም ነበር..." አለ ሲጋራውን እንደነከሰ በድምጹ ውስጥ ጥላቻና ጭካኔ ነግሶበታል።

መንገሻ ፈጥነው አልመለሱለትም። ዐይኖቻቸውን ቡዝዝ እድርገው ከፈት ለፈታቸው ጨለማው ውስጥ በሚታዩዋቸው ትልልቅ የዘንባባ ዛፎች ላይ ተከለው ሲያስቡ ከቆዩ በኋላ በቅሬታ ፈገግ አሉ። "እንዳለመታደል ሆኖ የጠቢቃው ብልጥ ነፍሱ ገና የወጥመዳችንን ሜፍ አልረገጠችም። በደሉ ህይወት ጣታችንን እንዳናነሳ እጅና እግራችን ሁሉ ታስሯል"

"አልገባኝም ጌታዬ..."

መንገሻ ዝርዝር ጉዳዩን አስረዱት። ናፖሊዮን በጭታ ሲያዳምጣቸው ከቆዩ በኋላ በመገረም ራሱን ወዘወዘ። "እኛ የዚህ እንደቦረንትቻ ደም የለመደ ድርጅት የዘንድሮ ጭዳ የሚሆነው አንድ ባልተፈለሰበት ቦታ የገባ ምስኪን የእሣት እራት ነው"

ናፖሊዮን መነጽሩን አውልቆ በመገረም ሲመለከታቸው ከቆየ በኋላ “በምን ምክንያት ጌታዬ?” ሲል ጠየቀ። መንገሻ አሁንም ዝርዝር ምክንያቱን አስረዱት። ናፖሊዮን በመገረም ራሱን እየወዘወዘ ፈገገ እሳና መነጽሩን መልሶ አደረገ።

“ይህ የእሣት እራት ቻርሊ የሚባል ቲያትሪኛ ነው... ታስታውሰ እንደሆነ ከጥቂት ወራት በፊት ይህ ሰው ከአብነት ጋር ያለው ግንኙነት ምን እንደሆነና ዝርዝር የህይወት ታሪኩን አጣርተህ እንድታቀርብልኝ እዝገቤህ ብዙ መረጃዎችን ሰጥተኝል”

“አስታውሳለሁ ጌታዬ... አናጅሩ ሳይቀር የተመሰቃቀለ ምስኪን ሰው ነው”

መንገሻ ራሳቸውን በአዎንታ ነቀነቁና በረዥሙ ተነፈሱ። “አዎን፣ ምስኪን ነው። ቢሆንም...” የጀመሩትን ለመጨረስ ቃላት ሲመርጡ ናፖሊዮን ተቀበላቸው “እያለቀስን እንበላዋለን!”

መንገሻ ለመጀመሪያ ጊዜ ፈገገ አሉ። “ደግ ብለሃል!... ልክ እንደ እዝ!” ናፖሊዮንም በምላት ሳቀ።

“ይህ ጉዳይ መከናወን ያለበት በጣም በአጣጥሞ ነው። እጅግ ቢዘገይ የእንድ ሳምንት እድሜ ብቻ መንገሻ ግምባራቸውን ቁጥር አድርገው ትእዛዝ ሰጡ።

“አይጨነቁ ጌታዬ”

“ጨረስን!”

ከለበሱት ካፖርት ሥር እጃቸውን አስገቡና እንድ የተጣጠፈች የግንክ ችክ አውጥተው በእጁ አስጨበጡት።

“አመሰግናለሁ ጌታዬ...” በፍጥነት የመኪናውን በር ከፍቶ ወጣና ክቦይናቸው ተሰወረ። መንገሻም የመኪናዋን ሞተር ቀስቀሱ።

ምዕራፍ ሀያ ሁለት

ደመናማ ጠዋት ነው። ንቂሲኮ የመጠጥ መቸርቸሬ ግርሰሪዋን የሲሚንቶ ወለል በመጥረጊያ ስታፀፋ ቆይታ ጥራጊውን ወደ አስፋልቱ ጠርዝ በተነኝና እጆቿን አራገፈች። ጠዋት ላይ እንዲህ ደመና ሲሆን አትወድም። ቀኑን ሙሉ ደብረት ነው የሚውለው። ተላላፊውን መንገደኛ ቆም ብላ ተመለከተች። ሁሉም ዝናብ የመታቸው ቡችላዎች መሰለው ታዩዋት። የለበሰችውን ቡናማ ቀለም ያለው ድርያ ሰብሶብ አደረገችና እየተጣደፈች ወደ ግርሰሪዋ ገባች።

የመጠጥ መቸርቸሪያዋንና የመኝታ ክፍሏን በሚለየው መዝጊያ በሌለው በር ላይ የተጣለውን መጋረጃ ገለጥ አድርጋ ወደ አልጋዋ ተመለከተች። ትላንት አብሯት ያደረው ሰው አሁንም እንዳንቀላፋ ነው። አልቀሰቀሰችውም። በዝግታ ወደ መጠጥ መሸጫው ክፍል ተመለሰች።

በተከፈተው መስኮት ደፍ ላይ ከንጆቿን ጣል አድርጋ ውጭ ውጭውን እያየች ማሰብ ጀመረች። “የሚያሳዝን ፍጥረት ነው... ሌሊቱን ሙሉ ሲቃኙና ሲወራጭ ነው ያደረው... ደግሞ የአንዲት ሴት ስም እየደጋገመ ይጠራል... ምኑ ትሆን? ምናልባት ሚስቱ፤ ምናልባት ደግሞ ወጃጁ ትሆናለች። ምስኪን፤ ፊቷን አዙራበት ይሆናል። ከዚህ በፊት እንድ ቀን ብቻ ቤቴ መጥቶ ጠጥቷል ... ሃሳብ ያለበት ሰው ይመስላል። ትላንት ታዲያ በምን አስታወሰኝና መጣ? ደግሞ ብቻውን መሳቅ ያበዛል ... ለምን ብቻህን ትስቃለህ? ብዬ ሰጠዬቀው ምን ነበር ማታ ያለኝ? አዎን... አዎን ከሰዎች ጋር የምስቀው ሳቅ እራት እራት ሰላለኝ ነው ነው ያለኝ፤ በሰዎች ተስፋ የቆረጠና ኑሮ የጨለመችበት ሰው ይመስላል። እንዲያም ሆኖ ተጫዋች ነው መልክ መልካም ነው። በእንዲህ አይነቱ ወንድ ላይ ፊቷን የምታዞር እንዴት ያለች ህሊና ቢሰ ሴት ናት?፤ በጠዋት ቀስቅሽኝ ነበር ያለኝ? አስተኛኝቱ ግን ያሳዝናል። ልክ አራሱ ልጁን አልጋዋ ላይ እንዳስተኛች እናት ህዚህ ሰው ሩሀሩህነት ይሰማኛል። ምንው እዚህ ተኝቶ በዋለ ምንው የኔው ሆኖ በቀረ!” ድንገት ማሰቧን አቁማ ከት ብላ ብቻዋን ሳቀች።

“አረ አሁንስ አበዛሁት... ወጥ ረገጥኩ... ደግሞ እኔን ለውሎ ወደ ለእዳር እንጂ ለመሰንበቻ ለመክረሚያው ማን ይሻኛል? ለአዳሩና ለውሎውም ቢሆን ሰክረው ጥንቢራቸው የዞረለት። ቀድሞ እኔን ማን ሰው እንደሰው ቆጥሮኝ!”

ግድግዳ ላይ ወደአንጠለጠለችው የፊት መስተዋት ጠጋ ብላ ፊቷን ተመለከተች። ንቅሳቷ ፊቷ ላይ ሀሞት መስሏል። ፈግፍጋ

ልታጠፋው የምትችል ይመስል በሌባ ጣቷ ደጋግማ አሸችው። “ወይ ልጅነት! ወይ ገጠራነት! በገዛ ፊቱ ላይ እንዲጫወቱ የተገኘ ጋለልኩላቸው ሰለት ምነው ሞቼ በቀረሁ!” የዘወትር ቁጭቷ ላሬ ደግሞ ገና በጠዋቱ መጣባት።

እንደገናም ግራ እጇ ላይ ያሰረችውን የግድግዳ ሊያክል ምንም ያልቀረው ሰዓት መልክት አደረገችና ስጋት አጠላባት። ማታ ራሱን ሰቶ አልጋ ላይ ከመውደቁ በፊት ማለፍ እንድትቀሰቅሰው ነግሯት ነበር። ልትቀሰቅሰው ወሰና ወደ መኝታ ክፍሏ ገባችና መብራቱን አበራች። እጇቱን ተንተርሶ የሞት ያህል እንቅልፍ ወስዶታል።

“አንተ... ሰማህ? ማን ነበር ያለኝ ስሙን? አንተ! አፈር በበላህ! አንተ።” አንድ ጊዜ ትከሻውን አንድ ጊዜ ጭንቅላቱን እየወዘወዘች አነቃችው። ቻርሊ ሲንጠራራ ቆየና ዐይኑን ገለጠ።

መጀመሪያ ግምባሩን ቁጥር አድርጎ አልጋው ጠርዝ ላይ አጠገቡ የተቀመጠችውን ቤት በመገረም ሲመለከታት ቆየና ቀና ብሎ ዙሪያውን ቃች። “እንዴ... የት?... የት... ነው ያለሁት?” ፈጠን ብሎ ከጀርባው ቀና አለና አፈጠጠባት።

“በአዳዲስ ማርያም! ትላንት አብደህ ነበር ማለት ነው?” ንቂሴክ የተገረሙ ዐይኖቿን ታርገበግብበት ጀመር። “ሆሆሆይ!... ንቂሴክ” እያልክ ጉንጩን ስትደባብሰች ሁሉ አታስታውሰም ነበር? ጸረ አንተስ ጉደኛ ነህ ጋሼ...”

ቻርሊ ትክዝ እንዳለ በተቀመጠበት ደንዝዞ ቀረህ ለምን ሰንጋተራ እንደመጣ፣ እንዴት ንቂሴክ ቤት እንዳደረ ትዝ አላለውም። ትዝ ያለው ነገር ገና ከቀን ጀምሮ መጠጣት መጀመሩ ብቻ ነው። ቆይቶ “ለምን እንዲህ ሆነ?” ሲል ራሱን ጠየቀና ጥልቅ ሀዘን ልቡን ወጋው። “ምነው ከፋህ... እዚህ በማደርህ ቅር አለህ እንዴ” አለችው ድምጿ ውስጥ ቅሬታ እንደጎላባት።

“ለምን?” ቡዝዝ ያሉት ዐይኖቹ ያዩዋታል እንጂ አይመለከቷትም። ጆሮዎቹ ይሰጧታል እንጂ አያዳምጧትም በመንፈስ ርዳት ሄዷል።

“እንጃ!” አለች ትከሻዋን ሰብቅ አድርጋ። “ለብዙዎቹ ትንኝ አክለን፣ ውሻ መሰለን ነው የምንታያቸው። አንተም ከብዙዎቹ አንዱ እንዳትሆን ብዬ ነዋ”

“ምን አልሸኝ?” ሀሊናውን ለማንቃት ራሱን ደጋግሞ ወዘወዘና ጠይቃት። ያሰችውን ቃል ቢቃል ደገመችለት።

የሰማውን አዳምጦ በገምታ ሲያስብ ቆየና “እንቺ እንዲያውም ከብዙዎቹ ትሻያለሽ... በአካል ገዝፈው ልእልት መሰለው ተብለዋል። ትንኝ የሆኑ ሰባቶች አሉ። በሰምና በዝና ተከፍሰው የላባ ያህል ከቀለሉ የሰው እባቦች ትሻያለሽ” አላት።

ቡዝዝ ያሉት ዓይኖቹ በዐይኖቿ ላይ ቢተከሉም እርሷን እንደማያዩዋትና ርቀው እንደሄዱ ገመተች። የሚናገረው ሁሉ ከልቡ አልመሰላትም።

“ትቀልዳለህ ጋሼ? እውነት ከአብነትም እሻላለሁ?” በመገረም የደፈረሱ ዐይኖቿን በልጥጦ አፈጠጠባት። እንዴት አወቅሽ ማለቱን አላጣቸውም። ነቅ ብላ በፍንጭቷ ቀለደችበትና “ምነው ደነገጥክ? ሌሊቱን ሙሉ ሰሟን ስትጠራና ስትረግማት እኮ ነው ያደርከው። እርሷን ያገኘህ መሰሉህ የኔን ጉርሮ እንቀህ ይችሉ የደሃ ትንፋሼን ፀጥ ልታደርጋት በትታገለኝ እኮ ነው ያደርከው... እንዲሁ የቂም ስቅሌን ስታሳየኝ። እና አሁን ከአብነት ተሸዬ ታየሁህ?” በዐይኖቿ እያባባለች በጥያቄ ወጥራ ያዘችው።

ለረዥም ጊዜ ሲያስብ ቆየና “አዎን!” አላት ጭክን ብሎ “ከብዙዎች ትሻያለሽ ንቂሴክ... የእንቺ ጉድ በአደባባይ ይፋ ተጋለጠ እንጂ... ከመጋረጃ ጀርባ ጸረ ሰንቄ ጉድ አለ መሰለሽ! ስሙ እንጂ ለናንተ የተረፋችሁ ለግብሩማ... ምነው ብትተይኝ ንቂሴክ? ምነው የልቤን ቁስል እየነካካሽ ስቃዬን ባታብሽብኝ?” አላት ሰውነቱን አስቆጥቶ።

“እንዴት ያለህ ጥሩ ሰው ነህ ጋሼ! ብዙዎች ግን እንዳንተ አይደሉም። የሚጥሉልንን ሳንቲም ከቂም ነገር ቆጥረውት እንድንሰግድላቸው ይመኛሉ። እኛነታችንን አዋርደው ውሻ አሳክለው። አንተ ግን ሌላው ቢቀር ለአፍህ እንኳን ከሰው አስተካከልክኝ...”

ቻርሊ በተናገረው ነገር ሀሊናው አልወቀሰውም። አብነትን ከንቂሴክ በማስተካከሉ የተብቀላት መሰለው።

“ጸረ ፈጥነህ ተነሳ ጋሼ” ቻርሊ ግራ በተጋቡ ዐይኖቹ አያት። “ትላንት እኮ ማልደሽ ቀስቅሽኝ ብለሽኝ ነበር። ሥራ አለብኝ ስትለኝ ነበር”

ፈጥሮ በጥቅም ተመለከተና በረዥሙ ተንጠራራ። ራስ ምታት እንደ መጥረቢያ ይፈልጠዋል። አንድ ስጌ ጥቁር ቡና ናፈቀው። ከአልጋው አጠገብ ባለ የእንጨት ወንበር ላይ በሥርዓት ተጣጥሮ የተቀመጠ ልብሱን አንድ በአንድ እያሳለበሰና ከመጥታ ከፍሏ ወጣ።

በመጠጥ መቸርቸሪያው ከፍሏ ውስጥ ወደ ተንጠላጠላው መስተዋት ጠጋ ብሎ ፊቱን ተመለከተ። ገርጥቷል፤ ዐይኖቹ ደፍርሰው ቆጣቸው አብጧል፤ የደረቀው ከንፈሩ ጠቁሯል፤ ፀጉሩ ተቆጣጥሯል። በመንፈሱ የሞተና ተሰፋውን የቀበረ የገዛ ገጽ የሚያውቀው ሰው መሰለው። በዚያ ገጽ ውስጥ የሚያገኘው ባዶነትን ባቻ ነበር።

“ቁርስ ብጤ አፍህ ላይ እንዳታደርግ የኛ ቤት እንደምታውቀው ወይም እንደሰማሽው ነው” አለች ንቂሴኮ ትክዝ እንዳለች።

በሥርዓት ቁጭ ብሎ ከቤቱ የተዘጋጀ ቁርስ የበላው መቼ ነበር? ው... ው... በጣም በጣም ሩቅ ጊዜ ነው። የደረቁ ከንፈሮቹን የግድ አላቆ በአነጋገሯ ፈገግ አለ።

“ደሞ እንዴት ነው የምትሰቀው?”

“እንዴት?”

“ጥርስህ ሲበት ፊትህ የሚያለቅስ እኮ ነው የሚመስለው”

“ከሰዎች ጋር የምስቀው ሳቅ ሁሉ ጊዜም እንደዚሁ ነው” አላትና ጥሏት ሊወጣ ወደ በሩ ፊቱን መለስ አደረገ።

“ሰማ እንጂ!”

ቻርሊ ቆም ብሎ ተመለከታት። ትኩር ብሎ ሲያያት እንደማፈር አለችና አንገቷን አቀረቀረች።

“ምን አልሸኝ ንቂሴኮ?”

“ከሥራ ስትመለስ ከመጣህ... እ... ውሳኔ የሆነች ቡና አፍሏች... እጠብቅሃለሁ”

ትላንትናም ወደዚህ ለምን እንደመጣ ሲያስብ ቆየና አሁንም ምክንያት አጣለት። ምናልባት ለአብነት የሚመኘውን ስቃይ ሊያስቃያት ይሆናል። ምናልባት በሴት ልጅ ላይ ያደረበትን ጥላቻ ሊገልጽባት ይሆናል። ምናልባትም አብነትን የጎዳት መስሎት ይሆናል። የተቅበዘበዘች ነፍሱን የሚያሳርፍበት ጥግ ፍለጋ ይሆናል። ምናልባት ራሱን ለመርሳት። ከፊት ለፊቱ ለቆመችው ሴት አክላት። ራሷን አገዛማ ለሌሎች እረፍት የምትሰጥ አሻንጉሊት። ጠጋ ብሎ የጉንጭን

ንቅላት በጣቶቹ ደባበሰና “እመጣለሁ” አላት። እንደማይመጣ ግን ለቡናው ያውቃል።

“የማይሆን ተስፋ እንዳልሰጠሽኝ ርግጠኛ ነህ?” በተሰፋ የሚያበሩ ዐይኖቿን እያርገዝዝች ጠየቀችው።

የማይሆን ተስፋ? በርሱ ላይ የተዋለበትን ግፍ በዚች ምስኪን ሴት ላይ ሊውልባት አልፈለገም። ትክኛውን ሰበቀና “እንጂ!” ብሎ ጀርባውን ሰጥቷት ወጣ።

ወደ ቲያትር ቤቱ ሲሄድ የእግሮቹ መተጣጠፊያዎች እየተንቋቁ ነበር። ዕለቱ “የመክኖች ተስፋ” የተሰኘው ተውኔት ዝግጅት የሚጠናቀቅበትና ለባለሙያዎች የመጨረሻ ግምገማ የሚቀርብበት ዕለት ነው። ማስታወቂያው በትልቅ ሽራ ላይ ተሠርቶ ከቲያትር ቤቱ ሀንፃ ላይ ከተለጠፈ ሰንብቷል። የመሪ ተዋናዩ የቻርሊ ስም ከተውኔቱ ደራሲና ከአዘጋጁ ስም ጋር በጉልህ ተጽፏል። ቲያትሩ በመጭው እሁድ የሚከፈት ሲሆን በመከፈቻው ዕለት ለሚገኙ ተጋባዥ እንግዶች የተዘጋጀው “ካርድ ተሰትኗል”

የቲያትር ቤቱ ሀንፃ በርቀት ይታየዋል። ለምን እንደሚሄድ ባያውቅም እንኳን እግሮቹ ወደ ቲያትር ቤቱ ይራመዳሉ። በጀርባው በር እኩል የአጥር ግቢውን በር እንዳለፈ እየተጣደፈች የተቀበለችው “ገራ ጋደም ነበረች” አሁን በሚጫወተው ተውኔት ውስጥ በመሪ ተዋናይነት አብራው ትጫወታለች።

በሚርዝዝቡት ዐይኖቿ ከላይ እስከታች ስትመለከተው ያበደ ውሻ መሰላትና ፈራችው። ያልተበጠረ ፀጉሩን የደፈረሱና ያበጡ ዐይኖቹን የደረቁና የጠቆሩ ከንፈሮቹ ስመጨረሻው የጀመረ ረዥም ቁመናው... በዐይኖቹ ላይ ያጠላውን እንደ በረዶ የቀዘቀዘ ስሜት ስታስተውል፤ የህይወት ተስፋው እንደገል እንክትክት ብሎ እንደተሰበረ አወቀች።

እየፈራችና እየተጠራጠረች ጠጋ ብላ “ጋሼ ቻርሊ ... ምነው ዘገየህ? የቲያትሩ ገምጋሚዎች ... ታረ ኩልኩልትን ጨምሮ አዳራሹ ውስጥ ገብተው የተውኔቱን መጀመር ሲጠበቁ ስንት ጊዜያቸው። ተዋንያኑ ሁሉ መድረክ ላይ ከወጡ ቆይተዋል ... አዘጋጁ ጥንቃቄም አንተን ጥበቃ እየተንቆራጠጠ ነበር... ግን በደህናህ ነው ጋሼ?” እያለች ተንተባተበችበት።

በግድ የለሽነት ትክክሉን ለበቀና በህግው ጀርባ ወደ መድረኩ መልበሻ ክፍል አመራ። መልበሻው አካባቢ የነበሩ ተዋንያን ሁሉ ሁኔታውን ተመልክተው በድንጋጤና በፍርሃት ፈጥነው መንገድ በመልቀቅ አሳለፉት። ለእንዳቸውም ሰላምታ አልሰጣቸውም።

መልበሻው ክፍል ላይ ከዳንኤል ጅምር ጋር ተፋጠጡ። ዳንኤል እሳት በሚተፋ ዐይኖቹ ቻርሊን ከላይ እስከታች እየገላመጠ “ምን መሥራትህ ነው? በዚህ ወሳኝ ቀን እንዴት ይህን ያህል ሰዓት ትዘገያለህ? አንተን ተከቶ የሚሠራው ተዋናይ አፕራሲዮን ሆኖ ሆስፒታል መተኛቱን እያወቅህ እንዴት ትዘገያለህ? ይሄ ሁሉ ሰው ሥራ ፈቶ አንተን መጠበቅ አለበት? ይህ ከአንተ የሚጠበቅ አይደለም። በማለት እየራሽ በወቀሳ ይለበልበው ጀመር።

ቻርሊ የደረሰው ትላልቅ ዐይኖቹን እያተረጠጠ “የራሳቸው ጉዳይ” እለ የራሱ ባልሆነ ጎርናና ድምጽ። ወደመ ልበሻው ክፍል ሊገባ መለስ ሲል ግን ዳንኤል ከንዱን ጨምድዶ አቆመው “ሰዓት ማክበር ከመድረክ ሥራ ሥርዓቶች ሁሉ በፊት ቅድሚያ የሚሰጠውና መክበር ያለበት ጉዳይ መሆኑን አታውቅም?”

ቻርሊ እየሳተ የሚያለቅስ የሚያስመለሰውን ፈገግታ አሳይቶት “ገና ይሄንን ተውኔት ማዘጋጀት ስትጀምርና እኔም በመሪ ተዋናይነት ለመጫወት ሰሰማማ የተዋዋልነውን ሳስታውሰህ? በዚህ መድረክ ላይ አንተ አስተማሪ እኔ ደግሞ ተማሪ አለመሆናችንን ተማምንን ነበር። እና ከዚህ በኋላ አንዲት ቃል እንዳትናገረን” አለና የያዘውን ክንዱን መንጭቆ ወደ መልበሻው ክፍል ገባ።

አዳራሹ ውስጥ ሰብስባ ብለው በመጀመሪያዎቹ ረድሬች የተቀመጡት ገምጋሚዎች ለረዥም ጊዜ ያለሥራ በመቀመጣቸው የተሰላቹ ይመስላሉ። ከፊሎቹ ሲጋራቸውን እያጤሱ በዝግታ ያወጋሉ። ከፊሎቹ ደጋግመው እያዛገሉ እየተንጠራሩ ትዕግስታቸውን ጨርሰው የተውኔቱን መጀመር ይጠበቃሉ።

ታፌ ኩልኩልትም በመጀመሪያ ረድፍ ላይ ሲጋራቸውን እንደነከሱ ያስባሉ። ሰሞኑን የሰሙት የጡረታ ወሬ አደንዝዟቸዋል። በባህል ሚኒስቴር ያሉ አንዳንድ ወዳጆቻቸው የጡረታቸው ጊዜ እንዲራዘም እየታገሉላቸው መሆኑን ሲገልጹላቸውም በጡረታ በመጣ ነገር ሊያምኗቸው ግን አልቻሉም። በሚኒስቴር መሥሪያ ቤቱ ውስጥ በሰልጣን ኮርቻ ላይ መፈናጠጥ የጀመሩት የዳንኤል ጅምር ጓደኞች በጡረታ እንዲወገዱ አጥብቀው እየወተወቱና እየተሟገቱ መሆኑን አረጋግጠዋል። ዓላማቸውም ዳንኤል ጅምርን በቦታቸው ለማስቀመጥ መሆኑን አጣርተዋል።

ያየው ሰይጣን ሊያንበረከቱቸው ምንም ያህል አልቀረውም። የበበኛው አመራራቸውም አልዩዝ ብሏል። ቻርሊና ዳንኤል እንዲበጫጨቁ ለማድረግና ሁለቱንም በአንድ ጠጠር ለመጣል የነበራቸው እቅድ አልሠራም። ቻርሊን ምን አደንዝቦት ወኔውን እንደተሰለበ ሊገባቸው አልቻለም።

ልምምድ በሚደረግበት አዳራሽ ውስጥ አልፎ አልፎ እየገቡ ቃችተዋቸዋል። ቻርሊ የታጠቀውን ጎራዴ በወገቡ ላይ በተመለከቱ ቁጥር የዳንኤል ጅምርን አንገት በመድረኩ ላይ ሲንከባለል አልመዋል። የተመኙት ግን ሆኖ አያውቅም። እርሳቸው ብቻ ሳይሆኑ አብዛኞቹ የቲያትር ቤቱ ሠራተኞች ይህ እንደሚሆን ሲገምቱም የተፈራው ሳይደርስ እነሆ ዝግጅቱ ሊጠናቀቅ ነው። ዳንኤል ጅምርም ሆነ ቻርሊ ተከባብረውና ተጠባብቀው ሥራቸውን ይሠራሉ። ታፌ ግን አሁንም ተስፋ አልቆረጡም። በያንዳንዳቸው ህሊና ውስጥ የታመቀው የጥላቻና የበቀል በምብ አንድ ቀን ፈንድቶ ይለይለታል። በማለት በትዕግስት ይጠብቃሉ።

ወደቀው ከመላላጣቸው በፊት መሸነፋቸውን እንደማይቀበሉ ብዙ ሰዎች ሁሉ፣ ታፌም ሽንፈታቸውን መቀበል አልሆነላቸውም። በዳንኤል ጅምር ጥንካሬ ድክመታቸው ወለል ብሎ ታይቷል። ቢሆንም ለበርካታ ዓመታት ከለፉበት ቲያትር ቤት በጡረታ መገለላቸውን አሜን ብለው አልተቀበሉትም። ታፌ ፊት ለፊታቸው በተደቀነ ድቅድቅ ጨለማ ውስጥ እንኳን የተሰፋ ጭላንጭል የሚያዩ ናቸው። ዛሬ ጥዋት ዳንኤል ጅምርን መድረኩ ላይ እንደ አንበሳ ሲገማለል አይተውታል። ወድቀታቸውን አርድቷቸዋል። ታፌ ግን እየቆሰሉ አንገታቸውን አቀርቅረው በትዕግስት አለፉት።

የመድረኩ መጋረጃ በዝግታ መከፈት ሲጀምር ሥራ አስኪያጁ ሲጋራቸውን ጥለው መቀመጫቸው ላይ ተስተካከሉ። ልዩ ልዩ ቀለማት ያላቸው የብርሃን ጨረሮች በመድረኩ የተለያዩ ማእዘኖች ላይ ተረፏል። የመድረክ ገጽ ዝግጅቱም የታፌን ቀልብ ሳበው። ይህ የዳንኤል ድል የርሳቸው ውድቀት የመጀመሪያው መግለጫ ነው። ተውኔቱ ቀጠለ።

ዳንኤል ጅምር በጨለመው አዳራሽ ውስጥ ጥግ ቆሞ የተውኔቱን ሂደት ይቆጣጠራል። የመብራት ሠራተኞቹ ሥራቸውን በሚገባ እያቀላጠፉት ነው። የመድረክ ገጽ ዝግጅቱን እንደ አዲስ ተመልካች አደነቀው። ተዋንያኑ ከጠበቀው በላይ መድረኩን ተቆጣጥረውት በመንቀሳቀስ ላይ ናቸው። ማንም ባልገመተው መንገድ ተውኔቱ ተዋጥቶለታል። ከእንግዲህ “የምሁር ጅምር” እያለ

የሚያላግጥበት ማነው? “ተውኔት ማዘጋጀት ሲት እንደማግኘት አይቀልም” እያለ የሚያፈገበት ማነው? “የጥበብ ግም አሸተትን” እያለ ጋዜጣ ላይ የሚሞግግረው ማን ሊሆን? ወደር የማይገኝለት የጥበብ ሰው መሆኑን በጣት ለሚቆጥረው ወዳጆቹ ከፀጉሩ እኩል ለበዙ ጠላቶቹ እነሆ በዚህ ተውኔት እየገለፀ ነው።

ሣራ ጋዜምን መድረኩ ላይ ተመለከታት። ለዚህ ትንሣኤ ያበቃችው እርሷ ናት። አገር አንቅር ሲተፋው አይዘህ ያለችው ተስፋ ቆርጦ ራሱን ሲረግም ማንነቱን እንዲፈትን አትግግግውን የመራችው እርሷ ነች። እነሆ አሁን ደግሞ የሰጣትን ገፅ-ባህርይ ተላብሳ በመድረኩ ላይ እንደ እንዘርት ትሾራለች። በፍቅር ዐይን አስተዋላት።

የዛሬውን የቻርሊ እንቅስቃሴ ግን አልወደደውም። በመንፈሱም ሆነ በአካሉ ደንገዟል። ተውኔቱን ማዘጋጀት ሲጀምር አብረን እንዘልቃለን የሚል ግምት አልነበረውም። ሆኖም የቻርሊን ልዩ ችሎታ ሊጠቀምበት በመፈለጉ እንደሚሰበር እንቁላል ተንከባክቦ ለዚህ መድረስ በመቻሉ የገዛ ትዕግስቱን አድንቋል።

ቻርሊ የሚጫወተውን ገፅ-ባህርይ በተለዋዋጊነት የሚጫወተው ተዋናይ ቲያትር ቤቱ ውስጥ አሉ ከሚባሉት እውቅ ተዋናያን እንዲሁ ቢሆንም የቻርሊን ያህል ለመጫወት ገና ብዙ ይቀረዋል። ቻርሊ በእውነትም የመድረክ ዋርካ፣ የተውኔት እስትንፋስ ነው። ግንኙኛ ጅምር ይህንን እየመረረው ወጥታል።

የዛሬው የቻርሊ እንቅስቃሴ ግን ልክ አይደለም። ይህን ደግሞ ግንኙኛ በበጎ መልኩ አልተረጎመውም። ተውኔቱ ለግምገማዎች በሚቀርብበት ወሳኝ ዕለት፣ በባህል ሚኒስቴር የሚገኙ ባለስልጣን ጓዳኞቹ በተገኙበት ዕለት እንዲህ መደንዘዙ ዝግጅቱን ለማበላሸት በመፈለጉ መሆኑን ገመተ። በግምቱ ትክክለኛነት ደግሞ አልተጠራጠረም። ቻርሊ መድረኩ ላይ በወጣ ቁጥር ተውኔቱ ሲሞት እያየ ነበርና ተቈነጠነጠ። መድረኩ ላይ ዘሎ ወጥቶ ጉርሮውን ሊያንቀው ወደደ።

ቻርሊ በዘኩሉ የሚንቀሳቀሰው ደሙነፍሱን ነበር። ከባድ የራስ ምታት አናቱን ይፈልጠዋል፤ ባዶ እንጅቱ የእህል ያለህ እያለ ይረሳል። ከሰውነቱ መሃል የተነሳ እንደ ልቡ መንቀሳቀስ እንደፈቀደው ትንፋሽ ማውጣት አልቻለም። በወገቡ ላይ የታጠቀው ጎራዴ ኩንታል የተጫነ ያህል ከብዶታል። በአካልም በመንፈስም ፍጹም በመድከሙ ሲያጠና የሰነበተው ቃለ-ተውኔት በተደጋጋሚ

እየተላተው የተውኔቱን ሂደት ብዙ ጊዜ አሰናክሎታል። እንዲያም ሆኖ ከራሱ ጋር እየታገለ ጥርሱን ነክሶ ትወናውን ቀጠለ።

ወደ መጨረሻው ላይ ግን ተውኔቱ ውስጥ ከዚህ በፊት በጣም የሚወደውን አንድ ክፍል መጫወት ቀፈፈው። ቃለ-ተውኔቱን ማውጣቱ አስጠላው። እናም ወገቡ ላይ የታጠቀውን የጎራዴ እጅታ እንደጨበጠ ዲዳ ሆኖ መድረኩ ላይ ቆመ። ሣራ ጋዜም ግራ ገብቷት እንዳፈጠጠች ቀረች። ቃላት ጠቋሚው ቃለ-ተውኔቱ የተላተው መስሎት ከመጋረጃው ጀርባ ይወተውታል “ቻርሊ ቀጥል... እንዲህ በል አልሞትኩም እኮ ገና ነኝ... ትንፋሼን ጨርሼ አልሞጥኩም... አሸለብኩ እንጂ አልሞትኩም! ወደቋል ብለው ደስ እንዳይላቸው... ይሄው ትንፋሼን ላስደምጣቸው... ይሄው የተስፋን ፀዳል ከገጹ ላይ ላላያች ይሄው! በል... ቀጥል... ቻርሊ... ቀጥል... እንዴ ሰውዬው ምን ነካው ዛሬ?”

ቻርሊ አይሰማውም። ከደምና ከሥጋ የተገነባ ሀውልት ሆኖ መድረኩ መሃል ተገትሯል። በአካል እንጂ በመንፈስ መድረኩ ላይ የለም። የትኛውን የተስፋ ፀዳል ነው ገጹ ላይ የሚያሳያቸው? የሀይወትን ውጣ ውረድ ከብዙዎች በላይ ሮጦታል። ራሱን እስኪጠላ፣ መፈጠሩን እስኪረግም ድረስ። ከቅርብ ጊዜ ወዲህ ደግሞ የመኖር ምክንያቱ፣ የሀልውና ጥያቄ ነች የሚላት ሴት ከላዋለች። ከወጣትነት እስከ ኅልማሳት የላፋላት የቲያትር ጥበብም ስልታዊነት። የሙያው ሰዎች አስጠልተውታል። በገዛ ልጆቹ ላይቀር ተስፋ ቆርጧል። አንድ ቀን የህዝቦች አመጽ የሚወልደውን ብሩህ ቀን እያለሁ የሚለው እምነቱም በወታደራዊ መንግሥት መጠናከር ተመናምኗል። በዚህ ላይ የአዕምሮ በሽታው ፋታ አሳጥቶ ያስቃየዋል። በዚህች ምድር ላይ ያለ ምክንያትና ያለ አላማ መኖር ድንጋይ ከሚኖረው ኑሮ ጋር አንድ እስኪመሰለው ድረስ እርሱነቱን ንቋል። እና የምን አልሞትኩም? የምን ትንፋሼን ጨርሼ አልሞጥኩም ነው? ተስፋ ቆርጦ ከከሰመ ገጹ ላይ የምን የተስፋ ፀዳል ነው የሚያሳያቸው?

ድንገት ከሰመመኑ ነቅቶ ግራ ቀኙን አስተዋለና መድረኩ ላይ መሆኑን ተንከብሮ። ቃላት ጠቋሚው አሁንም ከጀርባው ይወተውታል “ቀጥል ቻርሊ... እንዲህ በል አልሞትኩም እኮ ገና ነኝ... ትንፋሼን ጨርሼ አልሞጥኩም...”

ቻርሊ ከታፈነው ልሳኑ ጋር ታግሎ ቃላቱን ከአንደበቱ አፈናጠራቸው። በዚያው ቅጠት የተውኔቱን እስትንፋስ እንቅገደለው። ሁለቱንም እጆቹን ወደላይ በቅሎ በመንጠራራት ገጽታው የተስፋን ፀዳል እየረጨ ጨርሶ አለመውደቁን አለመሸንፋን ማብሰር

ሲገባው ፊትን አጨፍግጥና ግምባሩን ከሰከሰ በግድ የለሽነት ክብር ቃላትን የቃተታቸው።

ይኸኔ ከየት መጣ ሳይባል ዳንኤል ጅምር መድረኩ ላይ እመር ብሎ ወጣ። የግምባሩ ላይ ስሮች ፈጠው ፈቱ በላብ ተጠምዷል። ረጃጅም ጣቶቹ እየተንቀጠቀጡ በላይ በላይ ይተነፍሳል። “እኮ አሳየኝ... እኮ አሳየኝ... ከዚህ በፊት እንደምትጫወተው ፈገግ ብለህ ... ስቀህ ... የተሰፋን ፀዳል ከገጽህ ላይ አሳየኝ!” ሲል አዳራሹ እስኪንቀጠቀጥ ጮኹ።

ታፊ መቄነጥጥ ጀመሩ ህልማቸው እውን ሊሆን ነው። ጥበባዊ አመራራቸውም እጅግ እጅግ ብዙ ዘግይቶ ሊወራ ነው።

ቻርሊ ቃለ ተውኔቱን ደገመና ፈገግ ሲል ሞከረ። ሆኖም ዳንኤል ፀጉሩን ነጩ። “ይሄ የተሰፋ ሣቅ ሳይሆን የምጸት ነው!” በማለትም ጮኸበት። ቻርሊ እንደገና ሞከረ።

“ይሄኛውም የቁጭት ነው!” የዳንኤል ጩኸት አሁንም በአዳራሹ ውስጥ አስተጋባ።

ቻርሊ ግራ እንደተጋባ ደንዝዞ ቀረ። የተሰፋን ሳቅ ከየት ያምጣው? እና እዚያው እንደቆመ ሃያ ሁለት ዓመት ሙሉ በቁም ካሸለበበት መድረክ ላይ ድንገት ነቃ! ከሰመመኑ በኋላ የባከኑ ዓመታት በሚላቸው ረጅም ዓመታት ውስጥ ያን ቀን ለመጀመሪያ ጊዜ ራሱን ሆነ ውስጣዊው እርሱነቱ እውነተኛ ማንነቱ ታግሎ ጣለው! ሃያ ሁለት ዓመት ሙሉ የተከናወነውን የመምሰል ካባ ከላይ ላይ ገፍ ጣለ! መሰሎ መገኘት አቃተው።

“እኮ በል ተሰፋን አሳየኝ?” ዳንኤል አሁንም ላንቃው አሳክተረተር ጮኸበት። ቻርሊ እንደመሰርገግ አለና ቀና አለ። “እኮ የማንን ተሰፋ ነው ከገጹ ላይ የማሳይህ?” እሳት መትፋት የጀመሩ ድፍርስ ዐይኖቹን በዳንኤል ዐይኖች ላይ አሳረፋቸው። “የማንን ተሰፋ? ከቲያትሩ ያጽሚ በኋላ የደራሲውንና የአዘጋጁን የብር ተሰፋ? ወይንስ የገፀባህሪን የህይወት ተሰፋ?” ከንፈሮቹ መንቀጥቀጥ ፀጉሩ መቆም ጀመረ።

ዳንኤል ግራ ተጋብቶ በተራው ፈዝቶ ቆመ። ታፊ አንገት ላይ ከግምባራቸው የሚወርደው ላብ መንጠፍጠፍ ጀምሯል። የዐይኖቸውን ቅንድብ ለአንድ አፍታ እንኳን ሳይሰብሩ መድረኩ ላይ አፍጠዋል።

አንዴ ቻርሊ ወገብ ላይ ያለውን ነሬዴ አንድ ጊዜ የዳንኤል ጅምርን ረዥም አንገት እያስተዋሉ በላይ በላይ ይተነፍሳሉ። አዳራሹ ውስጥ ያሉ ገምጋሚዎችና የቲያትር ቤቱ ሙያተኞች እየተጠራሩ ተጠራቅመው የዚህን ተአምር መጨረሻ ለማየት ጨለማው ውስጥ አፍጥጠው ይጠባበቃሉ። ትንፍሽ ያለ ሰው አልነበረም።

ቻርሊ ቀጠለ “ተሰፋው የደራሲው የአዘጋጁ ምናልባትም የገፀባህሪው ቢሆን እንጂ ለእኔ ምኔ ነው? እኔ ማን የሚሉኝ አሽቃባጭ? የማን አትርሱኝ ባይ ነኝ? እና የማንን ተሰፋ ነው ያለውድ በግድ የምፈልገው? ከእንግዲህ ውስጤ እያለቀሰ፣ ጥርሴ የውሸት ሳቅ መሳቅ አይችልም! ገጼ ላይ የሚታየው የሃሰት የተሰፋ ፀዳል በውስጤ የሞተውን ተሰፋ አይደለም! እና ተወኝ... እባክህ... አንተ ሰው... ተወኝ!” ሲል እየተንቀጠቀጠ ከዳንኤል እኩል ጮኹ። በአካልም በመንፈስም የደንዝዘው ቻርሊ ያን ያህል ትንፋሽ ያን ያህል የመንፈስ ጉልበት ከየት እንዳመጣ ለራሱም ጭምር ገርሞታል።

“የተሰፋን ሳቅ ስቀህ አሳየኝ ነው የምልህ አንተ የሰው ከንቱ!” ዳንኤል የሚንቀጠቀጡ ሁለት ረጃጅም እጆቹን አንጨፍሮ የቻርሊን ጉርሮ ሊያንቅ በዝግታ ቀረበው። ቻርሊ የገሃም ደጆች መሰለው የተበለጠጡትን የዳንኤል ዐይኖች የሚንቀጠቀጡ ከንፈሮቹን የጣር ጩኸቱንና የተንጨፈረሩ ረጅም እጆቹን ሲመለከት መልእክ ሞት አስትንፋሱን ሊያፍን የሚጠጋው መሰለውና ጥቂት እርምጃዎች ወደ ጓላው አፈገፈገ።

ዳንኤል አሁንም እየጮኸ ቀረበው “የተሰፋ ሳቅ! የተሰፋ ፀዳል!” ቻርሊ አሁንም ያፈገፍጋል። “የምን ተሰፋ? የምን የተሰፋ ፀዳል? አንዳች ተሰፋ በውስጤ የለም... በየማእዘኑ የሚታየኝ የጠቆረ ጨለማ ነው... በዚያ ጥቁር ጨለማ ውስጥ ደግሞ መልእክ ሞት! ሞት ብቻ ነው ጥርሱን አግጥጦ የሚታየኝ! የምን የተሰፋ ፀዳል? የምን የህይወት ተሰፋ ነው የምትለኝ? ሞት! ጨለማ! መልእክ ሞት!” በማለት ወደ ጓላው እየሸሸ መድረኩን በጩኸት አንቀጠቀጠው።

ዳንኤል የተንጨፈረሩ እጆቹን እውርዶ በረጅሙ ተነፈሰና “መሃይም!” ብሎ ምራቁን መድረኩ ላይ ጢቅ አለ። ይቺ ቃል ከቻርሊ ጀሮ ተወርውራ ገባችና እንደ አሌክሳንደር ሞገድ መላ አካሉን ነዘረችው። የህይወት ቁስሉን ጨፍሏል አሸችው። ረዥም ሰውነቱ ሲንዘፈዝፍና ከውስጥ የወጣ የጣር ጩኸት በአዳራሹ ውስጥ ሲያስተጋባ አንድ ሆነ። ማንም በማይገምተው ቅልጥፍና ፍጥነት የታጠቀውን ነሬዴ ከወገቡ ላይ መዘዘና ወደ ዳንኤል ተንደረደረ።

የገንዘብ የፈጠሩ ዐይኖቹን በልጥጦ በድን አንደሆን ቆሞ ቀረ። በቻርሊ እጅ ላይ የሚያየው ሰለታም ጉራዴ በሰከንድ ከፍልፋዮች ፍጥነት አንገቱን እንደገመን ቀንጥሶ እንደሚያሸከረከራት ቅንጣት ታህላ አልተጠራጠረም።

የቻርሊ ዐይኖች መጨለም ጀምረዋል። በዚያ መድረክ ላይ የሚታየው በመልእክ ሞት የመሰለው የገንዘብ ረዥም አንገት በጆሮዎቹ የሚሰማው “መሃይም! መሃይም! መሃይም!” የሚል ድምጽ ብቻ ነው።

ሰለታም ጉራዴ የያዘው እጁ ከመዘርጋቱ በፊት የመጀመሪያዋ የደም ጠብታ በመድረኩ ወለል ላይ ከመፈንጠቅ በፊት የጆሮ ታንቡር የሚተረትር ቀጭን የጭንቀትና የዋይታ ድምጽ አዳራሹን አናወጸው! ሣራ ጋዴም እንደ ቀስት ተፈናጥራ በገንዘብና በቻርሊ መሃል ቆመች።

የቻርሊ እጅ በአየር ላይ እንደተንጠለጠለ ሌላ ድምጽ ደግሞ በአዳራሹ ውስጥ አስተጋባ። ሰሜት የፈነቀለው የታመቀ ምኞት ያፈነዳው ድምጽ “በለው ቻርሊ!” ሲል ተሰማ።

ቻርሊ ድምጹን ወደሰማበት አቅጣጫ ለአፍታ ያህል ጭንቅላቱን ዘንበል አድርጎ ተመለከተ። ከመድረኩ ላይ ወደ አዳራሹ ደብዘዝ ብሎ በተረጨው ብርሃን በጀመሪያው ረድፍ ታፈ ኩልኩልትን በሰሜት ተውጠው ጀማቶቻቸው ተወጣጥረው ሲቆነጠነጡ አስተዋላቸው።

“ኩልኩልታም!” አለ ቻርሊ ጥርሶቹን እንደነከሰ። በዚያች ቅጽበት የተወጣጠረ ጡንቻው ሲዝል፣ እንደ እሳት ከውስጥ የሚያቃጥለው የገዛ ደሙ ሲቀዘቅዝ ተሰማው። በረዥሙ እየተነፈሰ ጎራዴ ጨብጦ በገንዘብ አንገት ላይ የተዘረጋ እጁን በዝግታ አወረደው። መላ ሰውነቱን እንደ ፈላ ውሃ የሚፈጀው ላብ ከግንባሩ ላይ እየተንከባለለ በመድረኩ ወለል ላይ ይነጥር ጀመር።

ከአንቅልፋ እንደነቃና ምን ይሰራ እንደነበር እንደጠፋው በው ዙሪያውን ቃኘ። አሁን ዐይኑን ጋርዶት የነበረው ጨለማ ተገርሶታል። “መሃይም! መሃይም!” እያለ የጆሮውን ታምቡር እየነረተ ሀሊናውን የወቀረው ድምጽ አይሰማውም። ሣራ ጋዴም በገንዘብ አንገት ላይ እንደተጠመጠመች ቆማለች። ከቲያትር ቤቱ ተዋጊያን አብዛኞቹን በአዳራሹ ውስጥ ጥቂቶቹን ደግሞ በመድረኩ ላይ የተወከቱን አልባሳት እንደለበሱ አስተዋላቸው። ታፈ ኩልኩልት የቲያትሩ

ገምጋሚዎች የባህል ሚኒስቴር ባለስልጣኖች ባለቤት ደርቆው ተቀምጠዋል። አንዲት ቃል የሚተነግሰ፣ አንዲት ለገዢ ካለቤት የሚንቀሳቀስ የለም። ቻርሊ ጎራዴውን እንደጨበጠ ጥቂት ርምጃዎች ተንጎራደደደ።

የደረሰች ትልልቅ ዐይኖቹ የቁጭት እሳት ይተፋሉ። ገጽታው በተሰፋ መቁረጥ ጥላ ጨለሟል። ወደ መድረኩ መሀል በዝግታ እየተራመደ በመሄድ በወለሉ ላይ በርካካ አለና ከወጣትን እስከ ጉልምስና የሠራባትን ክፉና ደግ ያየባትን መድረክ ሳግት። ከተንበረከከበት ቀና ሲል የእንባ ዘለላዎች ከዐይኖቹ ላይ ረገፈ።

“ሰለቸሁ... ደከምኩ... ይሄው እናቴ ኪነት ቃል ለምድር ለሰማይ፣ ሁለተኛ ሳንተያይ!” ቀኝ እጁን በመድረኩ ላይ አነሮ ማለባት “ከረፈደ ብክቃም... እኔ እኔን ሆኜ የምናርባት ትንሽም ብትሆን እድሜ አላጣም...” በግራ እጁ የያዘውን ጉራዴ ተመርክቶ ተነሳና ቆመ።

“ሰንቱን መስደ ኖርኩት?” ማንን እንደሚጠይቅ ግራ ገብቶት አንድ ጊዜ አዘጋጁን፣ አንድ ጊዜ ገምጋሚዎቹን፣ አንድ ጊዜ የሙያ ባልደረቦቹን፣ በመጨረሻም መድረኩን በደረሰ ዐይኖቹ ገረመግቸው።

“ሰንቱን መስደ ኖርኩት? በሰንቱ ቂንጥ ዘጥኩት? የሰንቱን ዲስኩር ደስኩት? በሰንቱ ሃዘን አለቀስኩ? የሰንቱን ደስታ ሳቅኩት? እቢድ ሲሉኝ እንዳበድኩኝ መቶ ሲሉኝ የወሸት ሞት እንደሞትኩ ምስኪን ሁን ሲሉኝ ደባደበ... ቱጃር ነህ ሲሉኝ በከረባት እንደታነቅኩ ፀጉሬን ቀለም ሲቀቡኝ ሬቱን ሲያክግረጉኝ እንደ ፈለጉ ሲያደርጉኝ እኔንም አበረሰኝ። እኔ እኔን ሆኜ የምናርባትን እድሜ ቀመኝ።”

ማንን እንደሚከሰ፣ ማን ላይ አቤት እንደሚል እንኳን አያውቅም። በመድረኩ ላይ ያሉት የሙያ ጓደኞቹ ናቸው። የረገጣት መድረክ ጆር የሌላት ግዑዝ ነች። እናም እንዲሁ ግራ እንደገባው ተጠል።

“እነዚህ የእድሜ ነቀርሶች... ኪነት ባንቺ አላባው ነው... ኪነት አንቺን አሳይተው ነው... ሳቤ አንባቸው ነፍሴን ከሥጋዬ ጨምቀው ያለቡኝ። ኪነት አንቺን ቢሉኝ ነው... ሲገና ነፍሴን አስገዝቼ ለሰንቱ ባሪያ የሆንኩት... እንጂም ለማን እበልጥ ነበር?” ጥርሶቹን በቁጭት ሲያፋጁ ብዙዎቹን በትጥቅ አላቸው።

ዛር ሲል ጥንኤል ጅምርን አየው። እንደሆነው ቢያውቅም ውድቀቱን በአደባባይ አግኝቶ ብሎ ሲቀበል አልፈቀደም። እናም የዘላቂውን መላት አወረደበት። “አንተ በወረቀት የምትከራ የምሁር ጅምር፣ እንተ ዲግሪ ብርቁ፤ ጉራ ስንቁ፤ አዲስ ሰማይና አዲስ ምድርን ፈጥረህ እንደምታቀርብ ታላቅ ጠቢብ አድርገህ ራስህን በመቁጠርህ ልታኖር ይገባሃል።” አቤት ጉራህ። አቤት ጥሩገባህ። በእኛ ትከሻ ተንጠላጥላህ የገዛ ጎንህን ልታሰባ? የኛን ስም ቀብረህ የገዛ ስምህን በወርቅ ቀለም ልትቀባ? አይጣል ጉራህ። እኔማ በአንተ ቤት የምትነፍስ አሽንጉሊት እከ ነኝ። በገዛ ወረቀትህ እንጂ እኔ ከህይወት ልምድ በገበየሁት፣ ከእድሜ ፊደል በቆጠርኩት ቤተፈጥሮ በወረሰኩት እውቀት አታምንም። እውቀትን ፈርጅ ለማስያዝ መማር አስፈላጊ ቢሆንም ለሙያው መወለድንና በልምድ መብሰልን ያህል ታላቅ እውቀት እንዴት አሜን ብለህ አትቀበልም?!”

ጥንኤል እንዳቀረቀረ ቀረ። ድንጋጤው አሁንም አልለቀቀውም። ቻርሊ ቀጠለ “...ጉረኛ! ሽክሳፒርን ያህል ታላቅ ሰው የትኛው ኮሌጅ መረቀው?!” ቱስፒርን ማን ካባ አለባለው?!” አስከለሰንሰ ማን ቀሰው?!” ይህን ማየት የማትችል ጭፍን... ተማርኩ ብለህ ብትራቀቅ በራሴህ እንደሰቅክ እወቅ!” የጥንኤልን ዐይን ማየት የቀፈፈው ይመስል ዐይኖቹን ፈጥኖ ከዐይኑ አሸሻቸው።

የረዣዎችን መድረክ በፍቅር ዐይን ሲመለከታት ቆየ። የሃያ ሁለት ዓመት እንጀራውን፣ የሃያሁለት ዓመት ፍቅረኛውን፣ የሃያ ሁለት ዓመት እናቱን፣ የሃያ ሁለት ዓመት ቤቱን ሲሰናበታት እንባ በዐይኖቹ ላይ ጥም እንዳለ ነበር። “እና እናቱ ከነት... እስከዛሬ በስምሽ እድሜዬን፣ ላቤን፣ ነፍሴን ጭምር ተዘረፍኩልኸ። እኔ ነኝ ያለ ባለተራ ደግሞ አዲስ ትውልድ ይደግፍሽ ... የፋንታውን ይድክምልኸ። እኔማ ምን ረባሁሽ? ሃያ ሁለት ዓመት ሙሉ መሆንን ላይሆን መምሰልን ሰለጠንኩብኸ። እንጂማ ምን አዲስ ነገር ፈጠርኩልኸ? እስኪ ምን አዲስ ነገር ፈጠርንልኸ?”

የሙያ ጓደኞቹን አንድ በአንድ አስተዋላቸው። በብዙዎቹ ዐይኖች ላይ የእንባ ዘለላዎች ተንጠልጥለዋል። ቻርሊ መስተዋት ሆኖ በገዛ ሀይወቱ ውድቀት በመጭምቹ ዓመታት የራሳቸውን ሀይወት ምስል ሲያሳያቸው ብዙዎቹ በመንፈስ መውደቅ ጀመሩ።

“ምንም አልጨመርንልኸ... ምንም። እኛ እርስ በእርሳችን ለመጋገ፣ ለመጠጋጨት፣ ለመነጻጸፍ እንጂ ለፈጠራ ጊዜ የለንም። ከመካከላችን አንዱ እንኳን ነፍስ ዘርፋ አዲስ ነገር ያሳየን እንደሁ ተጠቃቅሰን እንግጠዋለን። ከነፈጠራው፣ ከቅስፍ፣ ከተሰፋው

አንቀን በቁም እንቀብረዋለን። እንዳችን ከአንዳችን ተሸለን መታየቱን አንወደውም። እኩል መደንቆር፣ እኩል መደህደት፣ እኩል መንፈቀት፣ ይሄ ነው የኛ ሀልማትን... ይሄ ነው የኛ ተስፋችን። አዲስ ነገርማ እንዴት በዐይኖችን እይተን! ዐይነ ውሃችን ደም ይለብሳል፤ ምቅኝነት አንቀጥቆሙን የቅናት ዛር በላያችን ላይ ይነግሳል።” በእጁ የያዘውን ጎራ ይበዝግታ ወደ መሬት ለቀቀው።

“እና በቃሽኝ እምዬ... እንቺንም እኔ በቃሁሽ፤ እርም ይሁንብኝ እማይ። አንቺ የሃያ ሁለት ዓመት ትጻፈ... አንቺ የሃያ ሁለት ዓመት እንጀራዬ በቃኝ በቃሁሽ... እንግዲህ እርም፤... እርም ይሁንብኝ... እኔውም ለአንቺ እርም ነኝ።” በዝግታ ተንበርክኮ ለመጨረሻ ጊዜ መድረኳን ሳማት። ቀና ለማለት ሲሞክር ግን ሁሉም ነገር ጨለመበት። ከተንበረከከበት ለመነሳት አቅም አጠረው። አንጎሉ በጭንቅላቱ ውስጥ የሚሸከረከር መሰለው። በሁለት እጆቹ ጭንቅላቱን ያዘና “ራሴ... ራሴ... ራሴ ሊፈነዳ ነው” ሲል ቃተተ። አፍታም ላይቆይ በግምባራ ተደፋና ሃያ ሁለት ዓመት ሙሉ ሳቡን እንጠፍጥፍ በሠራበት መድረክ ላይ ማንንም ሳይመስል ራሱን ቻርሊን ሆኖ ተዘረረ።

*** **

ናፖሊዮን አምባው ቲያትር ቤቱ በር አካባቢ ያንካብባል። ሁለት ቀን ሙሉ የቻርሊን ፈለግ እነፍንፍ ሲደርሰበት አልቻለም። መኖሪያ ቤቱ አካባቢ በተደጋጋሚ እየተመላለሰ አስሰታል፤ የውሃ ሽታ ሆኗቸው። ቲያትር ቤቱ በር ላይ ቆሞ ለረዥም ሰዓታት አድብቷል፤ ቻርሊ ግን ወጥመዱ ውስጥ ሊገባ አልቻለም። ከዚህ ቀደም ከአቶ መንገሻ በደረሰው ትእዛዝ መሠረት ስለ ቻርሊ ማንነት ለማወቅ ላይና ታች ባለበት ወቅት፤ ቻርሊ መጠጥ የሚያዘውትርባቸውን ሥፍራዎች ያውቅ ስለነበረም በየተራ አሰሳቸው። የቻርሊን ጭራ ግን ሊይዘው አልቻለም “ይሄን ሰው ምን በላው? መሬት ተቆዳ ዋጠችው? ወይንስ ሰማይ ሰንጥቆ ሾለከ?” እያለ ከመገረም በቀር ለቻርሊ መሰወር ምክንያት መስጠት አልቻለም።

አሁንም ቲያትር ቤቱ በር አካባቢ የህንፃውን ግድግዳ ተደግፎ ቆሟል። ጥቁር የቆዳ ጃኬትና ሰማያዊ ጅንሰ ሱሪ እንዲሁም ጥቁር መነጽር እንዳደረገ ሲጋራውን በላይ በላይ ይሰባል።

ስለሚገድለው ሰው ማንነት ያውቃል። ለምን እንደሚገድለውም ጠንቅቆ ተረድቷል። ግድያው ፍትሃዊ በመሆኑ ግን አያምንም፤ ይሁንና ለምን ብሎ ሳይጠይቅ ሙያዊ ግዴታውን መወጣት አለበት።

ለናፖሊዮን አምባው በቻርሊ የጆሮ ተፋፋዎች ውስጥ ሁለት የጥይት አረርችን በማሸለክ ከአስፋልት ላይ መዘረር በጣም ቀላል ተግባር ነው። ወሌማን ተገን ግድረገዝ ከምስክሮች ዐይን መሰወር አያስፈልገውም። የአየር ወለድ ሠራዊት አባልነት መታወቂያው አሁንም ሸሚዝ ኪሱ ውስጥ ነው። ቀን በቀን እንደ ሽር እህል አስጥቶት እጁን ኪሱ ውስጥ ከቶ ወደ ፈለገበት መሄድ ይችላል። አስቂም የሚጠይቀው ቢገኝ እንኳን ሌባ ጣኑን በተዘረረው አስከሬን ላይ ጠቁሞ “ይህ ሰው የለየለት ለናርኪስት ነው?” ማለት ብቻ ነው። ከዚያ በላይ ዝርዝር ታሪኩን የሚጠይቀው እንደሌለ እርግጠኛ ነው።

ቻርሊን የበላ ጅብ ግን አልሮህ አለ። ናፖሊዮን ከቲያትር ቤቱ የሚወጡና የሚገቡትን ሠራተኞች ሲቃኝ ለረዥም ጊዜ ቢቆይም ቻርሊ ዝር አላለም። ሲበለቸው ከሰዓት በኋላ ለመመልስ ወሰነና ወደ ቤቱ ጉዞ ጀመረ።

በዙም ሳይርቅ ግን ቲያትር ቤቱ ሀንፃ ላይ የተለጠፈውን በትልቅ ሽራ ላይ የተሠራ ማስታወቂያ ተመለከተና ቆም አለ። “የመከኛ ተስፋ” ይላል የተውኔቱ ርዕሰ። የመሪ ተዋንያን የሰም ዝርዝር በተገፈበት ማእዘን የቻርሊን ስም በመጀመሪያው ረድፍ ላይ በጉለህ ቲጽፎ ተመለከተው። ተውኔቱ የሚከፈትበትን ቀን አየ። ጥቂት ቀናት ብቻ ቀርተውታል።

ካለበት ሳይንቀሳቀስ ዐይኖቹን በማስታወቂያው ሰሌዳ ላይ እንደተከለ ማሰብ ጀመረ። ከአሰላ ከተመለሰበት ጊዜ ጀምሮ የመንፈስ አረፍት የለውም። አሰላ ላይ በፈፀመው ግድያ ሳቢያ ፖሊሶች ተከታትለው ሲይዙት እንደሚችሉ ገምቷል። በተለይም የሰነዱን ጠባቂው እጅ መግባት ከሰማ ወዲያ ለሀይወቱ ዋስትና እንደሌለው አውቋል። ይሁን እንጂ አልፈራም፤ አልደነገጠም። ሰእርሱ ሞት ማለት ከሚጠላው ብርሃን ተነጥቆ በሚናፍቀው የወሊማ እቅፍ ውስጥ ለዘለዓለም ማረፍ ነው። “እናም እየቀረበ ከመጣው ሞት ጋር መገናኘት ላይቀር በሀይወቴ ዝነኛ የሚያደርገኝን ታላቁን ጅብድ ለምን አልፈጽምም?” ሲል አሰበ።

“ሰዎችን መገደል ተላል ነው። ገዢን ሊያረክፍ ዝነኛ ሊያደርገው የሚችለው የአገዳደሉ አይነትና ብልሃት ነው” አለ ናፖሊዮን ከራሱ ጋር ሲመካከር። ቻርሊም ዝነኛና ታላቅ የሃገር ሃብት እንደመሆኑ እንደ መንገደኛ ተራ ሞት መሞት የለበትም። ገዳዩንም ጂቹንም ዝነኛና ታላቅ የሚያደርግ የክብር ሞት መሞት አለበት።

ለሰዚህም “በቲያትር መከፈቻ አለት በሚጫወትበት መድረክ ላይ እደፋዋለሁ!” ሲል ወሰነ።

የተናገረውን እንደሚፈጽመውም ቅንጣት ታክሏል አልተጠራጠረም። በግድያው ማግስት ጋዜጦች ይዘው የሚወጡት አስገራሚ ዜና፤ የወንጀል ምርመራ ፖሊሶች ግራ መጋባት፤ በአይነቱ በሀገሪቱ የመጀመሪያው ሰለሆነው የመድረክ ላይ ግድያ በሀዘብ ዘንድ የሚፈጠረው መደነት ታሰበውና ፈገግ አለ።

በዙም ሳይቆይ በእጁ የያዘውን ሲጋራ ረገጠና የፀሐይ መነጽሩን አስተካከሉ ሰለአስገራሚው ወንጀል አፈፃፀም እቅድ ለማውጣት ወደ ወሊማው መኖሪያ ቤቱ እየተጣደፈ ሄደ።

ሀንፃው ሥር ቆም ብሎ “አብነት እስመኞና ላኪ ድርጅቱ” የሚለውን ማስታወቂያ ሲመለከት ልቡ ደረቱ ውስጥ በደብታ ስትዘል ተሰማው። “አብነት” የሚለው ስም ለእርሱ ቅዱስ ነው። አንዝስ የሚል የግራ እግሩን እየጎተተ ወደ ሀንፃው ገባና ደረጃውን በዝግታ መውጣት ጀመረ።

ድርጅቱ ውስጥ በፀሐፊነት ተቀጥራ የምትሠራው ቅድስት መኮንን ደግሞ ከታይፕራይተሩ ጀርባ ተቀምጣ ማስቲካዋን እያናከች ታስባለች። ሰሞኑን የምትመለከተው ትርምስ እንቅጥልሽ ሆኖባታል። የድርጅቱ ባለንብረት የአቶ መንገሻ ጠባይ ተለውጦና በአካልና በመንፈስ ጠውልገው ስታይ አንድ ችግር እንደተፈጠረ ገምታለች። እንደ ቀድሞው በጊዜ ሥራቸው አይገቡም አረፋፍደው ሲመጡም ፒፓቸውን ነክሰው ቢሮው ውስጥ እየተንጎራደዱ ብቻቸውን ከመለፍለፍ በቀር ሥራ አይሠሩም። አብነትም ብትሆን ሥራ ሳትገባ ቀናት አልፈዋል። የድርጅቱ ንብረት እየተቆጠረና እየተመዘገበ ሲሆን ጉለሌ አካባቢ የሚገኘው የድርጅቱ የእቃ መጋዘን ሠራዊቶችም አብዛኞቹ ከሥራ መሰናበታቸውን ሰምታለች። የድርጅቱ ጠባቂ አቶ ሰዩም ብቻ በየቀኑ ይመላለሳል። የተፈጠረው ችግር ምን እንደሆነ እንቅጥልሹ ሊፈታላት አልቻለም።

የቢሮዋ በር ሲንኳኳ አልሰማችም። ቆይታ ከእንቅጥልፏ እንደባላች ሁሉ ብርግግ ብላ “ይግቡ” አለች። በሩ በዝግታ ሲከፈት አድሜው በሠላማዎቹ መጨረሻ የሚገመት ራስ በራ፤ መካከለኛ ቁመትና ቀጭን ሰውነት ያለው ሰው ከፊት ለፊቷ ቆመ። “ይግቡ፤ ምን ልርዳዎት?” አለች ግምባሯን ቅጭም እንዳደረገች። የሰውየው ገጽታ አዲስ አይደለም።

የከፈተውን በር በጥንቃቄ ከዘጋ በኋላ አጠገቧ ወዳለው የእንግዳ መቀበያ ወንበር ተጠግቶ አረፍ አለ።

“ምን ልርዳዎት?” አለችና ማስቲካ ማለመጧን ቀጠለች።
“አብነትን ፈልጌ ነበር የኔ እህት...”

ፀሐፊዋ ማስቲካ ማንኳን አቁማ ማሰብ ጀመረች። እንዲህ አይነት ሰው ከአብነት ጋር ምን ጉዳይ ይኖረዋል? ሲያዩት በኑሮ ብርቱ ከንድ የታሽ ምስኪን ይመስላል። ግምባሩ ላይ የሚታዩት የሀይወት መስመሮች የሀይወትን መራራ ጽዋ ተጎንጭቶ ፊቱን ያከፋተረ የምድር

ነስቋላ መሆኑን ይመሰክሩባታል። ማስቲካዋን እስሙሽችና “ለምን ነበር የፈለግኩት?” ስትል ጠየቀችው።

“በጣም አስቸኳይ ለሆነ... ለዚህ ድርጅት ጉዳይ ነበር። ሳምንቱን መላ ሰልክ እየደወልኩ ብሬልጋትም ላገኛት አልቻልኩም... ለመሆኑ በደግ ነው?” ሲል ስጋቱ እያስታወቀበት ጥያቄዋን በጥያቄ መለሰላት።

“አሃ... ተካልኝ ባልቻ ማለት እርሰዎ ነዎት?” ፀሐፊዋ ማስቲካ ማንኳን አቁማ በመገረም አስተዋለችው።

“አዎን እመቤት፤ እባክሽን እርጂኝ?”

“አብነት ሰሞኑን ሥራ አልገባችም?” ፀሐፊዋ መልስ ለመስጠት ጊዜ አልፈጀችም።

“እሱስ ይሁን... ግን በደህና ነው?” በተካልኝ ዐይኖች ውስጥ ስጋትና ጥርጣሬ አፈጠጡ።

“አይ... በደህና ነው። ድርጅቱን የሚመለከት ጉዳይ ከሆነና እንደሚሉትም አስቸኳይ ከሆነ የድርጅቱ ባለንብረት ከሆኑት ከአባቷ ከአቶ መንገሻ ጋር ለምን እይነጋገሩም?” አለች ፀሐፊዋ ለተካልኝ አስቸኳይ ጉዳይ መፍትሔ ያገኘች ስለመሰላት። ተካልኝ “መንገሻ” የሚለውን ስም ሲሰማ ግምባሩን ቁጥር አደረገና የጥላቻና የምሬት ስሜት በአፍታ ገጽታውን አጨለመው። ቆይቶም “የለም... የለም ማግኘት የምፈልገው አብነትን ብቻ ነው። ልትረጂኝ የምትችይበት መንገድ ካለ እባክሽን እርጅኝ” ሲል ተማጸናት።

ፀሐፊዋ ግራ ተጋብታ ከእግር እስከ ራሱ ስትመለከተው ቆየችና “እንጃ፤ ልረዳዎ የምችል አይመስለኝም። እንደሚያስታውሱት ባለፈው ጊዜ ሰልክ ደውለው ከነስምዎ ነገረውኝ እኔም ይህንኑ ነግራያት የማታውቅዎ በመሆኑ ልታነጋግርዎ ፈቃደኛ አልነበረችም” አለችው ሥራ የሚፈልግ ሰው መሆኑን እየገመተች።

“አሁን የት እንደምትገኝ ታውቂያለሽ?... እባክሽ የኔ እመቤት እንዳልኩሽ የምፈልጋት እጅግ ላጣዳፈ ጉዳይ ነው”

ፀሐፊዋ የሰውየው ሁኔታ ሰላማራት ፈጥኖ መልስ አልሰጠችውም። የመኖሪያ አድራሻዋንም ልትነግረው አልፈቀደችም። ዛሬ ጊዜ ማን ማንን ያምናል? ሰው የገዛ ጥላውን እየሸሸ የሚኖርበት ጊዜ ነው። የሚፈልጋት ለክፉ ይሁን ለደግ ፤ በምን ታውቃለች?

“እንጂ የት እንደምትገኝ አላውቅም” አለችው ፍርጥም ብዙ ተካልኝ አብነት የት እንደምትገኝ ፀሐፊዋ እንደምታውቅ ገምቷል። እናም በዋህ አልለቀቃትም። “በራሷ ጉዳይ ነው የምረጠውን አልኩሽ እኮ የኔ እመቤት... የውለታ ጉዳይ ሆኖብኝ ነው እንዲህ ያስቸገርኩሽ። ደግሞ ወደ ምድብ ሥራዬ የመመለሻዬ ጊዜ ካለፈ ሶስት ቀን ሆኖታል። ከዚህ በላይ አዲስ አበባ መቆየት አልቻልኩም... አየሽ በጣም አጣጥራለሁ ብርቱ ጉዳይ ነው” አላት ተስፋ የቆረጠና የተሰላች ገጽታውን እንዳጨፈገ።

“ጉዳይዎን ሊገልጽልኝ ይችላሉ?”

“አረ ብርቱ ሚስጥር ነው...”

“እንግዲያውስ ይቅርታ ያድርጉልኝና ልረዳዎ የምችልበት ምንም መንገድ የለም”

“ካልሆነ የቤቷን ስልክ ቁጥር ሰጥኝ”

“አልችልም የኔ ወንድም... ጊዜው እንደሚያደግብ የከፋ ነው። ሰዎች ሰዎችን የሚያምኑበት ጊዜ አይደለም”

“ግድ የለሽም? እኔን እመኝኝ?”

“እርሶም” ኮ እንደ እኔና እንደሌሎች ያው ሰው ነዎት” ፈገግ ብላ ፍንጭት ጥርሷን አሳየችውና ማስቲካዋን ማገዝ ቀጠለች።

“አየሽ... ለማንም የማልናገረው ጉዳይ በመሆኑ እኩ ነው...”

ፀሐፊዋ ይህ ሰው ከአብነት ጋር ሊናረው ስለሚችለው ሚስጥር ለማወቅ በጣም ጓጓች “ምንም ቢሆን ጉዳይዎን ካልገለጽልኝ አድራሻዋን ልሰጥዎት አልችልም” እዩ የአለቆችን የግል አድራሻ ለማይታወቅ እንግዳ ሰው መስጠት የአንዲት ሙያዋን የምታከብር ፀሐፊ ሥነ-ምግባር አይደለም... እና ግድ የለዎትም? የርሷ የተባለ ሚስጥር ሁሉ የኔ ነውና ጉዳይዎን ይንገሩኝ...” አለች በፈገግታዋ እያግባባችው።

ተካልኝ ባልቻ በቅሬታ ፈገግ አለና ራሱን በአሉታ ወዘወዘ። “ይህ እንኳን የሚቻል ነገር አይደለም እመቤት...” “እንግዲያው እኔም ልረዳዎት አልችልም”

በዝግታ ከመቀመጫው ተነሳና “አመሰግናለሁ” አላት። ፀሐፊዋ ማስቲካ ማላመጧን ትታ በጥርጣሬ ዐይን ስትመለከተው የሚያካህስ እግሩን እየጎተተ የቢሮዋን በር ከፍቶ ወጣ።

ከፊት ለፊቱ የመንገሻ የኔህን ቢሮ የተዘጋ በር ተመለከተ። አንዳች መጥፎ ትዝታ የተቀሰቀሰበት ያህል ቆም ብሎ ግዑዙን አንጨት በጥላቻ ዐይን አፈጠጠበት። በሃሳቡ ያንን በር አልፎ በሰፊው ቢሮ

ውስጥ በተሸከርከረ ወንበር ላይ የተቀመጠ ሥጋና አጥንት የለበሰ የሰው ሰዶሞን መኖሩን አሳዘነ ፈጠን ብሎ ደረሻውን መውረድ ጀመረ።

ከሀንግው ወልል ላይ ሲደርስ እንደገና ገጹን በቅሬታ ፈገግታ አፍክቶ መተከዝ ያዘ። አዎን ከዚህ ቦታ ላይ ቆሞ ነው አብነት እስከ መቃብር የማይዘጋውን ውለታ የጥሰችለት! አባቷ አቶ መንገሻ አሥር ብር የማያወጣ የድርጅቱን ንብረት በመስረቁ ከሥራ አሰናብተውት ስድስት ወር ሙሉ ሥራ አጥቶ ሲንከራተት ልጆቹ ራብን እያሉ ሲንጫጩበት ስራ ሚስቱ ጡቷ ደርቆባት ዐይን ሰውር እናቱ በተኛበት የቦንዳ አልጋ ላይ ጤ ጥሎ በስል ጥርሱ ሲያኝካቸው... በነፍሱ የደረሰችለት እዚህ ቦታ ቆሞ ነበር።

የሚያየውንና የሚሰማውን እስኪጠራጠር ድረስ በእጇ ላይ ያጠለቀችውን የወርት እምባር አውጥታ... ይህን ሽጦህ ለልጆችህ የሚቀምሱት ነገር ግላቸው... ምናልባት ሥራ እስከታገኝ አትራቡም ይሆናል... ነበር ያለችው።

ከሁለት ዓመታት በፊት አብነት ባደረገችለት ውለታ የቤተሰቡን ህይወት ማትረፍ ከቻለ በኋላ ሥራ ፍለጋውን በርትቶ ቀጠለ። እንዳሰበው ግን አልሆነለትም። ዘመድ የለውም? ረዳት የለውም? እናም ለጥ ባለ ሚዳ ላይ ብቻውን እንደቆመና በየማእዘኑ የሚያስገመግም ንፋስ በየአቅጣጫው እንደሚያላጋው ዛፍ በህይወት ብርቱ ቡጢ ግራና ቀኝ እየተላጋ ተንከራተተ።

አብነት የቸረችው እርዳታ ከመግጠሙ በፊት እርሱና ቤተሰቦቹ ዓግም በረሃብ ስለታም ጥፍር ከመፈጠጣቸው በፊት ሊያገኝ የቻለው በፊናንስ ፖሊስ ውስጥ በውትድርና መቀጠር ነበር። እየቀረበ ከመጣው ሲኳል እንዲያመልጥ ሕይወት የከፈተችለት ቀዳዳ ያ ብቻ ሆነ። ሳያቅማም ተቀጠረ።

የውትድርና ስልጠናውን እንደጨረሰም ለኮንትሮባንድ ቁጥጥር ሥራ ወደ አሰሳ ተላከ። አዲሱ ሥራውን በታማኝነትና በትጋት ለማከናወን ጣረ። የአብነት ውለታ ግን ለአንዲት ቀን እንኳን ተዘንግቶት አያውቅም። ልጆቿ ሚስቱና አሮጊት እናቱ በታወሱት ቁጥር አብነትም ከፊቱ ላይ ድቅን ትልበታለች። ሰው ሆኜ ውለታዋን እመልሳለሁ የሚል እምነት ግን አልነበረውም።

ይሁንና ባለፈው ወር መጀመሪያ ላይ እንደ እንግዳ ጉዳይ አጋጠመው የኮንትሮባንድ እቃ ጭናሶች የተባሉት አንዲት ቶታ ከሱፋን ኩምሩክ ተነስታ በእሳሳ አቋርጣ ለማለፍ ለትምክር እንድትቆም

ትእዛዝ ይሰጣታል። ቶሮታዋን ያሸነፈከር የነበረው ሰው ትእዛዙን በመጣሉ መኪናዋን በከፍተኛ ፍጥነት እያሸነፈከረ ያመልጣል። የአካባቢውን የፊናንስ ፖሊስ አዛዥ ሻምበልና እርሱን ጨምሮ ሶስት ሆነው በላንድሮቨር መኪና ቶሮታዋን ይከተሏታል።

ከብዙ ክትትል በኋላ ቶሮታዋ በጫነችው ዕቃ ከብደት ምክንያት የፖሊሶቹን ክትትል ማምለጥ ባለመቻሏ በውስጧ የነበሩ ሶስት ሰዎች ከመኪናዋ ወጥተው ተኩስ ይከፍታሉ።

ከክንትሮባንድ ሠራተኞች ሁለቱ ሲሞቱ ከፖሊሶቹ ወገንም ሁለቱ ይወድቃሉ። ተካልኝ ባልቻም ግራ እግሩን በአንድ ጥይት ተመትቶ ከፍፖሊሶን አምባው ጋር ይፋጠጣሉ። ናፖሊዮንን የት እንደሚያውቀው ያስባል “የአብነት አስመጪና ላኪ ድርጅት” ሠራተኛ መሆኑን ይጠራጠራል። በዚያች ቅጽበት አብነት ትታወሰውና በናፖሊዮን ላይ ያነጣጠረውን አፈሙዝ አውርዶ እንዲያመልጥ ይተወዋል።

ከዚያም በጥይት የተመታ እግሩን በጨርቅ አስሮ እያነከሰ ቶሮታዋ የድርጅቱ ንብረት መሆኗን ለማረጋገጥ ውስጧን መፈተሽ ይጀምራሉ። መኪናዋ ውስጥ ያገኘው ሰነድ ከፋኛ አስደንገጠው። በርግጥም ቶሮታዋ “የአብነት አስመጪና ላኪ ድርጅት” ንብረት ነች። መኪናዋ የጫነችውን የነፍስ ወከፍ የጦር መሣሪያ ዝርዝር ሲመለከት ደግሞ ባለበት ደርቆ ቀረ።

በያዘው ሰነድ ላይ የአብነትን ስም ሲመለከት ለእርሱና ለቤተሰቡ የዋለችው ውለታ ትዝ ብሎት አይኖቹ እንባ ማቅረር ይጀምራሉ። አሁን ደግሞ በርሷ ቤተሰብ ህይወት፣ ደህንነትና ንብረት ላይ በመጣ ከባድ ጉዳይ ውለታዋን የሚከፍልበት ቀን ስለመጣለት ተንበርክኮ የቆመበትን መሬት ሳመ። በእጁ የያዘውን ሰነድ አጣጥፎ ኪሱ በመክተት ወደ ካምፑ ተመለሰ።

ለህክምና ወደ ዳግማዊ ምኒሊክ ሆስፒታል መጥቶ በተኛበት ወቅት የገጠመው የመጀመሪያ ፈተና በአዲስ አበባ ወንጀል ምርመራ ፖሊስ ሻምበል በኩል የቀረቡለትን መሰቀለኛ ጥያቄዎች መመለስ ነበር። ሻምበል ስለ ሰነዱ የሚያውቀው ነገር እንደሌለ ቢያውቅም በክንትሮባንድ ሠራተኞችና በፊናንስ ፖሊሶቹ መካከል በቶደረገው የተኩስ ልውውጥ ወቅት ስላመለጠው ወንጀለኛ የሚያውቀው ነገር ሊኖር እንደሚችል ጠርጥሯል።

ሁለተኛውን ብርቱ ትግል የገጠመው ደግሞ ከጠበቀው ጋር ነበር። ያለበትን አድራሻ እንዲገኝ ያገኘው ጠበቃ የአብነት አስመጪና ላኪ ድርጅት የሆነ ጠበቃ መሆኑን በመግለጽ ስለ ሰነዱ ጠየቀው። ተጠራግረው ፖሊስ ግን ስለሚያውራለት ሰነድ የሚያውቀው ነገር እንደሌለ በማስረዳት አፋን ይሰበሰባል።

ጠበቃው ሊያምነው አልቻለም። ሰነዱ በእጁ ይገኛል ብሎ የገመተው የመጨረሻው ሰው እርሱ ነው። ስለዚህም ገንዘብ የማይከፍተው የሚስጥር ቁልፍ የለም ብሎ የሚያምነው ጠበቃ የአሥር ሺህ ብር የሳንክ ቼክ በንስቋላው ፖሊስ ፊት በመጻፍ ሰነዱን የሚሰጠው ከሆነ በዚያች ደቂቃ ውስጥ የአሥር ሺህ ብር ባለንብረት መሆኑን በመግለጽ ይፈታተናል።

ይህ ድርጊቱ ግን የተካልኝ ባልቻን ጥርጣሬ አባባሰው። ሰውዬው የወንጀል ምርመራ ፖሊስ ባልደረባ መሆን አለበት ወደሚል መደምደሚያ ደረሰ። በመሆኑም ስለ ሰነዱ የሚያውቀው ጉዳይ እንደሌለና በዚህ ዐይነቱ የወጀል ጉዳይ ውስጥ እጁን መክተት የማይፈልግ ምስክን የልጆች አባት መሆኑን በማስረዳት ሰነዱ በእጁ እንደሌለ በርግጠኝነት አሳመነው።

ግራ የተጋባው ጠበቃ ሲጋራውን እንደነከሰ እጆቹን ኪሶቹ ውስጥ ከቶ ማለብ ጀመረ። ያ በደም ያደፈ ሰነድ በወንጀል ምርመራ ፖሊሶችና በደህንነቶች በናፖሊዮን አምባውና በዚህ የፊናንስ ፖሊስ እጅ ካልገባ የት ደረሰ?

ይሄን ውስብስብ ጉዳይ መፍታት አልቻለም። ያም ሆኖ ግን ድል የርሱ ነች። ዋናው ነገር ሰነዱ ማንም እጅ አለመግባቱ ነው። በተስፋ እየፈገገ “ሰነዱ በኔ እጅ ነው!” አለ። ማን ከልካይ አለበት? በሥጋት የደነዘዘው የመንገሻ የኔህ ጭንቅላት ለአፍታም እንደማይጠራጠረው አመነ። አብነትም ብትሆን ትቀበለዋለች። ስለዚህ የሚፈልገውን ለማግኘት ከጊዜ ጋር መርጥ አለበት። የመንገሻም ይሁን የአብነት ጭንቅላት ረጋ ብሎ ለማሰብ ጊዜ ከማግኘቱ በፊት፣ የሰነዱ በማንም ሰው እጅ ያለመኖሩ እውነት ከጆሯቸው ከመድረሱ በፊት፣ ሰነዱ በእጁ መሆኑን አሳምኖ የአብነትን እጅና የድርጅቱን ቁልፍ ፈጥኖ መረከብ አለበት። ከዚያ በኋላ ሚስጥር ሆኖ ስለሚቀረው ጉዳይ የሚጨነቅ ይጨነቅበት ። ገጽታው በተስፋና በድል እድራጊነት እየፈካ ፖሊሱን ተሰናብቶት ወጣ።

ተካልኝ ባልቻ ከቆመበት የህንጻው ወለል ላይ ሆኖ ሲያሰብ ቆየና ከህንጻው ወጥቶ የአስፋልቱን ጠርዝ በመያዝ መንገዱን ቀጠለ።

ሳምንት ሙሉ አብነትን ፈልጎ ግጥሙ ገርዋታል። አሁን ደገዋ ቢርዋ ድረስ መጥቶ አጣት። ሃዚም የሰጠው ፈቃድ በመጠናቀቁ ሳያገኛት ወደ ምድብ ሥራው እንዳይመለስ ነበር ሰጋቱ።

ምዕራፍ ሃያ አራት

ጓይት ሃውስ ጓዳ ውስጥ ቻርሊ ተዘርሮ ከተኛበት ነቃ። ጭንቅላቱ ውስጥ የተጠመደው ፈንጂ ሊፈነዳ የተቃረበ እስኪመለሰው ድረስ ውጥረት ይሰማዋል፤ ሰውነቱ እንደ እሳት በሚፋጅ ትኩሳት ይቃጠላል፤ መላ አካሉ በላብ ተጠምቋል።

የሃያ ሁለት ዓመት የትዳር ጓደኛው የሆነችውን የቲያትር ጥበብ ፈትቶ፤ የሃያ ሁለት ዓመት ልጁ የሆነችውን ኪነት ቀብሮ እርም አውጥቶ በመድረክ ላይ ከተዘረረ በኋላ ተከታታዮቹን ሶስት ቀናት ያሳለፈው በንቂሴኮ አልጋ ላይ ነበር። መድረኩ ላይ ሲፈጠፈጥ ያበጠ ግምባሩን በመሀረብ አስር፤ በድካምና በህመም ስሜት የሣለ ሰውነቱን እየጎተተ ወደ ቤቱ የተመለሰውም ዛሬ ጠዋት ላይ ነበር።

ሊትል ቻርሊ ሁኔታውን ሲያይ ተደናገጠ። ቲያትር ቤቱ ውስጥ ተፈጥሮ ስለነበረው ትርምስ ሰምቶ ስለነበረ አባቱ በሰላም ወደቤቱ ይመለሳል የሚል ግምት አልነበረውም። ቻርሊ ውጭ በቆየባቸው ሶስት ቀናትም ውስጥ በጭንቀት እንደተሰቃየ በሃሳብ እንደተብከከነ ነበር የሰነበተው። ስለዚህም የአባቱን ወደቤት መመለስ ሲያይ ከጭንቀቱ ተገላገለ።

ቻርሊ ከአንቅልፉ ነቅቶ አልጋ ላይ ተንጋልሎ ሳለ ከሌላኛው ከፍል ድምጽ የሰማ ስለመሰለው ከተኛበት ሆኖ ጆሮውን አቀና።

“እንተ ግን ሊትል ለምን አባትህን አትመክረውም?” የሣራ ጋዴም ድምጽ ነበር።

“አባቴ የቃሉ ሰው ነው። የተናገረውን ከመፈጸም ወደ ኋላ የሚል አይደለም...” መለሰላት ሊትል ቻርሊ።

“እንደዚያ አትበል እንጂ ሊትል... ቲያትር ቤቱ እኮ ጠቅላላውን ተደናግጧል። እኛ ሆንን... የቲያትር አዘጋጅ ትላለህ፤ ደራሲውና አስተዳደሩ ጭምር ያልተረበሸ ማንም የለም። ሶስት ወር ሙሉ የመሪ ገፅ ብህሪዩን ድርሻ ሲያጠና ሰንብቶ ተውኔቱ ሊታይ ጥቂት ጊዜ ሲቀረው አልሠራም ይላል፤ ፖስተሩ በሰሙ ከተለጠፈ ስንት ጊዜው... ማስታወቂያው በራዲዮና በቴሌቪዥን ተላልፎ፤ የጥሪ ካርዶች ታድለው አሁን በመጨረሻው አልሠራም ማለት ልክ ነው?፤ ደግሞ የሚገርመኝ የነገሩ መዘበራረቅ። ደብል ካስቱ አፕራቢዮን ሆኖ ሆስፒታል ከተኛ ሳምንት ሆነው... እና ለምን አትመክረውም? ከሥራ

ያደርጋል... የሃያ ሁለት ዓመት አገልግሎትህ ከገብቼ ይቀራል አትለውም? አይሉ ወልደ ወልደ ጅራት ሲቀራት ሲሉ አሉ”
“በጀ”

“አይ ቻርሊ - ‘ሲያልቅ አያምር’ አሉ! ከነዚያ ሁሉ ዓመታት አገልግሎት በኋላ አሁን በመጨረሻው እንዲህ አድርጎ ተስፋ ይቀረጥ? በሆነ ባልሆነው መበሳጨት - በረባ ባልረባው ማኮረፍ፣ ሰውን ትንኝ አሳክሎ መናቅ ደግ ነው? ... ከተወኔቱ አዘጋጅ ጋር በምን እንደተጣሉ ታውቃለህ? አንተ እንኳን ቅድም የመሪ ገፅባህሪዩን ቃለ ተወኔት ስትጫወትልኝ አንድ ቦታ ላይ ስለ ተስፋ የሚያወራው አንድ አባባል አለ አይደል? ቆይ ምንድነው...”

“...አልሞትኩም እከ! ገና ነኝ! ትንፋሼን ጨርሼ አልሞትኩም! ወድቋል ብለው ደስ እንዳይላቸው..... ትንፋሼን ላስደምጣቸው! ይሄው የተስፋን ፀዳል ከገጼ ላይ ላለያቸው!..... ይሄው የሚለውን ነው?”

“ልክ ነህ ሊትል!... ይሄው አንተ እንኳን በደንብ ትጫወትሃለህ! ቃለ-ተወኔቱን በደንብ አጥንተሽዋል... በቃ፣ በዚህ ነው ከአዘጋጁ ጋር የተጣሉት! እዘጋጁ የተስፋን ላቅ ስቀህ አሳዩኝ ሲለው ቻርሊ አንድ ጊዜ የቁጭት፣ አንድ ጊዜ የምጸት፣ አንድ ጊዜ የትዝብት፣ አንድ ጊዜ ደግሞ የንቀት እያደረገ አዘበራረቀው ይቅር እንቅስቃሴውንና የገጽ ገለፃውን ቃለ-ተወኔቱን ማለት ቀፈፈው እንዴት ቻርሊ ግን ምን ነካው? በእውነት ጤነኛ ነው? ግን አንተ ምንው ብትመክረው ሊትል...”

“ዳዲ ከኔ ይልቅ ራሱ ለራሱ ያውቃል... እየኮረከመ ፊደል ያስቆጠረኝ፣ ህይወትን ያስተማረኝ ሽቅብ ተንጠራርቼ እንዲህ አድርግ ልለው አልችልም... አዝናለሁ ሣራ”
“ስማ ሊትል... አንተ ግን አላማህ ምን ለመሆን ነው?”
“ተዋናይ”
“እውነት?”
“ሹር!”
“ታደለህ”
“ሣራ፣ አንቺ ጎበዝ ተዋናይ ነሽ..... ግን ሙያውን ትወጅዋለሽ?”

“በደንብ ነዋ! በዚህ ዓለም ላይ የምኖረው ለሁለት ነገር ስል ብቻ ነው - ለቲያትር - ሥነ-ጥበብና ለዳንስ! ምናልባት ቻርሊ ነገርህ ይሆናል ሊትል... አባቴ ሀብታም ነጋዴ ነው ዘመዶቹ ሁሉ ብር አፍንጫቸው ድረስ ብፍ ነው! እኔ ተቀጥራ የምሠራበትን የወር ደሞዝ

በጥገርህ ግን ትሰቃለህ ዘ ይህንን ሥራ ሰጀምር ከአባቴ ተጣላሁ... ዘመዶቹ ሁሉ ጠሉኝ... ናቄኝ የራሳቸው ጉዳይ! እኔ የአይን እንጂ የእነርሱን ህይወት አልኖርም! ነጋ ጠባ ጭቅጭቃቸው ሲሰለቸኝ ከነቤቱም ጥየላቸው ወጣሁና በቻዬን ትንሽ ቤት ተከራየሁ! ለየህ እኔ አሁን ወደፈለገችበት አቅጣጫ ያለ ከልካይ እንደምትበር ወፍ ነፃነት ያለኝ ሰው ነኝ! ሙያውን አፈቅረዋለሁ... እናም ደስተኛ ነኝ”

“አባቴ ግን በሙያው ተስፋ የቆረጠ ይመስላል...”
“ቻርሊ የድሮው ቻርሊ እንዳይመስለህ! እኔ ሥራ እንደጀመርኩ ጊዜ በትዕግስቱና በታሪኩ የማደንቀው ለወጣቶቹ ተዋንያን ሁሉ አርአያ የሆነ አርቲስት ነበር! አሁን ግን ምን እንደነካው አላውቅም”
“እኔ ደግሞ ይገርምሻል እርሱ እንዲህ ተስፋ የቆረጠበትን ሙያ የነፍሴን ያህል እወደዋለሁ! ከልጅነቴ ጀምሮ ምኞቴ ሁሉ አርቲስት ሆኖ ለመኖር ነው...”

ቻርሊ ከተኛበት እንደምንም ያለ ሃይሉን አጠራቅሞ ተነሳና የበፍን ጉበን በሁለት እጁ ይዞ ሊትል ቻርሊ ላይ አፈጠጠበት! ላቡ በግንባሩ ላይ ይወርዳል! የአበጠው ግምባሩ ቆዳ በልዩ ጠቁሯል! ሰውነቱ በዝግታ ይንቀጠቀጣል! “ምን ስትል ነው የሰማሁህ ሊትል?”

“እንደምን ሰነበትክ ጋሼ... ተሻለህ?” አለችው ሣራ እጥፍጥፍ ብላ ከተቀመጠችበት አሮጌ ሶፋ ላይ ፈጥና በመነሳት! ቻርሊ ግን ዞር ብሎ እንኳን አላያትም

“አንተን እከ ነው የምጠይቅህ...” በልጁ ላይ ያፈጠጠት ዐይኖቹ አልረገቡም! ሊትል ቻርሊም አልመለሰለትም! ከሲጋራው ጭስ በሚያወጣቸው ቀለበቶች ላይ ዐይኖቹን እንደተከለ ዝም አለው

“እሺ እኔ ምን አደረኩህና ታኮርፈኛለህ ቻርሊ... እኔና የሙያ ባልደረቦችህ ምን በደልዝህ?” ሣራ ጋዴም ጣቶቿን እያፍተለተለች በሚማጸኑ ዐይኖቿ ትደባብሰው ጀመር

“ሁለተኛ ቅድም ያልከውን ደግመህ ስትል በሰማህ አንገትህን አንቄ ነው የምገድለህ! ገባህ? እንደ ቋንጣ ነው ዘልዝዬ የምስቅለህ!” የቻርሊ ድፍርስ ዐይኖች ከአርታቸው መውጣት ከንፈሮቹ መንቀጥቀጥ ጀመሩ

ሊትል ቻርሊ ሲጋራውን መሬት ወርውሮ ረገጠና በፍጥነት ተነስቶ ቆመ! “ምን አድርግ ነው የምትለኝ ዳዲ? ራሴን ካድ ነው

የምትለኝ? በውስጤ የሚገደውን እሳት በረዶ ነው ብለህ ሸፍጥ ነው የምትለኝ? አልችልም! አልችልም! ተዋናይ መሆን እፈልጋለሁ! መቶውን እወደዋለሁ። እና ይህንን እውነት መከድ አልችልም ዓፄ... የፈቀድከውን አድርገኝ... ይሄው ስትፈልግ ግደለኝ" ዐይኑን አፍጥጦ ፊት ለፊት ተጋፈጠው።

ቻርሊ በውስጡ መፍላት የጀመረ ደሙ በአፍታ ቀዘቀዘና እንደፈዘዘ ቀረዛ ቆይቶ በእንቅልፍ ልቡ እንደሚቃኝ ሰው ሆኖ ለራሱ ያህል አገተመተው "ይህንን ቃል ከሃያ ሁለት ዓመት በፊት እኔው ራሴ ብዬው ነበር፤ ዛሬ ደግሞ አንተ ደገምከው። እኔ በገዛብነት ሲኦል አንተ እንድትገባ አልፈልግም... እኔ ያባከንኳቸውን ዓመታት... አንተ እንድታጠፋቸው አልፈቅድም ሊትል!"

"ዓፄ..."

"ሊትል... ነጮች ምን እንደሚሉ ታውቃለህ? ከወጣት በልጣብልጥ ይልቅ የሽማግሌ ሞኝ ብልህ ነው ይላሉ። እና እባክህ ልብና ጆሮህን ሰጥተህ ስማኝ። እባክህ ለአንድ ጊዜና ለመጨረሻ ብቻ እኔ ብለህ አድምጠኝ... በመጨረሻው እድሜዬ አንተው ብቻ ነህ የቀረኸኝ... እና ስማኝ። ተዋናይነት የባህሪዬ ዘማዊነት ነው፤ ራሱን ራሱት ሁሉን መምሰል ነው። እቁም የለሽነት ነው፤ ነፃ ድህነት ነው፤ የእድሜ ኪባራ ነው፤ ቀን በሼሎ ማታ ቆሎ ኑሮ ነው ስማኸኝ ሊትል?"

"ጋሼ ቻርሊ..."

"ይቅርታ ሣራ፤ አንቺ ቆይኝ... አንተ የኔው ጉድ ስማኸኝ? ተዋናይ ሆነህ በራሱ ጭንቅላት የገዛ ሃሳብህን አታስብም፤ በገዛ ልብህ የገዛ እምነትህን አታምንም፤ ማንነትህን ምንነትህን እንደረሳህ የእድሜ ሸማህ ስትነትብጥ እስትንፋሱ ስትደክም ቀንህ የሰሸ ቀን ድንገት እንደ እኔ ትንቃሊ... ከጨለመ ትባንናለህ... እድሜህን ምን ስትወራ እንዳሳለፍከው እያሳቀህጥ እያስጨነቀህጥ እያስቆጨህ ትነሳለህ።"

"ሣራ ጋዴም ይህን ንግግር በትዕግስት ማስጨረስ አልሆነላትም። ቻርሊ ራሱ በእንገቱ ውስጥ ሽምቆ ጠልቆለት እስትንፋሱ ከመሰናበቷ በፊት የመጨረሻውን የሙት ዲስኮር የሚያስማ ሰው መሰላት።"

"ተው እንጂ ጋሼ ቻርሊ... ይሄ እኮ የራሱን አስተሳሰብ ነው። ለምንደነው የሊትልን ስሜት የምትጫነው? የራሱን የህይወት አቅጣጫ ፈለግ ራሱ አነፍን፤ እንዳይፈልጋት ለምንደነው ይህን ሁሉ መሰናክል

ከፊቱ የምታኖረው? ልክ እይደለህም ቻርሊ... ይሄ የምትለው ሁሉ ሀሳት ነው።" ሸንጧን ገትራ ሞገተችው።

ቻርሊ በምጽት ፈገግ ስለ። "አውቃለሁ ሣራ፤ አንቺ ምን ያህል መቶውን ከልብሽ እንደምታፈቅረው አውቃለሁ። በአንቺው ደርሶ እስክታይው ምን ብልሽ የህይወት ልምዴን እንደማታምኚው፤ ምክራን እንደማትሰሟው አውቃለሁ። 'ቲያትር የሞኝ ፍቅር ነው'፤ ያሻጅላል... ራሱ ያስረሳል። አንተ ግን ተጠንቀቅ ሊትል... ይህን እያዳመጥክ እምቢ ካልከ..." ንግግሩን ሳይጨርስ አንጠልጥሎ ተወው። ምንም እንደማያደርገው ያውቃል። ከልጅነቱ ጀምሮ አብሮ ያደገውን በሽታ በጠባል ብቻ ነው ያልሞከረው። በቁጣጥ በምክር፤ በዱላ ሊነቅልለት አልቻለም። ምን እንደሚለው ግራ ገብቶት አፋን እንደከፈተ ቀረ።

"ሣራ ከንጹን ያዝ እድርጋ ሰፋው ላይ አስቀመጠችው። ሊትል ቻርሊና እርሷ ከታጣፈው አልጋ ጠርዝ ላይ ተቀመጡ።

"እስኪ እሁን የሊትል ሃገር ይቆይና የአንተን እንጋጋር ቻርሊ። ያንተን ጉዳይ እንዴት አደረክ? ሁሉም እኮ ግራ ገብቶትና ተሰፋ ቆርጦ የሚጠብቀው የአንተን ውሳኔ ብቻ ነው። አለች ሣራ በሲጋት ዐይኖቿን እያስተዋለች።

የቻርሊ መልስ ቁርጥ ያለ ነው "ለቃሌ ባልታመን፤ ስሞሽና ስቀጥፍ አይተሸኝ ታውቂያለሽ ሣራ? በቃኝ ብያለሁ፤ በቃኝ!"

"ጋሼ... እባክህ ደጋግምና ረጋ ብለህ አስበው። የተውኔቱ መክፈቻ ጥቂት ጊዜ ሲቀረው? የኛን የሙያ ጓደኞችህን ድካምና... የሌሎች ባለሙያዎችን ብርቱ ጥረት ሁሉ እንዴት ዋጋ ታሳጣዋለህ?"

"እዘጋጃ ልከሽ ነው የመጣሽው ሣራ?"

"ተው እንጂ እንደሱ አትበል..."

"አምን እንደሚያወጣሽ አውቃለሁ... እና አማላጅ ሆነሽ ነው የመጣሽው? ለግልግል ነው የመጣሽው?"

"ጋሽ ቻርሊ ደግሞ ታበዛዋለህ... በእውነት ታበዛዋለህ..." ሣራ ለንቦጧን ጣል አደረገች።

"ራሱን ሥራው በይው። እርሱ ባለዲግሪ፤ ባለወረቀት፤ እንኳን ተውኔት አዲስ ሰማይና አዲስ ምድርን ፈጣሪ አይደለም? ራሱ ይሥራው" በመጨረሻው የመድረክ ሥራው ላይ የሆነውን ሲያስታውስ ሰሞኑን ደጋግሞ በጆሮው ላይ እየሙሽ ጭንቅላቱን ሲፈልጠው የቆየ ድምጽ በህሊናው ያስተጋባ ጀመር "መሃይም! መሃይም! መሃይም!"

“ራሱ ይሥራው... በቀደም መድረኩ ላይ እንደቆየኩ ግራ ገብቶኝ... ሃያ ሁለት ዓመት የተካኘኩበት የመምሰል ጥበብ ጠፍቶኝ... በተሰፋ መሳቅ አቅቶኝ... ሰማይ ምድሩ ሲዘርብኝ... ምን ብሎ እንደሰደደኝ ለምተሽ የለም?” ቻርሊ በቆጭት ከንፈሩን ነክሰው

“ደግሞ ምን አለኝ ልትል ነው?” ሣራ ቅንድሷን ሽቅብ ሰብሰባ አፈጠጠችበት። “ሰምተሻል ሣራ... እንደደግመው ትፈልግያለሽ? እኔ አዕምሮዬ ዞሮ ስንገገግድ መሃይም አለኝ... ይሄ የምሁር ጅምር... ጥራዝ ነጠቅ አውቀት የታጀለበት እንኮላ ራሱ... ሃያ ሁለት ዓመት በሠራሁበት መድረክ ላይ ቆሞ... መሃይም አለኝ...”

“እኔ ይህንን አልሰማሁም... ይልቅ ይህን ተወውና ውሳኔህን አሳውቀኝ”

“ቻርሊ ለቃሉ ታማኝ ነው በይወ... ንገረው... በቃኝ”

የሣራ ዐይኖች እንባ አቀረሩ። ለቻርሊ ከልቧ አዘነችለት። እንደ ሀይወቷ ዋነኛ ግብ አድርጋ በመረጠችው መሃያ ትልቅ ስምና ዝና ያተረፈ የመሃያ ባልደረባዋ ከረዥም ጊዜ አገልግሎቱ በኋላ ተሰፋ ቆርጦና ግራ ገብቶት እርጌው ሰፋ ላይ ዝናብ የመታው ዶሮ መሰሉ ስታሰተውለው አንጀቷ በሀዘኔታ ተላወሰ።

“ጋሼ በመጨረሻ... በመጨረሻ...” ንግግሯን ሳግ አፍኖ በውስጧ አነቀው። እንባዋ ግን ኩልል ብሎ ወረደ።

“አዎን ሣራ... በመጨረሻው እንዲህ ሆንኩ። የሃያ ሁለት ዓመት ትዳሬን ፈታሁ። ልጄን ቀበርኩ። ሰንኩን ዘመን ሲታምማት የኖረች ጥበብ በውስጧ ሞተች። እኔ ነኝ ያለ ባለተራ ደግሞ ከወደቀችበት ያንሳት፤ እስትንፋሱን እፍ ብሎ ደግሞ በተራው ነፍሱ ይዝራባት። በቃኝ ሣራ... በቃኝ”

ሣራ እንባዋን በሹራቧ እጅጌ እየጠራረገች ጫማዋን አድርጋ በርሳዋን ይዛ ተሳለች።

“ሊትል እባክህ ሸኘኝ...” እራ ብለሽ ሮሽሽ አልቅሽ የሚል ስሜት ታገላት። ከዚያ በላይ እዚያ ቆማ የቻርሊን ጣር ማየት አልፈለገችም።

“ደህና ሁኝ ሣራ... ሁላችሁም ደህና ሁት... በርቱ...” ሊሰናበታት ብድግ አለ።

“ቻርሊ” ድንገት ተወረወረችና እንገቱ ላይ ተጠምጥማ ስትሰቅ ብላ ታለቅሰች ጀመር። “ጋሼ በመጨረሻው... እንዲህ ሆንኩ?” እንባ ባቀረሩ ዐይኖቿ ትኩር ብሎ ተመለከታት። የዛሬዋን ሳይሆን የገንዘብን ሃራ። ወዚህ ተመጣ፤ የፊቷ ቆዳ ተሸብሽቦ የተካነችበት የመምሰል እውቀት ጠፍቷት... ግራ ገብቷት...”

“በርቼ ሣራ፤ በርቼ፤ እሁድ መጥቼ ዝግጅታችሁን እመለከታለሁ። ሃያ ሁለት ዓመት ሙሉ በተሳቀብኝ መድረክ ላይ የጥበብን ሞት እያየሁ... የፍቅርን ሞት እያየሁ... የወብትን ሞት እያየሁ መሳቅ እፈልጋለሁ። እኔም ለአንድ ቀን እያለቀሽኩ እስታለሁ” ለሰንብት የዘረጋችለትን እጇን ጨብጦ ወዘወዘው።

ሣራ ድንገት የረሳችውን ነገር አስታውሳ “ቻርሊ... ታፈ ኩልኩልት በጡረታ መሰናበታቸውን ሰምተሃል?” አለችው እንባዋን እየጠራረገች ከቻርሊ ገጽ ላይ የደሰታን ስሜት ለማንበብ እየጓጓች።

ቻርሊ ፈጥኖ አልመለሰላትም። በታፈ ኩልኩልት ጡረታ መገለል አልተደሰተም። የዘወትር ጭንቀታቸው ታሰበውና በሀዘኔታ ራሱን ወዘዘ። “አልሰማሁም ሣራ... በኪነት ትከሻ ላይ የተጫነ ጋን የሚያህል ጭነት ወረደ፤ በርሜል የሚያህለው እንዳይተካ ደግሞ ቀን ከሌሊት ፀልዩ” አላት በምጸት ፈገግ እንዳለ።

ሣራ የቻርሊን ሽሙጥ አልወደደችውም። ፈጥኖ ካለችበት በመንቀሳቀስ “ሊትል እባክህ ሸኘኝ...” አለችና በሩን አልፋ ወጣች።

ሊትል ቻርሊ ከተቀመጠበት ታጣፊ አልጋ ላይ ተነስቶ ወደ በሩ ሲያመራ ቻርሊ ከንዱን ያዝ አድርጎ አቆመውና ትክ ብሎ በሰሰት ይመለከተው ጀመር። ሊትል ለባቸው ሊንግረው ያሰበው ነገር እንዳለ ስለገመተ ወደ ሣራ ዞር አለና “እየሄድሽ ጠብቂኝ...” አላት።

አባትና ልጅ አንዳቸው በአንዳቸው ዐይን ውስጥ ጠልቀው ገብተው እርስ በርስ ይመራመሩ ጀመር። በሰውነት አቋምና በፈታቸው ገጽታ ፍጹም ተመሳሳይ ናቸው። በቅርብ ርቀት ካልሆነ በርቀት አንዳቸውን ከአንዳቸው መለየት ያስቸግራል።

ቻርሊ በዝግታ የሸሚዙን ቀልፎች ፈታና እንገቱ ላይ ለረዥም ዓመታት እስርት የኖረውን ባለ ኮከብ የብር ጌጥ ከእንገቱ ላይ አውልቆ ለሊትል ቻርሊ እስጨበጠው። ሊትል ግራ ተጋብቶ ዐይኖቿን

እያንከራተ አንድ ጊዜ የባሩን ጌታ አንድ ጊዜ አባቱን ይመለከት
ደረሰ።

“ሰለሴህ ጌታ ብዙ ጊዜ ጠይቀኸኝ ብዙ ጊዜ ብዙ ነገር
አስጠንቄሃለሁ። አይደለም ሊትል?”

“አዎን ዳዲ... ግን እኮ...”

“ይህን ጌታ... ይህን የማንነትህን ማሰታወሻ ... በእንገትህ ላይ
የማጥለቂያው ጊዜ አሁን ነው...”

“ዳዲ...” ሊትል አንድ ሺ ጥያቄዎች ለመጠየቅ አትን
ከመከፈቱ ቻርሊ አቋረጠው።

“ሊትል! አሁንም ዘወትር የምነግርህን እደግመዋለሁ ... ሰው
ሁን! እወድሃለሁ።” ትከሻውን አቅርቦ ግምባሩን ሳመው።

ሊትል በእጁ የያዘውን ጌታ እያስተዋለ ፈዞ እንደቆመ ቻርሊ
ትከሻውን ገፋ አድርጎ “ሂድ ሊትል! ሣራ ትጠብቅሃለች” አለው።

ሊትል ከሰመመች ነቅቶ ራሱን ወዘወዘና በፍጥነት እየተራመደ
ወደ ሣራ አመራ።

ቻርሊ በሩ ላይ እንደቆመ ሊትል ቻርሊና ሣራ ጋዴም ከንድ
ለከንድ ተቆላልፈው በከረከንቹ መንገድ ላይ በዝግታ እየተራመዱ
ለዐይን እስከርቁ ድረስ አስተዋላቸው። ለራሱ ብቻ በሚሰማው
ድምጽም “ሊትል... አንተ የመጨረሻ ንብረት! እወደሃለሁ!” ሲል
አገተመተመ።

ምዕራፍ ሃያ አምስት

በአዲስ አበባ ወንጀል ምርመራ ፖሊስ ጽ/ቤት ቅጥር ግቢ
ውስጥ ባለው ቢሮው ውስጥ ተቀምጦ አንድ ፋይል ያገኘባል።
ሻምበል መብራቱ። የእጅ ሰዓቱን ተመለከተ፤ ከጠዋቱ 3:30 ሰዓት
ጠረጴዛው ላይ የተቀመጠውን መጥሪያ እንደተጫነ ቢሮው በር ላይ
የነበረው ፖሊስ ፈጥኖ ወደ ውስጥ በመግባት ሰላምታ ሰጥቶ በተጠንቀቅ
ቆመ።

“ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ የሚመጣውን እንግዳ ያለ ምንም
ጥያቄ ፈጥህ እንድታስገባው።”

“እሺ ጌታዬ” ወታደሩ በሩን ዘጋና ወጣ።

በአሰላ አካባቢ በፊናንስ ፖሊሶችና በኮንትሮባንዲስቶች መካከል
በተፈጠረው ግጭት ህይወቱ የጠፋችውን የፊናንስ ፖሊስ ደም
ለመበቀል ከየአቅጣጫው የሚደረግበት ግፊት በመጨመሩ ተወጥሯል።

ጉዳዩ እስከዛሬ ያለአንዳች አጥጋቢ ውጤት በመጓተቱ
በሀገሪቱ የወንጀል ምርመራ ሥራ ላይ እምነት እንዳይኖራቸው ያደረገ
መሆኑን በመግለጽ ታላላቅ ከተባሉት ባለስልጣኖች ውስጥ ብዙዎቹ
አለቆቹን አውግዘዋቸዋል። ለርሱም በተዋረድ ያለቆቹ ወቅሳና ዘለፋ
እንዲሁ ደርሶታል።

ሻምበል መብራቱ ይህን በእንጀራው የመጣ መሰናክል አልፎ
የፖሊሳዊ መያወን ውጤታማነት ለማሳየት ወንጀሉ ተፈጻሚ ከተባለበት
ጊዜ ጀምሮ ቀን ተሌት እንደሮጠ ነው። ስለወንጀሉ አፈፃፀም ቴክኒካዊ
መረጃዎችን በብስላይ፤ ከወንጀሉ ጋር ግንኙነት ሊኖራቸው ይችላሉ
ያላቸውን ሰዎች በጥብቅ ተከታትሏል - ተጨባጭ ፍንጭ ማግኘት ግን
አልቻለም።

ወንጀሉን ፈጽሟል ብሎ የሚገምተው ናፖሊዮን አምባውን
ነው። ከብዙ ውጣ ውረድና አስቸጋሪ ትንታኔ በኋላም ናፖሊዮን
አምባው ከረን ላይ በተደረገ ጦርነት አልሞተም ወደሚል ድምዳሜ
ደርሷል። ከዚህ አንጻር ደግሞ ናፖሊዮንን በህይወት አይተነዋል የሚሉ
ሰዎች ግን አላጋጠሙትም።

የወንጀላቸው እናት ነች የተባለችው ሴት ስለ ልጇ በህይወት
መኖርም ይሁን መሞት የምታውቀው ነገር እንደሌለ እየማለችና
እየተገዙት ቃሏን ሰጥታለች። በተኩሱ ልውውጥ ወቅት በህይወት

የተረፈው የፊናንስ ፖሊሲ በበኩሉ ከአየር ወለድ መዝገብ ቤት የተገኘውን የናፖሊዮንን ፎቶግራፍ ተመልክቶ ያመለጠው ወንጀለኛ ይህ አይደለም ሲል በርግጠኝነት ተናግሯል።

ከእነዚህ መረጃዎች በተግራሪ ደግሞ ከፖሊስ ጠቅላይ መምሪያ በአሻራ ኤክስፐርቶች የተሰጠው ማረጋገጫ፣ ከመኪናዎ ልዩ ልዩ ክፍሎች ላይ የተወሰደው አሻራ ናፖሊዮን አምባው በአየር ወለድ ሠራዊት ውስጥ ሲቀጠር ከሰጠው አሻራ ጋር አንድ መሆኑን በማረጋገጥ፣ ናፖሊዮን አምባው ከሁለት ዓመት በፊት በጦር ግንባር ሞቷል የሚለውን እምነት ውድቅ ያደርገዋል።

ሻምበል መብራቲ የናፖሊዮንን ፈለግ ለማጥፋት ሦስት የትኩረት ነጥቦች ሊሆኑ ይገባል ብሎ ባመነባቸው ሰዎች ማለትም በናፖሊዮን እናት በተካልኝ ባልቻና በጠበቃው ህይወት ዙሪያ የመረጃ ሰዎችን በማሰማራት ክትትሉን የቀጠለ ቢሆንም ከአንዳቸውም ላይ ከወንጀለኛው ጋር ግንኙነት ሊኖራቸው ይችላል የሚያስኝ ፍንጭ ሊያገኝባቸው አልቻለም። የወንጀለኛውን ማንነት ለማወቅ ያደረጋቸው መከራዎች ሁሉ ውጤት አልባ በመሆናቸውም ተስፋ ወደመቁረጡና ራሱንና ፖሊሳዊ መያወን ወደመጥላት ተቃርቧል። በተለይ እለት ተለት ስልክ እየደወሉ የሚዘልፉትንና የሚያስጠነቅቁትን ባለስልጣኖች ስድብና ዛቻ መስማት እንገሸገሹታል። አሁን የመጨረሻውን መከራ ለማድረግ በዝግጅት ላይ ነው። ይህ እቅዱ የማይሳካለት ከሆነ ግን የርሱ ነገር አበቃለት።

ከፊት ለፊቱ የተዘረጋውን ፋይል አጠፈና ጠረጴዛው መሳቢያ ውስጥ ከተተው። ብዙም ሳይቆይ ጠበቃው አቶ ሰዩም የቢሮውን በር አንኳኩቶ ገባ። በገዱ ላይ የወትሮው ንቃትና ፈገግታ አይታይበትም። ሻምበሉ ይህን ያስተዋለው ጠበቃው ገና የቢሮውን በር እንደረገጠ ነው። አሰሳ ላይ ከተፈጸመው ወንጀል ጋር ግንኙነት አለው፤ የወንጀለኛውን ማንነትና ወንጀለኛው ያለበትን ቦታ ሊያውቅ ይችላል ይሆናል የሚለው የሻምበሉ ግምት ከቀን ወደ ቀን እየጨመረ ቢሄድም ማስረጃ በማጣቱ ግራ ተጋብቶ ሰንብቷል።

ሻምበሉ ፈጥኖ ከመቀመጫው በመነሳት የሞቀ ሰላምታ ሰጠው። ጠበቃውም የውሸት ፈገግታ ለማሳየት እየሞከረ የሻምበሉን ሰላምታ ከመለሰለት በኋላ ግምባሩን ቅጭም እንዳደረገ ወንበር ስቦ ተቀመጠ።

የጠበቃው ጭንቀት ገዱ ላይ በጉልህ ይነባባል። ሻምበሉ ትላንትና ስልክ ደውሎ ሊያነጋግረው እንደሚፈልግና ጠዋት ቢሮው እንዲመጣ ከጠየቀው በኋላ መንፈሱ ተረብሷል። ፖሊሶች

በአተረጎሙ ወንጀል የተጨበጠ ማስረጃ ያገኙ ስለመሰለውና የእርሱም እጅ በጉዳዩ ውስጥ ያለበት መሆኑ በአቀደረሰበት ሊያስሩት እንደፈለጉ በመገመቱ መላውን ሌሊት እንቅልፍ በወይኑ ሳይዘር ሲወራጭ ነው ያደረው።

ሳምንቱን መላ የመንፈስ እረፍት አልነበረውም። ተካልኝ ባልቻ አብነትን ለማግኘት ያደረገው መከራ ሚስጥር ምን እንደሆነ ሊያውቅ ባለመቻሉ የምኞቱን መፈጸም ተጠራጥሯል። አሁን ደግሞ ሻምበሉ ይፈልገዋል። ለምን ጉዳይ እንደፈለገው እስኪገልጽለት ድረስ ዘና ብሎ መቀመጥም ይሁን ዐይኖቹን ማየት አልደፈረም። ይህ የባህሪ ለውጥ ደግሞ የሻምበሉን ጥርጣሬ በማጉላት የመጨረሻ መከራውን እንዲገፋበት ህሊናውን እያነቃ አጃገነው።

ስለ ሥራ፣ ስለጤንነቱና የተለያዩ ቀላል ጉዳዮች ሲያጫውተው ቆይቶም “ዛሬ ጦራሁህ እንኳን ደስ ያለህ ልልህ ነው...” አለ ሻምበሉ ፈገግታውን በገዱ ላይ እያሞቀ።

“በአምላክህ ምን ተፈጠረ ልትለኝ ነው?” አለ ጠበቃው በተጠራጣሪ ዐይኖቹ ሻምበሉን እየመረመረ።

“የመኪናህ መብራቶች ወላልቀው በመወሰዳቸው እጅግ አዝነህ ፖሊሳዊ መያቸንንም ስታንኳሰሰብን ነበር...” የሻምበሉ ፈገግታ አሁንም በገዱ ላይ ይጫወታል።

“እና... ምን አዲስ ነገር ተፈጠረ?” ጠበቃው በመገረም ይመለከተው ጀመር።

“የመኪናህን ዕቃ የሰረቁት ሌሶች ሊያሻሽሉ ላይ ታች ሲሉ በፖሊሶቻችን እጅ ወድቀዋል... የምስራች!”

ጠበቃው ፈጥኖ አልመለሰለትም። የተጠራበትን ምክንያት ሲረዳ ሌሊቱን መላ እንቅልፍ አሳጥቶ ሲያስጨንቀው ያደረ ሃሳብ ቀስ በቀስ እንደ ጉም እየተበተነ ከውስጡ ተኖ ሲወጣ ታወቀው። “እናንተ ፖሊሶች እኔ ተአምረኞች ናችሁ። ከእነዚህ ሁሉ ቀናት በኋላ እንዴት ተሳካላችሁ? እኔግ ተስፋ ቆርጫ የተሰረቁትን ዕቃዎች በመላ በአዲስ ከተካሄደው ሳምንት አለፈ” በማለት መገረሙን ገለጸለት።

“እና የጦራሁህም የምርጥ ፖሊሶቻችንን የሥራ ውጤት እያደነቅክ ንብረቶችህን እንድትረከብ ነው”

“አመሰግናለሁ ሻምበሉ” የጠበቃው ገጽታ ፈካዊ የመኪና ዕቃዎች ጉዳይ ከቆም ነገር የሚጻፍ አይደለም። እንኳንም ሲያስጨንቀው ያደረው ሃሳብ እውነት አልሆነም። “ትዕግስት ግሩም ነገር ነው ጃል!... በችኩልነት ተግባራችሁን በመንቀፈ ባይሆን ጠርመሳውሰኪ አቀጣለሁ።” የታሰረ አንደበቱ እየተፍታታ በራሱ ፊዝ ራሱ ሲሰቅ ሻምበሉም ተከተለው።

“አየህ በፖሊሳዊ ሥራ ዋናው ነገር ትዕግስት ነው... የጊዜ ጉዳይ እንጂ ማንኛውም ወንጀል እንደተቀበረ አይቀርም። አሁን በቀደም ያጫወትኩህ የዚች ግቢያችን ውስጥ የቆመች ቶቶታ ጉዳይ ትዝ እይለህም?”

ሻምበሉ አሰሳ ላይ ወደ ተፈጠረው ወንጀል ጉዳይ ገብቶ ውይይት የሚከፍትበት ቀዳዳ በማግኘቱ ፈጥኖ ተጠቀመበት።

“የ... የቷ ቶቶታ?” የጠበቃው ገጽታ በአፍታ ጽልመት ለበሰ፤ አንደበቱም እንደመተሳሰር አለ።

“ምንው እንኳን አሰሳ አካባቢ ወንጀል የተፈጸመባት” አለ ሻምበሉ ጉዳዩን በሁለት ጓደኞች መካከል የሚደረግ ተራ ጨዋታ ለማስመሰል ያለውን ፖሊሳዊ ጥበብ እየተጠቀመ።

“አዎን፤ ልክ ነው። አራት ሰው ሞተ ነው ምናምን ያልከኝ...”
“በትክክል አስታውሰሃል... አንደዚያ የተወሰነውን የወንጀል መረብ እንኳን ከጊዜ ጋር ልንበጣጥሰው ችለናል ። የወንጀለኛውም ማንነት ታውቋል።”

ጠበቃው አንዲት ቃል መተንፈስ አቅቶት ከተቀመጠበት እንደደነዘዘ ቀረ። ትናንሽ ዐይኖቹ ብቻ ሻምበሉ ፊት ላይ እየተንከባለሉ ይቆሰጩታል። ደካሙ ሁሉ ምኞቱ ሁሉ እንደ አንጓይ ካብ ሲደረባ ታየው። የአብነት አስመጭና ላኪ ድርጅት ባለቤትነቱ የአብነትን እጅ የመጨበጥ ሀልሙ ቅዠት መሆኑ ታየው። በወንጀሉ ቀጥተኛ ተጠያቂም ባይሆን በተዘዋዋሪ መንገድ አፍንጫው ድረስ የተነከረ በመሆኑ የራሱም ደህንነት አጠራጠረው። እጅግ ብዙ ዘግይቶ “ወንጀለኛው ተያዘ ማለት ነው?” ሲል የርሱ ባለሀን ድምፅ ጠየቀው።

ሻምበሉ የጠበቃው እጅ በወንጀሉ ውስጥ መነከሩን ገጽታውንና እንቅስቃሴውን በመመልከት አረጋገጠ። “አልተያዘም፤ በቅርቡ ግን እጃችን እንደሚገባ ፍጹም እርግጠኞች ነን”

የጠበቃው አንደበት እንደ ተቆለፈ ቀረ። የጊዜ ልዩን ፈጣን ምት እያዳመጠም በፀጥታ ተቀመጠ።

“... እና እንዳልኩህ... ለፖሊሳዊ ሙያ ዋናው ጉዳይ ጊዜና ትዕግስት ነው። ይህ አሰሳ ላይ ተፈጸመ የምልህ ወንጀል መያዣ መጨበጫ የሌለው በመሆኑ የወንጀለኛውን ፈለግ ብዙዎቻችን እንደርስበታለን የሚል እምነት አልነበረንም... ጊዜና ትዕግስት ግን ሁሉን እንደ መስተዋት ወለል አድርገው አሳዩን - የዚህ ወንጀል ፈፃሚ ናፖሊዮን ይባላል!”

ጠበቃው አንዳች የኤሌክትሪክ ሞገድ በአካሉ ያለፈ ያህል ከመቀመጫው ብድግ ብሎ ተመልሶ ተቀመጠ። ለሻምበሉ ይህ አንድ ታላቅ ድል ነበር።

“ምንው አቶ ስዩም... ደህና?” አለ ሻምበሉ ግምባሩን ቅጭም አድርጎ። የጠበቃው የተቆለፈ አንደበት ለመፈታት ጥቂት ጊዜ ወሰደበት።

“አይ...ይ... ይህ የምትለኝ ሰው ነጭ መሆን አለበት” አለ ፈጥኖ እጆቹን ወደ ኪሱ በመላክ ሲጋራና ክብሪት እየፈለገ።

ሻምበሉ የወሸት ሳቅ እየሳቀ “መደንገጥህ እያስደንቀኝም” እኔም ይህንን ስም ስለማ እንዳንተው በድንጋጤ ከመቀመጫዬ ተነስቻለሁ። ባይገርምህ ይህ ሰው ኢትዮጵያዊ ነው... የአየር ወለድ ሠራዊት አባል የነበረ ወታደር...”

የጀመረውን ሳይጨርስ ጠበቃው ፈጥኖ አቋረጠው “ታዲያ ለምን አልተያዘም?”

ሻምበሉ ፈገገ እያለ “አሁንም ትንሽ የጊዜና የትዕግስት መስዋእትነትን እንድንከፍል ፖሊሳዊ ሙያችን ግድ ይለናል። አየህ፤ የሰውየውን ማንነት ብናውቅም እስከአሁን አድራሻውን ልናገኝ አልቻልንም...”

ጠበቃው ይህን የምሥራች ሲሰማ በውስጡ እየሞተ ያለው ተስፋ እንሰራርቶ ነፍሱ ሲዘራ ታወቀው። “አድራሻውን ማግኘት አልተቻለም ነው ያልከው?”

ሻምበሉ ፈጥኖ መልስ አልሰጠውም። በረጅሙ ሲተነፍስ ቆየና “አዎን፤ አዲስ አበባ ውስጥ ለመኖሩ እርግጠኞች ብንሆንም... ቀን

ክሊሊት በመብራት ፈለገን ልናገኘው አልቻልንም። በየከላውና በየከፍሉ ሃገሩ ለሚገኙ የፖሊስ ሃይሎች ሁሉ ፎቶግራፋችን በትኩረት እውን ጥገናው ትግራችን ምን እንደሆነ ገብተዋል? ወንጀለኛው አዲስ አበባ ከተማ ውስጥ ከተደበቀ እስከ ምጽአት ልናገኘው አገችልን።

“ታዲያ ምን አበባችሁ?”

“ምንም ወንጀለኛው ከተደበቀበት ጎራ ወጥቶ እንዲንቀሳቀስ ሰብሌ ገብተን እንጸልያለን” አለ ሻምበሉ።

“አምላክ ይርዳችሁ” አለ ጠበቃው የውሸት ፈገግታ እየሞከረ።

“አሚን።” ሻምበሉ እየተንከተከተ ከጣራ በላይ ሳቀ። ጠበቃው ግን በዚህ ቀልድ አብሮ መሳቅ አልሆነለትም። በህሳብ እንደሞለለ በቅንቀት እንደተሸማቀቀ ሲጋራውን ሲያጨስ ቆየና ሰዓቱን መልክት አድርጎ “አመሰግናለሁ ሻምበል፣ ዕቃውን መረከብ እችላለሁ?” ሲል ጠየቀ።

“በሚገባ እንጂ።” ለሁለተኛ ግን መኪናህን አጉል በታ አቁመህ ብዙ እንዳትርቅና ዳግመኛ ፖሊሳዊ ተግባራችንን እንዳታወግዝ...” አሁንም ከጣራ በላይ ሳቀ።

“ኧረ አይለምደኝም ሻምበል፣ ላጠፋሁትም እክሳለሁ” ጠበቃው አፋ ቢንተባተብም በህሳብ ከፖሊሱ ርቆ ከፍፖሊዮን አምባው ጋር ይወያያል።

ሻምበሉ እነሱትኛ ወረቀት ላይ ማስታወሻ ጽፎ ጠረጴዛው ላይ ያለውን መጥሪያ ሲጫን በር ላይ የቆመው ፖሊስ ፈጥኖ ገባ። ሻምበሉ ማስታወሻውን እያቀበለው “ይህን ማስታወሻ ይዞ ግምጃ ቤት ሂድና ንብረታቸውን እስረከባቸው” በማለት ትዕዛዝ ሰጥቶ ጠበቃውን ከሞቀ ሰላምታ ጋር የቢሮውን በር አሳልፎ ሸገው። ፈጥኖም ወደ መስኮቱ በመጠጋትና ቁልቁል በማየት የጠበቃውን እንቅስቃሴ ይከታተል ጀመር።

ጠበቃው የተረከበውን ንብረት ከመኪናው ዕቃ መጫኛ ውስጥ አሰጥቶ ከቆለፈ በኋላ የመኪናውን ሞተር እስከሰቆ በፍጥነት ተፈተሰ። ከዚያ ግቢ በሰላም መውጣቱን ያረጋገጠው የምንሊክ አደባባይን አቋርጦ የቸርችል ጎዳናን ቁልቁለት ሲያያዝ ነው።

አሁንም እቅዱን ለማሳካት ትንሽ እድል ያለው ለመሆኑ ተስፋ አድርጓል። ናፖሊዮን በጨለማው ክፍል ውስጥ አርፎ ከተቀመጠ ሻምበሉ እንዳለው እስከ ምጽአት ፈለጉን ሊያሸቱ እንደማይችሉና ምጽአት ደግሞ ለጠበቃው መቼም የማይደርስ ቀን መሆኑን አምኗል። ያ የሰው ጭራቅ እግሩን ሰብሰቦ ይቀመጣል? ያም ሆነ ይህ ትልቅ ሰው

የመሆን ሀልሙን እውን ለማድረግ በቀረቸው ዕድል ለመጠቀም ናፖሊዮን አምባውን ማግኘት ይኖርበታል። ጊዜ ሲያጠፋ ፖሊሶች ወንጀለኛ መሆኑን እንደደረሱበትና ማንነቱን እንዳውቁም በማስረዳት ካለበት እንዳይንቀሳቀስ ማስጠንቀቅ አለበት።

ቤሐራዊ ባንክ ደርሶ የመኪናውን መሪ ወደ ቀኝ በማጠፍ የሰንጋተራን አቅጣጫ ሲይዝ የአብነት አስመጭና ላኪ ድርጅትን ቁልፍና የአብነትን እጅ ለመጨበጥ ካቀደ ወዲህ ያጋጠመውን ችግርና ፈተና ሁሉ አስታውሶ በቅሬታ ፈገግ አለ። መሰናክሎችን ሁሉ አልፎ አሸንፍኩ ሲል አሁን ደግሞ የፖሊሶቹ ወደ ወንጀሉ ፈፃሚ መቃረብ አስደነቀው። በእቅዱ መሠረት ከሦስት ቀናት በኋላ “የአብነት አስመጭና ላኪ ድርጅት” ባለንብረት የሆኑት አቶ መንገሻ ድርጅቱን ለጠበቃው በስጦታ ማስተላለፋቸውን የሚያረጋግጠውን ሰነድ በሶስት እማኞች ፊት ይፈርማሉ - እሁድ! በመጭው ሳምንት ውስጥ የስጦታው ውል በፍርድ ቤት ይጸድቃል። ከዚያ የአብነትን እጅ ሳትወድ በግድ ይጨብጣል። የዚህ እቅድ ፍጻሜ በጣት የሚቆጠሩ ቀናት ብቻ ሲቀረው የፖሊሶቹ ዘራፍ ማለት ምንድነው?

መኪናውን አርቲስቲክ ማተሚያ ቤት በር ላይ አቁሞ በእግሩ መንደር ውስጥ ገባና ግራ ቀኝ ተገላምጦ ናፖሊዮን የሚኖርበትን የአጥር ግቢ በር ገፋ አድርጎ ወደ ውስጥ ገባ።

ሻምበል መብራቱ ጠበቃው ከፖሊስ ጣቢያው መኪናውን አስከትቶ ከወጣበት ቅጽበት ጀምሮ የሲቪል ታርጋ በተለጠፈበት በልሰዋለች መኪና ከኋላው ተከትሎታል! ስለዚህም ጠበቃው የናፖሊዮንን የአጥር በር ከፍቶ ሲገባ በርቀት ይመለከተው ነበር።

ምዕራፍ ሃያ ስድስት

ዘወትር በፈጣታ ያጌጥ የነበረው ገጽታዋ በፍርሃትና በሽብር ደብዝቧል። ፈርመም ያለው አካሏ ውሃ እንደገባው አሞሌ እለት ተለት እየሟሸሸ መንምኗል። መንጋትና መምሸታቸውን በውል በማትለያቸው የመጨረሻዎቹ ቀናት የመኝታ ክፍሏን ቆልፋ አልጋዋ ውስጥ እንደተወሸቀች ሰበብቶች። ከሰዎች በመራቅና ጠረፍቸውን በመሸሽ የመንፈስ ሰላም የምታገኝ መስሏት ነበር። ያለበትው አልተሳካም። በያንዳንዱ ሰከንድ ዐይናቸውን አፍጥጠው ከሚታገሏት እውነታዎች ጋር መጋፈፍ የግድ ነበር። የራስ ቅሏ የፈነዳ እስኪመስላት ድረስ የሃሳብ ናጻ ህሊናዋን እየፈለጠ የአፍታ እጩታና ሰላም ነሳት። ፀጉሯን እየነጨች ሰው ከገዛ ህሊናው ሸሽቶ የት ይደርሳል? እያለች ብቻዋን በመጮህ ሁለት የእንቅልፍ እንክብሎች ትውጥና ከጥቂት ደቂቃዎች ቆይታ በኋላ በእንቅልፍ ትወሰዳለች። ይህ ግን መፍትሔ አልሆነችም። ከእንቅልፏ በነቃች በጥቂት ደቂቃዎች ውስጥ ደግሞ ወደ ቀድሞው ሃሳብና ጭንቀት ተመልሳ ትገባለች - አብነት መንገሽ።

የየዕለቱ ግጭቷ ውጫዊውን ዓለም፣ ሰዎችን፣ ህይወትንና ተፈጥሮን በመጥላት በምሬት መንገፍገፍ፤ ውስጣዊ የሰሜትና የሃሳብ ተቃርኖዎቿን መዳኘት ነው።

አበ... ዳግም እንደማትነሽ ሆነሽ መውደቅሽን ታውቂያለሽ? እንደሻማ እየቀለጥሽ ማለቅሽስ ይሰማሻል? ለምን ብለሽ ራስሽን እንዳትጠይቁ ህሊናሽን ምን አደነዘዘው? ዐይናችሽን ገልጠሽ እንዳታይ ምን የምትህት በርኖስ ጀባው? የገዛ ህሊናዋ በወቀሳ ይለዘለዘታል። ፍቅር ከህይወት በላይ ነው? ወይንስ ራሱ ፍቅር ህይወት ነው?... ቃልስ ቢሆን ምንድነው? ከትናጋችን አፈትልኮ በአየር ውስጥ አየር የሚሆን ትንፋሽ አይደለም? ቃል ከህይወትና ከህልውና በላይ ነው? ወይስ ቃል ለህይወት ነው? የማይጨበጥ ተስፋስ ምንድነው? ተሰፋ የህይወት ነጻጅ እንጂ እራሱ የህይወት ግብ ነው? አበ. ለምን እንደ ሃያ አንደኛው ክፍለ ዘመን ሰው አታሰቢም? በቁጭት ያንገበግታል።

ይህ ሁሉ ሆኖ እንደ ሺህ ያህል ዐይናቸውን ያፈጠጡና ጥርሳቸውን ያገጠጡ እውነታዎች የልቧን ፍቅር አጥበው ሊያጠፋት አልቻሉም። እንደ ሺህ አጥጋቢ ምክንያቶች የነፍሷን እምነት ሰብረው ቃሏን ሊያሰክዷት አልሆነላቸውም። የፍቅር ጉልበት ሃይሉ በምን ይለካ ይሆን?

ለዝህ ህይወቷ ምንነት ትርጉም መስጠት ባትችልና በተከናዘችው የጨለማ በርኖስ ውስጥ ቅንጣት ታህል የተሰፋ ፍንጣቂ ባይታያትም፣ ያለፉትን ጥቂት ቀናት በጨለማ ውስጥ አላልፋቸዋለች። ምናልባትም መኖር ማለት መተንፈስ ከሆነ አሁንም ትንፋሿ አልቆመም? ትተነፍሳለች።

የመኝታ ክፍሏ በር ለደበደብ ሰማችና ከተኛችበት ተፈናጥራ በመነሳት መብራት አበራች። ሰዓቷን ስትመለከት ከምሽቱ እንደ ሰዓት ይላል። በለዘለችው ረሽም ፒጃማ ላይ ጋቢዋን ደረብ እደረገችና በፍን ክፈተች። ይቤት በራተኛዋ ዘረቱ ሻይ የያዘ ብርቱቆና ጣፋጭ ይዛ ቆማለች።

ተሻለሽ አብዬ... ደህና ነኝ... እስኪ ይችን እንኳን ቅመሽ... አለችና የሻዩን ብርቱቆና ጣፋጩን ትንሿ ጠረጴዛ ላይ ካኖረችላት በኋላ አባትሽ ሊያጋግሩሽ የሚፈልጉ ይመስለኛል። ብላት እየተጣደፈች ከፍለን ለቃ ወጣች።

አፍታም ሳይቆዩ መንገሽ የኔህ ጥቁር ካፖርታቸውን እንደለበሱ ፒፖቸውን ነክሰው በሩን ገፋ በማድረግ ወደ መኝታ ክፍሏ ገቡ። ዐይናቸውን ማየት ስለቀፈፋት ፊቷን ወደ ግድግዳው አዙራ አልጋው ጠርዝ ላይ ተቀመጠች። የቻርሊን ፍጻሜ ሊያረድት እንደመጡ አልተጠራጠረችም።

መንገሽ ትምባሆውን እያጨሉ ክፍሏ ውስጥ ዋቂት ከተንጎራደዱ በኋላ “የኔ ልጅ ፣ እባክሽ ህይወቴንና የራስሽንም እድል ጉድጓድ ቆፍረሽ ለመቅበር አትወራጭ። ስለ መጭው እንጂ ስላለፈው ገዜም አትጨነቁ። አየሽ የረገጥናት ምድር ሰፊ ነች። ህይወትም በሚለዩን የሚቆጠሩ መስመሮች አሏት... የሰው ልጅ ብልህነትም ይሁን ጅልነት የሚፈተነው ባለችው አጭር እድሜ ውስጥ እነኚህን የህይወት መስመሮች እንዴት እየለዋወጠ እንደሚጠቀምባቸው ከማወቁ ወይም ካለማወቁ ላይ ነው፤ አንድ የህይወት አማራጭ መጭጭ ብሎ በመያዝ ከሚመጣው እርጋታ የሚገኝ ነገር ቢኖር መበስበስና መሸተት ብቻ ነው። እና ያለፈውን ረስተሽ የመጭውን ቀን አስተውይ...” አሏት።

የዚህ ገለፃ ትክክለኛ ግልባጭ የቻርሊን ፍጻሜ የሚያረዳ መሆኑን ስለገመታች ያቀረቀረውን እንገቷን ወደ አባቷ መልሳ “ቻርሊ ሞቷል? ቻርሊ ሞቷል ማለት ነው?” ስትል ጠየቀችው። ደምዷ ይቆራረጣል፤ ከንፈሯ ይንቀጠቀጣል።

የለበጣና የምጽት ፈጥታቸውን ፈጣ ብለው “ሰለምትይው ሰው የማውቀው ነገር የለም” በማለት አፈዙባት። እንደሚያውቁ ግን ጥርጣሬ አልነበራትም።

“ዳግም ቻርሊን አታገኘውም!” እንደሚሉት አልተጠራጠረችም። ከተቀመጠችበት አልጋ ላይ ተፈናጥሮ ተነሳችና ደንጋጤና አልህ በሚያንቀጠቅጣቸው እጆቿ የካፖርታቸውን ኮሌታዎች ጨምሮ በመያዝ “ንገረኝ ቻርሊ ሞቷል!” በማለት እየጮኸች ዐይናቸው ሥር ተጠግታ አፈጠጠችባቸው።

መንገሻ የልጃቸው አብደት ድንበር ጥሶ መሄዱን አልተጠራጠሩም። በገዛቸው ላይ ይጫወት የነበረው የምጽት ፈጥታ ከሰሞ ዐይኖቻቸው በንዴት ተበለጠጠ። ካፖርታቸውን ጨምሮ የያዘውን እጇን መንጭቀው እንደ ብረት በቀዘቀዘ አጥንታማ መዳፍቸው በጥፊ መተው ወለሉ ላይ ዘረሯት።

የገረጣ የጉንጫ ቆዳ የሣማ ያህል ለበለባት። ከወደቀችበት አበባ ምንጣፍ ላይ እየተፋገመገመች ተነሳችና አልጋዋ ጠርዝ ላይ ተቀመጠች። የተመታውን ጉንጫን በጣቷ ስትጎብሰው ሰንበር አውጥቷል። በደካም የሃሰው ሰውነቷ ተሸክሟት ሊቆም አልቻለም። በአልህና በቁጭት የገራለው መንፈሷ ግን አዲስ እንደተወለደች ጀንበር ጉልበቱ ገና አፍላ ነበር።

“ቻርሊ ሞቷል?” ራሷን እንጂ አባቷን የጠየቀችው ጥያቄ አልነበረም። የተጨማደደውን የካፖርታቸውን ኮሌታ አስተካክለው የጠፋውን ፒፓ ክብሪት ጭረው ካቀጣጠሉ ሁለት ሶስት ጊዜ ከላቡለት በኋላ የምትይው ሰው ህይወት በእጇ መዳፍ ውስጥና በእጅሽ መዳፍ ውስጥ ነው። አሷት መንቀጥቀጥ በጀመረ ድምጻቸው።

በትክክል ያዳመጠቸው ስላልመሰላት ጭንቅላታን ደጋግማ በመወገወገ ራሷን ለማንቃት ሞከረችና ከተቀመጠችበት በዝግታ ተነስታ ቆመች። ደም የለበሱ ዐይኖቿን ማየት ያስጠላቸውን ያህል ፈታቸውን ወደ ግድግዳው ጠመዘዙና “የምናገረውን አድምጠሻል?” በማለት ጮኹ። “ቢያንስ እስከ አሁን ቻርሊ አልሞተም። አምላኪ እባክህ እርዳኝ” ስትል ለራሷ ያህል አጉተመተመች።

ዝምታዋ አጠራጥሯቸው ወደ ግድግዳው ያዞሩትን ፈታቸውን መለሱና “የምትይው ሰው ህይወት እንድትቆይ ትፈልጋለሽ?” ሲሉ

ደግመው ጠየቁት። መልሱ እንደ ጥያቄው ቀላል ነበር የአዋንታ መልሷን ተከትሎ የሚመጣው ሌላ ጥያቄ ግን ምን እንደሚሆን አላጣችውም።

“የእርሱን ህይወት እኔ ብቻ ሳልሆን ምናልባት አንተም ትፈልጋት ይሆናል” አለችና በረዥሙ ተነፈሶቿ በዚያች ቅጽበት ፍርሃት፣ ሀፍረትና ይሉኝታ ቦታ አልነበራቸውም። ምን ለማለት እንደፈለገች ግራ ስለገባቸው የዐይኖቻቸውን መስኮቶች አጥብበው በመገረም ይመለከቷት ጀመር።

“እርግጠኛ ነኝ... በሆዴ የተሸከምኩት ህፃን ያለአባት እንዲቀር አትፈልግም!” ስትል ያበጠውን እውነት አፈረጠችላቸው። ሰው ታሞ እንጂ መቸ ፈርቶና ሰጣቱ ይሞታል፤

እሬት እሬት የሚለው እውነት ከአንደበቷ ተወንጭሮ ጀሯቸው ላይ ሲነጥር የተበለጠጡ ዐይኖቻቸው ሳይረግቡ የተከፈተው አፋቸው ሳይገጠም በቆመበት ደርቀው ቀሩ። የደነዘዘ አዕምሯቸውን ለማንቃት የፈጀባቸው ጊዜ ረዥም ነበር። የያዙትን ፒፓ ወርውረው እጆቻቸውን ወደ ኋላ በማጣመር በከፍሉ ውስጥ በፀጥታ ይንጎራደዱ ጀመር። ቆይቶ የሚራመዱበት ፍጥነት ዝግ እያለ፣ ዝግታቸውን ያለበሰው የቁጭትና የተስፋ መቁረጥ ጥላ እየተገለጠ ዐይኖቻቸው የወትሮ ቅርፃቸውን ያዙ። በከፍሉ ውስጥ በተንቆራጠጠበት ጊዜ ውስጥ ፈጣኑ አዕምሯቸው የገጠመውን ችግር ለመፍታት ምን ስልት እንደነደፈ ለመገመት አልቻለችም።

በአልጋው ትይዩ ባለው ወንበር ላይ ተቀመጠና እጃቸውን አጣምረው እንደ ጉድ ተመለከቷት። በዚያ ዝምታ ውስጥ የሚያሳዩዋትን ያን የምትጠላውን የምጽት ፈጥታቸውን አልወደደችውም።

“ጥሩ.....” አሉና የተዘጋ አንደበታቸውን ጠራረጉ “ከእንግዲህ በኔና በአንቺ መካከል የሚኖረው ግንኙነት በአባትና በልጅ መካከል የሚኖር ግንኙነት አይደለም! ማስፈራራቴ እንዳይመስልሽ ምህረትና ይቅርታ እንደግዴና ከኔ ይልቅ አንቺ ይህን አብልጠሽ ታውቂሃለሽ። ለጊዜው ይህን ያለቀ ጉዳይ እንርሳው.....”

ወልዶ ባሳደገ አባትና ልጅ መካከል ያለ በደምና በሥጋ የተገባ አንድነት እንዲህ በዋሃ እንደሚንጹት የእንዲህ ካብ በአፍታ ይደረባል ብላ አልገመተችም ነበረ። መንገሻ ግን አምርረዋል፤ ከምንም

በላይ የታላቸው ሰው እንደሆኑ ስለምታውቅ መጨረሻቸው እንደቀረበ አሰበች።

“...የሰነምግባር ወይም የሞራል ሰው አይደለሁምና ስለዲታላሽ ወይንም ስለዲታላሽ አባት የምጩነት እንዳይመስልሽ... የምትደውን ሰው ህይወት ከፈለግሽ ጠበቃውን ያለ እንዳት ተቃውሞ ታገቢያለሽ! ሰውየሽ ወፍ ሆኖ ወደ ምድር ጫፍ ቢበር እንኳን እንደማያመልጠኝ አውቂ...” የጣሉትን ፒፓ ከወለሉ ላይ እንስተው ቆሙ።

“በአንድ ልጅህ ህይወት እየቆመርክ መሆኑን ታውቃለህ?” አብነት ሳታሰበው ጮሽች።

ከካፖርታቸው ውስጥ የተንጠለጠለ ቀጭን ትከሻቸውን ሰበቁና “ለመኖር በሚደረግ ትግል ውስጥ ሁሉም ሰው ቁጥርተኛ፣ ህይወት ራሷ ቁጥር ነች! የአንዱ መክሰር የሌላው መከበር፣ የአንዱ ሞት ሌላው ህይወት መሆኑ የሚገባሽ መቼ ነው?” አሏትና በሩን በሃይል ዘግተው ወጡ።

“ሰይጣን!” አለች አብነት ከንፈሯን በጥርሷ እንደነከሰች ። “ያ ምስኪን ግን ለምን አይሸሽም? እኔ ስለ ፍቅርና ስለ ቃል ስል ይህን ሁሉ መከራ ስቀበል ቢያንስ ከተማውን ለቆ መውጣት ያቅተዋል?” ስትል አሰበች።

ኋይት ሃውስ አሮጌ ሶፋ ላይ ኩርምት ብሎ እንደተቀመጠ ዓለም በጭንቅላቷ ተዘቅዝቃ የምትታየው ይመስለዋል። አናቷ ተዘቅዝቆ በምትስቅበት ዓለም ለሌላ ላይ ያሳለፋቸው ዓመታት ትዝታዎች ሁሉ አንድ በአንድ እንደ ፈልግ ይታያታል። ከመኝሻ እስከ መድረሻው ሁሉም የሃዘን ክል ያጠለቁ አሰከፊ ዓመታት ናቸው። በልቆ ያልጠገበባቸው ጠጥቶ ያልረካባቸው ለብሶ ያላገጠባቸው ሠርቶ አመድ ያልሰባቸው አፍቅሮ ያልተደሰተባቸው ወልዶ ተስፋ ያላየባቸው በመንፈስም በሥጋም የተሰቃየባቸው እንዲሁ የባከኑ ዓመታት።

ጭንቅላቷን ዘቅዝቃ በምትስቅበት ዓለም ላይ ምራቁን ጤቀ እያለ መልሶ ይስቅታል። ለማን ይደላው ብሎ ያልቅበ? ሰው ነው! እስትንፋሱ እስክትከዳው መሸነፋን ሳይቀበል የሚገንግን ወንድ፤ እየሞተ አለሁ የሚል፣ ወድቆም የቆመ የሚመስለው ጀግና።

ነገ እሁድ የመከነች ተስፋ የተሰኘው ተውኔት ለህዝብ ይቀርባል። ሃያ ሁለት ዓመት በደከመበት መድረክ ላይ ጥበብ ሞታ ትቀበራለች! በርሱ ምትክ ማንን እንደሚያጫውቁ አያውቅም።

ምናልባት እዘጋጁ ራሱ፣ ምናልባትም ታሞ የተኛውን አርቲስት ከአልጋው ቀስቅሰው ያጫውቁት ይሆናል... የራሳቸው ጉዳይ ። ቻርሊ እንደሁ የኪነት አርሙን አውጥቷል።

ሊትል ቻርሊን ላለፉት ጥቂት ቀናት አላየውም። ዛሬ ጠዋት ግን ወደ ኋይት ሃውስ መጥቶ ነበር። ዘወትር ከገዱ ላይ የማይጠፋው ፈገግታ ከሰሞኑ በአካልና በመንፈስ ደክሞ፣ ከዚህ በፊት በገዱ ላይ ያልነበሩ የህይወት መስመሮች ግምባሩን አርሰውት፣ ዐይኖቹ ስጋትና ሽብር እንደፈጠጠባቸው ጠይቆት ሄዷል።

ቻርሊ ቅብጥብጥና ለነፍሱ የእንዲት ሰኮንድ እርጋታ ያልነበረውን ልጁን በጥቂት ቀናት ውስጥ መንፈሱ የበረዶ ያህል ቀዝቅዘ፣ እንገቱን እንደሰበረ፣ ዐይኖቹን ከዐይኑ እያሸሸ ሲሸማቅቅ ሲያይ በህይወቱ ውስጥ የተፈጸመ ታላቅ ለውጥ እንዳለ አላጣውም። ምክንያቱ ምን እንደሆነ ሊገለጽለት ግን አልቻለም። ሊጠይቀውም አልፈለገም። ከእንግዲህ ሊትል የራሱን ህይወት ወደፈቀደበት አቅጣጫ ለመጠምዘዝ መሪውን በገዛ እጁ ጨብጧል።

በተገለጠው ሸሚዙ ውስጥ ባለኮከብ ቅርጹን የብር ጌጥ ሲመለከት እንዳች የደስታ ስሜት ከውስጥ እየፈነቀለው የተቀመጠበት አሮጌ ሶፋ ላይ እየተቋቋመ በሰበት ዐይን ተመለከተው። የመጨረሻ ተስፋውን። እስከአሁን በህይወቱ ውስጥ የሞከራቸው ነገሮች ሁሉ ውድቅ ሆነው በሊትል ቻርሊ ሰው መሆን ተስፋ ያይ ይሆን? ዙሪያውን በከበበው ጨለማ መሃል ትንሽ የተስፋ ብርሃን ብልጭ ብላ ታየችው።

በምትስቅበት ዓለም ላይ እየሳቀ ብቻውን ሲነጋገር የኋይት ሃውስ በር ከበደውና ዞር አለ። ዐይኖቹ የሚያዩትን ማመን አልቻለም። አብነት ከስታ፣ መንምናና ከሰውነት ተራ ወጥታ ነጠላዋን ከላይዋ ጣል እንዳደረገች በሩ ላይ ቆማለች።

ከአብነት መንፈስ ጋር የተፋጠጠ መስሎት ሊያማትብ እጁን ሲያነሳ ሷሽት ተንቀሳቅሳ ወደ ውስጥ ስትገባ አያት።

“ደህና ሰንብተሃል የኔ ዓለም...” እጇን ለሰላምታ ዘረጋችለት። አልጨበጣትም። የጠቆረውን ፊቷን፣ ዐይኖቿ ጉድጓዶች ውስጥ የተንጠለጠሉ ዐይኖቿን፣ የደረቁ ከንፈሮቿን በተገለጠው ደረቷ ላይ ያገጠጡ የነድን አጥንቶቿን ሲመለከት ፈራት።

አብነትም ለሰላምታ የዘረጋችለትን እጇን እንዳንጠለጠለች አሮጌው ሶፋ ላይ የተቀመጠውን ሰው ቁልቁል ስትመለከት በሰህተት

ሌላ ሰው ቤት ውስጥ እንደገባች ተጠራጠረች። ጥቅም ላይ ያለው የቲ.ግረውን ጥላሽት የመሰለ ብልህ የአሰራሪን የሰላላ ዐይኖቿን ያበቃለት አካውንት ያስመሰለውን የደቀቀ ሰውነት ስትመለከት የገባ ዐይኖቿ የሚያዩትን ካደች።

“ማንሽ?” የራሱ ባልሆነ ቀጭንና ሰላላ ድምጽ ጥርጣሬ የገባቸውን ዐይኖቹን እያርገዝገዝ ጠየቃት።

“አ - አብነት ነኝ... በእርግጥ አንተ የኔው ቻርሊ ነህ?” ልቧ ፍጥነቱን እየጨመረ መምታት ጀመረ።

“አብነት? ... አብነት? ምን ልትፈልገ መጣሽ...”

“ጠላሽኝ ቻርሊ?”

“አብነት የምትባል ቤት አላውቅም!” ጭካኔውና ቁርጠኝነቱ በገጽ ላይ እንዳፈጠጠ ጮሽ።

“እርግጠኛ ነህ?” አለችው የዐይኖቿን መስኮት አጥብባ።

በአዎንታ ራሱን ነቀነቀ።

“እባክህ እንደገና አስታውሳ?”

ፍዝዝ ብሎ ሲመለከታት ቆየና በምጽት ፈገግ አለ። “አዎ... አዎን... አሁን ትዝ አልሸኝ... አብነት የምትባል አንዲት ፍቅረኛ ነበረችኝ... ሰው ነች ብዬ ሳምናት ድንገት ውሻ ሆና አገኘኋት። ሰው ሳይሆን ውሻ አፍቅሪት ውሻ አቅፊት ውሻ ስለም እንደነበር ሲታሰብኝ እስከ ቅርብ ቀን ድረስ በቁጭት እንጨረጨር፣ በፀፀት እበግን ነበር። አሁን ግን ከዐይኔ ሰማይ እንባ ሳይሆን ደም እያሸብኩ ከልዩ ውስጥ አጥቤ አወጣኋት... እና አብነት የምትባል ውሻ እንጂ በሁለት እግሯ የምትሄድ የሰው ፍጥረት አላውቅም!” ድምጹ እየተቆራረጠ፣ ከንፈሩ እየተንቀጠቀጠ ዳግም ጮሽ።

“እርግጠኛ ነህ?” ያየችውን እንዳላመነች ሁሉ የምትሰማውንም ለማመን ተቸረች።

ራሱን በአዎንታ ነቀነቀ።

“እንግዲያውስ እንደገመትኩት አንተ የኔውን ውድ ፍቅረኛ ጭራሽ ቻርሊን አይደለህም... የኔው ቻርሊ በኔ ላይ እንዲህ ጨክሞ ከውሻ ጋር እያመላሰለኝም...”

“አሁን ምን ልትፈልገ መጣሽ?” ሰውነቱ እየተንቀጠቀጠ ከተቀመጠበት ተነስቶ አፈጠጠባት።

“ባለ ራሴህ የሀይወት ጉዳይ!”

በመገረም ይመለከታት ጀመር። መጸነቧን ልትነግረው ፈለገች። አምና እንደማይቀበላት ስታስብ ደግሞ ሰውነቷ በሀፍረት ተሸማቀቀ።

“በመተትሽ የምታፈኝበት፣ በምትገኝበት የምታደነዝብበት ሌላ ዘዴ እስከትፈልገ... ውሻነትሽን የምትሸፍኝበት ሌላ ጭንብል እስከታጠልቂ... ይህችን የብቸኝነትና የድህንነት ጓዳየን ለቀሽ ውጭልኝ!” በሚንቀጠቀጥ ሌላ ጣቱ በፍን እመለከታት።

ካለችበት አልተንቀሳቀሰችም። ጥርሷቿን እንደነከሰች በቅሬታ ፈገግ ብላ በትዝብትና በንቀት ዐይን አስተዋለችው። በሀይወቷ ውስጥ የተፈጸመውንና በመፈጸም ላይ ያለውን ምስቅልቅል ዛሬም እንኳ ልትነግረው አትችልም።

“ውጭልኝ እኮ ነው የምልሽ!” በሚንቀጠቀጥ ድምጽ በመጮህ የጓደት ሃውብን መሠረት አንቀጠቀጠው።

“ቻርሊ... አንድ እውነት እንኳን ልንገርህ...”

የጀመረችውን “አላስጨረሳትም። በሚንቀጠቀጥ እጁ በጥፈ መታት። ወዲያው አንጎሏ በጭንቅላቷ ውስጥ ሲሸከረከር፣ የዐይኗ ብርሃን ሲጨልምና ተዝለፍልፋ ስትወድቅ የቅዠት ያህል ታወቃት። ከዚያ እንደ ጥጥ በለሰለሰ ጥቁር ዳመና መሰል ነገር ውስጥ ተጠቅልላ ጢሎሽ እንደምትጫወት፣ አንድ ጊዜ ሽቅብ ወደ ሰማየ ሰማያት የምትመጥቅ፣ ሌላ ጊዜ ቁልቁል ወደ ምድር ማህፀን የምትዘቅጥ መሰላት።

“ቻርሊ... እባክህ እርዳኝ?” ብላ ለመጮሽ ብታስብም ሃይሏ ደክሞ ተዝለፈለፈች። “ሞትኩ ማለት ነው?!” ለካንሰ ሞት ምንም አያምም! አያስጨንቅም! ልክ በዳመና ላይ ከንፍቹን እያራዝበ እንደሚንሳፈሩ አዋራ መሆን ማለት ነው... አቤት ፀጥታው! አቤት እጩታው!... ምን አለ እስከ ዘላለሙ ከዚህ እንደ ጥጥ በለሰለሰ ወፍራምና ጥቁር ዳመና እቅፍ ውስጥ ባልወጣሁ!...” መላውን አዕምሮዋን ሳትች።

ምን ያህል ሰዓት አፈሩ ወለል ላይ እንደተጋደመች አታውቅም። አዕምሮዋ ትንሽ መሰራት ሲጀምር ልቧ ፍጥነቱን ሳያዛባ ከደረሷ ስር ድው ድው ድው ሲል ተሰማት። ጀርቃቿ በርቀት የውሾች

ጨኸት ይገምግሉ። አሃ ለካሰ ገና ፊጽሜ አልሞትኩም? ስትል አለበት።

ከተጋደመችበት ሆኖ የሆነውን ሁሉ ለማስታወስ ስትሞክር ሁሉም ነገር እውነት አልመስልሽ አላት። አንገቷን ቀኖ ማድረግ አልተቻላትም። ጭንቅላታ የገዛ እካል እንዳልሆነ ሁሉ ጋን ያክለ እስኪመሰላት ድረስ አንገቷ ሊሸከመው አልቻለም።

ቁጥት እያንቀጠቀጣት፤ እልህ አያፈናት እንባዋ ያለማድረግ ከወይናቿ ጠርዝ እየፈለቀ ግራና ቀኝ ወደ ጀሮዎቿ ይፈስ ጀመር። እጆቿን ተመርክቶ እንደምንም ቁጭ ለማለት ሞክረች። ብርድ ብርድ የሚል ስሜት ያንቀጠቅጣታል፤ መላ እካል በላብኖ በገዛ እንባዋ ተጠምዷል። የሊትል ቻርሌን ታጣፊ አልጋ ደገፍ ብላ ዙሪያዋን ተመለከተች። ቻርሌ ከፍሉ ውስጥ የለም።

ብቸኝነቷ አጥንት ድረስ ዘልቆ እንደሚገባ ብርድ ተሰማት። እርሷነቷን ጠላች። በጌይት ሃውስ የአፈር ወልል ላይ ማን እንደዘረራት ስታስብ ከትኩት ብላ ሳቀች። ለማን፤ ለምን ስል ነው በዚህ ምድር ላይ የምኖረው? ስትል ራሷን ደጋግማ ጠየቀች። አንድ ድምጽ ለሀሊናዋ ጥያቄ መልስ የሰጣት መሰላት። ለማንም! ለምንም! ሁሉም ከንቱ! ከንቱ! ከንቱ! የከንቱ ከንቱ ነው።

ምዕራፍ ሃያ ሰባት

ጨለማው ከፍል ውስጥ ሲያጨስ የቆየውን ሲጋራ ወርውር በጥንቃቄ እየተራመደ የተከፈተውን መስኮት ገፋ አድርጎ ውጭውን ተመለከተ። ፀሐያማ ሰንበት ነው! ናፖሊዮን አምባው የቀኑን ፀሐያማነት አልወደደውም። እንደ መጥሮ እድል ቆጠረው። ታላቁን ጀብድ ሊሠራ በታጠቀበት በዛሬው ዕለት ቀኑ ጭጋማና ቀፋፊ ሆኖ ቢውል ይወድ ነበር። እንዲህ ዐይን የሚያጥበረብር ብራ ቀንጎ ሳያስበው ጥርጣሬና ስጋት ገባው።

ፊጥኖ የከፈተውን መስኮት ዘጋና ፍጹም ጨለማ በሆነው ከፍል ውስጥ እጆቹን የጎሊት አጣምሮ ይንጎራደድ ጀመር። ምናልባት የሚጠላውን ብርሃን እስከ ዘለዓለሙ የሚሰናበትበት የሣሬው ብራማ ሰንበት ይሆናል። ምናልባት በሚወደው ጨለማ እቅፍ ውስጥ እስከ ምጽአት በእጄይታ የሚያንቀላፋባት ሰዓት ተቃርባ ይሆናል። ብን ከዚህ በፊት ተሰምቶት የማያውቅ ስጋት ማጀራቱን ጨምድዶ ሆዱን አቀዝቀዘው። ልቡም በፍጥነት እየመታ አሸበረው። አትክልተኛ የመሆን የልጅነት ፍላጎቱ ታወሰውና ራሱን እየወዘወዘ በቅሬታ ፈገገ አለ። ከዚያም መብራቱን አብርቶ የታጠቀውን መትረየስ ሽጉጥ ከሽንጡ ሥር አወጣና ወደ አቧራማው ጠረጴዛ ተጠግቶ ሽጉጡን እየፈታታ በቅባት በመወልወል ያጸጸ ጀመር።

ዛሬ የከተማውን ህዝብ የሚያስደንቅ፤ የወንጀል ምርመራ ፖሊሶችን የሚያስጨንቅ፤ ገዳዩን የሚያኮራ ታላቅ የግድያ ወንጀል ይፈጽማል፤ በቲያትር ቤቱ መድረክ ላይ የሃገሪቱ ታላቅ ተዋናይ በአድናቂዎቹ ፊት ይዘረራል።

እና እና በሚሸተው ከፍል ውስጥ ስልኩ ደጋግሞ ጮኸ። ናፖሊዮን አልተገረመም። የማን ጥሪ መሆኑን ያውቃል። በእጁ የያዘውን መሣሪያ አስቀመጠና የስልኩን እጅታ አነሳ። በገጽታው ላይ የስጋት ስሜት እንዳጠላበትና ግምባሩን እንደቋጠረ ሲያጸምጥ ቆይቶ።
ዛሬ የመጨረሻው ቀን ነው ጌታዬ ምሽት ላይ አስደናቂ ዜና ይሰማሉ። የሚኮሩበት ለቃሌ ያልታመንኩበት ጊዜ የለም ጌታዬ፤ ጤና ይሰጥልኝ።

የስልኩን እጅታ አስቀምጦ ሰዓቱን ተመለከተ። 7 ሰዓት ተኩል። ታላቁን ጀብድ ሊፈጽም ጥቂት ደቂቃዎች ቀርተዋል። ልቡ በድንገት ፍጥነቱን ጨምሮ መታ፤ መንፈሱን ጨነቀው። በግምባሩ ላይ ትኩስ ላብ ሽፍ ብሎ መነጨ።

የዛሬውን ቀን አልወደደውም። በተፋፋሪው ጦርነት ወቅት በእሳት መሃል እየወደቀና እየተነሳ ሲዋጋ እንኳን ያልተሰማው የፍርሃት ስሜት ለምን እንደሚፈታተነው ራሱን እየጨነቀው መሃረያውን ወዳስቀመጠበት ጠረጴዛ ተራምዶ በሽጉጡ ካርታ ውስጥ ጥይት መውላት ጀመረ።

በዚያው ሰዓት ከናፖሊዮን አምባው ቤት ትይዩ ባለች የሸቀጣሸቀጥ መሸጫ ኪዩሲክ በር ላይ የወንጀል ምርመራ ፖሊስ አባል የሆነ ወታደር የሲቪል ልብስ እንደለበሰ ሲጋራ እያጨሰ ትዕግስት አጥቶ ይቁነጠነጣል።

ከፊት ለፊቱ በሚታየው በቆርቆሮ ከታጠረ አጥር ግቢ ውስጥ የሚወጣ ወይ የሚገባ ሰው እንዳለ አንዲከታተል ከተመደበ ዛሬ ሶስተኛ ቀኑ ነው። በፈረቃ የሚቀየሩለት ሁለት የወንጀል ምርመራ አባላት የተመደቡለት ሲሆን፤ እዚህ በታ ላይ ቆመው እንዲሰልሉ በተመደቡባቸው ሶስት ቀናት ውስጥ ከግቢው የሚወጣም የሚገባም ሰው ስላላጋጠማቸው ተሰላችተዋል። በቤቱ ውስጥ ስለሚኖረው ሰው ማንነት ደግሞ ማንንም ምንም አይነት መረጃ እንዳይጠይቁ ጥብቅ ትእዛዝ ስለደረሳቸው የዚህን ሰሞን ሥራቸውን “ጋርድ” (ጥበቃ) ብለው ሰይመውታል።

የሲቪል ታርጋ የተለጠፈባትን ነጭ ሽክሰዋንን መኪና በርቀት ሲመለከት የአለቃው የሻምበል መብራቲን ለቅኝት መምጣት አረጋገጠና ነቃ አለ። ተረኛው።

ሻምበሉ መኪናውን በርቀት አቁሞ የሲቪል ልብስ እንደለበሰ ጋዜጣውን ጨብጦ ወደ ኪዩሲክ ተጠጋና ለወንጀል ምርመራ ባልደረሰው ፖሊስ ሰላምታ አቀረበለት።

“አዲስ ነገር የለም?”

“አረ በጭራሽ ጌታዬ...”

“እርግጠኛ ነህ?”

“ከተመደብኩበት ደቂቃ ጀምሮ ቅንድቤን ላልሰብር ተመልክቼአለሁ። እንኳን የሰው የወፍ ዘር ዝር አላለም።”

ሻምበሉ በጥርጣሬ መጥበብ የጀመሩ ዐይኖቹን በወንጀል ምርመራው ፖሊስ ባልደረሰ ላይ እንደተከተለ ማሰብ ቀጠለ። ያ በቆርቆሮ አጥር የተከበበ ቤት ከፊት ለፊቱ በቀር ሌላ መውጫና መግቢያ እንደሌለው አረጋግጧል። ሰው የሚኖርበት ቤት ከሆነ ታዲያ

እንዴት ለህገት ቀፍት በተከታታይ ሰው ከውስጥ አይወጣም ይደም ከውጭ ወደ ውስጥ አይገባም? ናፖሊዮን አምባው በዚያ ግቢ ውስጥ መሸጋ መሆን አለበት የሚል ጥርጣሬው እያየለ መጣ።

“ጌታዬ፣ ተቀያሪ ባልደረሰዎ በስድስት ሰዓት ሊተካኝ ሲገባ እስካሁን አልደረሰልኝም...” ፖሊሱ በአጭር የተቆረጠ ፀጉሩን እየደባበሰ መጠየቅ የፈለገውን ሳይጠይቅ ምላሱ ላይ እንዳንጠለጠለ አስቀረው።

ሻምበሉ ከሰመጠበት የሃሳብ ባህር ወጥቶ ሰዓቱን ተመለከተና “ለምሳ መሄድ ከፈልክ ግማሽ ሰዓት እሰጥሃለሁ... አጣዳፊ ሥራ ላይ በመሆናችን ፈጥነህ ተመለስ” አለው ግምባሩን ቅጭም አድርጎ።

ፖሊሱ ሰዓቱን ተመልክቶ “እዚህ አካባቢ ያገኘሁትን ቀማምጄ አመለሳለሁ ጌታዬ” አለ በአለቃው ግምባር መቋጠር እንደበረገገ። “ፍጠን!”

ፖሊሱ ከአጠገቡ እየራቀ ሲሄድ ወደ ኪዩሲክ ጠጋ ብሎ ለሰላሣ መጠጥ አስከፈተና እየጠጣ ዓይኖቹን ናፖሊዮን አምባው ቤት ላይ አነጣጠራቸው።

ተአምር ነው! በዚያ በቆርቆሮ በተከበበ ቤት ውስጥ በእርግጥ ሰው የለም? እንግዲያውም ጠበቃው ምን ፍለጋ ወደዚያ ግቢ ገባ? በዚያን ቀን ለግማሽ ሰዓት ያህል ቤቱ ውስጥ ቆይቷል። ከማን ጋር ነበር? ከዐይነ ሥውር አያቱ ጋር ወይስ ከናፖሊዮን አምባው ጋር? ይህ የሻምበል መብራቲ የመጨረሻው እድል ነው። ዛሬ እድል ከጎኑ ካልቆመች እስከ መቼውም የወንጀልኛውን ጭራ ለመያዝ እንደማይችል ገመተ። ለበቀል ጥፍራቸውን ስለው ያሰፈሰፉ ባለሥልጣኖች በወንጀልኛው ምትክ እርሱን እንደሚቀራመቱት አላገባውም። ቀን በቀን የሚወተውቱት አለቆቹ ከዚህ በላይ ትዕግስት ኖሯቸው የአንድ ሳምንት እድሜ እንኳን እንደማይሰጡት ያውቃል።

ዐይኑን ከቆርቆሮው አጥር ላይ ሳይነቅል ያለማቋረጥ ያሰባል። እስከ መቼ ድረስ ቤቱን በአባሎቹ እንደሚያሰጡበትና ጊዜ እንደሚያባክን ራሱን ይጠይቃል። የአካባቢ መረጃዎችን በመሰብሰብ በቤቱ ውስጥ የሚኖረውን ሰው ማንነት ለማግራት ያልፈለገበት ምክንያት ምናልባት በቤቱ ውስጥ የመሸገው ሰው ናፖሊዮን አምባው ከሆነ በፖሊሶች የክትትል ቀለበት ውስጥ መግባቱን እንዳይጠረጥርና በስንት ስቃይ የተደረሰበትን ጭራውን ዳግም ሽጉጦ ፈለጉን እንዳያጠፋ በመስጋት ነበር። አንዳችም ፍንጭ ካልተገኘበት የሰበት ቀን ክትትል በኋላ ግን...

ያፈጠውት የሻምበሉ ዐይኖች የሚመለከቱት ጉድ ምንድነው?
ሦስት ቀን ሙሉ ወፍ እንኳን ዝር ያለበት የቅርቅርው በር ከውስጥ
ተከፈተ።

ሻምበሉ መብራቱ ትንፋሹን ዋጥ፤ ግምብሩን ቁጥር አደረገና
በቆመበት ተቋጠጠ። ወዲያው ጥቁር የቆዳ ጃኬትና ጥቁር የፀሐይ
መነጽር ያደረገ ሰው ከውስጥ ወጣና ግራና ቀኝ ተገምጦ ሻምበሉ
መብራቱ ወደ ቆመበት ኪዩስክ አመራ።

የሻምበሉ ልብ ደም መርጨቷን ልታቆም ምንም አልቀራት።
አንድ ወር ሙሉ በደረት ኪሱ ተሸክሞት ሲዞር የሰነበትው የናፖሊዮን
አምባው ፎትግራፍ ከፊት ለፊቱ የሚመለከተው ሰው መሆኑን ቅንጣት
ታህል አልተጠራጠረም። መብራቱ የወንጀለኞችን ጠባይ አጣርቶ
ያውቃል። አንዳንድ ጊዜ በወንጀል ጉዳይ ተይዘው የሚቀርቡ
ወንጀለኞችን እንዲሁ ሁኔታቸውን በመመልከት ብቻ ወንጀለኛ ወይም
ንጹህ ሰዎች መሆናቸውን ይተነብያል። ይህ ትንቢቱ ደግሞ ብዙውን
ጊዜ ከምርመራው በኋላ ከሚገኘው ውጤት ጋር ይገጣጠማል። እና
ዛሬም ናፖሊዮን አምባውን ለአፍታ ያህል ተመልክቶ ወንጀልኝነቱን
አረጋገጠ።

ናፖሊዮን ወደ ሸቀጣ ሸቀጥ መሸጫው መደብር ተጠግቶ
አንድ ፓኬት ሲጋራ ገዛ። ፓኬቱን ቀዶ አንድ ፍሬ ሲጋራ በማውጣት
ካቀጣጠለ በኋላም ሻምበሉን ከእግር እስከ ራሱ ተመለከተው። መብራቱ
በእጁ የያዘውን ጋዜጣ በስፋት በመዘርጋት ፊቱን ሸፈነ። ናፖሊዮን
አሁንም ግራና ቀኝ ተገምጦ የአካባቢውን እንቅስቃሴ አንድ በአንድ
ካግራ በኋላ ወደ አርቲስቲክ ማተሚያ ቤት በሚያመራው የአስፋልት
መንገድ ቁልቁል ወረደ። ሻምበሉ የታጠቀውን ኮልት ሽንጥ
በማውጣት መጠበቂያውን ካሰለቀቀ በኋላ በግራ ሽንጡ ሥር ከቶ
የለበሰውን ጃኬት በመሸፈን በርቀት ይከተለው ጀመር።

ወር ሙሉ ሲያደነው የቆየውን አንበሳ ከብዙ ድካም በኋላ
በተአምር አግኝቶታል። ይህን አንበሳ ጉዳት ሳያደርስ ከነፍሱ መያዝ
ደግሞ ሌላው አሰቸጋሪ ጉዳይ ነው። እንዲህ ያሉ ወንጀለኞች ሁል
ጊዜም ታጥቀውና ዝግጁ ሆነው እንደሚንቀሳቀሱ ያውቃል። በተለይ
እንደ ናፖሊዮን አምባው ያለ በአየር ወለድ ሠራዊት ውስጥ የሰለጠነና
በብዙ የጦር ግንባሮች ላይ የዋለ ወንጀለኛ እጁ በቀላሉ እንደማይያዝ
እርግጠኛ ነው።

ሻምበሉ የርምጃውን ፍጥነት በመጨመር በቅርብ ርቀት
ተከተለውናፖሊዮን በድሉ ሀንፃ ትይዩ ሲደርስ በየአቅጣጫው

ተገምጦ አስፋልቱን ተሻገረና ወደ ቲያትር ቤቱ አመራ። አሳዳጅና
ተላላጅ በሃያ ሚትር ልዩነት ተራርቀዋል።

መብራቱ የናፖሊዮንን እንቅስቃሴ አልወደደውም። በጣም
ተጠራጣሪና ጠንቃቃ መሆኑን ገመተ። ምናልባትም በየ አሥሩ
ርምጃው እየተገለመጠ አካባቢውን ይቆጣጠራል፤ በአጠቃላይ ከሚተላለፉ
መንገዶች ሁሉ በተወሰነ ርቀት ይሸሻል። በዚህ ሁኔታው መንፈሱ
እንደተቅበዘበዘ ተረዳ። ምናልባት ለሌላ የወንጀል ድርጊት መሠማራቱ
ቢሆን የሚል ጥያቄ በጭንቅላቱ ውስጥ ሲደውል ልቡ በፍጥነት
መምታት ጀመረ።

ናፖሊዮን ወደ ቲያትር ቤቱ መግቢያ በር በመታጠፍ
ወደዚያው ለመግባት ከሚተራመሱት ሰዎች መሃል ሲቀላቀል
ድንጋጤው ወደ ገረሜታ ተለወጠ። በፍሰት ግድያ ላይ የተሠማሩ
ወንጀለኞች አብዛኞቹ በማህበራዊ ህይወታቸው ብቸኝነት የሚሰማቸውና
ከመሰሉቻቸው ጋር ብቻ የሚቀላቀሉ በሥነ-ምግባር የረከሱ
ሰዎች ደንታ የሌላቸው ምንም ዓይነት የሥነ ጥበብ ሥራ
የማይግርካቸው መሆናቸውን ያውቃል። ይኸኛው ግን ...

በዚያ ትርምስ ውስጥ ናፖሊዮን ከዐይኑ እንዳይሰወር ስለሰጋ
ጭራውን እየተከተለ በጣም ተጠጋው። እየተረበው በሄደ ቁጥር ደግሞ
አደጋ ይሸተው ጀመር። የአካሉን ግዙፍነት የሰውነቱን ቅልጥፍና
የፈጣን ዐይኖቹን እንቅስቃሴ ሲመለከት የዚህን ሰው እጅ ለመያዝ
በልህነትና የሰው ሃይል እንደሚያስፈልግ ተገነዘበ። በአጋጣሚ ብቻውን
ነው። ምን ማድረግ እንደሚገባው ሲያሰላስል ናፖሊዮን ወደ ቲያትር
ቤቱ የመግቢያ በር እየተጠጋ ሄደ።

ሻምበሉም በቅርብ ርቀት እየተከተለው ወደ በሩ ተቃረበ።
በመካከላቸው ምናልባት አሥር ሰዎች ቢኖሩ ነው። ናፖሊዮን ወደ
ቲያትር ቤቱ የሚያስገባውን የግብፃ ካርድ አሳይቶና ተፈትሾ በስተግራ
በኩል በመታጠፍ ወደ አዳራሹ በር እየተጣደፈ አለፈ። መብራቱ
ወንጀለኛው ከዐይኑ እንዳይሰወር ስለሰጋ ከፊት ለፊቱ ያለውን ሰልፍ
ጥሶ ፈታኞቹንም አልፎ በፍጥነት በመራመድ ተከተለው።

"ወዴት ነው ጌታዬ? ይቆሙ!"
ሻምበሉ ድምጹን ወደ ሰማበት አቅጣጫ ገልመጥ አለ።
የቲያትር ቤቱን ሰማያዊ የደንብ ልብስ የለበሰ አጭር የጥበቃ ጓድ
እየሮጠ ተከትሎታል።

"ንውርም አይደል እንዴ?... ትልቅ ሰው አይደለም እንዴ
ጌታው? ወፍ ልንጠብት ከበሩ ላይ የቆምን ይመስልዎታል? ይበሉ

የመግቢያ ካርድምን ያሳዩኝ። ከላይ እስከ ታች በግልጽ እየሸነቀኝ አፈጠጠበት።

ዘቦቹን አልፎ የገባበትን ምክንያት ለመግለጽ ጊዜ የለውም። ናፖሊዮን ወደ አዳራሹ እየገባለሁ ነው። የወንጀል ምርመራ ፖሊስ ልዩ መታወቂያውን አወጣና ለአጭሩ ዘብ በመስጠት ወንጀለኛ በመከታተል ላይ መሆኑን እየተገኘ ገለጸለት።

ዘቡ ለሻምበሉ ጥድፊያ ግድ አልሰጠውም። በእጁ የያዘውን መታወቂያ በጥንቃቄ እያነበበ በመታወቂያው ላይ የተሰጠውን ፎቶግራፍ ከፊት ለፊቱ ከቆመው ሰው ጋር ደጋግሞ ካስተያየ በኋላ መታወቂያውን ከመመለሱ በፊት “መሣሪያ ይዘዋል?” ሲል ጠየቀው።

“ይገባሁ... አሁን ይህን ሁሉ ለመነጋገር ጊዜ የለንም ወንጀለኛው”

ዘቡ የጀመረውን አላስጨረሰውም “የመሣሪያ ቁጥርና መሣሪያውን ይዞ ወደ አዳራሹ የገባው ሰው ማንነት መመዝገብ አለበት ጌታዬ... ይህ የመሥሪያ ቤቱ ደንብና የተሰጠን ትዕዛዝ ነው!”

ሻምበሉ ትዕዛዛቱን ጨረሰ። የሚከታተለው ወንጀለኛ ከዘቡ ጋር ባጠፋቸው ደቂቃዎች ውስጥ የት ሊደርስ እንደሚችል ሲገምት ብስጭት አለና “ለሚፈጠረው ችግር ሁሉ ሃላፊነቱን እወስዳለሁ... ስትፈልግ መታወቂያውን ያዝ!” አለና በቆመበት ጥሎት ወደ አዳራሹ ገባለሁ። እስከ ተወሰነ ርቀት ድረስ ከኋላው “ይቁሙ ጌታዬ!” የሚል ድምጽ ተከትሎት ነበር።

አዳራሹ በር ላይ ቆም ብሎ ዐይኑ ሊያየው በሚችለው ርቀት ሁሉ በየአቅጣጫው አማተረ። ናፖሊዮን አምባውን ሊያየው አልቻለም። በአዳራሹ ውስጥ በየማእዘኑ ላይ ከተተከሉት መብራቶች የሚረጨው ብርሃን አዳራሹን አድምቆታል። ይህ ደማቅ ብርሃን ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ እንደሚጠፋ ያውቃል። ናፖሊዮን አምባውንም መቼም መቼ ቢሆን አያገኘውም። በቀሩት ጥቂት ደቂቃዎች ለመጠቀም ቦታ እንደሚፈልግ ሰው ሆኖ በአዳራሹ ውስጥ እየተዘዋወረ በያንዳንዱ ረድፍ የተቀመጡትን ሁሉ በዐይኑ ይቃኝ ጀመር። ግዙፉና ባለመጽሐፍ ናፖሊዮን አምባው በዚያ የለም። መሬት ተቀዳ ዋጠችው ወይስ ጣራ ሰንጥቆ አመለጠ? ያ የቢራ ጠርሙስ የሚያክል ዘብ ጉድ ሠራው። ከንፈሩን በቁጭት እንደነከሰ ከአዳራሹ በስተቀኝ ከተተከሉት ምሰሶዎች አንዱን ደገፍ ብሎ ዐይኖቹ ሊያዩ በቻሉት ፍጥነት ናፖሊዮንን መፈለግ ቀጠለ።

ናፖሊዮን አምባው የመግቢያ ካርዱን አሳይቶና ተፈትሾ ካልፈ በኋላ በቀጥታ ወደ አዳራሹ አልገባም ነበር። ወደ አዳራሹ በሚያሳልፈው ኮሪደር በስተግራ ከተሠሩት መጽዳጃ ከፍሎች ውስጥ አንዱን ከፍቶ በመግባት ቆለፈው። በተጨማሪም የቆዳ በት ውስጥ የደበቀውን መትረየስ ሽጉጥ አውጥቶ ካቀበለ በኋላ በጃኬቱ የደረት ኪስ ውስጥ በመክተት ሲጋራውን አቀጣጠለ። ትርኢቱ እስኪጀመርና መብራት እስኪጠፋ ድረስ በብርሃን ወደ ደመቀው አዳራሽ አይሄድም።

መሣሪያ ታጥቆ ወደ ቲያትር ቤቱ አዳራሽ መግባት ቀላል ሥራ አልነበረም። መሣሪያ መደበኛ ለሚችለው ረዥም ቦት ጫማውና መሣሪያ የሚቀመጠው ሽጉጥ ሥር ብቻ ለሚመሰላቸው ሰልጁ ዘቦች ምስጋና ይገባቸው እንጂ የመጀመሪያውን መሰናከል ያለ አንዳች ችግር ዘሎታል። ሁለተኛውን ደግሞ በሚቀጥሉት ጥቂት ደቂቃዎች ውስጥ ቻርሊን በምትነድለው አንዲት ጥይት በሺ በሚቆጠሩ ታዛቢዎች ዐይን ፊት በመድረኩ ላይ በመዘረር ይወጣዋል።

*** **

እሁድ ተሰዓት ቻርሊ ድሮ የገዛትን በፀሐይ ተቀጥቶ የነጣች ጥቁር ሱፍ ኮትና ሱሪ ለብሶ ፀጉሩን በወጉ አበጥሮ ታክሲ ተሳፍሮ ወደ ቲያትር ቤቱ ሄደ።

የቲያትሩን ፖስቲር በርቀት ሲመለከተው የገዛ ስሙ አሁንም በጉልህ እንደተጻፈ ነው። ወደ መግቢያው በር ሲቃረብ ወደ አዳራሹ ለመግባት ህዝቡ ይተናነቃሉ... አንዱ በአንዱ ላይ እየቆመ ይተራመሳል። አስተናባሪዎቹ በግ የሚያግዱ ይመስላሉ ረጃጅም አለንጋ ይዘው ይጋረፋሉ። ተመልካቹ ግን ግርፈያው አያመውጡ ግፊያው አይጥለውም። ካርዱን አሳይቶ ለማለፍ ይጋደላል።

ቻርሊ ራቅ ብሎ ቆመና ጫማ ጠራጊ ጠርቶ ጥቂሯን ጫማውን እያሰወለወለ የአዳራሹን ውጭ ትርኢት በትዝብት ማስተዋል ጀመረ። “እኮ ምን ለማየት? ምን ለማግኘት ነው ይሄ ሁሉ ትርምስ?” እያለ ራሱን ይጠይቃል። ጫማ ጠራጊው ያበደ ሰው ጫማ እየጠረገ መሆኑን በመገመት ቀኖ ብሎ ደጋግሞ ያየዋል። ቻርሊ ብቻውን ይለፈለፋል። “ፊዘኖች! ጥበብ ስትሞት መሳቅ፤ የአርቲስት እድሜ ስትባዝን መሳቅ፤ የገዛ ብራቸው ሲቃጠል መሳቅ። መጥኔ ለእናንተ ሣራ... እኔም በመጨረሻው ነቃሁ። ከእንግዲህ እንኳን እኔ አሥረኛው ትውልዴም አይከሰት አይሆንም!”

ቢያስተውል የሰው ግራ ያግባቱ የሰውም ቀለል አለ ሲል ሌላ መንጋ ደግሞ ይተራመሳል። ይለፋቸው አለና እዚያው አካባቢ ካለቡና ቤት ሻይ ለመጠጣት ጎራ አለ።

ሲጋራውን ለኩሉ ከቡና ቤቱ ሰውጣ የቲያትር ቤቱ የመግቢያ በር ሞር ብሏል። በገጣታ እርምጃ ወደቲያትር ቤቱ ሲደርስ አስተናባሪዎቹ ሁሉ ከበቡት ጋሽ ቻርሊ እውነት አንተ ነህ? ጋሽ ቻርሊ! ደህና መጣህ ጋሽ ቻርሊ! ጋሽ ቻርሊ! ቻርሊ ግራ ገባው። ሰው ሁሉ እየመጣ ሲመጠጥበት ለመጀመሪያ ጊዜ በሙያ ጓደኞቹና በሰዎች ዘንድ ተወዳጅነት ያለው መሆኑን ተረዳ። ሁለት አስተናባሪዎች ከፊት ለፊቱ ባትሪ እያበሩ ቀደመና ፊት ካለ ወንበር ላይ አስቀመጡት። ተውኔቱ ከተጀመረ ጥቂት ደቂቃዎች ለልፈዋል።

“ሰላም ቻርሊ” አለው አጠገቡ የተቀመጠ እንደ ሰው። ቻርሊ ከግጅራቱ ጀምሮ የሆነ ነገር ጭምድ ያደርጋል መሳ ሰውነቱን ሽመቀው። ወደ ድምጹ ዞር ብሎ ማንነቱን አላግራም። ለሰላምታውም መልስ አልሰጠም። እንዳቀረቀረ ቀረ። ያንን ድምጽ በውል ያውቀዋል ፡ ማንኛውንም ጽኑ።

አልሞትኩም እኮ! ገና ነኝ! ትንፋሼን ጨርሼ አልሞትኩም! ወደቋል ብለው ደስ እንዳይላቸው ትንፋሼን ላሰደምባቸው ይሄው የተሰሩን ዐዳል ከገጹ ላይ ላሳያቸው ይሄው።

ግራቢጫው ከዳር እስከ ዳር አስተጋባ። የአድናቆት ደባብ አዳራሹን አጥለቀለቀው። ቻርሊ ድንገት ቀና ብሎ በመድረኩ ላይ አፈጠጠ። እናም የገባ ዐይኖቹን ካዳቸው።

የገባ ሰውነቱን እየዳበሰ በርግጥ አርቡ ራሱ ቻርሊ መድረክ ላይ ያልቆመና በአዳራሹ ውስጥ ከግንኙነት ጀምሮ ጎን መቀመጡን አረጋገጠ። ታዲያ መድረኩ ላይ የሚያየው አርቲስት ማውን? የራሱን መንፈስ? ዐይኖቹ እንዳፈጠጡ ከገፈረቹ እንደተንቀጠቀጡ ሌላ ጭብጨባ ሌላ አድናቆት አዳራሹን ሞላው ። ሊትል ቻርሊ መላውን መድረክ ይታያል!

ቻርሊ ከተቀመጠበት ፍንጥር ብሎ ተነሳና “ሊትል” ሲል ጮኸ። ወደ መድረኩ ለመሮጥ መንቀሳቀስ ከመጀመሩ በፊት ግን ግንኙነት ጀምሮ በፍጥነት ተነሳና ከንዱን ጨምድዶ መቀመጫው ላይ መለሰው።

ጎን ለጎን እንደተቀመጡ ከመድረኩ በሚፈነጠቀው ብርሃን ዐይን ለዐይን ተፋጠጡ። የግንኙነት ጀምሮ ገጽ በድል አድራጊነት ፈክረዋል። የቻርሊ ገጽታ ተስፋ ጨልሞበትና ግራ ገቡት እንደከበሰ ጠቁሯል። ግንኙነት ወደ ቻርሊ ጆሮ ጠጋ አለና ቻርሊ እኛ እንጂ ጥበብ አትሞትም! እኛ እንጂ ውበት አትሞትም! እኛ እንጂ ምንጊዜም ፍቅር አትሞትም! አለው።

ቻርሊ ከንዱን ከግንኙነት እጅ መንጭቆ አላቀቀና መላ ሰውነቱ እየተንቀጠቀጠ ተነሳ። ዞር ብሎ ግንኙነትን አላስተዋለውም። ወደ መድረኩም አልተመለከተም። አዳራሹን አቋርጦ ወደ መውጫው በር ሲያመራ የጫማው ሶል ከሲሚንቱው ወለል ጋር እየተጋጨ፣ ቋ... ቋ... ቋ... እያለ መድረክ ላይ ከቆመው አርቲስት ድምጽ እኩል አስተጋባ። ተመልካቹ ድብዝሃ ባለው ብርሃን ዞር እያለ በዐይኑ ይከተለዋል። መውጫው በር ላይ ሲደርስ ሆዱ አልቆርዋል። ብሎት ዞር አለና ባሻገር ወደ መድረኩ ተመለከተ። ሊትል ቻርሊ ቃለ ተውኔቱን ያስገባል። የህዝብ ሳቅ አዳራሹን ከዳር እስከ ዳር ሲያንቃንቀው ከቻርሊ ዐይኖች የእንባ ዘለላዎች ረገፉ። እንባውን በእጁ መዳፍ ሲጠርግ ላመል ያህል ከንፈሮቹ ተንቀሳቀሱ። “መልካም አድል ሊትል!”

በዚያ ብረማ ሰንበት ተሰዋት በኋላ አብነት መንገዝ የከት ልብሷን ለብሳ በእጅጌ ገርድ ወይን ጠጅ ቀሚሰ ላይ ስሰ ውሃ ሰማያዊ ሹራብ ጣል አድርጋለች። ፀጉሯ በወገ ተበጥሮ በወርቅ ጌጠቿ አምራላችሁ መኝታ ክፍሏ ውስጥ ባለው የቁም ስጥን መስተዋት ውስጥ ራሷን ለመጨረሻ ጊዜ ተመለከተች። በህይወቷ ለመጀመሪያ ጊዜ የገዛ ውበቷ እስኪደንቃት ድረስ እንደፈጸመች ቀረች።

የገረጣው የፊቷ ቆሳ ወዝቷል፤ ዐይኖቿ ከውሃ ጠርተው ፀዳቸውን ይረጫሉ፤ ረጅሙ ዘማ ፀጉሯ ከመቼውም ጊዜ ይልቅ ከጽልመት ጠቁር በትከሻዋ ላይ ቁልቁል ወርድል። እንዲህ እንደሳራው በአካሏ ውብ በመንፈሷ ገቁ የነበረችው መቼ ነበር? በጣም ረዥም ጊዜ መስሎ ታያት። ቻርሊ በህይወቷ ውስጥ ከመግባቱ እርሷም በእርሱ ህይወት ውስጥ ጣልቃ ከመግባቷ በፊት ምን ያህል ጊዜ ሆነው?

በመስተዋቱ ውስጥ ከምታየው ከራሷ ምስል ጋር የመጨረሻውን ሰንብት አድርጋ ከአልጋዋ ትይዩ ባለው ወንበር ላይ ተቀመጠች። ከፊት ለፊቷ ባለው አነስተኛ ጠረጴዛ ላይ የእንቅልፍ ኪኒኖች የያዘ ብልቃት ውሃ ከሞላ ጠርመሰ ጋር ተቀምጧል። ከብልቃቱ ውስጥ ሁለቱን እንከብሉች አውጥታ በውሃ አወራርዳ የጠቻቸው። ከዓለም ጋር የምታደርገውን ሰንብት መጀመሯ ነው!

ዐይኖቿን በግዝ አድርጋ ወደ እርይታው ዓለም በሚወስዳት ብልቃት ላይ እንደተከለች ማሰቧን ቀጠለች። ቻርሊን ከማግኘቷ በፊት የኖረችው ዓመታት ደብዛዛና በውል የማታስታውሳቸው ዓመታት ናቸው። መብላት፣ መጠጣት፣ መተኛት፣ መሥራት... አሰልጅ የህይወት አደት። ቻርሊን ካገኘች በኋላ የኖረችው አጭር ህይወት ግን ልክ እንደ ማራኪ የልብ-ወለድ ድርሰት በድርጊት የተሞላ፤ እያንዳንዱ ቀን የራሱን ትዝታ ጥሎ የሚያልፍ፤ የደስታ፣ የፍቅር፣ የጭንቀት፣ የእንባና የመከራ ወራት ነበሩ።

ከውጭ የመኪና ጥሩምባ ሰማች። ፈጥኖም የትልቁ አጥር የብረት በር ሲከፈት አዳመጠች። ወለል አድርጋ በከፈተችው የመኝታ ቤቷ መስኮት አሻግራ ስትመለከት የጠበቃው ሲትሮይን ቀድሞ ሌላ ነጭ አፔል ደግሞ ተከትላ ወደ ግቢው ተከታትለው ገቡ።

ጠበቃው ነጭ ሱፍ በጥቁር ከረሻት ለብሷል። ሌሎች ሦስት ሰዎች ደግሞ ከአፒሏ ውስጥ ወጡ። ከአንድ እናት የተወለዱ ያህል

ሶስቱም አጭር፣ ወፍራሞች፣ ተያዮችና ሽብቶች ናቸው። ሁሉም እየተሳሳቱና እየተነጋገሩ ወደ መኖሪያ ቤቱ ዘለቁ። ጠበቃው ጥቁር በርሳን እንጠልጥጋለን። “የአብነት አስመጭና ላኪ ድርጅት ለጠበቃው በሰጠታ የሚተላለፍበት ቀን ነው። ሦስቱ ሰዎች መንገዝ የኔህ የሰጠታውን ሰነድ ሲፈርሙ እግኝ ሆነው በሰነዱ ላይ የሚፈርሙ መሆናቸውን ተረዳች እንግዶቼን ለመቀበል ስትወጣም አባቷን በረንዳው ላይ ቆመው አየቻቸው። ሙሉ ጥቁር ሱፍ ለብሰዋል። ያልተላጨው ራዛቸው ጠይም ገጸቸውን አጥቁርት፤ ዐይኖቻቸው በገረጣው ፊታቸው ላይ ተንጠልጥለዋል። በመንፈስ ወድቀው፣ በአካል ደቀው፣ ተገንዞ የቆመ ራሳን መስለው ታዩዋት። ከትቢያ ወደ ትቢያ! ከረዥም ዓመታት መራራ የህይወት ትግል በኋላ የመጨረሻዋን መራራ የህይወት ጽዋ የሚነጠብት ዕለት ነች። ዐይኖቻቸውን ጭፍን ግንባራቸውን ትጭም አድርገው።

እነኚህ ላባቸውን ያንጠፈጠፉባቸው ዓመታት ፍሪ፣ ያ በደም የተጨማለቁበት ሃብት ፍጻሜ ጥቂት ደቂቃዎች ብቻ ቀርተውታል። በረንዳው ላይ ከአብነት ጋር ለአፍታ ተያዩ። ሁለቱም ፍጻሜያቸው የደረሰ መሆኑን አውቀውታል። መንገዝ የኔህ መደንዘዝ ዐጀመረ ህሊናቸው የአብነትን አለባበስና ውበት ልብ አሉ። በእርሳቸው ህልውና ግብአት መሪት መፈጸሚያ ዕለት የእርሷ እንዲህ መሸራ መምሰል ምንድነው? “ያን ያህል ትጠላኝ ነበር?” ሲሉ ለራሳቸው አዘኑ።

በጠበቃው መሪነት የበረንዳውን ደረጃ የሚወጡት እማኞች በሩ ላይ ከአባቷና ከአባቷ ጋር ሰላምታ ተለዋወጡ። ሁሉም ደስተኞችና ፈገግታቸው ከገጸቸው ላይ የሚታፈስ ነው። በተለይ ጠበቃው። ህይወት ለምን ለጨካኞችና ለከፋቶች እንደምታደላ ገረማት።

መንገዝ እንግዶቹን እየመሩ ወደ እንግዳ ማረፊያው ሳሉን ይዘዋቸው ዘለቁ። በላሎት በር ላይ ጠበቃው ወደ ኋላ ቀረት ብሎ የአብነትን ከንድ ጨበጠና “ደህና ሰነበትሽ ጽጌረዳዬ...” አላት። አለባበሷን ከላይ እስከ ታች እየቃኘ። ፈገግ አለችለት። ያንተ ያለህ! ዛሬ ደግሞ ከመቼውም ጊዜ ይልቅ ውብቷ በአሥር ጨምሯል። “ደህና ነኝ...” በትንሹ ተከፍተው የተንቀሳቀሱት ከንፈሮቿ በመፈልቀቅ ላይ ያለ እንቡጥ የጽጌረዳ አበባ መስሎ ታየው። ያ አሮቴስት በዚህ ውበት ነው የተጫወተው? ከእንግዲህ ግን ይህ ትንግርት የሆነ ውበት የርሱ ብቻ የሆነ የግል ሃብቱ ነው።

“አገሽሽብኛል አቢ?”
“ለምን?” ትከሻውን ከፍ አድርጎ “ምንአልባት ለአባትሽ አድልተሽ ይሆናል...”

“ሰለምትለው ሁሉ የማውቀው ነገር የለኝም”
“ዛሬ የሁለታችንም የጋራ የድል ቀን ነው አቤ...
“አመሰግናለሁ” ብላ ፈገግታዋን አሳዩትውና ገሩ አድርጋው
ወደ ሳሎኑ ገባችሁ ተከተላትሁ

እንግዲህ ሰፋው ላይ ቦታ ቦታቸውን ይዘዋል። መንገዱ የነህ
ትልቁ ሰፋ ጥግ እግራቸውን አጣምረው ከርምት ብለው ተቀምጠዋል።
ከመላ አካላቸው የሚንቀሳቀሱት ዐይኖቻቸው ብቻ ናቸው።

አብነት ወደ እንግዲህ ተጠግታ “ምን ትወስዳላችሁ?” ስትል
በፈገግታ ጠየቀች። የሁሉም ዐይኖች ከላይ አስከታች እየደበበሱት
ምርጫቸው ውስኪ መሆኑን አሳወቋት። ብራማ ቀለም ባለው ትሪ ላይ
የውስኪ ብርጭቆቻችን ደርድረው ስትመለስ በከፍሉ ውስጥ ውጥረት
ሰፍኗል። እንዳቸውም እንዴት ቃል አይተነፍሱም። የግድግዳው ሰዓት
ብቻ ቲክ - ቲክ - ቲክ - ቲክ እያለ በፀጥታው ውስጥ ያስተጋባል። ቀና
ብላ አየችው 9:30! ውስኪውን ቀድታ በእያንዳንዳቸው ፊት ካኖረች
በኋላ “ተጫወቱ” አለችና ከፍሉን ለቃ ወደ መኝታ ቤቷ አመራች።
የጠበቃውና የእንግዲህ ዐይን በጋራ ሸፏት።

ወደ ተከፈተው የመኝታ ቤቷ መስኮት ተጠግታ ውጭውን
ማየት ጀመረች። የግቢው ልምላሚ የአበቦቹ ውበት! ቀዝቀዝ ብሎ
ሽው የሚለው የልምላሜውን መላካ የተሸከመ ነፋስ... ተፈጥሮ እንዴት
ውብ ነች? ህይወትም ምንው እንደዚህ የማትሰለች በሆነች? ለእርሷ
እንጂ ለሌሎች አሁንም የማትጠገብ ማር መሆኗን አሰበች። ለእርሷ
ዓለም ሰዎች በነፍሰና በሥጋ የሚሰቃዩበት ሲካል፤ ህይወትም የአንዲት
ሰከንድ እርይታ የማይገኝበት ሩጫ ሰዎችም ከህዲዎችና ጨካኞች
ናቸው። ከእንግዲህ በዚህ ምድር ላይ ለመኖር ቀረኝ የምትለው አንድ
እንኳን ምክንያት የለም። ከፊት ለፊቷ ከተቀመጠው ብልቃጥ ሁለት
እንክብሮች አውጥታ ዋጠች። ሁሉም ከንቱ! ከንቱ! ከንቱ!

“አቤ... ወደ ህይወትና ወደ ሞት በሚያመራ መንታ መንገድ
ላይ እንደቆምሽ ይሰማኛል”... በኛ ህይወት ነገ የሚባል ብራ ቀን
የለም! እስከዘለለሁም በማይነጋ ጨለማ ውስጥ እየሮጥን እስከ
ወዲያኛው እናሸልባለን” ሠዓሊው ታወሰት።

ሰዓሊው ነብይ ነበር? ለአብነትም ነገ በሰጠታ ወረቀት
የተጠቀለለ የብራ ቀን ገጽ በረከት ይዞላት እንደማይመጣ አውቃለች።
እያንዳንዱ ነገ ይዞላት የሚመጣው ነገር ቢኖር ጥቁር ጨለማ የካንሰር
ያህል የማይሸር የመንፈስ ስቃይ፤ ሰጋና ነፍሷን የሚሻመ የሰው

ዋራቶችን ብቻ ነው። ህይወት የሚባል ቋንቋ ትርጉሙ ለቃይ ግለት
ነው ስትል ደምድማለች። ራሳቸውን በሚያጠቱ ሰዎች ለምን ስትፈርድ
እንደናረገች ምክንያቱ አልገባ አላት።

በሆዱ ውስጥ የሚወራጭ ነገር የተሰማት መሰላት።
ያልታደለው የቻርሊ ልጅ! ምናልባት በግህዳ መድረክ ላይ አንድ
ድንት ተወኔት እየተጫወተ ይሆናል - ግን ያውቃል?

ተፈጥሮ እንደምን ያለች ጨካኝ ነች? አንዱ በህይወት ነጻድ
ተቃጥሎ በኑሮ ከንድ ተደብሶ ደከሞና ተሰላችታ ፍጻሜውን በገዛ
እጅ ሲያቀርብ ሌላውን መራራ ጸጥታ ተቀድቶ ወደግያልቀው ዓለም
ዐይኑን ጨፍና እየሳች ታመጣለች። እሳቱ በማይበርድ ምድራዊ
ሲካል ልትጠብቁት በፈርጣግ የኑሮ ከንድ ልትደብረው... ተፈጥሮም
እንደ ፍጡርጽ ጨካኝ ነች? ግን ለምን?

“...ቻርሊ... እስከ መቃብር ከለንተው ጋር ነኝ... ብክላህ
የቆምኩበት ምድር ትከላኝ” የገዛ ቃል በህሊናዋ ውስጥ ሲያስተጋባ
ተሰማት

ውሹ ብሎ ለጠራት ሰው ለገዛቸው ቃል ያለመጠራጠር
ቆማለች። ለአንድና ለመጨረሻው ፍቅር በታማኝነት ፀንታለች።
ጥርጣሬ የህሊና ሀመም፤ ከዳተኝነት የመንፈስ ሞት ነው! በህሊናዋ
ቀበላ ፤ በመንፈሷ ሞታ ፤ የሚተነፍስ ራሳ ሆና ከመኖር ከቃል ጋር፤
ልቧ ውስጥ ካበበው ፍቅር ጋር ትሞታለች።

ሰውነቷ ሲደነገዝ ታወቃት። ህሊናዋን ለማንቃት ራሷን
ደጋግጦ ወዘወዘችና ወደ እንግዳ መቀበያው ላሉን አመራች። ጠበቃው
የሰጠታውን ሰነድ በእርጋታ ያጠላችዋል። የሁሉም ዐይኖች ቀና ቀና
እያሉ አዩዋት። የሁሉም ብርጭቆች ባዶ ናቸው። የውስኪውን
ጦርመስ አንስታ ለሁሉም ሞላችላቸው። ጠበቃው በሞቀ ፈገግታው
ከድሉ ጫፍ ላይ መድረሱን አበሰራት። መንገዱም ጭብጥ ብለው
ከተቀመጠበት አቅማ፤ የሚንቀሳቀሱ የራሳ ዐይኖች የመሰሉትን
ዐይኖቻቸውን እያቀለጨለጨ ይመለከቷታል። አፍ አውጥተው
ለይናጉ እንጂ ነፍሳቸው “እርጂኝ!” እያለች እንደምትሆን
አለጣቸውም።

ፈገግታዋ በገደ ላይ እንደደመቀ ከፍሉን ለቃ ወጣች።
የሁሉም ዐይኖች ጥገም ሸፏት። መኝታ ከፍሏ ስትደርስ እንደገና ሁለት
የእንቅልፍ እንክብሮች አንስታ ዋጠች። አዲሱ ሲትል ቻርሊ በሆዱ

ወቅቱ የሚዘል መሰለት - ተወኔቱ ግለቱ ይህንን መተግበሪያወቅ
መሳላ ደምረዋል፤ አዕምሮም እየፈነዘነው።

*** **

መጀመሪያው ክፍል ተወኔት ተጠናቆ ለአጭር ጊዜ እረፍት
መጋረጃው ተጥሏል። ከመድረኩ ጀርባ ጥግ ላይ ሊትል ቻርሊ
የታጠቀውን ጉራዴ እጅታ እንደጨበጠ ብቻውን ተከታ ቆሟል።
በግምባሩ ላይ የሚንጠፈጠፈውን ላብ ያለማድረግ በመሀረብ እየጠረገ
በላይ በላይ ይተነፍሳል።

ገና የጥቂት ደቂቃዎች እርዳታ ማግኘቱ ነው። የተወኔቱ
የመጀመሪያ ክፍል ተጠናቆ መጋረጃው በተጣለበት ቅጽበት ሣራ
ጋዴም ስትንደረደር ሄዳ አንገቱ ላይ ተጠመጠመችበት። ማንም
ባልጠበቀው ችሎታ ያለ አንዳች እንከን የመጀመሪያውን ክፍል
ግዳጁን ትንግርት በሚሰኝ ቅልጥፍና በመወጣቱ ያልተደነቀ ተዋናይ
አልዘረም። ብዙዎቹ አንገቱ ላይ ተጠምጥመው ስመውታል፤ ከንዱ
የተከፈለ አስከመስለው ድረስ እጁን እየወዘወዙ ጨብጠውታል፤ የዱላ
ያህል ትከሻውን እየጠበጠቡ አድናቆታቸውን ገልጸውለታል።

አንገቱን አቅፈው አገላብጠው ከሳሙት አንዱ ዳንኤል ጅምር
ነበር። ገና መጋረጃው ተከፍቶ ተወኔቱ ከቀጠለበት ጊዜ ጀምሮ
የሊትል ቻርሊን የመድረክ እንግድነት ከግምት ውስጥ በማስገባት
ተወኔቱ ሊበላሽ ይችላል በሚል ስጋት ነፍሱ በጭንቀት ተወጥራ ነበር።
ከአምስት ቀን የቀንና የሌሊት እልህ አሰጨራሽ የመድረክ ልምምድ
በኋላ በሊትል ቻርሊ የቃለ ተወኔት ጥናትና የመድረክ እንቅስቃሴ
ብቃት አመነ። በአንድ ጉዳይ ግን ሊትል ቻርሊን ሊያምነው
አልቻለም። በትልልቅ ቴያትር ቤት መድረኮች ላይ በሽህ በሚቆጠሩ
የተወኔት ታዳሚዎች ፊት ተጫውቶ የማያውቅ በመሆኑ የመድረክ
እንግድነቱን ፈራው። ሶስት ወር ሙሉ የደከመበት ሥራ እንዳይበላሽ
የተወኔቱን መከፈቻ ቀን ለሚራዘም አስቦ ነበር። ያጀገረው ሣራ
ጋዴም ነች። ውድቀቱን ወይ ትንሣኤውን ለመቀበል ዐይኑን ጨፍኖ
ለመናዋን ተቀበላት።

እና ዛሬ የሊትል ቻርሊን የመድረክ እንቅስቃሴ ሲመለከት
የተወኔት ጥበብ በመድረኳ ላይ በሺ ታዳሚዎቿ ፊት አንድ ታላቅ
ልጇን አምጣ እንደወለደች አመነ፤ እውነተኛው የአባቱ ልጅ በአባቱ
እግር ሥር በቅሏል። የሊትልን አንገት አቅሮ እያገለበጠ ከሳሙው በኋላ
“...ዐይኖቼን ማመን እስኪያቅተኝ ድረስ ተአምር እየወራህ ነው ሊትል
... በርታ” አለው።

የሊትል መልስ አጭር ነበር “አመሰግናለሁ”። ዳንኤል ጅምር
የሊትልን ገጽታና የሰውነት አቅም ሲመለከት ከቻርሊ ገጽታና የሰውነት
አቅም ጋር ስለተሳካረበት በዚያው በቆመበት መድረክ ላይ ከቻርሊ
ጋር የፈጠረው አስደንጋጭ ጥጥት ታወሰውና ሰውነቱ ሽምቅቅ ብሎ
ፈጥኖ ከመድረኩ ወርዶ ሄደ።

ሊትል ተከታ ከቆመበት ስፍራ ባይነቃነቅ ሣራ ጋዴም ሁለት
የለበላላ መጠጥ ጠርመሶች ይዛ መጣችና አንዱን ለሊትል
አቀበለችው። ፊቷ በደስታ ፈክቷል። በሊትል የመድረክ ሥራ
መዋጣት ከደስታዋ የተነሳ የምታደርገው እስኪጠፋት ድረስ ቀልቧን
አጥታለች።

ሊትል የሰጠችውን የለበላላ መጠጥ ቆርኪ በጥርሱ ከፍቶ
በአንድ ትንፋሽ አጋመሰና በረዥሙ ተነፈሰ። ቀጥሎም የሣራን
ጠርመሶ ተቀብሎ ቆርኪውን ከፍቶ ሰጣት።

“ጨልጠህ ጠጣው ሊትል... ወደ መድረኩ ልንገባ የቀረን
ጥቂት ደቂቃ ብቻ ነው” አለችው ለተወኔቱ ያደረገችውን ረዥም
አርቴፊሻል ፀጉር እያስተካከለች። ሊትል ቻርሊ ራሱን በእሽታ ነቀነቀና
የለበላላውን መጠጥ ጨልጠው።

“በርታ ሊትል... ሁለተኛውን ክፍል ደግሞ ያለ እንከን
እንደምትጫወተው ተስፋ አለኝ... አርቲስት የመሆን ምኞትህ በመሳካቱ
ምን ይሰማሃል?” አለችው ትናንሽ ዐይኖቿን እያርገዘገዘች።

“እንጂ... ምን እንደሚሰማኝ አላውቅም”

“ሊትል? ግን ምንው እንደዚህ ተከዝክ?”

ሊትል ፈጥኖ አልመለሰላትም። ዐይኖቿን በግዝ አድርጎ
ዐይኖቿ ላይ ተከሎ ሲመለከታት ቆየና “ዳዲ እዳራሹ ውስጥ እንደነበር
አውቀሽል?” አላት።

“አዎን... ስምህን እየጠራ ሲሆን በኋላም አዳራሹን ጥሎ
ሲወጣ... ያየሁት ይመስለኛል”

“እና... ቅድም አርቲስት የመሆን ምኞትህ በመሳካቱ ምን
ይሰማሃል ነበር ያልሸኘን?” የሣራ ገጽታ በአፍታ ጥርጣሬና ሥጋት
እንጽጣጠት በአምነታ ራሷን ነቀነቀችለች።

“ይቅርታ አድርጊልኝና ሣራ የመሣሪያ ምላጭ ስቤ አባቴን
እንደገደለኩት ዓይነት የወንጀለኝነት ስሜት፤ የፀፀት ስሜት ነው
የሚሰማኝ... የዳዲ የመጨረሻ ተስፋ እንደወደመች አልጠራጠርም...”

እና ምንገልገልን ከዚህ እንደሄደ ራሱን ይገድል ይሆናል የሚል ስጋት ነፍሱን ወጥሮ ይዟታል ማለትም ፈርቻለሁ ማለት ይሄ ተወኔት አልቆ በፍጥነት ወደ ቤቱ በሄደች። አባቱ አጠገብ መሆን እፈልጋለሁ! አልደብቅሽም ማለት በጣም ሰግቻለሁ፤ ልቤ በፍርሃት እየዘለለች ነው። ሩጥ ሩጥ ይለኛል... ከዚህ አካባቢ ጥፋ ጥፋ የሚል ስሜት ከውስጥ ይታገለጻል። አላትና ገልመጥ ገልመጥ ብሎ ዙሪያውን ቃኘ።

ሊትል ከመድረኩ ርጦ ለመውጣት መንገድ የሚፈልግ መሰላትና ማራ ደንገጠች ወደ እርሱ ተጠግታ ከገዱን ጭምድ አድርጋ ያዘችና “ምን ነኪህ ሊትል? አርቲስት የመሆን ምኞትህ እውን በሆነባት በዚች ቀን እንደዚህ ማዘንና መንፈስህን ማሸበር አይገባህም” ተውኔቱን ከሀሳብና ከጥርጣሬ ነፃ ሆነህ መጫወት መቻል አለብህ... ለቻርሊ እንደሆነ አታስብ! ምንም አይሆንም። ተውኔቱን እንደጨረሰን አብረን ወደ ጎረቤት ሃውስ እንሄዳለን...”

ሊትል አላስጨረሳትም። በተጨማሪ ገዱ ላይ ሥጋት አርግዘው የሚንከራተቱ ዐይኖቿን እያርገዝገዝ “እንጂ ማራ... እንጂ... አባቱን ላግመኛ የማገኘው አይመስለኝም... እባክሽ በነፍሳት ልድረሰላት... እባክሽ እንድሄድ ተይኝ?”

ማራ ለአጭር ጊዜ በድንጋጤ ደርቃ ቀረች። ጆሮዋ፤ የሚሰሙትን ማመን አልቻለችም። መንፈስ ቅብጥብጥና ትዕግስት የለሽነቱን ጠንቅቃ ስለምታውቅ፤ በሺ የሚቆጠሩ የተውኔት ታዳሚዎቹን በተቀመጡበት ጎልቶ ከመድረኩ ጠፍቶ ይሄዳል ብላ ሰጋች። በዚህ ምክንያት ደግሞ የሚፈጠረውን ችግር በቀላሉ የምትወጣው አይሆንም። -ሊትል ቻርሊ አባቱን ተክቶ መሥራት እንደሚችል ዳንኤል ጅምርን እንደቀረፈው ያሳመነችው እርሷ ናት። በእርሷና በዳንኤል መካከል ያለው ግንኙነት እስከመጨረሻው አብቃለት ማለት ነው። በተውኔቱ በጅምር መቋረጥ ሳቢያ በዝርዝርክ የቲያትር አዘጋጅነቱ ምክንያት በዳንኤል ላይ የሚወርድበት ውግዘት ታሰባት። ለጥቂት ወራት የለመለመች ተስፋው ከእናቷ ተቀንጥሳ እንደምትጠወልግና ወደ ቀድሞው የብቸኝነት በሽታው እንደሚመለስ አልተጠራጠረችም።

የሊትል ቻርሊን ከንድ ጨምድዳ እንደያዘች ሊትል በእርግጥ አንተ ጤነኛ ነህ?” ስትል ዐይኖቿን አፈጠጠችበት።

ሊትል አልመለሰላትም። ከገዱን ከእጇ አላቀቀና በግምባሩ ላይ የሚንጠፈጠፈውን ላብ በመሀረቡ ጠረገ። በዚያው ቅጽባት ወደ መድረኩ እንዲገቡ የሚያስጠነቅቃቸው የመጨረሻው ደወልም ተደወለ።

“ለቻርሊ ውስታ እየዋልክልች መሆኑን ደግሞ አትዘነጋ።” ገና ተውኔቱን መለማመድ ከመጀመርህ በፊት የቲያትሩን አዘጋጅ በኩለት ነገር አሳምነክዋል አይደለም? አባትህ በመድረኩ ላይ ለፈፀመበት የግድያ መከራ በህግ እንዳይጠይቀው እና ተውኔቱን አልጫወትም በማለቱ በገዛ እንጀራው ላይ ለፈፀመው በደል በመሥራያ ቤቱ አስተዳደር ላይከሰው ቃል አስገብተክዋል... ቻርሊ የናደውን የገዛ ህይወቱን አንተ እየገነጠላት መሆኑን አስብ” አለች ማራ ሊትልን የምታረጋጋበትን መንገድ ሁሉ እየፈለገች።

“ዳዲ ግን ይህን ሁሉ አያውቅም። ቢያውቅም ደግሞ ገድ የለውም። ዳዲ የሚያውቀው አንድ ነገር ብቻ ነው - ከጄዋሉ። ከሃዲነቱ የተሰማኝ ደግሞ ዛሬ ነው። ገና መጋረጃ ተከፍቶ ከህዝቡ ዐይን ጋር ስተያይ። በስሙ ነግጃለሁ ማራ... አግፋሪ ሥራ ነው የሠራሁት... እናም በመድረኩ ላይ በቆየሁ ቁጥር ልክ ሲሰርቅ እንደተያዘ ሌባ ሀፍረት እያሸግቀቀኝ ሄደ። አባቱ አዳራሹን ጥሎ ሲወጣ ደግሞ አርቲስት የመሆን ምኞቱ በውስጤ ሲሞት ታወቀኝ። አሁን ዋናው ነገር ይሄ አይደለም... እመኝኝ ማራ አባቱ ወደቤት እንደተመለሰ ራሱን ያጠፋል”

“መጋረጃው እክ ተከፍቷል ማራ... መድረኩ እያዛጋ ሀዘበም ዐይኔን አፍጥጦኝ ትንፋሹን ውጤ እየጠበቃችሁ ነው” አላቸውና ወደ ጀርባቸው አልፎ በታውን ያዘ - ቃላት ጠቋሚው።

ማራ የሊትልን ዐይኖች በጥርጣሬ አየቻቸው። በቅድሚያ ወደ መድረኩ መግባት ያለባት እርሷ ናት። ከጥቂት ደቂቃዎች ቆይታ በኋላ ሊትል ይከተላትና ተውኔቱ ይቀጥላል።

“ሊትል... አሁን ለውይይት ጊዜ የለንም... እባክህን ያመንክህን ያህል ታመነኝ?”

ሊትል አልመለሰላትም። ዐይኖቿን በዐይኖቿ ላይ እንደተከለ ቀረ። ነፍሱና ሥጋው እየታገሉ መሆኑን የጨፈገገ ገጽታውን ተመልክታ ተረዳች። መጋረጃው ተገልጦ ተውኔቱ ሳይቀጥል በመዘግየቱ የሀዘቡ ጭብጨባና ፋጨት መስማት ጀምሯል። ማራ የምታደርገው ጠፍቷታል። ሊትል መወሰን አቅቶት በመንፈሱ ይዋልላል።

ከየት መጣ ሳትለው ዳንኤል ጅምር ቁና ቁናውን እየተነፈሰ አጠገቧ ቆመና “ምን እየጠበቅሽ ነው?” ሲል በጆሮዋ ላይ መክባት። ከመደንገጧ የተነሳ ሰምን እንደዘገዩት ልታሳረዳው አልቻለችም።

በአጠገቡ ቱር ብላ ሮጦችና በመብራት ወላሽበረቀው መድረክ ጥልቅ አለች። ከመድረኩ ጀርባ የሚፈጠረውን ችግር ለማየት ዐይናቿ ጉልበት ጀርዋዋ ድፍረት የላቸውም። ሊትል ቻርሊ ወደ መድረኩ ይከተላት አይከተላት አታውቅም።

*** **

ሻምበል መብራቱ ናፖሊዮን አምባውን አዳራሹ ውስጥ ሊያየው አልቻለም። ተውኔቱ ሊጀመር የመድረኩ መጋረጃ ሲተረተር፣ መብራቶቹ ሁሉ ሲጠፉ በዳበሳ ከአዳራሹ ወጥቶ ነበር። እየተጣደፈ የቲያትር ቤቱን ህንፃ በመልቀቅ በህንፃው የውጭ መተላለፊያ ላይ ወደሚገኘው የህዝብ ቴሌፎን በመሄድ ወደ ወንጀል ምርመራ ቢሮ ስልክ ደወለ። የሚገኝበትን አድራሻ በመግለጽ ሃይል እንዲላክለት ከጠየቀ በኋላ ስልኩን ዘግቶ በቲያትር ቤቱ በር አካባቢ ጥግ በመያዝ የአካባቢውን እንቅስቃሴ በዐይናቹ መቆጣጠር ጀመረ። በየደቂቃው ልቡ በፍጥነት ይመታል፤ መንፈሱ ይሸበራል። በእጁ ገብቶ የነበረው ወንጀልኛ ድንገት ከእጁ በመውጣቱ ተደናግጧል። ከእንግዲህ ዳግመኛ እንደማያገኘው ሰጋ። የመንፈሱን ውጥረት ለማርገብ በአካባቢው ከሚዘዋወሩ ሱቅ በደረቱዎች አንዲት ፍሬ ሲጋራ ገዝቶ በላይ በላይ እየላለ አጨሰ።

ብዙም ሳይቆይ አንድ አሮጌ ላንድሮቨር መኪና ሰድሶት የፖሊስ የደንብ ልብስ የለበሱ የወንጀል ምርመራ ባልደረቦች እንደጫነች ቲያትር ቤቱ በር ላይ ቆመች።

ሻምበሉ ወደ መኪናዋ ፈጽሞ በመሮጥ የኋላውን በር አስከፍቶ ገባ። ለሁሉም አባላት የወንጀለኛውን ማንነት የሰውነት እቋሙንና የለበሰውን ልብስ አይነት ከገለጸላቸው በኋላ ወንጀለኛውን ከነፍሱ መያዝ የሚችለበትን አፋጣኝ እቅድ ነድፈው በቲያትር ቤቱ በር አካባቢ ፈንጠር ፈንጠር በማለት ቦታ ይዘው ቆሙ። ሻምበሉ ወደ አዳራሹ በመግባት ቦታ ይዞ ተቀመጠ። ተውኔቱ በጨለማው አዳራሽ ውስጥ ቀጥሏል። ሊትል ቻርሊ በመድረኩ ላይ ተለምር እየሠራ ነው።

*** **

ናፖሊዮን አምባው ከአዳራሹ ህንፃ ላይ ዐይን ቢጓጉጡ በማይታይበት ጨለማ ውስጥ የህንፃውን ምሰሶ ተደግፎ ቁልቁል በብርሃን ባሸበረቀው መድረክ ላይ ሽጉጡን አነጣጥሯል።

በመድረኩ ላይ በፍጥነት የሚንቀሳቀሰው ሊትል ቻርሊ በአላግው ሊገባለት አልቻለም። አላግው ውስጥ በገባለት ሰኮንድ

ውስጥ ደግሞ መድረኩ ላይ አብራው የምትጫወተው ሣራ ጋዴም በናፖሊዮን አፈሙዝና በሊትል ቻርሊ መካከል ግድግዳ ሆና ትቆማለች። ናፖሊዮን የሸጉጡን አፈሙዝ በሊትል ደረት ላይ አነጣጥሮ ምላጩን ሊሰብ ጣቱን ማንቀሳቀስ ከጀመረ በኋላ እንኳን ብዙ ጊዜ እጁን መልሶ ሰብሰቧል።

“ሺት!” አለ ናፖሊዮን ብስጭት ብሎ “ቀዥቃዥ አርቲስት! በአንድ ቦታ ላይ ለእፍታ እንኳን ረግቶ አይቆምም?!” ያች ዝንብ የሆነች ፍጥረት ደግሞ “ጥርሱን ቀጨጨጨጨ - ጭ አድርጎ አፋጪና በትዕግስት መጠባበቅን ቀጠለ። የሚተኩላት አንዲት ጥይት መባከን የለባትም። ያለችው እድል አንድ ነች። የመጀመሪያዋና የመጨረሻዋ ጥይት የምትባከን ከሆነ እቅዱ ሁሉ ይከሸፋል። ለዚህም ነው ከመሳት ጥርጣሬ ነፃ ሆኖ በትክክለኛ ሰኮንድ በትክክለኛው ቦታ ላይ ምላጩን ለመሳብ በጥንቃቄ የሚያነጣጥረው።

የሊትልን እንቅስቃሴ እየጠበቀ እግረ መንገዱን ተውኔቱን ሲመለከት የመጣበትን ዓላማ እየዘጋ በተውኔቱ የሚቀጥበት ጊዜም ነበር። ደግሞ ደጋግሞ “ቻርሊ ታላቅ የሃገር ሀብት ነው” እያለ በጥይት አረር የሚቀጥፉትን ነፍሶች ስሉታ ያደንቃል። ለታላቅ ሰውነቱ ከብርጥ ለታላቅ የሃገር ሃብትነቱ ውለታ እርሱም ታላቅ ሞት ደግሞለታል። በሽ ዐይኖች ታዛቢነት የሚሞተውን የኩባር ሞት።

በተውኔቱ አጋማሽ ላይ ሊትል ወደ መድረኩ ጦርዝ ተጠግቶ ብቻውን መጫወት ጀመረ። ሣራ ጋዴም በሌላው የመድረክ ጦርዝ ላይ ቆማለች። የሊትል እንቅስቃሴ ዝግ ያለ ነው። ናፖሊዮን ከዚህ የተሻለ እድል እንደማይገጥመው ስለገመተ ጣቱን በምላጩ ላይ አነሮ አፈሙዙን በሊትል ደረት ላይ አነጣጠረና ከእንቅስቃሴ ውጭ የሚሆንበትን ሰኮንድ ትንፋሹን ዋጥ፤ ከንዱን ጠበቅ አድርጎ ጠበቀው። በዚያችው በትክክለኛ ሰኮንድ አዳራሹን ነቅንቆ የተውኔት ታዳሚዎችን ጆሮ የሚሰነጥቅ የተኩስ ድምጽ ሲሰማና ሊትል ቻርሊ እንደ ፎጣ ጸጥፍጥፍ ብሎ በመድረኩ ላይ ሲዘረጋ አንድ ሆነ።

ከተኩሱ ድምጽ በኋላ በመድረኩ ላይ ፈጥና የተንቀሳቀሰችው ሣራ ጋዴም ነበረች። ከቆመችበት የመድረኩ ጦርዝ ወደ ሌላኛው ጦርዝ እየበረረች ሄዳ ሊትል ቻርሊን ከወደቀበት አነሳችው። ከግራ ደረቱ ላይ ደሙ በልቅ እያለ በመድረኩ ላይ ይንጠፈጠፋል። በደፈረሱትና በሚሰለመለሙት ዐይኖቹ አንድ ጊዜ ብቻ ቀና ብሎ አያት። ሁሉም ነገር ግራ ገብቶታል። ሣራ ከተንበረከከችበት ተነስታ ራሷን ያዘችና እራታዋን አቀለጠችው።

ሌላ ሰው እመቤቱ ብሎ ወደ መድረኩ ወጣና ወደ ሊትል ቻርሊ አገሰሰ። ግንኙኛው ደግሞ እርሱም ግራ እንደዝነው በወጣቱ ይንቀጠቀጥ፤ ትንፋሹ ይቆራረጥ ጀመር። እንደገናም አንድ ማንነቱ ያልታወቀ ሰው ከሀዘብ መሃል እየሮጠ ወደ መድረኩ ወጣና የተፈጸመውን ተመልክቶ በፍጥነት ወደ አዳራሹ መውጫ በር ሮጠ ሻምበል መብራቱ፤

በሠለማው አዳራሽ ውስጥ የታወቀው የተወኔቱ ታዳሚ ሁሉም ከመቀመጫው ተነስቶ ቆሟል። ሦስት የጥይት ድምጽ አከታታኝ ተሰማ። በአዳራሹ ውስጥ ከፍተኛ ትርምስና ግርግር ተፈጠረ። እያንዳንዱ ታዳሚ አዳራሹን ለቆ ለመውጣት በመግቢያው በር ላይ ይተናነቅ ጀመር። ከመድረኩ ላይ የተዋንያት ዋይታና ትርምስ እየጋለ ሽብርና ግርግርን አባባለው።

ሻምበል መብራቱ ሊያትር ቤቱ የመግቢያ በር ላይ የመደባቸውን ፖሊሶች አስተባብሮ የመውጫውን በር ከማዘጋቱ በፊት ከአዳራሹ ውስጥ ነፍሰ ይዞት እየሞኘና እየሮጠ የሚተም ሽብር ያስበፈገገው ታዳሚ እንደ ውሃ መላት አጥለቅልቆት የአዳራሹን በር በመግባት ወደ አስፋልቱ ይሮጥ ጀመር።

ሻምበል ከአዳራሹ በር ላይ ዐይኖቹ እንባ አቅርረው ከንፋሩን እንደነከሰ ቆሞ ቀረ። የወንጀለኛውን ጭራ በያዘ ሰዓት ባልሞላ ጊዜ ውስጥ የገዛ ዐይኖቹ ታዛቢ በሆኑበት ነፍሶ ገዳዩ ሌላ የነፍስ ግድያ ፈጸመ፤ መብራቱ መያውን ረገመ፤ ራሱን ጠላ። ይሁን እንጂ አሁንም ተስፋ አልቆረጠም። የአዳራሹን በር እየጣሰ እግራ አውጭኝ ከሚከንፈው ህዝብ መካከል ግዙፉን ናፖሊዮንን በዐይኖቹ ይፈልገዋል። እጩኛው ህዝብ ከአዳራሹ ወጥቶ እስኪያልቅ ድረስ ሊመለከተው አልቻለም።

“ምን አይነት ጉድ ነው ጌታዬ?”

ሻምበል ለቅጽበት ዞር ብሎ አጠገቡ የቆመውን ሰው ተመለከተ። ግዙፉ የወንጀል ምርመራ ሳጅን ረዥም የአፍንጫውን ጢም እያፍተለተለ ቆሟል።

“በምልክት የነገርኩህን ሰው በዐይንህ ፈልግ!” አለና ሻምበል ዐይኖቹን እያማተረ አሰሳውን ቀጠለ።

ወንጀለኛው አምልጧል ብሎ ተስፋ በቆረጠበት በመጨረሻ ደቂቃ ላይ ከአዳራሹ እየሮጠ ከሚወጡት ሰዎች መካከል ናፖሊዮን ውልብ ሲል ያየ መሰለው፤ መነጽሩ በዐይኑ ላይ የለም። ጎፈረው

ዐንፋ፤ ግዙፍ አካልና የለበሰውን ጥቁር የቀዳ ጃኬት ግን... እምን በትክክል ነፍሰ ገዳዩ ናፖሊዮን አምባው ነው!

አጠገቡ የቆመውን ሃምሳ አለቃ “ተከተለኝ!” አለና ሻምበል ከትርምሱ ውስጥ ገዜ ሳጅንም ግዙፍ ሰውነቱን አንቀሳቅሶ አቅጣጫውን ተከትሎ ሮጠ። ሻምበልን ሊያገኘው ግን አልቻለም።

ናፖሊዮን ነፍሰ ይዞት ከሚሮጠው ህዝብ ጋር እየተጋፋ አስፋልቱን ተሸገረና ቁልቁል ወደ ላዩን ባር አቅጣጫ ሮጠ። ሻምበል መብራቱ በቅርብ ርቀት ተከትሎታል! በኢትዮጵያ ሆቴል ጀርባ በሚያቋርጠው ጠባብ አስፋልት አልፎ ወደ ኳስ ሚዳ የሚያመራውን መንገድ ሲያያዝ የሩጫ ፍጥነቱን ቀንሶ ገልመጥ አለና አካባቢውን ቃኝ ። የሻምበል መብራቱ ሽጉጥ በጀርባው ላይ ተነጣጥሯል። “እጅ ወደ ላይ!” መብራቱ በከፍተኛ ድምጽ ሮሽ።

ናፖሊዮን ፊቱን ወደ ሻምበል አዙር ቆመ። የሽጉጥ አፈመዝ ደረቱ ላይ ተነጣጥሯል። ይህንን ሰው የት እንዳየው ለሰከንዶች ክፍልፋይ ራሱን ጠየቀና ዛሬ ቀትር ላይ ከመኖሪያ ቤቱ ትይዩ ባለችው የሽቀጣሽቀጥ መደብር በረንዳ ላይ ለሰላሳ መጠጥ እየጠጣ ቆሞ የነበረው ሰው መሆኑን አረጋገጠ። የጠበቃው ማስጠንቀቂያ ትዝ አለው። “... የወንጀል ምርመራ ፖሊሶች ማንነትህን ደርሰውበታል!”

“እጅ ወደ ላይ!” ሻምበል መብራቱ እንደገና ሮሽ። የወንጀለኛውን አደገኝነትና መታጠቁንም ያውቃል። የደገበት አፈመዝ ሊተፋ የሚችለውን እሳት ፈርቶና ለህይወቱ ሳሰቶ ትእዛዙን ሳይቀበለው ከቀረ ከነህይወቱ ሊይዘው እንደማይችል ገመተ።

ናፖሊዮን የደንጋጤና የፍርሃት ስሜት ፈጽሞ አይታይበትም። ከሻምበል አፈመዝ የሚፈናጠር ጥይት ወደሚወደው ወላግ እያንሳፈረ የሚወስደው ሮኬት እንጂ ሌላ ምንድነው? ሲመኘው የኖረ ሞት በአራት ሜትር ርቀት ላይ ሊውጠው እፋን ከፍቷል። ከቻርሊ ጋር መስመር ላይ እንገናኝ ይሆን? ሲል አሰባና በምጽት ፈገግ አለ።

“እጅ ወደ ላይ!” መብራቱ ለሦስተኛ ጊዜ አስጠንቀቀው። ናፖሊዮን ለሰከንዶች ክፍልፋይ ከሰጠመበት ሃሳብ ነቅቶ የሻምበልን ዐይኖች ተመለከተ። በመካከላቸው ያለውን ርቀት ሲገነዘብ ፈጣን አይምሮው ከተደገሰለት ሞት ለማምለጥ አሁንም ጊዜ እንዳለው ድንገት ሮሽ ነገረው። ፈገግ እንዳለ ሁለት ርምጃዎች ወደ ሞት አቅጣጫ ተራመደ!

“ተጠንቀቅ እንዳትበላሽ” ሻምበሉ ሁለት ርምጃዎች ወደ ጋላው አፈገፈገ። ያ ነጉላ ሳጅን ምን ዋጠው?!

ናፖሊዮን እንደገና ወደፊት ሁለት ርምጃ!

ሻምበሉ ወንጀለኛውን ከነፍሱ ለመያዝ የነበረው ተስፋ አከተመ። ከፊት ለፊቱ እየቀረበው የመጣውን ነፍስ ገዳይ አቁሰው ለመያዝ ወይም ወደ ሰማይ ተኩሶ በማስደንገጥ በቁጥጥር ሥር ለማዋል ባለው እጣ ላይ ሲያመነታ ድንገት እንደ መብረቅ የሚመስል ድምጽ ሲሰማና የዐይኑ ብርሃን ሲጨልምበት ታወቀው።

ሻምበሉ ሲያመነታ ባቃጠላት የሰከንድ ሽራፊ ናፖሊዮን እንደ ቀስቶ በአየር ላይ ተወናጭሮ በቀኝ እግሩ በተሰጠ ጫማ የሻምበሉን ሽጉጥ ከእጁ ላይ አፈናጠረው! በዚያች ቅጽበት ውስጥ እጆቹም ሥራ አልፈቱም ነበር። ጠንካሮቹ የእጆቹ ጣቶች የሻምበሉን ጉሮሮ ትንፋሽ እስኪያጥረው ደጋግመው መቱት። መብራቴ እንደ ሸማ ተጣጥፎ ከእግሩ ሥር ተዘረረ።

ናፖሊዮን በቆራጥ ውሳኔውና በቀልጣፋነቱ ራሱን ለማድነቅ ግን ጊዜ አላገኘም። የሻምበሉን አወዳደቅ ተመልክቶ ቀና ሲል ለጭንቅላቱ ተነጣጥረው የተተኮሱ ሁለት ጥይቶች በደንዳናው አንገቱ ግራ ክፍል ላይ ሲጠቀጠቁ ታወቀው!

የተወጣጠረ ጡንቻው ሲላላ፣ መተጣጠፊያዎቹ ሲብረከረኩ፣ ሞቅ የሚል ነገር ሲሰማውና ዐይኖቹ ሲበለመለሙ፣ ሽጉጡን እንደደገነ እየቀረበ የሚመጣውን ግዙፉ ሰው ተመለከተ። ረዥሙን የእፍንጫውን ጢም ሲያሳጥረው ምን ነበር? ኢትዮጵያዊው ሂትለር ይሆን? በምጸት ፈገግ እንዳለ መዛል የጀመረውን እጁን በፍጥነት ሽጉጡን ወደታወቀበት ሽንጡ ሰደደው። ግዙፉ ሳጅን ግን ሻምበሉ መብራቴን አይደለምና ጊዜ አልሰጠውም። ሌሎች ሁለት ጥይቶች ተኩሶ ደረቱን ደሰደበው።

ናፖሊዮን ሁለት እጆቹን ወደ ታች እንዘርፍፎ ፈገግ አለ። ወፍራም ጨለማ እያቀፈው፣ ሞት እየሳቀ ሲቀበለው የቅዠት ያህል ይታወቀዋል። ግዙፉ ሰው ወደርሱ ያጣጠረውን ኮልት ሽጉጥ ለእምብተኛ ጊዜ ከመተኮሱ በፊት ህሊናውን ሰቶ ወደቀ። ደህና ሁኔ ብርሃን!

ቻርሊ ለልጁ መልካም ምኞቱን ገልጾ በዐይኑ ላይ የተንጠለጠሉትን የእንባ ዘለላዎች አብሶ የቲያትር ቤቱን በር አልፎ እንደወጣ፤ ጭንቅላቱ ውስጥ ያ የሚጠላው ድምጽ ሲጮህ ተሰማው፤ ጆሮዎቹን በሁለት ጣቶቹ ድፍን አድርጎ ያዘ። ድምጹ ከውስጥ እንጂ ከውጭ ባለመሆኑ በህሊናው ውስጥ መጮሁን ሊያቆም አልቻለም።

እና ድንገት ብር ብሎ መሮጥ ጀመረ። በቲያትር ቤቱ ጀርባ ዞሮ ከንግድ ሥራ ኮሌጅ ማይጨው አደባባይ ድረስ። ከዚያ ቁልቁል የቁራን አቅጣጫ ይዞ በገነት ሆቴል አቋርጦ በግ ተራ ድረስ። ለአፍታ ሳይቆም ላሱን እየረጨ፣ ፀጉሩን እየነጨ ሮጠ... ሮጠ... ሮጠ፤ ልቡ ልትፈነዳ የደረሰች እስኪመስለው ድረስ በረረ። የሚጠላው ድምጽ የሚያባርረው ይመስለዋል መሃይም!... መሃይም!... መሃይም!...

ሰይጣን ሰፈር ደርሶ ወደ ጀማል ሱቅ ሲቃረብ ጫን ጫን እየተነፈሰ ቆም አለ። የመብራት ምሰሶ ከበው የቆሙት የመንደሩ ወጣቶች እንደ ጉድ ይመለከቱታል።

“ቻርሊ ጨብ ብሏል” አለ ታሪኩ ከራሪው።
“የአንጎሉ ብሎን ላልቶ ነው” ግድግግዱ አሊባባ በጎርናና ድምጽ የራሱን ግምት ሰጠ።

“ጋሽ ቻርሊ ስለ ኪነት ንገሩን?” ተመስገን ድኩሳው ድንገት ድምጹን ከፍ አድርጎ ጮኹ።

ቻርሊ በህሊናው የሚጮኸው ድምጽ ጋብ እስኪልለት ቆም አለና ማሰብ ጀመረ። ቆይቶም ትክዝ እንዳለ “ኪነት ሞተች!” አላቸው ድምጹን ከተመስገን ድኩሳው ድምጽ ጋር አመሳሰሉ። ወጣቶቹ እንደተማከሩ አይነት በአንድነት ሳቱ።

- “ኪነት ሰትሞት አታለቅሱም?”
- “እናለቅስም!” ወጣቶቹ በአንድነት ጮኹ።
- “ጥበብ ሰትሞት እሪ አትሉም?”
- “እሪ አንልም!”
- “ውበት ሰትሞት ኡኡ አትሉም?”
- “ኡኡ አንልም!”
- “ፍቅር ሰትሞት ማቅ አትለብሱም?”
- “አንለብስም!”

“ከደሲ ትውልድ!”
ወጣቶቹ በእንደነት ሳቱ።

“ወር በላ ሁሉ ወደየቤታችሁ አትገቡም? መጽሃፍ ደብተር ገልጣችሁ አታነቡም? አትማሩም? ጥበብን አምጣችሁ አትወልዱም?”

“መውለድ አንችልም ወንዶች ነን!” ታሪኩ ከራራው መለሰለት። ሌሎች አየተንጫጨ በላቅ ተንክተኩቱ።

“ከደሲዎች ደደቦች መሃይም...” ድንገት ሲድቡን አቋርጦ ርጠ - ወደጓደት ሃውሰ።

ከጓላው ጥቅ ያለ ጭብጨባ አጅቦታል። “ቻርሊ! ቻርሊ! ቻርሊ!”

አንጎሉ በጭንቅላቱ ውስጥ የሚዞር፣ ሰማይ መራቱ የሚሸከርከርበት ይመስለዋል። ጓደት ሃውስ በር ላይ ሲደርስ ወደ ጓላው አፈገፈገና ተንደርድሮ ገርበብ ያለውን በር በርግጫ ሲለው ወለል ብሎ ተከፈተ።

ጓደት ሃውስ እንደ ወትሮዋ ምስቅልቅጋ እንደወጣች ነች። ኩቱን አውልቆ አሮጌው ሶፋ ላይ ወረወረና ተቀመጠበት። ደረቱ እየተነፋና እየሚሸሸ በላይ በላይ ይተነፋል። ጀመረ። ላቡ ከግምባሩ ላይ እየተንጠፈጠፈ ወደ ደረቱ ይዘንዛል። ደም ያረዝት ትላልቅ ዐይኖቹ ሥራ አልፈዋም! በቤቱ ውስጥ ወዲያና ወዲህ ያማትራሉ። ድንገት ምጣዱ ጠረጴዛ ላይ ተጣጥሮ የተቀመጠ ደብዳቤ ተመለከተና ከመቀመጫው ተነስቶ አነሳው ። ልክ የቃለ ተውኔት ጥራቱን ሠላጤ እንደሚያስገባውም አይነት ድምጹን ከፍ አድርጎ ማዝብ ቀጠለ።

ሌሊትል፣

የሰንብት ደብዳቤ ነው። ቤት መጥቼ ሳገኝህ አልቻልኩም። ወንድምይ ከዚህ በፊት ያጫወትኩህ እድል ተሳክቶልኛል። ጀማላውን አግብቼ ነገ ወደ ጂዳ እበራለሁ። አያስቅም? ከበሮ ሳይጮህ፣ ሚዜ ሳይመረጥ፣ ዳስ ሳይጣል፣ ዓለም አለፈች በተባለለት ደግሰ ሳልሰረግ አያስቅም? እኔ ሌሊቱን ሙሉ ሰስቆ አደርኩ፤ አያለቀሰኩ... ‘ወግ ነው’ ሲዳሩ ማልቀስ አትለኝም? ያለቀሰኩት ለምን እንደሆነ ታውቃለህ? ሊትል? ፍቅር ምን እንደሆነ ሳላውቅ በማግባቱ ነው! ራሴን በራሴ መግዛት ከጀመርኩ ጊዜ ጀምሮ ደስተኛ ለመሆን ያልፈነቀልኩት ድንጋይ አልነበረም። ከአንተ የምደብቀው ሚስጥር የለኝም ሊትል፣

ለአንድ ጀንበር እንዲህ ሀይወቴ ደስተኛ ሆኖ አታውቅም። ነፍሴ ዘወትር እንደተቅበዘዘች ነች። ለፍቅር የተቀረቀረው ልቤ ለጥላቻ ሁልጊዜም ከፍት መሆኑ ደግሞ ሲገርመኝ ይኖራል። ጀማላውን እንዴት እንደምጠላው ታውቃለህ? “ለምን አገባሽው?” እንዳትለኝ። ሚስቴት ሁሉ ባለታችውን የሚወዱ ይመስላሃል? ብቻ ስለሌሎች ምን አገባኝ? የኔውን ልጄርሰልህ፤ ጀማላውን ባገባሁበት ምሽት ለቅሰቅ ብዬ ያለቀሰኩት የወግ ሆኖብኝ አልነበረም። ጥላቻን ሲያከማች የኖረው ልቤ ከዚያ በላይ መሸከም ባለመቻሉ እንጂ። ጀማላውን በዚያው ምሽት አንቱ ብንድለው በተደሰትኩ፤ አያስቅም? የልጅነት ባሌን? አሰብኩ እንጂ አሳደርኩትኩም። በገዛ እብደቱ ሳቅኩ። አትፍረድብኝ ሊትል። ማን ያሳየኝን ፍቅር ለመጀመሪያው ባሌ ሳሳየው?

ጀማላው ለእኔ ቻርተር አይሮፕላን ማለት ነው። ወደ ፈለኩበት ለመድረስ የምገለገለበት ዕቃ። እርሱ ግን በፍቅሩ አብጄ ጨርቄን ልጥል የተቃረከኩ ይመስለዋል። እንደ አምላክ እንደምቆጥረው ይገምታል። የረሱ ጉዳይ! በቀደም አዳትሽ ሥራው ምንድነው ብሎ ጠየቀኝ “ተዋናይ ነው” ብዬ ብለው ከክፍሉ እንደሚያበርረኝ አውቅ ነበር። እና ምን እንዳልኩት ታውቃለህ? “በሮም የሊትዮጵያ አምባሳደር ነው” አልኩት። “የኬንያ ዋና ከተማ ነች?” ሲል ጠየቀኝ። አዲያ ጂኦግራፊ አትልም?

ጀማላው ብር እንጂ ትምህርት የለውም። ወንድም እንዳለኝ ሲጠይቀኝ ደግሞ ዐይኔን በጨው ታጥቤ “ፓይስት ነው” አልኩት። አትከንብኝ ሊትል። ማን ባበተማረኝ እውነት ለልጅነት ባሌ ልታመንለት? እንዳስተዋወቀውም ጠይቄኝ ነበር። “ጊዜ ብር ነው” አልኩት። “ዘመዶቼ ከእኔና ከአንተ ጋር የሚያሳልፉት ጊዜ የላቸውም” አልኩት። ማን ለማን ይበለግል ሊትል? የማወራውን ሀሰት ከእውነታው ጋር ሳንጸጸረው ልቤ እንስከፈርስ እስቃለሁ። ከደስታ የመነጨ ሳቅ ግን አይደለም። የእብደት፣ የቅሌት፣ የትንሽነት፣ ራሰን የመጥላት ሳቅ ነው። እኔን መሰሎች ሁሉ በደረቅ ሌሊት ይህንን ሳቅ ስንት ጊዜ ሰቀውት ይሆን?

ነገ ከልጅነት እስከ እውቀት የታሰርኩበትን ሰንሰለት የምበጥሰበት፤ እድሜ ዘመኔን ስቃጠል ከኖርኩበት ምድራዊ ሲኦል ከሆነኝ ሃገር እምመጣኩት፤ ልግም የምወለድባት ዕለት ነች። ከፋህ ሊትል? የሃገርህን ክፉ መስማት የማትወድ የአባትህ ልጅ መሆንህን ለሰማውቅ እንደሚከፋህ እገምታለሁ።

ይቅርታ አድርግልኝና ሊትል ሃገር የሚሉት ቋንቋ የውሸት ነው የሚመስለኝ። ሃገር ማለት አፈሩ ይሁን፣ ሰማዩ ይሁን፣ ሳርና

ትጠሉ ይሁን፤ ህዝቡ ይሁን አይገባኝም። ብቻ ሁሉም ሃገር አፈ-
ታሪክ ነው የሚመስለኝ። ጥቆ ቅርጫት፣ ባሉኝ ሃገር ላይ እፍኝ ጥሬ
ያጣ ህዝብ ፈንግል እንደገባበት የዶሮ ርቢ መንደር፣ ሺበሺ
ሲሲገል አይቻሉም። ድንግል ነች ያሉኝ ጥቁር አፈር ለገዛ ልጆቼ
ሆድ እንኳን አልሆነችም። ባለታሪክ ነች ያሉኝ ሃገር ከአልፋ እስከ
አሚጋ ያዝብኩላት፣ የሰማሁላት ታሪክ የጦርነት፣ የጥንቅቅና የሰቆቃ
ነው። ሲነገረኝ የኖረውና በዐይኖቼ የማየው እውነት ባይገጣጠምልኝ...
ሃገር የሚባል ቋንቋ ለኔ ትርጉም የለውም ብል ትፈርድብኛለሁ?
እውነት ነው ብትለኝ እንኳን በእናትነቷ ለእኔ ያደረገችልኝ ውለታ
የለም። ስለ ሃገሬ የማውቀው ሃገር ቢኖር እቶን ነጻይ የማይበርድ
ምድራዊ ሲኦል የመሆኗን ሃቅ ብቻ ነው።

በምሄድበት ሃገር ምን እንደሚገጥመኝ አላውቅም። ራሴን
እጆቼን ዘርግቶ ወደሚጠብቀኝ አዲስ ዓለም ዐይኔን ጨፍኜ
ወርውራለሁ። በዚያ ምን እንደሚጠብቀኝ ለመገመት አልችልም።
ምንም ቢሆን ደግሞ ጥድ የለኝም።

ሊትል ... በፊት በፊት ለህይወቴ መመሰቃቀል ሁሉ ምክንያቱ
አባቴ ይመስለኝ ለሰነር እጠላው ነበር። አሁን ግን ከልቤ ይቅር
በየዋሉም ምን ያድርግ? ሳይታደል ተወልዶ ያልታደልን ቢያደርግን
በርሱ ምን ይፈረዳል? ከቅርብ ጊዜ ወዲህ አዝንለት ጀምራ ነበር።
እባክህ አንተም አዝንለት? ሌላው ቢቀር ከእጠገብ አትራቅ።

ወንድምዬ መለያየታችንን ሳስባው ልቤ ይሸበርብኛል።
ሃገራዊ የምንገናኝ አይመስለኝም። ጠዋት አየር ማረፊያ ብቅ በልና
አንድ ጊዜ ብቻ ልይህን ሊትል? አንድ ሚስጥር ልንገርህ? አንተን ብቻ
እወድህ ነበር... ቻም

ሃረገወይን!

“ሃረገወይን” የሚለውን ስም ራህ አነበበው። ከዚያ ቀስ እያለ
ሰሙን ደጋግሞ ጠራው። “ሃረገወይን! ሃረገወይን! ሃረገወይን!”
በደብዳቤው ላይ ካነበበው እውነት ያልሆነው ምንድነው? ምንም።
የቤተሰብ ልጅ በሆኖል ቤት መኝታ ከፍል ውስጥ የውሰኪ መለኪያ
እንደጨበጠች ከአረብ ተጋብታ ነገ ወደ ጄዳ ትበራለች። አልላቀም
በሙጽትም፣ በቁጭትም፣ በትዝብትም። ጥልቅ ሃዘን ልቡን ጠልቆት
እንባ እውጥቶ አላለቀሰም። ዐይኖቼን በደብዳቤው ላይ እንዳፈጠጠ
ደርቆ ቀረ። አዕምሮው ፍጹም በድን ወደመሆን ተቃርቧል።

ብዙ ቆይቶ ደብዳቤውን አጣጥሮ ከነበረበት መለሰና “መረገም
እንጂ ሌላ ምንድነው?” አለ ቁና ቁናውን እየተነፈሰ። እጆቹን ከሰራው
ከላች ውስጥ ከቶ የልጅን ስም ደጋግሞ በመጥራት ከፍሉ ውስጥ
ይንቆራጠጥ ጀመር።

በየአቅጣጫው ያለ ምንክያት የሚንከራተቱት ዐይኖቹ በኋይት
ሃውስ ግድግዳ ላይ በተለጠፈው የሃያ ዓመት አገልግሎት የምስክር
ወረቀቱ ላይ ሲያርፉ፤ ከቲያትር ቤቱ በር ጀምሮ ሲያባርረው የመጣው
ድምጽ ድንገት ህሊናው ውስጥ መጫህ ጀመረ። መሃይም! መሃይም!
መሃይም! መሃይም!... የሚንቀጠቀጡ እጆቹን ወደ ምስክር ወረቀቱ ስዶ
ከተለጠፈበት ግድግዳ ላይ ገንጥሎ ወረወረው። ወረቀቱ በአየር ላይ
እየተንሳፈፈ ሄዶ ምጣዱ ጠረጴዛ ላይ አረፈ። ድምጹ ግን እየደጋገመ
ህሊናውን መውቀሩን አሳደረጠም። ሩጥ ሩጥ፣ ብረር ብረር፣ ሽሽ
ሽሽ የሚል ስሜት ከውስጥ ታገለው።

ኩቱን ካስቀመጠበት አንስቶ በፍጥነት ለበሰና ከኋይት ሃውስ
ወጥቶ ለመሮጥ ሲንደረደር ሣራ ጋዴም ከበሩ ላይ አቆመችው።
የመድረክ ልብሷን እንደለበሰች ነች። የፊቷን ሚክሊፕ
አልታጠባችውም። ለመድረክ ሥራዋ ያደረገችው ረዥም አርቴፊሻል
ፀጉር በፊቷ ላይ ተበታትኗል።

እንደደረሰች በቻርሊ አንገት ላይ ተጠምጥማ ታለቅሰ ጀመር።
ቻርሊም ምክንያቷ ሳይገባው እየተንሰቀሰቀ አብሯት አለቀሰ። “ማረኝ
ጋሼ... ማረኝ... እኔ ነኝ ልጅህን ያስበላሁት... ማረኝ ጋሽ ቻርሊ... እኔ
ነኝ ሊትልን ያስቀጫሁት... ማረኝ! ማረኝ! ማረኝ!” ከቻርሊ አገር ሥር
እየተደፋች፣ እየወደቀችና እየተነሳች ራሽች።

ቻርሊ ድንገት ከትከት ብሎ በመሳቅ የኋይት ሃውስን ጣራ
አንቀጠቀጠው። ሣራ ያለ ማቋረጥ ስታለቅሰ ቻርሊ ያለ ማቋረጥ ሲስቅ
ጥቂት ደቂቃዎች አለፉ። ድንገት የጀመረውን ሳቅ ድንገት አቁሞ
“ሊትል ምን ሆነ?” ሲል ግምባሩን ቅጭም አድርጎ ጠየቃት።

“ሣራ ጋዴም ደነገጠች። ቻርሊ ገና የሊትልን ሞት አልሰማም።
ዋይታዋን አቁማ ፊቷ ላይ የተበታተነውን አርቴፊሻል ፀጉር በጣቷ
እየገለጠች ትናንሽ ዐይኖቿን እያርዝገዘች እየችው። የልጅን ሞት
ለአባት ሲያረዱ ወጉ እንዴት ነበር?

“ሊትል ወዴት ነው ሣራ?” መላ ሰውነቱ እየተንቀጠቀጠ
አፈጠጠባት። ሣራ በህይወቷ ሙሉ እንደዚያ ያዘነ፣ የተጨነቀና ጣራ
የገባው የሰው ገጽታ አይታ አታውቅም። ቻርሊ ወደ ፍጻሜው

ተቃርቧ ስትል ገመተች። ምንው ከመጀመሪያው ባወቀው በማለትም ተመናች። የልጁን ሞት ልትደብቀው ግን አልተከረችም “ሊትልን ገደለት ጋቼ፤ አልቅሰ፤ እናልቅሰና ይውጣልን ጋቼ... ሊትል ሳያሰበው ተቀጠፈ... የህይወቱን አቅጣጫ ፈለግ ባገኘ... በመጀመሪያው ቀን ወደቀ... መላት ነው የወረደብን ጋቼ ቻርሊ... መፃት ነው... እድሜውን መሉ ሲመኝ በኖረው የተውኔት ሙያ የልቡ ሞልቶ... ገና መድረኩን በረገጠ ቀን... ማንበኩን የጀመረውን ቃላትውኔት ሳይጨርስ... እፋን እንደከፈተ ተንጋለሌ... መፃት ነው የወረደብን ጋቼ ቻርሊ... ከወደቀበት አንስተን ዘውዲቱ ሆስፒታል እስከነወሰደው ድረስ ህይወቱ አላለፈችም ነበር... ሆስፒታል በር ላይ መኪና ውስጥ እያለን እየደከመ መሄዱን አውቆ...” አሮጌው ሰፋ ላይ ያስቀመጠችውን ትልቁን ቦርሳዋን ከፍታ በደም የጨቀየውን ባለክብ ቅርጽ የብር ጌጥ እየሰጠችው... “ይህን እንደምንም ከአንገቱ አውልቆ ‘አእባቱ ስጭልኝ’ አለኝ... ንገረው አለኝ ‘ዳዲ እባክህ እንዳታዝንብኝ በይው’ አለኝ ‘ከልብህ ይቅር በለኝ በይልኝ’ አለኝና ስምህን ደጋግሞ እየጠራ ወደማይቀረው አላፈ... ምንው ለኔ ባረገው ሊትል!... እኔ ነኝ ያስባሁት፤ እኔ ነኝ ገደ ቢሷን ያስቀጠፍኩት፤ እኔ ነኝ ተውኔቱን እንዲጫወት ያግባባሁት... ወይኔ ሊትል! የኋይት ሃውስ መሠረት እስኪንቀጠቀጥ እየሮኸች አፈሩ ወለል ላይ ተንደፋደፈች።

ቻርሊ በልጁ ደም የጨቀየውን የብር ጌጥ በከንፈሮቹ እየሳለሰ ሳመው... ሳመው... ለሰከንድ ክፍልፋዮች ብቻ ወደ ህሊናው የተመለሰ ያህል የብሩን ጌጥ በእጁ አንጠልጥሎ ራቅ አድርጎ ሲመለከተው ቆየና “ተቀባይ ያጣ ውርስ” ሲል ሮኸ።

“ሣራ ጋዴም የምታደርገው ግራ ገብቷት ራሷን በሁለት እጆቿ ይዛ ስትንቀጠቀጥ ቻርሊ የብር ጌጡን የሃረገውን ደብዳቤ ከተቀመጠበት የምጣድ ጠረጴዛ ላይ አስቀምጦ እጆቹን ደረቀ ላይ አጣምሮ አንድ ጊዜ ደብዳቤውን፤ አንድ ጊዜ ጌጡን፤ አንድ ጊዜ ደግሞ የሃያ ዐመት አገልግሎት የምስክር ወረቀቱን እየተመለከተ የማያቋርጥ ሳቅ መሳቅ ጀመረ። ጠብታ እንባ ከነጠፈባት የደረቀች ነፍሱ በጣር እየተጨመቀ የሚወጣ ደረቅ ሳቅ። የልብን ስቃይ፤ የነፍስን ዋይታ፤ የህሊናን ነቀርሳ አዝሎ ከግድግዳ ግድግዳ የሚነጥር ሳቅ... ሁሉን የመርሳት፤ ዓለምን የመናቅ የአብደት ሳቅ።

ሲረዥም ጊዜ ይፈነዳል ብሎ ሲፈራው የኖረ ነገር በጭንቅላቱ ውስጥ ሲፈነዳ ታወቀው። አንጎሉ በጭንቅላቱ ውስጥ የሚፍለቀስቅ መሰለው። ከዚህ በፊት ለምታቸው የማያውቅ ልዩ ልዩ ድምጾች በጭንቅላቱ ውስጥ እየሮሁ ተንጫጩበት። በሊትል ቻርሊ ታጣፊ አልጋ ጠርዝ ላይ ቁጭ አለ። ወዲያው ሁሉም ነገር ድብልቅልቅ

አለበትና የዐይኑ ብርሃን ለአፍታ ጨለመ። ከዚያ በኋላ የሆነውን ነገር አያስታውሳም።

“ሊትል ወዴት ነው ሣራ?”
አልመለሰችለትም።
“ሃረገውን ወዴት ነት?”
አልመለሰችለትም።
“አቢሲ... አብነቱ ሣራ እንኳን ከጎኔ አትቆምም?”

አንድ ጊዜ በሃይል ሮህ ሸሚዙን ተረተረና ከኋይት ሃውስ ብር ብሎ ወጣ። ከዚያ ግራና ቀኝ ሳይገላመጥ የሰይጣን ሰፈርን ጠጠራም መንገድ ይዞ ይሮጥ ጀመር። ሣራ ጋዴም ተከላከለች ልትደርስበት ግን አልቻለችም። በግ ተራ ደርሶ በመኪና መተላለፊያው አስፋልት ላይ ቆም ብሎ አመነታና የቁራን መስመር ይዞ ቁልቁል በረረህ ንፋስ በልከ፤ ቃሊቲ፤ ደብረዘይት ዋጆ... መነሻውን እንጂ መድረሻውን ማን ያውቃል?

“ሣራ ጋዴም ንፋስ የሚበታትነውን አርቴፊሻል ፀጉር ከፈቷ ላይ እየገለጠች ሀውልት ሆና እንደቆመች ቀረች።

ቻርሊ የሚሮጠው አስፋልቱ መሃል ገብቶ ነው። አንድ ጥይት ከሚበሩ ታክሲዎች አግር፤ እያፃሩ ከሚከንፉ የከተማ አውቶብሶችና ከባድ መኪናዎች ጎማ እንደማያመልጥ በመገመት ደግሞ ደጋግሞ አማተበች። እንባዋ ግን ያለማቋረጥ እየፈሰሰ ሚክላፕ በተቀባው ንጉጧ ላይ ቁልቁል መውረዱን አላቆመም። “ወይኔ ቻርሊ!” ስትል በድንገት ሮኸችና ያጠለቀችውን አርቴፊሻል ፀጉር ከራሷ ላይ ነጭታ አስፋልቱ ላይ ወረወረችው። ታክሲ አስቁማ ወደ ቲያትር ቤቱ ስትዝግብም ቦርሳዋን ኋይት ሃውስ ሰፋ ላይ መርሳቷን አሳስታወሰችም ነበር።

*** *** ***

በጥቁር አንበሳ ሆስፒታል የድንገተኛ ህመማን መቀበያና ድጻታ መስጫ ክፍል በር ላይ ሻምበል መብራቱ አንገቱን እያሻሸ ይንጎራደዳል። ቲያትር ቤቱ በር ላይ መድሃቸው የብሩ የወንጀል ምርመራ ክፍል ባልደረበች በህንፃው መተላለፊያ ሁሉ ጥግ ጥግ ይዘው በተጠንቀቅ ቆመዋል። ሳጂን ከሻምበሉ ኋላ እየተከተለ ጤንነቱን ይጠይቀዋል።

“አሁን ሻል አለህ ጌታዬ?”

“የሃብ አይጣበዝ ደህና ነኝ አሁን ጥናው ጥንቅቅ
ለቀለላኛው ነው” አለ ሻምበሉ ሃብ እንደገባው ዐይኖቹን በዝዝ
አድርጎ”

“ደግሞ ለነፍሰገዳይ ትጨነቃለህ? ለምን አሥር እግሩን
አይበጣም! ሀይወቱ ብትተርፍማ አሁኑኑ ጣቢያ ወሰኔ እያጨገለኩ
የተወለደበትን ቀን አስቆጥረው ነበር” አለ ሳጅን ረዥም ራዘን
አየጎተተ”

ሻምበሉ መብራቱ በቅሪታ ፈገግ አለና “የዚህን ሰው ነፍስ
ከምግም በላይ እፈልጋታለሁ... ሀይወቱ ካለፈች የወንጀሉን ፍንጭ
ለማግኘት የነበረኝን ተስፋ ሁሉ ያጨልመዋል” ለህተት እንደሠራህ
ግን ታውቃለህ?” ሻምበሉ ግምብሩን ቁጥር አድርጎ ጠየቀው”

ሳጅን ጤሙን እያፍተለተለ ሻምበሉን በመገረም ሲመለከተው
ቆየና “አምን ተሳታፊአለሁ ጌታዬ... አምስት ጥይት ለአንድ ሰው
በማስላሸቱ አዝናቦሁ” ለወደፊቱ ግን አንድ ጥይት ለአንድ ጥንቅላት
የሚለውን መርህ አስተላለሁ... ሃሃሃ...” ሲል አፈዘ”

በዚያው ጊዜ ውስጥ አንዲት መነጽር ያደረገች ረጅም ዶክተር
ለናፖሊዮን ሀክምና ከሚሰጥበት ክፍል ስትወጣ ሻምበሉ መብራቱ
ቀረብ ብሎ ቁስለኛው የሚገኝበትን ሁኔታ ጠየቃት”

“ይቅርታ ያድርጉልኝና” አለች ዶክተሪ በእጇ የያዘችውን
ብሕር ከንፈሯ ላይ እንዳደረገች”

ሻምበሉ መብራቱ በስጋት ዓይን ከመመልከት በቀር የሚላት
አልነበረውም” “ቁስለኛው በሀይወት የመቆየት ተስፋ የለውም”
አዝናቦሁ...” አለችና ገፋ አድርጋው እየተጣደፈች አለፈች”

ሻምበሉ መብራቱ ወሽመጡ ብጥሰ ሲል ተሰማው” ወር ሙሉ
ሲያደክመው የሰነበተ የወንጀል ጉዳይ ዓግም ፋናው ሲጨልም ታየው”
ወደ ሃምሳ አለቃው ዞር አለና “አንድ ሰው ብቻ እዚህ መድበህ
ሌሎቹን አባሎች ያገዝ ተከተለኝ” ዛሬውኑ የምናድነው ሌላ ወንጀለኛ
አለን” ብሎ ወደ ቮልስዋንን መኪናው በመሄድ ከሆስፒታሉ ቅጥር ግዚ
ወጣ” በሳጅን የሚመራ የምርመራ አባሎች ቡድን በአርጌዋ
ላንድሮቨር ተከትሎታል” ሻምበሉ ጠባቂውን በዚያው ቀን በጁ
ለማስገባት ከራሱ ጋር ተማማል”

*** *** ***

ሁለት የእንቅልፍ እንክብካቤት ዘውሃ አወራርዳ ጥጠች”
ሰላንተኛ ጊዜ መሆኑ ነው? ዐይኖቿ መጨረጉን ጀምረዋል” ለዚን
ቅልጥ፤ ሰውነቷን ቅልል፤ መተጣጠሪያዎቿን ድንዝዝ የሚያደርግ
ሰሜት ይሰማታል” በተቀመጡበት ወንበር ላይ መርጋት
አልቻለችም” አንገቷ ራሷን ተሸክሞ መቆም አልሆነለትም” ወንበሩን
ተደግፋ ተነሳችና እየተወላገደች ወደ አልጋዋ ተጠግታ ወደቀችበት”
በደርባዋ እንደተንጋለለች ረዥም ፀጉሯ ፊቷን አለበሰው” እጇቿ ግሬና
ቀኝ ተዘረጉ”

የመኝታ ክፍል በር ሲመታ የቅዠት ያህል ይታወቃታል”
ለመነሳት ግን ስቅመም ፍላጎቱም አልነበራትም” እያቀፋት ካለው ደስ
የሚል ደመና እቅፍ፤ እርይታ ከሞላበት ለመመን ሊያነቃት
የሚምከረው ማውጣት

“... አብነት? አብነት? አብነት?” ትከሻዋን እየነቀነቀ እንደ
ድምጽ ይቀሰቅሳታል” የተጨረገውን ዐይኗን እንደምንም ገልጣ “ም...
ምንድነው?” አለች የትንፋሽ ያህል ርቀት በማይሄድ ድምጽ

“እኔ ነኝ አብነት... እባክሽ አንድ ጊዜ ተነሽ...”

“ማ... ነው?”

“ዘራቱ ነኝ አብዩ... አንድ ጊዜ ተነሽ...” ሠራተኛዋ በአብነት
ሁኔታ እየተደነቀች ውትወታዋን ቀጠለች”

“ባክሽ... ትንሽ ልተኛ...” አብነት አንደት በሚበላ አባዛኝ
ድምጽ ለመነታት”

“አንድ ሰው በር ላይ እያስቸገረን እኮ ነው... እባክሽ አንድ
ጊዜ አንጋግረው... አቢ... አንቺ... አብዩ...”

“ማ... ማን... ነው?” ለጠየቀችው ጥያቄ መልስ ላትጠብቅ
ተመልሳ አንቀላፋች”

“እንዴ... አብነት...”

“ማ... ማነው...”

“ተከልኝ ባልቻ ነኝ ይላል... እንዴት ያለ አስቸጋሪ ሰው
መሰለሽ” በዚች ደቂቃ አንቺን ካላገኘህ...”

“ባክሽ... ተይኝ... ዘርዩ... እንደዚያ የሚባል ሰው አላውቅም
... ነገ ተመለስ በይው...”

“እሺ የሚለኝ አይመስለኝም... ችክ ያለ ሰው ነው...” ዘራቱ
ቆም ብላ ቁልቁል አልጋው ላይ የተንጋለለችውን አብነትን ስትመለከት
በጥልቅ እንቅልፍ መወሰዱን ተረዳችና አዘነችላት” የተዘረጋውን እጇን
አስተካከላ ከተከፈተው ቁምሳጥን ውስጥ ጋቢ አውጥታ ካለበሰቻት ዩኋላ
ክፍሉን ዘግታ ወጣች”

በፀጥታ ለመሞት የጥቂት ደቂቃዎች እረፍት እንኳን የማይገኝበት እንዴት ያለ በሁከት የተሞላ ዓለም ነው። በመጨረሻዎቹ የህይወት ወራቶች ያላለፈችው ጭንቅና ትርምስ እሁን እንኳን አያበቃም?!

አፍታም ሳትቆይ ዘራቱ ተመልሳ ወደ አብነት መኝታ ከፍል ገባች “አቢ... አብዬ... አብነት? አብነት? ዛሬ ደግሞ እንዴት ያለ እንቅልፍ ነው?... አቢ አንቺ አብነት... ትከሻዋን እየነቀነቀች እንደምንም አነቃቻት።”

“ማ... ነው?”

“ዘራቱ ነኝ...”

“ምንው ዘርዩ... ም... ነው... ትንሽ ብተኛ ምን አልኩሽ?” ዐይኖቿ ሳይገለጡ እኛ ብቻ ለአመል ያህል ተንቀሳቀሰ።

“እረ ሰውየው ሊጨርስን ነው... ለጌቶች እንዳንገር ከእንግዶች ጋር ብርቱ ቆይታ ይዘዋል። ግራ ገባንኮ...”

“ማነው... አልሽ...”

“ተካልኝ ባልቻ ነኝ ይላል። በር ላይ ከዘበኛው ጋር የተካረረ አታካር ገጥሟል” የዘራቱ የተጨነቁ ዐይኖች ተንከራተቱ።

አብነት በሰውነቷ ውስጥ የቀረ የመጨረሻ ሃይሏን አጠራቅማ አልጋው ጦርዝ ላይ ቁሞ አለችና “ዘርዩ... ባከሽ ፎጣ በውሃ ነክረሽ... አቀብይኝ...” ስትል ጠየቀችት።

ዘራቱ በአልጋው ጦርዝ ላይ ተጣጥፎ የተቀመጠ ፎጣ አንስታ ወደ መታጠቢያው ቤት ሮጠች። ፈጥናም ወደ አብነት ተመለሰች። ውሃ ባቆረው ፎጣ ግምባሯን ፈቷና እንገቷን ስታረጥብላት የተጨፈነት ዐይኖቿ በዝግታ ገርበብ ብለው ተከፈቱ። ከተቀመጠችበት ስትነሳ ተንገላገደችና ዘራቱን ደገፍ ብላ ቆመች።

ሠራተኛዋ የአብነት ሁኔታ የጤነኝነት አልመሰላትም። እንቅልፍ ብቻውን እንደዚያ ያደርጋል ብላ ስላልገመተች “ደህና እይደለሽም እንዴ አብዩ?” ስትል ጠየቀችት።

“ደ... ደህና ነኝ...” ተቀምጣለች ወደነበረው ወንበር እየተንገዳገደች ሄደችና ዘፍ አለችበት። እጇን እንደምንም ዘርግታ በትንሹ ጠረጴዛ ላይ ያስቀመጠችውን ውሃ የያዘ ጦርሙስ አንስታ ጨለጠችው። “ውሃ ድግሜኝ” ተነፈሰች።

ዘርዩ... አስገቢው...

ዘራቱ ግምባሯ በጥርጣሬ ቅጭም እንዳለ ወጣች። ተካልኝ ባልቻ? ለሞት እንኳን ጊዜ የማይሰጥ እንዴት ያለ ክፉ ሰው ነው? በዚች በመጨረሻዋ ደቂቃ እንኳን ከሞት ጉዞዋ ያናጥባት?... አንድ ሰው ከፊት ለፊት እንደቆመ ይታወቃል። ቀና ብላ ገርቦብ ብለው በተከፈቱ ዐይኖቿ ማንነቱን ልታጣራ ሞክረች። ከዚህ በፊት አይታው የማታውቅ ሰው ነው።

“እንደምን ከርመሻል እመቤቴ?” ከወገኑ ጎንቦስ ብሎ እጅ እየነሳ ጤንነቷን ጠየቃት - ተካልኝ ባልቻ! አብነት አልመለሰችለትም።

“ዘንጋሽኝ ይሆን እመቤቴ?”

“ላስታውሰህ አልቻልኩም... በጣም አሞኛል... ምን... እንደምትፈልግ... ልትነግረኝ... ትችላለህ?” አለች አብነት አንገቷን ቀና አድርጋ ለመቀመጥ እየታገለች።

“ምንው ምን ነካብኝ እመቤቴ?... እረ ክፉሽን አያሳየኝ... በመዘንጋትሽ ግን አይደንቀኝም ጊዜው ትንሽ ረዝሟል... እኔ ግን አልዘንጋሽም... ውለታሽ እስከ መቃብር አብሮኝ ይዘልቃል...”

የደነዘዘው ህሊናዋ ከፊት የቆመውን ሰው ማንነትና ምን እንደሚፈልግ ለማወቅ አልቻለም። ሰውነቷ ፍጹም መዛል ስለጀመረ ከተቀመጠችበት ልትወድቅና ህሊናዋን ልትሰት የቀራት የጥቂት ደቂቃዎች እድሜ ብቻ ነው። የጀርዋ የመስማት ሃይል እየደከመ በመሄዱ የሰውየው ድምጽ የሚሰማት የንፋስ ሽውታ ያህል ብቻ ነው።

“ከሁለት ዓመት በፊት...” ተካልኝ ባልቻ ታሪኩንና አሁን የመጣበትን ጉዳይ ማብራራት ሲጀምር ትንሽ በትንሽ እየነቃች የደነዘዙት የሰሜት ሀዋላቶቿ ትንሽ በትንሽ እየተንቀሳቀሱ ገርበብ ብለው የተከፈቱ ዐይኖቿ እየተገለጡ ትንሽ ትንሽ በአካልም በመንፈስም ነቃች።

በእንግዳ መቀበያው ከፍል ውስጥ መንገሻ የኔህ ከጠረጴዛው ላይ በተዘረጋው “የአብነት አስመጭና ላኪ ድርጅት” በሰጠታ ለጠበቃው ማስተላለፋቸውን በሚያረጋግጠው ሰነድ ላይ ለመፈረም ብዕራቸውን ጨብጠዋል። ዐይኖቻቸው ፈጠዋል። ከንፈራቸውና ብዕር የያዘ እጃቸው ይንቀጠቀጣሉ። ላባቸው ከጎምባራቸው ላይ ይንጠፈጠፋል።

ከፍሉ ውስጥ ከመቼውም ጊዜ በላይ ውጥረት ሰፍኗል። ሶስቱ አማኞች የመንገሻ ሁኔታ አሳዝኗቸው በመገረምና በጥርጣሬ ዐይን ይመለከቷቸዋል። እንዳቸውም ሰነዱን ተገደው እንደሚፈርሙ አያውቁም።

የጠበቃው የሰውነት ጅማቶች ሁሉ ተወጥተዋል። የደም ሥፋ በግምባሩ ላይ ፈጣል። ከወረቀት የጡት ጥናገሽ ዐይኖቹ ተነልገለው ብዕር በጨበጠው በመንገሻ የኔክህ እጅ ላይ አነጣጥረዋል። ያችን ቅጽበት ሊያምናት አልቻለም። የብር ርሃብ ጥርስ አውጥቶ ሀሊናውን ያገኘዋል፤ የትልቅነት አውሊያ የነፍሱን መንጋጋ ከጫፍ ጫፍ እያላቀቀ ያዛጋዋል።

የጣልያኑን ሽማግሌ አፍና አፍንጫ በፎጣ ለማፈን የተጣደፈው የመንገሻ የኔክህ እጅ ግን በደምና በላብ ተጨማልቆ ያፈራውን ሃብት ለመልቀቅ አልፈጠነም። አሁንም ብዕሩን ጨብጦ ይንቀጠቀጣል።

ጠበቃው ሰዓቱን መልክት አድርጎ የሚቆራረጠውን ትንፋሹን አስተካከለና “ጌታዬ...” ንግግሩን ከመጀመሩ በፊት አንድ ድምጽ አቋረጠው። የእንግዳ መቀበያው ከፍል በር በፃይል ተበርግዶ ተከፈተ። አብነት መንገሻ ፀጉሯ ተበታትኖ፤ ዐይኖቹ ደፍርሰውና ፈጠው ቆማለች። የጠበቃው አፍ እንደተከፈተ ቀረ። መንገሻ ካለበት ሳይንቀሳቀሱ በድን መሰለው ዐይኖቻቸውን አፈጠጡ። አማኞቹ ብቻ ግራ ተጋብተው እርስ በእርስ ይተያዩ ጀመሩ።

“አባባ... በሰነዱ ላይ እንዳትፈርም!” አብነት ያላትን ሃይል ሁሉ አጠራቅማ ጮኸች። ጠበቃው በመርፌ የተወጋ ያህል ከተቀመጠበት ተፈናጥሮ ተነሳ። የእድሉ በር ለመጨረሻ ጊዜ ተጠርቅማ ለመዘጋቷ አልተጠራጠረም። መንገሻም ልጃቸው ፈጽማ ለማበደ ጥርጣሬ አልገባቸውም። በሩን ተደግፋ እንደ ቆመች የሚዝለፈለፍ እጇንና የሚንቀጠቀጡ ጣቶቿን ወደ ጠበቃው ጠቁማ “ይህ... ሰው... ሌባ! ሌባ! ሌባ! ነው... ሰነዱን እንዳትፈርም አባባ!” አለች። እንባዋ በጉንጮቿ ላይ ይወርዳል የድል እንባ! የበቀል እንባ!

“አባባ... አንድ ጊዜ ብቻ አነጋግረኝ” አለችና እየተንገዳገደች ወደ መኝታ ክፍሏ ሄደች። መንገሻ የጨበጡትን ብዕር ወርውረው ወደ አብነት ሮጡ። በመኝታ ክፍሏ ውስጥ አብነት ብቻ አልጋው ጠርዝ ላይ ተቀምጧልች። “ምንድነው የምታወራው?” በሩ ላይ እንደቆሙ ጮኸው ጠየቋት።

“ሰነዱ... በ... በጠቋቃው... እጅ... የለም... ከጥቂት ደቂቃዎች በፊት... በእጄ ገብቷል” በሚዝለፈለፉት እጆቿ ከጡቷ ሥር የተጣጠፉ ቢጫ ቀለም ያላቸው ወረቀቶች አውጥታ ሰጠቻቸው።

መንገሻ የኔክህ አብነት የምትናገረውን አምነው አልተቀበሉም። ዐይኖቻቸው የሚያዩትንም አላመኑም። በሚንቀጠቀጡ እጆቻቸው የተጣጠፉትን ወረቀቶች ዘረጉና ሙሉ ብርሃን ለማግኘት ወደ ተከፈተው መስኮት በመጠጋት እያንዳንዱን ገጽ በጥንቃቄ አነበቡ። ደንጋጤአቸው በገጻቸው ላይ እንዳለ የፈጠጡ ዐይኖቻቸውን ጎልገለው “እ - እንዴት... ልታ... ገኜው... ቻልሽ?” በማለት በሚንቀጠቀጥ ድምጽ ጠየቋት።

አልመለሰችላቸውም። ከተቀመጠችበት ተነስታ ቆመችና “ባ - አባትነትህ... አስከ አሁን ላደረክልኝ ውለታ ሁሉ... በዚህ ሰነድ ሀይወትህን በመግዛት እንደከፈልኩህ ይሰማኛል ደህና ሁን...” አለችና ክፍሉን ለቃ ልትወጣ ፊቷን አዞረች።

መንገሻ ከቆመበት ተንደርድረው ከንደን ያዝ በማድረግ አቆጧት። ምን እንደሚሏት ጠፍቷቸው አፋቸውን እንደከፈቱ አብነት ቀደመቻቸው “አባባ... እንደቀደሙት ዓመታት ለቃልህ ታማኝ ሰው ሁኔ... ከእንግዲህ ልጅህ እይደለህም...”

መንገሻ መወሰን እንዳቃታቸውና ግራ እንደገባቸው በዝግታ ለቀቋት። አብነት እግሮቿን ግራና ቀኝ እያማታች ከቤቱ ወጣች። ጥቂት ዘግይተው ደጋግመው ይጠሯት ጀመር። የሰጠቻቸውን ጀርባ አላዘረችም... ሃውልት መሰለው እንደቆሙ ሲመለከቷት ቅጥር ግቢውን አቋርጣ የውጭውን በር በትግል ከፍታ ወጣች።

ከግቢው እንደወጣችም እንግዳ ትርኢት አጋጠማት። አንዲት ሽክለዋገንና ሌላ የፖለሲ ታርጋ የለጠፈች ላንድሮቨር ቆመዋል።

እግሯን እየጎተተች ታክሲ ወደምታገኝበት አቅጣጫ ሄደች። ሰይጣን ሰፈር ስትደርስ መጨለም ጀምሯል። የጌይት ሃውስ በር ገርበብ ብሎ ተከፍቶ ስታይ ቻርሊ እንደሚኖር ገምታ በቅሬታ ፈገግ አለች። የተለምዶ ያህል የተጠራቀመው ጉልበቷ ብርሃን እየሰጠች በዝግታ እንደምታልቅ ሻማ ሀይሏ ቀስ በቀስ ከውስጧ እየተሟጠጠ እያለቀ ነው።

የጌይት ሃውስን በር ገፋ አድርጋ “ቻርሊ... ቃሌን እንደጠበኩ ፍህ ውስጥ ላንቀላፋ መጥቻለሁ... ሙሽራህን አትቀበላትም?!”

ወይንስ ዛሬም ውሻ ነች ብለህ ትሸሸኸህ?.. በግለት ሙሽት።
የመለሰላት አልነበረም።

ኋይት ሃውስ ከመቼውም ጊዜ ይልቅ ምስቅልቅሏ ወጥቷል።
ደብዘዝ ባለው ብርሃን ምጣዱ ጠረጴዛ ላይ ተጣጥሮ የተቀመጠ
ደብዳቤ በደም የተነከረ የብር ጌጥ ከግድግዳው ላይ የተከፈለ
የምስክር ወረቀት ስትመለከት አንድ ችግር መፈጠሩን ገመተች።
እንደምንም ተወላግ ለሮጌው ሶፋ ላይ ዘጭ አለች። እጆቿ
በመደገፊያው ግራና ቀኝ ቁልቁል ተዘርግተዋል። እንገቷ በግራ
ትክሻፍ ላይ ዘንበል ብሎ ፊቷ የገዛ ፀጉሩን ለብሏል።

መፍዘዝ የጀመሩ ዐይኖቿ ይንከራተታሉ። እና የምታልም
መሰላት። እንደ ጥጥ የለሰለሰ ስለ ጥቁር ደመና እየቀረባት...
እየቀረባት... እየቀረባት ሲጠጋ እርሷም የወፍ ላባ ያህል ቅልል
እንዳለች ለየሩን በእጆቿ እየቀዘፈች ትበራለች... ትወድቃለች...
ትበራለች ትወድቃለች... በዉለማው እቅፍ ውስጥ ተንጋላጥ በፀጥታው
ፀጥ ብላ “እርይ” ልትል ትበራለች... ግን ትወድቃለች ሞት ወደ
ሚሉት የፀጥታ አምባ ለመድረስ። በዚያ ምናልባት ሲጋና ነፍሷን
የሚሻመው የሰው ጭራቆች አይኖሩም። ጉልበተኛ የደካማን ማጀራት
ረገጠ አያስገብርም። ሀብታም በደህ የረሃብ ሰቆቃ አይሰቅም።
ቀጣፊዎች አይቀጥቱም። ተበዳዮችም አይከሉም። ...የጦርነት እሳት
የሀያዋንን ገላ አይጠብስም። ፍቅርም እንዲህ አይመርም...

ግራ ጋደም የኋይት ሃውስን በር በርግዳ ስቅግባ በርሳዋ
በተቀመጠበት አሮጌ ሶፋ ላይ አንድ ሴት በጀርባዋ ተንጋላ ለየች።
በጥንቃቄ እየተራመደች ሴትየዋን አጎንብሳ አስተዋለቻት - አጠቃላይ
መንገሻ ነች። ትንቶሿ ይሰለመለማል፤ እካሷ መቀዝቀዝ ጀምሯል።
ሞትና ህይወት፤ ህይወትና ሞት እጣ እየተጣጣሉባት ነበር።